

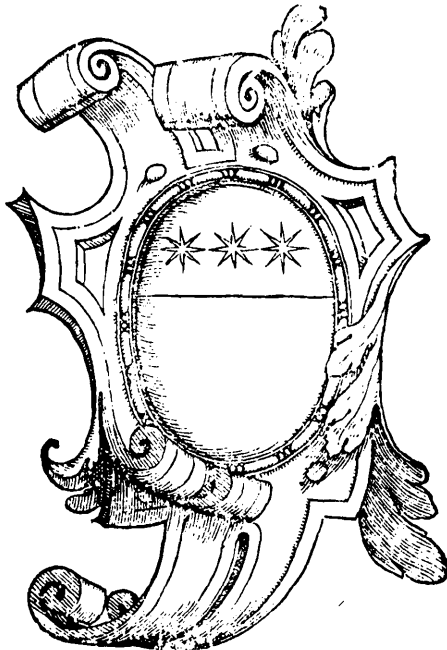
משניות מסדר טהרות

עם פירוש הרב המובהק הגאון במהרר עובדיה מב'רטנורח
והוציא לאור העלומו ונימוקו עמו להאיר עיני
כל ישראל החכם בהרר עובדיה
בבמהרר זכריה ולה"ת

על יד מאיר בן יעקב איש פארינצו

בניית הסדר סטפסר כבוד לו מאכייפיקו מסיד קאללו קוילדיני

סימנא בקצוק כל ויהי סוף קאללו קוילדיני



קיום גאון מרדכי מאורח ופנימא לאורח

נדפס בשנת ש"ט בוינצואה תחת ממשלת ארזינוו חרוכום מסד
פרינצישקו דרנא ירח בשנת שלישית למלכותו

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תשס"ט

הדפוס
המפוזר
המפורסם
המפורסם
המפורסם
המפורסם

אהלות פרק א

ב

שנים

טומאים במת אחד טמא טומאת ו' כלה מתני' מפרש לה ואויל: אדם הכונע במת טמא טומאת שבעה דכתיב הכונע במת לכל כפס אדם וטמא שבעת ימים לפי שהוא כעשה אב הטומאה שהמת חבי אבות הטומאה הוא: אדם הכונע בו טמא טומאת ערב דכתיב והנפס הכונעת הטמא עד הערב לפי שהוא כעשה ולד הטומאה וכל ולד הטומאה אין בו אלא טומאת ערב אבל כחמים גזרו על הכונע כטמא מות בעודו מחובר

לנות שיהיה טמא שבעה: ב כלים הכונעים במת וכו' בין כלי מתנות בין כלי שטף וכנדים מטמאין במת עצמו דכתיב בחלב חרב חזי במת חרב הרי הוא כמת והוא הדין לשאר כל הכלים הילכך כלים הכונע' במת כעשו' אבי חנות וכלי ככלי אב הטומאה דלעולם אין הכלים שניי' כעשים כרחשוכי: השלישי בין אדם בין כלים כעשים ראשונים ומטמאין טומאת ערב: ג כיצד ארבעה כלים הכונעים במת אבי אבות כמותו ואדם בכלים אב הטומאה וכלים באדם כמי אב הטומאה באדם עצמו דכתיב וכנסתם בגדיכם ביום השביעי וטהרתם הח למדת שכל אדם הטמא טומא' שבעה מטמא הכלים טומאת ו': הרביעי בין אדם בין כלים כעשו' ראשונים וזה דכתיב שלשה הוי מני למיתני אדם הכונע במת

טמאים במת אחר טמא טומאת שבעה ואחר טמא טומאת ערב ג' טמאין במת שנים טמאי' טומאת שבעה ואחר טמא טומא' ערב ד' טמאין במת ג' טמאין טומאת ז' ואחד טמא טומאת ערב כיצד שנים אדם הכונע במת טמא טומאת ו' ואדם הכונע בו טמא טומא' ערב * ב כיצד ג' כלים הכונע' במת וכלים בכלים טמאין טומאת שבעה השלישי בין אדם ובין כלים טמא טומאת ערב * ג כיצד ארבעה כלים הכונעין במת ואדם בכלים וכלים באדם טמאין טומאת שבעה: הרביעי בין אדם בין כלים טמא טומאת ערב אחר רבי עקיב' יש לו חמישי השפור החתוב באהל האהל השפור ואדם הכונע בשפור דכלים באדם טמאין טומאת שבעה החמישי בין אדם בין כלים טמא טומאת ערב אסרו לו אין האהל מתחשב * ד אדם וכלים טמאין במת חומר באדם מכלים וכלים מבאדם שחכלים שלשה והאדם שנים חומר באדם שכל זמן שהוא באמצע חן ארבעה ושאינו באמצע חן שלשה * ה אדם ובגדים מטמאים בזב חומר באדם מבגדים ובבגדים מבאדם שהאדם הכונע בזב מטמא בגדים ואין בגדים הכונעין בזב מטמאין בגדים חומר בבגדים שהבגדים הנוטאין את הזב כטמאין אדם ואין אדם בוטא את הזב מטמא אדם * ו אדם אינו כטמא עד שתצא כפשו ואפילו סנייד ואפילו גוסס זוקק ליבוט פוטר סן היבום באפילו

שנים

וכלי' באדם טמאין טומאת ו' השלישי בין אדם בין כלים טמאין טומאת ד' טמאין טומאת ז' כש אדם במת עצמו וכלים באדם דאורי' טומאת ז': ט' שפור כתיב עמוד של מתכת תקוע באמצע האהל ובראשו קו שרים האהל: אין האהל מתחשב לפי שאין האהל מטמא השפור לפיכך אינו כפסע בניכין סדר הטומאות לא כל המוכח באהל המת ככונע במת עצמו ואין כאן לא ד' אינמי אפי' אין השפור בתוך האהל לא שנוע באהל מנחוץ אפי' הכי אין האהל מתחשב בניכין סדר משכתינו והכי מוכח לזמן כפס פגום עבה במשכתינו טבילות של עץ: ד שהכלים שלשה כגון כלים שנועו במת וכלי' ככלי' ועוד כלי' שלישי כשניי' כלי' טמאין: והאדם שנים כגון אדם במת ואדם שני בזה האדם כטמא במת אבל אדם השלישי כשני טמא: שהוא באמצע כגון כלי' ואדם וכלי' דהרביעי בין אדם בין כלים טמאין טומאת ערב כדשמעין ממת' דלעיל: ה מטמא בגדיו כל זמן שלא פירש דכתיב הכונע ככסד הזב וכבם בגדיו אלמא שהוא מטמא בגדיו כשעצ מנינו כזב: ואין בגדיו הכונע' כזב מטמאין בגדיו לפי שהזב אב הטומאה והגדיו הכונע' בו כעשו' ראשון ואין מטמאין בגדיו אחריו שאין אדם וכלי' מקדו' טומאה לא מאב טומאה: שהבגדיו המטמאין את הזב מטמאין אדם כגון אשכנז ומושל שזב מטמאין אדם לפי שהן כעשים אב הטומא' כזב עצמו דכתיב וכל הכונע בכל אשר יהיה תחתיו יטמא עד הערב: ואין אדם הכונע את הזב מטמאין אדם ואפי' כעשה שהוא כזב אחר קודם שפירש שאינו אלא ראשון לטומאה ואין ראשון מטמא אדם: ו

עד שתצא כפשו דכתיב כל הכונע במת ככפס האדם אשר ימות למדך הכתיב שאינו מטמא עד שמוות סנייד

אהלות פרק ב

מחוקק לטון גודלו אלא: זוקק לזכור כל זמן שהוא גוסס יצמתו אכזר להכשא: ופוטור מן היבוס אם מת: וסמית
כן גוסס אשתו פטור מן ההלכה ומן היבוס: ומאכיל בתרומה את חמו אם היא בת ישראל: כשחית לכהן: ופוסל
את חמו מן התרומה אם בת פהן לישדלל היא: וכן בהמה ומיה אין מטמאין טומאת ככלית עד שחגג כפעם:
כוכב הלטהא כלומר למה פרכוס זה דומה לזכב הלטהא: ו האינוברו כריך שיהיה בהם כשר ונדלי ועכמו

וכך הוא נחשב אכזר למהו בן
כאשר שיתלב מן החי בין כחלב
המת: ח פיסת הרגל כף הרגל
היא הפרסה: שזה בכל אכזב
לחמש אכזבנו הינו שלשי: קדסול
תרגום כרעים קדסולין מן
הכזר הרגל והזקן: קוטלת
למעלה כראש היד: בקנה עגם
האזנור ליד מלשון קנה המדה
שבו מודדים האמה: מרפס קולין
בלטנו: מאה ואחד מזה כל מה
שמנה עד עכשיו מחד: אלו מהצוף
הוא כגוף אסד ורגל אסד דובסן
אסד: משפתו של לב הוא החום
שמעטו תכנה החום מכשב הריאה
על הלכ כמנח החזה פותח דרך
שממנו יוכיזם האוויר ויחל ללב:
בנקובו הנביס ונדל האונה: כשר
כראוי כדי שיעלה ארוכה ויכריח
אם היה מחובר באדם הי: ואין
מטמאין באהל לפי שטומאת אהל
אינה אלא או באדם שלם כדכתב

פרק ב

אלו כשטמאין באהל המט וזכית מן הכת וכזית
נעל וכלוא תרוד רקב השדרה והגלגלה אכזר
מן הכת ואבר מן החי שיש עליהן בשר כראוי רובע עצמות מרוב
חבנין או מרוב חבנין ורוב בנינו ורוב בניינו של בת אף על פי
שאין בהן רובע טמאין כשה הוא רוב בניינו פאה ועשרי וחמש
ב רביעית דם ורביעית דם הבוסה סמת אחד רבי עקיבא
אומר בשני בתים דם קטן שיעצו כלו רבי עקיבא אומר כל שחגג
וחכמים:

אלהם כיומות באהל או באכזר הדומה לאדם כדכתב כעגם אדם מה אדם יש בו כשר ונדלי ועצמות ומטמא
באהל אף אכזר שיש בו כשר ונדלים ועצמות ומטמא באהל:

אלו

מטמאין באהל המת וכזית מן המת ואי קשיא כזית מן המת מטמא את עצמו לא כש הא טלת
מתכא גמור כזיר לא נכרחה אלא לבעל שלא נתקשרו אבריו בנידי שאין בו כזית כשר: וכל
בשר המת שנימוח וכעשה כמין לחה טרוחה: מלוא תרוד כף ושיעורו מלא חסני: דקב גופו של מת כשכלם
לחיותו וכעשה כמין עפר ואין מלוא תרוד רקב מטמא אלא מן המת שנקבר ערום בארון של שיש ומכוסם
ככסוי של שיש עד שמדע כולדי שאין בו תערובת רקבון של כגד או של עץ או עפר אחר אבל מת שנקבר
ככסויתו או בארון של עץ או בעפר אין לו רקב וכן מת שנקבר חסר אכזר אין לו רקב: השדל והגלגולית אעפ
שאין בהם כשר מטמאין באהל לפי שגודת אדם ככרת בהם דכתיב כעגם אדם עגם שכבר בו שהוא של אדם:
אכזר מן המת ונאכזר מן החי דכתיב בחלל חרב או בזמת אכזר שהבדילתו הקרב מן החי הרי הוא כמת: ורובע
עצמות רובע חקב של עצמו מרוב חבנין או מרוב חבנין רכזיתו פירשו שהן מונעטין מהיות בהן רוב מנין ורוב
כמין אעפ שאין בהן לא רוב המין ולא רוב הכנין מטמאין: ורוב בכינו ורוב מכינו כמין רוב הגוף או רוב מנין
העצמות רובע אעפ שאין רוב כמין הגוף מטמאין ואף על פי שאין בהן רובע ורוב כמין כגון השוקים והיריבים
והגלגולית ורוב מכינו כגון ראשי אכזביות הידים והרגלים וכיוצא בהן וכלכד שהיו קבה אברו מטמאין: כ
רביעית דם שינא כלו לאחר מיתה: ורביעית דם עבוסה שינא מקנת רביעית מחיים ומקנת לאחר מיתה
ולקמן כפג מפרש לה עבוסה לטון מתבוסקת כדמין ורביעית דם שינא כלו לאחר מיתה דאזנית הוא דכתיב

אהלות פרק ב

במת נפט האדם וכתו כי הדם הוא הכפש אכל דס תבוסה אינו אלא מדרכין ותיב דאורייתא ותיב דרבנן :
ממת אחד ולא מב' מתים קסקרי רבין יש אס למסורת ועל כל כפשות מת לא יבא כפשת כתי חסר : ד' עקיבא
אומ' משכי מתו חזי רביעית ממת זה וחזי רביעית ממת אחד מטמא באהל דכבר יש אה למקרא כפשות מת
משמע ב' כפשות ועשור אחד מדלא קאמ' כפשות מתו ואין הלכה כר' עקיבא : ד' עקיבא אומר כל שהוא כשם
שטמא בעבמו רוב מוכין ורוב בכין

וחכמים אומרים רביעית כזית רמה בין היה בין מתו רבי אליעזר
סיטא כבשרו וחכמים משחרים אפר שרופים רבי אליעזר אומר
שעורו ברובע וחכמים משהרי מלוא תרוד רבן ועוד עפר קברות
טמא רבי שמעון משהרי מלוא תרוד רבן שבבלו במים אינו
חבור לשומרו » ג אלו מטמאין במגע ובמשא ואינן
משמאין באהלעצם כשעור וארץ העמי' ובית הפרס אבר מן המת
ואבר מן החי שאין עליהן בשר כראוי חשדחה והגלגלת שחסרו
כמה הוא חסרון בשדרה בש' אומרי' שתי חוליו' בה' אומרי' אמילו
חולית אחת ובגלגלת בית שמאי אומרי' כמלוא כקרה בה' אומרי'
כרי שינטל סן וחזי יוסת באיזה מקדח אמרו בקטן שר' רופאן
דבריר' מאיר וחכמי אומרי' בגדול של לשב' » ד הגולל והדופק
מטמאין במגע ובאהל ואינן מטמאין במשא ר' אליעזר אומר מטמאין
במשא רבי יהושע אומר אם יש שם תחתיהן עפר קברות מטמאין
במשא ואם לאו אינן מטמאין במשא איזהו חרופק את שחגלת'
גשען פלוי אבל דופק דופקין שחור » ה אלו שאב חסרו
שחורין בות מן המת וכזית בעל ומלוא תרוד רבן רביעית דם
ועצם

בכחמי' יעצר קברו עפר שמעורב בו דס ולזיה של עת מלוא תרוד ועוד
ועוד של ייהיה בו מלוא תרוד רבן דאמ' לעיל שהוא טמא והכא כמי מיירי במת שנקבר ערום בדרין של
שים שאין עפר אחר מעורב בו : דבי שמיעון מטמא ואין הלכה כרבי שמעון : אינו חבור לשומרו ואם
האיהל על מקנתו אינו כלא האיהל על כלו וכן לענין מגע : ג עגס כשעור מטמא במגע ובחישא דכתו
וכל הכונע וכו' וס' לא כאמר בעגס אדם ללמד על עגס כשעורה שמתמא במגע אף על פי שאינו ככר
שהוא של אדם אבל באהל אדם כי מות באהל כתי ובעגס לענין עומא' אהל בעגס שיהא ככר שהוא של אדם
שהרי בעקס' אחר הוא אומ' בעגס האדם : וארץ העמי' כל חונה לארץ קרי ארץ העמי' והכ' מיירי בגוש עפר
שכא מחוכה לארץ שהוא מטמא במגע ובמשא ואינו מטמא באהל אבל הנכנס לארץ העמי' אפי' לא כנע ולא נשא
כגון שהיה רוכב על סוס טמא דעל' אונדס של ארץ העמי' כמו נדון : בית הפרס שדה שנקבר בה קברו ושכרו
ענקות המת וכדנשו בעפר אותו שדה ושרס מלשון פרוסה הלוא פרום לדעב לחמך : כמה חסרון כשדרה ולא
יטמא באהל לא' כונע ובמשא : כמלוא מקדח מלוא רוחב החקב שנקובי' במרנע : כדי שיכטל וזו החי ויומות
ושערו חכמים בחסרון כסלע : בקטן של דופאי' במרנע קטן שהדופאי' פותחו' בו הכונע : בגדול של לשכה
ושערו חכמי' שהיה חקב כפונדיון : ד הגולל אכן גדולה ורחב שהותויה' פי הקבר מלמעלה מלמין ונללו
את האבן : והדופק שתי אבני' גדולו אחרת ממד זה ואחרת ממד זה שהגולל כשעין עליהן מראשי' במגע : ובאהל
דכתו והכונע בצבס או בחלל או במת או בקבר מה מת מטמא במגע ובאהל אף קבר מטמא במגע : ובאהל :
ואינן מטמאין במשא דרדשי' וכל אשר יגע על פני השדה לרכות גולל ודופק וכתו וכל אשר יגע ממנו מנע הוא
מטמא ואינו מטמא משום שא' : אם יש תחתיהן עפר קברות מטמא כשמיטין עשו' עפר הניסעו עתהן דמטמא
במשא משו' תפוסה של מת והלכ' כרבי יהושע : דופק מפיקים אבל אבן הדופק מכיחין לפעמים אבן אחרת
למסויקה ואין הגולל כשעין עליה והיא כקראת דופק דופקים : ה ואלו אס חסרו טהורים דלית בהו

סדר טהרות
א ג ז ו ח ט י יב יג יד יו יז יח יט כ כב כג כד כה כו כז כח כט ל לב לד לז לט לו לז
כשיעור

אהלות פרק ג

כשיעור: כוונת מן המת שכן הוא תחלת יצירתו של אדם בכונת: ורביעית דם הוולף וכתחלת בריתו של קסן אין בו פחות מרביעית דם: ואבר מן החי שקטר עשמו איש' קולית גדולה שקטר ממל' עבס כל שהו לא מטמא משום אבר מן החי אלא אם חסר מכושרו לעולם הוא מטמא עד שיחסר מכדו להעלות ארוכה ואבר מן המת כוונת בעד הפורש ממנו טמא ועבס כשעורה הפורש ממנו כמו טמא: ו השדרה והגולגולת משני מעיס

חני חוליו' השדרה ממת זה וכן חוליות השדרה ממת אחר וכן הגולגולת: ואבר מן החי משנים אכסים חני אבר כהלש מחי זה וכן אבר כזה כהלש מחי אחר ונראין כאבר אח' וזכמיו מהרין מטומאת אהל אבל מטמא' כמנע וכמשא משום עבס כשיעור והלכה כחכמים: ו שדק דקו שכשקו לשון ושקת ממה הדק: רבי שמעון מטהר מכל טומאת זאיס מטמא' לא כמנע ולא כמשא ולא באהל: ונחמס מטמא' בשלשתן דקא איכא רובע: אבר מן החי שחלק לשנים טהור ואפילו חזר וחברו דאין חברו אדם חבור: כיטל חבאי' שיעול מן החי להבאי' ולא כיטל ממנו אבר שלם כאחד דלא הוה ביה שיעור מעולס ואין הלכה כרבי יוסי:

ועצם כשעורה ואבר מן החי שקטר עצמו ו השדרה והגולגולת משני בתים ורביעית דם משני בתים ורובע עצמות משני בתים ואבר מן החי משני אכשו' רבי עקיבא כטמא וחכמי' כשהרין ו עצם כשעורה שנחלק לשנים רבי עקיבא כטמא ורבי יוחנן בן נורי כשהר אבר רבי יוחנן בן נורילא אסרו עצמות כשעורה אלא עצם כשעורה רובע עצמות שנדקדקו ואין בכל אחד ואחד עצם כשעורה רבי שמעון כשהר וחכמים כטמאים אבר מן החי שנחלק לשנים טהור רבי יוסי כטמא ומודה שאם נישל חצאים שהוא טהור ו

פרק ג

כל המטמאין באהל שנחלקו וחכמים לתוך הב' רבי דוסא בן הרבינס כשהר וחכמי' כטמא' כיצד הנוגע בכשוי חציו חתיים מן הגבילה או נושאן ובסת הנוגע בכחצי זית ובאהיל על כחצי זית או כחצי זית ובחצי זית מאהיל עלו מאהיל על כב' חצוי' וזתים מאהיל על כחצי זית ובחצי זית מאהיל עלו ר' דוסא בן הרבינס כשהר וחכמים כטמא' אבל הנוגע בכחצי זית ודבר אחר מאהיל עליו ועל כחצי זית או מאהיל על כחצי זית ודבר אחר מאהיל עליו ועל כחצי זית טהור אסר רבי באיר אף בזה רבי דוסא בן הרבינס כשהר וחכמים מטמאין הכל שמה חוץ מן המגע עם המשא והמשא עם האהל זה הכלל כל שהוא משם אחד שסא משני שמות טהור ו ב מלוג תרודו רקב שנתפור בתוך הבית הבית שטמא ורבי שמעון כשהר רביעית דם שנהבלעה בתוך הבית

כל

המטמא' באהל האמורי לע' ברשא פב: שכלקו שיעוריהן לחבאי': והכניסן כשהן מחולקים לתוך הבית דהיו לתוך אהל אחד: רבי דוסא בן הרבינס מטהר דסכר לא מצטרפי לכשיעור: הנוגע בכשוי חבאי' זית מן הכבלה פתח באהל ומפרש בכבלה לומר לך דכו היכי דסכירא ליה לרבי דוסא שאין מצטרפין לטומאת אהל הכי כמו סכירא ליה דאין מצטרפין לטומאת מנע ומשא בין כמת בין בכבילה: הנוגע בחני זית ומאהיל על חני זית שהמאהיל על המת טמא כאלו היה עם המת באהל ועמדא כפל' העור והרוטב מוקי הכך מאהיל לדיש בטומאה רבנה שאין בין הטומאה ובין האהל פותח טפח ומשום הכי חכמים מטמאים לכלה פיעה היא וכפיא דאמר אבל הנוגע בכשוי זית ודבר אחר מאהיל עליו וכו' דמדור רבנן דטהור מיידי' כשיש פתח טפח בין הטומאה ובין האהל דבהא מודו רבנן דאין מצטרפין דמניעה ואהל שני שמות הן וכל שהן משני שמות אין מצטרפין ורבי דוסא סבר דאפילו בטומאה רבנה אין מצטרפין ולא אפילו לענב ומשא ואין הלכה כר' דוסא: אמר ר' מאיר אף בזה ר' דוסא מטהר וחכמי' מטמאין דמ פליגו איתך דאמ' דכשיש פותח טפח בין הטומא' והאהל מודו רבנן דטהור ואין מצטרפין ואמ' איהו דאף בזה פליגו רבנן על ר' דוסא ואמרי דמניעה ואהל חד שמה הוא הילכך מצטרפין לכשיעור וטמאין ואין הלכה כרבי מאיר: חוץ מן המגע עם המשא כגון שנגע בחני זית והסיט חני זית משא עכ האהל שהסיט חני זית והאהיל על חני זית: משם אח' כגון מנע ומגע משא ומשא אהל ואהל: ב מלא תרודו דקב דאמרן לע' כריש פב שהוא מטמא באהל: שכתפור לתוך הבית וכתעברו כי עפר כל שהוא: ור' שמעון מטהר סכר כשבו כחלתו מה תחלתו אס' נקבר המת בתכרבי או כדאין של עין

אהלה פרק ג

ד

של עץ אין לו ריח וכענין שלא יהיה דבר נכלל עמו אף סופו לאחר שנעשה ריח אם נעשר עמו דבר אחר אינו מטמא ואין הלכה כרבי שמעון: אם מתכבסת הכסות ויוצא ממנה רביעית דם וכיבוד מעשרין אותה פניו עים כמדה ומכסהה כהן ומביא מים אחרים במדתו ומתן בהן רביעית דם אם היה מראן שזה הרי זו טמאה ואם לאו טהורה: ג כשפך באויר בתוך הכיבית: אם היה מקומו קטפרם אם המקום משפך בו הדם היה מדרון: והאחיל אדם

על מקנתו טהור דקטפרם אינו חכור: היה אשכורן מקום מכוס כמו בתוך גומא: או שקרש הדם ואפילו קטפרם הוי חכור וטמא ואפילו האחיל על קנתו: כשפך על האסקופה כמין אנטבא שלטני פתח הכיבית והיא קטפרם: בין מנפטים שמפעל לנד פנים: בין מנפטים שמפעל לנד חוץ: והכיבית מאחיל על מקנתו טהור כל מה שכתב מטומאה אהל איננו ססופו של דם לירד לפנים דאינו חכור: חוץ מן השנים והשער והשפירן דכתיב ענש מה ענש שכתב עמו ואין גומא מחליף אף כל שכתב עמו ואין גומא מחליף יבוא ענש של אש כדלא עמו יבוא שער וספירן שגומא מחליף: ד הכיבית טמא כל מה שכתבו טמא שהיו מאחיל על השער המחובר למת: ענש שיש עליו כוית

הכיבית חכית שחור נבלעה בכסות אם מתכבסת ויוצא ממנו רביעית דם טמאה ואם לאו שחורה שכל הבלוע שאינו יכול לצאת שחור ג כשפך באויר אם חיה מקומו קטפרם והאחיל על מקצתו שחור היה אשכורן או שקרש טמא כשפך על האסקופה וחקטפרם בין מבפנים בין מבחוץ והכיבית מאחיל עליו שחור היה אשכורן או שקרש טמא כל שבמת טמא חוץ מן חשיבים וחשער והצפורן ובשעת חבורו הכל טמא ד כיצד חכרת מבחוץ ושערו בפני הכיבית טמא עצם שיש עליו כוית בשר חכנים מקצתו מבפני והכיבית מאחיל עליו טמא שני עצמו ועליו חכמי חצאי ויתים בשר חכנים מקצתם מבפנים והכיבית מאחיל עליהם טמא היו החוכים בירי אדם טהור שאין חבורו אדם חכור ה איזה דם תבוס' המת שיצא ממנו שמינית בחייו ושמינית בסות: דברי ר' עקיבא ר' ישמעאל ואמר רביעית בחייו ורביעית בסותן נישל מזה ומזה רביעית רבי אעזר ברבי יהודה אומר זה כמים איזה דם תבוסת אדם שחור שחור ונמצא תחתו רביעית דם טמא אבל המת שדמו מנסף ונמצא תחתו רביעית דם שחור רבי יהודה אומר לא כי לא חשורת שחור והנסף טמא ו... ביות מן המת פתחו בטמא והכת פתחו בארבעה טפחים להציל הטומאה על הפתחים אברא להוציא הטומאה בפתח טמא גדול מכזית כסרת רבי יוסי אומר

השדרה

כשר הענש כחשן יד לכשר: תחונים כידי אדם שלא היה הנשר מחובר לענש מעקרן אלא אדם תחני לעם כדרך שתחני הנשר בשפוד: ה איזהו דם תבוסה אמתני' דלעיל דשרכ' קאי דקתני רביעית דם תבוסה טמא וקטפרם הכיבית דם תבוסה: שמינית בחייו ושמינית במוות מעטרפי' לרביעית: רביעית בחייו ורביעית במוות שכתב עמו ונטל מן התעורכות רביעית זהו דם תבוסה אבל שמינית בחייו ושמינית במוות לא: זה היה דם עקיב' ודר' שמעון כמים ואינן מטמאי: ואיזהו דם תבוסה טמא: כלוב שדמו סומת ויורד כלא הפסק מכחי שטיפה של מיתה מעורבת בו אבל כוסף שירד טפה אחר טפה קמא קמא כטיל וטהור: ר' יהודה אומר לא כי כלומר לא כן הדבר: לא השותת טהור שאינו אומר אותה טפה שהנשם' תלויה בה עצה לה לבן העץ שהוא תלוי בה ואין בדם זה אותה טפה אחרת של מיתה והמכתף טמא ולא אמריב' קמא קמא כטיל דסבר ר' יהודה אין דם מכתב דם והלכ' כן עקיב': ו כוית מן המת פתחו בטמא המת בניתולו פתח' הדב' כל הכלי המוכחי כחלל הפתחו תחת המשקוף של פתח מבחוץ איננו שהפתחו כעולו' ויש הפסק בין הכלי העת לאהל הכלי כן טמא: דגורו חכמי טמא על המקום שהיו דרך יציאת טומאה שסופו של מת ללכ' דרך שם וכשאין יודע בחי זה מקו' יוניא והו' כלן טמא ואם יש כוית מן המת בבית ומשם להוציא כהלון שיש בו פתח טמא מעל כל הכלי הפתחי כעולו' כיון שדומע המקו' כעולו' דבשיעור דבשיעור דר' עקיב' חכמי' הוא מת שלם ומשם להוציא דרך חלון שיש בו ד' מיל על כל הפתחי כעולו' דבשיעור דבשיעור דר' עקיב' חכמי' סראוי להוצאת המת: אבל להוציא את הטומא בפתח טמא אפי' מת שלם טמא יוצא דרך חלון כל וצד שהוא פתחו ומטמא הכלי שכתב שכתבו אפי' יש בחלון פתח טמא גדול מכז' כמת דווקא כוית ממומנס פתחו בטמא אבל יית' מכוי' דינו כלאו היה מת שלם ואין מעל על הפתחי כעולו' עד שיהא בו ארבעה: ר' יוסי אומר הנשר דה

אהלות פרק ד

הגולגולת שבבית דינו כמת שלם ואם חשב להוציא דרך חלון אין מניח על הפתחים הכעולי עד שיהא נוד
זן הלכה: ז טפח על טפח על רום טפח דף שהוא רחב טפח על טפח ונבנה מן הארץ טפח ומאיל על
כית מן המת ובעל הכלים: מכיא את העומאה על הכלי: מרובע שאם היה רחבו כמות מטפה לצפ פהים
ארכו כ' טפחי לא אמרינן שיש מה שיתר על ארכו ברחבו ורבעו להכי קתני מרובע שברוך שיהא ברחבו
טפח ובארכו טפח: כינד כלומר

השררה והגולגולת ככרת ז טפח על טפח על רום טפח
מרובע מביא את הטובאה וחוצץ בפני הטובאה כינד ביב שהוא
קכור החת הבית יש בו פוחה טפח ויש ביציאתו פוחה טפח טובאה
בהוכו הבית טהור טובאה בבית כה שבהוכו טהור שדרך השובא
לצאת ואין דרכה להכנס יש בו פוחה טפח ואין ביציאתו פוחה
טפח הטובא בהוכו הבית טמא טובאה בבית כה שבהוכו טהור
שדרך השובא לצאת ואין דרכה להכנס אין בו פוחה טפח ואין
ביציאתו פוחה טפח טובאה בהוכו הבית טמא טובאה בבית טה
שבהוכו טמא אח' חור שחררוהו בים או שרצו או שאכלו מלח
וכן טרבג של אבנים וכן כואר של קורות ר' יהודה אוכר כל אהל
שאיכנו עשוי בידי אדם אינו אהל וכדתב בקיפום ובכלעים: ז

פרק ד

בגדל שהוא עומד באויר טובאה בהוכו כלים
בבעוביו וטהורים טובאה בעוביו כלים שבהוכו
טהורי ר' יוסי אומר מחצה לכחצה היה עומד בהך הבית טובאה
בהוכו הבית טמא טובאה בבית טה שבהוכו טהור שדרך הטובאה
לצאת ואין דרכ' להכנס כליו שבינו לבין הארץ שבינו לבין הכותל
פוחה טפח טומאה כתוכו הבית טמא טומא' עולה מן הכיב לבית כיון שאין לה דרך לנאת דרך פתח הכיב
הינא לדה דכל פתח מטפה אין הטומא' ינאת: אין בו פוחה טפח ואין ביציאתו פוחה טפח לחכס נקט ואין
ביציאתו פוחה טפח דאין בו פוחה טפח על יציאתו לא חיישינן דכלא אין טה סלל כלל דמי והכי הכיב
כחשב בקרקע הבית ואמרנו חכמינו כל אשר באהל יטמא לרבות בקרקעיתו של בית כמוהו עד התהום: אחד
חור שגדרוהו מים האו פוחה טפח שמיא את הטומאה לא שמיא את כעשה המור הוא עי' מים או שנקובה
שרצו או שאכלתו עלת לטון ארץ מלחה כמין עשר לכן דומה למלח ומתחכל וכפל וכעשה חור מאליו: ז
מדכך של אבנים אבנים גדולות ערוכות וסדורות ז על ז ופעמים שהחת סדורה על גבי שתי והחת טובאה
מסודרות ז מו ויש שם אהל טפח: הואר של קורות קורות ערוכות ז על ז ועומדות לכין ופעמים שיש
בוינהן אהל טפח: כל שאינו עשוי בידי אדם אינו אהל דילף אהל אהל ממעשן מה להלן בידי אדם אף כין
בידי אדם: בשקפים תרגום העיפי הסלע' שקיפי כפויא: ובהלעים נבקיפי הסלע' ושקיפי: ובקיפי הסלע'
אחד הן אלא שזה כעשה עי' מטר וזה כעשה מאליו וצ'ע' לא כעשו בידי אדם מודה בהם ר' יהוד' דלא ילף
ג' דאהל אהל ממעשן אלא לפוחה טפח כלבד אבל ביותר מטפה כגון מלא אגרוף אמרינן בסכה פ' היש
דמודה ר' יודא שאי' כעשה מאליו מכיא את הטומאה וכן בשקפי' ובכלע' ואין הלכה כר' יודא:

מגדל

שהוא עומד באויר מגדל עץ שם לו דפנות והדפנו עבמין יש חלל בעבין כגון חורין המסולסין
פתוחי לפניו ולחוצ' אלא שאין בהן פוחה טפח ורגילים להביע שם מחטין וזכוריות וכלי קטנים:
שהוא עומד באויר תחת אויר השמים כגון דקאי כחגר: טומאה בתוכו בחלל המגדל עבמו: כלים שבעביו
בעביו חלל הדפנות: מחצה למחצה מחביו של עבוי המגדל ולפניו כלפנים מחביו ולחוצ' כלחוצ' בין שהטומא'
במגדל וכלי בעביו בין שהטומא' בעביו וכלי במגדל ואין הל' כר' יוסי: טומא' בתוכו בנתוך המגדל הבית טמא
אף עלפי שדלתותיו מנופות כדמפרש טעמא שדרך הטומאה לנאת משם לבית: טומאה בבית מה
שנתוך המגדל טהור והוא שדלתותיו מנופות דאי פתוחות לא גרע מחלון שכן שכי בתים וטעמא דמס'
שנתוך המגדל טמא שאין דרך לטומאה שבבית להכניסה במגדל אם יש שם פוחה

אהרן פרק ה

ח

פיתח טפח כיון שזלי המנדל לארץ או כן דופן המנדל לכותל או כן גג המנדל לתקרת הבית שזליהם מחשבו
טומאה שכנית חבל אין עם טפח הני מנדל כלכוד ואין טומאת הבית ככנסת עם : טומאה עם הבית טומא
אם הייתה טומאה בין שזלי המנדל לקרקע הבית או בין גג המנדל לגג הבית או בין דפנות המנדל לכותלי
הבית אף על פי שאין ביניהן פותח טפח הבית טמא שאין המנדל פתח על הטומא שפתחו ונתוך הבית שלא
תטמא כל אשר בבית : ב

תבנת המנדל רגלו לבסות תכונת
תבנת טענות בתוך מנדל עם
כדי להכניע בהם כלום ואוכלים
ומשקין : שיש בה פותח טפח שיש
במלכה פותח טפח ללא הויא
טומאה טמוכה : ואין ביניהם
חזור פתחה אין כוונתם : טומאה
כתוכה הבית טמא ואף על פי
שפתח קטן כדמפרש טעמא שפתח
שדרך טומאה לכאת על כלמקד
הופה לכאת דרך פתח זה לשיכך
מטמאה מיד דרך ויניחה : מש
שכתיב טהור הואיל ואין ביניהם
פותח טפח אינו מני את הטומאה
ואין דרך טומא ליכנס שאין טומא
להכניס לה עת : ג' יאנו מטמא
דטמא אין מופה לכאת דרך פתח
זה שיהא בה שיצור טומאה טהור

שבינו לבין הקורו' אם יש שם פתח טפח טמאי' ואם לאו שחורין
טומא' שם הבית טמא' ב רבבת המנדל יש בה פותח טפח ואין
ביציאתה פתח טפח טובאה בתוכה הבית טמא טובאה בבית מה
שבתוכה שחור שדרך הטובאה לצאת ואין דרכה להכנס ר' יוסי
מסחר מפני שה' יכול להוציא חצאי' או לשרפה במקום * ג' הח
צווכר בתוך הפתח ונפתח לחץ טובא' בתוכו הבית טהור טובאה
בבית מה שבתוכו טמא שדרך הטומא לצאת ואין דרכ' להכנס
היהה מוכני שלי משתנה לאחוריו שלא צבעות טומאה שם
כנגד תקורות הבית טהור במה דברים אמרים בזמן שיש שם
פותח טפח איכה יוצאה המנדל בא במרה *

פרק ה

הנור שהיא עומד בתוך הבית ועינו קמורה
לחורין והאהילו עליו קוברי המת בית שמאי
אמורים הכל טמא ובית הלל אמורים החנור טמא וחבירת טהור
רבי עקיבא אומר את החנור טהור * ב ארובה שבין הבית
לחצר טהורה ג' הנהגת עליו וקרב ככנסת משק' בית שמאי אמורים
הכל טמא ובית הלל אומרין תקדרת טמא' ועליו שחורין ר' עקיבא
אומר :

יכול להוויאה לתבאים או לשרפה במקומה ואין הלכה כרבי יוסי : ג
הבית אלא שפתח התוכה לחוף טומאה כתיבה הבית טהור דמשום מוי איכא לטמוייה הא טומאה ליכא
דיש בה פונת טפח ולאן טמוכה היא ושם ויאה של טומאה כמי לא מטמיא דהא אין ויניחה לפנים בתוך
הבית טומאה בבית מה שבתוכו טהור שאין דרך טומאה ליכנס עם : מוכני גלגל העשוי למנדל לקולו
ממקום למקום : משוכה לחציו מרוחקת מאחורי המנדל לגג הבית שהמנדל עומד על הפתח וימכה
משוכה מאחוריו לגג הבית בפנים וטומאה עם בתוך המוכני כנגד קורות הבית אף על פי שהבית מואהיל
עליו הבית טהור דמשום מוכני כמנדל והרי המנדל עומד בפתח ונפתח לחוף ושלם אכבניו דקצק למעטו
אם הייתה משוכה טפי מ' אכבעות ללא הוי כמנדל דאין דרך להדקוק המוכני מן המנדל כולי האי : בזמן
שיש עם פותח טפח דחלל המוכני שהטומאה בו פותח טפח שלא תהא טומאה דכוכה דכוכעת ועלם
יאוכה וינאה שאין המוכני כשמת לגמרי מן המנדל : והמנדל בא במרה שמחויק ארבעים אה כל מהם
כוויי ביבש ששחוט במרה זו אינו מקבל טומאה ומנף בפני הטומאה אבל בפנות מדה זו הוי שאר בליים
המקבלים טומאה ואיכו חונף בפני הטומאה וכל מנדל דתבין בפרקין במנדל הכא במדה מימינו :

חנור

שהוא עומד בתוך הבית ועינו קמורה ככב
לנית : והאהילו עליו נושאי המת כשהיו נושאי את המת לקברו הא הילו המת על העין בית
שמאי אמורים הכל טמא קסברי טומאה ככנסת לתכור דרך פתח ויניחה דרך פתח לבית : והתכור טמא
זה הבית טהור התכור שהאיהיל המת על מקנתו טמא והבית טהור שאין הטומאה יוצאה דרך פתח : רב
עקיבא אומר אף התכור טהור דכיון דלא האיהיל על התכור אלא על העין אינא טמא אין התכור טמא
ההלכה כבית הלל : ג ארובה כמין חלון שבגג הבית שהיא קרקעו העליונה : ככנסת ממקום כשמשוי'
הכלי על המשקים ככנסת המשקים לתוכו דרך אותה הכקב : הכל טמא אם יש טומאה בבית הקדרה וכל

אהלות פרק ה

מה שנעליה טמא שאין הקדרה מנבלת וטומאה עמלה דרך ארובה שיט לה פותח טפח: ונית הלל אמרין
הקדרה טמאה חומרא בעלמא היא שמחמירי בית הלל לטמא את הקדרה דכרבי עקיבא סבירא להו שהקדרס
מנבלת על הטומאה וכגון שנג הקדרה מוכה למטה אבל הטומאה שאין כלי חרס מקבל טומאה מגבו והלכס
כבית הלל: ג מנבלת על הכל על כל מה שנעליה שהיא חונקת בפני הטומאה: אינה מנבלת אלא על
האוכלים ועל המשקים ועל כלי חרס

אומר אף הקדרה שחורה * ג וחתה שלימה בית הלל
אומרים מצלת על הכל בית שמאי אומרים אינה מצלת אלא על
האוכלים ועל המשקים ועל כלי חרס חזרו בית הלל להורות
לדברי בית שמאי * ד לגין שהוא מלא משקן שחורין הלגין
טמא טומאת שבעה וחמשקין שחורין ואם פינן בכלי אחר טמאין
האשה שחיא לשה בעריבא האשה והעריבה טמאים טומאת
שבעה והבצק שחור ואם פינתה לכלי אחר טמא חזרו בית הלל
להורות לדברי בית שמאי * ה חיו כלי גללים כלי אבנים
כלי ארמח הכל שחור חיה כלי שחור לקדש ולחשאת הכל שחור
שחור נאמנין על החשאת מפני שהכלים שחורין וכלי חרס
שחורין ומצילין עם דפנות אהלים * ו כיצד הבור והדורת
שכבת וכפישה נתונה עליו שחור אם היה נסר חלק או סרד שאין
לה גפיים שחור שאין הכלים מצילים עם דפנות אהלים עד שיהא
לחן דפנות וכמה תחא חדוון טפח חיה לה חצי טפח מכאן והח
טפח מכאן אינה דופן עד שיהא לה טפח מסקום אחר * ז
כשם שמצילין מבפנים כך מצילין מבחוץ כיצד כפישה שחיה
נתונה על היתרות מבחוץ טומאה תחתיה כלים שבכפישה שחורין
אם

האוכלים ועל המשקים ועל כלי
חרס בקדרה של עם הארץ מירי
וטעמיהו דבית שמאי משום דכליו
של עם הארץ טמאי הם אבל חכר
ועל כלי טמא אינו חונק בפני ה
הטומאה ולפי ששם הארץ מחויין
הכלי שלו בטהור אמרינן ליה
שהוא מניח על אוכלים ומשקין
ועל חרס שנעליה דלפניו כלכד
הוא דמטהיפין להו שהרי החכר
בדלים מהם ומטעמם וכלאו הכי
נמוכל מאכלם טמא אבל שאר
כלים שיש להם טהרה כמקוה אם
נתהרס הכי הוא משאילם לחכר
וישמשם בהם כמכילה לחודה
אלא האה שלישי ושביעי: ד
לגין של שן או של מתכת שמוכח
נעניה ושהקדרה מונחת על פי
ארובה שלה: הלגין טמא טומאת
שבעה שאין הקדר מנבלת על כלי
עץ וכלי עתבו כדאמרן: והמשקין
טהורים שהקדרה מנבלת על אוכלים ומשקין: ואם פינה המשקים הללו לכלי אחר שכמותה עליה הכלי
האחר טמאין שכל הכלים שנעליה טמאים חזן מכלי חרס אבל הכלי הראשון שהיו המשקין בתוכו אימ
מטמאין אף על פי שהוא טמא טומאת שבעה שאם אמרת כן אם כן אין הקדרה שחור ונה מנבלת על המשקין
לפניה ואין אמרינן שהיא מנבלת על אוכלים ומשקין: האשה והעריבה טמאים שאין הקדרה של חרס מנבלת
עליהן: והבצק טהור שהקדרה מנבלת על האוכלים ודוקא כל זמן שלא פירשה ממנו אבל אם הנביחה
שתי ידיה ממנה וחזרה ולשה הרי זו מטמאה את הבצק: ה כלי גללים של צפוי בקר: כלי
אבנים וכלי אדמה כל הכך כלים אפילו ביד עם הארץ טהורים ואם מוכחים על פי ארובה מצילין על הכל
אפי' על כלי שטף: היה כלי טהור לקדש ולחטאת דהמכירה רבנן לעמי הארצות על הקדש כדי שלא יהא
כל אחד הולך ויבנה במה לעצמו הילכ' הכלי טהור לקדש מציל על הכל אפי' לבית שמאי וכן הן כאמרי' על
החטאת של אפר פרה דכתיב והיתה לעדות בני ישראל למשמרת הכל כאמרים על שמירתה: מפני שהכלים
טהורי כגון כלי גללי' וכלי אבני' וכלי אדמה שהם טהורי' ומקבל טומא' וכן כלי חרס שהן טהורי' כשהן לקדש
ולחטאת' אעפ' שהן של עם הארץ ששם הארץ כאמן לקדש ולחטאת' כדאמרן כל לו מצילין עם דפני אהלי' כלומר
חונקי' בפני הטומאה כשהם מוכחי' במקו' שיש דפני' לאהלי' והיא ארובה שנין בית לעליה כדפני' אהלי' שהיא
אבל כמקו' שאין דפני' אין מצילי' כדמפרש ואולי: ו הבור והדו' שבבית והמת בבית וכלי' כבוד וברו' ויש גונס
מחינו סביבותיהן בור ודו' שניהן בקרקע לא שבור בחפיר ודו' כגון: וכפיש' כל גדול שכושבי' בו הוית' לכדארן
והוא מחויין מ' טהא או יות' ואינו מקבל טומא' וכתו' עפ' הבור והדו' הבור כל מה שנעתיכן הואיל ויש שם מחיני':
באר חלקה שפי הכאר שיה לקרקע הבית ואין לו מחינה סביב דהשת' ליר' דפני': או כוורת פתומה כגון כוורת

אהלות פרק ו

גדולה שמחוקת מ' סאה שאיך מקבלת טומאה : ועתה שאיך פקוקה בקטן : ופנישה כמנכ' עליה ע"ב הכור לא ע"ב הכונת טמא דאין מנילי לא עם דפנו אהלי ונכור אין דפנו ודפנו שכונת לאו דפנו אהלי' הן : היה כמר חלק דאין זה כלי או סרידה שאין לה גפיי שאין לה מחיבו דלא חשיבא כלי טהור אם נתוכי על באר חלקה או כונת פתחה מנילי וטהור דדוק כפישה שהיא כלי איכס מכלת לא עם דפנות אהלי אבל כמר ומדמה שאין לה גפיים דלאו כלי נכסו וטמאים

כלל דפנות אהלי : מדרא כפיץ עריבה קטנה של עץ שהתחמט משתמש בה : גפיים ארבעי ואזכירם : הכי טפח מכאן ומכי טפח מכאן הא דאין כלי מניל בבאר חלקה היכו ככלי שאין לו דפנות טפח אבל אם יש לכלי דפנו טפח מניל על הכור אף על פי שאין דפנותיו בולטו כלל והשתקאט' דמני טפח דכלי ומני טפח דדופני הכור אין מניטופים וכפישה דאמרן לעיל שאם היא נתונה על באר חלקה איכה מכלת מנידי שאין בה דפנות טפח : ז' : כשם שמנילים מכפלי עם דפנו אהלי כך מנילים מכפלי עם דפנות אהלי כדמפרש ואזיל : על יתדות מבחיץ סמוך לביתו של תנאי משוכן הן הכותל

אם היה כותל חצר או כותל גנה אינו מעיל קורה שהיה נתונה מכותל לכותל וקדרה תלויה בה שומאה חותיה כלים שבקדרה רבי עקיבא סוהר וחכמים משמאין *

פרק ו

אדם וכלים געשים אהלין לשמא אבל ליה לטהר כיצד ארבעה בושאין ארז הגרדך שומאה תחתיו כלים שעל גביו טמאים שומאה על גביו כלים שתחתיו טמאים רבי אליעזר מטהר בתוך על ארבעה כלים אפילו כלי גללים כלי אבנים כלי ארמח שומאה תחתיו כלים שעל גביו טמאים שומאה על גביו כלים שתחתיו טמאים בתוך על ארבעה אבנים או על דבר שיש בו רוח חיים שומאה תחתיו כלים שעל גביו שחורין שומאה על גביו כלים שתחתיו שחורין * ב קיברי המת שחיו עוברים באבסדרה והניף אחד מהן את הדלת וסמכו במפתח אם יכול הדלת לעמוד בפני עצמו טהור ואם לאו טמא וכן הבית של רגונרות או קופת של תבן שהן נהגות בחלון אם יתח' היתרות התבן לעמוד בפני עצמן שחורין ואם לאו טמא בית שחצו בקבוקים ורח' בתי' וראש' יסוד השמא לעמוד בפני עצמו

ואן חשיבה אהל להפסיק בין טומאה שתחתיה לכלים שעל גבה ודוקא בכותל בית שבעשה כותל זה לטהר כחשבת הכפישה גם היא אהל להפסיק אבל בכותל חצר וגינה שלא כעשה לטהר לא תתשב הכפישה אהל להפסיק : וקדרה תלויה בה עובד כתוספתא שאם שפת הקדרה משוכי משפת הקורה ולחון כמותה טמא כולי עלמא לא פליגי דאיכה מכלת וכלים שבקדרה טמאים ואי פי הקדרה מודבק בקורה כולי עלמא לא פליגי דמכלת וטהורי כי פליגי היכא דמשוחן מן הקורה וליכא פותח טפח ד עקיבא אומר מכלת וטהורים וחכמים אומרים איכה מכלת וטומאים והלכה כחכמים :

אדם

וכלים געשיין אהלים לטמא אהל הכסמך על ידי אדם או על ידי כלים כחשב אהל לטמא כלים שתחתיו אפילו שלא כנגד הטומאה כאלו כמותים באהל המת : אבל לא לטהר דאין כחשבים אהל לחון כפי הטומאה : כדכך אכן גדולה ורחבה לשון כדכ' די אכן גלל : כלים שעל גביו טמא : שאיכו חונץ וכמאן דליתיה דמי דאין געשו אהל לטהר : כלים שתחתיו טמאים דלטמא כעשים אהלים : וד' אליעזר מטהר בתריהו דכסר כעשה אהל לטהר וחונץ בפני הטומאה ואין הלכה כרבי אליעזר : כמות על ד' כלים אם היה הכד כך כמותן על ארבעה כלים אפילו כלי גללים שאין מקבלים טומאה : על ארבעה אבנים שאינן כלים כחשב אהל לחון בפני הטומאה : דבר שיש בו רוח חיים חוץ מלדם : ב אהל מהן מאותה המלוים את המת ולא מבושאי העטה וה' אם הניף את הדלת אדם אחר : לא ארשא דמלתא כסם הניף את הדלת כדי שלא תכנס הטומאה לבית כעשה שיעברו דרך אבסדרה שלפני הבית דיש תקרה על גבה : אם יכולה לת' לעמוד בלא חמיכת שפתח הוה ליה מפתח כמאן דליתיה והדלת חונץ בפני הטומאה ואם לאו טמא דכל דכר הכסמך בכלים אינו חונץ בפני הטומאה כדאמרן דאין אדם וכלים כעשים אהלים לטהר ושינו טעמא דתנן והיינו טעמא דרגונרות והיינו טעמא דטומא דטומא דעמידתן על ידי כלים שהם חכית וקופה וקנקנים : מהן כמותים בחלון שיש בו טפח על טפח המהיא את הטומאה ענית לבית : אם וכלים

אהלות פרק ו

הגרונות והתבן לעמוד בעצמן בלא חכית וקופה טהורי שהכלו כמו שאינן והגרונות והתבן מנילים והוא
שהיו הגרונות שהסריתו ואינן ראיות לאכילה וכן התבן מוסרה ואינן ראוי לאכילה בהמה ומנטל להו ואין
דעת לפקדו ומשום הכי חייבי דכל היכא דאין התבן והגרונות מותמים הכל כגון הכא דאיכ' מקום קופה
וחכית אי לא מנטל להו לא חייבי : ואם לאו ממאי' וכלכד שתהא חכית אס היא של חרס פיה כנגד הטומאה

ולפיכך אינה מבלת שכל דבר
שמקבל טומאה אינו מונח בסמי
הטומאה אלא גב החכית
כנגד הטומאה מונחת בפני הטומאה
שאין כלי חרס מקבל טומאה מנוב:
בית שחכנו בדקדקים ופיהו כלמי
הטומאה דעכשוו אין מנילים :

ומה נטיט בין מפכפי בין מכחין :
אם יוכל הטיח לעמוד בפני עכמו
פחד שהטיח מונח בפני הטומאה :
ג כותל שהוא לאויר שגרו
אחד אויר העולם צדו האחד י
משמש את הכי' בגין כותל שמשמש
בין בית לאחד או בין בית לבית :
וטומאה בתוכו שכסדק סכותל
יש טומאה בחללו בתוך סדק :
ומהו ולפנים אס הטומאה מן
החני של כותל לנד חכית הבית
טמא כלאו הית' בתוך חכית דההוא
שגגא כתר בית שדין ליה והעומד
בכותל למעלה אפילו עומד כנגד
הטומאה טהור דלאו כטומאה
דנובה חשיב ואיכס בוקעת ועולה
דהא חשיבין לה כמנוחת באהל :

טחור ואם לאו טמא ג כותל המשמש את הבית ידון
מחצה למחצה כיצד כותל שחוא לאויר והטומאה בתוכו מחצה
ולפנים הבית שמא העומד מלמעלן טחור מחציו ולחוץ חכית
טהור והעומד מלמעלן שמא מחצה למחצה חכית שמא והעומד
מלמעלן רבי מאיר משמא וחכמים מטהרין רבי יהודה אומר כל
הכותל לבית ד כותל שכן שני בתים והטומאה בתוכו
בית הקרוב לטומאה שמא והקרוב לטהרה טחור מחצה למחצה
שניחם טמאי טומאת באה' מן וכלי' בכותל מחציו וכלפי טומאה
טמאים מחציו וכלפי טהרה טחורין מחצה למחצה הרי הן טמאי
מצד צד שכן חכית לעליה טומאת בתוכה מחציה ולמסן חכית
טמא ועליה טהורה מחציה ולמעלן העליה שמאה וחכית טחור
מחצה למחצה שניחן טמאי טומאה באחד מן וכלים במעוזים
מחציה וכלפי טומאה טמאי ומחציה וכלפי טהרה טחורין מחצה
למחצה הרי הן טמאים רבי יהודה אומר כל המעויבה לעליה ..
ה טומאה בין הקורות ותחתיהן בקליפת השום אם יש
שם פותח טפח הכל טמא אב אין שם פותח טפח רואין אר
הטומאה כאילו היא אוטם היתה נראית בתוך הבית בין כך ובין
כך חבי טמא ו בית המשמש את הכותל ידון בקליפת
השום כיצד כותל שבין שני כוכין או בין שתי מערות טומאה
בבתים וכלים בכותל ועליהן בקליפת השום טחורין
טומאה

ומהו ולפנים אס הטומאה מן
החני של כותל לנד חכית הבית
טמא כלאו הית' בתוך חכית דההוא
שגגא כתר בית שדין ליה והעומד
בכותל למעלה אפילו עומד כנגד
הטומאה טהור דלאו כטומאה
דנובה חשיב ואיכס בוקעת ועולה
דהא חשיבין לה כמנוחת באהל :
ומהו ולפנים אס הטומאה מן
החני של כותל לנד חכית הבית
טמא כלאו הית' בתוך חכית דההוא
שגגא כתר בית שדין ליה והעומד
בכותל למעלה אפילו עומד כנגד
הטומאה טהור דלאו כטומאה
דנובה חשיב ואיכס בוקעת ועולה
דהא חשיבין לה כמנוחת באהל :
הוא הרי היא טומאה דנובה ונוקעת ועולה : מחנה למחנה שהטומאה באמצע רבי מאיר מטמא דשדין ליה
לכותל בתר בית ובתר אויר לקומרא וחכמים מטהרים דלגמרי שדין ליה בתר בית והלכה כחכמים : כל
הכותל לבית אפילו עומדת הטומאה בחני של כד האויר הרי היא כאלו מנוחת בתוך הבית : ד כותל
שבין שני בתים כותל המפסיק בין שני בתים : טומאה באחד מהן באחד מן הבתים : מעויבה תקרה
המפסקת בין בית לעליה : רבי יהודה אומר וכו' ואין הלכה כרבי יהודה : טומאה בין
הקורות בין קורות התקרה שהכפרים עליהן והמעויבה על גגן ומתניין כרבי יהודה דאמר כל מעויבה
לעליה והשתא קאמר שאם היתה טומאה בקורות שנתת המעויבה ומחציה שכיא דקה כקליפת השום
מוצת בין הטומאה לבית שאין הטומאה כראית בבית : אם יש במקום הטומאה פותח טפח הינו טמא חלל
טפח במקום הטומאה הכל טמא חכית והעליה : רואים את הטומאה כאלו היא אוטם ואין חכאס
הטומאה לבית אלא בוקעת ועולה : היתה כראית לתוך הבית שאין תחתיה כקליפת השום : בין כך ובין
כך בין יש בה פותח טפח בין אין בה פותח טפח : בית המשמש את הכותל המערות שנתת
הקרקע כשחופרים כוך למת מצד זה וכוך למת מצד השני כמנא הכותל בעשו מעליו משום הכי קרו ליה
בית המשמש את הכותל שעל ידי חסירה קעשה ככותל : אכל כהן שעל גבי קרקע סכותל גורם לבית
שיקיה

אהלות פרק ז

ז

שיהיה בית ומשום הכי קרי ליה כותל הממשע את הכנית: טומאה בכנים ככוסין וכמחולות: ועליהן כקלפת האיס טהורים דמפסיק לטומאה ואין דיכס כדון כותל שנין שבי כנים: טומאה תחת העמוד אם יש עמוד בתוך הכיך חו כעך המצרה וטומאה תחתיו והיא רוכנת שאין בה טפח על טפח כרום טפח: טומאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת וכל שכנגד הטומאה למעלה ולמטה טמא כדון כל טומאה מכוסה ומן הכדדים טהור וזה לעמוד שכנית: ז

פרח דבר בולט ורחב שינוי כראש העמוד או כחמבע לכניו כלי שתחת הפרח טהור הכא אידי בעמוד העומד ברשות הרבים אונגכה וטומאה תחתיו והפרח בולט מן העמוד טפח לחן ומאחיל על הכלים שתחתיו טהור דטומאה בוקע ועולה וכל שכנגדו טהור: ורבי יוחנן בן כורי מטמא דפרח כעמוד וכשהטומאה בוקעת ח חוורת על הכלים שהפרח מאחיל עליהם ואין הלכה כרבי יוחנן בן כורי: הטומאה והכלים שתחת הפרח כגון שהפרח מאחיל על הטומאה ועל הכלי: פותח טפח שכולט הפרח חוץ לעמוד טפח: כדדסקין עמודים חלולי כתיכס ככאל הכית וכחן חלונות חלומי ויש להן דלתות וטומאה תחת

טומאה בכותל וכלים בבתי ועליהן בקליפת השום טהורי טומאה תחת העמוד טומאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת ז בלים שתחת הפרח טהורים רבי יוחנן בן כורי מטמא הטומאה והכלים שתחת הפרח אם יש שם פותח טפח שמאין ואם לאו טהורין שני פרוסקים זה בצד זה או זה על גב זה נפתח אחד מהן הוא וחבירת שם וחברו טהור ורואין את הפרדסקין כאילו הוא אוטם דיון מחצה למחצה להביא את הטומאה לבית

פרק ז

הטומאה בכותל ומקומה טפח על טפח על רום פפח כל העליו שעל גבה אפי' הן עשר טמא יהיה עליה אחת על גבי שני בתים היא טמאה וכל העליות שעל גבה טהורות כותל שנית טומאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת נפש אטוכה הנוגע בה סן הצדדון טהור מפני שטומאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת אם היה מקום הטומאה טפח על טפח על רום טפח הנוגע בה מכל מקום טמא מפני שחיא בקבר סתום סמך לה סוכרת טמאות רבי יחודה משה ב כר שיפועי אהליו כאהליו אהל שהוא שופע ויורד וכלה עד כאצבע טומאה באהל בלים שתחת השיפוע טמאים טומא תחת השיפוע כלים שבאהל שמאין טומאה

אותן עמודים: כפתח אחד מהן הכנית טמא שהטומאה בוקעת בתוכו ויובאה לבית ואפילו הטומאה מחציו של כותל נלחן דאינו כדון כנית אפילו הכי הכית טמא: ורואין את הפרדסקין כאלו הן אטום כלומר אם הדלת נעולה ולא נפתח רואים אותן כאלו אין שם הלל כלל ואם טומאה תחתיהן כדון הכותל מחצה על מחצה ככל הכי דתנן לעיל מחציו ולפנים הכית טמא מחציו ולחן הכית טהור:

הטומאה

שעל גבה שעל גבי הכותל: טמאות שהכותל מעמש להן וראשי קורות העליה תחומות בכותל והכותל גבוה והיו מחיבה לכל העליות שזו למעלה וזו דוקא כשמקו הטומאה טפח על טפח דנחשב כל הכותל כקבר סתום ומביא את הטומאה לכל העליות אבל אין שם טפח על טפח בוקעת כנגדה והכדדים טהורים ואין הכותל כדון מחצה על מחצה כיון דאשילו סדק ליכא לבד העליות: עליה אחת ככיה עב שכי בתים שבתים זה מפסיק בין שכי בתים ועליה ככיה עב שניהם: היא טמאה עליה הראשון שהכותל הפוא מנוגע עד המצויכה והטומאה בוקעת בה: וכל העליות שעל גבה טהור דמציניה פעליה חוככת: כותל השוכית כותל הכניו במקום שהים מנוגע שם כפת שכולך ומוער: טומאה בוקע ועולה אם יש טומאה תחתיו אין הכותל ההוא מטמא כל בכיניו לפי שאין שם חלל טפח: כפס אטומה כיון שזכוכים על הקבר והוא אטום שכניו על הטומאה עצמה ואין המת קבור בראון כדי שיהיה בו חלל טפח: כקבר סתים דמטמא כל סביניו כנוגע: סמך לה סוכות אכפס אטומה דלעיל קאי דאמרינן הנוגע בה מן הכדדים טהור ואם עצה לכוין זה האטום סתים כעין משקוף הסכה הזו טמאה לפי שהיא דומה לאהל המת: ורבי יהודה מטמא כיון שהיא מן הכדדים ואין הלכה כרבי יהודה: כ שפיעי אהליו כאהלים שאם הייתה טומאה תחת השיפוע אף על פי שיהיה תחת הגג של אהל טמא כאלו הייתה מוכנת תחת הגג: וכלה עד כאצבע למעלה לכד הגג דלא מנישינן כאהל של טומאה אלא שיהא כדעכו אויר כשיעור טפח על טפח

אהלות פרק ז

צדום טעם מרובע : טומאה באהל רוחב הגג שאינו משופע קרוי אהל : הכונע בו מתוכו נכ' דלד פנימי של אהל וכד חינוך שלו כשבי כלים חשיב לכו וכד שלכפי הטומאה ככלי הכונע במת עצמו וכד שני ככלים הכונעים ככלים הילכך טומאה בכתוב הכונע מתוכו טמא טומאת שבעה דהוה ליה אדם שבעה ככלי שנגש במת דמתן בריש פק' דטמא טומאת שבעה : אבל הכונע מאחריו טמא טומאת ערב כדמתן כלי ככלי טמאים

טומאת שבעה השלישי בין אדם בין כלים טמאים טומאת ערב וכתומאה מאחריו הוי אפכא דכד חינוך ככלים הכונעים במת וכד פנימו וכד חינוך ככשבי כשבי כלים דכשהטומאה נקטת בין דמכיל מלהיות הטומאה נקטת ועולה אין לו כח לטמא הכונע כחן טומאת שבעה וכשהטומאה כחן בין דמכיל מלהי' הטומאה בוקעת ויארדת אין לו כח לפנימי לטמא הכונע בו טומאת שבעה ופמי אהל עגמו בין בפנים בין כחן טמא וטומאת שבעה דהוה ליה כלים ככלים וכולה מתניתין מיירי לאח' שינא סמת מן אהל : כחני וזית מתוכו כחני וזית מאחריו אהל טמא משה כפסך טומאת שבעה שמכטרף חני וזית שכתוכו

עם חני וזית שאחריו אהל הכונע בין מתוכו בין מאחריו אין בו אלא טומאת ערב דכיון דליכא כוית במקום אחד אי אפשר לכל נד ליחשב אלא ככלים ככלים הילכך הכונע טמא טומאת ערב מקצתו מרודד על הארץ לאחר שארצו אהל סרח העורף בריעות אהל שירשו אותם בארץ : מרודד תרגום וירקעו את פחי הזהב ורדיו : טומאה תמטו תחת אותו רדוד : או על גביו על גבי הרדוד : בוקעת ועולה בוקעת ויורדת וכטמא אהל אבל סככס לתוכו טהור אם לא נגע בו : מקצתו של אהל מרודד על ארובה שבין בית לעליה וטמא בבית : דבי יוסי אומר מכיל על העליה : ככשיתיי אהל שהארובה באויר האהל או מניל על כל העליה שחן לאהל : ג כלן טמאים כל הכלים המוכחים תחת המשקוף של פתח בהלל הפתחים מבחון כלן טמאים אף על פי שהפתחים נעולים דגורו חכמים טומאה על המקום שהוא דרך יציאת טומאה שסופו של מת לבאת דרך שם : חשב להניאוי באחר מהן אף על פי שלא כפתחו או בחלון שיס בו ארבעה דכהכו שערז חכמים שראוי להובאת המת : מניל על כל הפתחים הנעולים : יחשוב עד שלא ימות המת דמסירה תורת טומאה לפתחים במיתת המת שוב איכה עולה מהן במחשבה אלא עי' מעשה בנזון כפתח : יצית הלל אומרי אף משמת דמחשבה מפצעת תורת טומאה מן הפתחים מכאן ולהבא אבל כלים שהיו כפתחים קודם מחשבה מודו בית הלל שהם טמאים : היה אחד מן הפתחים סתום באכנים : כשפתח ארבעה טמאים הונלו שאר פתחים :

כשיתחיל לפתוח מיד הונלו שאר פתחים : כשפתח בתחלה בנזון כותל שאין בו פתח ובא לנעושת פתח חדש לא הונלו הפתחים עד שיפתח ארבע על ארבעה : ד הניאוי מניל לבית ובניתי שכי ילדה ולר מת ומספן לן אם גזת מן הראשון : בזמן שהיא נטלת בנפיים שחברותיה כושלות אותה בודיעותיה שכיכה יכולה לילך חייסין שינא יבא הולד מת מן הבית הראשון : הקבר רחם האשה שנפתח כשהולד יונא : אין לכפלי פתח הקבר וכו' טומאת דמלתא דרבי יהודה היא והכי קאמר הא דאמרן שמשנפתח הקבר אין פכא להלך לא

אהלות פרק ח

ח

אמרן אלא ככפל צענול ראש כפיקה כלומר שיש לו צענול ראש גדול כפלך הזה שהכסים עומדו החוט של שני אהל אם לא היה לכפל צענול ראש כפיקה אלא קטן מזה אף על פי שכתתה הקבר ויבא ראש הולד לחוץ יש לה פכא להלך ומיישיבן שמא יבא ראשון הכית הראשון והלכה כרבי יהודה: ה יבא הראשון מת שולל הראשון יבא מת והולד השני יבא מי טהור השני החי מנומאת מת אם הוציאו המת מן הכית קודם לידת השני דבשרו בכמי אמו לא כטמא

אף על פי שכתתה הקבר דטהרם בלעוה איבה מיטמאה: ה הראשון חי והשני מת טמא ואף על פי שהוציאו החי מן הכית קודם שכולד המת דמכיון שיבא החי כפתה הקבר וכטמא מיד דמוק טומאה לכאת. משפיר אחד טמא כלומר אם יבאו שניהם כשן שפיר אף שיבאו בבת אחת טמא: שפיר שליח שהולד כתיב בה: משני שפירין כלומר כשן שני שפירין זה אחר זה אפילו ראשון חי ושני מת טהור דכבר רבי אמיר אף על פי שכתתה הקבר אין מטמא עד שיבא לאויר העולם ואין הלכה כרבי אמיר: ו יבא רובו של ולד ומשיבא רוב ראשו שהיא משתבא פדחתו אין כונעים בו שאין דוחים כפס הולד מעני כפס האשה:

התחת הקבר עד שיעזילו ראש כפיקה ה יבא הראשון מת השני חי טהור הראשון היה השני מת טמא רבי אמיר אומר בשפיר אחר טמא בשני שפירים טהור ו האשה שהיא בקשה לילד מחתיבן את חולד בסעי' ומצויאין אותו אברי' אברין מפני שהיה קדמון לחיו יבא רובו אין כונעין בו שאין דוחק כפס מ: בי כפס

פרק ח

יש שביאי את הטומא והצניץ מביא את הטומאה ולא חיצו הצניץ ולא מביאין לא מביאין ולא חיצוין אלו מביאין והצניץ השיחה והתברר והגדל כוורת הקש כוורת הקנים וכור ספיכה אלקס כדרית שיש לזן שולם והן סחויקים ארבעים בלח שחם כוריים ביבש ויריעה והקדושיא וקטליא וסרין ומפץ ומהעלת שהן עשוין אהלים דעדר בהמה שטמאה ושהורה ומכונות היה והעוף שישן והעושרה פקדם לבנה בשבלים האירוס והקיסוס ורקות חמור ודלעת ירנית ואוכלים שהורין רבי יוחנן בן גוריו לא היה מורה באוכלים וההיין חוץ סך העגול של רבלה ב הויין והגוריו והשובבות והשקיים

יש מביאין

את הטומאה שאם האהילו על הטומאה ואדם וכלי מביאין את הטומאה על האדם והכלים ואף על פי שלא נגעו בטומאה: והנכים אם הטומאה תחתיהן מנילין אדם וכלים שעל גבן לפי שהן מונעים בפני הטומאה וכן אם טומאה על גבן מביאין מנילין כלים שתחתיהן: וידה תיבה גדולה של עץ כמין ארז: תיבה קטנה בעין של שולחנים: מגדל של עץ עשוי לאוגר: כוורת הקש קופות גדולות עשויות מץ או מערבה או כפות תמרים: כוורת הקנים כעין סלים עשוין מקנים: עגור ספיכה אלקס כדרית הספיכות הגדולות שמפליגים בהם בים הגדול עשוין כתיבן כלי גדול של עץ כמין קור שעשויין בו המים המתקין הראוין לשתיה: והן מחוקים ארבעים סאה בלח דכיון שהן גדולים במדה א שוב איבן מקבלין טומאה ומכניס בפני הטומאה: מקורטיא ער שלוכים העבדנים בשעת מלאכתן: קטליא עור שמניבין למטה ומכניס עליו וקורים לו בערכי כליב: שהן עשוין אהלים כטויין כעין אהל אף על גב דיריעה ומקורטיא וקטליא וסרין ומפץ ומחלת כלים ככהו ומקבלי טומאה מכל מקום כשהן כטויין באהלים חונכים בפני טומאה דאהל אף על גב דמקבל טומאה חונץ בפני טומאה: ועדר בהמות כשהן עשירות ולא מהלכות וראשו של זה בין רגליו של זה: ועכונות חיה ועוף קיבי היה ועוף לשון מוכן לשתתך: והעוף ששכן סויה קשור על הכותל או על האלן: והעושה מקום לכנייה כשכילי שחפה לשבילים מקו' דומה לבית: האירוס והקיסוס ודלעת ירנית ורקת חמור' כל אלו מיני ורקות שעליהן שלחן רבי' חוץ מן העגול של רבייה לפי שתחת כל צענול של רבייה היו רגליו לישב יותר משאר אוכלי' והכי תניא בתוספת' ואף הלל כלי יומא בן כור: ב הוי' יבא או אבן יחירי היובא מן הכותל קרוי זין: גרדיו כמון גוזמראו' כנין על אבנים או של עני היובא מן הכותל: והשוכבות של ימים: והשקיים והסלעי' פירשנו לעיל סוף פ' נהרי' מין

אהלות פרק ח

עין חורים שמשם נא האור וימ מן מערות וחומים; והשכנים שיכי הסלע; מעזיבה רכה כגון שעשוי מעצם
ומקיים ומשוי' עליהם טעם מועט; מעזיבה ביכוית אבל אם חיון יכולים לסבול אלא מעזיבה רכה אין
עבאים את העומאה ולא מוננים הלכה כחכמים: אלן המוסך לשון סוככים בכפיהם; והפרעות היונאלתין
הגדר דרך גדר שמוננים בראשו קונים ונרקנים ועודפי' על הגדר וכולטי לחוץ; ופרעות לשון גדר פרע:

ג ואין מחזיקים מ' סאה
בלח דכין דמקבלי טומאה אין
מוננים: שאין עשויין אהלים אין
כעונשים כעין אהל אלא מקודים
על פי ארובה: ומוסף עליהם
הדיוט של אדם היכו ריחא דידא
שהן מטלטלין ומקבלים טומאה
למעטוי דיוסם של בהמה דלא
מטלטלי ולא מקבלי טומאה: ד
מסכת פרוסה חוטוי השעי כמו
שהן פרוסים בכלי האורג קודם
שיארג הבגד אם היו פרוסים על
פי ארוב שנין בית לעליה טומאה
נתמיה מצלת על הכלי שלמטה
אבל אם מאהלת על המת ועל
הכלים אין מביאה את הטומאה
דלא כשיביא אהל עד שתארג:
ומכלי המטה הכלים של מטה
כשהיא מסודרת: והמשפלה קופות
שמוציאים כהן את הזבל: והסריג'
שבחלוכו סככות שעשים בחלוכו
מוננים שאין הטומא' עוברת לכד

והשקופים והסלעים והנחרים והשגנים והסככות והפרעות שהן
יכולים לקבל מעזיבה רכה דברו רבי מאיר וחכמים אוכרי' כעזיבת
בינונית אלו הן הסככות אלן שהוא מיסך על הארץ והפרעות
חיוצאות מן הגדר ג אלו כביאין ולא חוצצין חשד והתב'
וחס גדל כוורת הקש כוורת הקני' ובור ספינה אלכסנדרית שאין
להם שולים ואינן מחזיקים מ' בלח שהם כוריים ביבש ודיתה
ומקורטיא וקטבליא וסרין ומפץ ומחצלת שאין עשויין אהלים
ובחס ודחיה שמתו ואוכלים טמאים מוסף עליהם הרחים של אדם *
ד אלו חוצצין ולא מביאין כסכת פרוסה וחבילי הכסות
והמשפלה והסריגות שבהלונות * ה אלא כביאין ולא חוצצין
חורעים וחירקות המחוברים לקרקע חרץ מן הירקות שמשנו וכפול
החבר והשלג והכפור והגלד והסלת והדולג מסקול למקו' והקופץ
מבקים למקום והעוף הפורח וטלית המנפפת ומפיני' שחיא שמת
על פני הכים קשר את הספינה כדבר שחוא יכול לחעמידה כבש
את האבן על גבי הטלית מביאה את הטומאה רבי יוסי אום' תביא
שבספינה אינו מביא את הטומאה * ו שתי חביות וכתן
כשני חצוי ויתים מוקפות צמיד פתיל ומונחות בהוך הבית הן
טהורות והבית טכא נפתחה אחרת מהן היא וחבית טמאים
וחברתה טהורה וכן שני חררים שהן פתוחין לבית *
פרק ט

אה' ובלד שלא יהיה בכלן נקב כפותח טפה שכבד פותח טפה עבא את הטומא': ה ידקות שמחו הכך דיתן
ברי' שפרקין ארוב וקסום וירקת חמורים ודלעת וכוית והכהו במחוכרים דאי בתלשים אי כשהכשרו לקבל
טומאה לא חיינו דרבר המקבל טומאה אינו מוכן בפני הטומאה ואי בשלל הוכשרו היכו אוכלים טהורים:
כפת הגדר חתוכת הכרד לשון משליך קרמו כפתם איכמי כרד העשוי ככפה ארק' וולט כלפי': והכפור מים
הכזולים ויודים שקפאן: גלד מי כהרות הקופאים והמלח כל הכי אין עבאים ולא מוננים לפי שהן כמחיים
ואינן מתקיימים: דולג כהמה ומהו וקופץ באדם ויא דולג וקופץ תרנויהו באדם אלא דולג שרנוהו אמת
מוכחת בארץ ודולג בשניה וקופץ בשתי רגליו: והטלית המנפפת שהיפתה הרוח ועומדת באויר
כמו קובה: ככש את האבן על גבי הטלית שהיתה אבן מוכחת בקבה אחד של טלית והניף הרוח הקנה
השני וכעשה כמין אהל: מביאה את הטומאה אם האהילה על המת ועל הכלים מביאה את הטומאה
על הכלים: הנית שבספינה כגון שהבית בראש הספינה ומאהיל על הכלים שבספינה ועל המת שבים
בשעה שהיא מהלכת פירוש אחר הבית שבספינה ואינו יכול לעמוד ברוח מנייה אפילו האהיל על המת
והכלים שבספינה איכו מביא את הטומאה דלא כשיבי אהל ואין הלכה כרבי יוסי: ו כשיי מבאי ויתים
חני וית כזו וחני וית כזו: הבית טמא דלין כמיד פתיל מני' על הטומאה שמתה: הלא תטמא הבית ואף
על פי שהן בשתי חביות הואיל ושתיהן בבית מנטרפים לכשיעור לטמא הבית והמחיות טהורות דלין
טומאת חני וית שבהכרתה ככנסת לתוכה הואיל ומוקפת כמיד פתיל: וכן שני חדרים שהן פתומים
לבית ודלתותיהן כעולות וחני וית כחדד זה וחני וית כחדד זה הבית טמא דסוף טומאה לבית והחדר
טהור

אהלות פרק ט

ט

עוקרים דאין דרך טומאה ליכנס:

כוורת

שיש לה שוליו ומחוקת ארבעי' סאה בלח שהן כדו'י' ביכס שאיכה מקבלת טומאה ומזוטה על גדה בתוך הפתח ומקנתה כחץ ומקנתה כבית ופי' לחוץ ושוליה לפכיס: כוית מן המט כתי' תמעה מנחום: כל שהוא כנגד הוית אס הוית תמעה וכלים על גבה כנגדו או הוית על גבה וכלים תמעה כנגדו תמעה וגבה טמא

פרק ט

כוורת שהא בתוך הפתח ופוח לחוץ כוורת סן חמת בתוך תחתיה או על גבה מבחוץ כל שחוא

כנגד הוית תחתיה וגבה טמא וכל שאינו כנגד הוית תוכה וחבית שחור בבית אין טמא אלא חבית בתוכה הכל טמא » ב

היתה גבוה סן הארץ טמא טומאה תחתיה או בבית או על גבה הכל טמא אלא תוכה ובתוכה הכל טמא » ג במח דברים אמורים בומן שחוי כלי מחוללת הית' פחתה ופקוקה בקש או אצו' איוו היא אפוצה כל שאין לה טמא מטקוב אחר כוורת סן חמת בתוך תחתיה כנגדו עד התחום שם' על גבה כנגדו עד הרקיע טמא בבית אין טמא אלא חבית בתוכה אין טמא אלא תוכה »

ד חיתה גבוה סן הארץ טמא טובאה תחתיה או בבית תחתיה וחבית טמא תוכה וגבה שחור בזוכה אין טמא אלא תוכה על גבה

כנגדו

ותוכה כלומר כלי שכתובה ואפי' הן כנגד הוית וכלי' כמי שכבית הכל טהור: בבית אין טמא אלא הבית אס הכוית בבית אין טמא אלא הבית אכל הכל' שבתוך הכוורת טהור' דפי' לחוץ: בתוכה הכל טמא אס הכוית בתוך הכוורת הכל טמא דכוורת זהו קבוע מן הדפכו כפופה טמא עביקובן דכענין למימד לקימן אלא שהקניס פ' קוקים בקש ואין השתימה מהדוקת ודרך הכקכו' יבאסה הטומאה לבית כיון דלא מהדקי' ואפי' כלי' שתחתיה ועל גבה מנחום מנחום דכיון שהוית בתוכה רואי' אותה כלאו היא מלאה טומאה ואין כלי' עניל על ינה שתחתיה ועל גבה אכל כזה טומא זה בבית חמור' לעיל דאין טמא אלא חבית שאין הטומאה ככנסת ככוורת דרך קבועים ארבע' שיש בהן פתח טמא האויל והן פקוקים ודרך פיה איכה נכנסת שהרי פיה לחוץ:

ב היתה גבוהה מן הארץ טמא דעכאוי' י' יתרו הוה טמא: הכל טמא דמנחה טמא לבית כיון דגבוהה נכנסה וכלי' עניל' גבה אפי' שלא כנגד הטומאה כמו טמא' וכו' בחוץ דתמעה בחוץ דמיל' טומאה ואין מבלת על גבה דאין כלי' יניל' וכן אס טומא' בבית כמו הכל טמא יורהו ועניל' דאהל הבית מביא טומאה לתחתיה ואין מבלת על גבה ואס טומאה על גבה כיון דאין מבלת על מה שתחתיה רואי' תחתיה כחון דמיל' טומאה הילכך אין שכתובה ומה שעל גבה הכל טמא: אלא תוכה כלומר הכל טמא מן ממה שכתובה שיהיה: ג בזמן שהיא כלי' שלא כפצתה ולא כתבטלה מתורת כלי': מחוללת שהדפכות בקבועות כפופה טמא דעניל' לעשות קב' כדפכו' ככוורת כדי שיכנסו הדבורי' ונכאו ופעמי' שהקכו' פקוקים בקש אלא דהפקו' לא מהדק: היתה פחותה שפעתה וכתבטלה מתורת כלי': פקוקים בקש במקו' השתימה ודפנותיה שלימות שאיכה מחוללת: או אסנה או אפי' אין דפנותיה שלימות אלא שפופה כלומר: סגומה טקוקים שהיא מחוללת ואין בה לחול טמא: כנגדו עד התהום טמא וכל השאר טהור דכיון דלאו כלו הוא חשוב כאהל' להניל' תוכה ועל גבה: על גבה אס כוית מן הוית כחון על גבה כנגדו עד הרקיע טמא וכל השאר טהור דמבלת תוכה ותחתיה כיון דלאו כלי' היא: בבית אס כוית מן המט בתוכה אין טמא אלא חבית וכל השאר טהור דפי' לחוץ: בעתה אס כוית מן המט בתוכה אין טמא אלא תוכה וכל השאר טהור דאין טומאה נכנסת לבית כיון דאיכה מחוללת ופי' לחוץ ומבלת כמי' על מה שתחתיה ועל גבה כיון דלאו כלי' היא: ד תמעה והבית טמא דמנחום טומאה מזה לזה: תוכה טהור מה שכתבים כיון דפי' לחוץ ענה כמי' טהור דמבלת על מה שכתוב כיון דלאו כלי' היא: בתוכה אס הטומאה בתוכה אין טמא אלא תוכה

קדר טהרות

כ ב א i וכל

אהלות פרק ט

וכל השאר טהור: ה הוא פיה לפנים שהיתה מוטת על גבה ושוליה לחוז ופיה בפנים והשתא מיירי בזמן שהיא כלי מחולחלת ויזכה גבוהה מן הארץ טפח ואין חלוק בין פיה לחוז לפיה לפנים לא דפיה לחוז קתבי לעי' בבית ארץ טמא אלא הכית והיבא דפיה לפני קתבי הכל טמא משום דכנסת טומאה דרך פיה: והיתה גבוהה לעיל דפיה לחוז קתבי טומא תחתיה או בבית תחתיה והכית טמא טהור ונגם טהור והכ דפיה לפני הכל טמא: ו

בזמן שהיא כלי מחולחלת כחכם כקט מחולחלת דלא מהכי מ מחולחלת אלא בפיה לחוז לענין הונאת טומא מתוכה לבית והכא דפיה לפנים הרוי יונאה דרך פיה אלא אירי דתבא דישא מחולחלת כהדי כלי כקטו כמי הכא: כנגדו עד התקום טמא והשאר טהור ונאיכה גבוה' מן הארץ טפח איירי: תבא'ו בבית תוב' והכית טמאים משום דפיה לפנים. אבל לעיל דפיה לחוז קתבי טומאה בבית אין טמא אלא הכית והשאר טהור: אלא גבה ותוכה טמא כשהטומאה בבית משום דפיה לחוז לעיל דפיה לחוז קתבי טהור: ט היתה ממלאה את כל הכית שכלה כנתך הכית לפנים ויושבת על שוליה ופיה מניע לשמי קורה שאין כינה לתקדה פותח טפח: טומא בתוכה הכית טמא טהור מדוי בבית מה שכתובה טהור מדוי דהוא אינו שהוא קמור תחת הכית שיש בו פותח טפח ואין

בנגדו עד הרקיע טמא ה ככה דברים אכורים בזמן שפיה לחוץ היה פיה לפנים וכזית מן הכת נהון תחתיה או על גבה מבחוץ כל שהוא כנגד היות תחתיה וגבה והוכה טמא וכל שאינו כנגד היות תוכה וגבה שחור בתוכה או בבית הכל טמא: ו היתה גבוה מן הארץ טפח שומאה תחתיה או בבית או בהוכה או על גבה הכל טמא: ז ככה דברים אכורים בזמן שהיא כלי מחולחלת היתה פחותה ופקוקה בקש או אפוצה איזהו אפוצה שאין לר' טפח מכוס אחד כזית מן הכת נהון תחתיה כנגדו עד התחום טמא על גבה כנגדו עד הרקיע טמא בתוכה או בבית תוכה והכית טמאים: ח היתה גבוה מן הארץ טפח שומאה תחתיה או בבית או בתוכה הכל טמא אלא גבה על גבה כנגדו עד הרקיע טמא: ט היתה כמלאה את כל הכית ואין ביגרה לבין הקירות פותח טפח שומאה בתוכה הכית טמא שומאה בבית כר' שבתוכה שחור שדרך שומאה לצאת ואין דרכה להכנס בין עוברת בין מוטת על פיה בין אחת בין שתיים: י היתה עוברת בתוך הפתח ואין ביגרה לבין הבשקוף פותח טפח שומאה בהוכה הכית שחור שומאה בבית מה שבתוכ' טמא שדרך השוכאה לצאת ואין דרכ' להכנס: יא היתה מוטת על צדה באויר וכזית מן הכת נהון תחתיה או על גבה כל שהוא כנגד היות תחתיה וגבה וכל שאינו כנגד היות תוכה שחור בתוכה הכל טמא: יב היתה גבוה מן הארץ טפח שומאה תחתיה או על גבה הכל טמא אלא תוכה בתוכה

בזמנה טפח דתכן לעיל כפרק שלישי: בין עומדת כלומר דין זה מהנה בין עומדת ומשבת לקורות בין מוטת על צדה ואין פיה להספן הכית פותח טפח: בין אחת בין שתיים זו על זו ואין בין פי השניה לקורות פותח טפח וכן אין בין שוליה השניה לפיה של דאשוכה פותח טפח: י הכית טהור שהמשקוף יורד ופותח את פי הכורת ונכורת שאיכה מחולחלת איירי דאי במחולחלת דרך החלחול הינה טומאה יונאה לבית ככל הכי דלעיל: טומאה בבית מה שכתובה טהור גרסינן שהטומאה יונאה לחוז ואינם ככנסת לכורות וזכרונם פורים גורסינן מה שכתובה טמא לפי שהטומאה יונאה מן הכית דרך פתחו ומטמאה מה שכתוב' שהיא עומדת נתך הפתח באויר כנגד או בגובה שאין שם אהל וזיכה כדון כורות שהיא לתך הפתח ופיה לחוז דתכן כדוש פדקין וכן כמי גבוהה טפח דהכ' כגבוהה טפח דרוש פדקין לא דכאין אין שייך להזכיר בית דבעומדת תחת האויר עסקינן: יב בזמן שהיא כלי היבא דעומדת באויר אין שייך להזכיר מחולחלת ומשום הכי לא תני הכא או אפוט' כדתיבי לעיל דאין שייך אפונה לא במחולחלת או מחוקת מ'אסא כדברי חכמים דלמיני אגבא קמא וסכרי דמחוקת ארבעים סאה ככפתה וכתבולה מעורת כלי

אהלות פרק ט

עמיה ומגלת תחתיה ותוכה ועל גבה : כוית מן המית כתון תחתיה דינה כפחתה ואינה גבולה שפיה לחון דתכן לעיל : היתה גבולה מן הארץ טפח הרך כמו דיכה כדון כוורת שפיה לחון ופחותה פקוקה וגבולה טפח דתכן לעיל : יג היתה יושבת על שוליה וכו' טומאה תחתיה או בתוכה או על גבה כל על גבה ששכנו גבי כוורת כשהיא יושבת על שוליה ופיה למעלה הינו שהטומאה או המאהיל חונה לה למעלה מפיה : בוקעת ומעלה

אף על גב דלעיל כמות' על גבה וטומא' תחתיה או על גבה מגלת על מה שנתוכה הכא רפיה למעלה מאח' דאין מגלת על מה שחונה לה אין מגלת על מה שנתוכ כיון דאין הפסק בין אויר שנתוכה לאויר של מעלה כחונה לה ודוקא כנגד הוית טמא ולא מן הגדרין כיון דפחותה ואין גבולה טפח שאי' חס' אהל להביא את הטומאה לגדרין אהל היתה גבולה טפח או מכוסה אף על פי שאינה גבולה טפח או כפאה על פיה שיש אהל להביא טומאה הכל טמא ואין הכסוי חשוב להפסיק בין אויר תוכה לאויר שלמעלה דלא דמי כלל למוטט על גבה ודוקא מכוסה בכפשוט או בשאר כלי אף על פי שאינו מקבל טומאה אהל מכוסה בכסוי אף על פי שטומאה על גבה אין הטומא' בוקעת את הכסוי כדתנן לעיל פרק חמישי גבי כוורת שהיא כתוך הכית : יד

בתוכה הכל טמא במה דברים אמורים בזמן שהיא כלי היתר פחותה ופקוקה בקש או מחוקת ארבעים סאה כדבריה חכמים כות מן הכת נתון תחתיה כנגרו עד תהום טמא על גבה כנגרו עד חרקי' טמא בתוכה אין טמא אלא תוכה היתה גבוה מן הארץ טפח שומאח תחתיה תחתיה טמא בתוכה תוכה טמא על גבה כנגרו עד חרקי' טמא * יג היתה יושבת על שוליה והיא כלי שומאח תחתיה בתוכה או על גבה שומאח בוקעת ועולה בוקעת ויורדת היתה גבוה מן הארץ טפח או מכוסה או כפוי' על פיה שומאח תחתיה בתוכה או על גבה הכל טמא * יד במה דברים אמורים בזמן שהיא כלי היתר פחותה או פקוקה בקש או מחוקת ארבעים סאה כדברי חכמים שומאח תחתיה בחוכה או על גבה שומאח בוקעת ועולה בוקעת ויורדת רבי אליעזר ורבי שמעון אמורים אין שומאח עולה לתן אף לא יורדת ממנה היתה גבוה מן הארץ טפח שומאח תחתיה תחתיה טמא במגבה או על גבה כנגרו עד חרקי' טמא * טו ארון שהיא רחבת מלבטן וצרה מלמעלן והמת בתוכה הנוגע בה מלבטן טהור ומלמעלן טמא רחבה מלמעלן וצרה מלבטן הנוגע בה מכל מקום טמא היתה שוח הנוגע בה מכל מקום טמא דברי רבי אליעזר רבי יהושע אומר טמא ולמשן טהור טמא ולמעלן טמא העשויה כמין קמטרא הנוגע בה מכל מקום טמא במין גלוסקות הנוגע בה מכל מקום טהור חוץ מסקום פתוחה * יו חבית

היתה פחותה שפחתה ונטלה מעורת כלי כדברי חכמים לפלגו אתהא קמא ומשוו מחוקת ארבעים סאה לפחותה ופקוקה בקש : אין טומאה עולה לה בזמן שהטומאה תחתיה אינה עולה לתוכה : אף לא יורדת ממנה בזמן שהטומאה לתוכה אינה יורדת תחתיה : תחתיה טפח ותוכה גובה טהור : כנגרו עד חרקי' טמא אהל תחתיה טהור : טו ארון שהיא רחבה היא ארון הוא שן טלע שכולע מן ההר וכחננו כו' קצר : רחב מלמטה וכו' למעלה : הנוגע בה מלמטה טהור דמא שכנגד טיו כחשב כארון אהל שכנגד טו : רחב מלמעלה וכו' מלמטה או שהיה שוה : הנוגע בו מכל מקום טמא דברי רבי אליעזר שהכסוי מתקבץ הטומאה בכלו שהטומאה עולה עד הכסוי וחוזרת ויורדת על פני כלי : רבי יהושע מטהר מטפח ולמטה : העשויה כמין קמטרא הוא כלי שכסויו מכסה הארון הילכך אינה בוקעת מטפח ולמטה : העשויה כמין קמטרא הוא כלי שכסויו מכסה גבוה הילכך תדגוס לאשר על המלמטה לדי ממשא על קמטרא : הנוגע בה מכל מקום טמא דכל שכנגד הכסוי טמא וכסויו מכסה את כלי : כמין גלוסקות הנוגע בה מכל מקום טהור אין כסוי טלו אלא כנגד חללו כיצד התחננו כבקב בדוחץ * יז ממקום פתוחה בכסוי

אהלות פרק י

שכנגד חללה: יי חבית שהיא יושבת חבוית שלהן נדות למעלה לכד פיהן ולמטה לכד השליו ולמטה
כאמנען וכמין בטון רחב בולט מהן באמנען מבחוץ: באויר היכו באויר העולם לאפוקי תחת האהל:
קורקורותיה כמו קרקעיתה וכן השוליים: בוקעת ועולה בוקעת ויורדת וכל כלים שכנגד הזית עומאים טון
תחתיה בין על גבה בין בתוכה מדי דהוא אכורות לעיל היושבת על שוליה אבל שכנגדים שלא כנגד הזית
טהור: והחבי טמאה לא שתהא

י חבית שהיא יושבת על שוליה באויר וכוות בין חמת נתון
תחתיה או בתוכ' כנגד קורקורותיה שומאה בוקעת ועולה בוקעת
ויורדת והחבית טמאה תחת דפנה סבחוץ שומאה בוקעת ועולה
בוקעת ויורדת והחבית שחורה בתוכה והחת דפנה אם יש בדפנות
פותח טפח הכל טמא וכנגד פיה שחור ואם לאו שומאה בוקעת
ועולה בוקעת ויורדת בכח דברים אכורי' בשחורה אבל אכורות
שומאה או גבה מן הארץ טפח או מכוסה או כפורה על פיה שומאה
החתיה בתוכה או על גבה הכל טמא »

החבית עומאה עומאה דלא הכא
בחבית שאינה מקבלת טומאה
עסקי' כדמוכ' כסופה לא חבית
טמאה כלומר אף כלים שנתק
החבית כנגד הטומא' טמאים
דקתס חבית פיה רחב כשיעור
קורקורותיה וכיון שאין הפסק
בין אויר תוכה לאויר שעל גבה
למעלה מונה לה מנתק שאיכה
עגלת מונה לה אין מעלת בתוכ':
תחת דופנה מבחוץ טמאה בוקעת
ועולה בוקעת ויורדת וטמא מן
לחבית כל שכנגד הזית: והחבי'
טהורה הינו מה שנתק החבית
אשילו כנגד הזית דרופני החבית

פרק י

ארובה שהיא בתוך הבית ויש ברו פוחח טפח
שומאה בבית כנגד ארובה שחור שומאה כנגד
ארובה הבית שחור הטומאה מן בבית ובין כנגד ארובה נתן את
רגל' מלמעלה ועירב את השומאה מקצת שומאה בכית בקצתה
כנגד

בולטו' כצבעו וכשום מת תחת הדופן דמי דופנה לכורות שהיא מופה על נדה דתוכ' טהור לפי שיש הפסק
בין אויר תוכה שכנגד הזית לאויר שחוהה לה כנגד הזית: בתוכה ותחת דופנה כלומר נכסים בכלל דפנה
וקרי לה תחת דופנה לפי שהדופן הולך ונר לכד פיה ולאפוקי שאיכו על שוליה המכונן כנגד פיה:
אם יש בדפנות פותח טפח שבטון החבית בולטו' כל כך להון שיש בו נקוים אחד עד פיה של חבית טמאה
על טפח ברום טפח הכל טמא שהחל מניח את הטומאה בכל החבית מן שכנגד פיה שאין שם אהל הילכך
כנגד פיה טהור: ואם לאו דאין שם טפח טומאה בוקעת ועולה דאין טמא אלא כנגד הזית: במה
דברים אמומים בעהורה בחבית שאיכה מקבלת טומאה אבל אם הייתה טמאה בצון סתם חבית שכנגד
בכנען שהיא מקבלת טומאה או גבוהה מן הארץ טפח או מכוסה או כפוייה ואפי' היא טהורה וטומאה
תחתיה בתוכה או על גבה הכל טמא דאי בתקבלי טמאה היא ויושבת על שוליה וטומאה תחתיה
או בתוכה או על גבה אף על פי שאין כלי טמא דאי בתקבלי טמאה היא ויושבת על שוליה וטומאה תחתיה
אכל' שנתוכה מאחר שאיכה מוקפת נמיד פתיל דאין כלי מניח אשילו' על מה שנתוכו אלא עם דפנות
אהלים במקום שאין הפסק מאויר וכו' לאויר שחוהה לו והאי תחתיה היכו תחת שוליה דלא תני תחת
דופנה מבחוץ וכטומאת החבית עצמה וכיון דחבית עצמה טמאה היא כטמא כל כלים שנתוכה אפי'
שלא כנגד הטומאה דאף על גב דקוימא לן דאין אדם וכלים מוטמאין מאויר כלי חרס הכל כל וכן
שהזית תחתיה מוטמאין מטעם טהורים מאחר דחבית עצמה טמאה וכן גבוהה מן הארץ טפח אשילו'
טהורה מוזק תחתיה כאלו הוא מלא טומאה ואשילו' וטומאה על גבה והשתא כל הכי אין דיסס שום
דאם החבית מקבלת טומאה מה שנתוכה אשילו' שלא כנגד הטומאה טמא והמאחיל על גבה כנגד הטומאה
טמא שלא כנגד הטומאה טהור אבל גבוהה מן הארץ טפח או מכוסה או כפוייה על פיה המאחיל על
גבה אשילו' שלא כנגד הטומאה טמא ואין לתמוה כפוייה על פיה וטומא' על גבה תני' על מה שנתוכה
בכלים טהורים המוקפים נמיד פתיל דשאכי הכא דליכא מירוח:

ארובה

שהיא בתוך הבית ומעלה לאויר שאין עליה גב ומלמעלה: כנגד ארובה טהור כלים
המוכחים למטה בארץ כנגד הארוב' כה ורואים פני הרקיע טהור: מלמעלה על פי הארובה:
ערב

אהלות פרק י

יא

שירי את הטומאה והכל טמא הנית וכנגד הטומאה שהיית כמשך לבאן ולכאן והמתן רגלו גם כן טמא : כ אין בארובה פותח טפח הא קא מטעם לן דאפילו בפחות מטפח לא אפריקו בטומאה לבד : מתן את רגלו טהור הנותן דכמתוס דמי לגביה שאין טומאה בכנסת לאהל ולא יוכלו ממנו בפחות מפתח טפח : אם טומאה קדמה את רגלו טמא פסדו בעת שמתן רגלו האהיל על הטומאה : ואם רגלו

קדמה את הטומאה טהור עקודס טאהה הטומאה ככד כעפס אהל פתוס וכטעה סככס' כי הטומאה אין טס בארובה פותח טפח כדי שתבא ממנה הטומאה : שת רגלו זו על גב זו של שני אכשוס וכתן הלאשון רגלו על פי ארובה ורגלו של שני מוכח על רגלו של ראשון ואחר כך ככסה טומאה כנית תחת הארובה ואחר כך הסיר הלאשון את רגלו וכמאית רגל השני מוכחת על פי הארובה אף על פי ששני זה האהיל על הטומאה כשהסיר הלאשון את רגלו השני טהור מפני שקדמה רגלו של ראשון את הטומאה ואין הלכה כדבי שמעון ולא כדבי יואזי :

כנגד ארובה בארובה שאין בה פותח טפח : כנגד הטומאה טמא הינו המאהיל על הטומאה : כדי שתחלק שהיה במקצת הטומאה שיעור כדי לטמא כאהל דהינו כשהיה כלה שבי יתיס או יותר והלכה כדבי יוסו : ד ארובות זו על גב זו כגון שיש ארובה בין בית לעליה ויש עוד ארובה בין מלתעלן בארובה העליונה

אחדת כנג העליה מוכנת כנגדה וככל אחת ואחת פותח טפח : בין מלתען בארובה התחתונה : הכל טמא אפילו מה שנעליה אף על פי שבתן בתחתונה ולא בעליונה דכיון דדבר העקבל טומאה הוא ואין חונץ בפני הטומאה שביית דואין אותו כאלו הוא כתיק כפי הארובה העליונה ועירב את הטומאה : ממנו ולמטן טמא דכעשה אהל פתוס וכל מה שברעכו טמא : ממנו ולמטן טהור דחונץ בפני הטומאה : ה אין טמא אהל התחתון דכיון דטומאה בבית שלא כנגד ארובה אין טומאה יונחה בפחות מטפח וטהורה העליה אף על פי שארובה של עליה פתוחה : הכל טמא דכיון דטומאה כנגד ארובות ודבר טמא אינו חונץ דואין אותו לאילו הוא כתיק כפי הארובה העליונה ועירב את הטומאה : ארובה שהיא דואה את האויר : וקדמה נעונה קמטיה בארץ כנגד הארובה ואיכה רחבה כל כך שאם תעלה כנגד הארובה שפתחתה

בנגד ארובה הבית טמא וכנגד השומאה טמא * ב אין בארובה פותח טפח שומאח בבית כנגד ארובה שחור שומאה כנגד ארובה הבית שחור השומאח בבית נתן את רגלו מלמעלן שחור השומאח כנגד ארובה נתן את רגלו מלמעלן רבי מאיר מטמא וחכמים אומרים אם שומאח קדמה את רגלו טמא וארי רגלו קדמה את השומאח שחור רבי שמעון אומר שתי רגלים זו על גב זו שקדמו את השומאח משך הראשון ארת רגלו וכמאית רגלו של שני שם שחור מפני שקדמה רגלו של ראשון ארת השומאח * ג מקצת שומאה בבית מקצתה כנגד ארובה הבית טמא וכנגד השומאה טמא דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר הבית טמא כנגד השומאה שחור רבי יוסו אומר אם יש בשומאה כדי שתחלק ותטמא את הבית ותטמא כנגד השומאה טמא ואם לאו הבית טמא כנגד השומאה טהור * ד ארובות זו על גב זו ויש בהן פותח טפח שומאה בבית כנגד ארובות שחור שומאה כנגד ארובות הבית שחור השומאח בין בבית בין כנגד ארובות הבית שחור נתן דבר שהוא מקבל שומאה בין מלמעלן בין מלמטן הכל טמא ודבר שאינו מקבל שומאה ממנו ולמטן טמא ממנו ולמעלן טהור * ה אין בארובות פותח טפח שומאה בבית כנגד ארובות הבית שחור שומאה כנגד ארובות הבית שחור השומאח בבית נתן בין דבר שהוא מקבל שומאה בין דבר שאינו מקבל שומאה בין מלמעלן בין מלמטן בין מלמעלן בין מלמטן דבר שהוא מקבל שומאה בין מלמעלן בין מלמטן הברטמא ודבר שאינו מקבל שומאה בין מלמעלן בין מלמטן אין טמא אלא תחתון * ו ארובה שהיא בתוך הבית וקדמה שהיא בתונה תחתיה שאם תעלה אין שפתותיה נוגעו בארובה שומאה תחתיה בתובה

אחדת כנג העליה מוכנת כנגדה וככל אחת ואחת פותח טפח : בין מלתען בארובה התחתונה : הכל טמא אפילו מה שנעליה אף על פי שבתן בתחתונה ולא בעליונה דכיון דדבר העקבל טומאה הוא ואין חונץ בפני הטומאה שביית דואין אותו כאלו הוא כתיק כפי הארובה העליונה ועירב את הטומאה : ממנו ולמטן טמא דכעשה אהל פתוס וכל מה שברעכו טמא : ממנו ולמטן טהור דחונץ בפני הטומאה : ה אין טמא אהל התחתון דכיון דטומאה בבית שלא כנגד ארובה אין טומאה יונחה בפחות מטפח וטהורה העליה אף על פי שארובה של עליה פתוחה : הכל טמא דכיון דטומאה כנגד ארובות ודבר טמא אינו חונץ דואין אותו לאילו הוא כתיק כפי הארובה העליונה ועירב את הטומאה : ארובה שהיא דואה את האויר : וקדמה נעונה קמטיה בארץ כנגד הארובה ואיכה רחבה כל כך שאם תעלה כנגד הארובה שפתחתה

אהלות פרק יא

מוצות בארובה אלף ונצח ומכנסת ברוח : טומאה בוקעת ועולה והכית טהור וכל המאחיל עליו
אלף כנגד הטומאה טהור אלף כנגד הטומאה טמא דאף על גב דליון כלי חרס מטמא מגבו הכא
דטומאה בוקעת מוכה כמו טמא אף על גב דטומאה תמיה וכל מה שקדרה טמא ואפילו אלף
כנגד הטומאה : תמיה והכית טמא שקדרה מאהלת על הטומאה הואיל וגבוהה טמא : טמא

וגבה טהור שקדרה חוננת
כפני הטומאה ומלת עם לפנות
אילים : כתיבה או על גבה
הכל טמא טובה וגבה ותמיה
והכית דטומא על גבה בוקעת
תמיה והוי גבוהה טמא ושוכ
אין מכלת כיון דקדרה טמאה :
ז תמיה כשנה אקדרה קאי :
כגד המשקוף שהיתה מונחת על
האסקופה מכחף ומאוכה לפנים
כל כך שאם תעלה יש ממך טמא
תחת המשקוף וכבא שסקול דמך
עלמך הד' וזרה עלמעה כלפי
פיה דכי קימ טמא תחת המשקוף
עדין כל פיה לחוץ טומא תמיה
ברוכת איורי : בוקעת ועולה
והכית טהור וכגון שהטומאה מן
המשקוף ולחוץ דאי כטמא המצוך
לשנים היה הכית טמא : תמיה
והכית טמא כיון דאיכ טמא ממך
לפי ש' מציב את הטומאה לבית :
טוב וגב טהור וכוונת עם דופן
הכית : הכל טמא דטמא הקדר'
ואינה חוננת וראי' הטומאה כגון
הוא תמיה והכית טמא : או

בתוכה או על גבה שומאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת היתה
גבוה מן הארץ טמא שומאה תחתיה או בבית התחתיה והכית טמא
טובה וגבה טהור בתוכה או על גבה הכל טמא ז תמיה
בתונה בעד האסקופה שאם תעלה תיה נוגעת במשקוף פותח
טמא שומאה תחתיה בתוכה או על גבה שומאה בוקעת ועולה
בוקעת ויורדת היתה גבוה מן הארץ טמא שומאה תחתיה או
בבית התחתיה והכית טמא טובה וגבה טהור בתוכה או על גבה
הכל טמא שאם תעלה א"ח נוגעת בשקוף פותח טמא או מודבקת
בשקוף שומאה תחתיה אין טמא אלא תחתיה

פרק יא

הבית שנסרק שומאה בחוץ כלים שבפנים
טהורין שומאם פננים בלים שבוהץ בית שומא
אומרו עד שיחא בסדק ארבע' שפחים בית חלל אומרים כל שומא
דבי יוסף אומר משום בית חלל' פותח טמא ב' אנכדרה
שנסדקה שומאה בצד זה כלים שבעד השני שחורין נתן אהת
רגלו אוקנה מלמעלה ועירב את השומאה נתן את הקנה בארץ
איכו מביא את השומאה עד שיהיה גבוה מן הארץ פותח טמא
ג סגוס עבה וכופה עבה אינן מביאי את השומא עד שיצו
גבוהים מן הארץ פותח טמא קפולים זו על גבי זו אינן מביאות
את השומאה עד שתחא העליונה גבוה מן הארץ פותח טמא הנה
אדם נתן שם בית שומא אומרים אינו מביא את השומאה ובית
חלל אומרים אדם חלל הוא הוצד העליון מביא את השומאה
ד היה בשקוף בצד החלון והאחיל על קוביאת החרס בבית
שומא

בית

מודקת שאין הקדרה תחת המשקוף כלל לא למעלה דטובה כגד המשקוף ואין רוחב דביקתה טמא : אין
טמא לא תמיה כיון דליכא טמא תחת המשקוף אין מביא טומאה לבית והכית ועונה וגבה הכל טמא :
שכדק נג הבית שחלק על פני כלו לשני חלקים : טומאה בחוץ לגד החיכוך שני הפתח
כלים שבפנים טהורים שאין דרך טומאה ליכנס אלף לבית : ובית הלל אימרים כל
שהוא בתוספתא משה כל שהו דבית הלל ובלבד שיהא כמוט המשקולת והלכה כבית הלל : ב
אכסדרה שכדקה תקרת האכסדרה שחלקה לשנים : כלים שצד השני טהורים שאויר הסדק משקוף
עגורם שאין הטומאה עוברת לגד השני : עירב את הטומאה לפי שכסתה האויר : בארץ ברנסת האכסדרה
כנגד הסדק שבתקרה : ג סגוס כגד גמר עב מאל : וכופת קורה עבה אף על פי שגובה עשיון
יוצר מטמא : אינן מביאין את הטומאה אם נתבן בארץ כנגד הסדק שבתקרת האכסדרה אלף אם
כן יש תמיהה סלל טמא : קפולין כמו טלית מקופלת כגדים הרבה מקופלים זו על זו : עד שיצויה
העליונה גבוהה מן הארץ טמא ואף על פי שהכגדים כתיובים תמיה העליונה מביאה את הטומאה הואיל
וגבוהה מן הארץ טמא : היה אדם כיתון שם בארץ כנגד הסדק : חלול חלל הניף כחשך חלל אף על פי שגבי
אשכול לתוכו : ד והאחיל על קוביאת המית הימ שהאחיל על המית : בית שומא אימרים אינו מטא את
הטומאה

אהלות פרק יא

יב

הטומאה בית שמאי לטעמיהו לחלל גופו לא חשיב חלל היולך בין מביא את הטומאה לבית ובית הלל טעמיהו דחשבי ליה חלל היולך חפשי טעמו דכוח בחלקו כד עליון שבו מביא את הטומאה לבית דהא איכא חלל גופו דהוי טפה: ומורדים בית שמאי בלדס לבוש: ה היה מוטל על האסקופה מקצתו כתיך הכנית ומקצתו חוץ לבית: אין מביא את הטומאה דאין כאן חלל: ו והאילו עליו טהורים על מקפת גופו

שבחין: בית שמאי טעמיהו דאין באה תחתינו טומאה שבבית דאין כאן חלל: ובית הלל מטמאין דסברי אדם חלול הוא ובאה תחתינו טומאה ואינון שהאילו עליו בחוץ כטמא: ז ומת הכלל דאילו מי אפילו כלו בבית הכית טהור דטמאך בלעזא כבעלי חיים איכה מטמא:

מוטל על האסקופה ונארו לפני: אם יש כנארו פותח טפה רוחב הנאר טפה ומטערין אותו על ידי חוט הסקיף את הנאר לכל שיש ברחבו טפה יש בהסקופה שלשה טפחים: מביא את הטומאה דכד העליון שבמאסיל על הטומאה ומטמא את הטומאה לבית: ואם לאו דאינו פותח טפה אינו מביא את הטומאה דלעבן הנאת ט טומאה בעינן פותח טפה: רבי יוסי אומר דואם את הטומאה בדוקים בגופו של כלב את מקום

שמאי אומר אינו מביא את הטומאה הבית חלל אומר מביא את הטומאה ומורדים שאם היה לבוש בכליו או שהיו שנים זה על גבי זה שהם מביאין את הטומאה ה היה מוטל על האסקופה והאילו עליו קיברי חמת בית שמאי אום אינו מביא את הטומאה ב' אומר מביא את הטומאה ו הטומאה בבית והאילו עליו שהורין בית שמאי משהרין בית הלל מטמאין: ז כלב שאכל בשר חמת ומת הכלב ומוטל על האסקופה רבי מאיר אומר אם יש כנארו פותח טפה מביא את הטומאה ואם לאו אינו מביא את הטומאה רבי יוסי אומר רואין את השומארה מכנגד השקוף ולפנים הבית טמא מכנגד השקוף ולחוץ הבית טהור רבי אליעזר אומר פיו לפנים הבית טהור פיו לחוץ הבית טמא שחטומאה ויצאת ררך שוליים ורבי יהודה בן בתירה אומר בין כך ובין כך הבית טמא וכמה תשחה במעיו שלשה ימים מעת לעת בעופות וברגלים כרי שחפור לאורו שרף רברי רבי שמעון רבי יהודה בן בתירה אומר בעופות וברגלים מעת לעת ה החרות שבבית וסנורה בתוכה וחפרה שלה יוצא וכפישתה בתונה עליו שאם תנטל הסנורה וכפישתה עמדת על פי החרות בית שמאי אומרם החרות טהור וסנורה טמאה בית הלל אומרם אף הסנורה טהורה ומורדים שאם תינטל הסנורה וכפישתה

הטומאה אם היא מן העסקוף ולפנים הבית טמא אף על פי שאין כנארו רוחב טפח דטומאה טמאה נוקעת ועולה ומתאם שהכית האילו על הטומאה והלכה כרבי יוסי: פיו לפנים וכבן זכנו מבחין הבית טהור אם טומאה מבחין דמשום המשכה לא מטמאין ליה שאין דרך מאכל לבאת דרך פיו אלא דרך קבץ בית הדעי: פיו לחוץ ושוליו לפנים הבית טמא שהיה דרך פתח קטן זה היה הופה לנאת: בין כך ובין כך בין פיו לפנים בין פיו לחוץ בין טומא מכנגד העסקוף ולפנים בין טומא לחוץ בין יש כנארו טפה בין אין כנארו טפה ככל ענין הכית טמא דעו טמא שיהא בין דרך כפיסתה בין דרך וביאתה: כמה תשחה בשר המת במעיו של כלב קודם שימות הכלב ושוב לא יעמא מעמי שהיה חמו כמעובל: ג ימים מעת לעת מטמאה שאכלה כדאמרינן ג' ימים וידע לפני הקבה שמזכותנו של כלב מועטין לפיכך משהו אכילתו בתוך מעיו ג' ימים: בעופות וברגלים אם אכלו בשר המת כדי שתפול לאור ותשרף: ד יודא בן בתירה אומר וכו' והכל כר' יודא בן בתירה: ח החרות כמו הדות והסוכו כור והינו דות אלא שבו בחפירה ודנות ככבין: ומורה כתיובו בתוך הדות: והפרח של מנודא יוצא: וכפישתה בתוכה עליו גרסין כלומר על הפרח ופרח הוא הרחב שבראש הסנורה שהכר יושב עליו וכפישתה של גדול שכובש'ו הויתים לכומין: על פי החרות שאיכה כופלת לתוכו: טהור דכנול עם דופני האהל כדאמרינן לעיל ג' ה: והמנודה טמאה מפני הפרח היוצא מן הדות ואין סכפישתה מעלת עליו ואם תאמר כיון דמנודה טמא היאך הדות טהור והלא היא מטמאה כמות עצמו דחרב קרי הוא חלל'ל י'ל דמיירי עונן דליכא מת בבית אלא חרב שנגע כמות ועל ידו מטמא הכית והמנודה וק'מא לן דאין כלי עושה כלי אחר כיוצא בו כדפירש'ל כ"ק: אף המנודה טהור דנתר ידיה אזלינן ולא בתר

אהלות פרק יב

פרחם והיא בתוך הדות קיימא ונכלת עם הדות : הכל טמא בין הדות בין המזרה כיון דאם תנטל ממזרה כפישה כופלת לתוך הדות : ט טומאה אם בתוך הדות אלעב שהכפישה על גביהו הבית טמא דחין נמדד פתיל לטומאה : טומאה בבית השתא מיירי דדות פתיה שאין עליו כפיסה : טהור הכל כיון שיש במקומן טפח על טפח כרום טפח דכזולין עם כביב שהוא קמוד תחת הבית דתמן לעיל כפלה טומאה בבית עם שנתוכו טהור : רחבים משל בית

וכפישה נופלת הכל שטמא ש כלים שבין שפתי כפישה לבין שפתי החדות אפילו ער חתהום שחורים שומאה שם הבית שטמא טומאה בבית כלים שבכותלי החדות אם יש בכקוסו טפח על טפח על רום טפח שחורים ואם לאו שטמים אם היו כותלי החדות רחבים משל בית בין כך ובין כך שחורים »

פרק יב

נסר שהוא נתון על פי הנדר חייב ועודף כגל צדדי כפותח שפת שוכאה חתתיו כלים שער גבוי שחורים שוכאה על גבוי כלים שתחתיו שחורים וכישן שטמא רבי יוחנן בן גורי כשהר נתון על שני תנורים שוכאה ביניהם הם שטמים רבי יוחנן בן גורי כשהר סרירתי שאיך נהנה ערל פיהנדר כוקף צמיד פתילי שוכאה תחתיו או על גבוי הכל שטמא כנגד אורו של תנור שוכאה כנגד אורו של תנור בגדרו עד חרקיע שטמא נ נסר שהוא נתון על פי תנור ישן ויצא מזה וכוח טפח אבל לא מק הצדדים שוכאה בצד זה כלים שבצד השני שחורים רבי יוכי כשהר הבטח אינו סביא את השוכאה היה בו זרבי אליעזר אוכר אבי סביא ארת השוכאה רבי יהושע אוכר רואם ארת הבטח כאילו אינו והיו העליון כביא את השוכאה ד כנדל של ערים שפחתו בתוך הבית אם יש בו פותח טפח הכל טמא ואם לאו מונק בו בדרך

כגון שחלל הדות מרחיב והולך תחת כותל הבית וכותל הדו ככני מחוץ לכותל הכי והכל עם בין כך וכין כך לפי דאין במקומן טפח על טפח כרום טפח טהורין :

נכר

שהוא נתון עגב תבור חדש שלא הוסק ד ללא מקבל טומא וכתמוד העומד נכרד או כביב איירי ופומח טפח שהכסר רחב ויובן חוץ לתנור טפח שכיב מכל כדליו : שטל גבוי שטל גבי הכסר : טהור דכיון שהתמוד טהור ככולי הכל וכן אם טומאה על גבי הכסר וכלי תחת הכסר : וישן כגון שהוסק התמוד דמקבל טומאה טמא התמוד שאין הכסר ענינו וכל שכן כלי שתחת הכסר ושטל הכסר וטעמא דמתכיתין דכלים נעשים אהלם לטמא אבל לא לטהר הילכך חדש דלאו כלי הוא מניל ישן דכלי הוא אינו מניל : ורבי יוחנן בן כנרי מעהר דוק בתנור אבל בכלי מודה דטמא והכי איתא בתוספת : נתון על שכי תנור רחש הכסר על תנור זה ורחש השכי על תנור אחר וטומא בין שכי התנור ובתנורי שכי איירי ואודו דבין לטעמיהו ד יוחנן בן כנרי לטעמיהו ואין הלכ כר יוחנן בן כנרי : כ סרירתי כמין סנכה של חרס תרגום מעשה דרשת עובד כרדתא והיא חלקת ועודפת חוץ לתנור טפח מכל נד : הכל טמא כלי שתחתיה ושטל גבה חוץ מכלי שטל גבה כנגד אורו של תנור לפי שהאל טמא טומאה תחתיה כל שכיב התמוד וחומר ובוקע למעלה ואף כשהטומא למעלה כוקפת למט וכמאסת שכיב וחוזרת ובוקעת למעלה : כנגד אורו של תנור טהור מוקף במיד פתיל מוקפין כנגדו עד חרקיע טמא אבל מה שתחתיו טהור : ג כסר שהוא ארוך וצר וכשהו נתון עפ התנור וינא שטח מן המזרח וטפח מן המערב ודרום ובין איכו יונא : טומא כנר זה תחת הכסר כמזרח או כמערב ככלי שטל השכי טהור דאין מקו לטומא לעבור שאין הכסר עודף מן הצפון ומן הדרום : ורבי יוכי מטמא קסבר אין תנור מפסיק ואין הלכ כר יוסי : הבטח יש ספרי שגורסו אכטח והוא כבין כעין אכטח שמוציא : באו שמוציא בהן מים לרחצה וכסר נתון עליו לתקרה והכסר עודף משני צדדי ואם הטומא מצד זה אין יונא לכד אחר לפי שהבטח חובץ : היה כזו בו היתה קורה יונא למעלה מן הבטח מן המזרח למערב דואין את הבטח כלו אינה שארץ שהבטח מונק בכסר גבי זיו איכו חובץ והלכ כר יהושע : ד סדל של ערים ערים של תנוק דגילים להביח תחת דגליה כמין סדל של מתכת לכיו או כשניל שלא ירקבו : שפחתו בתוך הבית שנתהת הגג של עליה שהעריסה כמנה עליה וכראה סדל העריסה בתוך הבית מן הפתח שנגז וטומאה

אהלות פרק יב

ביתך הנית: אם יש במקום הפחת פותח טפה עביר את הטומאה מן הבית לבעליה: ואם לאו שאין עם פותח
טפה מוכין בו כדרך שמוני נמת שהסכדל והעדרים טמאים טומאת שבעה כדן כלים ככלי והתיכונ טמא
טומאת ערב כפתן כפתן השלישי בין אדם בין כלים טמאים טומאת ערב: ה טעמיכה טיט וכרורות
פרגילים לשים על גבי קורות: ומכונות קורה העליונה כנגד התחתונה וכל אחת יש בה דומה טפה: תחתיה

טמא ושעל גבה טהור שהקורה
חוכמת והם במים כקורות פותח
טפה שהן רחבות טפה אבל אין
רחבו טפה לא: עבירות טומאה
ולא חוככות וכמאן דליתיהו דשי
וכמאן טומא לאו עומדת באויר:
כימין טמא ושפתת התחתונה
ושעל העליונה שהודים דשתייהן
חובבות: כנגדו עד הרקיע טמא
ושפתת כלן טהור: כבין התחתונה
כנגד אויר התחתונה ורחבן
כשיעור אויר שכיכהן שאם תעלה
את התחתונה או תהיר את
העליונה כמנא הכל סתום:
תחת כלן טמא כלא היתה תקרה
סיה ועל גכן טהור: ו תחת
כלה כל כלים שחציה טמאים
דעביאה טומאה לכלה ושעל גבס
טהורים דחוצת בפני הטומאה:
ואם לאו שאיכה דחכה: טפה:
נוקע ועולה דאם טומאה תחתיה

בו כדרך שמוני כמת: ה קורות הבית והעליוה שאין
עליהם מעויבה וכן סכונות שומא תחת אחת מהן התחתיה טמא
בין התחתונה לעליונה ביניהם טמא על גבי העליונה כנגדו עד
הרקיע טמא היו העליונות כבין התחתונות שומא תחת אחת
מהן תחת כולם טמא על גביהן עד הרקיע טמא ו
קדרת שחיא בתונה מבותר לכוחל ושומא התחתיה אש: יו: גרת
פוחת טפה מביאה את השומא תחת כולה ואם לאו טמא בוקעת
ועולה בוקעת ויורדת כמה היא בחקיפה ומה בה פוחת טפה בוסן
שחיא ענולה חקיפה ג' שפחים בוסן שחיא שרובעת ד' שחמרובע
יתר על הענול רביע: ז עמוד שהוא משל לאויר אבן יש
בחיקפו עשרים וארבעה טפחים מביא את השומא תחת דפנו
ואם לאו שומא בוקעת ועולה בוקעת ויורדת: ח כוית סן
חמת מרבק לאכקיפה רבי אליעזר מטמא את הבית רבי יהושע
משחר היה בתוך חצרת האסקופה ידון מחצה למחצה מרבק
למשקף הבית טמא רבי יוסי משחר היה בתוך הבית הנוגע
במשקף טמא הנוגע באסקופה רבי אליעזר מטמא רבי יהושע
אומר מטמא ולמשן שחור מטמא ולמשן: טמא: י

פרק

כלים שעל גבה כנגד הטומאה טמאים: בוקעת ויורדת דאם טומאה על גבה כלים שתחתיה כנגד הטומאה
טמאים: הקפה שלשה טפחים לכל שיש ברחבו טפה יש בהקפו שלשה טפחים שכן עבינו בדברי הימים
ביום שבעה שלמה עשר באמה משפתו אל שפתו עגול סביב וקו שלשים באמה ימנן אותו: ו
עמוד שהוא מוטל לאויר עמוד עגול שמושלך בארץ ושוכן על עגולו באויר כגון בחצר או בניכס ומאמצ
העגול הוא מתחיל להאחיל על הארץ והולך ומתקצר עכאן ועכאן עד תחתיתו סמוך לארץ ולבין
הכאית טומאה בעינין טפה על טפה כדום טפה מרובע ואם יש כאן לנד החוץ ומתחתיו רום טפה אף על פי
שלמטה כסמוך בתקום שכיבתו לארץ אין רום טפה כלו ממאן כהאל דכדן כשפעי אהלים ועמוד עגול
בשים בהקפו עשרים וארבעה טפחים כמנא רחבו טפה טפחים לכל שיש ברחבו טפה יש בהקפו שלשה
טפחים ומנא דיכול אדם לרבע תחת דפנו שמכאן ומכאן טפה על טפה כדום טפה שחרי כשיש כאן רבע
של שמנה על שמנה אם תבנה כתיכו אהל של שמנה כמנא הויות עורפים שמנה חופשים לכל קרן וקרן
דכל אמתא רבועא אמתא ותרי חומשיי באלכסוכה כמנא האלכסון עורך על הרחוב ששה עשר חומשים יתן
שמן שמנה לקרן ומחנה לקרן זה הדיו לכל אח' שמנה חומשיין ואם באת לעשו בקרן ויית שחין למנול רביע
של טפה על טפה כמנא אלכסוכו עורך על רחבו שר חומשים וכמנא מרת אלכסוכו שבעה חומשיי לא כשתייר
לבו יותר על הנודך אלא חומש אחד ומשום חומש אחד לא דק וצד דכל אמתא רבועא אמתא ותרי חומשיי
באלכסוכה איכוסוכון למרי שמח ממנו מעט: ה מורבק לאסקופה שהאסקופה רחבה וטומאה
מודקת באסקופה מן המשקף ולחון דבי אטיעור חשיב כל האסקופה כבית הילכך עטמא את הנית ודכי
אסועה סבר מן המשקף ולחון אין האסקופה חשונה כבית והלכס: כרבי יהושע: ידון מחנה למחנה

אהלות פרק יג

מחצית של אסקופה ולמנים כלמנים והבית טמא מחציה ולחזן כלחזן והבית טמור : מחצת על מחנה הבית
 טמא : מדובק למשקוף פחת המשקוף מן המשקוף ולחזן : הבית טמא דאפילו מן המשקוף ולחזן טמא בית :
 ורבי יוסי מטהר דלא חשיב ליה כבית ואין הלכה כרבי יוסי : רבי אליעזר ממטא דחשיב כל האסקופה כבית :
 מטמא ולמטה טמור דקרקע דמי : מטמא ולמעלן טמא ואף על גב דכמודבק לאסקופה מטהר רבי יוחנן
 את הבית הכא בטומאה בבית
 מטמא רבי יוחנן באסקופה מ
 מטמא ולמעלה משו דדרך טומא'
 לבאת ולא ליכנס והלכה כרבי
 יוחנן :

העושה מאור בתחלה שעורו מלא מקדח
 גדול של לשכה שיריה סמאור רום אצבעיים
 על רומח הגדול אלו הן שירי הסמאור חלק שפתה ולא הספיק
 לגמרה חרוחו מים או שרצים או שאכלתו מלח שעורו מלא
 אנרף חשב עליו לתשיש שעורו בפותח טפח למאור שעורו
 מלא מקדח הסריגות והרפפות מצטרפות כמלא מקדח ברברי כח
 שמאי בית הלל אומר' עד שיחא במקום אחד מלא מקדח להביא
 השומאה ולהוציא השומאה רבי שמעון אומר להביא השומאה
 אבל להוציא את השומאה בפותח טפח ב חלקן שהיה
 לאור שעורה מלא מקדח כנה בית חוצה לה שעורה בפותח טפח
 נתן את התקרה באמצע החלון תחתון בפותח טפח ואעליו
 מלא מקדח ג חוזר שברלת שעורו מלא אנרף רבש
 רבי עקיבא רבי שרפון אומר בפותח טפח שירי בה חרש מלמסן
 או מלמעלן הגופה ולא מירקה או שפחתו הרוח שעורו מלא
 אנרף ד העושה מקום לקנה ולאפתו ולגר שעורו כל
 שהוא :

פרק יג

העושה

מאור חלו העשוי
 לזורה : כמלה
 משום דכתיב למתבא סיפא שירי
 המאור תבא ריש כתחלה : עקדה
 גדול של לשכה הוא בערכיון
 האטלוקי וכסלע כרובית ושנו
 כמלאו קבב של עול אסויס בחלון
 בשיער היה מטא את השומאה
 לנד אחר : שירי סמאור אס כשאר
 מן החלון שלב כסמא : חדרהו
 גומס שלב כעש חסור על ידי אדם
 אלא על ידי מרצת המים או ש
 שרשים בגון החולד והעכבר : או

שאכלתו מלחת הארץ ומתבקעת מאליה : מלא אנרף אנרופו של כן אכתיב אדם גדול שהיה האנרף
 שלו כראש גדול של כל אדם : חישב עליו לתשמיש חלון שחררוהו מים או שרצים אשכב להשתמש בו ולהכית
 עם חפציו : למאור להכניס אורה : הסריגות ממינה כמין שכהה מסודרת שעושים בחלונות של אונות :
 והרפפות ממינה מסודרת שעושים בחלונות של הבית : מצטרפות כמלאו מקדח
 אור שכן הסריגות ארבע שרין במקו אחד כמלאו מקדח מצטרפי בן כלם כמלאו מקדח : להביא את השומא'
 ולהוציא את השומא' לאו אפלוגות דכש ובה קאי לא אשיעורי דריש קאי והכי קאמ מלא מקדח ומלא אנרף
 ופנות טפח דאמרן כל השערי' הללו בין להביא את השומאה לבית בין להוציא את השומאה מן הבית : ורש
 פלוג וסבר בין להביא בין להוציא כלן שיעורן בפותח טפח ולית ליה לרש שיעור של מלאו מקדח ומלא אנרף
 כלל ואין הלכ כרש : ב חלון העשוי לאור להכניס בו אור העולם והיכו חלון העשוי למאור ומשום דכשי
 למינני כנה בית חונה לה הדר תגיה : כנה בית חונה לה כנגד החלון וכתבטל אור של חלון : שיערה בפתח
 טפח בחלון העשוי לתשמיש : כתן את התקרה באמצע החלון שמתא החלון חביו למעלה מן התקרה ומתו
 למטה : החלון התמתן בפותח טפח כדון חלון העשוי לתשמיש דהא אין כחן אור : והעליון מלא מקדח
 דלמעלה מן התקרה הוא לאור : ג החוז שברלת באמצע הדלת דאינו עשוי לאור : שירי בה החרש האיתן
 שתיקן אתה דלת : מלמטן בגון ששירי סמאור לאסקופה : או למעלן סמאור : הגיפ סגרה : ולא מירקה
 לא גמרה : או שפחתו הרוח כלמו או שמירק את הסגור לא שפחת הרוח ופחתתו : שיערו שלב אנרף דכתי'
 דכפתח ממילא הוי כחררוהו מ'או שרצי וכהך סיפ לא פלוג ר' שרפון מ'או דחור שבאמצע עשה החרש כמתבון
 ולא מפכי שרצי לזור לא קנריהו הוי הדפין שבעשה מהן דלת ומלת דרבעתו להכיה הכקב באמצע יתיר מלהכיה
 למטה או למעלה ודמי לבעשה כמתבון אבל כשהכיוונו מלמטה או מלמעלה אין זה כעשה כידים לא מחמת
 שהכרסיה קנריה ולא כמתבא הכקב : ד העושה מקו שנקב קבב מפולש כותל להכיה עם קפה של אונות :
 ולא ספתי שרבו בלשון יין קורי אספתי ניש לאורג' כלי כתבית חרש : שיעורו בכל שהוא להביא את השומא' לנד
 האחר :

אהלה פרק יד

יד

סאחר : לזון את עינות להסתכל מעט לרשות הרבים או לחבר ולתשמים להשתמש להצניע עם הפניו :
ה אלו ממעטים את הטעם הלך ששיעורו בפומה טעם והיה אחד מכל הכי דחשיב הכא מוכח בו וממעט
את האויר מטעם חוץ שאין הטומאה עוברת לכד אחר : על רובע עצמות אם יש בבית רובע עצמו דמטמא
באהל ופחות מכות מעט המה טומא בחלון ממעט ודוקא פחות מכות דאלו כיות הוא עצמו מטמא באהל
ודוק על רובע עצמו אכל או אירא

בבית כותב בשר מן המת אין פחות
מכות וזה ממעט דלדרכה בשר
מנטרף עם בשר והיכו טעמא
כמי דדוקא בשר ממעט על ידי
עצמות ולא עצמו על ידי עצמות
דעצמות אעצמות מנטרפי :
פחות מעצם כשעורה אכל עגס
כשעורה לא ממעט משו' דמטמא
במגע וכמשא : פחות מכות מן
המת השתא חדר תביה אף על
גב דתבא ליה דישא לשאמטמא
דממעט על ידי כל המטמאין
באהל כגון רביעית דם ומלא
תירוד רקב וכל אותן השכוין
בפרק שבי : פחות מכות מן
הככלה וכו' כל הכי דחשיב מכאן
ואלך ממעטי בין על ידי עצמות
בין על בשר ופחות מכות אוכלים
שאין אוכל פחות מכונה מטמא
אחר ולא מקבל טומא מן התורה

שהוא כרברי בית שסמוא בית הלל או מרים ברותה טעם לזון ארז
עניו ולרבר עם חברו ולתשמים ברותה טעם ח אלו
ממעטין את מטמא פחות מכות בשר ממעט על ידי רובע עצמות
דפחות מעצם כשעורה ממעט על ידי כותב בשר פחות מכות מן
המת פחות מכות מן הככלה פחות מכעורה מן השרץ פחות
מכביצה אוכלים התבואה שבחלון וככי שיש בה ממש וגבלת
העוף השחור שלא חשב עליה וגבלת עוף השמא שחישב עליה
ולא חשירה או חשירה ולא חישב עליה ו אלו שאינן
ממעטים אין העצם ממעט על ידי עצמות ולא בשר על ידי בשר
ולא כות מן המת ולא כות מן הגבלה ולא כעדרשה מן השרץ ולא
כביצה אוכל' ולא תבואה שבחלונות ולא ככוי שאין בו ממש ולא
גבלת העוף השחור שחשב עליה ולא גבלת עוף השמא שחשב
עליה והכשירות ולא שתי והערב המנועים ולא לבינה מכירת
המים דברי רבי מאיר וחכמים אומרים הלבינה ממעטת ספני
שעצמה שחור זה הכלל השחור ממעט והשפא אינו ממעט
היו מביא את השומא כל שהוא חשירה
והנבלית ברותה טעם איתו היו שפניו
למשא והגמר שפניה למעלה ובה אמרו היו מביא את השומא
כל

היכל ממעט וחונן כפי הטומאה : והתבואה שהשישה רחוק מן הכותל וכתפשוטו עכשיו וסגרו את החלון
דמחבר לקרקע הוא : וככי שיש בהן ממש קורי עכביש כקראים ככי ואכי שמיעתו כמין קורי עכביש כמזא
בתוך הקנה ופעמים שחוף דק מאד והוא ככי שאין בו טעם ופעמים שהוא כעין ארנית נגד והוא ככי שיש בו
טעם : ונבלת עוף שהור שלא חישב עליה שגבלת עוף טהור אינה מטמאה עד שיחשב עליה לבינה ואז
מטמאה מטמאת אוכלי' ככביצה ואיכה נריכה הכשר : ככלת עוף טמא שחשב עליה ולא הכשירה דכלת עוף
טמא נריכ' מהשנה ונדרי' הכשר כלומר שיחב עליה מים או אחד מן משקין ואם חסד מחשב או הכשר טהור
ממעטת וחוננת כפי הטומאה : ו אלו תבואה שחלון שהשישה בחלון ממש ממש דדעתו לכפופה
שהיא מקלקלת את הכותל וכל דבר דעל לשנותו אינו ממעט בחלון ולפי' אירי שהשישה רחוק מן הכותל
דהשת אין דעתו לפנותה : השתי והערב המנועי' דשתי וערב מטמא בנעוי' ודבר טמא אינו ממעט : ולא
לבינה מכות הפרס הלבינה הפשוטה מעפר בית הערם רבי מאיר סבר שהיא טמאה כמו שפירש בית הפרס
טמא הילכך אינה ממעטת בחלון : ודבר מדי לא טמא אלא גוש כבדיש הנא עכתי הפרס ולא העסה
אפי' לאחר שנבלו והלכה כחכמים ושיעור הגוש כעיקר גדולה של סקאים שהיא כמות המרנופין :

היו
שפכו למטה כעין לוח וזכא מן הכותל לחון וראשו כעוף למטה לארץ לכד הפתח הילכך
מנטרף אהלנו עם הפתח ומביא את הטומאה בכל שהוא וחשיב כאלו יש בו פתח טעם ואם
טומאה תחתו הכות טמא שרואין ראשו הכסף למטה כאלו הגיע לארץ ומביא הטומאה שתחתיו לכד
הכות : ונזירא שפיה למעלה ראשה כעוף למעלה ואין אהל שלה מנטרף עם הפתח הילכך נביא פותח
טעם : גבלת מפרס כתוספתא כלי שמניקה מנאן ומכאן ומשויר מן האשכנזי' טעמים דשיעור כל כדכך

אהלות פרק יד

ד' טעמים וכדכך הוא שגם של בני אבני: והעבודות אבני מדורות בעולם בולטו מן הקיר למעלה מן הפתח כעין כיפה לבני וסימו בעורה: והפתוחים שעושים מאבן על הפתח או על החלון לבני ופעמים שכלבים מן החלון ומן הפתח טפח או יונת: ב זיו שעל גבי הפתח וכו' הכא מיירי שנסתם הפתח ומשם הכי בעתן שהיא בזיו פותח טפח והכי משע' בעתספתא: ושעל גבי החלון רום אכנעס כלומר בין חלון ששיעורו כש

אכנעס כגון שירי המאור בין חלון ששיעורו מלא מקדח כגון העשה מאור כשתלה זיו שעל גבי שכיחן ככל שהו: ורבי יוסי אומר מלוחו חלון ששיעורו רום אכנעס זיו שלו שיעורו כאכנעס וחלון ששיעורו מלא מקדח זיו שלו כמו משעריבן במלא מקדח ואין הלכה כרבי יוסי: ג אשילו גבוה מאס אמה חף על גב דזיו שיעור גובהו מן הפתח שנים עשר טפחי בקכה. המעירו משום דמטלטל: ורבי יוחנן בן כורי סבר דאין להמיר בקכה יונת מן הזיו ולמעלה משכי' עשר טפחי' שיעורו בפותח טפח והלכה כרבי יוחנן בן כורי: ד זיו שהוא רחב טפח ומסוב את כל כותלי הבית מכחזן וכנגד הפתח אוכל שלשה אכנעוטי ועל שאר הפתח אין זיו שאם היה אוכל כנגד הפתח טפח היה הבית טמא לכלי הכל:

כל שהוא בזיו שהוא גבוה מן הפתח שלשה נדרבין שחם שגבס עשר טפח יתר מכאן מביא את הטומאה בפותח טפח העשרות והפתחים מביאין את הטומאה בפותח טפח ב זיו שיעור גבי הפתח מביא את הטומאה בפותח טפח שעל גבי החלון רום אצבעיים שעל גבי מלא מקדח כל שהוא ר' יוסי אומר מלאו: ג קנה שעל גבי הפתח אפילו גבוה מאה אמה מביא טרם הטומאה כל שהוא דברי רבי יהושע רבי יוחנן בן גורי אומר אל יחסרו זה מן הזיו: ד זיו שהוא סובב את כל הבית ואובד בפתח שלש אצבעות טומאה בבית כל' שתחתיו טמאים טומאה תחתיו רבי אליעזר טמא את הבית ורבי יהושע מטהר וכן בחצר שהיא סוקפת אכסדרה: ה שני זיוין זה על גבי זה ויש בהן פותח טפח וביניהן פותח טפח טומאה תחתיה או ביניהם תחתיה וביניהן טמא על גביהן כנגדו ער לרקיע טמא היה העליון עורף על התחתון פותח טפח טומאה תחתיהן או ביניהן תחתיהן וביניהן טמא על גביהן כנגדו ער לרקיע טמא: היה העליון עורף על התחתון פחות משפח טומאה תחתיהן וביניהן טמא ביניהן או תחת הכותרת רבי אליעזר אומר תחתיהן וביניהן טמא רבי יהושע אומר ביניהן ותחת הכותרת טמא ותחתיהן טהור: ו יש בהן פותח טפח ואין ביניהן פותח טפח

כלים שתחתיו טמאים בהא לא פליג ר' יהושע כדפליג בסיפא לפי שדרך טומאה לבתא: רבי אליעזר מטמא את הבית כיון דזיו חמור שטמא ככל שהוא מביא טומאה לבית בשלשה אכנעוטי: וכן כהר שהיא מוקפת אכסדרה והאכסדרה אוכלת הפתח שלשה אכנעוטי טומאה בכית כלים שאכסדרה ר' עקי' טומא באכסדרה רבי אליעזר מטמא הבית: ורבי יהושע מטהר והלכה כרבי יהושע: ה שני זיוין זה על גב זה ומכוכבים זה כנגד זה: יש בהן פותח טפח שכל אחד מן הזיוים רחבו טפח על טפח וביניהן פותח טפח התחתון גבוה מן הארץ טפח והעליון גבוה מן התחתון טפח: וטומאה תחתיהן תחת התחתון כל מה שתחתיו טמא ומה שעל גביו טהור דמונן בפני הטומאה: כיכיהן אס טומאה בין תחתון לעליון כל מה שביניהן טמא אבל מה שתחת התחתון והעליון טהור דמוננים: על גביהן על גבי העליון כנגד הטומאה עד הרקיע טמא וכל שאר טהור: היה עליון עורף על התחתון כו' תחתיהן וביניהן טמא דכין שהטומאה תחת התחתון בין שהטומא ביניהן אותו העורף שהעליון יתר על התחתון טפח מערב את הטומאה בכל מוקום אבל מה שעל העליון טהור דמונן: על גביהן על גבי העליון: היה העליון עורף על התחתון וכל מה שתחתיהן תחת התחתון וביניהן טמא דאע"ג דליכ טפח בעורף מביא את הטומא' לתחת התחתון הוואיל ועורף עליו כביניהן ונתחתיהן המות' טמא מר שבין ב' הזיוין ויהי שתחתיה בארץ כגב' המות' יומת ונתחתיה' טהור מה שתחת התחתון דכו' דלוי' בנות' טפח אין הטומא' כל' גמ' התחתון והלכ' כרביהוש': וי' ביכיהן שיהי טפח טמא התחתון גב' מן הארץ

הארץ

אהלות פרק טו

טו

הארץ טפח אין העליון נבזה מן התחתון טפח ביניהן ותחתיהן טפח לאין התחתון כונן כיון לאין תחתיו פותח טפח ולא על גבו פותח טפח והעליון מכיל את הטומאה לכל מה שתחתיו ותחת התחתון וחונן למה שעל גבו כיון דעליון נבזה מעל הארץ טפח: כנגדו עד הדקיע טפח ומה שתחתיו טהור לארץ לאין נבזה מחירו טפח הרי נבזה מן הארץ טפח וחונן: ז

הילכך כיון שהטומאה למטה בין שהטומאה למעלה לא מיידי כלל: ז וכן שתי יריעות שהן גבוהות מן הארץ ופותח טפח ונבזהות זו מזו טפח דיון כשני זיוין:

סגוס

עבה הך מתיניתן פירשמה לשי' בפ' בית שמש

בית שמש דכפי למתא טבליות הדר תניה הכ': ואם היו של שיש אפילו עליונה נבזה מן הארץ טפח לא חשיב' אהל להביא את הטומא' כיון דתחתיו מעטת את האויר לפי שהן כחשבו' כארץ אבל טבליות של עץ אינן חשבו' כקרקע וכיון שהעל' זכה נבזה מן הארץ טפח ארבע' שהתחתון מעטת את האויר העליון מכיל' את הטומאה: ב טבליות של עץ שהן סמוכות זו אל זו וכל אחת מהן נבזה מן הארץ טפח וכוננות נקדמותיהן כל אחת ב

פרק טו

שפח טומאה תחתיו תחתיו טפח ביניהן או על גביהם כנגדו עד הרקיע טפח ז אין בהן פותח טפח בין שיש ביניהן פותח טפח בין שאין ביניהן פותח טפח טומאה תחתיו ביניהן או על גביהן טומאה בוקעת ועולה בוקעת וחדרת וכן שתי יריעות שהן גבוהות מן הארץ פותח טפח ז

סגוס עבה וכופת עבה אינן מביאין את הטומאה עד שיחו גבוהין מן הארץ פותח טפח קפולין זו על גבו אינן מביאות את הטומאה עד שתחא העליונה גבוהה מן הארץ כפותח טפח טבליות של עץ זו על גב זו אינן מביאות את הטומאה עד שתחא העליונה גבוהה מן הארץ פותח טפח ואם היו של שיש טומאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת ז ב

טבליות של עץ שהן נוגעות זו בזו בקרנותיהם והן גבוהות מן הארץ פותח טפח טומאה תחת אחת מהן חנוגע בשניה טמא טומאת שבעה כלים שתחת הראשונה טמאים ושתחת השנייה שהורין השלשון אינו מביא את הטומא' עד שיחא בו ריבוע בפותח טפח ז חבית אחת יושבות על שוליהן או כושות על צדיהן באויר חזן נוגעות זו בזו בפותח טפח טומאה תחת אחת מהן טומאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת במה דברים אמורים בטחורות אבל אם היו טמאות או גבוהות מן הארץ פותח טפח טומאה

הטבלאן שאין ברקנן טפח הילכך כלים שתחת הראשונה שהטומאה תחתיה טמאים ושתחת השנייה טהורים: כונגע בשנייה טמא טומאת שבעה ואף על גב דיתנן בפרק קמא' כלי' הכונגע בנת וכלים בכלים טמאים טומאת שבעה כשלישי בין אדם בין כלי' טמאי' טומאת ערב הא תנן התם אין האהל מתחשב הילכך טבלא' שהטומאה תחתיה אינה מן העליון: עד שיהא בו ריבוע בפותח טפח כיון תיבה פרוצה שיש לה ד' דכוכ' הם פגשים לשלשן שהשלשן יושב עליו ואותה תיבה פרוצה קרויה רבוע ופעמי' שהשלשן בולט ויונא חוץ מאותו רבוע טפח או פחות או יותר ופחות קא' דכרד' שיהא השלשן בולט חוץ מאותו רבוע בפותח טפח דמה שכתב' דרובע אינו מנטרף ואם טומאה בתוך הרבוע עכפכ' הרבוע חוץ ומוכע הטומאה מלעבור לחוץ: ג חביות שזכות הרבה של חביות זו אחר זו וזו על זו שהן יושבו על שוליהן ופיהן למעלה: או מוטות על גדיהן אפיקין מן הסד: באויר בניכה או בחצר: בפומח טפח כדומה טפח כונגע זו בזו: טומאה בוקעת ועולה לחדש קתני לה דמוטין על גדיהן אפי' כנגד הטומא' אין טמא לא מה שתחתיו ועל גביהן אכל מה שכתוב' טהור כיון דאין כלי' מוטין אפי' על שוליהן ופיהן למעלה: או מוטות על גדיהן טהור וכונגע על שוליהן אפי' על מה שכתוב' אין מנילות כיון שאין הפססן מאויר תיכו לאויר שחול' למוחבית עבמה כטמאת ונטעאו כל כלי' שכתוב' ופי' שלא כנגד הטומא' כדאמרינן טעמ' בסוף פ' כורת: ב' דא' בהוריות דכיון דטהורות הן דמו לטבליות של שיש שהתחתונות אית הלל טפח וטומאה בוקע ועולה: אבל אם היו סמוכות אפי' אין גבוהה מן הארץ העליונה נבזה מן הארץ טפח עד שאות את הטומאה שאין התחתונות באותיות כיון דעמאית עדי דהוה אקפולין זו על זו וטבלאן זו על זו וזו גבוהה מן הארץ פותח טפח מביאות

את

אהלות פרק טו

את הטמא ואפי' טהור וכיון דכוננת וכו' כרוח טפח כחשני כלן כהוה' אח' ד שחצו שע' כו מתינה ז
 מן הכדל' שהיריעות והנסר' לטכות כנגד הכתלים של הבית או מן הקורות שכתכות תחת תקיפת הכותל
 כלים שבהן שהודים דיריעות וכסרים מונבים וכמשיבים ככלים שעל הגג וככלים שחזן להאל: כלים שכתוב
 טמאים לאין חגיגה לטומאה מדי דקה אכלי חרס המוקף במיד פתיל דלם טומאה בבית מניל על מה

שכתבו ואם טומאה בתוכו אין
 צמוד פתיל לטומאה: כלי שכתבן
 הכלים שעם הטומאה בתוך
 המתיכה: אם יש עם פותח טפח
 שיש עם חלל דחכ טפח: ואם לאו
 טהורים הכלים שכתבן אכל בית
 פיהא טמא: ה חכנו
 מארכו שכתב קרקעית הבית
 מנסרים או יריעות: טומאה
 בחנף אפילו יש בו טפח על טפח
 ברום טפח כלים שכתוב טמאים
 בכיב שהוא קמוד תחת הבית
 לתנן לעיל בפרק שלישי יש בו
 פותח טפח ואין ביניהם פותח
 טפח טומאה בתוכו הבית טמא
 טומאה בבית מה שכתבו טהור:
 שארכו של בית כמוהו כשאין בו
 פותח טפח: ו טומאה בכיס
 במקום התבן: שכתב היניאה
 מקום פניו יש כרוח אמה מן
 הפתח עד כותל שכתבו שכתב
 מונבים דרך שם להניח התבן
 על הכיס וכלים שאותו מקום
 הפכו טמאים מדי דהוה אטומאה בחנף כלים שכתוב טמאים: טומאה בחון הינו במקום הפכו מן הפתח
 עד כותל שכתבו: כלים שכתבים במקום התבן: אם יש במקומו טפח על טפח ברום טפח טהורים ואם
 לאו טמאים דכתבן כמו אם טומאה בבית כלים שכתבן שאין במקומו טפח טמאים: ואם יש בין התבן
 לקורות פותח טפח לא כתב על התבן ההוא ליחשב כחנף והרי הוא כשאר חפצים שכתובין ואין מניל על שם
 שכתבו בין יש במקומו טפח בין אין במקומו טפח: ו זכן כרו של תבואה שכתבו: אפילו טומאה כנגד
 הכלים שהיתה הטומאה בתוך הגל וכלים שם מוכים לטומאה בתוך הגל אכל אינן כוננים בטומאה: ה
 טומאה בוקעת ועולה ומה שכתבה טהור ואם יש במקום הטומאה טפח על טפח ברום טפח הרי הוא
 כקבר טמא ומטמא כל פכיו: ח חצר הקבר חצר המוקפת מארבע רוחותיה ארבע משהיה
 של קברות: טהור עד שיהא בה ארבע אמות כל וכן שיש בה ארבע אמות טהור העומד בה אכל פחותה
 מארבע אמות טמא העומד בה ואם אין שם אלא שלש מערות משלש רוחות ורוח רביעית של חצר פתוחה
 לאוויר העולם אפילו אינו מרוחק מפתח המערה אלא כל שהוא טהור וכלכך שלא יגע למשקוף של פתח
 המערה והכי מילי חצר הקבר דמיימא מתיבמה אכל מתבטמא תופש ארבע אמות לטומאה: גולל לקבר
 בחוץ על פתח הקבר: אלא כנגד הפתח של הקבר והכונע בקצה המוכח חזן לקבר טהור: עשה ראשה גולל
 לקבר והדי היא עומדת על הקבר כמו ארץ הכונע ממנה בארבע טפחים סמוך לקבר טמא משהו גולל
 ומתקרב ולמעלה טהור: בזמן שהוא עתיד לגוד לקון ואף על פי שלא קצץ עדין לגוד כמו גודו לא: כלש

חבור

אהלות פרק יו

ד

הגור כל זמן שלא קנץ ואף על פי שעתיד לקנץ ואין הלכה כרבי יהודה: ט הנוגע בה כל זמן שהיא גולל טמא טומאת שבעה דתתיב וכל אשר יגע על פני השדה לרבות גולל ודופק: והתבנית והאשקון שהיה דכלי מרק המוקף נמוד פתיל תהור מלטמא בהל המט שגאמר וכל כלי פשתא אשר אין נמוד פתיל עליו טמא הוא הא יש נמוד פתיל עליו תהור וכלי מרק הבטח מדבר שאינו מקבל טומאה עמו:

דכיו מצייר אומר וכו' ואין הלכה כרבי מאיר לא אף על פי שאין לך דבר שי' בו רוח חיים ומטמא חזן מלמך מכל מקום מטמאים הן משום גולל כל זמן שהן גולל לקבר: י ומאחיל על המת ומנוגע בכלים הכלים מטמא טומאת שבעה מטעם הכורים כגון לכשעה שנגע במת או ע מאחיל עליו נגע כמו כן בכלים: ואם יש ידיו פותח טפה מטמא כיון ידיו מאחילות על המת ועל הכל' מביאות את הטומאה: שני בתים ופתחיהן מכוונים וס כנגד זה: מביא את הטומאס וכשארן שני הבתים מטמא דאכל של ידיו מנרק את הטומא' כלו שמי הכסף' מוכי' כזה נבזה: ואם לאו דאי' ידיו פותח טפה נבדל מיהא טמא היו כדכתבן לקמן ועל עמין ככל שהן אכל שני הבתי' טהורי:

הכור ט הכית שהיא מליאה משקים שחורים ומוקפרת גסיד פתיל ועשאה גולל לקבר הנוגע בה טמא טומאת שבעה והתבנית והמשקין שהורין בהמה שעשאה גולל לקבר הנוגע בה טמא טומאת שבעה רבי מאיר אומר כל שיש בו רוח חיים אינו בטמא משום גולל: י הנוגע במת והנוגע בכלי המאחיל על המת והנוגע בכלי' טכאן מאחיל על המת ומאחיל על הכלים הנוגע במת ומאחיל על הכלים שחורים אם יש בידו פותח טפה שמוין שני בתי' ותכן כשני תצאי זהים פשט את שתי ידיו לתן אם יש בידו פותח טפה מביא את הטומאה ואם לאו אינו מביא את הטומאה

פרק יו

כל המטללין מביאי' את הטומא' בעזבי המרדע אמר ר' שרפון אקפח את בני שזו הלכה מקופחת ששמע השומע וטעה שחאיבר עוב והמרדע על כתפו והאחיל צרו אח' על הקבר וטמאוהו משום כלי' המאחילים על המת אר' עקיבא גבי איתקן שיחור ברבי חכמים קיימין שיחורו כל הסטללין מביאין את הטומאה על אדם הגרומאן בעזבי המרדע ועל עצמן בכל שחן ועל שאר אדם וכלים כפתח השפה ב כיצד ברש שחורב תחוב בכותל בחצי וירת מתחתיו ובחצי ית מער' גבוי אף על פי שאינן

כל

המטללין מביאין את הטומאה משו' אהל שאם היהיל ראשו אחד על המת וראשו אחר על הכל' מביא להם טומאה כעזבי המרדע אפילו אין בו רוסח טפח אלא שיש בהקפו טפח דמטו של טפס מקיפו דגורו על הקיפו משום עובי: אקפת את בני אקברס קפוח לשון כריתת וחתך ושבועה היא אקפת את בני אש אין דבר זה אמת שהלכה זו מקופחת קטועה ומאתבת היא פותח טפח בעיני: ששמע השומע כשנשאלה שאלה על ידי אמת בבית המדרש ושמע שטמאוהו זל' ידע משום מה טמאוהו הם טמאו את האיבר משום כלים המאחילים על המת שהכלי עצמו המאחיל על המת טמא בכל שבו דלא בעינן פותח טפח אלא להביא את הטומאה תחת ראשו השכי וטמאוהו את האיבר או מטעם הכורים או מעום דהוא לים כלים שנגעו בדם וטמא טומאת שבעה והשומע טעה לומר דטמאוהו מטעם שהמרדע מביא עמו טפח מרין אהל: מהו דכרי חכמי' מקיימי' שאמרי' דמרדע מביא טומאה: על האדם הנשאן ומבי' דאדם הנשאן אין עליו כי אם טומאת ערב שנגדו מפסיק בין כתיפו למרדע והוא ליה דיקרב כדיקרב לדיקרב והרואם בטמא' אונתו טומאת ערב וטעה לומר משו' אהל טמאוהו לפי שיש בהקיפו טפח ואפתי' לוי' דטומאת אהל אין בה כי אם טומאת ערב הילכ' גורו עליו בעזבי המרדע לטמא טומאת שבעה מדכריהם משום אהל: ועל עמין ככל שהן דכלי המאחיל על המת טמא אפילו כל שהו: ועל שאר אדם וכלים שתחת המרדע כפותח טפח דכיון דאין להם טומאה כלל אין שייך לגזור על הקיפו משום עובי: ב כוש פלך שהכשים טוותו כו' ולצב' דפסאטי כלי פז הוא מקבל טומאה משום נמרע של מתכת הקטועה מ: אלא ש' אינן מכוונים מאין שני הנאי' ויתים מכוונים זה כנגד זה טמא הכוש דמביא הטומאה על עמין ככל שהו: הקדר מוכר הקדרות: וקבל הטוע שנושא בו את הקדרו' ובמקבת כלי קוראו איסל דתתן התם והאיסל' שיש בו בית קבל עשתי:

אהלות פרק יו

מעות: ואם יש באיסור פותח טעם מכאן טומאה על הקדרות שתחתיו לנד השני שתליות בו: התלוליות
 לשון תל: הקרובות בין לעיר הסמוכה לבית הקברות בין לדרך הסמוך לבית הקברות: אחד הדעות
 ואחד ישנות טעמות מפני שהנשים קברות עם כפליהן דעל ממשים טעם אולם אשה למודה וקוברת עם
 הכפל שלה אבל רחוקות לא אולם למודה לקבור בתל והואיל ורובה לחים שילך עמה הולכת לבית
 הקברות ויחיה קוברת בתל והא

שאין סבוונן טמא נמצא מביא את הטומאה לעצמו בכל שהוא
 הקדר שהוא עובר והאסל על כתופו והאחיל צרו אחת על הקבר
 הכלים שבצד השני טהורים אם יש באכל פורח טעם טמאים
 התלוליות הקרובות בין לעיר בין לדרך אחד הדרשות ואח' ישנות
 טמאות מרחקות הדרשות טהורות וישנות טמאות אי זו היא
 קרובה חמשי' אמה וישנה ששים שנה דבריו רבי כאיר רבי יהודה
 אוכר קרובה שאין קרובה מסנה וישנה יאין אדם זוכרה »

ג הנוצא מה בתהלה מושכב כדרכו נוטלו ואת הבוסתן
 מצא שנים נוטלן ואת תבוסתן מצא שלשה אם יש בין זה לרח'
 מארבע אמות ועד שמנה כמלא כשה וקובריה הרי זו שכונה
 קברות בורק מסנו ולחלץ עשרים אמה מצא אחד בכוף עשרים
 אמה בורק מסנו ולחלץ עשרים אמה שרגלים לרבר שאילו
 מתחלה מצאו נוטלו ואת הבוסתו » ד הבורק בורק אסור
 על

דמטמין בימות ואפילו רחוקות
 דמיטיבין שמא קרובות היו ט
 מיתלחין ומרבה העיר ונסתבת
 הדבר: רבי יהודה אומר כו'הלכה
 כרבי יהודה: ג המוצא
 מת בתהלה שלא היה ידוע שהיה
 עם קבר והכי אמרין בגמרא
 בכזיר המוצא ולא שהיה מכוזמת
 פרט להרונ' דהרונ' אין לו תפוסה
 ואין לו שכבת קברות והכי גמרי
 לה: עושכב ולא שהיה יושב
 כדרכו ולא שהיה ראש מונח בין
 ירכותיו דכל הכי מייטיבין להו
 שמא גוים הן שאין דרכן של
 ישראל לקבור מתיהן כך: נוטלו

ואת תפוסתו מותר לכפותו משם ולקברו במקום אחר ונריך שטול מן העפר של הקבר עמו כדי תפוסתו
 שהוא כל העפר תיחוס שתחתיו וחופר בקרקע בתולה שלשה אנכנות דכתיב וכשהתני מונגרים וקברתם
 בקבורתם שלא היה נריך לומר מונגרים אלא הכי קאמר מעפר של מנרים טול עמי' ורמב"ם גרים תבוסת
 העפר המערב מלם וליחה של המת לשון מתבוסת בדמיון: מנא שלשה אם יש בין זה לזה מארבע אמות
 ועד שמנה כלומר מקבר ראשון עד שלישי אין פחות מארבע אמות ולא יותר על שמנה הרי זה שכונה קברות
 וכבר של צד קבורה כתבנו עם ואסור לפנותם דקני מקומם ואפילו מת אחד אם כבר שלשם קבורה נתבוא
 עם אסור לפנותו אלא שבאחד או בשנים אנו תולים שלא כקברו עם אלא לפי טעה והיה דעתם לפנותם
 אבל בשלשה עובד טום מקום מיוחד לקברות ואורך המערה דרכה להיות ששה ורחבה ארבעה ולא כסותה
 עורף שנים אמות הרינו שמנה ושטום הכי תכן מארבעה ועד שמנה: כמלוח מטה וקובריה לא גרסינן לא
 הכי: ונודק הימנו ולהלן עשרים אמה שהמערה ארבע אמות רוחב על של אורך והחכר שהמערות פתוחים
 לו מכאן ומכאן שש על שש דהכי סבירא להו לרבנן כבבא בתרא פרק המוכר טירות כמנא אורך שני מערות
 וחצר שניכיון שמנה עשר אמות ולפי שפעמים חופרים מערה אחת באלכסונה ולא כבאון של מערה עורף
 על רבועה שבי' אמות כמנאן עשרים אמה שמנה דמערה ראשונה באלכסונה וש' דחצר שבין שתי המערות
 וש' המערה שניה דחד אלכסון אמרינן תרי אלכסוני לא אמרינן והיו דקתני מערה אחת וש' ועוד נריך לבדוק
 מל' ו' ו' ותלמידי עשרים אמה הרינו ארבעים אמה דשמא ו' היא מערה שבמורה החצר וש' עדין אחרת
 כנגדה במערב המגר אימיו ו' היא שבמערב החצר וש' עדין אחרת כיווצה החצר: מנא מת אחד כסוף
 עשרים בורק היינו ולהלן עשרים אמה דמי' יימר דמכות הקבר: ת הויא שהיא מערה שמא קבר אחר הוא
 וחצר אחרת של אדם אחר ונריך לעשות גם לשם כל בדיוקות דלעול דכמו שיש עם קבר כמין כיש אמרים:
 שרגלים לרבר אהרי שמנא כבר בשדה ו' שכונת קברות: שאלו מתחלה מנאו לקבר זה ו' דם שמא
 השלשה הראשונים היה נוטלו ואת תפוסתו כדתנן גדישא המוצא מת בתהלה כו' נוטלו ואת תפוסתו:

ד הבורק הא דתנן ונודק היינו ולהלן עשרים אמה אין נריך להפוך את כלן אלא חופר
 אמה על אמה ומניח אמה שאינו חופר ועשה כן עד שמגיע לבנות עשרים ואותה אמה שהיא חופר נריך
 לקבור

אהלה פרק י

לחפור עד שמינע לסלע או לבתולה שהיא קרקע שלא נחפר מעולם: המוציא את העפר ממקום העומאה מאותם אמות שהן הופר: אוכל בדמעו אם כהן הוא אוכל בתרומתו לשון מלאכה ודמעך לז' תואר וצ'גן ד'אין כהנים ד'אין לבדוק שהרי הן מוזהרין על הטומאה מכל מקום אי איתרמי כהן נדק לז' חז' חסור לאכול בתרומה הוכח דלא איתחזק סב טומא: המפקח את הגל של אכנים שסבל על האדם ומות' חס כהן הוא אינו אוכל בדמעו דכיון דהו'זוק'

סס טומאה חיישין דילת' האהיל ואפי' ספק חי ספק מת חיישין: היה נודק להשלים כ' אמה ולכח' כהר: לשלולית אמת המים שמתלקת סלל לאגפים שאמות אחרת של מים שנתות ממנה: או לדרך הכנים שאין קוברים בה את הצת: מפסיק ואינו נודק עוד להשלים כ' אמה: והכל טהור ואין להט' תפוסה אלא מלקט העצמות בלבד ואין נדק לטוול יותר ד' שמעון אונן כל ואין הלכה כרבי שמעון:

החורש

בית הפרס מקו' שהטומא פרושה ומתפשטת סס ודכותי פירשו פרס לשון דבר פרוס ונכוד שעצמות של מת פשרוטה יונשי

אחרים שמעתי על שם שפרסות בני אדם כמנעם ללכת סס מפני הטומאה: מלא מענה של העשרה: ממקום הקבר שהתחיל לחרוש בו עד מאה אמה באורך השדה על מאה ברוחב חיישין טיהא הולכה המתרישה ממנו ע'ס כשערה ואם היה חורש והולך חוץ למאה אמה ומאה אמה ולחזק טהור שאין המתרישה מולכת עצמות הקבר אלא עד מאה אמה: בית ד' שאין מאה אמה אורך על מאה אמה רוחב הוא מקום וריעת ד' שאין שהרי חגד המזכן שהיה מאה על חמשים הוא בית הארבע כדאמרינן בערבין כמא' מאה על עואה בית ד' שאין: ר' יוסי אומר בית המש' שאין ואין הלכה כרבי יוסי: ובמורד כלומר שצד זה ש' אמרנו לתבא קמא ולכרי יוסי ליוור כדאית' ליה ולמור כדאית' ליה הכי מילי כשמת' המתרישה במורד דמגוללתו למחוק והוא הדין כשהקרקע שיה במשור אבל במעלה כשחורש וצילה לדברי תבא קמא כותן רובע קב כרשיין על בורך המתרישה הוא עץ חלב כסוף עשוי בשין ברך שמתרישה תקועה בו ועושה בשוליו קב קטן כשיעור שינה ממנו רצין אחד ענרעמי ההנהיג ויחולק הערשיה והדרשינו כפלים מעט מעט וכמקום שכלו הכרשינו שאין כופלים זהם ענרעמי הדכה ביחד אלא שלשה גרשינום זה בצד זה ש' כלת' בית הפרס: רבי יוסי אומר במורד ולא במעלה לא אמרו דין בית הפרס אלא במורד אבל כשהמתרישה עולה בנוכה אין שם בית הפרס כלל שייד המתרישה כעדרת ואם יש סס ענב מושל ואין הלכה כר' יוסי: ב' והיטיב בשלע הכה המתרישה בשלע ומתוך כך כערה המתרישה: או שיעור את המתרישה מן העפר שעליה והא קא מטעין לן דלא חיישין שיהא לא טיער יפה עד ש' הוא עושה בית הפרס ולא יותר ואפי' ליתוך שם אמות' או חמס: בית פרס עושה בית פרס המתחיל לחרוש בסוף בית הפרס או בלמנעו מוכה מאה אמה ממקום שהתחיל לחרוש והוא נעשה בית פרס כאלו חרש ממקום הקבר: חרש חכי מענה חמיש' אמה מעקום הקבר וחזר אחר כך וחרש מש' נגד חמשים אמה אחרת כל המאה כעשו בית פרס והלכה

על אמה ומנחת אמה עד שהו' סניע לסלע או לבתולה המוציא את העפר ספק' טומא' אוכל בדמעו המפקח בגל אינו אוכל בדמעו * ה' היה בורק הגיע לבחול או לשלולית או לדרך הרבים ספסיק שרה שנחרגו בה חרוני' מלקט עצם עצם וחזל שחור חפסל קברו מתוך שרהו מלקט עצם עצם וחזל טהור בור שמשילי לתוכו בפלי' או חרוני' מלקט עצם עצם וחזל טהור ר' שמעון אום' אם התקינו לקבר מתחילה יש לו תבוסה *

פרק י

החורש את הקבר הרי זה עושה בית פרס עד כמה הוא עושה מלא מענה כמה אסרה בירת ארבע' אסא' ר' יוסי אום' בית חמשה במורד ובמעלה נותן רובע כרשינו' על בורך המתרישה עד מקום שיצמחו שלשה כרשיין זו בצד זו עד שם הוא עושה בית פרס רבי יוסי אומר בכורד ולא במעלה * ב' היה חורש והשיח בסלע או בגרד או שניער המתרישה עד שם הוא עושה בית הפרס רבי אלעזר אומר בית פרס עושה בית פרס רבי יחיאל עושה פ'מים עושה פ'מים אינו עושה כיצד חרש חצי מענה וחזר וח' חצי וכן הצידין הרי זה עושה

אהלות פרק יח

כר' יהושע: ג מלעמיא כמו מלא תמיא חכירה מלאה מתים זה על גב זה תמיא כלמין ארמי עמיות על מתים: ומנבדות העצמות ממקום שהעצמות נבדלו שם דזה דבר שאינו מנוי שיהיה חכם חורש על הפרס שהיא מלאה מתים ועל נבדות עצמות גלויות ולא גודו חלא בקבר שחמס שהיו דבר המנוי: ומטה סאכד בה קבר דהוה ליה ספק ספקא שמת לא חרש במקום הקבר ואם תעמיני לומר חרש שמת לא הולין קמטה עמס: או שמכאן בה קבר שחרש

ואח"כ מנא דכית הפרס דרבנן ולא קמו ליה כיון דלא ידע: החרש את שאינו שלו לא קמו רבנן למהוי ארעא דחכמיה בית הפרס וכן ככרי לא שייך ביה קמס: שאין בית הפרס לכותיים כלומר שהרי אף על הכותיים לא קמו כל שכן שלא קמו על הככרי: ד על גבי טהורה שדה בית הפרס למעלה וטהורה למטה: אפילו אדומה שהיתה עפרה של טהורה אדומה והלכה מחמת עפר בית הפרס שהיה לבן: אין עשין אותה בית הפרס שלא גורו טומאה לא על גוש ככרייתו ולא גורו על העפר הכשטף עם המי: ה עליות טהורה ממה כשפך אם הקבר בתוך הכית הבית טמ' והעליות טהור ואם הקבר תחת אפסוף טהור הנית טומא ככנסת לבית ועליות טהורה: אבל כשאין פתח העליות מכוון כנגד פתח הכותל

עושה בית פרס חרש מלא בענה חזר והרש כמנה ולחזר אינו עושה בית פרס: ג החורש כלשימא מצבירת העצמו' משדה שאבד הקבר בתוכ' או שנמצ' בה קבר החורש את שאינו שלו וכן נכרו שחרש אינו עושה אותה בית פרס שאין בית פרס לבתיה: ד שדה בית הפרס על גבי טהור' שטפור גשמי' מבית פרס לטהור' אפי' אדומה והלבינות או לבנה והאדומה אין עושין אותה בית הפרס: ה שדה שאבד קבר בתוכ' ובנה בה בית ועליה על גבי אם היתה פתחה של עליה מכון כנגד פתחו של בית עליה טהורה ואם לאו עליה שמא עפר בית הפרס ועפר חוצה לארץ שבא בדרך מעשרפי' כחותם המרצופים דברי רבי אליעזר וחכמים אוכרים עד שיזיח במקום אחד כחותם המרצופים אמר ר' יהודה בעשה שדה איגרות באות סמליה' להם לביצי' באצט' צדולם' ודיו בהם נסאה וכסאותים' חוחמות ולא חשו להם חכמים משום טמאה

פרק יח

כיצד בוצרים בית הפרס בזים ער' הארס ועל הכלים ושונים ובוצרים ומוציאים חוץ לבית הפרס ואחרים מקבלים מהם ומוליכם לגת אם נגעו אלו כאלו טמאים כדברי בית הלל בית שמאי אוכרים אוזו את המגל בשב או בוצר בצור וכותן לתוך הכפוישה וכוליד לגת אמר רבי יוסי במה דברים אמורים בכרם הנעשה בית הפרס אבל נישע בירת הפרס ויסר פתח העליות מכוון כנגד פתח הכותל דלמא קאי קבר תחת הכותל מכוון כנגד פתחה של עליה ונתקעת הטומאה עד שיגעת לפיתה של עליה וכנסת לעליות דרך הפתח: ועפר חובה לחדל כלומר או עפר חובה לארץ דארץ העמי' ובית הפרס תרניהו מטמו' במגע וכמא: שנה בירק כגון אגודה של ירק שיש בה קלחים הרבה שבעקרו נבדלו וכל קלח בפני עצמו ליכא עפר כחותם המרצופין: מעשרפין לחותם המרצופין שהוא שיעור הגוש לטמא: חותם המרצופין אמתחות של עור כעין שקים שהולכי דברים כותבים עליהם וחותמים עליהם כחותם של טיט: כסאה וכסאתים חותמות של טיט והאי פובדא מיימי רבי יהודה לסייעי לרבנן דלסאה וסאתים מעפר שחא מחונה לארץ לא חששו האיל ולא היה נחותם אחר בפני עצמו כחותם המרצופין והלכה כחכמים:

כיצד

בוצרין בית הפרס והיו העכבים מגדלו בו טהורים: מוין על האדם ועל הכלים בשלישי: ושיכון כשכיעו ומזיזין חוץ לבית הפרס ואף על גב דהנזר לגת הוכשר לקבל טומאה והוא מיה דבר שגורו בו מים הכי מילי לטומאה דאורייתא אבל לטומאת בית הפרס דרבנן היא לא חשיבין לה הכשר ומשם הכי מוין על האדם ועל הכלים כדי שיהיו טהורים מטומאה דאורייתא ואף על פי שחזרו ומטמאין בבית הפרס בשעת נזירה תו לא מייטמו עכבים נבדלים מקבלין מן הנזירים ומזיזין לגת ככלים דלא הוכשרו הכשר גמור ואחרים שלא ככנסו בבית הפרס מקבלין מן הנזירים ומזיזין לגת ככלים אחרים אבל הנזירים אין מזיזין אותם לגת לשי שהנת מלא משקיף ומתכשרי בהו הכשר גמור: ואם נגעו אלו ואלו הנזירים נגעו באחרי המקבלין טמאים המקבלין ומטמאין כל העכבים שהאדם שטמא בבית הפרס

אהלות פרק יח

יח

הפרס כעשה אב הטומאה ומטמא אדם וכלים: כ"ס אומרים אוחז את המגל דכברי הנוצר לנת הוכשר אפי לטווחות בית הפרס ומשן הכי נרוך שיאחז המגל שהוא בוכר בו כביב של דקל דלא מקבל טומאה: או בוכר בגר והוא חק חדה דלחזו כלו הוי: ונותן לתוך כפיפה כלי גדול שכוכים בו וייתם דלאו בת קבולו טומא' הוא: ומולך לנת אפי' הוא עבמו לכיון דוהיר וזית ליה היכרא שמכח כפיפה לא בע: בלא ככרס הכעש' בית הפרס שהיו נפכו ולכות כטועף

בז קודם שכעשה בית הפרס חבל הכטועל לכתחלה בבית הפרס ימכ' לשון דקכסין ליה מפני שלא היה לו ליטע בבית הפרס ואי' הלכ' כר' יוסי: ב שלשה בית הפרס הן כדקא חטיב לסו ואולי: שדה שנתים כ' קצר וזדה שאכל בה קכר גזדה כוכים: כטעמ' בל כטע' מוטע בה כל חילכות שירנה ומתני' דלא כר' יוסי דאמר לעיל ואיבא למימר דאף דני יוסי לא אכר לא ליטע בה כרס בלבד משום דהבונר לנת הוכשר אכל לא שאר לכות: חזן מורע הכקצר אכל זרע הכקצר עב שרשו ח

ויסבר לשוק ב שלשה בית פרסות הן חחורש את הקבר בשעת כל נטע ואינה נזרעת כל זרע חוץ מורע הנקצר אם עקרו צובר את גרבו לתוכו וכוברו בשתי כבורות דברי רבי מאיר וחכמים אומרי' התבואה בשתי כבורות והקשניות בשלש כבורות ושוורף את הקש ואת העצה ומטמאין במגע ובמשא ואין מטמאין באהל ג שדה שאבר קבר בתוכה נזרעת כל זרע ואינה נטעת כל נטע ואין מקיימין בה אילנות חוץ מאילן סרק שאינו עושה פירות ומטמאים במגע ובמשא ואין מטמאים באהל ד שדה ביבין לא נאעת ולא נזרעת ועפרה טהור ועושים מסנה' תנורים לקדש ומורים בית שמאי ובית הלל שבורקים לעושרה פסח ואין בורקין לתרומה ולנוצר בית שמאי אומרים בורקין ובית הלל אומרים אין בורקין כיצד הוא בורק כביא את העפר שהיה יכול להסישו ובותן לתוך כברה שנקביה דקים וכמשהו אם נמצא שם עצם

חייסין שמא יבא עבים כשעורה עם העפר העולה עם השדשים הכעקרים: ואם עקרו אותו זרע הכקצר: בוכר את גרבו לנטעו לתוך השדה עבמה זרע אויט סס ולא יבאכנו לבית עד אחר דשה שלא להיכרות את הטומאה: וכוברו בשתי כבורות או אחר זו שאם כתפצר עמו עצם כשעורה: והקטניות לפי שהקטניות יש בהן עפר יותר מכתבואה משום הכי חייסין בהו טפי אכל טהורים הן שהיו לא הוכשרו והלכה כחכמים: ושורף את הקש ואת העצה בתוך השדה שמא יש בהן עצם כשעורה: קש בתוך של תבואה: עצה בתוך של קטניות: ומטמא' במגע ובמשא שדה בית הפרס' שאמרנו ואיכה מטמאה באהל דכל טומאתה משום עצם כשעורה ועצם כשעורה אינו מטמא באהל: ג נזרעת כל זרע הכי גרסין רוב הכפרים אכל בתוספתא קתני אינה נזרעת כל זרע וכן היא בעמי: ואין כטעמ' כל כטע' ולא מוכיעא דחין כוטעין לכתחלה אלא אף הכוטע לא יקיים שלא להרגיל בני אדם לסמ' משום דמטמאה באהל אחמור בה טמי: חזן מאלן סרק דמותר ליטע בה ומהו אלן סרק שאינו עושה פירות: ד שדה כוכים מקום רחוק מכות הקברות שמוטיבין עם המטה של המית ומתועדין וכוכים עם: לא כטעמ' ולא נזרעת בפ' קמח דנוצר קטן בגמרא מפני דמשום יאוש בעלים נגעו בה לכיון שכן הוא מתיאשים הבעלים ממנה והיה ליה כמנר שהחייקו בו רבים ואסור לקלקלו ודוקא כשנתיאשו הבעלים שהחייקו בו הרבים כדן אכל לא בתיאשו דהשתא שלא כדן החייקו בו מותר לקלקלו: ועפרה טהור דלא מחזיקין בה טומאה כלל ועושים ממנו תנודים לקדש מה שאין כן בשמי בית הפרס הראשונים: שבורקים לנטוע פתח אשדה שכחדם בה קצר קאן דאם הולך עם אדם ונרוך לשמוט את פסחו בודקים אותה כדמפרש במיפא ואם לא כמנא עם עצם כשעורה הולך ועושה את פסחו: ואין בורקין לתרומה דדוקא לפסח סמיך אבדיקה זו משום דטומאת בית הפרס דרבנן וחכמים לא העמידו דברייהו במקום כרת שמי שאינו מקריב קרבן פסח כמנעו חייב קרב' אבל בתרומה דאין באילתה כי אם עשה העמידו דבריהו בחוקים עשה יחין מעלת בדיקה זו להתיר בתרומה: ולכור שהלך עם: בית שמאי אומרים בורקין ויאם לא כוונא שם עצם כשעורה אינו מנלל: ובית הלל אומרים אין בורקין דנין כמנא בין לא כמנא מנלל: ומכאן קיימין את העפר שהיא יכול להסישו כגון עפר עיפות: וממנה עושהו דק דק בידו כדי שיראם קיימין: את העפר שהיא יכול להסישו כגון עפר עיפות: וממנה עושהו דק דק בידו כדי שיראם קיימין

אהלות פרק יח

אם יש בו עצם כשעורה : ה כיצד מטהרין בית הכרם אכית השרם הראשון קאי שהיא שדה שכתב
בו קבר : כוולין ממנו שלשה טפחים כשיעור עומק המחריסה שיוגלגלת העממות רבי שמעון אומר
כו ואין הלכה כרבי שמעון : הרוכף לשון רמיה של אבנים : טהור דכיון דלין יכול להסיטן שאם
היה מהלך על גבן וכסותו איכא למיגש אהיסט עבס שתמיהן : אף העווק החופר ועשליך האבנים אם
עשה כן בכל בית הפרס טהור :

שם עצם כשעורה טמא » ה כיצד מטהרין בית הפרס
בוטלים כמנו שלשה טפחים או נתן על גביו שלשה טפחים אם
כשל מחציו אחר שלשה טפחים ונתן על גבי חציו אחר שלשה
טפחים טהור רבי שמעון אומר אפילו נטר מכנו טפח ובחצו
ונתן עליו טפח ומחצה ככקוב אחר טהור הרוכף בית הפרס
באבנים שאינו יכול להסיטן טהור רבי שמעון אומר אף העווק
בית הפרס טהור » ו תכהלך בבית הפרס על אבנים שאינו
יכול להכוסין על האדם ועל הבהמה שנחץ יפה טהור על אבנים
שהוא יכול להסיטן על האדם ועל הבהמה שנחץ רע טמא תכהלך
בארץ העמים בהרים ובסלעים טמא בים ובשונית טהור ואי נח
השונית כל מקום שחיים עולה בעופו » ו הקונה שדה בכוריה
סמוכה לארץ ישראל אם יכול להבנם לה כשתרה שחורה והייבת
במעשרות ובשביעות ואם אינו יכול להבנם לה כשתרה טמאה
והייבת במעשר ובשביעות מדורות הגוי' טמאי כשהיחא בתוך
והא צריך בדיקה מיום אף על פי שאין עמו אשה ואם היח עכד
אשה משמרים אותו אינו צריך בדיקה » ח את כרהם
בדקים את הביבים העוקים ואת הכיבים הסרוחים בית שמאי
אומרים אף הא' פתות ועפר התיחוח ובית הלל אומרי' כל מקום
שהחזיר והחולרר וכוליה הלך בו אינו צריך בדיקה »

ט האצטוביות אין בהן משום מרור הגוים רבן שמעון בן
גמליאל

עווק לשון ויסקו ויסקלו ואין
הלכה כרבי שמעון : ו
המהלך בבית הפרס בשל שכתב
כה קבר : על אבנים שהוא יכול
להסיטן כגון על גבי אבני שאינן
תקועות וקבועות בדרך והן
בטנות וקמת העובר עליהן
עצם כשעור כיטט מכחו הוכב
על גבי אדם או בהמה שכתב רע
והולכיהו עליהן טמא הוכב
דכיון דכח התהתון רע מממת
משא העליון כטטו והיו כלו הוא
מקטט העצם אבל אם היה כח
הכרכי יפה לא חשיב הוכב
כמקטט העצם והיכו דמי אדם
שכתב רע כל שרוכבו ואל כמותו
נוקטת ובהמה שכתב רע כל
שרוכבו ומטילה גללים :
בהרים ובסלעים אף על פי שאין
קוברים שם מת טמא מפני עפר
אדן העמים שמתגלגל שם :
כיס ועשוית טהור מטומאת
גושה טהור על גושה של אדן
העמים לשדוף תרומה וקדשים שנגעו כעפרה ואין שורפים תרומה וקדשים שאלו כים ובשונית שאין
קוברים שם מת אבל טומאת איורה של אדן העמים יש כחן טהורו על איורה לתולת שתרומה וקדשים
שכנסו לאור אדן העמים ולא נגשו בגושה לא איכלין ולא שורפין : בועפו כשהים הולך ומועד : ז
הקונה שדה בכוריה אדם כהרים ואדם נובא שכבש דוד ועפרה טמא כחונה לארץ וחיבת במעשרות
וכשביעות כארץ ישראל : אף יכול להבנם לה כשתרה שאין ארץ העמים מפסיק בין אותה שדה שקנה לארץ
ישדף : טהורה אותה שדה ואפי' אנושה דירה לא נהו כיון שהיא של ישראל דמשום הכי קטני הקונה שדה
אבל אם היה רחב טפח מארץ העמים או מניית הקברות מפסיק בין ארץ ישראל לשדה שקנה בכוריה
דהשתא אין יכול להבנם לה כשתרה עברה של אותה שדה טמא כחונה לארץ : מדורות הגוים שאלרץ
ישראל טמאים שקברין כשהיה בביתיהן : מ יום כשיעור יצירת הולד : אף על פי שאין עמו אשה לגוים
פרוים בעריות ומכאין כשים לכהיהן בליה : עבד של ישראל או אשה ישראלית משמירין המרור של גוים
שלא יקברו שם : ח הדיבין העווקים נכרות שמלקחין עהן השופכים לרשות הרבים ויש ספרים
שכתבו בהם הכובים לשון כוך ונערה עתה הקרקע : נעפר התעווח דאיכא למגש דמתמת הסל
שקברו שם כעשה העפר ועומה : חזיר ונדרלס דרכן לחפור ולהפס תמת הקרקע ואם ימצאו כשל
קברו יצאיהו משם : כרדלס חיה שקורין לה בערבי אלנכע : ט אצטוביות כשן אצטובא עשויה לבני
לפני

נועים פזק א

יט

לפני הכתוב ואין קובצים הם כפלים: עיר גוים שמדכה ערו ארץ ישראל שדה צה גוים וחרכה עין
הגוים: אין כהן עמוס מדור גוים שמות מכוונות עם ומוציאות כל הכפלים שמקברו עם ואין הלכה
בדבן שמעפין בן גמליאל: קברות כלומר ידוע שהם קברות: היה ספק אם מארץ העמים אם מארץ
ישראל וניהיהוה דמשפחה בארץ ישראל יא כמו היה ספק אם היה עם קברות אם לאו וניהיהוה שהעידו
סאין עם קברות: קיני עם

במילוא אומר עיר גוים שחרבה אין בה משום מדור גוים מורה
קסין ומערב קסין קברות ומורה עלו אחי ספק ושהיהוה חכמים
דבין ובית דינו במו על קיני ושהיהוה עשרה מקסות
אין בהם משום מדור גוים אחלי הערביים ומזכות הצרפתי
והבורגנים והאלקטות וברית שער וארורה שול חצר והמרחץ
ומקום החצים ומקום הלגינות *

כשמה מקסת הלות ונעה כתחיל מסכת נעים

מראות

נעים שנים שהן ארבעה בחדת עזא

כשלה שניה לח בסיד החיכל והשאת

בקרוב בינה שניה לח בצמר לבן דבריו רבי באיר וחכמים אומרים
השאת בצמר לבן שניה לח בקרום בינה ב התוך
שכשלה כיון המזוג בשלג הפתוך שבסיד כרוב המזוג בחלב
דבריו רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר אדרם שבוה ושבוה

כיון

מרגם קין קיישא: מקום החנים מקום שכי העיר מתיחין בן חנים לשמור לשנת מלחמה: מקום לגיומת
שחכים בו חילות של מלך:

מראות

כנעים שנים כתיבי בקרא בהדיא שאת ונארת: שהן ארבעה יש לך לרבות צד שנים
אחרים דלא כתיבי בקרא והן תולדה דשאת ותולדה דבהרת דמדינן להו משפחת

שאת לפתח שה נגע אלף לשון טפלה וכן הוא אומר שפתי כל אל אחת הכחומת והטיל הכתוב שפחת בין
שאת לבהרת לומר לך שיש תולדה לשאת ויש תולדה לבהרת: בהרת עוה כשלג לבנה ביותר דכתיב
ואם בהרת לבנה היא היא לבנה ואין למעלה ממנה לבנה: שאת בקרום בינה דסנה היא תבא

אין שאת אלף לשון גובה וכן הוא אומר ועל הכחומת הכשאות ואין לך כהה כלכחומת בכל ארבע מראות
בקרום בינה לשוכך הוא גבוה יותר מכולן כחולה כל גבוה מן החמה: שיהי לה כגמר לכן והוא עו
כלכחומת יותר מסיד ההיכל שהיא תולדה דבהרת עמוס דאמר קרא שאת לבנה לענין היא קריית

דחמא לבנה עב לתולדתה שהיא לבנה ויותר תולדה דבהרת: שאת כגמר לכן דבין סכרי שני מראות
עוות שהן שלג וכמר לכן הן לשני אבות בהרת ושאת ושני מראות כהתחין שהן סיד ההיכל וקרום בינה
והן תולדות מן תולדה גדולה לגדול דכיון סיד ההיכל לבהרת שסוף אב גדול ותולדה קטנה לקטן דהיינו

קרום בינה לשאת שהוא קטן עבהרת וכשן מביה בשלג עמהו דרובן ותבא קמא לענין צירוף דסני גוים מאב
וחני גוים עתולדה דויה מנטרפין וכן שני האבות שאת ובהרת מנטרפין דדרשין ויהי כגור כגור
לכנע מלמד שנטרפין זה עם זה מדכתיב והיה ולא כתיב והיו עשה כל הנגעים אחד אבל שתי התולדות

אין מנטרפות התולדה דבהרת איכה מנטרפת עם תולדה דשאת דלא קאי והיה לא שאת ובהרת דכתיבי
בהדיא ולא תולדות דאיתו ערכוהו והשאת לבגא קמא שלג וקרום בינה מנטרפין דהוי אב ותולדה
דויה שלג וכמר לכן אין מנטרפין ולרבן שלג וכמר מנטרפין שלג וקרום ארץ מנטרפין והלכה כחכמים:

במר לכן במר כפי שלג בשן יומא לאחד שחמהו ונתלבן: הפתוך שנשכל השערב כלבון
אודם שבהרת השוא כשלג כדאם כיון המוני בשלג שלכחומת מרובה וארמימות שנו מעט והפתוך
קדר עהות

ל' ד' ס' ז'

נגעים פרק א

שכסיד הסיכל והמעורב שבנגע שהוא כסוד הסיכל כראש כדס המזון בחלב שארדמומות שבו מרובה ואלו
דלא תבו פתוך אלא בבהרת ועילתה הוא הדין דיש פתוך כמו בשאת ותולדתה דתכיף בתורת כהכ' שאת
לכנה מלימד שמשמחה חלקה בהרת לכנה ארדמדות מלמד שמשמחה פתובה מכן ליתן סתת האמור כל זס
בוה תלמוד לומר כגע נרעם: שנה ושכנה שבסלב ושכסוד: דיהה חמרה מן הליכן שהינה נחה נלגימט
במותה והלכה כדכו עקיבא:

ביון המזון במים אלא של שלג עוז ושל סיד רוחה כסבה * 1. ה'
מראו' האו מצטרפו' זה עם זה לפטור להחליט ולהסגור להכניד את
העומד בסוף שבוע ראשון לפטור את העומד בסוף שבוע שני
להחליט את שגולד לו מחיה או שער לבן בהחילה בסוף שבוע
ראשון בסוף שבוע שני לאח הנשור להחליט את שגולד לו פשיון
בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני לאחר הפטור להחליט את
החופך כולו לבן מתוך הפטור לפטור את החופך כולו לבן מתוך
החליט או מתוך ההסגר או מראות נגעים שכל נגעים תלוים בחוץ
ד ר' חנינא סגן הכהני אומר סראות נגעי' ששה עשר ד ר' רובא בן
הרביגס אומר כראות נגעים שלשים וששה עקיבא בן בהללאל
אומר

ג מידעב מראות הללו
מנטרפין גרסיכן ולא גרסי ארבע
מראות שאין כל הארבע מראות
מנטרפין דאין התולד' מנטרפת
אלא עם אכ סלה ושעי תולדות
זו עם זו איכס מנטרפין אבל
שתי אבות מנטרפין מדכתי' והיה
בעור כזרו ולא כתי' והיו משמע
שטמא שאית ובהרת כאחד דאי
איכא חני גרים מזה ומכי גרים
מזה מנטרפין לכגרים ודמכס
כת' דכל הארבע מראו' מנטרפין

בין שתי התולדות זו עם זו בין אכ עם תולדה שאינה שלו כל מקדום בינה ולא תלדה מנטרפין והתוספת
מטייעתו: לפטור ולתקלים ולהסגור לכל הקך מלי מנטרפין וכלהו מפרש להו: להסגור העומד בשבת
ראשון דכתיב וראוהו הכהן ביום השביעי שנית והנה הנגע עמד בעיניו והכנידו הלהך שבעת ימים סמית:
ולפטור את העומד בסוף שבוע שני שהעומד בשבועו ולא פשה ועומד בשבועו אף על פי שלק ירד למטה
מארבע מראות פוטרו בסוף שבוע שני והא דכתיב וראה הכהן אותו ביום השביעי כתיב והנה כהן הנגע
זכו וטהרו הכהן: לאו לממרא דאין מטהרו אלא אם כן כהן אלא אשמעינן קרא דאפילו כשתמה משלג הנגד
או מומד לשלג לא אחרן כגע אחר הוא זמור ומכנידו כהחלה אלא כעומד דעו ונוטרו: להחליט את
שגולד בו מחיה או שער לבן כהחלה כשהוא בתחלתו אל הכהן ויש בו בהרת כגרים ומחיה בשך כעדשה
מרוכבת בתוך עקום הבהרת מחליטו מיד וכן כמו שיער לבן אם היה שחור ולא הכיחן להסגורו עד שספך
ללכן מחליטו מיד אבל פשיון לא ממשא בתחלה אפילו פשה והולך עד שלח הסגור: בסוף שבוע ראשון
כלומר ולהחליט כחן כן בסוף שבוע ראשון שמתחלה לא היו לו סימני הללו והסגורו ולכוף שבוע ראשון ממש
בו מחיה או שער לבן מחליטו או בסוף שבוע שני כגון דכחוף שבוע ראשון עמד בעיניו ולא היה בו לא שער
לבן ולא מחיה ובסוף שבוע שני כולדו בו סימנים הללו מחליטו: לאחר הפטור כלומר ואפילו לאחר הפטור
שכחוף שבוע שני לא כולדו בו סימני טומאה ופטורו ולאחר כמה ימים כולדו מחליטו: להחליט את שגולד
לו פשיון בסוף שבוע ראשון או בסוף שבוע שני כגון בהרת כגרים שאין בה מחיה ולא שער לבן והסגורו אם
פשתה בסוף שבוע ראשון או לא פשתה אלא בסוף שבוע שני מחליטו ואם לא פשתה לא בשבוע ראשון ולא
בשבוע שני ופטורו ולאחר כמה ימים פשתה מחליטו: להחליט את החופך כולו לבן מתוך הפטור אם אחר
שפטורו וטהרו הכהן פרהה הגדעת בכלו טמא מוחלט: לפטור את החופך כולו לבן מתוך החלט או
מתוך הסגר אם לאחר שטמאו הכהן או לאחר שהחקן להסגר קודם שטמאו פרהה הגדעת בכלו פטורו
וטהור שהפריחה עשה מן הטור טמא וכן הטמא טהור והמוכנר טמא מקדי: אלו מראות נגעים
ארבע מראות אלו שהזכרנו חלקות או פתובות: ד מראות נגעים שלשים ושש גרסיכן ולא
גרסיכן מראות נגעים ששה עשר ושלשים ושש היו ארבע מראות חלקות וארבע מראות פתובות דעור בשך
וכגון בשחין ומכזה ששחין ומכזה חסד הן ולא חלקן הכתוב אלא לומר לך שאין מנטרפים וכגון דבתקום
וכגון דבתקרה ונבחת שקרמת ונבחת אחר הן הרי שלשים וששים מראות ידקרק וארדמס דנגע נגדים
וידקרק וארדמס דנגע בתם הרי שלשים וששה: עקיבא בן מהללאל אומר שבעי' ושתי' הכך שלשים וששה
בתחילה

נעמים פרק א

כ

בתחילה כשהוא אל הכהן ולו אחרינו כנגדן כסוף שבו ראשון או כסוף שבו שני של הסגד או כסוף שבו שלישי לנגע בתים להחמין כיון מראה שלכתולה למראה שבסוף שני עב כן שרשן רמבם וישר הוא אלא דקשיא לי בגוה שהוא מוכה שמכה מראות דמתקום ואכן קיימא לן דמתקין ממשמין בכל מראות ואין להם מראות מיוחדות כשאר נעמים: ששכבו שני שלומל בשבת דשני הסגרות שלשה עשר יום דיוש שטבי של שבו ראש עולה לכאן

ואמר שבעים ושנים רבי חנניא סגן הכהנים אומר אין רואים את הנעמים בתולה לאחר השבת ששבו שלו ואל לחיות בשבת ולא בשני ששבו שנישלו חל לחיות בשבת ולא בשלישי לבתים ששבו שלישי שלו חל לחיות בשבת רבי עקיבא אומר לעולם רואים חל לחיות בהוך השבת מעבידין לאחר השבת ויש בדבר להקל ולהחמיר ה כיצד להקל היה בו שער לבן וחלד לו שער לבן היו לבנות וחשורו אחרת לבנה ואחרת שחורה והשחורו שתיים ארוכות הקצירו אחרת ארוכה ואחרת קצרה והקצירו שתיים כסוף חשורו לשתיהן או לאחת מהן הקיף השחן לשתיהן או לאחת מהן או חלקן חשורן ומחית חשורן והמבורח ומחית המכות והבורח היחיד בו מכות וחלכת לה הסחיה היחידה מרובעת ונעשית עגולה או ארוכה כמבורח ונעשית מן הצד מכוונת ובתפורה ובגו השחן ובכנס בתוכה הקיפו חלקה או מעשה השחן או מחית השחן והמכות ומחית המכות והבורח היה בדמיון חלד לו פסיון או אשה לכת לה האומ או שנתמעטה ואין מחובות כגריס החוחן ומחית השחן והמכות ומחית המכות והבורח חלקן כיון האומב לפסיון חריאלו לחקל

ולכאן דכתיב וסגורו שבעת ימים שנית מלמד שיום שנינו עולה לו מן המזמן מלפניו ומאחריו וכן שלשה שבוו לנגעו בתים איכס אלא יט יום דראשון ושנינו של שבו אמנשי עולין לפנייהם ולאמרייהם: חל להיות כעת השבת שמיים השבת חל שנינו איך דואי אותה בשבת מעמי שהיא גדלה כדן את הדיון בשבת לא ממעתן עד לאחר השבת ואין הלכה כרבי עקיבא: ה היה בו שער לבן כיום השבת ואם היה רואה היה מחליטו לאחר השבת סלק לו שני זה להקל ואף על גב דאי נמי חלטו בשבת כשסלק לו לאחר השבת היום משברו עכל מקום היה נדך להביא קרבן כדן מקורע מחלט

הלכה כרבי עקיבא: ה היה בו שער לבן כיום השבת ואם היה רואה היה מחליטו לאחר השבת סלק לו שני זה להקל ואף על גב דאי נמי חלטו בשבת כשסלק לו לאחר השבת היום משברו עכל מקום היה נדך להביא קרבן כדן מקורע מחלט

ז כיצד

שנתרשאו ועכשוו פטור: היו לבנות איכמי היה לבנות כיום השבת שהיה ראוי להחליטו ולמחר השחורו הגוי זה להקל אחת לבנה ואחת שחורה והשחורו שניהן כדי כנסא דאין כאן להקל דבין כך ובין כך עמוד ואגב סיפא דלהמור קטן לה דקתני והלכינו שתייהן: ארוכות היו השערוגות כיום השבת כדי לקרין כוונ דהיכו שיעור טומאה ולמחר נתקצרו היכו להקל אחת ארוכה ואחת קצרה כדי כנסא דבין כך ובין כך עמוד לא אגב סיפא דלהמיר קטן לה דקתני והארוכות שתייהן: כסוף השחן לשתי שערות לאחר השבת וששבת לו היה בו שחן דאלו בשבת ראה היה מחליטו מחמת השערה לבנות שתייהן שערות ושבכשו לאחר השבת שכה השחן וכסוף לשתייהן או לאחת מהן איך סימן טומאה: הקיף השחן וכוואו שחית השחן אחת לשתי השערות לבנות או לאחת מהן: או חלקן השחן שכה השחן או מחית השחן או המחיה או מחית המכות והבורח בין שער לשער כל הכי דבשבת לא חזו ולאחר השבת כאו הריו זה להקל: היתה בו מחיה בשבת שהיא סימן טומאה והלכה לה לאחר השבת איכמי היתה מרובעת בשבת והיה ראוי להחליטו ולאחר השבת כעשית עגולה או ארוכה להשת איכס סימן טומאה איכמי היתה מכוונת המחיה בשבת כאמצע הבהרת כמין מכבר של ציר שישב באמצע העיר וממך כך היה ראוי להחליטו ולאחר השבת כעשית מן הגד איכמי היתה בשבת מכוונת כעדשה במקום אחד ולאחר השבת בתפורה: ובאה השחן ובכנס לתוכה כלומר בשבת לא היום שס סימן והיתה המכה סימן טומאה ובא השחן ובכנס לתוכה: הקיפה או חלקה או מיעטא כלומר או שלא בא השחן על כל הנעלא על קפת המחיה ופחת מכעדש: השחור ומחית השחן המכות ומחית המכות והבורח כל הכי אמעטה קיימי שמיעטה השחן או מחית השחן דהייכבו כעשה קרום כקלפת השום או היזכה או מחית היזכה כל הכי שבשבת לא היו ולאחר השבת כאו וכן הבהק שבשבת היה מארבע מראות וכעשה בהק למחרתו ומיעט המחיה דשחן ובהק ממעטין מקום כדתיביא בתורת כהנים כשר לו ולא השחין בשבת

נעוים פרק ב

מי ולא הכהן: היו בו פשוט בשבת והלך לו הספין לאחר השבת דמה שפעה בשבת כנס למחרת: **א**
שהכל האוס עיקר הנגע בקרא אם והלכה האוס ושאר העשין או שכתמטעה האוס והין בין שבת כנדים
השחין: וזוית השחין כלומר איכמי בשבת פעה ולא היה מופסיק בשבת בין האוס לשחין לא שחין ולא
זוית השחין ולא מכה ולא מחית המכה ולא בהק ולאקד השבת הפסיק אחד מקלו היו זה להקל:

י כמך השחין בשבת לשחין
לשתי השערות דשפתא לא הו
סין טומאה שאין שער לבן
סין טומאה אלא כשהוא כנגע
עגמו לא כתר השחין או כתר
המכה: או הקיף השחין וכו'
דאס דאש בשבת לא היה ע
מחליט: והלכו להן לאחר השבת
שנגעה מקום השחין והמכה
כלקת והיו היו כעור כשר וכשא'
עור הכשר עם הנגע כבתלה
ועם שער הלבן ומקליו פרי
זה להקמור: חלקין בין
האוס לפשוט שהיו מופסיקין
בשבת בין עקר הנגע לפשוט:
והלכו להן לאחר השבת ואין
עם דבר המפסיק היו אלו
להקמור:

ד כיצד לחמיר לא היה בו שער לבן ונולד לו שער לבן
היו שחורות והלבינו אחת שחורה ואחת לבנה והלבינו שתיין
קצרות והאריכו אחת קצרה ואחת ארוכה והאריכו שתיין נספך
השחין לשתיין או לאחת מהן הקיף השחין את שחין או את אחת
בהן או חלקן השחין ומחית השחין והמכה ומחית המכה
והבוהק והלבו לחם לא חיתה בו מכה ונולדה לו כחיה חיתה
עגולה או ארוכה ונעשר מרובעת מן הצד ונעשת כמבוררת
מפורת ובתכנסה ובא השחין ונכנס בתוכה הקיפה חלקה או
מעט השחין או מחית השחין והמכה ומחית המכה והבוהק
והלבו להן לא היה בו פסיק ונולד בו פסיק השחין ומחית השחין
וממכה ומחית המכה והבוהק חלקים בין האוס לפשוט
והלכו להן דבי אלו לחמיר:

פרק ב

בחרת עזת נראת בגרמי כהה ותכחה כנושי
עזת רבוי שסעאל אוכר בני ישראל אני כפרת
הריחן כאשברוע לא שחורים ולא לבנים לא בנויים רבי עקיבא
אומר יש לצמרים סממין שחן צרין צורורת שחורות לבנות
ובינויות מביא סם בינוני ובקפו מבחין ותראה כבינוני דבי
יהודה אוכר בראות נעוים להקל אבל לא לחמיר יראה הגרמי
כבשרו להקל והכושי כבינוני להקל ותכמים אומרים זה הוא
כבינוני ב אין רואים הנגעים בשחרות ובין הערבים ולא
בתוך הבית ולא ביום המעונן לפי שהכירה נראת עזת הלא
בערבים לפי שערך נראת כחה אימתי רוא' בשלש בארבע
ובחמש ובשש ובשבע ובשמונה ובתשע ודברי רבי אמר רבי
יהודה

בחרת

גרמיו לבן בותר
ובתל עזת כשלג
כדאית בני כהה מתוך לבנויות
יערה שכתשו ושחורין אומי:
והקאה כדאית כבושי עה מתוך
שכשו שאר ומעירין אומי
דכתר כשרו של נראה אוליין:
בית ישראל אי כפרת מתוך
חבתן היה אומר אי כפרת

כלומר כל השעש שאין לבוא עליהן אי מקבל על עצמי כדו לכפר עליהן: שהן כנויים
ומעשש ואינם טוים לאחת משתי הקמות לא לבנים ולא שחורים אלא כשכרוש שאינו לא לבן
ולא שחור: אשכחע מין של ארו כושי כלעו ירגום תאשור תאשכרוע וקח סכר רבי ישמעאל דעמה
שמטרו האחד עטרוין כלם וכמה שטמא האחר מטמאין כלם וקיימי רבי ישמעאל ורבי עקיבא
בחדא שיטתא: נידון אומאין שמידיין נדות לכוי: כבינוני כסם הכינוי: מראות נעוים
להקל ונעמאל דרבי יהודה מפרש בתורת הכנים כעוב אחד אומר בעור בשרו וכעוב אחד אומר
בעור הכשר מינוי שראות נעוים להקל אבל לא להחמיר כיצד דאש גרמוני כששר להקל כשאת
מקיים בעור בשרו ואת הכושי כבינוני להקל כשאת מקיים בעור הכשר: זה חס כבינוני גרמוני
וכושי כבינוני והיו כרבי עקיבא: ב אין רואין את הנגעים בשחירות ובין הערבים וכל
דלביקן מקרא דכתיב לכל מראה עיני הכהן מה כהן שחמר מאור עיניו אינו רואה את הנגעים
אף יום שאמר מאורו אין רואין בו את הנגעים רבי יהודה אומר בארבע בחמש כו' והלכה כרבי
יהודה

הטורה: ייבן... אין פותחים לה' הלכות דכתיב כנגע כדלפי לילי ולא לכדי חלוקת חלוקות אצל און פותחים
 לה' הלכות: ד כעודד וכמוסך דרך העורר מוסך דלכיון ודרך המוסך מעביר ורוממתי עורר
 יחזור בקרקע ימוסך לוקט את יתונו: כעורכת את הפת שלפסקת את רגליה: וכמוניקה את בנה לענין
 תחתיה דמס כדלפי כמותה שמה אינו מחשב בית הסתרים: ובאורגת כעבורים לשימי פאננהת ירה
 סימנית לארנו ומגלה ביתה השימי

טלח: בטווח כפפתן שרדך
 הטווח לסגובים ירה השמאלית
 ומגלה הסמי השמאלית ומת שאינו
 כדלפי ככך כחשב בית הסתרים
 וכתיב לכל ערה עיני הכסן
 פרט לבית הסתרים: לתגלמתי
 ביום טהרתו ונדך לגלח דכתיב
 את ראשו ואת זקמו ואת זנבו
 עיניו עם אלף שקום כחום שער
 וכדלפי אף כל מקום כחום שער
 וכדלפי פרט לבית הסתרים:

ה ד' שאיר אומר אף לא כגמי
 קרוביו דלתקוש נענים לריכוש
 דכתיב כל ריב וכל כגע ויה
 ריכוש שלא בקרובים אף כגמיש
 שלא בקרובים ואין הלכס כדמי
 מאיר: חוץ מכלדי עבמו דכתיב
 לא יחל דכרו הוא איב מוטל
 אבל אחרים מוחלן לו: אף לא
 כדרי אשתו שניכה לבין אחרים
 כגון כדרי שאיבן של עמי כעש
 והבדים שאיבן בינו לכינה טקן

יחודה אומר בארבע בחמש בשמוכה ובחשת: ג
 הסומא באהת מעבדו או שבהו באור עיניו לא יראה את הנעים
 ישנאמר לכל פראה עיניו כחון בית האפל אין פותחין בו חלונות
 לראות אורגוע: ד כיצד ראיית חננע האישי גראה כעודד
 וכפוסק ויהים האשה בעורכת וכמניקה את בנה בארנה בעוסדין
 לטחי ליר חיסבית רבי יהודה אומר אף כשווח בששתן לשמאלית
 בשם שגראה לכנעו כך הוא גראה להגלחתו: ה
 חננעים ארס דראה חוץ סבעי עצמו רבי מאיר אומר אף לא ננעי
 קרוביו כל הנדרים אדם סתיר חוץ סגדרי עצמו רבי יהודה אומר
 אף לא נדרי אשתו שכינה לבין אחרים כל חכורות ארס רואה
 חוץ סבכורות עצמו

פרק ג
 הכל מישמאין בנגעים חוץ מן הגוים וגר הושב
 הכל כשרים לראות את הנגעים אלא שחטומאה
 והשתרה בידי כחן אומרים לו אמור טמא וחוא אומר טמא אמור
 טהור יהוא אמור טהור אין רואין שני נגעים כאחד בין באיש אח'
 צבין בשני אנשים אלה רואה את הראשון ומסגירו ומחלישו
 יפוטרו וחודר לשני אין מסגיר אלא חסונג ואלא מחלישין ארת
 המחולש אין מסגיר את המחולש ולא מחלישין את החסונג אבל
 בתחלה בסוף שבוע המסגיר מסגיר והמחליש מחליש מסגיר
 ופוטרו

צריכים חקירת חכם ומשא יקל גבי אשתו ולא יבקר יפה ודוקא כפטי עצמו אינו יכול להטיב ואפילו הוא
 יאמר מוסקה אבל מעטרף הוא בכלל שלשה הדיועות דכיון דהוון בני תלתא לא חשידי ששא לא יסקרו יפסג
 כל הכבדות אדם רואה אם יכולין לאלכן במזמן:

עוטמאין ואפילו קטן דעיה דתימא איש גרוע כתיב קמל אדם כי יהיה בעור כשתה כעבד:
 הכל כשרים לראות את הנגעים וחק על פי שאיבן כין כחן וכשמותיבין אם סכס עמוד דואם
 אבל כיון לבין עצמו אם אינו בקי בהן וכשמותיבין אינו רואה את הנגעים: בין באיש אחד
 חכם וישראל רואה את הנגעים ואועד לכהן אף על מי שהוא טוטס אמור טמא אחר טהור: בין באיש אחד
 בין בשני אנשים שכלדו שכי נגעים באיש אחד או בשני אנשים אין הכהן רואה אותם כבת אחת שאין הכסן
 יכול לראות יפה שכי נגעים באחד: ומסגירו אי כה סגור הוא כגון עארבב עראות: ומחלישו אם
 באיו לסחליט כגון על ידו שער לבן לא מטיח: ומטחו אם הוא למטה שארבע עראות: וחודר לשני
 מאחר שכלד ששכי קודם סהסגור את הראשון או שהחליטו: אין מסגרים את המוסגר וכן כמי אין
 מחליט את המוסגר דלס הסגירו כגעב אחד ואחר כך כולד לו נגע אחד שראוי להסגירו או להחליטו אין
 כוקק לו וכי יתנו מן הראשון אין על הנגע שני לא יערת מוסגר ולא יערת מחלט עד שיוקק
 לו: אבל כפחלס כמות שכות מסגיר ומסגיר את כתחלת הסכות כולד השכי קודם שהסגיר את הראשון
 מסגיר על הראשון ועמבר על שכי וכן כחף שכות ראשן אם שגד ראשין בעיניו מסגירו וחודר
 ומסגיר

נגעים פרק ד

כב

בשער שיער לכן מטמא בתחלה כשהוא אל הכהן ויש כנגע שיער לכן טמא מה שאין בן כפשוטו שאינו מטמא אלא במקו שבו: ומטמא בכל מראה לובן אפילו למטה מארבע מראות דכתב ומראה הכנע עמוק מראה הכנע עמוק ולא מראה שיער לכן עמוק מה שאין בן כפשוטו שאין מטמא למטה מארבע מראות שנאותן מראות שהאוס מטמא כפשוטו עמוק: ויש בן סימון שהם ולא כפשוטו יש בו סימון שהיה שאם מרח ככלו

טהור: מטמא בכל שהו אבל שער לכן אינו מטמא בפחות משתי שערות דמיטוט שער שני: חוץ מן הכנע כשפשה חוץ לכנע טמא אבל שיער לכן כענין שהיה כנע כדכתיב ושער כנגע הפך לכן: כ ככל מראה סינו כמראה הכסד בין כושי בין לכן בין אדום: ומטמא ככל שהו אבל במחיה נציף כעדרה: חוץ מן המעמה שאין בן במחיה שהמחיה נדוכה להיות בתוך הכנע:

א וכמוכס שהשתי שערות במקום אחד כנגע: במפורד זה כמורה הכנע זה כמערב: שוכר שתי שערות בארבעה הפעם: פלגנר שכלא מעב העיר: שאינו מוכנר כחוס היוצא מן הכנע ויש בימיו שתי שערות: מה שאין בן במחיה דכשכן שוכר ומוכנר: הפוכה ושלא הפוכה בין שההדרת קדמה למחיה בין שהמחיה קדמ לכהדרת מה שאין בן שיער לכן דאם קדם לכהר טהור: ומעכבת את הקוסף כלו לכן דאם החלט במחיה ופחה הנרעת ככלו חוץ מקוס המחיה עדן טמא הוא אבל אם פדחה ככלו אפ"ל דכל גופו מלא

ובאדרתם בתחלה בסוף שבוע שני בסוף שבוע שלישי לאחר הפטור ובפשוטו בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני בסוף שבוע שלישי לאחר הפטור ומשמאין בשלש שבועות שהן תשעה עשר יום אין בנגעים פחות משבוע אחד ולא יותר על שלשה שבועות *

פרק ד

יש בשער לבן מה שאין בפשוטו ויש בפשוטו מה שאין בשער לבן ששער לבן משמא בתחלה ומשמא בכל מראה לובן ואין בו סימן טהרה יש בפשוטו שחפשוטו משמא בכל שחוא ומשמא בכל חנגעים חוץ לכנע מה שאין בן בשער לבן * ב יש בכחיה מה שאין בפשוטו יש בפשוטו מה שאין במחיה שהמחיה משמא בתחלה ומשמא בכר מראה ואין בה סימן טהרה יש בפשוטו שחפשוטו משמא בכר שחוא ומשמא בכל חנגעים חוץ לכנע מה שאין בן בסחיה *

ג יש בשער לבן מה שאין במחיה ויש במחיה מה שאין בשער לבן ששער לבן משמא בשחין ובמכוה במכוה ובספור במבוצר ושלף במבוצר יש במחיה שחפחיה כשפחה בקרורת ובנבחרת חפוכה ושלף חפוכה ומעכבת את החתך כולו לבן ובשכמה בכל מראה מה שאין בן בשער לבן * ד שתי שערות עיקרן משחור וראשן סלבין טהור עיקרן סלבין וראשן מ"חור טמא ככה ויחא בלבנונית ר"ס אומר כל שחוא רבי שמעון איכר כרי לקרוץ בזוג היתה אחת מלמטה ונחלקה מלמעלה והיא נראת כשתיים טהור בהרת וכו שער לבן או שער שחור טמא אין חוששין שם מיצט מקום שער שחור את הבהרת מפני שאין בו מש * ה בהרת כגרים וחוש יוצא ממכה אם יש בו דוחב שתי שערות וזקק לשער לבן ולפשוטו אבל לא למחיה שתי בהרות

שיער לכן טהור שאין שיער לכן מעכב: ד עקרון משחור וראשן מלבין טהור דאמר קרא ושער כנגע הפך לכן העקר הסמך לנגע הפך לכן: כדי לקרוץ בוני כדי שיכיל כפי הונו של מעכרים והלכה דשיעור שיער לבן ארכי אין פחות מכדי שיכיל כפי הונו אבל הלככותיט שבו ככל שהו: וכראית כתיב טהור שיש שערות שמתחלקות בראשן לשתים ובעקרון אינן אלא אחד: הכי גרסינן בהרת ובה שיער לבן ושיער שחור טמא בהרת שהיא כגרים מוכנעם ובה שתי שערות לכנות והשאר מלאה שערות שחורות טמא ולא אמרין שחוקים השערות שחורות מעט בהרת מוכנעם: ה זוקקה לפער לבן ולפשוטו דאי איכא בארתי חסות שיער לבן מחליטו או אם פשה אבל חסות בסוף שבוט טמא אבל אם אין ברוחב חסות שתי שערות ואית בה שער לכן לא מטמא דלא חשיב מן הכנע וכן אם פשה אבל חסות שאין ברוחבו שתי שערות כפשוטו רחוק מן הכנע הוא חסות וכשי כגרים: אבל לא למחיה דאפילו יש כרוחב

נועים פרק ד

שקום שתי מערות אין עמיה שכו מטעמה שהעמיה כריך שתייה מנוצרת באמצע הכנע כעכר שהיא באמצע העיר : מדרשן וכדוכים כננע אחד ואם פשה אחת משן משהו או כולר שיער לבן באחד מהן מחליט על שתייה : ואם לאו אינו מנרפן וכדוכים כשכי כננעם ואם פשתה האחת והאחרת לח פשתה מחליט בא ומאגיד כוז וכפא מוכה דלכי מיטהר בעי לאתויי שתי קרבנות : ו בהרת כגרים בלא מקום עמיה דמיס

בהרות וחוש יוצא מו לזו אם יש בו רותב שתי שערות מצרפן ואם לאו אין מצרפן * ו בהרת כגרים ובה מחיה בערשח ומעיר לבן בתוך המחיה חלכה המחיה שמאח מפני שער לבן חלך שער לבן שם מפני המחיה ר' ש משחר מפני שלא הפכתו בהרת בהרת היא ומחיתה כגרים ושער לבן בתוך הבהרת חלכה המחיה שמא מפני שער לבן חלך שער לבן שם מפני המחיה רבי שמעון משחר מפני שלא הפכתו הבהרת כגרים ומודה שאם יש בכבוד שער לבן כגרים שהוא שם * ו בהרת ובה כחח ופסיון חלבה המחיה שמאח מפני הפסיון חלך הפסיון שמאח מפני המחיה וכן בשער לבן ובפסיון חלכה וחורה בסוף שבוע הרי היא כמות שהיתה לאחר הפשור תראה כתחלת דותה עוז ונעשית כחח כחה ונעשירת עוז הרי היא כמו שהיתה ובלבר שלא תתמעט מארבע מראות כנסה ופשתה פשתה ונכסה רבי עקיבא משמיה וחמשים משחרין * ח בהרת כגרים ופשתה כחצי גרים וחלך מן האום כחצי גרים רבי עקיבא אומר תראה כתחילה וחמשים משחרין * ט בהרת כגרים ופשתה כחצי גרים ועוד וחלך מן האום כחצי גרים רבי עקיבא משמיה וחמשים משחרין בהרת כגרים ופשתה כגרים

ישע עשות בהרת ועדשה אחת מחוס עשר עדשות בין הכל : גרים הן תעשה עדשות מחיה אין עמות מעדשה וכל היבא דתיבין בהרת הוא הדין לשאר מראות חלקות ושתוכות : והלכה העמיה שבה הכנע על מקומה : הלך שיער לבן שכער אזו הפך לשחור : רבי שמעון מטהר אהלכה עמיה קאי שלא הפכתו בהרת שיער לבן קדם לבקרת של מקום המחיה : שלא הפכתו בהרת כגרים שיער לבן קדם לבהרת כגרים דמקום העמיה היה חקר מכגרים וכן בני לא פלג רבי שמעון אלא אהלכה מחיה ואין הלכה כרבי שמעון : בהרת ובה עמיה ופסיון בהרת כגרים והסגירה ולסוף שנוע מלא בה עמיה ופסיון והחליטו הלכה המחיה כגון שבה עליה הכנע טמאה הבהרת עמיה הפסיון : ו הלך הפסיון

כגון שכנסה הבהרת ומודה לכגרים : וכן שער לבן ופסיון אם הלך האחד טמא מפני השני : הלכה וחורה בסוף השנוע כגון שהסגירו על בהרת כגרים והלכה הבהרת באמצע השנוע וכמוק השנוע חורה הרי היא כמות שהיתה ומאגיד הסגר שני : לאחר הפטור דראה אותה הכהן בסוף השנוע כשהלכה לה ופערו אם אחרי כן חורה תראה כתחלה והאי חורה הינו בעקומה הראשון דחי בעקום אחר אם כן הדין בהרת אחרת : היתה עזה כשלב כשהסגירו וכעשית כהה בסוף שבוע ראשון כגון כמיד או בקיום או היתה כקדום בעשית הסגר וכעשית עזה כשלב בסוף שבוע הרי היא כמות שהיתה וטעינה הסגר שכי כמו עמד בעיניו : וכלבד שלא תתמעט מארבע מראות שאם כתמעטה מארבע מראות פוטרו מיד וטהור : כנסה ופשתה היבא דהסגירה בהרת כגרים ובסוף שבוע כנסה ואחר כך פשתה את מקום הכנס ולא יותר : או שפשתה בסוף שבוע ואחר כך כנסה את מקום הפסיון ולא יותר : רבי עקיבא מטמא שהרי פשה וחכמים מטערים שאין זה פסיון אלא הרי היא כמו שהיתה ואי קאי בסוף שבוע ראשון מהגירו הסגר שני ואי קאי בסוף שבוע שני פטרו וטהור : ח ופשתה כחצי גרים ובהרת לבד המורה : והלך מן האום כחצי גרים לבד מערב : תראה כתחלה דחשיב כננע אח וננע חדש הוא זה ויסגיר : וחמשי מטערי דלא חשיב פסיון אלא קאי מוסף על שיעור הכנע שהיה כתחלה וזה שאינו עכשוו אלא כגרים נחשב כראשון שעמד בעיניו וטהור : ט ופשתה כחצי גרים ועוד וכו' רבי עקיב' מטמא משו ועוד דאשתייר ביה מן הפסיון ובפשתה לאח הפטור איירוי : וחמשי מטערי דכיון דאזל ליה חצי גרים מן האזלי' כננע חדש לא חצי גרים ועודה

נגעים פרק ה

כג

ועשת כגרים ועוד לאחר הפטור ואחר כך הלכה לה כל האום ולא כשתייר אלא הגרים ועוד חדש: רבי עקיבא מטמא דהא פסה ליה משיעור קמא ודנכן סברי כיון דאזיל ליה קמא כוליה והאי גנע דקאי חדש תראה כתמלה ויסגרי: ובהרת כגרים ועשת כגרים בשפשת לאחר הפטור אידי: רבי עקיבא מטמא דיש כין גנע וסימן טומאה עמו: תראה כתמלה ואף על גב דכשתראה כתמלה כמי יטמאכס

הכהן מיד דמחיה ושער לבן ע מטמאים כתמלה מכל מקום כפסא מיכה דלרבנן בעי אמיני קרבן אבל חד וחד ולרבי עקיבא כנגע ראשו חשיכו וכי מטמי מהאי עייני חד קרבן ונכל הכן דפליגי רבי עקיבא וחכמים בעתביתין הלכה כחכמים: ואין זה כלום אין זה שיער לבן: ובה שערים אחת ומלדה בהרת כו' הרי זו להסגיר ואף על פי שקדם כגרים בהרת לשיעור האחרון כיון דלא קדמה את הראשון לנו מהש' ד

כגרים ועוד וחלכה לה האום רבי עקיבא משמא וחכמים אומרים תראה כתחילה: ובהרת כגרים ופשתה כגרים נולדה לפסיון מחיה או שער לבן והלך לה האום רבי עקיבא משמא לחכמים אומרים תראה כתמלה בהרת כחצי גרים ואין בה כלום נולדה בהרת כחצי גרים ובה שיערה אחת הרי זו להסגיר בהרת כחצי גרים ובה שיערה אחת נולדה בהרת כחצי גרים ובה שתי שערות נולדה בהרת כחצי גרים ובה שיערה אחת הרי זו להסגיר: ובהרת כחצי גרים ואין בה כלום נולדה בהרת כחצי גרים ובה שתי שערות הרי זו לחתיליט מפני שאמרו אם בהרת קרמה לשער לבן טמא ואם שער לבן קדם לבהרת טהור ואם ספק טמא ור' יהושע קיחה

פרק ה

כל ספק נגעים טהור חוץ מזה ועו' אחר ואיזה זה מי שהיתה בו בהר' כגרים והסגורה בסוף שבוע פטרי היא כסלע ספק שהיא היא ספק שאחרת באה תחתיה טמא: בחליתו בשער לבן הלך שער לבן וחזר שער לבן וכן במחיה ובפשתה הרי היא כסלע בסוף ראשון בסוף שבוע שני לאחר הפטור היא כמו שהיתה החליתו במחיה והלכה המחיה חזרה המחיה וכן בשער לבן ובפשתה בתחלה בסוף ראשון בסוף שבוע שני לאחר הפטור הרי היא כמו שהיתה החליתו בפשתה הלך הפשתה וחזר הפשתה וכן בשער לבן בסוף ראשון בסוף שבוע שני לאחר הפטור הרי

דבעינן שתקדום כגרים בהרת לשתי השערות. בהרת כהני גרים ובה שתי שערות כו' הרי זו להסגיר ואף על גב דפני גרים הראשון קדם לשתי שערות לא מהכי יעד שיקדום הגרים שלם לשתי שערות: יא ומלדה בהרת כהני גרים ובה שתי שערות כו' הרי זו להקלית כל היבא דפגן ובה שתי שערות או ובה שיערה אחת לאו דאמי שערות ובהרת כהני דהרי אלא דבהרת קדמא

ואחר כך כלאו שערות: ואם שיער לבן קודם לבהרת טהור דכתיב והיא הפכה שער לבן הבהרת היא שרמה לשיעור שיהפך ללבן: ספק טמא בטק אם שיער לבן קדם לבהרת או בהרת קדמה לשיעור לבן טמא: ורבי יהושע קיה גרסינן משמאן עקאיכה שניו כלומר היו שניו קמות מדברי האומר ספק טמא דאיכו סבר הכסן גהור ואין הלכס כדבי יהושע:

כל ספק

נגעי חוץ מזה לספק בהרת קדמ' ספק שיער לבן קדם: הרי היא כסלע כעשית רחמה ונולדה כסלע: ספק שהיא היא וראויה להקלית שהרי פשה: ספק שהרת באה תחתיה והראשונה הלכה וראויה להסגיר דאין פשוין מטמא בתמלה טמא ומחליתו: כלך שיער לבן שהחלט כעבגרו: וחזר שיער לבן אחר תהינו: וכן במחיה וכן בפשתה או שלא חזר שיער לבן אלא שנולדה בו מחיה שהיא גם כן סימן טומאה או שפשה הנגע: בתמלה בסוף שבוע ראשון כלומר בין שהחלט היה בתמלה כשהיבא אל ההון בין בסוף שבוע ראשון בין בסוף שבוע שני בין לאחר הפטור כנון שעמד בעיניו שבי שבעות ופטרו ואחר הפטור בא שיער לבן והחליתו בכל הכי גומי אם הלך לא שיער לבן וחזר שיער לבן או מחיה או פשתה: הרי היא כמות שהיתה כלומר נשאר בטומאתו

נועים פרק ו

נעומתם כמו שהיה האילוף ויש בוסקין נעומתה אף על פי שאין זה אונס טימן שיהיה נשעת ההחלט : ו
וחור הפסיון וכן כשיער לבן הא דלא קתני הכא וכן בעמיה לפי שכתבך הפסיון ובתה המיחיה פעמים
שיחיה טהור כגון שהמחיה מעטה הכנע מכבדים : ג יער פקודה לשון פקדון שהפקידת
הכזרת את הפועל בעור הכנע והלכה לה : וזכאים מעהדים ונעמיהו דכתיב והיא הפכה ששבעת
היא ולא הפכתו חכמה : אף

דברך אין מקיימין להאי כמו
טהור והלכה כחכמים : ד
צין בליש אחד אף על גב דמה
כפוך יש בו בהרת אחת שפסת
אותה שמתלתה כגרים ונכסיו
בכפוע והיה ראוי להחליטו אפילו
שכי האילוף ואינו מדע על אי זה
כנע מחליט טהור מנוירת הכתר
דכתיב ואם פשה תפשה בעור
מעמא הכהן אותה את הכנע ה
הדילי הא טמא ואינו מטמא
את הכנע שיש בו ספק : כין כשני
אכסים אף על פי שאחד מהם
פענן הסגר שבעת ימים שנית
בסוף שבע ראשון האחד נוחלט
האילוף ואינו יודע אי זה להסגר
ואי זה להחליט שניהם טהורים
מנוירת הכתוב : רבי עקיבא אחד
כו ואין הלכה כרבי עקיבא :

ה שניהם טמאי דנשמיס
פשה : אף על פי שחזרו להיות
כסלע דהשתא אחד מהם טהור
האילוף והזקק לטומאה שמיס
טמאים דכתיב וטהרו כהן את
הדלי הוא טהור ואינו טהור את
הספק : עד שיחזרו להיות כגרים
דהשת ודאי שיהי טהור שהפסיון
שנעבורו והחלטו הלך שמיס :

פרק ו

גופה של בהרת כגרים הקלפי טרובע מקלפי
הגרים תשע ערשות מקוב ערשה ארבע
שערות נמצאו שלשים ושש שערות : ב בהרת כגרים וזה
מחיה כערשת רבת מבשרת שמאה נתמעטה טהורה רבת המוחה
שמאה נתמעטה טהורה : ג בהרת כגרים ובה מחיה טהורה
מכעדש רבת הבהרת שמאה נתמעטה טהורה רבת המוחה שמאה
נתמעטה מאיר מס' וחכמי משחרו שאין הנכע פושא להוכח :
ד בהרת יתרה מכגרים ובה מחיה יתרה מכעדשה דבו אז
שנתמעטה שמאין ובלבד שלא יתמעטו מבשעור : ה בהרת
כגרים

גופה של

בהרת גרים חמי פול : הקלקי טס מקום ופולין שבו גדולים : מרובע וזהו שער
מנומס שנבהרת ואם היה הכנע עגול או על כורה אחרת חסיה בן כדי שיכסל
בתוך הכנע כגרים הקלפי מרובע טמא ואם לאו טהור : ב רבת הבהרת מבחין מעמא מסיס פסיון
בתמעטה טהורה דלכא כגרים : רבתה המחיה וכנסה הבהרת טהורה דאין תמחיה מנוירת דבעין בהרת
כעדשה מכל כד סביב לתחיה : ג רבת הבהרת מבחין עמא אהדי פשתה כנעול : כתמעטה טהורה ואפי'
הימה מחית כעדשה : רבתה המחיה ונעשית כעדשה טמאה : כתמעט שפשתה הבהרת עליה : למאיר מטמא
דחשיב ליה פסיון מנפכים כמו מבחין : וחכמי מטהרי דפסיון שכתבי לא חשיב פסיון והלכה כחכמי : ד
אלא יתמעטו מכשיעור בהרת מכגרים ומחיה מכעדשה : ה בהרת כגרים מרובע ונכעיה של כעדש
כרוחב כעדשה מקפת אגמה תפגיב וזמן לאותו כעדשה מקפת בהרת כגרים מחשיב ודאי יש כאן שתי בהרות
אקת

נועים פרק ו

כד

אחת פנימית וחתת חילואה ומחיה מפסקת בניכיהן סביב : הפנימית להסגיר דאין לה מחיה באמצעה : והסגורה להחליט דמחיה המקפת לפנימית סימן טומאה לחיובכם שהרי היא עובדת באמצעה : שההדרת בשוכה לפי שההדרת לתוכה אינה השוכה סימן טומאה לחיובכם דבעינן עובדת כגע מכאן וכגע מכאן מחיה באמצע והכא יט כאן כגע ומחיה זנגע ואין הלכ' כרבי יוסף : כתמעה המחיה שפחה הבהדרת עליה : והלכה לה או שהלכה לה כלה :

אם מפנים היא כלת שההדרת הפנימית כסתה המחיה : סימן פשוט לפנימית ומחליטה שהרי פשתה מכחזן : וההגונם טכודם שהלכה מחייתה או כתמעה מכעדה : אם מכחזן שההדרת הסגורה כסתה המחיה : ההגונם טהודם שכתמעה מחייתה או הלכה ופשוט ליכא שאין הגנע פועלה לטעם והפנימית להסגיר שהגנע עמד כענינו : בין כך ובין כך נין כלתה מפנים נין כלתה מכחזן : מהול' טכשם שאם פשתה ההגונה למחיה שנתכה אינה פשוט כך כשפשתה הפנימית למחיה שנתך הבהדרת החיובכם

בגדים ומחיה כעדרשה במקפתה וחוץ למחירה בהדרת הפנימית להסגיר והחיצונה להחליט אמ' רבי יוסי אין המחיה סימן טומאה לחיצונה שהבהרת לחובה נתמעטה והלכה לה רבן גמלי' אומר אם מפנים היא כלה סימן פשוט לפנימית והחיצונה טהורה ואם מבחוץ החיצונה טהורה רבי עקיבא אומר בין כך ובין כך טהורה ו אומר רבי שמעון איחתי בזמן שהיא כעדרשה טובאה היתה אורה מכעדרשה הבורה סימן פשוט לפנימית והחיצונה טמאה יהיה כו בחק פחות מכעדרשה סימן פשוט לפנימית ואין סימן פשוט לחיצונה ו עשרים וארבעה ראשי איברין באדם שאינן מיטמאין משום מחיה ראשי אצבעות ידים ורגלים וראשי אזנים וראש החוטם וראש הגזירה וראשי הודים שבאשה רבי יחזקיה אומר אף של איט רבי אליעזר אומר אף היבלות והדרולין אינן מיטמאין משום מחיה ה אר בקובות באדם שאינן מיטמאין בבחרת תוך העין תוך האוזן תוך החוטם תוך הפה חקמשי וחקמטין שבצואר

אינו פשוט והלכ' כר' עקיב' : ו אינתי החזול' טהורה כשפשתה הפנימית או התגונה על המחיה דאמרן לבי' שהמחיה טהורה אם בזמן שהיא כעדה : מוכחת שהמחיה כעדרשה שכתמעה לא פחות ולא יותר אבל אם היתה המחיה יתרה מכעדה : המותר סימן פשוט לפנימית והגונם טמאה כלומר אם פשתה הפנימית על אותו מותר שיהיה להחליט משום מחיה ואם פשתה החגונה על אותו מותר מכל מקום ההגונה להחליט משום מחיה והפנימית להסגיר ואין הלכה כרבי שמעון : היות כהן פחות מכעדה סמוך לפנימית והחיצונה נוקפת לכהן : סימן פשוט לפנימית ואם פשתה הפנימית וכסתה את הכהן הפנימית להחליט שהרי פשתה מנחזן ואם החגונה פשתה וכסתה את הכהן אינו סימן פשוט לתגונה שאין הגנע פועלה לתוכו והאי דקטע כהן פחות מכעדרשה דאם היה כעדה היה מוטא משום מחיה דק' מחיה מטמאה בכל המראות אבל פחות מכעדרשה אין כאן מחיה דאין מחיה פחותה עם המחיה כלו כאחד וכשיש כריש מיטמאין משום מחיה דכתב וראשי הכהן בעינן שיראם את הגנע עם המחיה וראש הגויה הוא גיד האמה : וכלה' ברש' המוטא או כראשי אצבעותיהו' שופע ארך ואלך ואינו יכול לראות כלו כאחד וכשיש כריש באחד וכן ראשי דדין ואין הלכה כרבי יהודה שמונה ראשי דדין שכלים וראש הגויה הוא גיד האמה : וכלה' לשון או מרזן יבלת פורים בלבו ודלדולין בשד שפירש וכדלדל ואית דגרמי ותלתין בשד שפירש וכלה' גבוה ואין הלכ' כר' אליעזר : ה שאינן מיטמאין בבהדרת בארבע מראות כגעים שאת ותולדתה בהדרת יתולדתה : תוך העין תוך האוזן שכל אלו אינן חשובי' כעור בשד והכתוב אומר והיה כעור בשדו : הקמטין ששאר הגוף והקמטין שבצואר תנא סיפ' לגבווי דקמטין דריש קמטין של שאר הגוף הן דלא תימא קמטין דנחור דוקא דלא תמחוי בארביי' תחת הדד כשנראית כמחיקה את כבה מה שאינו כראש באותה שעה אינו מטמא : ונתת שמי' כשכדאה כמחוק ויתום : כך הרגל מה שנתת הגבוכית של הרגל דכל אלו אינן עור כשר הנראה והנפדן לא חשיבא עור בשד : הראש והזקן אין מיטמאין בבשרת דכתיב כתק הוה צדעת הראש או הזקן הוא אין לראש ולזקן טומאה אלא טומאת כתיבין בלבד : השמין והמכות וסקרש שמד דים שלא יתפדא ויפה ולא יקרה העור שלהם בקלפת השם : אף מיטמאין משום גנע דכשין כקט

שחין

נעוים פרק יז

שחין וכרפא ובטובה כמי כתיב והיתה מחיית המכוה: קדח הוא שחין שגא עממת דכר אחר כגון עממת מכל אכן או עין אופנת או כויד ומכוה כמי שלא באה עממת האש ענמו אלא עממת תולדות האש כגון רמץ חס וסיר חס ונפסית חס כל חלו קרויין קדח לשון כקדוח אש המסוס וקדח המורד כמי שלא כתרפא ולא העלים קדום כקלפת השום אינו מטמא עמום נגע: המורדים כל זמן שלא כתרפאו שלא העלו קדום קרויין מורדים

כלומר שצדין עומדין במרדס ואית דגרוס מורדים כריש לשון דר כשאו: ואין מצטרפין כנגעים אם היה חמי גרוס נגע כעור כשר וחמי גרוס כחית מן המקומות הללו אין מצטרפין לכגרים: ואין הנגע פוסה לתוכן דכיון דלא טעמו באום לא מטמו כמי כ כשחין: ואינם מיטמאין משום שחין דאש פרחא בכלו ויש כרפאש אצבע רגלו אובן מצטין כשר מי אין מיטמאין משום מחיה: איכמי אם היה אחד מן המקומות הללו מכוור בתוך הנגע אינו מטמא משום מחיה: ואינם מעכבים את ההופך כלו לכן אם פרח הנרעת בכלו חוץ מאח מן המקומות הללו אין מעכבין דכתיב וכשתה הנרעת

אלו בהרות שהורות שהיו בו קודם למתן תורה בניו ונתגייר בקטן וגולד בקטש ובגולה בראש ובזקן בשחין ובמכוה ובקדח ובמורדין חור הראש וחוקן ובקדח חשחין והמכוה והקדח ונעשו צרבה שחורים הראש וחוקן שלא העלו שער העלו שער ונקרחו השחין והמכוה והקדח: שלא נעשו צרבה ונעשו צרבה וחיו רבי אליעזר בן יעקב מטמא שחתלתן וסופן שמא וחכמים מטהרים ב נשתר

פרק ז

אלו בהרות שהורות שהיו בו קודם למתן תורה בניו ונתגייר בקטן וגולד בקטש ובגולה בראש ובזקן בשחין ובמכוה ובקדח ובמורדין חור הראש וחוקן ובקדח חשחין והמכוה והקדח ונעשו צרבה שחורים הראש וחוקן שלא העלו שער העלו שער ונקרחו השחין והמכוה והקדח: שלא נעשו צרבה ונעשו צרבה וחיו רבי אליעזר בן יעקב מטמא שחתלתן וסופן שמא וחכמים מטהרים ב נשתר

אלו בהרות שהורות שהיו בו קודם מתן תורה מי שהיתה בו נרעת קודם מתן תורה לא היה טמא עממת אותו נגע לאשר מתן תורה דכתיב אדם כי יהיה בעור כשר פרט לזה שכבר היה וכל הכי כמי דהשיב מהתם כפקי דבעינן שילד הנגע משעה שראוי ליטמא בו ולא קודם כמו גר עד שלא כתגייר וקטן עד שלא כולד וכן כלם: כקמט וכתגלה שהיה מתחלה הנגע מסומד בתוך הקמט והיה טהור מפני שהיה בבית הכתרים ואחר כך כתגלה: ובמורדים כלומר כשחין ומכוה המורדים שלא כתרפאו ולא העלו קדום כקלפת השום: עד שלא העלו שער בא הנגע דחשיבו ככור כשר הינו מתחלתן טומאה וכשהעלו שיער היו טהרה שריכו ככתקי וכשנקרחו היכו סופן טומאה: וכן שחין ומכוה וקדח דעד שלא באו בא הנגע הינו טומאה וכשכא השחין והמכוה והקדח היכו טהרה דכתיב שיקדים השחין

נגעים פרק ז

כה

השחין והמכות לשאת דעתו והיה במקום השחין שאת שיקדים השחין לשאת ולא שתקדים השאת לשחין כשחזרו ונעשו נכרת היינו טומאה: וכן ושתרשאו יפה: רבי אליעזר בן יעקב מומא כיון דבתחלה בא הכעש בעור הכשר ומזר כופו לקדמותו לא חיישינן להפסד שכרעים: וחכמים מזהרין החזיל והפסיקה טהרה נכעמי והלכה כחכמים: כ נשתמו מזהרין אהרנות טהורות קאי כגון דהוות כשלב עד שלא כתעייר ומשתעייר נכעמית

כסיד הסיכל: ככמר לבן וכקרום ביצה כלומר תהלה. היתה ככמר לבן וככשני נכעמית כקרום ביצה: נכעמית מספחת שאת או מספחת עזה כלומר שהשאת נכעמית מספחת שחורה להיות כתלה שלה או שהעזה נכעמית כמספח שלס ופרושי קמפל לרש' דקתמי הית כשלב וכעמית כסיד הסיכל היינו נכעמית עזה מספחת ז ואותה שהיתה ככמר לבן וכעמית כקרום ביצה היינו נכעמית שאת מספחת: וכסיד הסיכל והשלב כלומר היתה כסיד הסיכל ז ועכשיו נכעמית כשלב: לעיקובא אומר כו והלכה כר' עקיבא:

א. כהרת מהשת איורי כהרתו טומאתו: ואין בה כלום לא מחה ולא שיער לבן: כתתלה כשהוא אל הכהן וכן כסוף שבוץ ראשון אם לא נולד בה כלום יד כסוף כולד בה כלום עומד כפסוק זה

ב. גשתבו מראו בין לחקל בין לחמיר כיצד לחקל הית בשלב ונעש' כסיד החיכל וכעמר לבן ובקרום ביצה ונעשה מספחת שאת או מספחת עזה כיצד לחמיר היתה בקרום ביצה ונעש' ככמר לבן וכסיד החיכל וכשלב ג' לעזר בין עזרה משהר ר' לעזר חכמא אומר לחקל שחור ולהחמיר תראה כתחלה רבי עקיבא אומר בין לחקל בין לחמיר תראה כתחלה » ג בהרת ואין ברה כלום בתחלה בסוף שבוע ראשון וסניר בסוף שבוע שני לאחר הפטור יפטור עורתו מסגירו ופוטרו ונולדו לו סימני טומאה וחליט בהרת ובה סימני טומאה יחליט עורתו מחליטו והלכו לחן סימני טומאה כתחלה בסוף שבוע ראשון יסגר בסוף שבוע שני לאחר הפטור יפטור ד התולש סימני טומאה והכוה את המחיה עובר בלא תעשה ולטהרה עד שלא בא אצל הכהן שחור לאחר החליטו טמא אמר רבי עקיבא שאלתי את רבן גבליאל ואת רבי יהושע הולכין לגדור בתוך הסגירו מרה הוא אמרו לו לא שמענו אבל שכינעו עד שלא בא אצל הכהן שחור לאחר החליטו טמא ונחלתי מביא לתם ראוינת אחר עומד בפני הכהן ואחר בתוך הסגירו שחור עד שישטאנו הכהן מאימתי היא שחרתו רבי אלעזר אומר לששולל לו נגע אחר ויטוהר בסנו וחכמים אומרים עד שתפרח בכולו או עד שתתבעש בהרתו בכנרים »

ה

שבוץ שני אם לא נולד בה כלום פטור וכן לאחר הפטור אם לא נולד בה כלום עומד כפסוק זה עזרה ומסגירו: עזרה ומסגירו שהיה רונה להסגירו בין בתחלת כשהוא אל הכהן בין בסוף שבוץ ראשון ולא הספיק להסגירו עד שנולדו סימני טומאה כגון בתחלה בשער לבן וזוהי ובסוף שבוץ ראשון כשער לבן ומחיה ופשיין יחליט אבל מזהסגירו הית תנן לעיל אין מחליטין את המוטמר: ופוטרו כלומר או פטור כגון בסוף שבוץ שני ואפילו לאחר הפטור אם נולדו סימני טומאה יחליטו: עזרה מחליטו שהיה בא להחליטו ולא הספיק עד שהלכו סימני טומאה: בתחלה כשהוא אל הכהן או בסוף שבוץ ראשון יסגר אבל אם משהחליטו הלכו לחן כגון שהחליטו בשער לבן והלך לו שער לבן ובהרת קיימת אין מסגירו עליה אלא פטורו וטהור: ד התולש סימני טומאה

כגון שער לבן בעור כשר ושער כהוב נכתיסם והכוה את המחיה דנושכיות אינה סימן טומאה: עובר בלא תעשה דהשמר בנגע הנדבעת וכל מקום שאמר השויר פן ואל אינו אלא לא תעשה: ולטהרה כלומר ולעבין טהרה מה דיו: עד שלא בא אל כהן אם תלמן טהור ואם תלמן לאחר חליטו טמא: הולכים לגדור גרסינן והוא עם מקום: כתיב הסגרו ויהי אם תלש סימני טומאה כתיב שבוץ של הסגר ראשון או של הסגר שני מהו: התחלתו מביא להם ראיות בתוספתא מיימי דכך היתה ראיתו מפני מה עד שלא בא אל כהן טהור לא עפסי שלא ראה הכהן סימני הטהור זה שבו התולש סימני טומאה עתה הסגר נמי דין הוא שהיא טהור שלא ראה הכהן סימני טומאה שבו הילכך אחר עומד כפי כהן כלומר אחר אותו העומד כפני כהן ומיהר לתלוש סימני טומאה קרע

נעוים פרק ח

פוארד לו סכהן טמא אתה ואחד אומי שתלשן ערך ימי הסגרו בין זה ובין זה טהורין וכן הלכה : מאימתי היא טהרתו של אומי שתלשן סימני טומאה לאחר מלוטו כשיולד לו נגע אחר ויטהר ממנו דכתיב דכתיבא שן הפטיה אנלוי מלתא דחם דחמכא עליה ואיכמי הוות קימח קמייתא הוה מיתמי מיכה כמו מוז : עד שתפרח בכלו נגע האחרון דליכא למיטש למדי דהא אי הוה ביה במי קמח השתא מיהא הוי טהור :

ח מי שחיהה בו בחרת ונקצצה טהורה קצצה מתכוין רבי אליעזר אומר לכשיוולד לו נגע אחר ויטהר ממנו וחכמים אומרים עד שתפרח בכלו היתה בראש הערלה וכול :

פרק ח

הפורת סן השמא טהור חזרו בו ראשי אברים טמא עד שתתמעט בחרתו מכגרים סן חשחרו טמא חזרו בו ראשי אברים טמא עד שתחזור בחרתו לכמות שהיתה ב בהרת כגרים ובה כחה כערשח פרחא בכלו ואחר כך הלכה לה הכחה או שהלכה לה הכחה ואחר כך פרחא בכלו טהור נולדה לו סחיה טמא נולד לו שער לבן רבי יוחנן בשמא וחכמים משרין ג בהרת ובה שער לבן פרחא בכלו את עלמי ששער לבן במקומו טהור בחרת ובה פרחא פרחא

או עד שתתמעט בהרתו מכגרים דאפילו לא כתלשן השיער ולא ככיות המקיה היה נטהר מכיון דכתמעט בהרת מכגרים ומיהו עד שתפרח בכלו לא קאי אלא אתלשן סימני טומאה אבל כוהה את המקיה אינו נטהר בפריחה טלו היתה המחיה קיימת לא היה טהור בפריחה והלכה כחכמי : ה ונקצצה טהורה דכתיב כל ימי אשר הגנע בו יטמא ולא ימים שהיתה בו בהרת ונקצצה : קצצה מתכוין בתוספתא מוכח דהיכא דקצץ כל הבהרת וקצץ

מן הבשר אשר סביבותיה עמה כולי עלמא לא פליגי דאין לו טהרה עלמית קצצה רבן מאיר בשם רבי לרש אחרת והיכא דקצצה ושירד ממנה כל שהו כולי עלמא לא פליגי דיש לו טהרה בפריחה דשירד ממנה לא קצצה כולי האי כי פליגי בשקצצה מנומנת הבהרת כמות שהיא לא פחות ולפי רבי אליעזר אומר לכשיוולד לו נגע אחר ויטהר ממנו וחכמים אומרים עד שתפרח בכלו והלכה כחכמי הכא לא גרסינן במלתייהו דחכמים או עד שתתמעט בהרת מכגרים דדוקא גבי תלשן סימני טומאה דהא וכתלשן הבהרת התם שייך למתכוין עד שתתמעט מכגרים אבל הכא הוי נקצצה כל הבהרת : היתה בראש הערלה ויכול לאו במילה בומכה איירי דהא מילתא דפשיטא הוי השתא שבת דאמור סקצץ דמיא מרעית דאמור לאוגרידא לא כל שכן אלא אפילו מילה שלט בומכה שאינה רוחה את השבת דמיא את הברעית דמיא עשה דמילה ודמי את לא תעשה דברעית דהכי קימח לן בכל התורה כלה כל מקום שאתה מונח עשה ולא תעשה אם אתה יכול לקיים את שיהם מוטב אם לאו יבא עשה וידחה את לא תעשה :

הפורה

מן הטמא טהור טמא שכתלשן באחד מן הנגעים ואחר כך פרחא בכלו טהור : וחזרו בו ראשי אברים אם לאחר הפריחה חזרו ובתלשו אפילו ראשי אברים בלבד טמא דכתיב וזוה הראיות כובשר חיטומא והוא שיראו כערשה : עד שתתמעט בהרתו מכגרים שילך כל הנגע ולא ישתייר בו כגרים : מטהור טמא טהור שפרחה הנרעית בכלו כגון שהתלשן בשער לבן או בשמיה ונשד שער לבן או כתבסית המוחיה ופטריו אימיה הסגיר ונבפרת כגרים ושמד בעיניו שתי שבועות ופטריו בכל הוי אם אחר פטורו פרחא בכלו טמא : עד שתחזור לכמות שהיתה דאם כשתייר מן הפריחה כל שהוא סייק לאוס טמא משום פשוט והא דיתגן בסמוך שאם כלכה מסיה ואחר כך פרחא בכלו טהור ותגן נמי בדרת ובה שער לבן פרחא בכלו אף על פי שהשער לבן במקומו טהור ומשמע וכל שכן אם אינו במקומו שהיא טהור התם מייורי שלא פטריו הכהן עדין כשפרחה בכלה והכא מייורי כשפטריו ואחר כך פרחא בכלו : נ ואחר כך הלכה לה מסיה שפשה הנגע עליה אבל בשעת הפריחה לא הלכה לה מיהו עד אחד כך אין הפריחה מטהרתה : בהרת כגרים : ובה שער לבן רבי קא משמיג לן דפריחה מטהרת אחד כל סימני טומאה : פרחא במקומו טמא אכתיב לרשמועין אפילו פרחא ברובו ללא אפריכו רובו בכלו איכמי אשמעינן דבסוף שבוטב באשן או בסוף שבוטב

נועים פרק ה

בו

שכוב שני טמא בפריחת מקצתו אפילו ככל שהיה מעט פשיין: ד
ידי פריחתו טהרו את הטמא כהאורו וכתבנו אחריו כן קוור לטומאתו: ו
חזיקת שמורו וכתבנו טמאו את הטמא חס חזרו וכתבנו עלהיס הכגע טהור: ואם חזרו וכתבנו אחר
כן טמא וכתבנו לא שמועבין דאפילו זמני טובא: כדקתבי ואפילו מאה פעמים: ה הה הראוי

שכפריחתו טהרו טמא שעל
שכחורתו טמאו טהור שעל ידי
הה הראוי כנגע הכהרת כגון עור

פרחה ככולו טהור וכולן שחזרו בחן ראשי אברים חרו אלו שמאין
פרחה במקצתו שטמא פרחה ככולו טהור: ד כל פריחת
ראשי אברים שבפריחתו טהרו טמא וכשיחזרו שמאים כל חזרת
ראשי אברים שבחזירתם טמאו טהור נתכנסו טהור נתגלו: טמא
אפילו מאה פעמים: ה כל חראוי לטמא כנגע הבהרת
מעכב את הפריחה כל שאינו ראוי לטמא כנגע הבהרת אינו
מעכב את הפריחה כיצד פרחה ככולו אבל לא בראש ובוקן
בשחן במכוה ובקרח חמורין חזר הראש וחוקן ובקרח השחין
והמכוה והקרח ונעשו צרבת טהורים פרחה ככולו אבל לא בכחצי
ערישה הסכוד לראש חלקן לשחין למכוה ולקרח חזר הראש
וחוקן ובקרח השחין והמכוה והקרח ונעשו צרבת אף ערף פי
שנעשה מקום המחיה בהרת טמא ער שפרחה ככולו: ו

בשר: מעכב את הפריחה אם
כשעידו ממנו כל שהו שלא פ
פרחה בו מעכב את טהרתו:
וכל שאינו ראוי לטמא כנגע
הכהרת כגון ראש חוקן וכל הכי
דחשיב כהדיהו: חין מעכבין
את הפריחה דאף על פי שלא
פרח הכגע עליהם כיון דפרח
בשאר הגוף טהור וראשי אברים
לא קא חשיב דהכהו מעכבין את
הפריחה דראויין לטמא כנגע
הכהרת ככהו שהרי הכגע פושט
בהן: וכעשו נרכת טהורים
אף על גב דעבשו שכקרחו הראש
וחוקן ראויים לטמא כנגע ה
הכהרת וכן שחין ומכוה וקמח
המורדים שנעשו נרכת הדי הן
כעור בשר כיון דנשעת הפריחה
לא היו ראויין לא מעכבין: ו
וטהור: אף על פי שנעשה
מקום המחיה בהרת טמא ד
דפריחה קמיימא לאו פריחה היא
כיון דאשתייר מעור הכשר שני

שתי בהרות אחת טמאה ואחת טהורה פריחה כזו לזו ואחר כך
פרחה כבילו טהור בשפתו: העליונה בשפתו התחתונה בשתי
השפתים: אף על פי שמרובקים זה לזה והם נראים
כאחד טהור טהור ככולו אבל לא בכוח שמא חזרו בראשי
אברים במין בחק טהור חזרו בו ראשי אברים פחות מכעדשה ר'
קמיר כטמא וחכמים אומרים בחק פחות מכעדשה סימן טומאה
בתחלה ואין סימן טומאה בסוף: ז הבא כולו לבן יסגיר
גולד

ערשה מוין לראש ופריחה דהשתא שנתכסית המחיה של חני ערשה כמו לא חשיבא פריחה כיון
דכבר קרחו וכעשו נרכת וסרי הן כעור בשר ולא מהכי עד דפרח נתי עליהו: ו אחת
טמאה מוחלטת: ואחת טהורה לחסר הפטור שציוד בעיניו כסוף שובע שני: ופרחה מוין לזו
בין מטהורה לטמאה בין מטהרה לטהורה: ואחר כך פרחה ככלו טמא מוסד דטהורה כעשית
טמאה כשפרח מאנה לטמאה דהרי פתחה וכי פרח אחר כך ככלו היו פרח מן הטמא לטהור:
כשפתו העליונה חני גרים כהרת: וכשפתו התחתונה חני גרים וכשפגור פיו כראית כגרים במקום
אחר וכן בשתי אנכנות וכשתי ריסי עיניו כשמדנכן כראית כגרים שלם: אבל לא כבהק מראה
לכנכות למטה מארבע מראות ומעכב את הפריחה: חזרו בו ראשי אברים שכתבנו מן הכגע
וכעשה בהק טהור והוא הדין בשאר הגוף דאף על גב דבהק מעכב את הפריחה בתהלה אינו
מעכב כסוף ואנו טיבא דכעו למתא: ראשי אברים תנא הכא ראשי אברים וכסיפה נקט ראשי
אברים להודיעך כחו דרבי מאיר דאפילו כראשי אברים שכתבנו פחות מכעדשה וכעשו בהן
טמא רבי מאיר וכל שכן בשאר הגוף והך רישא דחזרו בו ראשי אברים כעין בהק טהור נרבהן
אתיא ולא כרבי מאיר ורבנן דמטהרי לאו דווקא פחות מכעדשה דאפילו טובא כיון טהור דבהק
כסוף אינו מעכב והלכה כחכמים: ז הבא ככלו לבן מתחלה הא כלו מוסד בתו

נצעים פרק ח

יסגור הדין בהרת כגרים שמא יולד לו שער לכן ארומיה ואין פריחה מטהרת כתחלה:
נולד לו שער לכן בסוף שבוע ראשון או בסוף שבוע שני ימלט וזה לא בלא כימני טומאה ופטור
המדינו שתיקן כל הכי דהשוי סימני טהרה כנהו ומפורשים הם לעיל בסוף פרק קמא: **מלך**
לו מחיה או שער לכן אם לאחר שבאו כימני טהרה הללו נולד לו מחיה או שער לכן טמא ואם לא

טהור: וכן שחורו כהן
ראשי אברים הטח כלו לכן
בתחלה בין שהזקק להכניד בין
לשחיתו בין לפטור אם חזרו
וכתנלו ראשי אברים שלהן הכי
הן כמו שהיו וטהורים דלא חשיבי
מחיה כיבד הנא עלו לכן מתחלה
והוסגר שני שבועות ולא נולדו בו
כימני טומאה ופטור ואם כתנלו
בו ראשי אברים היכו חזרו בו
ראשי אברים מתוך הפטור וטהור
ואם החליטו בשער לכן והשחית
השערות ואחר כתנלו ראשי
אברים היכו חזרו בו ראשי אברי
מתוך החלט וטהור ואם בסוף
שבוע ראשון או בסוף שבוע שני
כתנלו ראשי אברים היכו חזרו בו
ראשי אברים מתוך הסגר וטהור
כך כראי פירוש משנה זו מתוך

נולד לו שער לכן יהלש השחירו שתייהם או אחת מהן הקצירה
שתייהן או אחת מהן כנסך השחין לשריהן או לאחת מהן הקצו
השחין את שתייהן או את אחת מהן או חלקן השחין וסמית השחין
הככה וכחית הככה והנהגה נולד לו מחיה או שער לכן טמא לא
נולד לו לא מחיה ולא שער לבן שחור וכלן שחורו כהן ראשי
אברים הרי אלו כמות שהיו פרתיה במקטרו טמא
פרחה בכלור הרי הוא שחור ח אם בכלור פרתיה
כאחת מהן הטהרה טמא ומתוך השומאה טהור חשחור מתוך
הסגר פטור מן הפריעה וכן הפריחה וכן התגלחת וכן הצפריחה
מתוך החלט מייב בכלור זה וזה בטמאים כביאה ט חבא
נולד לכן ובו מחיה בערשה פרתה בכלור ואחר כך חזרו בו ראשי
אברים רבי ישמעאל אוכר בחזירת ראשי אברים כבהרת נולד
רבי אלעזר בן עזריה אוכר בחזירת ראשי אברים כבהרת קטורה
יש מראה נגעו לכהן וגשכר ויש מראה ומפסיד ביעור
שהיה מוחלט והלכו להן סימני שומאה לא חספיק להראות
לכהן עד שפרחה בכלור שחור שאילו הראה לכהן היה טמא כבהרת
ואין בה

עורת כהנים יכל רמב"ם לא פירשה כן: פרתה במקטרו במקצת ראשי אברים שכתנלו טמא שהרי
הנגע: פרתה בכלור אחר שפרחה במקטרו טהור דהוה ליה פרתה מן הטמא אבל אם מתחלה
שכתנלו ראשי אברים פרתה בכלור בכת אחת טמא משום פשיין והא דתבא יושא פרתה במקטרו טמא
הדיון פרתה בכלור נמי טמא ולא קטע פרתה במקטרו אלא משום דכתיב למחית פרתה בכלור טהור
דהיכל לאחר שפרחה במקטרו: ח מתוך טהרה טמא כגון הנא כלו לכן מתחלה ולאחר הסגר
החלט טהור דאם חזרו בו ראשי אברים וכתנלו טהור כדפרישנא לעיל ואם מתוך טהרה זוז חזרו וכתנלו
בכת אחת טמא משום פשיין והיכו דקאמר אם פרתה כלו כאחת מתוך טהרה טמא כדפרישנא בפתיתין
דלעיל דאם פרתה כלו בכת אחת נמי טמא כמו פרתה מקטרו: פטור מן הפריעה וכן הפריחה כל נגע
שהוא מוגדר ואלו טהור מתוך החלט מייב בפריעה ופריחה כל זמן שהוא מוחלט פריעה ופריחה נגד
יהו פריחה וראשי יהיה פריעה: עמתי כביאה אם באו אל האהל כטמא כל אשר באהל: ט
פרחה בכלור ואחר כך כתנלו בו ראשי אברים הכא מיידי שלא חספיק להחליטו עד שפרחה בכלור וכתנלו
ראשי אברים שער דכיון דאלו לא פרתה היה מחליטו דומ כבהרת קטורה וזה מחיה דכי פרתה בכלור ואחר כך
כתנלו ראשי אברים טמא ויעד יש לפרש דאילו החליטו בתורה וכתנלו בכלור ויהיו קטורי רבי ישמעאל
דאין מטמא בחזרת ראשי אברי דכיון דהוה נחזרת ראשי אברי שאחר פריחה הוה נחזרת פרתה בכלור
הכא לאו בחזרת פריחה טהר דהא אלו כתמעה מחיה מכעשה טהור: י מי שהיה מוחלט בשער
לכן או בחיה או בפשיין: לא חספיק להראות לכהן סימני טומאה הלכו: שאלו הראה לכהן כשהלכו
סימני טומאה היה מזהירו ואם אחר כך היה פרתה היה טמא דהוה ליה פרתה מן הטהור אבל השתהו הוה
ליה פרתה מן הטמא וטהור: כהרת ואין בה כלום אין בו סימן מסימני טומאה: עד שפרחה בכלור טמא
כלומר

נגעים פרק ט

כו

כלומר טעון הסגר כגא כלו לכן כתמלה ואם מתחלה קודם שפרסה הראש אל הכהן היה מטגרי וכסוף שנטע כשפרסה הוה ליה פורק מתוך הסגר וטהור:

השחין

והמכיה מטמאין כשנכח אחד אם נולד כמקומן בהרת מפניו שנטע אהל ונסוף קבוצ אם יש בו שער לכן או פשוטן ממליטו ואם לאו פוטרו אבל במהיה אין מטמאין דמחית

בשר חי בעינין ואין זה בשר חי כיון דמקומו שאין ימכיה: כבשת פסולת של זבאים והותיהם מחמת עגמו וכן חמי טובריה מחמת מקורן הן חמי ולא מחמת האור: כל שאינ מחמת האשטו חסין לאתווי אכר מעקרו: ראין אמר כהם נחם נחמת האור אבל שהיא מחמת שאס לאתווי חמי האור:

ואין בה כלום לא חספיק להראותה לכתן עד שפרחה ככולו שבא שאילו הראתה לכתן היה טהור:

פרק ט

השחין והככה מטמאין בשבוע אחת בשני סיכנים בשער לבן ובפשיין איזה הוא השחין לקה בעין או כאבן או בגפת או כמיו טבריא כל שאינו מחמת האש זה הוא שחין או הוא ככה בגופו ברמץ כרל שחונה בחמת האש זו היא ככה ב השחין והככה אין מצטרפין זה עם זה ואין פושים מזה לזה ואין פושין לעור הבשר ולא עור הבשר פושה לתוכן היו בורדין שהורין עשו קרום בקליפת השום זו היא צרבת השחין האסורה בתורה חזרו וחיו אף על פי שסקומן צלקת נדונים בעור הבשר ג שאילו את רבי אליעזר מי שעלתה לתוך ידו בהרת כסלע ומקושה צרבת שחין אמר להם יסגור אמרו לו למה לגדל לעור לבן אינה ראויה ולפשיין אינה פושה ולכחה אינה מטמאה אמר להן שמה תכנוס ותפשח אמרו להחלא מקושה כגריס אמר להן לא שמעתי אמר לו רבי יהודה בן בתירה אלמד בו אמר לו אם לקיים דברי חכמים חין אמר לו שמה יולד לו שחין אחר חוצה לו ופושח לתוכו אמר לו חכם גדול אתה שקיימת דברי חכמים

הנחקש מטמאין בשני שבועות ובשני סיכנים בשער צהוב דק ובפשיין בשער צהוב דק לקוי קצר דברי רבי עקיבא רבי יהנן בן גורי איכר אשילו ארוך אמר רבינו חנני בן גורי מה הלשון אומרים דק טקל זה דק קנה זה דק לקוי קצר ארוך לקוי ארוך אמר לו רבי עקיבא עד שאנו לבדים

ב. אף מגטרפי חמי גדים שחין וחי גדים מכה אין מגטרפין לגדים: ואין פושין מזה לזה דאם שחין ומכה זה אכל זה ובאח מהן בהרת כגריס והסגירה וכסוף שנטע פשתה למכירו או לעור הבשר אין ממליטו חכן אם הבהרת בעוב הבשר ובאשטין או למכה ללחשית פשוט: היו מורדים שלם כהן שאין יפה ולא קדרם העור ועדין טעוין למה אין מטמאין כבגעים דכתבי שחין ודפא ובמכה כתו וביהת מחית המכה: אף על פי שנטעו עקומן נלקת שכר שהיה עס שמין או מכה ואין שום לשאר עור בשר אף על פי כן כדון כעור הכהן מאחר שנטעה קרום חוק: ג אמרו לו למה יבגור הא לו אפסר להולד לו כימן טומאה לגדל שיער אין ראויין דכף היד אינו מגדל שיער לגולם: לפשיין איכה פושה דשחין ומכה אין פושין לעור הכשר: למחיה אינה מטמאה דהא תבן נשטי סימנים כשער לבן ובפשיין ולן במחיה: שאל תכנוס ותפסה כגריס וכדוראכה הכהן כסוף שנטע ופטור אינו ולאחר הפטור תחזור ותפש' בתוך השחין שנקומו כסלע וימלוט: אמרו לו הרי מקומה כגריס כלומר דאם היה מקום הכרבת כגריס כלכל והכרבת בתוכה למה יסגור והלא אין שייך לומר כאן שמה תכנוס ותפסה: אמר להן לא שמעית כלומר גם וס יסגור אבל לא שמעית בו טעם: אלמד בו תרשטי שאלמד בדין זה דבר: אם לקיים דברי חכמים הן אם ממטמאין לזיבה דברי חכמים שאמרו שנטעו הסגר אמר אבל ללמד שזיכו טעמן הסגר לא תאמר שאינו טמא מזה שנקלת מרבית ונאמר חמך: שאל יולד לו שחין אחר חוכה לזיפה לכתוב שחין פושה לשחין וכן הלכה:

פרק י

כגעי שאלס או בוקן קריין כתקי על סס שהשער בתך ומפול וכוסר מחמת הנגיבה הכתקי אין מטמאין כדכרע גראות ככגע שבמקום בשר אלל ומטמאין בכל מראות: כשיער נהב דומה לתבניתו הט: דק לקוי אכר מה שאמרה תורה וכו שער נחוב דק משנע ותל לקוי קצר חכילארוך

הנחקש מטמאין בשני שבועות ובשני סיכנים בשער צהוב דק ובפשיין בשער צהוב דק לקוי קצר דברי רבי עקיבא רבי יהנן בן גורי איכר אשילו ארוך אמר רבינו חנני בן גורי מה הלשון אומרים דק טקל זה דק קנה זה דק לקוי קצר ארוך לקוי ארוך אמר לו רבי עקיבא עד שאנו לבדים

מאחר שנטעה קרום חוק: ג אמרו לו למה יבגור הא לו אפסר להולד לו כימן טומאה לגדל שיער אין ראויין דכף היד אינו מגדל שיער לגולם: לפשיין איכה פושה דשחין ומכה אין פושין לעור הכשר: למחיה אינה מטמאה דהא תבן נשטי סימנים כשער לבן ובפשיין ולן במחיה: שאל תכנוס ותפסה כגריס וכדוראכה הכהן כסוף שנטע ופטור אינו ולאחר הפטור תחזור ותפש' בתוך השחין שנקומו כסלע וימלוט: אמרו לו הרי מקומה כגריס כלומר דאם היה מקום הכרבת כגריס כלכל והכרבת בתוכה למה יסגור והלא אין שייך לומר כאן שמה תכנוס ותפסה: אמר להן לא שמעית כלומר גם וס יסגור אבל לא שמעית בו טעם: אלמד בו תרשטי שאלמד בדין זה דבר: אם לקיים דברי חכמים הן אם ממטמאין לזיבה דברי חכמים שאמרו שנטעו הסגר אמר אבל ללמד שזיכו טעמן הסגר לא תאמר שאינו טמא מזה שנקלת מרבית ונאמר חמך: שאל יולד לו שחין אחר חוכה לזיפה לכתוב שחין פושה לשחין וכן הלכה:

הנחקין

כגעי שאלס או בוקן קריין כתקי על סס שהשער בתך ומפול וכוסר מחמת הנגיבה הכתקי אין מטמאין כדכרע גראות ככגע שבמקום בשר אלל ומטמאין בכל מראות: כשיער נהב דומה לתבניתו הט: דק לקוי אכר מה שאמרה תורה וכו שער נחוב דק משנע ותל לקוי קצר חכילארוך

נגעים פרק י

מזין שמענות דק אלא דקוק: מה הלשון אומרים מלשון כני אדם אתה למד כשאומרים קנה זה דק
שמענות בין לקוי קנה בין לקוי ארוך וזית ספרים דגמי ולא לקוי ארוך כמיהא כלומר שמא לקוי קנה ולא
לקוי ארוך: כלמוד מן השיער דרך בני אדם כשאומרים על השער שהוא דק על הלקוי קנה אומרים
על הלקוי הארוך והלכה כרבי עקיבא: ב מכאן שתי שערות במקום אחד: מפורד אחד כמלה
הקנה ושאר במערכו: מנוצר

למדים מן חקנה נלמד מן השער דק שערו של פלוני דק לקוי
קצר לא דק לקוי ארוך ב שער צהוב דק כמסא במכונס
ובספור מבוצר ושלא מבוצר הפוך ושלא הפוך דבר דרבי יהודה
רבי שמעון אומר אינו כמסא אלא הפוך אמר רבי שמעון חייזרות
מה אם שער לבן שאין שער אחר מציל מידו אינו מסבא אלא
הפוך שער צהוב דק ששער אחר כציל מידו אינו דין שלא יסבא
אלא הפוך רבי יהודה אומר כל מקום שצריך לומר הפוך אומר
הפוך אבל חנתק שנאמר בו לא היה בו שער צהוב כמסא הפוך
ושלא הפוך ג הצוכת כציל מיד השער צהוב ומיד הפשוט
מכונס ומפורד ומבוצר ושלא מבוצר וחמשואר מציל מיד שער
צהוב ומיד הפשוט מכונס ומפורד ומבוצר אינו כציל מן הצד
שיהא רחוק מן הקסת מקום שתי שערות אחת צהוב ואחת
אחת צהובה ואחת לבן אינן מצילות ד שער צהוב שוקק
את החתק שהור רבי יהודה כמסא רבי אליעזר בן יעקב אומר
כמסא ולא מציל רבי שמעון אומר כל שאינו סימן שזוכאה
הרי הוא סימן שחרה בנתק ה כיצד מגלחין את האדם
מגלח חוצה לו ומניח שתי שערות סמוך לו כדי שיהא
אם פשת החליטו בשער צהוב הלך שער צהוב וחזר שער צהוב
וכן בפשיזן בתהלה בכוף שבוש ראשון בכוף שבוש שני לומר
הפשוט הרי הוא כמות שיהיה החליטו בפשיזן הלך הפשוט
הפשיזן

הוא וקנה בדין שאלו כיוון הכתק
פיר שיהא חסוק מן הקמה עד שיהיו שתי שערות הללו רחוקות מן השערות המסיכות את הכתק כשיער
שתי שערות זה שערות שסביב הכתק הן קציעין קמה וכששערות הללו רחוקות מן הקמה מקום שתי
שערות נחשבות כמסוברות בתוך הכנע: אחת נהובה ואחת שחורה נהובה שקדמה לכתק ללאחיות
בין שחורה אבן שדין ליה למיעור דאין יתערבט עם השחורה להקיל מוד שער נהוב ומיד הפשיזן וסתם
עומדת נכדי אליעזר בן יעקב דאמר בסמוך לקמן דשער נהוב שקדם לכתק לא מוטא ולא מניח:
ד רבי יהודה עומא ככתקן לציל דרכי יהודה מוטא הפוך ולא הפוך: רבי אליעזר בן
יעקב אומר לא מוטא ולא מניח רבי אליעזר בן יעקב ורבי שמעון לפרושי עלתיה דתבא קמא דאמר
טהור קאתו רבי אליעזר בן יעקב סבר טהור דאמר תבא קמא לומר שאינו מוטא אבל אינו מניח ורבי
שמעון סבר טהור ומניח קאמר ולעיל פסקינן דהלכה כרבי יהודה: ה כיצד מגלחין את הכתק
כחוף שבוש דאשק להטירו שלא עשה ולא כולד בו שער נהוב: היה עגלה מונח לו מגלת מניח לכתק
ומניח שתי שערות זכרית וזאת הכתק לא יגלה וכניסה ופגועה לא כבר כתק הנער ומכל אלא סמוך
לכתק לא יגלה שמפיר סביב לכתק שתי שערות מכל גזמנא הכתק מוקף שערות כעטרה: החליטו בשער
כהובא אחר שהחליטו הלך שיער נהוב ואמרי כן חוס: ג בפשיזן שלא חזר מיער נהוב לא שפטה בין כך
וכן כך הרי יאם טחלט כמז שהיה: בתהלה בכוף שבוש דאשק כלומר דין זה שקמרו נהוב בין שהחליטו
בשער

נועים פרק י

כח

בשער זהוב נתחלה כשהובא אל הכהן בין שהחליטו בשער זהוב בסוף שבוע ראשון: או בסוף שבוע שני או לאחר הפטור כגון שעתיד בשכונת סנועיות ופטרו ולאחר הפטור כולד שער זהוב והחליטו ובכלהו הלך שיער זהוב וחזר חזר אל שפטה הכתק הדי הוא כמו שהיה: החליטו בפסחין כמו שפירשם החליטו בשער זהוב כך יש לפרש החליטו בפסחין והכח בפסחין לא גרסינן כשתלה שאין הפסחין מוטא אלא אחד הסגד: ו שכי בתקיים זה כנר

זה שיש בכלל אסד כגדים הקלפי דכתיקי כמי בעיכ כגדים דכתיב כנע הכתק הקיש כנע לכתק מה כנע כגדים אף כתק כגדים ואם שכי הכתיקי מנוחה זה אגל זה ויש שיטת שיער מסקת בין שכי הכתיקי וחולקת אותם לשנים כמחיה השפסקת: ככר שער של אותה הסרט במקום אחד בסוף שבוע של הסגד: או לאחר הפטור מוטא שיהי פשה הכתק: בשמי מקומות שאותה שיטה כ הפכה למטה ולמעלה ונשארנו מאותה שיטה שתי שערות באמצע טהור דמשונד ות ככר ומכילת:

הפסחין וכן בשער עהוב בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני לאחר הפטור וזרי הוא במות שהיה ו שני בתקיים זה בעד זה ושטה של שער מפסקת ביניהם נפרץ במקום אחד שמה משני מקומות שחור כמה תהא הפרצה במקום שתי שערות נפרץ במקום אחד כגדים שמה ו שני נתקין זה לפנים מורה ושטה של שער מפסקת ביניהן נפרץ במקום אחד שמה משני מקומות שחור כמה תהא הפרצה במקום שתי שערות נפרץ במקום אחד כגדים שחור ה מי שהיה בו נתק ובו שער עהוב שמה כולד לו שער שחור אף על פי שהלך לו שער שחור שחור רבי שמעון בין יהודה אומר משום רבי שמעון כל נתק שטחר שעה אחת אין לו שומאה לעולם רבי שמעון אומר כל שער עהוב שטחר שעה אחת אין לו שומאה לעולם ט מי שהיה בו נתק כגדים וניתק כל ראשו שחור הראש וחוקין אין מעכבין זה את זה דברי

פיהו מילא ספרטה אם בשמי מקומות כפרנו הו שער הפרצה מקום שתי שערות דכהכו חמידי שפערות ככר אמצע מכילת עתאם בעיקם אחד כפרנו דטמא אפילו כפרץ כגדים טמא אפילו שער שחור עמוכ כעבוד בתוך הכנע כעין בלח המר בשמי מקומות: ו זה לשנים חל כגון יתק כגדים הקלפי וזהב אגודה של שער מקיש סכני וחזן לזות שיטה מקיף כתק כגדים כל סכני לזיה דלמי ומכילת סכני פישום בעד שיה מקפת את השיטה של שיער שזהו שיער הכתק המקיף השערות העכוניות: כפרץ במקום אחד: טמא הפנימי שהרי שיער שחור ככר וזכור ממכר לתוכו אבל החיוב טהור דהא שתי שערות שחורות מוכרות לתוכו: משתי מקומות טהור הפנימי וכל שכן החיוב שנעשו שניהם כתק אחד ונתוכו שתי שערות שחורות מוכרות: כמה תהא הפרצה משני מקומות והא טהור מקום שתי שערות: כפרץ במקום אחד כגדים טהור והא דאמרן כפרץ במקום אחד טמא היכו בפסחין מכגדים אבל מאחר דנפרצה כגדים אפי' ממקום אחד כעשו שכי בתקיים אחד ושערות הנשארין הדין עכוניות: ח וכו שער זהוב מוטא שער זהוב מוטא בין בתחלה בין בסוף שבוע ראשון בין בסוף שבוע שני בין לאחר הפטור: כולד בו שער שחור טהור או כעמ לאחר הכתק אף על פי שאין מוכרות הוי במשאר דוקא כעכוני דרחוק מקמת הדאם מקום שתי שערות כדאמרן: אף על פי שהלך לו שער שחור טהור דכיון דכטהור הזהוב תו לא מוטא אף על פי שאר השחור אבל אם החליטו בפסחין וכל השחור וטהר הפסחין ואחרי כן הלך השחור חוזר הפסחין ומטמא או שפטה וכנס וחזר ופשה לא אמרינן כיון דטהר הכתק לא מוטא: כל כתק שטהר שעה אחת בין שהחליטו בפסחין וכנס או שפטה שער שחור וטהרו בין שהחליטו בשער זהוב ובא שער שחור וטהרו ואחרי כן הלך השחור או מיה שכנס חזר וכתק שוב אין לכתק זה טומאה לעולם אף על פי שד דקיימא סימני טומאה שלו כגון שער זהוב ופסחין ולא מנציא כהני דככר טהור בשער שחור אלא אפילו פשה אחד שהלך השחור או כולד בו שער זהוב אחד כיון דטהר הכתק ככר שוב אין לו טומאה: דכי שמעין אומר כל שיער זהוב שטהר שעה אחת כגון האי דהא קאי בשעה שפך השחור אין לו טומאה לעולם אבל אם אחר שהלך השחור כולד בכתק שער זהוב אחר: או פשה אפילו כן טמא: דכל נתק שטהר לא אמרינן והלכה כתבא קמא: ט

נגעים פרק יא

בין שהמלט בפשיון טהור לכבולו פרוצה מטערת ומין שפריחה מטערת בראש דכתיב ואיש כי ירמס
ראש קרח הוא טהור בוקן מין תלמוד לומר ואיש לרבות את הזקן והבא כלו כתיב כתיבה חינו טהור
כשם שהבא כלו לבן כתיבה חינו טהור כהרת: חין מעבטין זה את זה אם היה נראה כתיב כגרי ובאשר
כן כתיב כל הראש חפץ שלא כתיב סוקן טהור וכן כשפדס בוקן ולא פדס בראש טהור דליו מעבטין זה על
זה: ודון היו שיהיו מעבטין:

זה דברי רבי יהודה רבי שמעון אומר מעבטין זה את זה אמר רבי
שמעון ודון הוא מה אם עור הפני דעור תבש' שיש דבר אחר בפסוק
ביניהם מעבטין זה את זה הראש והזקן שאין דבר אחר בפסוק
ביניהם אינו דין שיעבבו זה את זה הראש והזקן אין מצטרפין זה
עם זה ואין פושין כזה לזה איזה הוא זקן כן הפרק של לחי ער פיקה
של גרגרת י הקרחת והנבחת מיטמאות בשני שבועות
בשני סימנים במחיה ובפשיון איזה היא קרחת אבל נשם כך נשם
מכה שאינה ראויה לגדל שער איזה היא קרחת מן הקדקד
השופע לאחריו ער פיקה של צואר איזה היא גבתת מן הקדקד
השופע לאגפו ער כנגד שער מלבעלן הקרחת והגבתת אין
מצטרפות זו עם זו ואינן פרושות מו לו רבי יהודה אומר אם יש
שער ביניהן אינן מצטרפות ואם לאו הרי אלו מצטרפות

פרק יא

כל הבגדים מיטמאין בנגעים ודף. משל בגדים
הלוקח בגדים מן הגוים יראו כתיבלת ועורות
הים אינן מיטמאין בנגעים חיבר להם מן הגדל בארץ אפילו הים
אפילו בשיחה דבר שהוא בקבל שוכא שפא ב עמר
גבלים וצמר רחלים שטרפן זה בזה אסרוב מן הגמלים אינן
מיטמאין

פיקה של גרגרת ראש השפיו ככע והכשר המקיף כשפיו ככע מוחן קרוי פיקה: י הקרחת
והנבחת שניהן בראש אלא שמשפוע קדקוד ולאחריו קרוי קרחת ושמשפוע קדקוד כלפי פניו קרוי גבתת
דכתבן בסמוך ואינן ככתקים שהנחם חודר ומגדל שער והקרחת והנבחת אינן חוזרין ומגדליון שער:
מטמאות בשני שבועות דכתיב כמראה נרעת עור בשר מה עור בשר כשני שבועות אף כחן בשני שבועות:
במחיה ובפשיון דכתיב בנרעת פורחת היא בקרחתו נרעת מלמד שמתמאה במחיה פורחת מלמד שמתמאה
בפשיון היא מלמד שאינה מתמאה כשער לבן: נשם סם שהאוכלו אינו מגדל שער והכך בו אינו מגדל
שער: מכה שאינה ראויה לגדל שער כגון מכה גדולה שהכשר כעשה נלקת: פיקה של צואר היא
חוליא הראשונה של צואר: ואין פשוטיו לו ומקרחת לגבתת ומנבחת לקרחת: אם יש שער מפסיק
ביניהן בין קרחת לגבתת ואין הלכה כרבי יהודה:

כל הבגדים

לאהנוי בגדים של עבדים וכסים וקטנים ואפילו של גר תושב ולאכל שהן ממזר
ושפתים כדכתיב כנגד כמר או כנגד שפתים בגדים של צמר ושפתים אין בגדים
של מדי אחריכא לא: יראו כתיבלת אפילו כנגע שהיה בהם קודם שנאו ליד ישראל דהאוי בגד היו מיו
לנגעים אלא ששמותו של גוי היתה מעבבת הילכך ישים שהיה בהן הנגע בעודו בדישת הגוי אינן עולים
למן האזנין ומשכא לרשות ישראל כתיבלת: עורות הים אינן מצטרפין דמעינן לשפתים ולצמר
או כצמר מה נמר ושפתים מין הגדל בארץ אף עור מומין הגדל בארץ: הנר להן לעורות של
דגים הגדלים מן הים מין הגדל בארץ אפילו חוט אפילו משיחה וכלכד שיחברו לו כדרך חבורו
בשתי תרופות או יותר: ב שטרפן שערבן ועשה מהן בגד: אם רוב מן הגמלים יכל
שהצמר של רחלים מתבטל ברוב: מכה למחנה שצמר גמלים ככמר רחלים בשיה וכן הפשטן
והקכבום

נגעים פרק יא

בט

והקבוע שטרפן זה בזה ופשה מהן בגד דינן כדין נמר גמלים ונמר דחלים שטרפן: **ג** הנבועים אפילו בידו שמים: כבמים בין נבועים אפילו בידו אדם: הערות כבמים ואפילו נבועים בידו אדם מטמאין נגעים והלכה שהנדיב אין מטמאין נבועים ואפילו בידו שמים דכתיב בגד נמר או בגד פשתים מה פשתים ככריתת אף בגד ככריתתו וכתיב לפשתים ולנמר מה פשתים לנן אף נמר לנן וערות הנבועים בידו אדם אין מטמאין נגעים אכל

בידו שמים מיטמאין נגעים

דכדרי רבי שמעון: **ד**

ששתיו נבוע השתי שלו נבוע ואין

נבוע מטמא: וערב לנן ואין

אולוין כתר הערב הוא לנן

ומטמא: הכל הולך אחר הכלה

בכתם נגדו הערב נראה ככרים

וכסתית השתי נראה זהכל לפי

האומנותי: ירקקן ידוק שבידוקי:

אדמדס אדום שבאדומים כלומה

שמראה הירקות והאדומים כהם

חוק מאד: ירקק בכנף הטווט

וכהנין של דקל אדמדס כהולר

יפה שדס: היה ירקק כגרים

ולסוף שנוב פשה אדמדס אכל

ירקק: כשתנה ופשה כגושהיה

בתחלה ירקק צרית ולסוף

שנוב פשה ונעשה גדול כסלע

וכין האום וכין הפשיין כלו: א

אדמדס: כשתנה ולא פשה

בתחלה כגרים של ירקקן וכסוף גרים של אדמדס: כאלו לא כשתנה ואותו שפשה טעון שריפת ואותו שלא

פשה מסגירו שנוב שני: יראה בתחלה דחשיב לכשתנה כנגע אחר ואין הלכה כרבי יהודה: ה העומד

בעיניו בסוף שנוב ראשון שלא פשה ולא כהה מראיתו: וכנס מקום הנגע ויסגר: העומד בשני בסוף שנוב

שני לא כהה ולא פשה: העומד בזה ונזה בסוף שנוב ראשון או בסוף שנוב שני: הכהה בתחלה כשהנבא

אל הכהן יראהו וקודם שהסגיר כהה יכנס ויסגר כאלו כהה בסוף שנוב ראשון: הכהה שהיה ממחלה

חוק הירקות או האדומות ונעשה ירוק ניוכו או אדום ניוכו: אינו זקוק לו אין זקוק להסגירו ועוד

והלכה כהלמים: הכהה בראשון יכנס ויסגר כאלו לא כהה: הכהה בשני לבסוף שנוב שני מנאו שכהה

קורעו ושורף מה שקרע: וכריך מטלית לשים טלחי חתיכת בגד במקום הקרע דכתיב ואם תראה עוד ואין

עוד אלא מקומו מלמד שהוא טולה עליו מטלית: רבי כחמה אומר כו ואין הלכה כרבי כחמה: **ו** חזר

נגע לבגד במקום אחר מן הבגד ולא במטלית שכתב על מקום הקריעה: מגיל את המטלית כששורף את

הבגד כלו דכתיב ואם תראה עוד הבגד כו ושורף את הבגד מניח את המטלית אינו טלחי שכתב על מקום

הקריעה מניחו ואינו שורפו עם הבגד: חזר למטלית לאותו טלחי שחבר בו שורף את הבגד כאלו חזר הבגד

עצמו אכל המטלית אינו טעון שריפה אלא אם הוא שלם על שלם מסגירו ואם עמד בעיניו שנים שרבות או

פשה כשנוב ראשון שורף ואם פחות משלם על שלם אינו מטמא כנגעים: הטולה מן המוסגר עששה טלחי

מחתיבת בגד מוסגר על בגד טהור ומוסגר קרי לבגד שטמא בעיניו כשנוב ראשון וכשנוב שני כהה דקורע

ממנו הנגע ושורף מה שקרעו ונראה הבגד קרוי מוסגר: חזר הנגע לבגד המוסגר שטמא ממנו חתיכה זו

שהיה עתה טלחי לבגד טהור אף על פי שהבגד המוסגר טעון שריפה כדכתיב ואם תראה עוד הבגד וכך

מיטמאין נגעים אם רוב סן הרחלים מיטמאין נגעים כהצרה

למחצה מיטמאין נגעים וכן הפשתן והקבוע שטרפן זה בזה

ז העורות והבגדים הצבועי אין כושמאין נגעים הבתים

בין צבועים בין שאינן צבועים מיטמאין נגעים רבוי רביי ארבי

רבי יהודה אומר העורות כבתים רביי טעון אומר הצבועים בידו

שמים מיטמאין ובידי אדם אינן מיטמאין **ח** בגד ששתיו

צבוע וערבו לבן ערבו צבוע ושתיולבן הכל הולך אחר הנראה

הבגדים מיטמאין בירקק שכירוקם ובאדמדם שבאדומים הירח

ירקק ופשה אדמדס אדמדס ופשה ירקק טמא נשתנה ופשה

נשתנה ולא פשה כאילו לא נשתנה רבי יהודה אומר יראה

כתחלה **ה** העומד בראשון יכנס ויסגר העומד בשני

ישורף הפושה בזה ובוה ישורף הכהה בהחילה רביי ששעאל אומר

יכנס ויסגר וחכמים אוקריוב אינו זקוק לו הכהה בראשון יכנס

וזסגיר הכהה בשני קורעו ושורף מה שקרע וצריך משלית רבי

נחמיה אומר אינו צריך משלית **ו** חזר נגע לבגד סעיל

את הכטלת חזר למטלת שורף את הבגד השולרן סן המוסגר

בטחור חזר נגע לבגד שורף את המטלת חזר למטלית **הבגד**

הראשון ישורף והמטלית שטמש את הבגד השני בסיסנן **ז**

ז קייטא

בתחלה כגרים של ירקקן וכסוף גרים של אדמדס: כאלו לא כשתנה ואותו שפשה טעון שריפת ואותו שלא

פשה מסגירו שנוב שני: יראה בתחלה דחשיב לכשתנה כנגע אחר ואין הלכה כרבי יהודה: ה העומד

בעיניו בסוף שנוב ראשון שלא פשה ולא כהה מראיתו: וכנס מקום הנגע ויסגר: העומד בשני בסוף שנוב

שני לא כהה ולא פשה: העומד בזה ונזה בסוף שנוב ראשון או בסוף שנוב שני: הכהה בתחלה כשהנבא

אל הכהן יראהו וקודם שהסגיר כהה יכנס ויסגר כאלו כהה בסוף שנוב ראשון: הכהה שהיה ממחלה

חוק הירקות או האדומות ונעשה ירוק ניוכו או אדום ניוכו: אינו זקוק לו אין זקוק להסגירו ועוד

והלכה כהלמים: הכהה בראשון יכנס ויסגר כאלו לא כהה: הכהה בשני לבסוף שנוב שני מנאו שכהה

קורעו ושורף מה שקרע: וכריך מטלית לשים טלחי חתיכת בגד במקום הקרע דכתיב ואם תראה עוד ואין

עוד אלא מקומו מלמד שהוא טולה עליו מטלית: רבי כחמה אומר כו ואין הלכה כרבי כחמה: **ו** חזר

נגע לבגד במקום אחר מן הבגד ולא במטלית שכתב על מקום הקריעה: מגיל את המטלית כששורף את

הבגד כלו דכתיב ואם תראה עוד הבגד כו ושורף את הבגד מניח את המטלית אינו טלחי שכתב על מקום

הקריעה מניחו ואינו שורפו עם הבגד: חזר למטלית לאותו טלחי שחבר בו שורף את הבגד כאלו חזר הבגד

עצמו אכל המטלית אינו טעון שריפה אלא אם הוא שלם על שלם מסגירו ואם עמד בעיניו שנים שרבות או

פשה כשנוב ראשון שורף ואם פחות משלם על שלם אינו מטמא כנגעים: הטולה מן המוסגר עששה טלחי

מחתיבת בגד מוסגר על בגד טהור ומוסגר קרי לבגד שטמא בעיניו כשנוב ראשון וכשנוב שני כהה דקורע

ממנו הנגע ושורף מה שקרעו ונראה הבגד קרוי מוסגר: חזר הנגע לבגד המוסגר שטמא ממנו חתיכה זו

שהיה עתה טלחי לבגד טהור אף על פי שהבגד המוסגר טעון שריפה כדכתיב ואם תראה עוד הבגד וכך

בנעים פרק יא

מגיל את המטולית היבט העליון הזה שטל ממנו ומחבר כבוד הטהור מגילוי ואינו נאמר עם הכבוד המוגבר :
חזר הכבוד למטולית לחתיכה זו שטלה מן המוגבר ישרף המוגבר ככל מוקום שהיה כאלו הייתה חתיכה זו
מחוברת בו והחתיכה תשמש הכבוד השני שהיא מחוברת בו כשימכס שמשמרה עכ הכבוד השני לדיכוי של שם
כאלו הכבוד כובין לענין הכבוד בין לענין שריפה וככום וכל דבר ולאחר ששמש הכבוד השני אפילו הלה
הכבוד לגמרי מן החתיכה טעון

שריפה שהרי משחור בו הכבוד
מתחלש ככר סוזקק לשריפה :
קייטא מלכוט שגנילים
ללבוט בימות החמה תרגום קיץ
קייטא ולי כדאש שהיא לטון דיומי
שקורים למלכוט של אשה קוטא :
שיט לה פספסון מומרת כנגע
סרבה לכן וירוק ושחור ודומיהן
פספסום לטון פס ירא שפס יד
פספד לכן ופס יד מוגד של נב :
לכבי פושם מה לזה מלכן ללכן
ואשפ שהנבו מפסיק חסוב עשין
דפשיין רחוק מטמא כבגדים :
והרי הוא פספס ומידי כלום אם
לא היה בו אלא פספס אחד לכן
וכל שאר הפספסין כבועי מי בני

קייטא שיש בה פספסום צבועים ולבגים ופושין מזה לוח
שאלו את רבי אליעזר וחרי הוא פספס יחיד אמר להן לא שמעתי
אמר לו רבי יהודה בן בתירא אלכר בו אמר לו אם לקיים דברי
חכמים הן אמר לו שמא יעמוד בו שני שבועות והעומד בבגדים
שני שבועות שם אמר לו חכם גדול אתה שקיימת דברי חכמים
הפשיין הסמוך כל שהוא הרחוק כגרים והחזור כגרים » ח
השתי והערב נישמאין בנגעים מיר רבי יהודה אוכר חשתי
משישלק והערב מיר והאונן של פשהן משיחלכנו ככר יהיה
בפקעת והחא מטמא בנגעים כרי לארזן סמנה שלשה על שלשה
שתי וערב אפילו כולה שתי אפילו כולה ערב חיתה פסיקות אינה
מישמאה בנגעים רבי יהודה אומר אפילו פסיקה אחת וקשרה
אינה מישמאה בנגעים » ט
המעלה מן הפקעת לחברה
מן המליל לחברי מן המדבר העליונת לטובד התחתונה וכן שני
דפי חלק שנראת נגע באחד כחן הרי חשבי טהור כנפש הסמכת
ובשתי העומד חרו אלו בישמאין בנגעים

הסגר הוא ששם דאין לו להיכן יפשה : אל לא שמעתי כלומר קבלתי מרכותי דטעון הכבוד ולא כיד שולי
הטעם למה : ילמדנו כלומר תרשבי לומר לפיך טעם לדבר : אם לפרש דברי חכמים הן שלא תסתור מש
שקבלתי : ילמדנו שני שבועות שאלפ שאין לו במה יפשה יכול לבוא לירי טומאה אם יעמוד בעיניו
תכונתו והפסיקן הסמוך כשעשה סמוך לאום : הרחוק שהאום כראש אחד של כגד והפשיין כראשו השני :
החזר לנגע פסיה בשי : דקופעו וסורף מה שקרעו כתי ואם תראה עוד כנגד וסרף וכו' וזהו החזר ושערת
כבגדים : א' השתי והערב של כשר שכבר בין שתי לערב שהשתי דק והערב עב מאד : השתי משישלק דתי
כבד נחל איסבגד ששתי ארבעתי או כעבר מה כגד שגמר מלאכתו אף שתי וערב משתגמר מלאכתו ויתן
פחד או צדי הפסיק הענין משישלק במים רותחין ויש ספרי שגורסים משישלה כלומ משיהיו שולין ומסירים
איתן מן היורה ששולקי אומן בה ללככן : האונן של פשתן אגודו מטהו של פשתן ולפי שפשתן אין כבר בין
שתי לערב כשן כגמר מוש הכי לא מפליג בהו כי שתי לערב : משיתלכנו שנותבי אונן בתבור שיתרממו בהכל
היתאר ויתלכנו הם : פקעת נץ שהכשים מסככות המטה מן הכוש לתוכו : כדי לארזן ממכה שלש על שלש
שיהא בה שיטור לעשות כל הגד של שלש איכנעו על שלש איכנעו ממכה גס השתי גס הפסד כדקטני ואפי'
כלה שתי ואפי' כלה ערב : הייתה פסיקות שהיו החוטי שכתקעת ממוקף לא היו חבור אבל אם היו קשוריו היו
חבור : אפי' פסיקה אחת שאין בכל הפקעת לא פסיקא אחת וקשרה לא היו חבור ואין הלכ כר יהוד : ט
המעלה מן הפקעת לחברתה פעמי' הסמי' עשויות פקעת כת אחת או כת שתי אמות ומגלגלו ומכבבו מוז לזו
לעשו פקעת גדולה ואם עוד שלא תעלה את כלה כראש כנע באחד מהן וזוט מתכרן היו השני טהור : סגל
של חלול כתיין קנה שמחברו עליו המטה : כבוד העליונה השני עצי עגלוי' שהאורג' כורכי באח' מהן השתי
שלחן ונללי כרא' כנע בכבוד הא' השני טהור ללא היו חבור : וכן דפי חלוק כתי אונן חבור ולא כתיין שלקון
שלנו שמתכתי ומחברין בו בתי חזרונו שאר חתיכו כתיירה של חבור גמור דההוא נדאי חסוב חבור כלו הוא
כגד אלא מייורי ללא מחבר כלי האי' כנפש המסכת חוט העיר שכתכס לתוך השתי כנפש לתוך הגוף ועד
שיתעבו על מוכסם אבל הארזן הוא כשתי להכתיר עמו לכנעבגרי' איכמי בתחלה כשאורגו שתי בתי כתי

בנעים פרק יב

ל

קודם שיארנו נ' ע"ג: ונכשתי העמוד הם חזוטי השתי שכיין כוכד העליון לתחתון שעמודים לא לראו ולהסך
בהן חזוטי העבר בזקא עממב לך דלח' עמאל כל חוט וחוט עממד בפכי עממו אין בו דחב כנדיים לא כלס חכור
עם לזה ולא כרל' כנעב נבד זה עמא נבד אחר: אם היה דכוף פחתו: דבשי זה אכל זה ובעין דכס שאורג'
עם אכל זה שכן דרך האורג' לישנן לקח' ארית' עמוכת או משיבו חכור ואי' לאו הכי חזיין כל חוט כלו עממד

כנעים מיה הכי שמעון אומר השתי אמה הירצוף מיטמא
נראה בשתי העמוד הארית שחור נראה בארית השתי
העמוד שחור נראה ככדין שורף את חניסין נראה בניסין חסרין
שחור הלוק שניראה בו גנע מציל את האומרות שבו אמרו חזן
ארימן: יוא כל הראוי לישמא שטא מת אף על פי שאינו
ראוי לישמא מדרם מיטמא בנעים כגון קלע של פנינה וילון
רשבים שליסבנה ומשפחות של פפרים ונלגלון ורצועות מנעור
וסנדל שיש מתן רחוב כנדים הרי אלו מיטמאין בנעים כגון
שניראה בו גנע יבוי אליעזר בן יעקב אומר עד שיראה בארית
דכמוכין חחשת וחחורמל נראין כדרכן ופושא מתוכו לאחוריו
דמאחוריו לתוכו יב כנר המוסבר שנתערב באחרים כול'
שחור יקבעו ועשאו מוכין שחור ומות' בהגיתו כוחלש שנתערב
באחרים כולם שטמא יקבעו ועשאו מוכין שטמא וזמורה בהכיתו
כל הבתים מיטמאים בנעים חוץ משל גה'
מלוקח בתים מן חגורם וראו בתחלה בירת

כנעים מיה הכי שמעון אומר השתי אמה הירצוף מיטמא
נראה בשתי העמוד הארית שחור נראה בארית השתי
העמוד שחור נראה ככדין שורף את חניסין נראה בניסין חסרין
שחור הלוק שניראה בו גנע מציל את האומרות שבו אמרו חזן
ארימן: יוא כל הראוי לישמא שטא מת אף על פי שאינו
ראוי לישמא מדרם מיטמא בנעים כגון קלע של פנינה וילון
רשבים שליסבנה ומשפחות של פפרים ונלגלון ורצועות מנעור
וסנדל שיש מתן רחוב כנדים הרי אלו מיטמאין בנעים כגון
שניראה בו גנע יבוי אליעזר בן יעקב אומר עד שיראה בארית
דכמוכין חחשת וחחורמל נראין כדרכן ופושא מתוכו לאחוריו
דמאחוריו לתוכו יב כנר המוסבר שנתערב באחרים כול'
שחור יקבעו ועשאו מוכין שחור ומות' בהגיתו כוחלש שנתערב
באחרים כולם שטמא יקבעו ועשאו מוכין שטמא וזמורה בהכיתו
כל הבתים מיטמאים בנעים חוץ משל גה'
מלוקח בתים מן חגורם וראו בתחלה בירת

פרק יב

אזא את כנען ופשתים או כנען: אף על פי שאינו מטמא מדרם
מטמא מדרם עד שיאכל בו שלשה טפחים על שלשה טפחים ועטמא במת וכל שכן שכל המטמאין מדרם
מטמאין כנעים וכלכר כלככים שאינם נכונים: קלע של פנינה וילון וכו' כל הכי דחשיב מטמאין במת
אין מטמאין מדרם: שנים לשון השכיסים והשכרובים הכתוב בישעיה: ונלגלון אככט שחורים בו:
עגום נבד עב מאד והוא כאלדדת שער: כארית וכמוכין כגוף האלדדת וכשערות הנולטים ממנה והלכה כרתי
אלשיב בן יעקב: החמת והתורמל כלים של עור וקישורים אומרו וככל העור במקום הקשר ואין הכנב
שכפסלו נראה אלא אם כן עתפשת העור ולהכי קצבו כראין כדרכן כלומר שאין פושטו אלא רואהו כך
כמות שהוא חמת נוד של עור יתורמל כמין כיס גדולה של עור שהרועה מניח חפציו בתוכו: מתוכו לאחוריו
אם מתגלה נראה מצ בתוכו והסגירו ובסוף שובו כראש גנע באחוריו ומתחז חשיב פשיין ובתוספתא
שמע דרזקא בעירו אמרוין הכי ולא נבדיל: יב נבד המוסגר שהיה בו כנע ונכשו ואין ה: גנע ככר בו: כלן
טהורי דאת הודיא הוא מטמא ואינו מטמא את הספק: ועשאו מוכין קרע קטנים פחותי מן על ג' אלא שלא
הוכדלו לגמרי כלן מטמא דכיון שזוקק לטומא' אין הספק מהירו: טמא ואסור בהכאתו דהא שריפה בעי:
הבתי דזוק בלחץ ישראל דבבית ארץ אחוותכ כתי: חזן משל גנים אם קנו בית בלחץ ישראל דהכי
מטמא אחוותכס מטמאה כנעים ואין אחוות הגוים מטמאה כנעים וכשם שאין אחוותם
מטמאה כנעים כך נדיהם נופים אין מטמאים כנעים: יראו בתחלה ויחזיקו שיהיה בהם הכנע כל זמן
שהיו ביד גוים אינם עולים להן מן החסכון: בית ענול שאין בו זווית: טריגון שיש לו שלשה זוויות שלא
בלשון רוננו טרל והוא הדין בית שיש לו שתי זוויות או חמש: איכנו מטמא כנעים דגבי כנעים כתיב קירות
קירות ד' פפעיים ומיעוט קירות שכים הדי': ובאסקריא הוא תרין הספכה ויש טפרים שגורמים אכסריא
היא קורו: שאפשרים ביחד ומולכים אותן כבהרות וזים וכנש'ן תקרא קרוין רפסודות איכנו מטמא' כנעים
דכתיב בבית ארץ עד שיהיה הבית מקובר בלחץ: על ארבע קירות כמותו על ארבע קירות שהיה הבית

נועים פרק זב

כמו על גבי הקורות: אפילו על ארבעה עמודים שהעמודים מחוברים באחד והם כחשכים לויות לבית והוא עליהן מטמא כנגעים חף על פיהם פתח מכל נדריו: ב בנין שאחד מצדו אחד מארבע כתלי מחופה בשם פדמאל: בסלע נור שהיה עם משתי ימי בראשית: בלבנים עשויים ככבשן: בעפר שהכותל עשוי מנוש עפר: טהור דבעינין שהיה ל' קירות הבית לחוץ לטמא כנגעים ואם אחד מן הקירות עשוי

בדבר שאין ראוי לטמא כגון כל הכי לאמדין הכית טהור:

כית שלח היו בו אבני ועצי ועפר כל שלשתן אלא אחד מהן היה בו זכרה הנגע באותו האחד טהור דבעינין שהיה ראוי לטמא קודם דאיות הנגע: עד שהיו בו אבני ועצי ועפר דבתב את אבניו ואת עצו ואת כל עפר הכית: ג

עד שירא כשי נדמים דבתב ולא את הנגע והנה הנגע מלמד שאין נגע בתי מטמא עד שירא כשי נדמים: או על אבן אח' והיו טעם דאמר ר' ישמעאל ד' אבני ל' כתלי הנית לכל כותל אבן אח' עקיבא דאמר עד שירא כשי נדמים על שתי אבני לא על אבן אחת אין פחות משמונה אבני לכל כותל שתי אבני: ד' רבי לעזר דרבי שמעון אומ' כו טעם דל' לעזר כו' שמעון דכתי קור וכתי קורות או זהו קור שהוא בקורותיו אומ' זה קרן זוית וככל קור בעינין עמוד נגע דהיו כגרים הקלמי מוכב בכל אח' ואם נהלכ כר עקיב': ד' עב' דאמרי' שאין הכית מטמא עד

עגול בית מריון בית הבנוי בספינה או באסקריא על ארבע קורי' אינו מטמא כנגעים ואם היה מרובע אפילו על ארבעה עמודים מטמא ב בית שאחד מצדיו מחופה בשיש א' בסלע ואחר בלבנים ואחר בעפר טהור בית שלא היו בו אבנים ועצים ועפר ונראה בו נגע ואח' חביאו בו אבנים ועצים ועפר טהור וכן בג' שלא ארג בו שלש על שלש ונראה בו נגע ואח' ארג בו שלש על שלש שחור אין הבית מיטמא בנגע' עד שהיה בו אבני ועצים ועפר ז וכמה אבנים יחא בו ר' שמעאל אומר ד' ר' עקיבא אומר שמונה שהיה ר' ישמעאל אומר עד שירא כשי נדמים גרסינן על שתי אבנים או על אבן אחת ר' עקיבא אומר עד שירא כשי נדמים על שתי אבני לא על אבן אח' ר' לעזר בר' שמעון אומר עד שירא כשי נדמים על שתי אבני בשני כתלי' בזוית ארכו כשי נדמים ורחבו כגרים ד' עצים כרי ליתן חחת השקוף ר' יהודה אומר כרי לעשות סגדל לאחורי השקוף עפר כרי ליתן בין פסי' לתברגן קירות האבוס וקירות המחיצ' אינן מיטמאין כנגע' ירושלם והוצ' לארץ אינן מיטמאין בנגע' ה ביצר ראית הבית ובא אשר לר הבית והגיד לכהן לאם כנגע נרא לי בב' אפי' תח וירדע שהוא נגע וראי לא יגזור ואמ' נגע נרא לי בב' לא כנגע נרא לי בבית וצות הכהן ופנו הבית בשר' בא הכהן לראות את הנגע ולא ישמא בה אשר בב' ואח' יבא הכה' לרא' את הב' אפי' חבילי עצי' ואפי' חבילי קני' דבריו ר' יהוד' ר'ש אום' עסק הוא לפנוי אומ' ר' מוכי מה כשם ר' אום תאמר כלי עצי' ובגדיו וכהכותיו סטבילין והן טהורי על סח חסה התורה על כלי חרסו ועל פכו ועל שפיו אם כך פסה התורה על

שהיו בו עצי' כמה יהיו בכל כותל וכותל כרי ליתן תחת השקוף כך נדך לכל קור וקור שיקוף מקל שהלכת שוקף עליו ורגלים ליתן עץ תחתיו: סגדל לאחורי השקוף רגלים להכיח עץ אחורי השקוף להנין וכקרא סגדל כמו שהסגדל מנין על הרגל ושקוף כקרא בין של פתח בין של חלון: פני' לשון סדק וקבע כמו הרעפת ארץ פגמתה: קיר' האבוס של בהמה: וקירות המחיצה של גבות ופדמאל' איכס מטמאין כנגע' דכתי' בקורות הבית ולא בקיר' האבוס ולא בקירות הנהם: ירושלם ואל' אין מטמאין כנגע' ה לא יגזור לא יפסוק הדיון לומר שהוא נגע ודאי שדכתי' כנגע נרא' לו בבית ולא כתוב נגע: אפי' חבילי עצי' שאינן בכלל טומא' כרי' לפכו והא דכתי' ולא יטמא כל אשר בבית דמשע דאטומא' קפיד דחמ' סבור ל' לר' יהוד' דמלת' באכפי כפ' היא לאשמועינ' דכל' דהו מעקר' כמו מוטמו או שביק להו ואין הלכ כר' יהוד': עסק זה לפנוי בתמיהה וכי להעסיקו לפנות את הבית הנדך הכתוב שהיה מוקיפו לשבות דכרי' שאין מקבלו טומאה עכ' לא בא הכתוב לדרוש אלא כמו שדורש ר' מ' זור שהתורה פסה על ממונן של ישראל: פכו לשון פכין קטנים: תפיו מקיס שאופה ומכסל בו קדרש כגון תנור וכיריה של חרס המטלטלין ויש פסדים שגורסים טפיו בטוית והוא כלי חרס קטן מאד שאין

העסקה ונא ממנו אלף טוף טוף וכל אלו אין להם טהרה במקוה: ואם כן על של רשע שהכניס כאיס על לשון הרע: ו אינו הולך לדרך ביתו דכתיב ושא הכהן מן הכית יכול ילך לכיניו ויסגור תלמוד לומר אל פתח הכית אי אל פתח הכית יכול ועמוד תחת המשקוף ויסגור תלמוד לומר ונא מן הכית עד שיעקר מכל הכית: ולא קוד עכל מקום דכתיב ועמד אחר יקח וסוד לא הוי עמד אלא אכן שרופה: לא אחת תחת שתיים אכן גדולה שממלאה

על מסוגו הכוזב קו על מסוגו החביב אם כך על מסוגו קל וחומר על נפש בניו ובנותיו אם כך על של רשע קל וחומר על של צדיק ו אינו עומד בתוך ביתו ומסגיר ולא עומד בתוך הכית שהנגע בתוכו ומסגיר אלא עומד על פתח הכית שהנגע בחורבו ומסגיר שנאמר ויצא הכהן מן הכית אל פתח הכית והסגיר ארת הברית שבעת ימים ובא בסוף השבוע וראק אם פשה וצוה הבחן וחלצן האבנים אשר בחם הנגע והשליכו אותם אל מחוץ לעיר אל מקום שאם ולקחו אבנים אחרות וזבחו אל תחת האבנים ועפר אחר יקח וטח את הכות איתו נוטל אבנים מצד זה ומביא לצד זה ולא עפר מצד זה ומביא לצד זה ולא סיד מכל מקו אינו סביא לא אחרת תחת שתיים ולא שתיים תחת אחת אלא סביא שתיים תחת שתיים תחת שלש תחת ארבע מכאן אכרו אוו לרשע אוו לשכנו שניתן חולצין שניתן קוצעין שניתן סביאין את האבנים אבל הוא לברו סביא את העפר שנאמר ועפר אחר יקח וטח את הכית אין חבירו מטפל עמו בשיתח: בא במקום שבוע וראה אם חרוב נתן הברית ארת אבניו ואת עציו ואת כל עפר הכית וירשע אל מחוץ לעיר אל מקום שטמא ומסדל הסמך כל שהוא וחרוק כגדים והחומר בביתם בשני גרסאין: עשר כתי חן הכהה בראשון וההולך לו קולפו וחורג שחור החרה בשני וההולך לו קולפו וחוא טעון צפרים הפושה בראשו חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע חזר ינתץ לא חזר טעון צפרים עמד בראשו ופשה ביטני חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע חזר ינתץ לא חזר טעון צפרים עמד בזה ובה חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע חזר ינתץ לא חזר טעון צפרים אם עד שלא שיתירו בצפריו ברא בו נגע חרו זה ינתץ ואם מששהרו בצפרים נראה בו נגע יראה כתחלה ב האבן שבוית בומן שהוא חולץ חולץ את כלו ובומן שהוא בות בותץ את

דאשן מולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע ואם חזר כותץ חרו המשה לא חזר טעון צפרים חרו טח עמד בעיניו בשבוע ראשון ופשה בשני מולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע: חזר כותץ חרו שבתה: לא חזר טעון צפרים חרו שמונה: עמד בעיניו בשבוע ראשון ובשבוע שני חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע שדיק הפומד בעיניו בשבוע שני כדון הפושה: חזר כותץ חרו תשעה: לא חזר טעון צפרים חרו עשרה: אם עד שלא טהרו כצפרים כראה בו נגע חרו הא כחזור וטעון כתיבה אבל מטטהרו הוה ליה כנגע חדש זממניו: ב האבן שכוית שהיא כינו וכין חבירו בשותפית: מולץ את בלה כדרדטיבן זחלנו מלמד ששתיים מולכים: בומן שהוא כותץ את הכית כלו: כותץ את שלו דגבי כתיבה כתיב את אכיו ואת עניו אכיו שלו ועניו שלו: ראש ופתיח פירש הערוך אותה האבן איתו העץ שיתפס עמד מערב

מקום השנים: מכאן אמרו אוו לרשע וזו לשכנו שאם כותל מפסיק בינ שני ביתים וכדאם נגע בכותל לכד בית זה בעל הבית אחר גריך להטפל עמו דכתיב וחלנו את האבנים לשון רבים ולזה שהנגע לכד טימן קורא רשע שהנגעים כאים על לשון הרע כדאמרן: שיהיו קוצעים לשון זאת הכית יקטעו: יקח וטח לשון יסוד למצוטי חזרו שאין מטפל עמו בעיניה: ז ונא בסוף שבוע חרו הטוח הכית חזר ומסגרו ואם בכוף שבוע חזר הנגע עתן את הכית והפסיקו סמוך שפשה סמוך לנגע: והחזור בשני גרסאין דכתיב ואם ישנו הנגע כדאם האומר חזר פלוני למקומו והנגע שכתבים כתחלה אינו מטמא אלא בשני גרסאין כדאמרן:

פרק יג
עשרה
כתי הכהה כראשון כמוף שבוע ראשון כהה או הלך הנגע לגמרי חרו שכי כעס דכשכים חן שזוכים: קולפו חולץ מקום הנגע כלכד והכית טהור: הכהה כמוף שבוע שני וההולך לגמרי שכים אחרים חרו ארבעה: הפושה בשבוע חרו חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע חרו ינתץ לא חזר טעון צפרים עמד בראשו ופשה ביטני חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע חזר ינתץ לא חזר טעון צפרים עמד בזה ובה חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע חזר ינתץ לא חזר טעון צפרים אם עד שלא שיתירו בצפריו ברא בו נגע חרו זה ינתץ ואם מששהרו בצפרים נראה בו נגע יראה כתחלה ב האבן שבוית בומן שהוא חולץ חולץ את כלו ובומן שהוא בות בותץ את

נגעים פרק יז

מערכ כדכך שלולכד מורח כדכך של חבירו שכ חותה האכזן או אומה העץ ראש ואותם האכזים ועצם סמכדכך זה כמערכ אחת ומכדכך זה כמורה אחת שמען פתח: ג נות את הקורות לעליה וסומכן בעמודין ואיכו כותבין עם הבית דכתיב את אכזיו ואת עביו ואת עפר הבית ולא אכזי ועצים ועפר של עליה: כתבין עמו דלדעיין את אכזיו ואת עביו ואת עפר הבית כל אכזים שנכזו עמו וכל עצים שנכזו עמו וכל

עפר שנכזו עמו וכיון דלין עליה על גביו הדי כלם ככזו עמו:

מלכזים כמין לבנים מרובעות ששטוחים על הגנות יום כעין

מזוזות שעושים בחלונות מבחין לכיו ואין מחוברים כטיט בחלון:

סרינות כמין סככה שעושי' בחלון שמסתכלים משם לרשות הרבים:

מלבן עץ ארוך שעל הקיר עשוי להשיב עליו ראשי הקורות שלא ירכבו על חלוקית החומה: בכזית

ששים דכרעת את קטף למת דכתי' אל כל תהי כזית: כעשהו כאכזי

אל מת דתבן באהלית האכזי אין להם שיפור ואין הלכה כרבי

אלישר: ד כזית המוסגר שטמא מתוכו כדכתיב והכא אל

הבית כל ימי הסגר אותו יטמא עד הערב והאכזים המכונעים

עמנו אפילו במוסגר שטמאין מאחוריהן: והמחלט מתוכו

ומאחוריו המנוע בבית מאחוריו טמא דכתיב במחלט ברעת

את שלו ומניח את של חבירו גמצא חומר בחליצה סבכתיצה רבי אליעזר אומר בית הבנוי ראש ופתח נראה בראשים נושר

את כולו נראה בפתח נושר את שלו ומניח את של חבירו: בית שבראה בו נגע היתה עליה על גביו נותן את הקורות

לעליה נראה בעליה נותן את הקורות לבית לא היתה עליה על גביו אכזי ועציו ועפרו נחצין עמו ומציל על המלבנים ועל שרישי

החלונות רבי יהודה אומר מלבן הבנוי על גביו כיתף עמו אכזי ועפרו שטמאין כזית רבי אליעזר חסמא אומר במה שחז' עדי

בית המוסגר שטמא מתוכו והמחלט מתוכו ומאחוריו זה וזה שטמאין בביאה: ה הכונה מן המוסגר בשחור

חזר נגע על הבית חולץ את האכזים חזר על האכזים בחזית הראשון יכתף והאכזים ישמשו את חזית השני בסימין: בית שחור מוסך על גבי בית המנוע וכן אילן שחור

מוסך על גבי בית המנוע הנכנס לחיצון שחור דבריו רבי אליעזר בן עזריה אמר רבי אליעזר מה אם אבן אחת סכנו שטמא בביאה

הוא עצמו לא ישמא בביאה: ז השמא עומד תחת האילן והשחור עובר טמא הטהור עומד תחת האילן והשמא עובר שחור

אם עמר שטמא וכן באבן המנועת שחור ואם הניחה הריזה שטמא: ח טמור

ח טמור

מאחרת בבית טמא הוא מה תלמוד לומר טמא הוא הוסיף לו שיהא טמא בין מתוכו בין מאחוריו: וזה הוסיף

שטמאין בביאה לטמא כל הכנסתו כתיב: ה הכונה מן המוסגר לטהור לאחר שחלץ וקנה וטמא וכתב לו שבו כתיב ימי הסגר לקח מותו בית אכזים וכאן בבית אחר: חזר נגע לבית המוסגר חולץ את

האכזים שלקח ממנו וממלכין מן הטהור והן טמאין כטומאת הבית שכלטו ממנו: חזר הנגע לאכזים סככה בטהור: הבית המוסגר יתכן כאלו היו קבועים בו והכי אכזים כמו בעו כתיבה אלף שאמתין להם עד

שיטמאו הבית השני בסמיכון דטעון הבגר ודינו לכל דבר ככל בית שגדאה בו נגע כתיבה: ו בית שהיא מוסך על גבי בית המנוע כגון שביית המנוע כגון בתיך בית אחר: וכן אלף שביית המנוע

כגון תמיתו: הכנסה לחיטון טהור דהאי להודים קאי והאי לחודים קאי ודמי לבית ועליה דאי קאי מצורע בבית עליה טהורה: ומה אם אבן אחת שביית המנוע שטמאה כל אשר באהל הבית כלו

שהוא בבית אחר לא כל שכן שטמא כל מה שכתף החיטון והלכה כרבי אלישר: ז והטהור עובר טמא דכתיב במנוע מחוץ למחנה מושבו מבאן שמושבנו טמא וילכך כשהטמא עומד תחת

האלף כעשה מקום האלף מושבו והטהור העובר שם טמא אלף כשהטמא עובר ואיכו עומד לפי שם אין זה קרוי מושבו ואף על פי שהטהור יושב שם טהור ואיכו מקבל טומאה: ואם עמד הטמא כעמא מקום

האלף וטמא הטהור העובר שם: וכן באבן המנועת אם אדם הכניסאה עובר תחת האלף הטהור העומד שם לא טמא: ואם הכניסה טמא והוא קדין אפילו לא הכניסה אלף שטמא הכניסה: ט עקור

נגעים פרק יג

לב

ט הנהו שהכנים ראשו ורובו דכניז מראשו ורובו לא השיב ביהא : שהכנים ממנה שלש
 אינבעיות על שלש אנבעיות השיב כאלו ככסה כל הטלית כלה אכל פחות מכן לא דכניז משלש על שלש
 אינה מקבלת טומאה ולא השיב וטמאה כגון טלית המונעת שהכנים ממנה כזית לבית טהור וממאה
 דכרעת חקקה למת וטלית המונעת דמטמאה בכיהא כפקא לן מקרא דכתיב ולכרעת הגדר ולבית
 מקיש כגד לבית מה בית מטמא

כזיאה דהא כתיב והבא אל
 הכייתוכו אף כגד מטמא בכיהא
 מכין לרבות את כלן כגון שיש
 וערב ועודות תלמוד לומר זאת
 תורת כגע דרעת כגד כמר מקיש
 כלן לכגד מה כגד מטמא בכיהא
 אף כלן מטמאין בכיהא :

ט זכליו על כתיב
 מקופלים וממחים על כתיב
 דרך משאיו : וטבעותיו בידים
 מוכחים על פס ידו שלא כדרך
 מלבוש : הוא הן טמאין מיד
 דקרינן כמו ככלים והבא אל
 הבית וטמא : היה לבגש כליו
 דהשתא אינ כליו טמאים אלא
 מחמת ידיה הן טמאים עד
 שישהא בכדי אכילת פרס דכתיב
 והאכל בבית יכב את כגדו
 והשוכב בבית יכב את כגדו

ח שחור שהכנים ראשו ורובו לבית טמא נשמה וטמא
 שהכנים ראשו ורובו לבית טהור טמאהו טלית שחורה שהכנים
 ממנה שלש על שלש לברית טמא נשמת וטומאה שהכנים
 ממנה אפילו כזית לבית טהור טמאתו ט מי שנכנס
 לבית המנוגע וכליו על כהפו וסגדליו ושבעותיו בידיו הוא והן
 שמאין מיד היה לבוש בכליו וסגדליו כרגליו ושבעותיו בידיו
 הוא טמא מיד והן טהורין עד שיששה כדי אכילת פרס פת השין
 ולא פת שעורים מיסב ואוכלן בלפתן י היה עומד בפנים
 ופשט ידו לחץ ושבעותיו בידיו אם שהה כדי אכילת פרס טמאות
 היה עומד בחץ ופשט ידו לפנים ושבעותיו בידיו רבי יהודה טמא
 מיד והכמים אומרין עד שיששה כדי אכילת פרס אמרו לרבי יהודה
 כח אם בזמן שכל גופו טמא לא טמא את כח שעליו עד שיששה
 כדי אכילת פרס אף בזמן שאין כל גופו טמא לא יטמא את כח
 שעליו עד שיששה כדי אכילת פרס יא מצורע שנכנס לבית
 בל חבלי ששם שמאין אפילו עד הקדור רש אומר עד ד' אמו בלים

מיד

יג יתביא אינ לי אלא אוכל ושוכב לא אוכל ולא שוכב מנין תלמוד לומר יכבם כגדו ריבה אם כן למה נאמר
 אוכל ושוכב ליתן שיעור לכא אל הבית שאין טעון כבוס כגדים עד שישהה כדו שיעור אכילה כשהוא
 שוכב כלומר כשהוא מיסב וכמה שיעור אכילה כדו אכילת פרס שהוא חני ככר של עירוב לדברי רש"י
 הם ארבע כנים ולדברי ריבנו משה נר מיומן שלשה כנים : מיסב ואוכלן בלפתן שיעורו מועט משאלת
 אוכלן בלא לפתן שמתוך טעם של לפתן הוא ממנה לאכול : היה עומד בפנים תוך בית
 המנוגע : ופשט ידיו לחץ וטבעותיו בידיו והכא מייכי בטבעותיו באנבעותיו דרך מלבוש ואם שהה
 כדו אכילת פרס טמאות דכתיב גופו גרירי ואם היו כפס ידו דרך משאיו מוכיח דבטמאתה שהם טמאות
 מיד : כיומן שאין כל גופו טמא כגון הכא דהוא עומד בחוף ולא כטמא כל זמן שלא הכנים ראשו ורובו
 יאזכו דין שלא יטמא את מה שעליו עד שישהה כדו אכילת פרס ורבי יהודה אמר מנינו שיפה כס
 הטמא להניל מכה הטהור להניל שהיו ישראל שמקבלים טומאה מנילין כלים בבית המנוגע
 שאין מטמאין עד שישהה כדו אכילת פרס נגעים ובהמה שאין מקבלים טומאה אינ מנילין כלים
 בבית המנוגע שהכנים שעליהם טמאים מיד ואין הלכה כרבי יהודה : יא עד
 ארבע אמות קסבר רבי שמעון למעלה מארבע אמות רשותא אחריתו הוא דקומתו של אדם
 בינוכי שלש אמות ואמה אחת לפשטו ידים ורגלים ואין הלכה כרבי שמעון : כלים מיד טמאים
 כלומר כלים שאמרו עד הקודות לתנא קמא ועד ארבע אמות לרבי שמעון מיד הן מיטמאין
 כשכנס עמהן לבית המנוגע : כדו הדלקית הנכר כשכנס ברהות מודה רבי יהודה דטמאין
 מיד ולא פליגי אלא כשכנסם שלא ברהות מושם דמוטבו של מנוגע מטמא כדאמרן וכשכנסם
 ברהות הוי מוטבו מיד אכל בשכנסם שלא ברהות לא הוי מוטבו אלא אם כן שהה כדו הדלקית הנכר

זלף

נועים פרק יד

ולא אפקיה ואם לא שהה כדי הדלקת הכר לא הונו מושכו דהוי דלא אפקיה משום דעורר בהדלקת הכר דכיוי שמיאי או דיומת הקול ולא מני מפיך ליה : יב נכנס לבית הכנסת מזרע שבא ליכנס לבית הכנסת : עושים לו מחינה גבוהה עשרה טפחים דפחות מעשרה חיכה תשובה מחינה להכיל : ברובא ארבע אמות כנגד ארבע אמות של תפלה איכמי משום דזהו שיעור מקומו של אדם כדאמרנין בערוכין כפרק יז

שהונויאהו : ככנס ראשון ויוכא ארזין כדי שלא יטמאו העמודים בבית הכנסת ככניסתו וינטיאנתו כשהוא עובר מן הפתח ועד ה המחינה דתייסקין שמא יעמוד מעט כשעה שהוא עובר ויטמאו כל העומדים שם : כל המציל בנמיד פתיל כנוף כלי חרס וכל הנהו דחשיב במסכת כלים פרק ואלו כלים מנינים : כל המציל מוכסה בחהל המתכונן כור ודות דלא גבו צמיד פתיל חלא כסוי כדתנן במסכת אהלות פרק התמוד והלכה כדבי יוסי :

פרק יד

מיד שמאין רבי יהודה אומר אם שהה כדי הדלקת הכר יב נכנס לבית הכנסת עושי לו מחינה גבוהה עשרה טפחי על רוחב ארב אמות נכנס ראשו ויוצא אחרון כל המציל צמיד פתיל באהל חמת מציל צמיד פתיל בבית המונגע וכל המציל מכוסה באהל חמת מציל מכוסה בבי המונגע דברו רבי באיר רבי יוסי אומר כל המציל צמיד פתיל באהל חמת מציל מכוסה בבית המונגע כר המציל מכוסה באהל חמת אפילו מגולה בבית המונגע שחור :

כיצד משחרין ארת המצורע חיה מביאה פיילי של חרש חרשה ונותן לתורה רביעית מים חיים ומביא שתי צפרים דרור שחט את אחד מהן על כלי חרש ועל מים חיי חר וקובריה ב פניו נטל עץ ארו ואזוב ושני תולעת וכרכן בשירו הלשון והקיף להם ראשי אנפים וראש הזנב של שניה טבל וחזה שבע פעמי לאחר ידו של מצורע ויש אומרים על מצחו וכך היה מזה על השקוף שבבית מבחורין * ב בא לו לשלח את הצפור החיה אינו הופך פניו לא לים ולא לעיר ולא למדבר שנאל ושלח את הצפור החיה א מחורין לעיר אל פני השרה בא לו לגלח את המצורע העכיר תער על כל בשרו וכנס כגרוי וטבל שהוא מלטמא בביאה והרי הוא בטמא כשרץ נכנס לפניו מן החוסה מגודה מביחה זבעת ימים ואסור בתשמיש הכשרה :

כיצד

מטחרין פיילי מזרק השמים במחורין ויון מתרומינן דשתין בפילי חמר : חדשה דכתוב אל כלי חרש אל מים מקיף כלי מים מה מים שלח נכשה בהן מלאכה אף כלי שלח נכשה בו מלאכה : רביעית משום דכתו בדם הצפור השחונה

ונמים החיים מים חיים שדם הצפור ככר בהן : ועצרו חמשים דביעית : מים חיים שלפולם מונעים ואינן פוסקים : צפר דרור שדרות כבית כבשדה : וקברה בפניו לפי שאמורה בהנאה : ושכי תולעת לשון של צמר כנבע שכי כרמיזי בלעז : כרכן בשירי הלשון עץ ארו ואזוב ושכי תולעת היה מכיחן יחד והלשון יוכא ועדך על עץ ארו ואזוב והיה כרכן בו דהוו שלשתן בגאולה אחת : והקיף לשון ממיכה והקדשה כמו מקיפים שתי חביות לתרים שלא מן המוקף כלומר היה מוקף להן ראשי אנפים וראש הזנב של הצפור החיה וטובל כלן ביחד בדם ונמים שככלי חרס : לאחר ידו על גב ידו של מצורע : ויש אומרים על מבחורין והלכה כוש אומרים : על השקוף של בית שהוא המונע : לא לים אם הוא צעיר היושב על שפת הים : ולא למדבר אם העיר יושבת אכל המדבר : שאמר ושלח את הצפור החיה אל מחורין לעיר אל פני השדה מכאן שאינו הופך פניו לעיר : והעביר תער על כל בשרו לאו דוקא שלא היה מולח חלא כל מקום כבוס שיער ונראה לאפוקי שיער בית הסתרים דאמר קרא והיה ביום השביעי יגלח את כל שעריו וכל את ראשו ואת זקנו ואת גבות עינו פרט ואת כל שערו יגלח חזר וכלל כלל ופרט וכלל או איה דין אלה כעין הפרט מה הפרט מזה הפרט מקום כנוס שער וכראה אף כל מקום כנוס שער וכראה ותגלה ראשונה שונגל ביומן חלוניו למדה גמורה שיה מתגלחת שניה שונגל לא חז שם שבעה ימים דכאמר בימי חלוניו יגלח את כל שעריו וכל מה תגלחת האמורה בו שבו פרט לבית הסתרים אף תגלחת האמורה בו ימי גמרו פרט לבית הסתרים : טהור מלטמא כבואה ומלטמא משכך ומושך כדרך שהיה מטמא כימי חלוניו : מטמא כשרץ לטמא אדם וכנדיס כימנ

נעוים פרק יד

חבל לא נמשא: מוכרה כביתו לעבדו זה שאמר בתשמיש המטה דכתיב וישב מחוץ לחבלו ואין אהלא אלא אשתו וכן הוא אומר שובו לכם לחבלים כשהתיר להם תשמיש המטה לאחר מעמד הר סיני: ג טהור מלמח כשרץ ופוסל יתרומה וכו' לח: ושגש טהרות כיוולדות ויהי כוכ בעל שלש דאיות ובוכה דככלהו טוכל ועלה אוכל נמשא: הערוב שמשו אוכל כתרומה הכיא כפרתי אוכל בקדשים הרי שלש טהרות והאי

דקאט וילד טפי מוב ווכה מטוס דבולדת כתיב בהדיא וכפר עליה: הכהן וטהרה לאלהות: ד והלויים בעת שכתרו לשירובמרד ואיכה כהנא לדונו: ה מנתן טיהיו שנות דלכתוב דחמאכ כפורי ומוטו כפורי טכיס טעי דכתב דחמאכ למה לי אלא ללמד טיהיו טעיהן שנות: ז ומנאת טרפה וכו' דמיות כתיב פרט לטרפו: תמות המשתלקת ויטחה עד שתמות מאליה: ו כרביע כרע המטה כדמפר ואויל שחלק כרע המטה לשנים ואלו השני מחלקו לארבעה והוא רביע כרע וקמל דמנה לכתום טיהיה רביע כרע לא פחות ולא יתר:

טס לוו שמליון ומחבדיו אונע לדבר אחד אוזב ויון אוזב כחלי אוזב דמוי: ז ביום השמיני כשנלח כשביעי מביא קרבנותו כשמיני אבל אם שהה ולא גילת אלא כשמיני מביא קרבנותו כששיעי לפי שטעון הערב טס בין גלוח להבאת קרבנותיו ח ומחך טעי ידויו עליו וקודם סמוך היה טעון תבוסה שאם מצרוע טעון תבוסה חי: ואח ביד דכתיב ולקח הכהן ונתן על תנוך אוזן

ג ביום השביעי מגלה הגלחת שניה כנגלחת הראשונה בכס בגריו וטבל טהור מלמסא כשרץ והריו הוא טביליום אוכל במעשר הערוב שמשו אוכל בתרומה הביא ברתו אוכל בקדשים נמצאו שלשה טהרות כמצורע ונ' טהרות בזולתו: ד שלשה מגלחין ומגלחתן מצוה הגזיר והמצורע והלויים וכולן שגלחו שלא בתער או ששירו שתי טעורות לא עשו כלום: ה שתי צפרים מצותן שיחו שוות במראה ובקומה וברמים ולקחתן אחת אף על פי שאינם שוות כשורות לקח אחד היום ואחד למחר כשורות שחש אחת סחן וכמצאת שלא דרור יקח וזו לשכה הראשונה סותרת באכליה שחשה ובמצאה טרפה יקח וזו לשניה הראשונה סותרת בהנאה נשפך הדם תמות המשתלקת ממה המשתלקת ישפך הדם: ו מצות עין ארו ארבו אמה ועביו כרביע כרע המטה אחד לשנים ושנים לארבע מצות אוזב לא אוזב יון לא אוזב כוחלי לא אוזב רובי לא אוזב מברכת ולא כל אוזב שיש לו שם לוי: ז ביום השמיני מביא שלשה כתמורת השאת ואשם ועולה והדירה הביא השאת העוף ועולת העוף: ח בא לו אצל האשם והסך שתי ידיו עליו ושחשו וקבלו שני כהנים את דכו אחד בכלו ואחד ביד זה שקבל בכלו בא וזרק על קיר מזבח וזה שקבל ביד בא לו אצל המצורע ובצורע טבל בלשכת הכצורעים בא ועמד בשערי בניקנור רבי יהודה אומר לא היה צריך טכילה: ט חכמים ראשו ונתן על תנוך אוזבו וידו ונתן על בהן ידו רגלו ונתן על בהן רגלו רבי יהודה אומר שלשחם היה סכנים כאחד אין לו בתן יד בהן רגל און יסנית אין לו טהרה עולמית רבי אליעזר אום' ונתן הוא על סקומו רבי שמעון אומר אם נתן על של שםאל יצא

מטוחר מה כתיבה בעגמו של כהן אף קבלה בעגמו של כהן אינו כדכתיב והיה ביום השביעי יגלח וכו' וכנס כנדיו ורחץ כשדו במים וזכמים זומרים החול והיה עלול לטומאה שמה לא שער עגמו כטהרה כראוי וכטמא אחר טעבל לפיכך נדך טבילה אהרה מספק והלכה כחכמים: ט הכנים ראשו לפי טעורת ישראל אין מחוסר כפודיה וככס לה ודס האשם היה כפסל כיוצא אם יצא חוץ לעזרה לפיכך היה המצורע עומד בשער כיקנור שהיה בין עזרת הים לעזרת ישראל וככנים ראשו ליתוך העזרה עד שנותנים המתכות על תנוך אוזבו ומכנים ידו ורגלו עד שיתן על כהכותו עגון זה נדר האמנעי של און: רבי יהודה אומר וכו' ואין הלכה כרבי יהודה: אין לו טהרה עולמית דכתיב בקרא ודוקא כשקטעה אוזבו או כהכותו לאחר שהחוקק לטהרה: רבי אליעזר אומר ונתן הוא על מקומו דלא כעין כדכתיב כקראוין הלכה כל חליעוד וכן אין הלכה כרבי שמעון

נועם פרק יד

דלאמר אם כתיב על של שמאל ימא : י בטל מלוג השמן העלה את הלוג עם האשם בתקום שמיטנו בצפון והיה מוזנין סס : לתוך כפושל חבירו משום דכתיבינן על כף הכהן משמע שהכהן העבירה את ההואות היה יונק על כף כהן אחר : כנגד בית קרשי הקדשים משום שנאמר שבע פעמים לפני ה' ולא שהיה מכניס את השמן כהיכל להזות כנגד הפדוכת לא בעזרה היה עומד והיה הוסיף שכני לנד בית קדש הקדשים ומזה

על קרקע העזרה : על כל הוזה יסבילה על כל פעם שזמה טובל אנכנו בשזין ולא שיטכול אנכנו יפסס אחת וזה מלוייה טבילה שמים ושלא הוזה לשבע פעמים אטבילה : אנכנו כמי קאי :

בין שכתן בין שלל כתן כפר וטהר נברא : ומעלין עליו כאלו לא כפר קאי שטייש שלל עשה מזה מן המזבח ואין הלכ' כרבי יוחנן בן כורי : חסר הלוג שמן של מזבחה עד שלל ינן לכפו השמאלית ומלככה ולא אמרינן דקבעה ליה הלוג שהיה כלי שרת אלא יניקה קבעה :

עד שלל כתן שבע מיתדות דמכר רבי שמעון ונתן שבע קבע ולא יניקה ואין הלכה כל שמעון :

יא הכל הולך אחר חטאת דכחטאת ועולה חלקים העשיר והעני דעשיר מביא מן הכהמה ועני מביא מן העוף שיעי ערדים או שכי בכי ויהי הילכך אם בשעת

הקרבת החטאת היה עני והביא חטאת העוף אעפ' שהעשיר אהב משלים קרבן עני ומביא עולת העוף וכן אם היה עשיר והביא חטאת בהמה אעפ' שהעני נדיך להביא עולת בהמה : ד' יהוד' אומ' אחר האשם דכאשם שזין עני ועשיר והוא ראשון לקרבנות המזבחה ומיוחד לטהרתו יותר מכלן ושניהם מקרא אחד דרשנו דכתי' אשר לא תשיב ידו טהרה ר' שמעון סבר דכר המכפרו והוא החטאת ור' יהודה סבר דכר המכשירו ומטהרו והוא האשם והלכה כרבי יהודה : יב שהביא קרבן עשיר ונתבא עליו זכרה ואודי דנשי למתמי מביא לא יבא תבא דישא : מביא אדם על זכו ונתן חף על פי שהוא עשיר מביא עליהם קרבן עני אם הם עניים וקרבן זה מטהרן לאכול בו בחיים כדאמרן הביא כפרתו אוכל בקדשים : חף על ידי אשתי מביא קרבן עשיר דאשתי שהיא כגופו אינו יכול להביא עליה קרבן עני ולא קרבן מזבחה בלבד לא הוא הדיון לכל קרבן שהיא חייבת אינו מביא עליה קרבן עני אם הוא עשיר : יג זאת שאלו אנשי אליהם בדריאה חת' ד' יהושע מזבחה שני שהוא בחיים מה תהא עליו היאך יטהר לאכול בקדשים שאלו היה המזבחה האר' ח' חף על פי שכתעברו קרבנותיהן זה יקרב לשם מי שהוא חיה וזה יקרב לשם מי שהוא חיה ומת האחד והיו שני הקרבנות לפכינו היו הקרבנות מתים וזה מקריב קרבן אחד אבל השתאינו יכול להקריב את זה דשמא של מת הוא והוא חטאת שמתו בעליה דלמית' אולא וקרבן אחר נמי אינו יכול להביא דשמא אינו שקרב היה שלו וכפטר ומנא מביא חולין לעזרה ואינו יכול להתנות כדכנה שאין חטאת נאה כדנה : וכתוב ככסוי לאחר והיו עני וראוי להביא קרבן דליות חטאת העוף נאה על הכפס ואין נה משום חולין

פרה פרק א

לד

חולין נמרה ואם אינו מפקיר ככסיו והביא חטא העוף לא טהר דעשיר שהביא קרבן עני לא יבא וזמן האשם שמביא לכאף לאקשוי היכי מבי מייתי אשם משפק דלמא חולין לעורה מייטי דכוין דאשם שזין מתגתו לשלמי יכול להביא אשם ולהקנות אם חכי מייב אשם יהא זה לאשם ואם לאו שקרש אשם שלי יהא זה לשלמי מה שאין יכול לעשות כן בחטאת שאין מתגות דמיס של חטאת שוות לשלמי דמתן דמיס של חטאת למעלה מחוט הקרבא ושלמים למטה מחוט הקרבא :

פרק א

ר' אלעזר אומר עגלה בת שנתי ופרת בת שתי וחכמי אומרי עגלה בת שתי ופרה בת שלש או בת ארבע רבי מאיר אומר אף בת תמיש כשרה הוקינה אלא שאין ממתינין לה שמא תשחיר שלא תפסל אמר ר' יהושע לא שמעתי אלא שלשית אמרו לו מה הלשון שר' שלשית אמר להם כך שמעתי מתם אמר בן עזאי אני אפריש אם אומר אחת שלשית לאתרות במנין וכשאתה אומר שלשית בת שלש שנים כיוצא בו אמרו כרם רבעי אמרו לו מה הלשון רבעי אמר להם כך שמעתי מתם אמר בן עזאי אני אפרש אם אומר אתה רביעי לאתרו בכנין וכשאתה אומר רבעי בן ארבע שנים כיוצא בו אמר האוכל בבית המנוגע פרס מג' לרב אסרו לו אמר משמנה עשרה לסאה אמר להם כך שמעתי מתם אמר בן עזאי אני אפרש אם אומר אחת בשלש לקב אין בו חלה וכשאתה אומר משכונה עשרה לסאה מיעשתו חלתו ב רבי יוסי הגלילי אומר פרים בני שתיים שנאמר ופר שני בן בקר תקח לחטאת וחכמים אומרים אף בני שלש רבי מאיר אומר אף בני ארבע ובני חמש כשרים אלא שאין מביאים זקנים ספני הכבוד ג כבשים בני שנה ואלים בני שתיים וכולם מיום ליום בני שלשה עשר חדש אינו כשר לא לאיל ולא לכבש רבי שרפון קורוהו פלגס בן עזאי קורוהו בוקר רבי ישמעאל קורוהו פרבדוגמא הקריבו והביא עליו נסכי איל לא עלה לו מובחו בן שלשה עשר חדש ויום אחד הרוי זה איל

רבי אלו עזר אומר עגלה בת שנתה עגלה עדופה נריך שתהא בת שנת ולף ויגר : ופדה אדומה בת שתי שכי' דלשון פדה משמע דקיש' טפי מעגלה : וחכמים אומרים עגלה עדופה כשרה אפי' בת שתיים וכ'ש בת שנתה אלא דאפי' בת שתיים עגלה היא ואלפג דק' מא' לן כל מקום של עגל בן שנה הוא כבדי דבן שאני עגלה עדופה דכתיב' דה עגלת בקר ולא כתב עגלה סתם : שמא תשחיר שלא תפסל שאם יולדו בח שתי שבער ש' שרות פסולה דכתי' אדמו' תמימי שתהא תמימה באדמומות והלכ' דפדה אדומה בת שלש שנים או בת ד' וזקנה כשרה אלא שאין ממתינין לה שמא תשחיר ותפסל : לא שמעתי אלא שלשית כך שמעתי שאין כשרה לפדה אדומה אלא שלשית כך שמעתי סתם וזין לי

לפרש : שלשית משמע שלשית לאתרות במנין שנולדו ב' פרות אחרות לפניה וזאת שלשית להן : שלשית משמע שהיא בת ג' שכי' : רביעי לאחרי כשיש ד' כרמים שזין לומר על האחרון שהוא רביעי לאחרי אבל רבעי משמע כרם בן ד' שכי' : האוכל בבית המנוגע פרס השוהה בבית המנוגע כדי אכילת פרס מטמא בנדי' שכליו ופרס הוא מני ככר מת' ככרות לקב : אמרו לו מניח לקב כלומר היה לך לומר מניח לקב שההכה ו קבין מ' ככרות לקב אין מ' לקב : כך שמעתי מרבותי וזין בידי לפדה למה לא אדמוס המ' מניח לקב אחי אפרש מאי כפקא מיכה בן זה לזה : עג' לקב אין בו חלה דחטאת רביעי' קומח ועוד הייב' בחלה והלכ' קב ככלב אין מפרש מ' זכנו חלה הי' לך כשאתה אומר מ' ככדו' לקב משמע שלא הופדש מהן חלה וכשאתה אומר מניח לקב למנא שכל ככר הוא פחותה שמעטת חלה שהלכ' נריך להפריש ממ' חלה : ב ופר שני בן בקר תקח לחטאת כשהדרת הלויים כתיב' כפרשת בהעלותך והאי שני יתירא הוא דכוין דכתב' בתריה ועשה את האחד חטאת ואת האחד עולה ממילא ידענא דתרי כהנו לא כת שני ללמד שהוא בן ג' שכי' דכי היכי דלכת' שלש קרי שלשית הכי כמי' לכן שתיים קרי שני וחכמים אומרים כו' והלכה כחכמים : ג נא חטאת עולה נולד באחד באלול לא עלתה לו שנה עד אחד באלול של שנה שביה דכתיב' אוליג' ולא כתיב' חטאת עולה נולד העולם ואם כתיב' עברה לו וכן שלש' בני שתיים : אינו כשר לא לאיל דאוינו כהש' איל עד שייכס שלש' יום משנה שביה לו : פלגס לשון פלג כלומר מנוגע בין זה לזה יבא מכלל כש' ולכלל איל לא בא :

פרה פרק ב

בוקד לשון אשר היה בכוקדים שפירושו בעלי הבאן : כדלמא למטבע שפסל קודין כן בלשון ויזי אף וזו
בפסל מתורת איל ועזרת כעש : והביא עליו ככבי איל שליטת הדין והכסף אן למדכתוב אן לאיל לרבות
את הפסל לככבי איל : ד מתורת הכבור כגון שעירי ראשי חדשים ושל מועדות : ועלמיתין כלפון
בני שנה ככהו : מתורת היחיד טכנה אן שצירה : ואם הקדומוס כיום השמיני כשרים דכתיב ומיום השמיני
והלכה ורבה ובאמר בכבור וניוס
השמיני תתכלי מה בכבור עשה
יום שמיני כשמיני והלכה אף
בשאר קרבנות עשה יום שמיני
כשמיני והלכה מיהו כמדוי לחובה
מנה מן המוכר להביא מיום
שלישים ושלך : והפסח אלעג לחובה
הוא לא חסו חכמים משום דכסנו
לפי כעשות שלא יבוא לודי כוונת
כיון שאינו כאכל לחכמה אחרת :

דבי

אליעזר מועברת כשרה רבי
אליעזר ורבנן דהכ קיישי כעשת
דבי יהודה דחמה לקמן בתרקים
דעלה עליה וכר איכה פסולה לא
אם כן עלה עליה מדע כעל הפל
ופלוגי הו כ במעוברת שעלה עליה
וכר מעבמו כלל דעת הכנעלים
ולאיעזר דמכשיר סבר עונר ירך
אמו בזה והוא כסוד דמרה ורבנן
דפסלי סבר יבגוד לאו ירך אמו
סוד מעבטא מתחת מולכה

איל ד חטאת העבור ועולתיהן חטאת היחיד ואשם נאיר
ואשם מצורע כשרין מיום שלישי והלאה ואף ביום שלישי ואם
תקריבה ביום שמיני כשרים נדרים ונדברת הכבור והמעשר
והפסח כשרים מיום השמיני והלאה ואף ביום השמיני

פרק ב

רבי אליעזר אומר פרת חטאת המעוברת כשרה
וחכמים פוסלים רבי אליעזר אומר אינה נלקחת
מן הגוים וחכמים מכשירים ולא זו כלבד אלא כל קרבנות העבור
והיחיד באין סהארץ ומחוצה לארץ סן החדש ומן הישן חוץ סן
העומר ושתי הלחם שאינן באין לא סן תחדש ומן הארץ כ
פרה שקרניה וצאפיה וצאפיה וצאפיה יגור גלגל העין והשינים והלשון
אינם פוסלין בפריה ונצטח כשרה חתם בת יבלת והתחברכי
יתורה : פוסל דבי שאמאן אומ' כל מקום שאינשל ולא העלה סקומו
שער ארום פקולה : יוצא דופן ומתכן וכאיר פמולה רבי
אליעזר מכשיר שנאמר לא הביא אתכן זונה ומחיר כלב בית ה'
אלקד למל גרר ואין זו חבארה לבית כרל המוסים הפוסלים
במקדשים פוסלים בפרה רבב עליה גשען עליה נהלה בזנבה
עבר בה את הנהר קיפל עליה את החבורה גהן שלתה עליה
פסולה אבל קשרה במסורה עשה לה סנדל בשביל שלא תחליק
פריס שליתה עליה מפני חובותי כשרה זה הכלל כל שהוא לצורכה

כשרה

שהוא אף את טובה זה הלכה שהיא פסולה מעשה שעלה עליה וכר אפילו שלל מדעת בעלים ואפילו איכה
מעוברת ורל ברבי יהודה : איכה כקחת מן הגוים שהטודים על הרביעה ושאן כרענה כודם :
וחכמים מכשירין מפי שהבהמה כעשית עקרה כשרוכפה שני חס על בהמתו שלל תעקר ולא זו כלבד לא
בערתה וזאת כלבד פלוגי רבי אליעזר ורבנן אלא אף ככל קרבנות הכבור והיחיד פוסל ר' אליעזר אם כלקחה
מן הגוים דמיש לרביעה וחכמים מכשירין ואין הלכה כרבי אליעזר : באין מארץ ומחובה לארץ כל הקרבנות
באין בין מן הארץ בין מחובה לארץ בין מן החדש בין מן הישן חוץ מן העומר ושתי הלחם דאמר קדאבי
תבואו ל הארץ וקרבנת את קבירה והבאתם את עומר ובשתי הלחם כתיב ממוסותיכם תבואו לרש הארץ
כאין אלא מן החדש דכתיב בהו ממכה חדשה : כ יגור ימתין כמו גודו חלכה : והכנסת קטנה כיומר
זה מוס באדם ואינו מוס בכמהה : יבלת וזרואה כלפון : רבי יהודה פוסל והלכה כרבי יהודה :

ג

יוצא דופן פסולה כאשר קדשים דכתיב כי יולד פרט ליובא דופן ואף על גב דמכה לא
קדשי מוצח היא אלא קדשי דכך הדין מכל מקום יוצא דופן פסולה דחטאת קרייה דממא : רבי אליעזר
מכשיר באתן ומחיר דואף ואין הלכה כר אליעזר : כל המומי השום : כמקדשים בכבודות פרק על אן מחיר
מפורה המומין הפוסלין כמקדשין : פוסלין כפר דכתיב אשר אין בה מום עבר בה את הנהר אמו כובכ כספיה
בה כשעבר את הנהר : קיפל עליה את המורה החכל שקושר אותה צו קפלו וכתיבו על גופה : דמן עלותה
עליה פסולה כאשר כפרה אשר לא עלה עליה עול וכאמר בעללח ער ופה אשר לא עובד בה אשר לא מטכה
בעול מה עול האומר צעלה עשה שאר עבודת פסולה כעול אף עול האומר כפרה עשה שאר עבוד פסולה
כעול

פסול: בשביל שלא תחליק שלא יחליקו רגליה ותפול: לנורך אחר פסולה ואפילו לנרכו ולנרכה פסולה:

ד עלה עליה זכר פסולה אע"פ ללא כוחא ליה משום דדמויה יקדים ומפסיד טובא ובעבודה דלא כוחא ליה לא מפסלא דכתיב בעולה עדושה אשר לא עובד בה כעובד עבד וקריבן עובד מה עבד דכוחא ליה אף עובד דכוחא ליה וילפינן פרת חטאת מיכה מכל מקום הואיל ובשאר פרות היה כוחא ליה חטאי לגבי פרת חטאת כמו כוחא ליה ועוד אם

באת להכשיר אם כן היה כוחא ליה ומשום הכי כפולה: העלהו פסולה לאו דיקא העלהו אלף אם עלה עליה לדעת הכהנים אפי' עלה מעצמו פסולה ואם שלא לדעת הכהנים כשרה ואין הלכה כרבי יהודה: ה היותה שתי שערות שחורות פסולה דכתיב אדומה תנינו אי למומין הדי ככר אמור' אשר אין בה מום לא שתי תמיש דלדמיונות: ר' יהודה אומר בתוך כוס אחד גרסינן ולא גרסינן אפי' ובמקו שהיה שוכה תכ"ק גומא היה שוכה ר' יהודה כוס גומא וכוס אחד הוא אלף שחיבי אדם לומר בלשון דכו שרבו של רבי יודא היה קורא לגומא כוס והכי מוכח בעתפ' מוכיחו מכוונות

בשירה לצורך אחר פסולה ד שכן עליה עוף כשרה עלה עליה זכר פסולה רבי יהודה אומר אם העלהו פסולה ואם בעצמו בשירה ה היו בה שתי שערות שחורות או לבנות בתוך גומא אחת פסולות רבי יהודה אומר אפילו בתוך כוס אחד היו בתוך שני כופות והן מוכיחות זו את זו פסולה רבי עקיבא אומר אפילו ארבע אפילו חמש והן ספורות יתלוש רבי אליעזר אומר אפילו חמשים רבי יוחנן בן בתירא אומר אפילו אחת בראשה ואחת בזנבה פסולה היו בה שתי שערות עיקרן משחר וראשן מאדים עיקרן מאדים וראשן משחר הכל חולץ אחר הנראה דברי רבי מאיר וחכמים אומרים אחר העיקר

פרק ג

שבעת ימים קודם לשריפת הפרה מפרישין כחן השורף את הפרה מביתו ללשכה שעל פני הכירה צפונה מזרחת ובית אבן היתה בקראת ומוין עליו כל שבעת הימים מכל חטאות שהיו שם רבי יוסי אומר לא היו מוין עליו אלא בשלשי ובישעתי בלבד רבי חנניא מגן הכהנים אומר על כחן השורף את הפרה מוין כל שבעת הימים ועל שר' יום הכפורים

וממוכות וכו' וד: ר' אליעזר אומר אפי' חטאי כמות אפי' טובא והן מספורו יתלוש והלכה כותן: אף הנראה הינו אחר ראשן של שערות: אחר העקר ואם עקרו מאדים וראשן משחר ויש בעקר המאדים כדי שיטבל בפי הזוג גומא ראשן העשירי והוא כשרה לכל אש אין כשקר המאדים שיעיר שיכלו להטבל בפי הזוג פסולה אפי' לנרי חכמים טעמי ד שתי שערות האונות ככל מקום הוא כדי שיהיו נטמאים כאשר נטמא בפי הזוג וכן הלכה:

שבעת

יומים וכו' מפרישין כחן השורף את הפרה דכתי' כפרשת מלאים כאשר נטמא בפי הזוג וכן הלכה: וזה ה' לעשות לכפר עליכם ודרשו רבותינו לעשות זה מעשה פרה לכפר עליכם זה מעשה יום הכפורים שהכהן השורף את הפרה וכהן גדול העובד ביום הכפורים טעון פרישה ז' כמו שהיו טעוני אהרן וכינו ב' ימי העלול' דכתי' ומפתח אהל מועד לא תבאו ז' ימי' והיו מפרישין אותו מאשטו שמו יבא על האשה ותיצא כדה והעובד כדה טעם ז' ימי' ולא יוכל לשורף הפר': הנהיה אית דאמרי מקו' היה בהר הבית ובידה שמו ואית דאמרי כל העוקש קרני בירה כמה שכל הכיר וגו' בפסוק מורה טעמו דמפריש' הכהן השורף את הפרה ללשכה שהיא כפוכת מזרחית בין דעטאת היא ונשאת טעונה כפון תקימו ליה דכתיב בפסוק מורה כי היכי דהוה לה היכי' ונית אתן היתה בקראת לפי שכל מעשה היו ככלי גלילין כלי אבני כלי אדני' שאינן מקטלין טומא ובהם ככלד היה משתמש כל ז' ימי ההפרשה משום דטבול יום כשר נפרה והיו מטימאין הכהן השורף את הפרה ומטבילין אותו מיד להוציא מלבן של בדוקין שאומרי' כמעורבי שמש הית' כעשית תקימו לה דכתיב מעלות יתרות כדי שלא יולדו בה: וכל ז' ימי הפרשה: מכל תמאמות שהיו שם מכל הפרו טעמו מיומי' נטה רכינו ועד אותו זמן שמכל פרה ופרה היו כותבין קבת למשמרת ויום א' מוין פלוג גאופר פרה אחת ויום ב' מאהרת ויום ג' מאהרת: ב' וכו' לפרישתו יכין תך וכו' ר' יוסי תרויהו סביר להו טבילה כוונת' אמנה וקא מפלגי בהזאה אי עקבין לה לטבילה אי לא תך מקיש הזאה לטבילה ותזאה בוטחה מנה וכל יומא מנ' ימים קראוניהו איכא למספיקי שמו' היום ויום שלישי לגומא ונשלה האחרונים כל יומא מספיקין שמו

פלה פרק ג

שנינו ורבינו לא בני הזאה דלאו בשלישי איכא לבפוקי ולאו בשביעי איכא לבפוקי שאין הזאה בשביעי עולה
ונשום הזאת שביעי עד שיה בשלישי שלפניו וכל שנעה לאו דוקא דעל כרחין הא קיימא לן הזאה שבת וזין
דומה את השבת ור' יוסי לא מצינן הזאה לטובלה והזאה בזמנה לזו זמנה הילכך לא בני הזאה אלא שלישי
שביעי בלבד ור' חכמה סגן הכהנים כמי כל יוסי סבירא ליה דהזאה בזמנה אינה זמנה וכתן השורף את

הפרה מעלה בעלמו הוא כי הוכי
ללא לזולתו בה מפני שהיא כעשית
בטבול יום ב נכויות על גבי
הקלע נזר החלמיש שכבר שהיה
שם מתחלת בריותו של עולם ואף
על פי כן החזירו לבעות תחתיו
חלל מכי קבר ואין לו למת אהל קלל
תחתיו קבר ואין לו למת אהל קלל
טפח וטומאה שהיא רנו' בוקעת
ועולה לפיכך היו נזכרים אותן על
גבי קיפין שאפי' יש קבר תחתיהן
החלל משפיק וכל לשון טומאת ה
התחום שבעצמו ללשון ספק ו
מזכנה האו כתיבם הזה שאינו
גלוי : ומתאים כשים מעשרות
ויולדות שם כל לו מעלות יתרות
עשו בה כי הכי דלא לזולתו בה
מפני שהיו נשום אותה בטבול יום :

הכפורים לא היו מוין עליו אלא בשלישי ובשביעי בלבד » ב
חצרות היו בירושלם בנויות על גבי סלע ותחתיהם חלול משני
קבר התהום ומביאים נשים עוברות ויולדות שם ומבדלות שם
את בניהן ומביאין שוורים ועל גביהן דלתות ותנוקות יושבים על
גביהן וכונות שר' אבן בידם הגיעו לשלוח ירדו ומלאו ועלו
וישבו על גביהן ר' יוסי אומר כמקובו היה משלשל ומבלא »
ג באו להר חבית וירדו הר חבית והעזרות התחתים חלול
כפני קבר התחום ובפתח העזרה היה סתוק קלר' של חשאת
ומב איהם זכר של רחלים וקושרים חבר' בין קרניו וקושרים
כקל ומסבך בראשו של חבל וזורקו לתוך הקלל ומכה את הזכר
ונרתע לאחוריו ונושל ומקדש כרי שוראת על פני חמים רבי יוסי
אום' א' תחבו כקים למינים לרדות אלא הוא נוטל ומקדש » ד
לא היו עושי' לא חשאת עג חשאת ולא תיבוק על גבי חברו ועריבין
היו התנוקות לחוות דבריו רבי יוסי הגלילירבי עקיבא אומר לא
היו

ומגדלות שם את בכיהן עד שהיו בן שמחה ימים ולא יותר שלח
ידאן קרי : ומביאים שוורים שכריבן רחנה כדי שלא יהיו רגלו של תמוק הוישב עליהן מאהילות על
הארץ מפני קבר התהום : ועל גביהן דלתות ועוד זאת מעלה יתירה כדי שלא יהיו רגלו של תמוק
מאהילות על הארץ : זכומות של אבן בידם שכל מעשה הפרה בכלי גללים וכלי אבנים : וכלי אדמה שאין
עקבין טומאה : וירדו תינוקות הללו לתוך כהר שילוח ומלאו ממנו מים לקדש עומטאת שמזין על
השורף את הפרה כל שנעה ובתוך ההדר' כל לבפוקי לקבר התהום דלא עבדו דקביו בנהרות : רבי
יוסי אומר מעל גבי השורים היו משלשלים חפלי וממלאים מים ולא היו יורדים לתוך השילוח ואין הלכה כל'
יוסי : ג באו להר חבית הכותב מעל גבי השורים עם הכסות מלאים מים : וכתב הערה של
שנים הבמכה לחיל : היה מתוקן קלל של חטאת כלי שמוכח בו אפר הטאת מכל פרה שהיו שורפים
כדכתיב והיתה לעדת בני ישראל לחטאת קלל כד קטן תרגום וכדה על שכניה והולתה על כתיבה :
וזורקו לתוך הקלל ומתוך כך כשהיה הזכר נרתע לאחוריו והיה המקל יוצא מן הקלל קולע מן האפר עמו
ונשפך על גבי השחרים והתנוקס בוטלו ואין צריך להוציא ידו לחיץ ובתוספתא משמע שלא הנזכר לפשות
בן אלה כשעלו מן הגולה שהיו כלם טמאים ואין יכולים ליגע שאם היו כונעים באכר הפרה היו מטמאים
אותה ומה שהיו זורקים המקל לתוך הקלל ולא בדרך הנחה שלא יטמא האפר בהיטו מים רפך וזכה :
אל תבנו מקום למינים לרדות למשל לבנו כדברי שמוק והתול : דסבר רבי יוחי כשעלו בני הגולה היו
בהם טהורים טהרו ב אפר הפרה שהורידו עמהם לבבל והעלו ממנה עמום ולא כטמאת מים ארץ העמים
דלא גזרו טומאה על ארץ העמים אלא לאחר שעלו מן הגולה ולפיכך היה אפשר שאם דוהי' יהיה בוטל
את אפר הפרה ולא הנזכר לזכר של רחלים והלכה כרבי יוסי : ד לא היו עושים חטאת עג חטאת
אם טהרו עבדן לברת חטאת אחרת ואידעבה פסול לא יעשו אחרת על גבי וזלא כרביס שמור כתיבה :
ולא תיבוק על גבי תיבוק שאם היו שני תינוקות אחד נשפך לברת חטאת ואחר נשפך אתם אבן זה התיבוק
אכל לא לנזך פרת הטאת לא מתבשר האו אבן האו : גרביים היו תינוקות לחיות ואף על פי ששמרנו
כל ששירות

פרה פרק ג

לו

כל השמירות הללו חיישינן דלמא אייתי עורב כויתמן המת ושרא עליהו וכל הכי מעלות יתרות כהו:
לא הינניכוס להזות דלטומאית מת לא חיישינן אבל טבילה היו נריכוס לכבש שאם בטמא כשרץ והלכה כרבי
עקיבא: ה לא מנאו משכב משום דאמרן דמכל הטואות שהיו שם מזין עליו משום הכי קאמר
דאם לא מנאו משכב מזי אפילו מאחת: ומשם מעורא ואילך דמי מאיר לא ממי הארבעה שבאו שמעון

הנדיק ויוחן כהן גדול אלא
לשמים משום דכל שני פסול
שאורב כראשונה כעשית השכיח
וחכמי אמריי שבע מעורא ואילך
דכבד להו סכלן כשדותיו היו:

כיפה כנגד האוטס דגלי הכיפה
שהיפה נשעבת עליהם כקראין
אוטס ואין דגלי הכיפה העלוכה
כנגד דגלי התחומה לא כנגד
הכיפה עצמה דכנגד אוטס ה
העלוכה עומד חלל התחומה:
מפי קבר התהום שלא תהיה שם
טומאה רכונה שהיא נוקעת
ועולה: ופרה וכל מעשדיה
סומכיה ועוזריה לשון היסודנו
על גרם דמי ואפי' דפרה אינה
עקבלת טומאה מהיום מעלה
יתרה עשוכה: ז ולא אדומה
לא היו מטיאלי פרה אדומה אחרת
עמה ככבש שלא יאמרו שמים
שחטו ורחמלא ופחה אותה ולא
אות נאות חכרתה: וכית' הטבילה
היה שם וזאתו ביום הטבילה

היו צריכין להזות ה לא מצאו משבע עושין משש מחמש
פארבע משלש בשנים ומאחת ומי עשאם חרא שונה עשה משח
והשניה עשה עורא וחמש מעורא ואילך דברי רבי מאיר וחכמים
אומרים שבע מעורא ואילך ומי עשאן שמעון הצדיק ויוחן כהן
גדול עשו שתיים שתיים אליהו עיני בן חקיף וחכמא המצרי
וישם עאל בן פיאבי עשו אחת אחת ו ו וכבש היו עושאם
מחר הבית להר המשחה כיפין על גבי כיפין וכיפה כנגד האוטס
ספני קבר התהום שבו כהן שורף את הפרה ופרה וכל מסעדיה
יוצאין להר המשחה ו לא היתה פרה רוצה לצאת אין
מוציאים עמה שחורה שלא יאמרו שחורה שחטו ולא אדומה
שלא יאמרו שתיים שחטו רבי יוסי אומר לא משום זה אלא כשום
שנאמר והוציא אותה לברת ווקני ישראל היו סקרמים ברנליהם
להר המשחה ובית טבילה חיה שם ומשמאים היו ארת הכהן
שורף את הפרה ספני הצדוקים שלא יהיו אומרים במעורבי
שמש היתה נעשת ח סמכו ידיהם עליו ואומרים לו אישי
כהן גדול שכול אחת ירד וטבל ועלה וכשהפג ועצים היו מסורים
שם עצי ארזים וצרנים וברזלים ועצי תאנה חלקה ועצי זאנרת
במין גמול ובפתחין בה חלונות וחיותה בערבה ט
בפתח בחבל של כנגד ובהכות על גבי המערכת ראשה ברוב
וצניה למערב הכהן עומד במזרח ופניו למערב שחט בו ימינו וקבל

בשטאלו

מזי קלול היה על גבי כיפין עפמי קבר התהום ואף מקום מוצרכתה: וגיטה השבויין לקמן כלן על גבי כיפין
היו: ומטאין היו את הכהן כמה שהיו סומכין ידיהם עליו כדתנן לקמן בכך היה מטמא דכנדי
אוכלי קדש מדרב לפרת קטאות ורעב פירש שהיו מטמאין אותה בשרץ או בשאר טומאות שאטמאין טומאת
ערב: במעורבי שם היתה בעשית שהיו דורשים ואסף איש טהור אין טהור חלא שהעריב שמשו וכן הוא
אמר וכל השמש והער נאכמי קבלו דגורד האמור כפרש טואת טהור למצא קחז דהיו טבול יום: ח
אישי כהן גדול לפי שפעמי נעשית בהן גדול אבל ככל כהן הוא כשר בין ככהן גדול בין כהן קטן בין בהדמות:
וכמתנן וכתבתו: ענים לבעות מהן מערכת לשריפה מסודרים שם: וארזים לשון כטא און יגשם יגדל
האמור כישעה ושין ארו הוא וכן כדנשים וכל הכך ענים דקחשיב עדימי משאר יגשים לכורך שריפתה:
כמין מגדל רחכה מלמטה וזרה מלמעלה: ופותרים בהן חלונות להכניס בהן האש להבדיל הענים:
וחיותה מערכת פני המערכת ומראיתה הוא המקום שיוחזקין בו את האור היה פוכה לכה מערב דהיו
כלפי המקדש שהמקדש היה למערבנו של הר היתים: ט וכל של מצח חל עשי מנין של
גמי כדו שהיו כל מעשיה כדכר שאינו מקבל טומאה: ופסול למערכת לכה המקדש: דמי היתה חומר
ביתו היה מקבל כשאר קבלת הקס של קדשים שאם קבל בשמאל פסול ואין הלכה כהו יהודה שכוין
שאיין דמה מוכך על גבי המזבח אינה כשאר קדשים לבעון זה: ומהו צימיו לכעס ולקח חלעור
סכהן מדמה נאכטנו קדושה שאכננות כלומר הנבעהיד הימית שאדם עמשאם בה עתה:

פרה פרק ד

כנגד בית קדשי הקדש כדכתיב והוא אל ככח פני אהל עומר : על כל הזויה טבילה על כל הזויה שהיא מזה היה טובל אבנעו בדם דשירי הקדש שבאבנעו פסולין להזויה : גמר מלהוות קיבה ודבגופה של פרה כדי שישרף הדם עיזה בדכתיב ושרף את הפרה את עורה ואת כשרה ואת דמה ובין הזויה להזויה מקחם אבנעו בשפת המזרק ולא בגופה של פרה משום כימין הכדכקין באבנעו עכ"ל לעשות בהן הזויה : לעית עני קטנים שמלהיטין בהם עני המערכה -

אלפתות לשון אליה כמו זכות האזורים : בחירות ומורות של דקל ואין הלכה כרבי עקיבא :

פנקא הערה מחמת האור אכל חס"ל לא כקצעה לא דכתיב אל תוך שריפתה לא קודם שינת האור ברוב ולא אחר שנתעב אפר וכו"ל הדין אם קצעה בסופן אחר שינת האור ברובה : ועמד הכחן מן עיניה גומה שהיפה נקדקע כעץ גת עצים לשריפת הפרה אכ"ה מה שלדך עץ ארז ואזוב וסבי תעלשת בריך שיעמוד מן לזאתה גומה : עץ ארז אגודה שיש בה עץ ארז ואזוב כרובי"ע עם שני תולעות : עץ ארז זה לפי שיש עינים הרבה שדומין לארז ואיכן כשרין לכך בריך להודיע שהוא שנתה עליו תורה וכן באזוב וכן בסכי תלעת

ואזוב הוא שקרוי לו בערבו צע"ל אשכי תולעת הוא נמר נבוע נבנע הנקרא בערבי כרמו' ובלעו קרמו' : ואזוב בצ"ל ארז ואזוב בשירי לשון של נמר שהיא נבוע בשני תולעת שהיתה ארוכה ונמה שהיא עורק ממה על עץ הארז ואזוב היא כורך שלשתן יחד כדי שיהא להן כושר ופלו לתוך שריפת הפרה ולא תקלעו השלפת את הלשון ואם לא כרכן והשליך כל אחד בפני עצמו כשרה : ובכבודת של אבן אבנים המוקנים קבצים דקים ככברה ואין הלכה כרבי ישמעאל : שאור שיש בו אפר פחם שאם יכתשו אותו יבשה אפר בותשים אותו ואם לא יחזור כמו אפר מביחין אותו : בין כך ובין כך אפר שיחזור אפר בין שלא יחזור אפר : הולקין אותו לשה חלקים לאחד שכברו את כל האפר בין אפר הפרה בין אפר עבים שכרפיו עינה חולקין את האפר לשלשה חלקים : אחד ניתן בחול לזושמרת כדכתיב והיתה לעדת בני ישראל למשמרת : ואחד ניתן בהר המשחה ובה היו הכהנים מקדשין : ואחד היה מתחלק לכל המשמרות ומעכו היו טוין כל ישראל :

פרק ד

פרח חטאת ששחטה שלא לשמרה קבל חזרה שלא לשמה או לשכח ושלא לשמה או שלא לשכח ולשמה פסולה רבי אלעזר מכשיר ושלא רחוק ימים ורגלים פסולה רבי אלעזר מכשיר ושלא בהן גזרל פסולה

פרח

חטאת שלא לשמה פסולה דאמר קרא חטאת היא ומד קריית רחמנא חטאת למדנו שהיא טעונה שחיבה לשמה כחטאת : ור' אליעזר מכשיר הואיל והיא כחטאת בחוק ואין הלכה כר' אליעזר : ושלא רחוק ימים ורגלים פסולה דהטאת קרייה רחמנא ובהבי קצו רחוק ימים ורגלים ולא תנא קדש דלש קדש בפנים או בחוץ בין בכלי שרת בין בכלי חול יא : ור' אליעזר מכשיר דבבואם לאהל מועד או בגשתם לא המזבח ירחנו כתיב ואין הלכה כר' אליעזר : ושלא ככהן גדול פסולה דכתיב ויתתם אותה לאעור אותה לאעור ואין שאר כל הפרות נעשות לא כצ"ל : ור' יהודה מכשיר דדריש אותה כהן ושאר כל הפרות בין ככהן הדיוש והלכה כר' יהודה : ובבבדי לבן הוא נעשית דכתיב גמי פרה והיתה לבני ישראל ולגבר הגר בתוכו לחקת עולם ובוים הכפורים כתיב והיתה זאת לכם לחקת עולם מה עבודת יום הכפורים נבבדי לבן אף מעשה פרה נבבדי לבן

פרה פרק ד

לכן: ד חוץ מעתה מקום היו עושים לשריפתה כמין נתכננד פתחו של היכל ואם שחמה חוץ סלא כננד פתחו של היכל פסולה: או בשתי גיטות כגון שחלקה לשנים ושורף חיה בגיטתה וצתיה בגיטת זה: או שורף שנים בגיטת אחת על פי שהונו כל אחת בפני עצמו ומפסלן מחמת מלאכה שזו פוסלת על א אבל כזו אחר זו כשרה: ולא כיון כננד הפתח פסולה דאל ככח פניו לכל שמועל כתיב: משעית שביעית דשנע פעמים כתיב כסדרן והוא

נוכח שביעית קודם ששית וחזר והיה שביעית פסולה דבעיק שיקרא לששית ששית ולשביעית שביעית אבל מצביעות שמיכות כשרה דאין שמיכות בהזאות של פרה וזה טעם בדבור בעלמא: וחזר והיה שמיכות לאו דוק דככל עבין כשרה פק חזר וזהו כיון לא חזר והיה ולאנ דישא קבועים או איכותי הא קא עתמע לן דאף על גב דהוסיף בהזאו לא פסל דמבי גמריהו לשבע הוואת זבמורה מבנות ותי לא חיישינן למה שהיא מוסיף: ג שרפה סלא

פסולה רצי יהודה מכשו ובמחזור בגדים פסולה ובכלל לכן היחח בעשית » ב שרפה חוץ כגתה או בשתי גיטות או ששרף שתי כגת אחת פסולה ואז הוא כיו כננד הפתח פסול' וזה משש' שביעי' חזר וחדה שביעי' פסולה משביעי' שמיני' ודור' ודור' שביעי' בשר' ד שרף שלא בעצמו או בכל עצי אפי' בקש או בגב' בשר' הפשוט ובתחבוב' שחמה על' מבית לאכול בבשרה ולשתו' מרבה פסולה רבי אליעזר אומר אין מחשבה פוסלת בפרה »

ד גל העסוקין בפר' מתחלה ועד סוף משמאין בגדי' ופוסלו' אותה במלאכה אירע בה פסול בשחיטתה אינה משמאח בגדים אירע בה בחיות' כל שעוסק בה לפני פסולה משמא' בגדים לאחר פסולה אינה משמא' בגדי' כמצאה חובר' קולה לעולם מועלין בה ומביין לדריענים ומעשיה ביום ובכהן הכלאכה פוסלת בה עד שחעש' אפר והמלאכה פוסלת במים עד שישלרו את האפר »

פרק ה

ענים אלא ישראל קטם: א זו ככל העגים סלא שרפה בחרים ארוכי ודרושים לפני תאנה שמינייה בפרקים דלשיל: הסשיע וכתמחא כשרה דלית עורה וזאת כשרה כתיב כיון בהפשט ונתוח כיון במחומר: על מנת לאכול מנצחה או לשמחת מדמה כשר דוקא לאכול ולשנות הוא דמכשר תנא קמא דככל הקרבנות כמו כי היי גיבא כשר כדתנן בפרק כל הפסולים חשב לאכול דבר שאין דרכו לאכול כשר כגון מאכלות מוצא לאדם אבל חשב על מנת להזות מדמי' למהר פסל תנא קמא דחטאת קרייה רחמנא ורבי אליעזר סבר דאין מחשבה פוסלת בפרה כלל אפי' בהזאות ואזא לטעמיה דכשלא לבמה מכשר ביום פקין שאין לה דין מדיבי קדשי' הזאיל והיא כעשית בחוץ ואין הלכה כרבי אליעזר: ד כל העסקים בפרה אדומה באחת מכל

עבודותיה כיון בתחלה כיון באמצע כיון בסוף משמאים בגדי' דכתיב והשליך אל תוך שריפת הפרה וסמך ליה וכנס בגדיו כהן ובשריפתה כתיב והשורף אותה יכנס בגדיו ואם השליך את האזוב מטמא בגדים השורף לא כל שכן אלא הא הכתיב ולמדך על כל העסקים בפרה מתחלה ועד סוף שהיו טעונים כבוס בגדים: ופוסלים אותה במלאכה דכתיב ושיט אותה ולא שיעשה מלאכה אחת עמה בשעת שחיטתה וכן בשריפתה כתיב והשורף אותה ולא שיעשה מלאכה אחרת עס שריפתה למדנו שמלאכה פוסלת בה משעת שחיטה עד שתעשה אפר: אירע בה פסול בשחיטה לא שכתבגלה בשחיטה דאם כן מטמאה בגדים עושים כולה אלא

פסול מחמת מלאכה דומיא דאירע בה פסול בהזאתה: אינה מטמאה בגדים דכיון דשחיטת' כפסול אס כן לא כעשה בה עדין לשם פרה כלום בכשרות אבל אירע בה פסול בהזאה כבר כעשית השחיטה בהכשר: לעולם מועלים בה ההכה ממנה כיון לפני שריפתה כיון לאחר שריפתה חייב קרבן מצילה עד שתעשה אפר

אבל לאחר שפסית אפר כיון באפר משום מעילה דכתיב חטאת היא הטאת מלמד שמועלים בה היא בה מועלין באפרה אין מועלים: ומדכיון לה עבים כמו דוקא עד שתעשה אפר: ומעשה בה ביום בתוספת' מפרש חוץ מאסופת אפרה והמלאוי והקדוש שיכול' לחסוק אפר הפרה בלילה ולשארית המיו' מן הבלאי והוא הכקרא מלאוי ולשים ביעוש האפר והוא הכקרא קדוש כל זה מותר לעשות בלילה וכל מעש פרה ככהן חוץ מאסופת אפרה והמלאוי והקדוש וההואם שהם כשרים בז' אסופת אפרה דכתיב ואיבך איש עקור מלמד שאסופת

פרה פרק ה

האפר כשירה ככל אדם ובהואה הוא אומר והיה הטהור על הטמא בין שחול כהן בין שאינו כהן : והמלאכה פוסלת במים דכתיב והיתה לעדת בני ישראל למשמרת למי כרה מה חטאת כפסלת במלאכה כדכתבינן לעיל כך המים כפסלים במלאכה מעשת המלאכה : עד שיטילו את האפר שמטילים במים מאשר הפרה כשיעור שתראה האפר במים ומקם מוין על הטמא ואם לאחר שהטילו האפר במים עשה מלאכה אחרת עמה כשעת הוואתה לא ככל :

פרק ה

המביא כלי חרס לחטאת טובל ולן על הכבשן רבי יהודה אומר אף כן הברית הוא מביא וכשר שהכל באמנים על החטאת ובתרומוס פותח את הכבשן ונוטל רבי שמעון אומר סן חסדר השני רבי יוסי אומר מן חסדר השלישי **ג** המטביל כלי לחטאת במים שאינם ראויים לקדש צריך לנגב במים שהם ראויים לקדש אינו צריך לנגב אם להוסיף לתוכו מים מקודשין בין כך ובין כך צריך לנגב **ג** קרויה שהטבילה במים טאק ראויין לקדש מקדשין ברה עד שתטמא נטמאה אין מקדשין בה רבי יהושע אומר אם מקדש הוא כה בתחלה אף בסוף יקדש בה אם אינו בקדש בה בסוף אף לא בתחלה בין כך ובין כך לא יוסיף לתוכ' מים מקודשין **ד** שפוטרת שחנתה לחטאת רבי אליעזר אומר ישביל מיד רבי יהושע אומר ישמא וישביל הכל כשרו לקדש חוץ מדרש שושא וקטן ר' יהודה מכשיר בקטן ופוסל באשה

המביא כלי חרס לחטאת שהולך אצל ה הוינב לקבל ממנו כלי חרס להכניס בו אפר חטאת או מי חטאת :
 טובל ולן על הכבשן מתחיל ל לשומרין כטהר' שלא יגע בהן עם הארץ מקודש שיגרפו בכבשן דהיא גמר מלאכתן לקבל ט טומאה : רבי יהודה אומר אף מן הכית הוא מביא וכשר דמהכינן ליה לעם הארץ אם אומר ששמרו על טהרת חטאת כדאמרינן בפרק חומר בקודש דעמי הארץ כאמנים על טהרת יין לכסכים עשמן למנחות שלא יהא כל אחד ואחד בוכה במה לעגמו ושורף פרה אדומה לעגמו והלכה כרבי

יהודה : גבירומה אם מביא כלי חרס להכניס בו תרומה פותח את הכבשן ונוטל ואף על פי שגמר ברויח ולא שמר דכיון דצדין לא כפתח ומלא אבק על גביו לא חיישינן שמא נגע בו עם הארץ דלא החמידין בתרומה : רבי שמעון אומר מסדר השני אם פתח עם הארץ את הכבשן ונטל ממנו כליס אין כוול מסדר ראשון דיד הכל משמשינן בו אבל מסדר השני שפתח הראשון שרי : ורבי יוסי מחמיר ואמר אף בסדר השני שאין הלכה לא כרבי שמעון ולא כרבי יוסי אלא אף על פי שמבא הכבשן פתוח הרי הכל בחזקת טהרה ולוקח אף מסדר ראשון : המטביל כלי לחטאת כלי שטף שהטבילו כדי למלאת בו מים ולקדשם באפר אם הטבילו במים שאין ראויין לקדש כגון מים מקוה שאינם מים חיים : נריך לנגב הכלי שמצוי יעברו שאינם ראויין בראויין אבל אם הטבילו במים חיים הראויין לקדש אין נריך לנגב : ואם לאהיך ליתנו מים מקודשים ואם הטבילו להכניס לתוכו מים שכבר נתן עליהם את האפר אפילו הטבילו במים חיים נריך לנגב שלא יתעברו שאינם מקודשים במקודשים ונתן לקמן בלוחית של חטאת שכתב לתוכה מים פסולה : נ קירויה דלעת יבשה חלולה שפואכים בה מים : שהטבילה מעלה בעלמא לחטאת ולא משום טומאה דהא בחדשה ניידי שלא כטמאת מעולם : במים שאין ראויין לקדש מקדשים בה לאחר שנגבה ולא חיישינן שמא בלענה מים שאין ראויין לקדש ותמאור ותפלוט : כטמאת אין מקדש בה ואף על פי שחזר והטבילה דחיישינן שמא תפלוט משאין טמאים הנלושים בה דקפנדי רבנן דמחמירין טפי במים טמאים יותר מבמים שאינן ראויין לקדש : ורבי יהושע משוה מדותיו דאי חיישת הכא והכא תיחוש ואי לא חיישת לא הכא ולא הכא לא תיחוש אלא בין כך ובין כך אין בתחלה אם הטבילה במים שאין ראויין לקדש ונגבה בין בסוף כשכטמאת והטבילה אפילו בראויין לקדש ונגבה לא יוסיף לשתכח מים מקודשים דחיישינן שמא תפלוט ואין הלכה כרבי יהושע : ד שפוטרת של קנה שחנתה ונתקה לשים בה מי חטאת או אפר חטאת אפילו יתכה חכר שאינו כשור על הטומאה : רבי אליעזר אומר

פרה פרק ה

לח

אומר ויטביל מיד ואיכא הכירא דפרה נעשית בטבול יום משום דכלים הנעדרים בטהרה גרידון טבילתא לקדוש שמא כשאר בכלי רוק היוכא מפיו של עם הארץ ועדין הוא לה בשעת גמרו של כלו ומטמאו ואף על גב דטומאה זו אינה נזכרת בערב שמע אלא טבילה בלבד מכל מקום איכא הכירא משו' דלגבי פרת חטאת פטאיה כטמא מת בשביעי שלו ומטמא אדם וכלים ואי איתא דפרה היתה נזכרת בערב שמע גם היא הייתה נזכרת : רבי יוחנן אומר יטמא

באשה ובאנדרוניום ה כל הכלים מקדשים אפילו בכלי גללים בכלי אבנים ובכלי ארמה ובספי' מקדשין בה אין מקדשין לא כרפנות הכלים ולא בשולי המחץ ולא במגופות החבית ולא בחפניו מפני שאין סמלאין ואין מקדשין ואין כוון מי השארת אלא בכלי אין מצילין בצמיד פתיל אלא כלים ואין מצילים מיד כלי חרס אלא כלים ו ביצת היוצרים כשירה ר' יוסי פוסל ביצת' חתר כגולת רבי מאיר ורבי יהודה מששירין וחכמים פוסלין ו השוקת שבסלע אין סמלאין בה ואין מקדשין בה ואין כוון סכנה ואינה צריכה צמיד פתיל ואינה פוסלת את המקוה היתה כלי וחכמה במיד סמלאין בה ומקדשין בה זמון מסנה וצריכה צמיד פתיל ופוסלת את המקוה נקברה מלמטן ופקקה בסמרטוט חטים שבהובת פוסלין מפני שאינן עגולים כלי מן הער והפקקה בסמרטוט חטים שבהובתה ששים מפני שהם עגולים כלי עשה לה עשרה של שיש וחלכו חמים לשם פסולין אבן

היה בריתא כדי שיגטל עמה בשרים ה שתי

לכתוב ולקח לשון יחיד כקדוש כי היכי דכתב ואסף לשון יחיד באסיפה מאי ולקחו דאפילו הכך דפסולים התם כשרים הכא כגון קטן אבל אשה לא דכתב ונתן ולא ונתנה : ס בכל הכלים מקדשים בין של עץ בין של עגם בין של זכוכית ואפילו בכלי גללים דלא חשיבו כלי לענין טומאה לא מדברי תורה ולא מדברי סופרים דכתב מיס חיים אל כלי ולא כתיב אל הכלי : מחץ כלי גדול של חרס שקורים בערבי אלמחג'ד ובקנה האחד מעכו עשוי כדמות צבת יד והוא שולי שמחץ כך פירש רבינו משה בר עמינן : ואין עוין אלא בכלי כלומר שריד שיהיו חיים בכלי בשעת ההוצאה ואין מניבין כל מה שנתוכס טעומאית אהל המת על ידי צמיד פתיל אלא כלים : שאין מניבים מאויר כלי חרס אלא כלים שאם נפל שרץ באויר כלי חרס טמא כל מה שבתוכו אף על פי שלא נגע בהם מוח מכלים שאין מטמאין מאויר כלי חרס דכתב כל אשר בתוכו יטמא מכל האוכל אשר יאכל אוכלים ומאין מטמאים מאויר כלי חרס ואין כלים מטמאין מאויר כלי חרס : שאין מניבין כסו ואין מניבין ודמאט בערק קמא דבונה שאפר כירה מוכן הוא ואפר רבא כגמרא הכי קאמר ואפר כירה מוכן הוא :

צבת היוצרים כל כלי שמתייל ונד חרס לעשות פגשה מחלה החומר עגול כגורת צינור ועושה לו בית קבול : כשרה לקדש בו מני טמאת : רבי יוסי פוסל דלא חשיב ליה כלי ואין הלכה כרבי יוסי : בבת התר כגולת' אפיה החכמה : וחכמים פוסלים שאינה חשובה כלי והלכה כחכמים : השיקת שבסלע שוקת היא אבן חלולה שעל שפת המעיין והמים כנגמסם לה דרך חוד שדכדופמה ומשקין בה טהמות והכא מיידי בסלע מחובר שחקקו אין כחשב כלי האויל ולא הוה עמו סס כלי בתלום ואפילו היה תלום שחברו ולבסוף חקקו : ואינה נזכרת צמיד פתיל אם היא צאלת המת מנולת על מה שנתוכס ככסי לבד בלא צמיד פתיל לפי שאינה חשובה כלי אלא כגור דות שמניבין על מה שנתוכס

פרה פרק ו

ככסוי בלא נמיד פתיל כדתנן פרק חנושי להלות ואיכה פומלת את המקוה אם כפלו מי נשמים מתוסס למקוה אין נחשבים מים שאובים לפסול את המקוה: ופקקה כתיבה: מפני שאינם עגולים כלי כלומר שאין כלי מטבח את היו' דכבד שלמט' מטבולו מתורת כלי דמתימה של כמרטוט לא משיח' ליה כלי אבל כשהתקב מן הנד' יש תורת כלי עליו ומקדשים במים שנתוכה שהרי הכלי מסבבן והיו עגולים כלי: עשה לה עטרה שוקת תלושה שחברה בסיד שהיא

ח שתי שקותות שבאבן אחת קדש אחת מהם חמים שבשניה אינן מקודשין היו בקבוצות זו לזו בשופורת הבוד או שהן חמים צפין על גביהן אפילו בקליפרת השום וקדש את אחת מהן המים שבשניה מקודשין **ט** שתי אבנים שחקין זו לזו ועשאן שוקרת וכן שתי עריכות וכן השוקת שנחלקה המים שביניהם אינן מקודשין עשאם בסיד או בגבסים וזן יכולות להגשל באחת המים שביניהם מקודשין **י**

פרק ו
המקדש ונפגל הקדוש על ידו או על הצד ואחר כך נפל על השוקרת פסול נפל בן השופורת לשוקרת פסול נשל משופורת וכמה או שהגוף את הדלה הקדוש כשר וחמי' פסולי' זקפה בארץ פסול לתוך ידו כשר מפני שאישי' **ב** היח קדוש צ: על פני המים רבי מאיר ורבי שמעון אומרים נוטל ומקדש וחכמים אומרים כל שנגע במי' אין מקדשין בו זולת את המים ונבצא קדוש מלשון ר"מ ורבי שמעון אומרים כנגב ומקדש וחכמים אומרים כל שנגע במים אין מקדשין בו **ג** התקדש

פס היד חוזרות בו בריוח לא הגדל אלא האבנענות הסמוכות לו: או שהיו מים צפין על גביהן כגון שכותל האמנעו הימפיק בן שתי השקתות כמון משר הכתלים: כקלפת השום כשתמלאן שתיהן צפין המים על המחול האמנעו בקליפת השום: **ט** שהקישן למכון זו אבל זו לשון מקיפין שתי חביות דמסכת בינה: המים שביניהן צפין שתי עריכות ושנין סדק של שוקת אבל שאר המים מקודשים אלא לדיון שנסדק לא ככסו בתוך הקדוש: נפחים מין סיד הוא ולבן ביותר וקורים לו בלעז יי' סו:

המקדש

מי חטאת הבא ליתן מאפר הפרה בתוך המים והוא קדוש האמור בכלה מכלתין: או על הנד על כדו של כלי: ואחר כך כפל לשוקת על המים שבתוך השוקת פסולי' אותם המים להואה דכתיב ולקחו וכתב עד שיבוא האפר בתוך המים מכה אדם: כטל מן השופורת וכמה כטל אפר מן השופורת וכמה השופרת קודם שיקדש קודם שהיבוא האפר כשר דהיו קודם שיתן האפר במים: או שהגוף את הדלת קודם שיקדש: הקדוש כשר דהיו האפר שנידו לפי שהמלאכה אינה פוסלת באפר עד שיתלו באמון פסולים: דכעשית מלאכה עם המים ולעיל פרק פרת חטאת שכיני שהמלאכה פוסלת במים עד שיתלו את האפר: זקפה בארץ לאחר שנטל האפר מן השופרת הכיח השופרת בארץ קודם שיתן האפר במי': פסול המלאכה דהיו המים לפי עשה מלאכה עם המים ואם הכיח השופרת כידו וכפה ידו עליה כדי שלא יתפזר האפר: שנתוכה ואחר כך נתן האפר על המים כשר המלאכה דהיו המים דאין זו חטאת מלאכה: לפי שאי אפשר לשמור האפר שבתוך השופרת אם לא יכוף ידו על פיה שהרי אינו יכול להשיב הפקק על פיה עד שיקדש: פירוש אחר זקפה בארץ הכיח האפר בארץ פסול האפר דכתיב למשמרת ובארץ אינה למשמרת ואם נתן האפר לתוך ידו כשר דאפשר לשמרו ושעיר קריבין ביה למשמרתו: לפירוש זה גרסינן לפי שאפשר: **ב** היה קדוש כף על פני המים שבתן על המים אפר הרבה ולאפר עצמו קרי קדוש: כנטל מאותו אפר ומקדש בו: מים אחרים ופילו באותו שנגע במים מקדש וחזור ומקדש כמה פעמים אלא שמכבדו: זלף את המים האו' מן המים המקודשים על האדם ועל הכלים עד שכלו כל המים והאפר נשאר בשולי הכלי: וחכמים אומרים:

תבנה הלכה כחכמים בתרומהו : ג טפי טך קטן טפיו נר והמים היו רדיוס ומאז וורדיוס מוק טוף : אף על פי שפיו נר פחות משפופרת הנוד המים שכתובו מקודשים וכארים להיות ואף על פי שלא נכנסם שם מאשר הפרה כלל דהוון באלו מחבורים למים שנסוקת : היה ספוג אום בשעת מלאויו היה ספוג כשוקת המים סכנלושים כספוג פסולים דמים חיים אל כלי בעינין ואין הספוג כלי : וזלף עד שהוא מגיע לספוג כשכא ליגול המיו ולייתבם בכלחיות שופך

ג חקדש בשוקת וחטפי בתוכה אף על פי שפיו צר כל שהוית המים שבתוכה סקורשין אם היה ספוג המים שבתוכו פסולים ביצר יעשה יולף ער שהוא מגיע לספוג נגע בספוג אף על פי שחמים צפיון על גביו כל שהן פסולין : ד נתן ידו או דגול או על ירקות כדו שיעברו ממים לחבית פסולים עליו קניב דעלי גוון כשרים זה הכלל דבר שהוא מקבל שומאה פסול ודבר שאינו מקבל שומאה כשר : ה המפנה את המעיין לתוך הגת או לתוך הגבים פסולין לזבים ולמצורעים ולקדש בהן מי חטאת מפני שלא נתמלאו בכל :

פרק ז

חמשת שפולאו ה' חביות לקדשן חמשה קדושין וזמלכו לקדשן קדוש אחד או לקדשן קדוש אחד

זמלכו לקדשן חמשה קדושין הרי בולן כשרים יחיד שפולאו ה' חביות לקדשן חמשה קדושין וזמלך לקדשן קדוש אחד אין כשר אם אחרת או לקדשן קדוש אחד וזמלך לקדשן ה' קדושין אין כשר אם זה שקדש ראשון אף לאח קדש לך את או אין כשר אם ראשון קדש

מקוה מים יהיה סהוד הויתן על ידי טהרה פהא ואף על גב דהאי קרא בבבבא הוה דכתבו ולפיין מניח כל הויתו והכי הווי משמשתא דקרא הויתן של כל מים המטהרים על ידי טהרה הוה כיון שאתה עושה אותן להיות מקוה או מלאו לקדוש הווי מהוה אותן על ידי דבר שאיכו מקבל טומאה : ה המטפה את המעיין לתוך הגת שפעה מרין מן המעיין עד הגת כדו שפינו שם מי המעיין אחר כך הפסיקו גת בור שפועל לפני הגת כדו לקבל את היוון קרוי גת : גנים לשון פשה החלל הוה גנים גנים האמר בספר מלכים והוה דקק של מים : פסולים לזבים לזבויה לזאו מים חיים נכחו : ולמצורעים דבעיין מים חיים להוות גליו עם דם הצפור : ולקדש מי חטאת בעינין עים חיים והכי כיון דהפסיקו לזאו מים חיים נכחו והאי דקדמי מפני שלא נתמלאו בגלי כדו לפסלן לקדוש בכל ענין אפילו בא לקדם כמך הגת או כמך הגנים עגמו :

חמשה לקדשן

חמשה קדושין כל חבית וחבית נפגי עגמה : ומלכו לקדשן קדוש אחד לערות חמשתן כתיך כלי גדול ולקדש הכל נכתת אחת : הרי כלן כשרים דסוף וכל אחד ממלא הכלי שלו אין כאן מלאכה פוסלת במים בין מלאויה להטלת האפר במים : סיידד טוילא חמס חביות כו אין כשר אלא אחריו שהמלאויה הראשון נכסל במלאכה שפעה כשמלא את סמיו קודם שכתן האפר הראשון וכן השני נכסל כשמלא את השלישי וכן כלם ואם עתהלת סיה מומלא חמס חביות א אחר או אפילו מאס חביות כדו לקדשן קדוש אחד כיון שזריך להיות על כלם כולם הוה פסולים היו פסולים זה על זה וכלן כשרים דהכל נכנסים מלאויו אסר אכל כשמלאו ממחלה למס חמשה קדושים כלן פוסלן זה על זה מוטעם מלאכה שהיא מוסלת במים עד טוילא האפר הילכך אין כשר אלא אחריו : זמלך לקדשן חמשה קדושים שקדש וז לעגמה וז לעגמה : אין כשר אלא זה שקדש ראשון לפי שקדש ראשון שכותמלאכה לאחריו שחיו ממולאים ולא כיון לשכון אפר דער שיתן את האפר מלאכה מוסלת במים : אסר לאסר קדש לך את אלו הסיידד שמלא

פרה פרק ו

קמח חבוית לקדשן קדוש אחר ואמר לאחר קדש לך את חלו וקדשן האחר חמשה קדושים אין כשר פלג ראשון דכיון שאמר לו קדש לך וכתבן לו וכעשו שלו וכאלו מלאן הוא והקדוש שקדש ראשון כעשה מלאכה לפסול את האחרים: אבל אם אמר קדש לי את חלו כלן כשרים שהמלאכה לא עשה מלאכה והמקדש אינן שלו כדי שיפסלו על ידו: ב

קדש לי את אלו חרוי כולם כשרים ב הממלא באחת ידו ועושה מלאכה באחת ידו הממלא לו ולאחר או שמלא לשנים כאחת שניחם פסולין שהמלאכה פוסלת במלו בן לו בין לאחר:

ג המקדש באחת ידו ועושה מלאכה באחת ידו אם לו פסול ואם לאחר כשר המקדש לו ולאחר שלו פסול ושר אחר כשר המקדש לשנים כאחת שניחם בשרין ד קדש לו ואקדש לך הראשון כשר מלא לי ואמלא לך האחרון כשר קדש לי ואמלא לך שניחם כשרי מלא לי ואקדש לך שניחם פסולים:

ה הממלא לו ולחשאת ממלא את שלו תחלה וקושרו באסל ואחר כך ממלא של חטא ואם מלא את של חשאת תחלה ואחר כך ממלא את שלו פסול נותן את שלו לאחריו ואת שר חשאת לפניו ואם נתן את של חשאת לאחריו פסול חיו שניחם שר חשאת נותן אחר לפניו ואחר לאחריו וכשר ספני שאש אשר ג המוליד את החבל בידו לדרכו בשר ושלא לדרכו פסול זה הלך ליבגרה שלשה סועדות ובסועד שלישי הכשירו לו הוראת שעה ז המכנן את חככלו עליד כשר ואם כננו באחרונה פסול אמר רבי יוסי ליה הכשירו הוראת שעה

כאחת כושניהם פסולים דכיון דלתרי גברי קא ממלא כחשב האחד מלאכה לחבירו: בין לו בין לאחר דאף על פי שאין המים שלו פוסלן במלאכה שכשעת מלאו: ו אם לו פסול אם הקדוש שלו פסול דשנא המלאכה קדמה לקדוש וכפסלו המים: ואם לאו הוא הקדוש כשר שהרי בעל המים לא עשה מלאכה: המקדש לו ולאחר וצניהם כאחת איכתי קודש לחבירו קודש שלו: שלו פסול דקדוש של חבירו כחשב מלאכה לפסול מימיו: צניהם כשרים שאין המים שלו שיפסלו על ידו: ד קדש לי ואקדש לך כך בכל אחד מלא מים וכעשו וכו' והקדש מימיו של זה וזה קדש מימיו של זה אינו שקדש ראשון כשר מה שקדש לחבירו דחבירו לא עשה מלאכה אלא עד אחר שכתקדשו מימיו ומשכתקדשו אין מלאכה פוסלת אבל מה שקדש השכי לראשון פסול שהראשון פסול כמה שקדש מימיו השני קודם שכתקדשו מימיו: מלא לי ומלא לך המלאני האחרון כשר אבל מלאני ראשון פסול היכו המים שכתמלאו ראשונה דכפסלו במלאכה במלאו שמלא לחבירו: קדש לי ומלא לך שהיו לו מים ממלאים ואמר לחבירו קדש לי מימיו ואחר כך אמלא לך צניהם כשרים דאין מלאכה פוסלת אחר קדוש וזה כמו שכתמלאו לו המים מימיו כשרים דמשכתמלאו לו המים לא עשה מלאכה: מלא לי ואקדש לך שהיא היו לו מי ממלאו ואמר לו זה מלא לי תחלה ואח"כ אקדש לך צניהם פסול: זה שיואל עד שלא כתקדשו מימיו וזה שקידש לחבירו משכתמלאו מימיו: ה הממלא לו ולחטא הממלא מים קנתן רונה לנרבו ובקנתן רונה ליתן אפר חטא: באלב במוט ודרך שאובי מים שמתק' מוט על כתפם וכד ח' תלו בראש המוט מלפניו וכד אח' עאחריו: ואח"כ מלא את שלו פסול משו מלאכה: ואת של חטאת לפניו כדי לעשו בהן שמירה מעולה: ואם נתן של חטאת לאחריו פסול דכתב למשמית לשי בדה בוין שהן שמורים הן מי כדה בוין שאינן שמורים אינן מי כדה: היו שכיחן של חטאת וכו' דהויאיל ומסיק אדעתיה של לפניו כוכר כמו בשלאחריו והיכוניפני שאפשר כלומר אשפר לשמור שלאחריו אגב שלפניו: ו המוליד את החבל בידו לדרכו לאחר שמלא את הדלי בחבל הקושר את החבל לכעולם: לדרכו שלא הושר לעקם או להרחיב את דרכו לא לפי הלוכו מנא בעל החבל והחזיר לו את שלו אין זו מלאכה וכשר המלאני: שלא לדרכו שעקם את דרכו כדי להחזיר החבל מלאכה היא ופסול: זה הלך כלומר על דבר זה הלך חכם אחד לשאלו מחכמי יבנה הן סבדרי גדולה שגלו סם: הוראת שעה שעת הדחק היה לאו הכי לא: ו המכנן את החבל דרך משלילי דלי למלאות מים כשמועלה את הדלי מסבב את החבל בידו בשין טבעות שלא היא נגדר לארץ ומכנן לשון הדרג דכתבא ואם בדרך העלאה הדלי מסבב עליד מרד העלאה

שעת

פרה פרק ח

מ

שעלה היא ואין זו מלאכה וכשר המלאו: ואם באחרונה לאחר שהעלהו ככרו חסוב מלאכה ופסול: לזה הכשירו הוראת שעה מה שהכשירו ביבנה הוראת שעה לא למולך את החבל שלא כדרכו אלא לזה שכיין את החבל באחרונה הכשירו לניעול ידי הדמק: **ח** המנכיב את החבית שהוא דולה בה הימים לשים בשוקת ולאחר שעירה ממנה הנניעה קודם שיקדש הימים בשוקת אין הנניעה זו חשובה מלאכה למי שגדלה עדין למלאה בה ונודך מלאו הוא וכן כפאה על פיה כמי לנגבה למי שרובה למלאה בה עדין לא חשיב מלאכה וכשר המלאו אבל אם עשה כן להולך בה אשת הקדוש דהינו מים ה המקודש האילו ולא נודך מלאו הוא חשיב מלאכה ופסול המלאו: כשכיל שתחזיק מים הדנה לא חשיב פניו זה מלאכה: כשעה שהוא וולף שהו מזה פסול דפניו זה חשוב מלאכה: **ט**

ה המצניע את החבית שלא תשבר או שכפאת על פיה על כנת לבגבה למלאות בה כשר להולך בה את הקרוש פסול הפנכה חרסין סתוך השוקת בשביל שתחזק סים הרבה בשרק ואם בשביל שלא יהיו סעכבין אותו בשערה שהוא זולף את הימים פסול **ט** מי שהיו מימיו על כתפו והורה הוראה והראה לאחרים את הדרך והגן נחש ועקרב ונטל אוכלים להצניעם פסול אוכלים לאכלן כשר הנחש והעקרב שהיו מעכבי אותו כשר אמר רבי יהודה זה הכלל דבר שהוא משום מלאכה בין עמד בין לא עמד פסול ודבר שאינו משום מלאכה עמד פסול ואם לא עמד כשר **י** המוסר מיכו לשמא פסולין ולשתור כשרין רבי אליעזר אומר אף לשמא כשרין אם לא עשו הכעלים כלאכה **יא** שנים שהיו ממלאין לחשאת והנביחו זה על זה ונטל זה ליה קוצו בקדוש אחר כשר בשני קדושין פסול רבי וסי אומר אף בשני קדושין כשר אם התנו ביניהן **יב** הפורץ על כנת לגדור בשר ואם גדר פסול האוכל על מנת לקצות בשר ואם קצה פסול היה אוכל והותר חרק סח שבידו לתחת התאנה או לתוך המוקצה בשביל שלא יאבד פסול **יג** שנים שהיו שוכרים את השוקת נטמא אחד מהם כשרין פסול שהן ברשותו של שני טהר

פרק ח

ממירן מפני שהוא טמא והתורה אמרה למשמרת למי כדה: לטהור כשרי ואפי' עשו הנעלי הראשונים מלאכה שכבר יבאו מרשות בעלים וקיימי ברשות שומר ומיהו אם השומר עשה מלאכה פסולים: אף לעמא כשרים דסבד דבי אלומוס מיימו לעמא בחוקת הנעלים הראשונים קיימי הילכך אם לא עשו הנעלים מלאכה כשרים ואין הלכה כרבי אליעזר: **יא** והנביחה זה עליה שסייעוה את זה להגביה: וכטל זה לזה קוננו או שכטל זה לזה קיץ שכתמכו לו בידו: בקדוש אחד שהיו עבדים ממלאים לנודך האחד לקדוש כשר שיכול כל אחד לסייע לחבירו וכטלו הקיץ שבידו כמי מלאו היא: כשי: קדושין פסול שפסל כל אחד מימיו כמה שסייע לחבירו או שכטל לו קיץ משום מלאכה: אם התכו בנייהו שומר כל אחד לחבירו כשאגביה לך יהא שלי ושלך כרשותך ואחר שהנביחה לוקח כל אחד אחת מהן כרשותו ואין הלכה כרבי וסי: **יב** הפורץ על מנת לגדור כלומר אפילו על מנת לגדור לא חשיב מלאכה וכשר המלאו: האוכל על מנת לקנות לאחר שמלא הימים קודם שיקדש היה מלקט בתאים על מנת ליבשן לעשות מהן גרוגרות ולאחר לקיטתן אכלן אין המהשבה שהיה רוצה לעשותן קנינות פוסלת כמים אלא הרי הוא באלו ליקט לאכול שאינו פוסל דומיא דפורץ על מנת לגדור שאין המחשבה שהיו חושב לגדור פוסלת עד שגדוד הכא כמי אם קנה אם הכית אותן במקום שמניחים התאים ליבש פסול: כשכיל שלא יאבד פסול שהמנכיב אוכלים כדי שלא יאבדו חשיב מלאכה:

שהיו שומרים את השוקת שכתמלך לחטאת: טהר אותה שכתמלך מעומחתי: וכטמא שני

שנים

פרה פרק ח

היו חמור שהיה טהור: כשרים המים שבנקות: עמד ועשה טעמי מלאכה עמד הראשון ממלאכתו וכן
השני ועשה מלאכה תחתיו: ב כטמא וטמאזהו כטמא הסכל וטימא את האדם לחטאת שכלים
שכטמאו במשקים טמאים את האדם לחטאת שאין מוכי ראשון ושני בחטאת כדתנן לקמא פרק כל הראש
אף על פי שאם ככלו המשקים הללו על כשרו טהור שהטהור לכפר אם נגעו משקין טמאים בכשרו קא
טהור כמו שהיה לכד אם נגעו

בדיו לפי שהמשקין טמאים מ
טמאים את הידים וגבי טהרת
חטאת קיימא לן דאם כטמאו ידיו
נטמא נכחו: מטמאין לא טמאוכי
משקין טמאו את הסכל לא היו
יכולים לטמא הטהור לחטאת
אם נגעו בכשרו כדאמרן והסכל
הנא מכח טמאו: ג

השוק פרה אדום ופרי הכשרים
בגן פ יום הכפרים ופר כהן
משוים ופר העלם דכד של ככור
מטמאים בגדים דככלהו כתיב
ויכנס בגדיו ולא טמא בגדים שהו
לבוש ולא טמא בגדים שהו כונע
מהו הדין לכל שאר כלים דלא
מטמאין אלא אדם וכלי חרס
בלבד הוא שאין מטמאין אדם כונע
בהן: ופרה ופירים עבמן ושעיר
הטמא אם נגעו בגדים היו
הן טהורים והיו דאמרי ליה
בגדי לאדם מטמאין לא טמאוכי
ואתה טמאתי: ד האוכל
מנבלת העוף השחור והיא כביית הבלוע כשם בגדים הנבלה עבמן
אינה מטמא בגדים חרי זה אומר מטמאין לא שימאוכי ואהרן
טימאתי: ה כל ולד חטופות אינו מטמא כלם אלא
בשקה נטמא משקה טימאן חרי זה אומר מטמאין לא טמאוכי
ואתה טמאתי: ו אין בלי חרש בשם חבירו אלא בשם
נטמא משקה שימאחו חרי זה אומר מטמאין לא טמאוכי ואהרן
שכאתי: ז כל הפוסל את התרובה מטמא את המשקין
לחיות תחלה לשכב אחד ולפסול אחד חוץ בשבול יום
חרי זה אומר מטמאין לא טמאוכי ואהרן שכאתי: ח
כל הימים כסקורה שנאמר ולסקורה הימים קרא ימים דברי
רבי מאיר רבי יהודה אומר חים הגדול כמקוה לא נאמר ימים
לא שיש בו מיני ימי חרבה ר' יוסי אומר כל הימים משהרין בזחלק
ופסולין

כדתנן בחטאת טהור והיו דאמרי ליה בגדים לאדם מטמאין לא טמאוכי: ה כל ולד
הטמאה כגון ראשון ושני אין מטמא כלים: אלא משקה שכטמא כראשון ושני מטמא כלים גזרה משום
משקה זב וזבה כגון דקון וזבון ומימי דגליו שהן אב הטמאה: ו אין כלי חרס מטמא חבירו שאין
כלי חרס נעשה אב הטמאה לעולם ואין כלי חרס מקבל טמאה אלא מאב הטמאה אלמא שאין כלי חרס
מטמא חבירו: אלא משקין אבל מטמא הוא משקין והמשקין חמורים ומטמאים חבירו גזרה משום משקה
זב וזבה כדאמרן: ז כל הפוסל את התרומה כגון ידים שכיות עושות משקין תהלה לטמא הולין
וידים עבמן שנגעו באוכלי חולין טהורים שאין שני עושה שלישי בחולין: חן מטבול יום שלא העריב
שמשו שאף על פי שהוא פוסל את התרומה אינו מטמא השמקין להיות תהלה ואפילו מקוין של תרומה
אם נגע בהן טבול יום אינן אלא פסולים בלבד לא טמאים: ט כל הימים כמקוה לכל הכך
מלי דתני כסיפא: אין מטהרים בזחלקין דאין מקוה מטהר בזחלקין אלא במכוסין דכתיב אך משין
מעין מטהר בזחלקין ואין מקוה מטהר בזחלקין: ופסולים לזב כשימים מים דכתיב ורחץ את כשרו
כמים

פרה פרק ט

מא

נמים חיים ולמנדוע דכתיב אל כלי חרב על מים חיים ולמי הטאת דכתיב מים חיים אל כלי: הים הגדול כמקוה לא קרא הכתוב מקוה לא לים הגדול דכיה משתע קרא כמעט כראשית ששם בקו: כל מים בראשית ולא כמעט ימי כשמן רבי לא מפני שמעורבו כו מימי ימי הרבה שכל הכחלי והכלילוי: ר' יוסי אומר כל הימים נים הגדול ערת מעין עליהם לענין שהן מטהרין ונחלין מפני שהחמלים הלכותין ונחלין עליהן אבל פסולין הן למורת מים חיים שהכתיב

קראן מקוה והלכה כר' יוסי:

ט מים המוכין המו' קין כגון שהן מלוחין ופוסרין פסולין למי חטאת: מים המוכין הפוסקין כמו אשר לא יבזו עימיו: כפולים דמיום חיים כענין:

אחת בשכוס אבל אמת ביובל שפיר מקדו מים חיי' כפולמוסו' חי לנשל גיבו' שסו' ומקלקלן בהן: וכשני כגרון שכי של עזרת גמשים: ר' יהודה פוכל אפילו אותן שאין מוכזי' לא כפולמוסו' וכשני כגרון ואין הלכה כרבי יהודה: י מי קרמיון ומי פנס כהדות שברין ישראל הן: מי כניס לפנן הגאה נומא בלא כנה כלומר מים שחומר וטיט מערב כהן ורחמנא אחר מים חיים אל כלי והכא איכא חזינה

בין מים לכלי: מימי תערוכות שמים פסולים מתעדרים בהם: אחד פסול ואחד כשר ונתעברו

זפסולין לזבים ולמצורעים ולקדש שהן מי הטאת ט חמים המוכים פסולים אלוהן חמים המוכים הכלוחים והפורים חמים המוכים פסולין אלו הם חמים המכזבים המכזבים אחד בשבוע המכזבים כפולסמיות ובשני בצרון כשרים רבי יהודה פוסל: י מי קרמיון ומי פינה פסולים מפני שהם מי בצים מי חירדן ומי ירכוך פסולים מפני שהם מי תערובת ואלו הם מי תערובת אחד כשר ואחד פסול שנתערבו שניהן כשרין ונתערבו כשרין רבי יהודה פוסל: יא באר אתאב ומערת פסיים כשרה חמים שנשחצו ושינויון מחמת עצמן כשרין אמת חמים חבאה מרחוק כשרה ובלבר שישמרנה שלא יפסקנה אדם רבי יהודה אומר הרי היא בחוקת מותרת באר שנפל להונו חרסית או ארסה ימתין לה עד שתצל רברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אימר אינו צריך להמתין:

פרק ט

צלוהית שנפל לתוכה מים כל שהן רבי אליעזר אומר יח שתי חיות וחכמים פוסלין ירד לתוכה של רבי אליעזר אומר יניחנה בחסה והטל עולה וחכמים פוסלים בשל לתוכה משקין ומי פירות יערה וצריך לנגב ריו קומס וקנטוס דכל רבר שהוא רושם יערה ואינו צריך לנגב: ב נפול לתוכה שקצים ורמשים ונתבקעו או שנשחצו מראיהם פסולין חפושיות בין כך ובין כך פוסלת מפני שהיא כשפופרת רבי שמעון ורבי

אמר לקדש ממקום התערובות ולמאה: ור' יהודה פוסל אפי' בשיחה כשרי' פוסל ר' יהודה לטובל ממקום התערובות גזיה אטו אחד פסול ואין הלכה כר' יהודה: יא באר אתאב לא אתפרס היכן היא והא קא משמע לן דמי' חיי' הן: ומערת פסיים עברה הסמוכה לעיר דן שמשס היודן יונא ובלשון ישמעאל קורין לדן בגלים: ר' יהודה אומר הרי היא בחוקת מותרת ואין הלכ כרבי יהודה: עד שתכל עד שיחזרו המים לגלים כדמעקרא ואין הלכה כר' ישמעאל:

צלוהית

כלי שנתינו' כו המים המוקדשין לאחר שהשליך האפר לטבח קרוי בלוחית והכלי שנתנו' כו המים כדי לקדשן קודם שיבנו בהן האפר קרוי שקות: מים כל בהן שאינן כשרי' להזהה: יזה כ' שאם מזה אחת שיהא אין כאן מין הכשרי' אבל כי מזה כ' ח' לדיבא בחד מביה ומן הכשרי' והואה אינה צר וכה שיעור: וחכמי פוסלין קסברי הוזה גריבה שיעור ואין מעטרפין ההזות והלכ כחכמי' ורמבם פי' יזה כ' ב' והוא ושלכס חזן לכלי וישאר השאר מי חטאת כשרי' ופלוהיה היא בעיני דכפ' כל הובח' בעמרא ששמע כיו שפירשתי: ויחסנה כחמה והטל עולה שדרך הטל לצלות כנגד החמה וכן היא אומר ויהי נבקר ונתעל שכנת הטל ואין הלכה כר' אליעזר: יערה מרוק מה שנתן הכלי' ואינו כשר להכניס בו מי חטאת עד שיכנס מן המסקי' ומי פירות יערה ואינו צריך לנגב דאס אית' דכשאר ממנו בכלי' היה רשום ככר: ב ונתבקעו ששחצו נטחן המי' זמן מרובה עד שנתבקעו או אפי' לא נתבקעו לא ששחצו מראה המי' פסולין: חטשית תולעת שחורה: בין כך ובין כך בין כתבקעה בין לא כתבקע' מפני שהיא כשפירמת של קנה הלולה

פרה פרק ט

והמים ככבסום מחד זה ויבא' מעד זה ומתעבר עמהם הלמות שבקרבנה : דילא תולעת שחמטין וככה מין
תולעת כמו הדגל בתבוא : כשר' אפי' כתבשבו ואין כן הלכ' : ג מתנת מהן בהמה או כוונה פכולין משו משקס
שכפ' הן החומר והמים והרוק כשפיהן מתעברין : מוכנת והין המשקה שפיה הוור למים : מלקת ליקפת
ב' שונה ומתעבר הרוק שכל שונה עם המים : חף קט משני שהיא מק' אה וכן הלכה ואין הכי כ' לישור :

ד החושב עליו חטאת לבשר
רבי אליעזר פוסל דאפכלו להו
במחשבה : כשטיה הכנית לסקה
ממנה מים לשמת אבל במחשבה
גרידא לא פסיל נמים שחינן
מקודש' שמלאן כדי לית' בהן את
האפר ועד' ל' כתול' לישור אומ'
כשטי' והכ' לא פסיל להו במחשבה
דכיון דמים קדושין הן אמלוכו
שמליך וחומר בו ממחשבת היכל'
לא פסיל ר' אליעזר עד שיטת :
ד' יהושע אומ' כשטי' מפני משקה
שכפיו שחור ומתעבר עם המים
ופסיל להו : ואם גרגר לטון גרגרת
כלומר שלא טהה כדרך השוטים
לא שפך המים בגרמו כזר דליכ'
משקה פיו כמים והלכ' כר' יהושע
בתרומה : ש' שלא יטמא חלה
לאחרי' שיגעו בטויו ויעמאן כמו
חטאת שבו : ר' יהודה אומ' בטלו
פגוטי ותו לא מטמאיו מאחר
שנבלס : מעת' לעת' אם שחטה
בתוך מעת' לעת' של שתייה אבל
שהט' טי' מהכי כתבכלו בנטיה :

ורבי אליעזר בן יעקב אומר הדירה והכנה שבהבואה כשר' פגני
שאין בהם לחה ג שחח כחן : בהסח או חיה פכולין כר'
העופות פכולין חוץ מן היונה כפני שהיא מוצצה כל השרצים
אינם פסולין חוץ מן ההולדה כפני שהיא מלקת רבן גמליאל
אומר אף הנהש מפני שהיא מקיאה רבי אליעזר אומר
העכבר ד החושב על מי חטאת לשהרת רבי אליעזר
אומר פכול רבי יהושע אומר כשיטה אפר רבי יוחי במה דברים
אכורים במים שאינם מקודשים אבל במים המקודשין רבי אליעזר
אומר כשיטה רבי יהושע אומר כשיטה ואם גרגר בשר' ה
מי חטאת שנפסלו לא יגבלם בט' שלא יעטי' הקלה לאחרי' ה
יהודה אומר בשלו פרה ששחת מי חטאת בשרה טמא כעת לל' ה
רבי יהודה אומר בשלו כמעה ו מי חטאת ואפר הטאר' ה
לא יעבירם בנהר ובספינה ולא ישיטם על פני הכים ולא יעבד
בצר זה וזרקם לצד זה אבל עובר הוא במים עד צוארו עובר הוא
הטהור לחטאת ובידו כלי ריקס הטהור להטאה ובמים אינם
מקודשין ז אפר בשר שנתערב באפר כקלה הולכין אח'
חרוב לטבא ואין מקדשין בו רבי אליעזר אומר כקדשין בכלת' ה
מי חטאת שנפסלו כטמאין את הטהור לתרומה בידו
ובגופו את הטהור להטאה לא בידו ולא בגופו נטב או מטבא את
הטהור לתרומה בידו ובגופו את הטהור להטאה בידו אבל ל' ה
בגופו

ר' יהודה אומ' בטלו בנטיה ואפי' שחטה בתוך מעת' לעת' כשרה טהור ואין הלכה כר' יהודה בתרומה : ז
מי חטאת במקודשין איירי ואפר חטאת אבל מים שחינן מקודשין שני דקתני כופה : ואפר חטאת אפי'
אפר עגמו כלל מים : לא יעבירם כבהר וכספיה דגוזר טמא מעבר' שהיה נקדס אחד שהיה מוטב'
מי חטאת ואפר חטאת כספיה בידו וכמא' כוית מתחוב בקרקעיה של כפיה : ולא ישיטם על פני
המים דמיו לכפיה וכן לא יעמוד נצר זה של כהר ויורקס לבד שני דגם זה דמי קית' לכפיה : אבל
עובר הוא בגרניו במים עם מי חטאת שבידו : עובר הוא הטהור לכשחטת ביון בבטיחה בין שט' על עמי
המים ואינו מושש וכן מושא בידו או משיט על פני המים כלי שהוא טהור לגמ' בו וי' חטאת כשהוא ריקס או
שט' בו מים שעדיין לא נתקדשו באפר פרה שלא גזרו אלא על המים המקודשים ועל האפר נבלס לא
על האהט והבלים הטהורים : ז אפר כשר אפר פרה הכשר להזהר : שנתרבו באפר חטאת
באפר כירה : הולכין אחר הדוב ליעמא' אם רוב אפר פרה מוטמא ואם רוב אפר מק' לא נו מעמא'
ואין מקדשין בו ואפי' רוב אפר חטאת אין מקדשין בו הולכי' וכתבנו בו אפר כירה כל שני :
רבי אליעזר חומר מקדשין בכלו דכבר רבי אליעזר לא נענין שיטור' הטהור הוא אפר' דליגס בורחא
מאפר חטאת ואין הלכה כרבי אליעזר : ח מי חטאת שנפסלו כגון שכאצו מרחיקין
שלא מחמת ענין וכיוצא בזה מן הדברים שפוסלי' מי חטאת : מטמאין את האדם הטהור לתרומה בין
שנע

פרה פרק יז

מב

שנבע בהן בידיו בין שנבע בהן בנפשו דכמי טמא כשרים חשיבו וטומאה זו דרובן הוא דמלאויותא כיון
שנפלו פרה מן טוונותא דחמורה ומשום הכי תמימי טמאין את האדם הטהור לתרומה דמשמע דוקא
לתרומה אבל לא לחולין: וזאת הטהור לחיות לא בידיו כלומר אין מטמאין הטהור לחטאת בין נגע בהן
בידיו בין נגע בהן בנפשו דכמי טמא כשרי חשיבו וזהו דכטמא מי טמא לכול מלי לחטא מיה טהור:

בנפשו ט אמר כשר שנתנו על גבי חמיש שאינן ראוי
לקדש מטמאין את הטהור לתרום בידיו ובנפשו את הטהור לחטא
לא בידיו ולא בנפשו

פרק י

כל הראוי לטמא חדרם מרף לחטאת בין טמא
בין טהור ואדם כיוצא בו כל הראוי לישטף
טמא מת בין טמא בין טהור רבי אליעזר אומר אינו מרף רבי
וחושע אומר מרף וחכמים אומרים חטמא מרף וחטהור אינו מרף:
ב הטהור לחטאת שנגע במרף שטמא לגין של חטאת שנגע במרף
טמא הטהור לחטאת שנגע באוכלים ומשקים בידו שטמא וברגלו
טהור חטאין בידו רבי יהושע מטמא וחכמים מטהרים: ג קלל
של חטאת שנגע בשרץ טהור נתנו על גבי דר' איעזר מטהור וחכמי
מטמאין נגע באוכלין ומשקי' ובכתבי הקדש טהור נתנו על גביהן
רבי יוסי

כטמא מטמאין את הטהור לתרום
כמי טמא כשרי אבל את הטהור
לחטאת מטמאין אותו אם נגע
בידיו דכיון דטמא לא גריעי
משאר אוכלים ומשקים טמאין
דמטמאין את הירידים וקומא לן
דכטהור מי טמא מי שנעמאן
ידיו כטמא נפשו: ט אפר
כשר שכתבו על גבי חמיש שאינם
ראויים לקדש היו דיבא כדון מי
טמא שכתבנו: . מטמאין את
הטהור לחטאת בידיו ובנפשו
כדון כל שאר מי טמאין הכשרים
ואין מטמאין הטהור לחטאת
שאין מי טמאין מטמאין הכשרים

וזכרנו בהם אלא לשאר טומאות לא לטהרות מי טמאין:

כל הראוי

לטהור מדרם כגון כלים המיוחדים למשכב ומשכב: מרף לחטאת
אם הטהור למי חטאת הטהור חשיבו הן הטהור לתרומה דטמא המטיין
כחלו הן מטמאין מדרם וחומר בעלמא הוא כל אלו לכן נבדו אוכלין לתרומה מדרם לקדש וקרי לה מרף לבי
שהוא ויורא דרבנן בעלמא לטון קול עליה דרף: ואדם כיוצא בהן שאם הטהור לחטאת הטיט אדם
הטהור לתרומה כטמא לחטאת שהטהורים לתרומה כחשנים כזבים לגבי חטאת: וכל הראוי לטמא
טמא מת כגון כלים דלאו בני מדרם: רבי אליעזר אומר אינן מרף ואם הטיטין לא כטמא לחטאת:
רבי יהושע אומר מרף אם הטיט אפילו הטהורים כטמא לחטאת ורבנן פליגי ומהלקים בין טמאין לטהורים
גשלוס מחלקות דבר והלכה כחכמים: ב שנגע במרף טמא עליונו של זב קרוי מרף שאם היו
על גבי הזב עשר מחטאותיו על גבי זבאו לכן טמאין מרף אפי' העליונה שלא נגע בה רוב כחם עבד מעצת
זו על גבי זב וזו עבד הזב בעליונה כלן טמאין דאורייתא משום עשכב ואעפ' שלא נגע בתחתומת כך המחטאות
העליונות שעל גבי הזב טמאין דרבנן משום מרף ואף על פי שלא נגע בהן ואיכא בהן משכב למרף
שהמשכב נעשה אב הטומאה לטמא אדם וכלים והמרף אינו אלא ולד הטומאה לטמא אוכלים ומשקים
אלא משום חומר לחטאת אדם וכלים שנגע במרף טמאין לחטאת: לגין של חטאת כלי שטף
הוא ורובה להכניסו מי טמאין שנגע במרף טמא ונדיך טבילה: שנגע באוכלי' יתקיי' ואפי' שהן טהורים
לתרומה ולקדש: כידו טמא כדון אוכלין ומשקין טמאין שהן מטמאין את הירידים שהטהור לתרומה ולקדש
פוסל כחטאת ועוד יש חומר איתר גבי חטאת דכטמא ידיו כטמאן נפשו הילכך כשנגע בידו באוכלי' ומשקין
טמא: ד' יהושע מטמא דגור היסט אטו נטיעה ואין הלכה כר' יהושע: ג קלל של חטאת כלי חרס
שיש בו אפר הפרה תרומם וכזה על שמה וקולתה על כתף: ונע בעשר טהור דאין בלי חרס ויטמא מנבו
בגו על גביו שכתף הקלל על גב השרץ: וחכמים מטמאין משום דמוכח בתיקום טמא והערה אחרם
גהיית מחוץ למחכה במקום טהור וזו אליעזר סבר הואיל והכלי שחפץ בתרבו טהור והוא שזיר קרינו
בית מקום טהור ואין הלכה כרבי אליעזר: רבי יוסי מטהר בטמא על גבי אוכלים ומשקים וכתבי הקדש

פרה פרק י

כיון דמקומו טהור מאז הטומאה : וחכמים מטמאים דטהור מכל טומאה בעל וכתבי הקדש רבין גזרו בהו שיהיו מטמאים את הידים והלכה כחכמים : 7 שנגע בתבוא ואלו הוא טהור לקדש אם נגע בו הטהור לו זמאת טמא וכריך טובלה לחטאת שהטהור לקדש פוסל כחטא ז' והקרא שנגע בידו דטמא ידיו וכתמא גופו אבל כרגלו טהור דכידו עבוד ונעלה ברגלו לה עבוד מעלה דמיא דאובלין ומסקין דלעיל :

והלגין בתבוא כלי שהכמים בו מו חטאת נתון בתוך ידיו וכן האסל מוט שכותנים שכי כדון כשני ראשו : וכו שני קללות שני כלים שהארץ נתן בהם שקלל אחד קשור ברחש המוט האסל וקלל אחר קשור בראשו השני והשתא האדם והאסל עבד תבוא והלגין והקלל שבהן המי והאפר חזק לתבוא : ר' עקיבא מטהר שאין הכלי שבו האפר עומד על גבי התבוא ובמקום טהור הוא : וחכמים מטמאין הואיל והאדם המושא עומד על גבי התבוא חשנין לכלו כאלו הוא עומד על גבי התבוא ובמקום טמא הוא מוצא ואין הלכה כרבי עקיבא : ה ה

רבי יוסי מטהר וחכמים כשטאים » ד הטהור לחטאת שנגע בתבוא בידו טמא וברגלו טהור היה עומד על גבי התבוא ופשט ידיו חוץ לתבוא והלגין בהוכה וכן האסל שהוא כרון על גבי התבוא וכו שני קללות אחר מכאן ואחד מכאן רבי עקיבא כטהר וחכמים מטמאין » ה היה עובד חוץ לתבוא ופשט ידיו לחלון ונטל את הלגין והעבירו על גבי התבוא רבי עקיבא כשטא וחכמים כשהרין אבל עובד הוא הטהור לחטאת על גבי תבוא ובידו בליריין הטהור לחטאת ובס' ש' ארסין בקורשין » ו לגין של חטאת שנגע בכל קדש ושל תרומה של חטאת טמא ושל קדש ושל תרומה טהורין שניהם כבידו שניהם טמאים שניהם בשני בידות שניהם טהורים של הש' ה בנידו ושל תרומ' בידו שניהם טמאין של תרומה בנידו ושל חטאת בידו שניחן טהורין רבי יהושע אומר של חטאת טמא היו נתוכן על גבי הארץ ונגע בהם של חטאת טמא של קדש ושל תרומה טהורים הסיפן רבי יהושע כשטא וחכמים כשהרים »

פרק יא

עומד חוץ לתבוא שהתבוא מפסיק בינו לכותל וחלון ככותל וכו הלגין של מי חטאת והעבירו על פי התבוא שכל תבואה פתיה למעלה : ר' עקיבא מטמא דסכר קלוטה כיון שהוכחה דמי ובשעה שהעבירה על פי התבוא הרי היא כאלו הניחה בתוכו ומטהר : והכמים מטמאין סכרי לא ארמין קלוטה כמי שהוכחה דמי והלכה כחכמים : וזכור כלי ריסק דלא בצנא והניח במקום טהור לא באפר הפרה וכמים המקודשין על ידי האפר : ו של חטאת טמא דקדש ותבואה טמאים הן אבל חטאת : שניהן בשתי ידיו שנושא של חטאת בידו אחת ושל קדש או של תרומה ביד אחרת : שניהן טמאים של חטאת משום דנגע בשל תרומה בידו וטמא ידיו כטמא גופו ומטמא מי חטאת ושל תרומה טמא משום כושא מי חטאת : בשתי כידות ואף על פי שהאדם טמא משום כושא מי חטאת מכל מקום התרומה טהורה דהא מפסיק בידי ואינו נוגע בתרומה בידו : של חטאת בכייר ושל תרומה בידו שניהן טמאים דכי נגע בידו בשל תרומה כטמא לחטאת וכייר דבשל חטאת אינו מונח דאין מניח ראשון ושני לחטאת וכתמא של חטאת והאדם טמא משום כושא מי חטאת וטמא את של תרומה שנגע בו בידו : אבל של תרומה בכייר מונח בו הכייר ואף על גב דנגע בשל חטאת בידו שניהם טהורים דאף על פי שהוא טמא משום כושא מי חטאת מכל מקום אין מי חטאת טהורים ומי טמאים בטומאה הבאה לקדש מחמת עצמן : רבי יהושע אומר של חטאת טמא רבי יהושע לטעמיה דאמר בתוספתא טהור לחטאת שהסית את המפתח שהוא טהור לתרומה טמא שזא יבא ויבא את הדבר הטמא והכא כמי אפילו בשכי כידות טמא דמה שהוא כושא את התרומה אף על פי שאינו נוגע בה היה מדף לחטאת ואין הלכה כרבי יהושע : היו כתמים על גבי הרצן ונגע בהם שנתן ידו אחת על של חטאת וידו אחת על של קדש או של תרומה : של חטאת טמא דכטמא האדם בלגין של תרומה וטמא את של חטאת : ושל קדש ושל תרומה טהורים שהיו האדם טהור לקדש ולתרומה דלא נגע כמי חטאת אלא בלגין : הסיפן רבי יהושע מטמא לטעמיה דאמר טהור לחטאת שהסית את המפתח שהוא טהור לתרומה טמא ולית הלכתה כותיה :

בלנות

על מי מטואת: וזא ומצאה מכוסה פטולה שאזי אומר אדם ככנס לשט וכסה אותה וזוה
בני אדם אין טהורין למטואת: אם יכולה חולדה לשמעת ממכה פטולה אבל אם אינה
יכולה לשנות לא פטלין להו מטעם שזא אדם טמא ככנס זניה אותה דאין דרך בני אדם לנגלות אלא
לבסות מפני שהרנים אצל הרנים דרפן לגלות ואין דרפן לבסות ודוקא מכוסה ומצאה מגולה חיישינן
לחולדה אבל מגולה ומצא מגולה

פרק רא

צלוחת שחגיחה מגולה ובה ומצאה מכוסה
פטולה הניחה מכוסה ובה ומצאה מגולה אם
כילה החולדה לשתתף ממנה או נמש לדבריו רבן גמליאר או
שידד טל בה בליה פטולה לחטאת אינה נגולרת בצמיד פתיל
ומים שאינן מקורשין נצולק בצמיד פתיל ב כל הספק
שחור לתרוסה ושחור לחטאת כל החלוה לתרוסה נשפך לחטאת
אם עשועל גביו שחרות תלויות הרמפות שחורות לקדש ולתרוסה
ולחטאת רבי אלעזר אומר הרעדות שמואית לחטאת ג
דבלח של תרוסה שגפלה לתוך מי חטאת ובלח האכלה אם יש
בה כביצה כקטמאה בין שחורה חסירה טמאין והאכולה חייב
מיחד ריוסי אומר בשחורה חסי שחור השחור לחטאת שהכניס
ראשו ורובו לתוך מי חטאת נטמא ד כל השעון ביארית
מים מדבריו תורה מטמא את הקדש ואת חתרוסה ואת החולין
ואת המעשר ואסור על ביאת המקדש לאחר ביאתו טמא ארץ
הקדש ופוסל את חתרוסה דברי רבי מאיר והכמים אדמרים פוסל
בקדש ומחול בחולין ובמעשר ואם בא אל המקדש בין לפני
הקדש בין אחרי

כמו שהכירה לא חיישינן אפ"כ
שחשו לבפס מים מגולין דחמירא
סכנתא מאסורא: או כהש לדברי
רבן גמליאל דלא לעיל אף הכהש
פוסל מפני שהוא מקיא: ההטאת
אפר חטאת או מים המוקדשים
שהיו באהל המת בתוך כלי שיש
עליו צמיד פתיל אינן ככולין ו
ונפסלו מדכתיב והיחב במקום
טהור והאי לאו מקום טהור הוא
אבל כלים העומדים להניח בהן
מי חטאת או אפר חטא וכן אוזב
המתוקן להוות בני כולין כצמיד
פתיל: ב כל הספק טהור
לתרומה כל ספק שאס כולד אותו
ספק בתרומה התרומה טהור
אם כולד כיוצא בו בחטאת - ט
טהור: וכל התלוי לתרומה וכל
ספק שאס כולד בתרומה תולין

לא אכולין ולא שורפין אם חלד כיוצא בו בחטאת ישפך האפר או המים
הזרק טמאה ענין להו לספק טהור ולספק שבעל ידו תולין בתרומה: אם נשפך על גביו טהרות אם הוא
כאפר זה שנטמא בספק התלוי לתרומה ועשה טהרות ועל ידו אותה הזאת תולין אותן טהרות ולא אכולין
ולא שורפין: ההשפות כיוון שכמות של עץ טהורות לקדש לתרומה ולחטאת לפי שאינן כלים וגם אינן
ראויין להדרם: והרעדות עצים שאינן מהדוקין יפה זה בזה וכשאלם כשען עליהם רועדים ומתגעעעים
טמאות לחטאת פעמים שאדם יושב עליהן דראויין לטמא מושב ואין הלכה כדברי אליעזר: ג אם יש
בה כביצה דאכול פחות מכביצה אינו מטמא: בין טהרה בין טמאה המים טמאים דטהרות תרומה טמאה
כיו אכל חטאת: והאכולה חייב מיתה דנטמא כמי חטאת כשעה שאוכלה ותרומה בטומאת הנוף במיתה:
דבני יוסי אומר כטהורה המים טהורים דסביא ליה לדברי יוסי שאין טהור לתרומה מטמא את מי חטאת
ואין הלכה כר' יוסי: שהכניס ראשו ורובו בתוך מי חטאת דבני גורו טמאה על הכל ראשו ורובו כמי שאינן
כמפירם פ"ק דשבת והוא ט"ח דבר שגורו בו כיום ומי חטאת מים שאינן כנהו הילכך כשהכניס ראשו ורובו
בסה כטמא ומטמא ואינו טהור למי חטאת חודר מי חטאת ומטמא אותו ונעשה רשעון לטומאה שאין
מי חטאת טמא את הטהור להם אבל כשאינו טהור להם מטמא אותם: ד כל העשון ביאת מים מדברי
טהרה בגין הכוונה בכל אבות הטומאות: מטמא את הקדש ואת התרומה לפי שהיא ראשון לטהרה שני
בחולין ובמעשר ושלישי בתרומה ורביעי בקדש: לאחר ביאתו שטבל ולא העריב שמשו יש לו דין שמי לטומאה
ונעשה שלישי בתרומה ורביעי בקדש: וחכמי אומרי פוסל בקדש כשם שטבל יום פוסל בתרומה כך פוסל
בקדש ואינו מטמא בקדש דכיון שטבל קלישא טומאתו ופוסל משוי טמא לא משוי: ואם בא אל המקדש כל
שעשון טבילה מן התורה שזא אל המקדש דהיונו לצורת ישראל אפי' לאחר שטבל קודם שיעריב שמשו חייב

פרה פרק יא

ואף לעזרת כשים אסור טבול חס ליכנס קבל איכו חייב אלא בעזרת ישראל: ה כל הטעון ביאת מים מדברי סופרים כגון איוכל אוכלין טמאין ושניה משקין טמאין ויהידים והכלי שנטמאו במשקין וכיוצא בהן: וסבמו אסורין במגעם והלכה כחכמים: לאחר ביאתו לאחר שנטבל מיד הותר בכלן ואין צורך הסרב שמש: אם בא אל העקדש פטור דלא אסרה תורה ביאת עקדש אלא על מי שנטמא באג

ה ביאתו בין לאחר ביאתו חייב ה כל הטעון ביאת מים מדברי סופרים מטמא את הקדש ופוסל את החרוברה וכוותר בחולין ובמערער דברי רבי מאיר וחכמים אוסרים במעשר לאוהר ביאתו מותר בכולן ואם בא אל המקדש בק לפני ביאתו ובין לאוהר ביאתו פטור ו כל הטעון ביאת מים בין בדברי הורה בין מדברי סופרים מטמא את מי השאת ואת אפר השאת וכהו כה השאת במגע ובמשא האזוב המוכשר וחמים שאינן מקדשים וכלי ריקם הטהור לחשאת במגע ובמשא דברי רבי מאיר וחכמים אוסרים במגע אבל לא במשא ו כל אוזב טיש לו סב ליוו פסול אוזב וזהו כשר אוזב וכן אוזב כוהלת אוזב רומי אוזב מדברי פסול ושל תרוכה טמאה פסול ושל שחורה לא יהו ואם חזה כשר אין סבין לא כיונקות ולא בתמרות אין חייבין על היונקות על ביאת המקדש רבי אליעזר אומר אף על על התמרות אלו חן היונקות גבעולין שלא גמלו ה אוזב שחזה בו כשר לשחן בו את המצורע לקטו לעצים ונפלו עליו משקין מנגבו והוא כשר לקטו לאוכלין ונפלו עליו משקין אף על פי שנגבו פסול לקטו לחשאת במלקש לאוכלין דברי רבי מאיר רבי יהודה ורבי יוסי ור' שמעון אוסרים במלקש לעצים ט מצות אוזב שלשה קלחים ובחם שלשה גבעולין רבי יהודה אומר של שלשה שלשה אוזב טיש בו ג' קלחים בספגו ואוגרו פסגו ולא אגרו אגרו ולא פסגו לא פסגו ולא אגרו כשר רבי יוסי אומר מצות אוזב שלשה קלחים ובחם שלשה גבעולים ושיריו שנים וגרדמויו כל שחוא *

פרק יב

של תרומה טמאה שאזוב של גגה חייב בתרומה כשלקטו לאכילה והא קא משמע לן דאף על גב שהיא פחות מכבינה שאיכו מטמא מי טמאת אפילו הכי הואת פסולה כיון שהאזוב עגמו טמא: ושל טהורה לא היה מפני שמפסיד את התרומה: תמרות כמין גרדין טיש בראשי האזוב: אין חייבין על היונקות טמא שהיו עליו כיונקות וכל בהמה זו אל המקדש איכו חייב: רבי אליעזר אומר וכו' ואין הלכה כרבי אליעזר: גבעולים של גמלו כל זמן שהפרח מוכח בתוך כיסו קודם שיפתח: ה מנגבו כדו שלם יתערבו מים הכשרי בפסולין אף על פי שנגבו פסול וף על פי שלא טמאו משהוכשר לקבל טמאה פסול: לקטו לחשאת להוות בו מי הטאת: ככלקט לעבים ומנגבו והוא כשר וכן הלכה: ט שלשה קלחין וכהם שלשה גבעולין גבעול אחד בקלח אחד ושלשה קלחים דבעינן ילפינן לקיחה לקיחה מאגודת אוזב מפסח מצרים מה להלן שלשה דכהכי מקרי אגודה אף כאן שלשה: מפסגו מפרידו ומחלקו טישו הג' קלחי מפורדי זה נהיה: ר יוסי אומ' מצות אוזב ג' יוסי מחמיר טשי מיתן דלר' יוסי תחלתו שכי' פסול ולתק' תחלתו כ' כשר ואיכו פסול עד שיהא תחלתו כשיריו אחד ודקאמר תק' מצות אוזב ג' קלחי למנוה בעלמ' ולא לעכב והלכ' כר' יוסי: יגדרדמויו כל שהוא גרדמויו הנבעול כל שהוא ושיריו וגרדמויו תרי מלי ככהו דשיריו סח שירי הג' קלחין דהיוו שכי קלחין יגדרדמויו הוא הגבעול עגמו דאגדרס וכשר וכשתיר מצונו כל שחו:

קאזוב

הקצר מספקו מאריכו כדי שפוקו ונכנס הוא הסלך שהכסים תחתיו : וטובל ומעלה ואף על גב דכתיב ולקח אוזב וטבל במים והאי לוקח הטלך שהאזוב כתמן בראשו שפיר קרינן ביה ולקח אוזב דלך ח' על ידי דבר חסד שעה לקימה : ואוזב באזוב ומוה דהזאה בעינן שיהא אוזב ס'אזוב כידור ל' יהודה ור' שמעון אומר כו' ואין הלכה כר' יהודה ור' שמעון : ב ספק מן הכוס ספק מן החוש כו דבעינן הזאה ודאי מן האזוב

פרק יב

האזוב הקצר מספקו בחוש ובכוש וטובר ומעלה ואוזב באזוב ומזה ר' יהוד' ור' שמעון אומרים בשם שהזיה באזוב כך שבי'לה באזוב ב חוח ספק מן החוש ספק מן הכוש ספק מן הגבעול הזייתו פסולה הזה על שני כלי ספק על שניה חוח ספק מחבירו מיעה עליו הזייתו פסולה מחש שהיא נתונה על החרס וחוח עליה ספק על הסחש הזה ספק מן החרס מיעה עליה הזייתו פסולה צלוחית שפיה צר טובל ומעלה בדרכו רבי יהודה אומר הזייתו ראשונה מי חטאת שנאמ' מעשו טובל אפילו ראשי גבעולין ומוזה בלבד שלא יספג נתכוון לחיות לפניו וחוח לאחריו לאחריו וזאה לפניו הזייתו פסולה לפניו וחוח מן הצרין שלפניו הזייתו כשרה מין על האדם מרעתו ושלא מרעתו מין על האדם ועל הכלים ואפילו חן מאה ג נתכוון לחיות על דבר שהוא מקבל טומאה והזה על דבר שאינו מקבל טומאה אם יש באזוב לא ישנה על דבר שאינו מקבל טומאה וחוח על דבר שמקבל טומאה את יש באזוב ישנה על האדם וחוח על תבואה אם יש באזוב לא ישנה על תבואה והזה על האדם אם יש באזוב ישנה המים חמנשפין כשרים לפיכך הם מסמאין לשם מי חטאת ד הסוה מחלוק של רבים ונכנס למקדש ונמצאו המים פסולים פטור מחלוק של יחיד ונכנס למקדש ונמצאו המים פסולין חייב אבל כהן גדול בין מחלוק שר' יחיד בין מחלוק

מסוס דאמרין העמד טמא על חזקתו : מחבירו מניח עליו שפיר מתמטית מי חטאת של כלי אחד הלך על האחד : הזאת פסולה דאי מחברו מינה עליו ל' ו' הוא מן האזוב : טובל ומיעלה כדרכו ולא אמרינן מתוך שדחק בעים לבאת שמש יחרו המים לתוך הכלי ולא ישרר באזוב כשיעור : דבי יהודה אומר הזייה ראשונה דהזאה ראשונה לא מיישפין אבל הזאה שניה מתוך שדחקו לבאת עם הזה מהם נתמעטו כיותר ומיישפין בהזאה שניה שפיר לא כשארין באזוב כשיעור ואין הלכה כר' יהודה : שלא יספג שלא יקנס מצדו הכלי או משוליו דכתיב וטבל ולא מספג : הזאת פסולה דבעינן כונת הזאה והרי לא כעשית מחשבתו : ואפי' הן מאה ולא כשכין הזאה בפני ענפה לכל איש ואיש או לכל כלי וכלי :

ג על דבר המקבל טומאה אדם וכלים : על דבר שאינו מקבל טומאה בהמה וכלי אכנים : אם יש באזוב לא ישנה אם כשתייר באזוב כדי הזאה אינו נריך לחזור ולטבול פעם שניה אלא מזה מאותו שנסתייר באזוב על הדבר הטמא ועלתה לו הזאה דכתיב והזה הטהור על הטמא עד שיתכוין להוות על הטמא הילכך כשיתכוון בשעת טבילת האזוב להוות על הטמא אע"פ שהזה על דבר שאינו מקבל טומאה לא ישנה אלא יזה ממה שנסתייר באזוב אבל אם טבל האזוב כדי להוות על דבר שאינו מקבל טומאה הוהיל ותחלת טבילתו פסולה כך הזאת פסולה ולא יזה בזה שנסתייר באזוב עד שיסכה : המים המטטפין מן האזוב שהיכלילו לשם דבר שאינו מקבל טומאה אם הטביל באותם טפות אוזב והזה מהן כשרין לפיכך הן מטמאין לפי שלא עשו מנותן שהרי הטבילה הראשונה פסולה היתה והרי אלו הטפות כשאר פי חטאת הכשרי שהן מטמאין : 7 המזה מחלוק של רבים שעומד בחלוק של רבים ומוה שם על כל הטמאים העובדים והזה על הטמא ככבוד שהמים שבידו טהורים להזאה וכמנא' פסולים אם נכנס בהזאה זו למקדש פטור הטמא מקרבן דהוי כספק טומאה ברשות הרבים דמפיקו טהור ופירש דע"כ העומד דטמא זה אכנס הוא דלא היה ליה לאסוקי אדערתיה ולכדוק אם המים כשרין להזאה אם לאו כיון שהיה עומד ברשות הרבים ומוה על הרבים אבל העומד בחלוק של יחיד ומוה הוה ליה לטמא לכדוק על המים אם כשרים אם לאו וכיון דלא כדק שנגה היא זו ולא אוכס ואם נכנס למקדש בהזאה זו חייב קרבן דהוי כספק טומאה ברשות יחיד דמפיקו טמא : שאין כהן גדול חייב על ביאת המקדש דכתיב וכברתם

פרה פרק יב

הטעם הריא מתוך הקהל מי שמטאו שזה לקהל להיכו ליחודי' פרט לכך שאין מטאו שזה ליחודים: מחלקים
סוף כלומר כל כך מי מטאתה היו עם עד שהיו מחלקים בהן כפי אדם ואפילו הכי דורסים בהן משום דלא
עומדאין הויאל ובעשית מענתן: ה בככפו בככף בגדו לפי שהקדרום הקדין הזה הוא אב העומאס
ובשאומו בככפו בעשה הככף לראשון ואין החוזמו טמא דאין אדם וכלים מקבלים עומאה לא מאב העומאה
ואצטפ שיש על הקדרום מים כדי

כחלון של רבים נשור שאין כהן גדול חייב על ביאת
הפקדש כחלוקים היו לפני חלון של רבים ודורסים
ולא נמנעין: מפני שאמרו מי חמאת שעשו מצותן אינן
מטמאין ה אוחו הוא החשור בקדרום הטמא ובכפו וחזא
עליו אף על פי שיש עליו מים כדי חייה טהור כמא יהא בכים
וחיה בהם כדי חייה כדי שיטבול ראשו גבעולק וזה רבי יחזקאל
אומר רואין אותם באלו חן על אוזב של נחשת ו ה חמשה
באזוב טמא אם יש בו כביצה הביים פסולים והחיות פסולת אין בו
כביצה המים כשרים וחיותו פסולה ומטמא את חבריו וחבירו את
חברו אפילו חן במה ה חשור לחמאת שנשכא דיו
בשכא גורו ומטמא את חבריו וחברו את חבריו אפילו חן במה ה

ח לנך של חמאת שנשכא אחרות נשכא חוכ ומטמא את
חברו וחברו את חברו אפילו חן כמא חות והענכול חבור כוש
של רובן לא יהא לא על הכוש ולא על הפיקה ואם חות כמא שרף
פשתן חבור עור של ערוסת שהוה מחובר לפיקות חבור
המלבן אינו חבור לא לשומאה ולא לטהרה כול יחוד
הכלים הקרוחות חבור רבייחנן בן גורו אומר אף החורקות ה
הכלים שבקנהרל והכשרה על טרברל

וקרן

ראשון ושמי בטמאת אלא כלן הן תמלה: ח טמא חן אחריו בטמאין דלשאר טהרות לא
כטמא עובי אכל להטאת איכו כן: הונו והעכבל חבור שאם היה על אחד מהן חבירו טהור ונוו הוא הפעמון
ועכבל הוא הפטיש שנכבים המכה בפעמון שעל ידו מקטקש: כוש של רוכן פלך שטוויין בו: ארבי הוא הנשי
שעשוין מעטו מחבלאות: לא על הכוש ולא על הפיקה כלומר לא היה לא על זכר לבדו ולא על זה לבדו ולא
היו חבור אכל כריך להיות על שיהיה: פיקה מה שמשימין בסוף הכוש להכנידו קרוי פיקה בלע פוסולתו
ואם היה על אחד מהן בלבד חויה ורמבם פירש לא על הכוש ולא על הפיקה אלא על קנה הברזל שגילין
לית בראש הכוש שנקרא כנורא ועליו מים מפני שהוא עקר הכלי ועולה ההוא לכוש ולפיקה:

של פשתן חבור שהפלך שטוויין בו פשתן דרכו להיות הפיקה מחוברת בכוש: עור של ערוסת
עור שמשימין בערוסה של קטן ודרכו להיות מחובר בערוסה: והמלבן כמין קערת של פץ
חוקות שזככסין בהן כרעי המטה שלא ירקבו מלחמות הפאץ ודומה לו כפרק המוכר את הבית
בככא בתיא מלכות של כרעי המטה: אינו חבור לא לעומאה דאם כטמא זה לא כטמא זה:
ולא לטהרה דאם היה על זה לא היה על זה: חקדוהות חבור כגון ידות הסכימים שבהרל
כככס לתוך הבית יד של עץ או של עגם ומחבר בו הו חבור כטמא אחד מהן כטמא חבירו וכן אם
היה על אחד מהן היה על חבירו: קדוהות לשון מקדש: אף החורקות לשון יחורקן שן כלומר
אף הידות שהן חרות בראשן ומכניסין חוץ כככב שעשוין בראש הכלי כגון ביתיד של רומח אף
אלו הו חבור ואין הלכה כרבי יוחנן בן כנדי: ט הכלים שבקנהרל כלים שדרכן להוליד בהן
פירות או זבל' על גבי החומר והן מחוברין זה בזה: מטה של טרברל כמין עו של ברזל שדשן בו את התבואה:

קרן

טהרות פרק א

מה

קרן של כליזה חמטה של מתיס עושים לס כעין קרן של כדול וקטשים בו חמת של יפול וקורים למטה של מתיס כליזה שהיא עשויה ככלוב של עופות: וקרנים של יונאי דרכים קרבי בהמה וחיה שמוליכים עמהם עובדי דרכים למלאכת כהן מים לשמות: ושעלות המפתחות שלשלת שמונים בה המפתחות: ושלב של כוכים דרך הכוכים לשלול הנגדים זה עם זה הקטן עם הגדול כשכל של יאחד: והבגד שהוא תפוח בכלאים שמי חתיכות של בגד

במר שתפרן כמותי פשתן וקומה להפרד עשוס אסור כלאים וכן שלל של כוכים סופו להפרד ואפילו הכי היו סמור להמאמה: הממס קומקום של כחשת שמממי' בו המי: חזן מטוטטוש ואכרד עינים לפי שהן ספק אשה ואשה איכה כשרה להיות דכעב וטבל כמים איש טהור איש ולא אשה טהור לרבות את הקטן והוא יליף מטבילה דאתקוש להדדי: האשה מסעדתו מסייעתו כדמפרש בסיפא שאוחזת לו במים: ואם אחזה בידו אפילו בשעת הוזה פסול לא מנעיא בשעת טבילה דכי כתיב איש ולא אשה מטבילה הוה דכתיב אלא אפילו בשעת הוזה לא כתיב קרא בהוזה אפילו הכי אם אחזה בידו פסול דמרי' הוזה מטבילה:

וקרן של כליזה וקרני' של יוצא דרכים ושולשלת המפתחו' ושלול הכוכים והבגד שהוא תפוח בכלאים חבור לשומאח ואינו חבור לחייה: כסוי מיחס שהוא מחובר לשלשלת בית שמאי אומרים חבור לשומאח ואינו חבור לחייה: בה אומר חוה על המים הזה חסמוי חוה על הכסוי לא הוה הממס חכל כשרים לחיות חוץ משומשום ואגדרונינום והאשה ותינוק שאין ברעת האשה מסעדתו ומוזה ואוחזת לו במים וחוא שובל ומוזה אם אחזה בידו אפילו בשעת חייה פסול: וא טבל את החזוב ביום וזחה ביום כשר ביום וחזה בלילה כלילה וחזה ביום פסול אבר הוא עצמו שובל כלילה ומה ביום שאין מין עד שתגץ החמה ובלן שעשו משעלה עמוד השחר כשר:»

כשלא מה מסכת פרה: ונענה כתיב מסכת טהרות

פרק א

שלשה עשר רבירים בכבלת העוף השחור צריכה מששבה ואינה צריכה חכשר ומשכא שומאח אובלין ככשנה וזמאת בבית חבליעה והאובלה טעין הערב שמש וחייבים עליה על ביאת בית המקדש ושורפין עליה ארת אתרומה האוכל אבר מן החי ממנה סופג את הארבעי' שחישתה ומליקהה

וא וזהו בלילה פסול דכתיב והוה הטהור על הטמא ביום השלישי וכיום השביעי ביום ולא בלילה ואתקש טבילה להוזה דכתיב וטבל במים איש טהור והוה מה הוזה ביום אף טבילת אוב ביום: טובל כליזה וזוה ביום היכא דשהה טבילתו ולא הוה ביום השביעי כשכא להזות בשמיני או בתשיעי ועשירי יבול להקדים טבילה להוזה אבל הטובל בשביעי במגותו מזה תמלה ואחר כך טובל דכתיב וחטאו ביום השביעי והדר ובכם בנדון ורחץ במים: משעלה עמוד השחר כשר דמשם ואלך היו יום דכתיב בעורא ואכחנה עושים במלאכה מעלות השחר ועד גאת הככבים וכתוב והוה לנו הליכה משמר והיום מלאכה:

שלשה

עשר דבר גריכה מחשבה שחשב עליה לאכילת אדם שכל האוכלי' המותרין אין גריכים מחשבה אבל זו הואיל והיא אסור באכילה גריכ מחשב' ואחר כך יתמא ודוקא בכפרים דליכא רוב עם אבל בשווקים אינה גריכה מחשבה שכיין שיש רוב עם הבאים לשוק איכא טובא דאכלי' ככלת עוף טהור והכי מפורש פירק בתרא דעוקים: ואיכה גריכה הכשר אלא מטמאה טומאת אוכלים ככל שאר אוכלים שנגעו בשרץ שהן כעשים ראשון לטומאה ואין גריך שיבוא עליה מים או שאר משקין ולא שתגע בשרץ דהכשר נורעים הוה דכתיב וכי יותן מים על זרע וכו' ודרשינן מה זרעים שאין פושן לטמא טומאה חמורה גריך הכשר אף כל שאין פושן לטמא טומאה חמורה גריך הכשר יבא ככלת עוף טהור שסופה לטמא טומאה חמורה שהיא מטמאה אדם ונגדים כבית הבליעה שאינה גריכה הכשר: ומטמאה טומאת אוכלים ככבונה דכבונה ממנה אם כנעה באוכלים טהורים כטמאו: וכזוית בבית הבליעה אדם שאכל כית ממנה כטמא וכטמאו בדרו כשתגיע לבית הבליעה דכתיב והכפש אשר תאכל ככלת וטרפה וכו' וככלת עוף טהור הכתוב מדבר וכתוב תאכל ואין אכילה פתות מכויות: וטעון הערב שמש ולא כני בטבילה למנה: והייבים

טהרות פרק א

והימים עליה על ביאת מקדש כשאר כל הטומאות דכתיב כטומאת מקדש וקדשיו זוקף לכל טומאתו
אשר יטמא מה ודרשין לרבות כולע ככלת עוף טהור : ושורשים עליה את התרומה אם נעשה ככלת עוף
טהור בתרומה כשרפת שכשאיכה בבית הנביעה דין ראשון לטומאה יש לה וטומאה את התרומה נעשה
לטהרות שני : והאכל אבר מן החי ממנה סופג את הארבעים ופילו היה האבר פחות מכוזית ומסתם עתה

דלא כרבי מאיר דאלו רבי מאיר
הא שמעין ליה בשלהי גיד הכשה
דאמר אבר מן החי אינו כהוגע לא
בנהמה טהורה כלכד : שמיטתה
ומליקתה מטהרת את טריפתה
להנזיפה מידו ככלה שלא תטמא
לפי שהמליקה מתרת בפכים
לכהנים כדרך שהשמיטה מתרת
בחזן וכשה טהרתה שמיטתו כך
תטמאנו מליקתו ושמיטתו ד
דטהרת את הטריפה מידו
כללה כפאל לן מקרא דכתיב ובי
אמת מן הטהרה וכו' כל הנגע
בככלתה יטמא יש מן הטהרה
שהיא מטמאה יש טהרה

טומאה מרט לטרפה ששחטתו והוא הדין לטריפת עוף : רבי יהודה אומר אינן טהרות דלא לטהר
טריפת עוף מטריפת בהמה : רבי יוסי מאיר שמיטתה מטהרת ולא מליקתה והלכה כרבי יוסי : ב
מיטמאות ומטמאות אם נגע בהן שרץ כטמאין ואם טמאין הן ונגעו הכנפים והנזפה באוכלים טהור כטמאין
דחשיבו יד להכניס ולהוציא וכל שהוא דו מיטמא ומטמא : ולא מצטרפות אם היה אוכל פחות מכזיבה אין
הכנפים והנזפה מצטרפות להשלימו לכזיבה לטמא טמאת אוכלים דלא חשיבו שומר שמצטרף כדבין
בדיש שאקנין : הנזפה מצטרפת דחשיבו לה שומר ואין הלכה כרבי ישמעאל : המרעף שחצוף מן קרבו
דאיש גפים וראש זכב הכשירים מחוברים לגוף אחר שמרטו הכזפה ורגלים לפתכם ולהלכס דלא חזו
לאבילה אלא שבעשות המטמאין מביאים אותן ואוכלי אותן עם העוף והיו דקאמר שכן עבירים כפטומאין
אין הלכה כרבי יוסי והכי שלשה עשר דבר דחשיב במתניתו בבבא קמייתא אויבא תבעה דחשיבות ומליקתה
מלא חשיב להו דתרווייהו הו טהרה לטריפתה והכנפים והנזפה והמרעום והנפרכים הרי שלשה עשר דבר :

ג ככלת עוף טמא שאין נוסף לטמא טומאה חמורה שאינה מטמאה אדם ובגדים כזיבה מחשבה
שיחשוב עליה לאבילה : והכשר מים או שאר משקין ואחר כך תגע שרץ לפסול את הגויה אם כטמאת ואכל
ממנה חצי פרס שהיא בינה ותחנה כפסל נפשו לאכול בתרומה עד שיטבול : ואין בה כזית בבית הנביעה
דכתיב ככלה וטריפה לא יאכל לטומאה בה מי שאסרו משום אוכל ככלה מטמא באבילה בבית הנביעה
וגא זה שאין אסרו משום כל תאכל ככלה אלא משום כל תאכל דבר טמא : והאוכלה אין טעון הערב שמש
האוכל הני פרס ממנה לאחר שטמאת שהוא פוסל את הגויה לאכול בתרומה אם טבול לאחר שאכלה מותר
בתרומה מיד ואין טעון הערב שמש : ואין חייבים עליה על ביאת מקדש אם אכל חצי פרס ככלת עוף טמא
ונכנס למקדש דטומאה דרכין היא אף על גב דטורי עליה תרומה : והאוכל אבר מן החי סופג
את הארבעים וכן על גב דאוכל כזית בין בשר וגידים ועצמות דהשתא אפילו למאן דאמר אבר מן החי כריך
כזית דאבילה חשיב ביה הכא אויבא כזית אפילו הכי אינו סופג את הארבעים ומשום טמא לא מחייב לזכא
כזית בשר : ואין שמיטתה מטרתה באבילה לבן כח שמיטתו בעוף טמא ואסור בכזית מן החי ואם שחט
והיא מפרכת לא טהרתה שמיטתה באבילה עד שתמות אף על גב דבטהורס אפילו מפרכת מתרת
השמיטה לבן כח עגו דמכשרא לישאל והכי משרא מתניתין בשלהי פרק גיד הכשה :
וככהה

טהרות פרק א

מו

ד וכתבתי העור והדגים כלה מתני מפניו כחולין פרק העור והדגים: **ט** מנטרפין זה עם זה לטמא אם אין באחד מהן כבינה מנטרפין לשיעור לטמא כקל שכבינה שאם כגע בתרומה שבלם כדיו אוכל שכטמא בולד השמאה שפוסל את התרומה ואינו מטמא: כסבי בינה וכו' שכללן זה בזה שכי התעורר בתורה תורת שכי עליו וטמא את התרומה: שלישי ופוסל את הקדש: דראשון ועושה מגעו שכי

ד הא איב שיטרא דראשון בגינת ליתן טומאה: חללן זה שכי זה שכי שיהי בכל אה חללן שיטרא דראשון וחיי שיטרא דשני וחיי לבעיל דראשון ושכי מנטרפין לקל טהרה וכל מקו' שאכי יכול לתלות שיש כבינה מן החמור בזה ובזה אוליכין בתרומה ואם לאו **י** אוליכין בתרומה:

מקדשות חתיכות של כנף לשון קרן מנפשו בא: נושכות זו את זו שהן דנוקות זו בזו ואי אפשר להפרישן אלא אם כן נושכות זו מזו: כלן תחלה דחשוכות כאחת וכלא כגע בכלן: פירוש החתיכות זו מזו: במשקין כלן שניות דמשקין תחלה הוו ועושים שכי: כידים כלן שליטיות ידיות פניות סן ועושים שלישי בתרומה:

ח מקדשת חתיכות כנף שיהיה תחלה והחבר לה חתיכות אחרות: כלן תחלה והמגע באחרות כמגע בראשון לטומאה דמטיבא חכוד וכן כשי היתה שכי חשוכות חכוד מאחד דאם פירשו אשתיור כהו טומאה אבל היתה שליטית דאם פירשו לית כהו טומאה דאין שלישי עושה רביעי בתרומה אשלו כי לא פירשו לא חשיבן חכוד ועוהדות: ככרות הקדש כנף שכי הלחם ולחם הפנים ומחנות וכיוצא בהן: ט שכתבן גומותיהן המים המקודשים שהי בתוך הגומות שכל גבי החכר מים

ד ובבבחה חמור והרושב והקפוח והאליל והעצמות והגידים והקרנים והשלפים מצטרפים לטמא שומאת אוכלים אבל לא שומאת גבלות כיוצא בו השוחט בהמה שמהא לנכרי וחייב מפרקת מטמא שומאת אוכלין אבל לא שומאת נבלו עד שחמות מו עד שיתח את ראשה רובה לטמא שומאת אוכלין ממה שרובה לטמא שומאת גבלות: ה האוכל שנטמא באב השומאה ושנטמא בולד השומאה מצטרפין זה עם זה לטמא בקל שבשניהן פיער כחצי ביצה אוכל ראשון כחצי ביצה אוכל שני שבללן זה בזה שני כחצי ביצה אוכל שני כחצי ביצה אוכל שלישי שבללן זה בזה שלישי ככ' אוכל ראשון כביצה אוכל שני שבללן זה בזה ראשון חלקן זה שני זה שני נפל זה לעצמו זה לעצמו לתוך ככר שר' תרומה פסלוהו נפלו שניהן כאחת עשאוהו שני: ו כביצה אוכל שני כביצה אוכל שלישי שבללן זה בזה שני חלקן זה שלישי זה שלישי נפלו זה לעצמו זה לעצמו לתוך ככר שר' תרומה לא פסלוהו נפלו שניהן כאחת עשאוהו שלישי כביצה אוכל ראשון כביצה אוכל שלישי שבללן זה בזה ראשון חלקן זה שני שני שני שאף השלישי שנגע בראשון נעשה שני בשתי ביצים אוכל ראשון כשתי ביצים אוכל שני שבללן זה בזה ראשון חלקן זה ראשון זה ראשון לשלשה או לארבעה הרי אלו שני כשתי ביצים אוכל שני כשתי ביצים אוכל שלישי שבללן זה בזה שני חלקן זה שני זה שני לשלשה או לארבעה הרי אלו שלישי:

ז מקצעות נושכות זו בזו וככרים נושכין זה בזה נשמרת אחת מהן בשרץ כולן תחלה פרשו כלן תחלה במשקין כלן שניו' פרשו כלן שניות בידים כלן שליטיות פרשו כולן שליטיות

ח מקרצת שהיתה תחלה וחשיך לה אחרות כולן תחלה פרשו היא תחלה וכולן שניות היתה שניה וחשיך לה אחרות כלן שניות פרשו היא שניה וכולן שליטיות היתה שליטית וחשיך לה אחרות היא שליטית וכולן שהורות בין שפרשו בין שלא פרשו:

ט ככרות הקדש שבתוך גומותיהם מים מקודשים אחת מהן בשרץ כולן טומאת בתרומה מטמא שנים ופוסל אחד אם יש ביניהן משקה טופח אף בתרומה הכל טמא

פרק ב

מטמא של טהרת הקדש ומטמא ככר אחד כשרץ ומגע החכר שכטמא כסבי והשכי בשלישי ואפילו הן מאה כלן טמאים וחף על פי שלא נגעו במים שככר אלא כגע כל ככר בחכרוי וטמאו כלן שכתת הקדש נעשה באלו העסקה שכתת כל ככר שהוה נעשה תחלה הוה טמא בככר וטמאו אכל בתרומה אינו כן אלא החכר

דראשון



טהרות פרק ב

הראשון שנטמא בשרץ כלבד מטמא את חכירת להיות שני והשני פוסל את השלישי ותו לא ולא חיישי' למסקא
שבתך הגומא: אם יש בין הככרות מסקה טומא אף בתרומה כלן טומאות שהמסקא טומא שנין כל ככר
וככר חוזר להיות תחלה ומטמא הככר שהו כובע בו לעשותו שני וכן לגנולס. טירוש אחר ככרות סקדס
שעובדות בטבלא העשויים גומות גומות וכל ככר מוכח בתוך גומא. שלו והמים המקודשים גרסין וכן העש
המקודשים המוכחי בכלי העשו

פרק ב

חמשא שהיתה כובשת ירק בקדרה ונגעה
בעלה חוץ לקדרה או במקום הנגוב אף על
מי שיש בו כביצה הוא טמא וחבל שחור נגעו במקום המשקה אם
יש בו כביצה הוא טמא וחבל שחור חזר לקדרה הכל טמא חתומה
מגע טמא מת ונגעה בין במקום המשקה בין במקום הנגוב אם
יש בו כביצה הכל טמא אין בו כביצה הוא טמא וחבל שחור חתום
טבולת יום פגעה את הקדרה בידים מסואבות וראתה משקין
על ידיה ספק מן הקדרה נתוו ספק שהקלה נגע בידיה חוץ
פסול והקדרה טהורה. ב רבי אליעזר אומר האשה
אוכל ראשון ראשון אוכל שני שני אוכל

גומות גומות אם נטמא אף מהן
בשרץ: נטמאו כלן שהכלי מכה
מה שנתכו לקדש אכל לא
לתרומה דבתרומה אינו אלא
מטמא ראשון שני ופוסל שלישי
טובא דכגנו זה כזה ואין כלי
משקין: ואם יש בין הגומות
משקה טומא הכל טמא ככר
שהוא שני עושה המסקא ראשון
חוזר ומטמא ככר האחר וכן
כלס:

האשה

באשה טהורה
אירי שהיתה

כובשת ירק של תרומה בקדרה ואומע ירק לא הוכשר לקבל טומאה אלא בדרך הכובשים שמחתכים את
הירק בלא משקה ומולחים אותו וכותבים בקדרה או בהבית ואחר כך כותבים עליו ויון אז חומץ או שמן:
נגעה בידים טמאות שפוסלות את התרומה: בעלה של ירק שהיה חניו בקדרה עם המשקין והנה חוץ
לקדרה כגוב ונגעה במקום הנגוב: אף על פי שיש בו כביצה שהיא שיעור לטמא אוכלס: הוא טמא אותו
העלה: והכל טהור שאר הירק והמשקין שבקדרה דלא אתי אתי עלה שמקנתו בקדרה ומטמא להו ידיים
שניות והעלה שלישי ואין שלישי עושה רביעי בתרומה: כגעה בסתם ידיים שהם שניות: במקום משקה כלומ
במקום שאין העלה כגוב כגעה משקה שעליו תחלה דכל הפוסל את התרומה מטמא משקין להיות תחלה
והמשקה עושה את העלה שני הילכך כשיש בעלה כביצה שהיא שיעור לטמא אחרי הכל טמא אף הקדרה
פגעה דמקנת עלה שבקדרה עושה משקין שבקדרה תחלה גמורין ומטמא את הקדרה כדאית בפק דשבת
האוכלי והכלי שנטמאו במשקין: אין בו כביצה הוא טמא אותו עלה כגעה בו והכל טהור דשבת מכביצה
אין מטמא אחרי: חזר לקדרה אותו מקום המשקה כגעה בו הכל טמא אעפ שאין בעלה כביצה שהמשקה
כגעה בו חזר ומטמא כל מה שבקדרה ואף הקדרה עצמה: היתה מגע טמא מת אשה וז שכובשת את הירק
כרי האפה ראשון והעלה כגעה בו שני הילכך אם יש בו כביצה הכל טמא: היתה טבולת יום מכבשת את
הקדרה דהשתא יש באשה זו שתי טומאות חדא דטבולת יום ואדך דסתם ידיים שהם שניות כדקמיי בידים
מטואבות ותריותו כריבון משום סופא מכבשת מערה מה שבתוך הקדרה לא מכבשת מניסה בתוך הקדרה
בכף שבידה: ספק מן הקדרה נתוו ולא כטמא מה בביתכה: ספק שהקלה שכלו מלא משקה והוא בתוך
הקדרה: נגע בידים הירק פסול משום ספיא דטבול יום אבל משום ספק ידיים לא כדמתן בפרק שני
דטבול יום חומר בטבול יום שספק טבול יום פוסל את התרומה וידיים ספיין טהור: והקדרה
טהורה דמשום טבול יום לא מטמא אפילו ודאי כגעה במשקין דאין טבול יום עושה משקה תחלה כדמתן
כל המובל את התרומה מטמא את המשקין להיות תחלה חוץ מטבול יום ואי משום ידיים לא מטמא כריבון
דספיא הוא שמא נתוו על ידיה מספיא קדרה טהורה דספק ידיים לטמא טהור: ב האוכל אוכל
הראשון כגעה גופו ראשון להיות מוגבו שני והאוכל אוכל שני כגעה גופו שני ואם נגע בתרומה פסלה ואלו
שאיכר שגורו בו ביום ודוקא שאכל חצי פרס שהיא ביצה ומתנה לרמבם ושני בניס לרש"י שהיו שיעור אוכלי
לפסול

טהרות פרק ב

זו

לפסול את הגוייה רבי יהושע אומר האוכל אוכל דאשון ואוכל שבי כעשה גופו שבי דאכר ליה דלא משויקן ליה לאוכל כמחל עבמו והאי דמשוי לאוכל אוכל שבי שכי נלא שליטי לכו שמכיכו שבי עשה שבי עמי משקין שהמשקין שפסממו בשבי הן כעשים תהלה והמנוגע בהן הוי שכי והוי הוה עשויקן ליה לאוכל אוכל שבי שליטי ליה הוה פוסל את התרומה דאין שליטי עשה רביעי בתרומה ומכמים גזרו על האוכל אוכל שבי שיהיה פוסל את התרומה יושום דומיין אכיל

אוכל שליטי שליטי ר' יהושע אומר אוכל אוכל ראשו ואוכל שני שני שליטי שני לקדש ולא שני לתרום בהולין שנעשו לטהרת תרומה ג הראשו שבחולין טמא ומטמא השני פוסל ולא בטמא והשליטי נאכל בניד הדבוק ר הראשון והשני שבהרום טמאים ומטמא השליטי פוסל ולא טמא והרביעי נאכל בניד הקדש ה הראשון והשני ושליטי שבקדש טמאין ומטמאין הרביעי פוסל ולא טמא והחמישי נאכל בניד הקדש ו השני שבחולין טמא משקרה חולין ופוסל לאוכלי תרומה השליטי שבתרומה טמא משקרה קדש ופוסל לאוכלי קדש שנעשו לטהר הקדש אברא אב נעשו לטהרת תרומה טמא שנים ופוסל אחר בקדש ז רבי אליעזר אומר שלשה שוין הראשון שבקדש שבתרומה שבחולין טמא שני ופוסל אחד בקדש מטמא אח' ופוסל אח' בתרומה ופוסל את החולין השני שבכלן מטמא אח' ופוסל אחד בקדש ומטמא משקה חולין ופוסל לאוכלי תרומה השליטי שבכלן טמא משקה קדש ופוסל לאוכלי קדש ח האוכל אוכל שני לא יעשה בבית חדר

בהן שליטי ג הראשון שבחולין טמא ומטמא תרומה שכבר של תרומה שנגע בדאשון של חולין כעשה שני ופוסל את השליטי והשני שבחולין פוסל את התרומה ואינו מטמא שליטי דתרומה לא עביד רביעי הילכך שליטי דתרומה לא מקרי טמא לא פוסל ז והשליטי של חולין הכי קאמ' ואם יש בלוחן חולין שליטי כגון שנעשו על טהרת תרומה כ: אכל בניד הרמיע בתבשיל של תרומה מעורבת בו והתרומה קרויה רמיע שכל מלאכה ודמשך לן תנא חד ונפכ דחולין מוכיח דרוק כשאין בניד הרמיע כותי תרומה בכדי אכילת פרס הוא דשריבין ליה לאוכל אוכל שליטי אבל אי אכילת תרומה בכדי אכילת פרס אהו דקיימ לן האוכל אוכל שליטי מחולין שנעשו על טהרת תרומה פוסל גופו מלאכול בתרומה ד הרביעי נאכל בניד הקדש כלום ואם יש בלוחן תרומה רביעי כגון שנעשית על טהרת הקדש וכן החמישי נאכל בניד הקדש דקתיב לקתיב הכי קאמ' ואם לא בלוחן קדש חמישי כגון שנעשה על טהרת מטאת של אכר פרה דאמריבין בגדי אוכלי קדש מדרש להטאת נאכל בניד הקדש מותר לערב בו תבשיל של קדש טהור ז השני שבחולין מטמא משקה חולין דכל הפוסל את התרומה מטמא משקים להיות תהלה: מטמא משקה קדש דכל הפוסל את הקדש מטמא משקין להיות תהלה לקדש: שנעשה על טהרת הקדש כלומר הא דאמריבין דשליטי של תרומה פוסל ולא מטמא אוכלי קדש הכי מילי כשנעשית על טהרת הקדש אבל כשנעשית על טהרת תרומה שלא שמרה על טהרת הקדש השליטי מטמא שמים ופוסל אחד בקדש שטהרתה של תרומה טומאה היא אבל הקדש והרי זה השליטי דתרומה טהור אבל הקדש כאלו כטמא בערן עבמו: ז רבי אליעזר אומר שלשתן שוין כדמפרש ואולי דלית ליה לרבי אליעזר טהרתה של תרומה טומאה היא אבל הקדש השליטי שבכלן לא משכחת שליטי בחולין אלא אם כן כעשו על טהרת תרומה ואין הלכה כרבי אליעזר:

האוכל אוכל שני לא יעשה בבית חדר דרבי יהושע לבי לא יעשה בבית חדר לא יתעסק לעשות שמן בבית חדר דהא מורה רבי יהושע לבי לרבי אליעזר שהאוכל אוכל שני הוא עבמו כעשה שני ופוסל את התרומה ומטמא

משקין

טהרות פרק ו

משקין להיות תמלה: על גב הקדש על טהרת הקדש: הרי אלו כחולין ואין באים לכלל שלשים: הרי אלו כתרומה ויש בהן שלשים והכי תבאוי תרומהו סבירא להו מולין שכעשו על טהרת הקדש לכו כקדש דמו שמין לך דבר שעושה רביעי בקדש אלא קדש מקודש בלבד ופליגי אמתניתין דלעיל דקתני השלשים שבכלן סופא לחולכי קדש:

הרושב

והגריבין שהן

משקה טופח

שהן לחין כל כך שיש בהן טופח

על מנת להטפוח: הרי אלו

תחלה דקטונים כמשקין: קדשו

הרי אלו שניים דכיון שפקדשו

השוכים כאוכלים שנגעו כמשקין:

חורזוכמוו כביצה מכון טהור

דינא מהן תורת אוכל וירד ע

עליהן תורת משקה ופרחה

טומאתן כשנסתכו ואין למשקה

זה מי שיטמאנו דמכי יבאת טפה

ראשונה משעט האוכל מכביצה

ושמא מכביצה אין מטמא אחרים

אבל יותר מכבי טמא כדמפרש

טעמא דמכי יבאת טפה ראשונה

כטמאת אור' טפה בכביצה אוכל

טמא וכשמא אחרי כן כלו חזרה

הטפה ושמא את הכלי השמן

תחלה לעולם ואף על פי שקדש

אינו יונא מתורת משקה: ב

דכי שמעון שזורי אומר אף היין

שקדש אינו יונא מערת משקה

ואין הלכה כרבי שמעון שזורי:

וגש של יתעם ויתו הרכה ומוכר'

הבר וחולין שנעשו על גב קדש הרי אלו כחולין רבי אליעזר בר

רבי צדוק אומר הרי אלו כתרומה לשכא שנים ולפכול אחר

הרושב והגריסים והחלב בזמן שהן משקין

טופח הרי אלו תחלה קרשו הרי אלו שניים

חזרו ונכחו כביצה בכון טהור יותר מכביצה טמא שכיין שיצאת

טפה הראשונה נשמאה בכביצה ב רבי בארי אומר

השמן תחלה לעולם ותחכים אומרם אף הדבש רבי שמעון שזורי

אומר אף היין וגוש של זתים שנפל לתנור והוסק כביצה בכון

טהור יותר מכביצה טמא שכיין שיצא טפה הראשונה נשמאת

בכביצה אם היו פרודין אפילו הן טמא טהור ג טמא סת

שסחש זיתים וענבים כביצה בכון טהור ובלבד שלא יגע במקום

המשקה יותר מכביצה טמא שכיין שיצאת טפה הראשונה נשמאת

בכביצה אם היה זב או זבה אפילו גרגר יחיד טמא שכיין שיצאת

טיפה הראשונה נשמאת בטמא זב שחלב את העז החלב טמא

שכיין שיצאת טפה הראשונה נשמאה בכשא ד כביצה

אוכלו שהניחן בחבה ונחשטו וכן כות מן הכת וכות מן הכבל

וכעדשה מן השרץ כות פגור' כות נותר כזית חלב הרי אלו

טהורים ואין חייבין עליהן משום פגור' נותר וטמא חניון בגשמי

ונתפרו טמאין וחייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא ה

כל הזמאור' בשעת כציאתן אם טמאה טמאות ואם טהורות

טהורות אם מכוסות מכוסו אם סגור' סגור' מחט שנמצאת מליחה

הלורה

יחד ונגוש טמא איירי: כביצה מכון טהור התבור דאין אוכל מטמא כלי ומשקה היונא מן הגוש ממנה
היום אף לין בנה יטמא דמכיון שיבאת טפה ראשונה חסר ליה מכביצה אבל כשיש בנוש יותר מכביצה
כשיבאת טפה ראשונה עדין כשאר בנוש כביצה ונעמאת הטפה בנוש וחזרה להיות תחלה ושמאה הטפה
את התביר שמשקין מטמאים כלי: אם היו פרודים אם היו הזיתים פרודים שאינן נוש אפילו הן טמא כלומר
אפילו הן שיעור מאה ניכס אין מבטפין לכביצה לטמאת שמן היונא להיות תחלה: ג ובלבד שלא
יגע כמשקין כגון שדרכן בפשוטי כלי עץ שאינן מטמאים להשתא אין כאן מי שיטמא המשקין אלא הזין
שנגע בהן טמא מות שהרילא כזהר מנגיעתן אלא משיבא משקה וכשהמשקין כונעים בזמן כבר חסר שיעור
כביצה ואין אוכל מטמא הפחות מכביצה: יותר מכביצה טמא שכיין שיבאת טפה ראשונה כטמאת כביצה
דאף על גב דאין משקה הכבלע באוכל מקבל טומאה עמו משלים הוא את שיעורו דקוותה אשכחן כמין
גבי כות מן הזית ומן הכבלע שכתעצמו בחמה והכיון כגשמי יתפרחו דגשמים המובלעים משלימין לכשיגשו:
הרי אלו טמאים דכל העצורים בדר גודלניהו אוליכין ומהכא קיימא לן דאין דמיו אבל אסורים: ה
אם טמאות טמאות כי הא דתנן לקמן בפ' השרץ והקפד דע כגע באל' בליה ואין ידוע אם מי אש מתי וכשד

עומד ומנאו מתכעס ומטמאים שכל הטומאות כשעת מניחתן ודוקא במקום מניחתן למעוטי נגע באחד
 בלילה בזויתו ולמחר מנאו מתבזוית אחרת וכיוצא בזה: אם מכוסות מכוסות כגון כלי הרם המוקף במיד
 פתיל לא אמרי שמה כשעה שהיה העת כההל היה מגולה ועכשיו מכוסה או אם מנאו מגולה לא אמרי שמה
 כשעה שהיה כמתה היה מכוסה ומוקף במיד פתיל: מחט שנמנא מלאה חלודה שמעכבת את התפי דחלודם
 כזו מטהרתה מידי טומאתה: או

שבורה או שבורה טהורה שכל חטומאות כשעת מציאתן
 חרש שושח וקטן שנכצמו בכבוי שיש בו טומאה הרי
 אלו בחוקה טהרה ובל חפוקה בחוקת טומאה וכל שאין בו דעת
 לחשאל ספיקו שחור ו ח תכוכ שנכצמא בצד בית הקברות
 וחשורשים כירו ואין חשורשים אלא בכפר הטומאה שהיר שאני
 ואומר אחר לקטן ונתן לו וכן חמור בין הקברות בלי טהורין
 ח חנוק שנכצמא בצד העפה והבעק בידו רבי באר סטהר
 ונחמס' סטמאי שרדך ההגוק לשפח בצק שיש בו נקירת הרגול'
 ומשקין טמאין בתוך הבית אם יש בין משקין לכרות כדי שינגבו
 את פיהם בארץ הרי אלו טהורין ובפרה ובכלב כדי שילחכו ארץ
 לשונן ושאר כל הבחמסח כדי שיהנגבו רבי אליעזר בן יעקב סטהר
 בכלב שהוא פיקח שאין דרכו להבה את הבזון ולידך לסים
 ח חורק טומאה מכקים לסקו ככר לבין הספתחות
 מפתח לבין חכרות טהור רבי יהודה אומר ככר

טבורה שלא אמרין ש מה
 כשהית שלמה כעמל וכסית קונה
 ותחזור שלמה תחזור לטומאתה
 היסכה והיכו פידוש דאם טהורות
 טהורות דתכן לעי: ו בחוקות
 טהרה ואעפ דספק טומא כרשות
 סימור ספיקו טמא וכאי מבני
 דשית ה סיוד הוא אפילו הכי כיון
 דספיקו הוי בדבר שאין בו דעת
 לישל כגון הרש שוט' וקטן ספיקו
 טהור דהכי ולפי מקראי דכת כ
 והכש אשר יגע בכל טמ לא יאכל
 משמע ודאי טמא לא יאכל ספק
 טמא יאכל וכתיב כל טהור יאכל
 כשר ודאי טהור הוא דיאכל ה א
 ספק טמא ספק טהור לא יאכל א

לבין הספתחות טמא מפתח לבין חכרות טהור
 לבין סמאן שיש בו דעת לישל: וכל הפקם שיש בו דעת לישל אם לא ידע אם ה' לך
 במקום טומאה אם לאו בחוקת טומאה הוא דספק טומאה ברשו סיחיד ספיקו טמא עמוטה ולפי' דספ' ק'
 היא חס כטמאה אם לאו נספק זס במקום סעירה הוא דסימו דשות היחיד ואם רחמ' ונסתרה והיא בטמא
 נטהרה יש בה דעת לישל אר כטמאה אם לאו: ז ואין השושי' לא טמא וספק ל' אפטר שיקח השושי'
 לא הכ יכנס לבית הקברו: טהור כיון דאיכ' למת' באת שמה ליקטן חמור וכתנן לו דתימק אין בו דעת לישל
 ומספיקו טהור: וכן חמור שהיה עומד במקו' טהרה ולא ידעין אם נכנס בעוק' טומא' כליו טהור' לפי שאין בו
 דעת לישל: ח תיזוק שנמנא בכד עשה תיזוק טמא שנמנא בכד עשה טהור ונתכה של עשה זו בידו: ד'
 טהור מטה לטעינויה דהיי' למעינו' וסכר דרוב נוקו' מטמא' בעפה ושמה לקח הוא ענמו את הנפק וטמא
 את העפה ומעינו' אין מטמא' וממא' אדם טהור לקחה ונתן לו ועפה זו בחזקת טהר' עומדת במקום מעונו'
 לחוק' ונתרע לה רוב והו' פלג ופלג' וטהור לעכין תיזוק שאין בו דעת לישל: והבמ' מטמא' לטעינהו דלא
 חיישי' למעינו' ורוב תיזוקו' מטמא' והכל כחכמי': נקיר תקנאי נקבי' יש בעפה מחמת התדנול' סכרדו בה:
 סינגבו את פיהן בארץ דרך התדנול' להיר' ששתי' מנגב' פיהן בארץ הילכ' אם יש קרקע משכבת בין משקין
 לככרות כדי שיוכלו לנגב בה פיהן למהר' ששתי' הככרות טהורים ואם לאו טומאים שהרי נטמאו במשקין
 טמאים שהיה כפיהן כל הרגול' וחס' דכש' קרקע מפסקה' מפסק' לן אם נגבו פיהן אם לאו הוי ספק
 טומא' בדבר שאין בו דעת לישל וכספיקו טהור: שהיה פיקח ואין דרכו לשתות כל זמן שהוא מונח לאכול
 שהוא אומר כל שנה משקין חמורין ואין כל שעה אוכלים חמורין והלכה כרבי אליעזר בן יעקב:

ככר לבין הספתחות לא שיה זרק ככר טהור לבין מפתחות טומאות ולא שיה זרק מפתח'
 טומאות לבין הככר דמי כולע' אם נתי' הככר הטהור במפתחות הטומאות טהור הככר
 דכל' להאי תנא זרק כמי שאין בו דעת לישל דמי: ד יהוד' אומ' ככר לבין המפתחות טמא דכל' לר' יהוד' זרק
 כמי שיש בו דעת ל' דמי וספיקו טמא מיהו ככורק מפתחות טמאות בין ככר טהור הואיל והטומא' אינה
 בהו במקום חלף ענינת' על הטהור כפיקו טהור ואין הלכה כרבי יהודה וככר ומפתחות דירק' במפתחות
 הוא הדין לכל שאר דברים המדקים אלא משום דקדמיהו דלאשוי' לזרק ככר ומפתחות זה לוס

חורק

טהרות פרק ז

משום הכי קטו הכי: נ ספק כנע ספק לא כנע ספקו טהור ואפילו ברשו' היחוד ואפילו אדם שיש בו דעת לישאל אוחו בטומאה שאין לטומאה מקום שתהא כמה בו שכל זמן שהיא כפי חולדה או כפי הכלב אינה חשובה כמה במקום אלא טומאה עוברת היא הילכך ספקיו טהור ואפילו אוחו בטומאה האדם שיש בו דעת לישאל: ג היו מקדמים בה אם השליכו החלדה את הערץ והכלב את הנבלה מפייה על הארץ והיו ענקדי בה הרי יש מקו' לטומאה

ב השרץ שנכצא בפי החולדה ובהלכת על גבי ככרות של הרוכה ספק נגע כפק לא נגע ספקו טהור * ג השרץ בפי החולד והגבל' בפי הכלב ועברו בין השחורים או שעברו שחורים בנייהן ספקן שחור מפני שאין לטומאה מקום היל' מנקרין בהן על הארץ ואם הילכתי לפק' הלז ואין ידוע אם נגעתי אם לא נגעתי ספקו טמא מפני שיש לטומאה מקום * ד ביות סן חמה בפי העורב ספק תאהיל על הארס ועל הכלים ברשות היחוד ספק אדם טמא ספק כלים שחור הממלא בעשרה דללים ונמצא שרץ באחד מהן הוא טמא וכולן שחורין המערה סמלי לכלי ונמצא שרץ בתחתון העליון שחור * ה על ששהספקי שורפן את התרומה על ספק בית הפרס על עפר הבא בארץ העמי' ער' ספק בגדי עם הארץ על ספק בלי' הנמצאין על ספק הרוקין ער' ספק מי רגלי אדם שחן כנגד מי רגלי בחמה על וראוי כנגען שחור ספק טובאתן שורפין ארס התרומה רבי יוסי אוסר אף על ספק מגען ברשיה היחיד וחכמים אוסרי ברשות היחיד תולין וברשות הרבי' שחור * ו שני רוקין אחד טמא ואחד טהור תולין על מגען ועל משאן ועל חסינן ברשו' היחיד ועל מגען ברשות הרבי' בזמן שהן לחין ועל משאן בין לחין ובין יבשין היה רוק יחיד ונגע

וספקיה טמ': ד ספק אדם ספק האהיל על האדם טמ' שיש בו דעת לישאל ואינו טהור מטמ' סהטומא' כפי העורב והיא טומאה עוברת דכל המאהילין חשיבו יש לטומאה מקו' ואפי' הכורקי' ספק כלי' ספק האהיל על הכלי טהור שאין בהן דעת לישאל: הממלא בעשרה דליו' זה אה זה וכמנ' שרץ בלא מהן הוא טמ' וכלן טהורי' והט' כשארין לדליו' אגבי' אכלי' יש להן אגבי' כולן טמא' דשט' שרץ היה בראשון זהו דלא כפל עם המי' אומר אגבי' עכונה: העליון טהור ולא חיישינן שמה מן העליון כפל לתחתון: ה על ספק בית הפרס כנגן תרומה שוככמה לבית הפרס הכוא שדה שחור שבה קצר וספק אם יש בה ענב כשעורה מן המת: ועל ספק עפר הבא מארץ העמים דכל עפר

הבא מארץ העמים מהספיקן ליה ברכב של מת ושכי אלה ארץ העמי' זכות הפרס גזרו בהם טהור מטמא' כנענו ונמטא: ועל ספקין של בגדי עם הארץ דכלהו מספק לן אם ישבה עליהן אשתנו כמה: ועל ספק כלים שבמנאי' דלא ידעינן אם טמאים הן: ועל ספק רוקין דטמא של זב וזכה הן או דכדה ויולדת: מי רגלי אדם שהן כנגד מי רגלי בהמה דכותא קול' דלא אמרינן מדהני דכהע' הכי כמו דבהני ואעב' דאיכא תרי ספקי לקולא ספק דבהמה ספק דאדם ואפילו את'ל דאדם טמא דאדם טהור ודוננ' פירש על פי התוספתא כנגן שכתעברו מי רגלי אדם טמא עם מי בהמה חגי כתיב בשוה וזהו שכתנ' מי רגלי בהמ' ומספקא לן אם בטלו מראיהן של מי רגלי אדם ויהיו כלן טהורי' או לא בטלו ויהיו כלן טמאים: על ודאי מנגען שהיא ספק טומאתן יודע ודאי שנגעה בהן תרומה אכל אינו יודע אם הן טמאים או לאו כדפירשנא ספיקא דכלהו: וחכמים אומרים ברשות היחיד תולין על ספק מנגען ולא שורפים משום דהוי ספק כפיקא לקולא ספק נגע ספק לא נגע ואפילו את'ל נגע ספק טמאים ספק טהורים ואין הלכה כרבי יוסי דאמ' על ספק מנגען שורפי' אהר טומא לאו טמא ודאי שהוא ידוע דשל זב או של זבה דאם כן ברשו' היחוד לשרוף כשאר כל ספק טומאה אלא אחד טמא שהוא מטמת רוקין ואחד טהור דידות שהוא של אדם טהור וכיון דאפילו נגע ודאי טמא זה שהיא סתם רוקין אינו אלא כדרכהן השתא דאיכא ספק נגע בטהור תולין ברשות היחיד בין אעפ' בין אינשא בין אהטב בין בלא בין ביבש ולא יבש כל כך שאין יכול לחזור ולהשרות כמות שהיה דההוא טהור גמור אפילו ודאי דזב אלא דיכול לחזור ולהשרות לכמות שהיה: ועל מנגען ברשות הרבים כזמן שרץ לחים תולין את התרומה ויפק על גב דספק טומאה הרבים ספקיו טהור משום דכשהן לחים אי אפשר שלא ידבנן מהן כל שהוא כנגף הכונע בהן ויבא מכלל ספק טומאה ברשות הרבים ודין רשות היחיד

שחרות פרק ד

מש

היחיד יט' לו כשנדבק כל שהוא בנוף האדם אבל רוק יג' שאינו נדבק אם נגע בו הוא ספק טומאה ברשות הרבים דפיסקו טהור: ועל משאן בין לחמין בין יבשין דכשתלשה הטומאה מרשות הרבים ונשאית על גבי אדם לא חשיבא עור מותרה ברשות הרבים לא הרי היא כטומאה ברשות היחיד כדאמרינן: היה רוק ויודי מה רוקין הנמנאים ספק של אדם עמא ספק של אדם טהור: ונגע בו ונשא והסינו אפילו ברה וחרך כך נגע בתרומה שורכים עליו את

התרומה כדתנן ברישא על דלמי ומין צריך לומר ברשות היחיד ואלו ספיקות ששהירו חכמים ספק מים שאובין לכקוה ספק טומאה צפה על פני המים ספק משקין ליטמא טמא ולטמא טהור ספק ידים ליטמא ולטמא ולטהר טהור ספק רשות חייבים ספק דברי סופרים ספק החולין ספק טרצים ספק נגעים ספק נזירות ספק בנזירות וספק קרבנות ח ספק טומאה צפה על פני חמים בין בכלים בין בקרקע רבי שמעון אומר בכלים טמא ובקרקע טהור רבי יהודה אומר ספק ירדהו טמא וספק עלייתו טהור רבי יוסי אומר אפילו אין שם אלא מלא אדם וטומאה טהור ט ספק משקין ליטמא טמא כיצד טמא שפשט את רגלו לבין משקין טהורין ספק נגע ספק לא נגע ספקו טמא היתה כבר טמאה בידו וורקה לבין משקין טהורין ספק נגע ספק לא נגע כפיקו טהור ולטמא טהור כיצד היתה מקל בידו ובראשה משקין טמאין וורקה לבין ככרות טהורין ספק נגע ספק לא נגע כפיקו טהור רבי יוסי אומר ספק משקין לאוכלים טמא ולכלים טהור כיצד שתי חביות אחת טמאה ואחת טהורה ועשה עמך מאחת מהן ספק מן הטמאה עשה ספק מן הטהורה עשה זה הוא ספק משקין לאוכלין טמא ולכלים טהור יא ספק ידים ליטמא ולטמא ולטהר

וכגע בו ונשא והסינו ברשות הרבים שורפין עליו את התרומה ואין צריך לומר ברשות היחיד ואלו ספיקות ששהירו חכמים ספק מים שאובין לכקוה ספק טומאה צפה על פני המים ספק משקין ליטמא טמא ולטמא טהור ספק ידים ליטמא ולטמא ולטהר טהור ספק רשות חייבים ספק דברי סופרים ספק החולין ספק טרצים ספק נגעים ספק נזירות וספק קרבנות ח ספק טומאה צפה על פני חמים בין בכלים בין בקרקע רבי שמעון אומר בכלים טמא ובקרקע טהור רבי יהודה אומר ספק ירדהו טמא וספק עלייתו טהור רבי יוסי אומר אפילו אין שם אלא מלא אדם וטומאה טהור ט ספק משקין ליטמא טמא כיצד טמא שפשט את רגלו לבין משקין טהורין ספק נגע ספק לא נגע ספקו טמא היתה כבר טמאה בידו וורקה לבין משקין טהורין ספק נגע ספק לא נגע כפיקו טהור ולטמא טהור כיצד היתה מקל בידו ובראשה משקין טמאין וורקה לבין ככרות טהורין ספק נגע ספק לא נגע כפיקו טהור רבי יוסי אומר ספק משקין לאוכלים טמא ולכלים טהור כיצד שתי חביות אחת טמאה ואחת טהורה ועשה עמך מאחת מהן ספק מן הטמאה עשה ספק מן הטהורה עשה זה הוא ספק משקין לאוכלין טמא ולכלים טהור יא ספק ידים ליטמא ולטמא ולטהר

ההיסט שמתחיל לרחוץ את עצמו אבל כשעולה מן המים הדברים שבמים מתרחקים ממנו והולכים לברי הכריכה: חפיו אין שם לא חלף האדם והטומאה שהמקום נד בדרך שאי אפשר לו שלא יגיע אפי' הכי טהור קסדר טומאה נפה אינה מטמאה אך מבאחי אבל רמב"ם פירש כל זמן שלא ידע בנדאוי שנגע בטומאה טהור כדאש שמים היה בדרך שאי אפשר לו שלא יגע עמא: ט ספק משקים ליטמא משקים טהורים סכולד כהן ספק אם קבלו טומאה אם לאו ספיקו טמא כדמפרש רש"י: לטמא טהור ואם המשקין טמא יוש לבו ספק אם עשאו הדבר הטהור אם לאו ספיקו טהור: וורקה לבין הככרות כו' ספיקו טהור טהור ונגעו ספיה לכו ספק אם לאחר שטח המקל נגעו המשקים בככרות או לא נגעו ראי' בשעת וריקה הוה ל' טומאה שאין לה מקום ואפי' כשרץ דאוריית ספיקו טהור כיון שהטומאה מזדקת ואם תזמר אכתי תפוס לי אפי' כשרץ משה דאין בו דעת ליטא ויל' דאיכ' לאוקומי מתכיל כשארם אוהו הככרות: י ספק משקין לאוכלין טמא קסדר ר' יוסי טומאת משקין לטמא אחרי דאורייתא דדריש קרא וכל משקה אשר ישתה בכל כלי יטמא לטמא את אחרי הילכך כשן משקין לטמא אוכלין יטמא ולכלי טהור דטומאת משקי' לטמא כלים מדדבכך פירש דבר שגורו בו כיוס ותק' דפליג עליה דר' יוסי דריש וכל משקה אשר ישתה בכל כלי יטמא אבל לא לטמא את אחרי וטומאת משקי' לטמא אוכלין ומשקין דרכן הילכך כשן טומאת משקי' לטמא אחרי טהור ואין הלכה כר' יוסי: יא ספק ידו לטמא משחיו ידיו טהור וספק נגע באוכלין טמא או במשקי' טמא ונזוהו ידיו ספק לא נגע ולא כטמא ידיו ולטמא ידיו וטמא או במשקי' טמא ונזוהו ידיו טהור וספק נגע באוכלין ומשקי' וטמא ספק לא נגע ונזוהו ידיו טהור וספק נגע באוכלין ומשקי' טהור: ספק דשו' הדבי ספק טומאה סדר טהרות i 7 i ברשות

טהרות פרק ה

כדש' הרבי טהור שכן מצרכו נצטרך עשוי את הפסח בטומאה חס טומא' ודאית הותר לנכור קו' ספק טומאה :
 ספק דברי סופרי כגון כל הכך לחשוב דכלהו מ'ח דבר שגורו כוביו ומפורשי' הן במסכת שבת ספק: איכל דמר
 שהיא אב הטומאה מדברי סופרים כגון דם תנופה ונוים בעשאוים כובים וכיוצא באלו אם כדמסק' אם ספק
 כהן אם לא כגע ספיקו טמא ומיהו אב הטומאה מדברי סופרים שהיו עצמו מכסף כגון בית הכרם לחי'א

ולישאר טהור ספק רשות הרבים טהור ספק דברי סופרים אמר
 אוכלים טמאים שחה משקים טמאים ב' ראשו ורובו במים
 שאובים או שנפל על ראשו ועל רובו שלשת לוגין מים שאובים
 ספקו טהור אבל דבר שהוא אב הטומאה והוא כדברי סופרים
 ספקו טמא יב ספק החולין זו שחרת פרישות ספק שרי'תם
 כשעת מציאתם ספק גנעם בתחלה טהור עד שלא נזקק לטהור
 משנזקק לטומאה ספקו טמא ספק נזירות טהור ספק נכודות
 אחד בכורי ארם ואחד בכורי בהמה בין טמאה בין טהורה
 שהמוציא מחבירו עליו הראיה יב ספק קרבנות האשה
 שיש עליה ספק חמש לידות ספק חפס זיבות מביאה קרבן אהרן
 ואוכלת בזבחים ואין השאר עליה חובה »

פרק ה

השרץ והצפרדע ברשות הרבים וכן כירת
 סן המה וכזית סן הנבילה ועצם בן המית
 זעם סן הנבילה וגוש מארץ טהורה וגוש כבירת הפרס
 כארץ טהורה וגוש מארץ העמים שני שבילים אחד טמא והשני
 טהור הלך באחד מהם ואין ידוע באיזה כהן הלך האהיל על אחד
 מהם ואין ידוע על איזה סחן האהיל הכיט את אחד מהם ואין ידוע
 איזה כהם הכיט רבי עקיבא כשם וזבחים משהיים »
 ב אחד

יש בכריה זה מאה כור הלך ומצאו שנגנב או שאבד ספק היה בו ספק לא היה בו מותר לשתות יין ונלעט
 למים : ספק בכורות ספק אם הוא פטר דם אם לאו : אחד צבוח אדם פטור מלית' ה' מלית' ה' לכהן
 ואחד בכורי בהמה טמאה פטר מזור שהמוציא מחבירו עליו הראיה דמ' ליה לכהן אוי'ת ר'איה דהוא כבוד
 ושקיל : יב ספק קרבנות כבוד האשה שיש עליה ספק ממש לידות וכו' מביאה קרבן אחד חטאת העוף
 הבא על חטפין ואוכלת בזבחים שהקרבן הזה לגמור טהרתה ב' והיא הוא כטבילה שאם כטמאת האשה
 כמה טומאת טבילה אחת עולה לכלן אף קרבן זה כן : ואין השאר עליה חובה לא הריבוי
 חכמים להביאן שאף האחת בקושי העירו להקדיב ספק מליקת מולין למזבח אלא כדי לפעולת לה תקי'ם
 לטהר לאכול בקדשים :

השרץ

שרץ מטמא בנגע לא במשא וצפרדע טהור ולפי שצפרדע דומה לנב וטענו טם
 משום הכי נקט צפרדע : כזית מן המת מטמא באלו וכלה אינה מטמא
 באלה : עצם מן המת מטמא בהיסט ועצם דנכלה טהור : גוש מביית הפרס וגוש מארץ העמים
 מטמאין בנגע ובמשא ואין מטמאין באלה : שני שבילין אחד טמא שאחד ניהן קצר מוטל' לו לכהן
 ומלא את כלו ואין עובר בו שלף ויהיה : האהיל על אחד מהן על כזית מן המת וכזית מן הנבילה ועצם
 מן המת ועצם מן הנבילה קאי : היט אחד מהן אגוש מארץ טהורה וגוש מביית הפרס וגוש מארץ העמים
 קאי דמטמאין בהיסט ר' עקיבא מטמא דל' לר' עקיבא דספק טומאה כדש' הרבי ספיקו טהור : המ' בעצם
 טהרות כיון דאין להם תקנה כשטמאין אבל לגבי גברא להגריכו טבילה ויהיה סל דנדיק טבילה והוא
 שם היום וממר יתגרר הדבר כשטמא : וחכמי' מטהרו דאפי' גברא דאית ליה תקנת' לא טבילה טבילה
 והוא

טהרות פרק ה

נ

הוא והלכה כחכמים: כ אחד שאמר כנעתי בזה ארצך ואחפדע דרשאי קאי דנפדע דומה לנב: וטעם ניה: שדרך בני אדם להלך שאי אפשר לאדם למכוע עצמו שלא ילך ברשות הרבים הילכך ספק שבילין טהור אבל מנע אפשר לאדם שלא ליגע הילכך כי מספקא ליה איכנע חי לא כנע סתוקא טמא ומין הלכה לא בר עקיבא ולא כרבי יוסי: ג הוה ושקה הזה בשלישי ושקה בשני: אלו ואלו תלויות

אף על גב דכשני שהלכו מוקמינן כל חד כחוקת טהרה כדתבין לקמן הכא נבי חד בתרי זמני לא שייך לטהר בקיימות דאפילו בשנים כשכחו לישראל בבת אחת טמאין וחד אפי' בזה אחר זה כבת אחת דמי: והשניות וסרפו דולאי טמא היה כשכנעו: ה אם כשלאו כל אחד להכמים על ס ספיקו כפני עצמו אין בית דין יכולין לטמאתן דהא קיימת לן כפך טמאה ברשות הרבי' ספיקו טהור ואם באו בבת אחת הוהיל ובהולאה אחת יט' לכו ליה' טמאין אתם או טהור' אתם אף לנו ליה' טהורים אתם שהרי האחד ודאי טמא: ד' יוסי אומ' בין כך ובין כך טמאין לא כחלקו רבי יוסי וכי יהודים כשכחו לישראל בבת אחת דדכרי הכל טמאין וכשכחו לישראל זה אחר זה דכרי הכל טה' עליו מה כחלקו על הכא לישראל עליו ועל חניו דרבי יהוד' עדמי ליה לזה אחר זה ודני יוסי מדמי ליה לכת אחת והלכה כרבי יוסי:

ב אחד שאמר ננעתי בזה ואינו יודע אם הוא טמא ואם טהור ננעתי ואינו יודע באיזה משניהם ננעתי רבי עקיבא מטמא והכמים מטהרים רבי יוסי מטמא ככולן ומטהר בשבילי שדרך בני אדם להלך ואין דרכם ליגע: ג שני שבילים אחד טמא ואחר טהור הלך באחד מהם ועשה טהרות ונאכלו מהן ושנה וטבל טהור הלך בשני ועשה טהרות הרי אלו טהורות אם קיימות הראשונות אלו ואלו תלויות אם לאו שחר בנתיים הראשונות הלכות והשניות ישרפו: ד השהן והצפרדע ברשות הרבים נגע באחד מהם ועשה טהרות ונאכלו טבל נגע בשני ועשה טהרות הריאן טהורות אם קיימות הראשונות אלו ואלו תלויות אם לא טבל בינתיים הראשונות והשניות ישרפו: ה שני שבילין אחד טמא ואחר טהור הלך באחד מהן ועשה טהרות ובא חבירו והלך בשני ועשה טהרות רבי יהודה אומר אם נשאלו זה בפני עצמו זה בפני עצמו טהורין ואם נשאלו שניהם באחד טמאים רבי יוסי אומר בין כך ובין כך טמאים: ו

ז שני בכרים אחת טמא ואמר טהור אכל את אחד מהם ועשה טהרות ובא חבירו ואכל את השני ועשה טהרות רבי יהודה אומר אם נשאלו זר בפני עצמו וזר בפני עצמו טהורין ואם נשאלו שניהן כאחת טמאים רבי יוסי אומר בין כך ובין כך טמאים: ח מי שישב ברשות הרבים ובא אחד ודרס על בגדיו או שרקק ונגע ברוקו על רוקו שורפים את התרוסה ועל בגדיו חולבין אחר הרוב וישן ברשות הרבים ועכר כליו טמאים מדרס דברי רבי מאיר וחכמים מטהרים נגע באחד בלילה ואין יודע אם חי אם מת ובשחר עמד ומצאו מת רבי מאיר טהור וחכמים מטמאים שכל הטומאות בשעת מציאתן: ט

ח שושה אחת בעיר או בכרית או כותיתכל חרוקים שבעיר

אכל אחד מהן תבא טומאה דאורייתא וקתני טומאה דרבנן ופלוגתיהו דרבי יהודה ורבי יוסי הכא כמי בכא לישראל עליו ועל חבירו כפלוגתיהו לעיל והלכה כרבי יוסי: ז על דוקן שורפים: טעל דוקים הכמנאים שורפים את התרומה כדתבין בפרקין דלעיל ואף על פי שהן ספק ולא אזלינן בתר רובא: ועל בגדיו חולבין אחר הרוב אם רוב אכתי אותה העיר זנים וזבתי שורפים: ח כליו טמאין מדרס אף על גב דנישכ ובא אחר ודרס הילכין אחר הרוב וישן טמא דמיישכן שמה רוב בני אדם דרסו על בגדיו ואחד מהן זב או זכה: ו חכמים מטהרין בין אחר הרוב ספק נטמאה ברשות הרבים טהור שמה לא דרס כלל: כנע באחד בלילה ברשות הרבים דיוקא מיימי: חכמים מטהרין אם ראהו מעצרב אף על פי שחא שמרית ומנאו שמית מודים חכמים לרבי מאיר שהוה טהור וכשלא ראהו חי פלוגתיהו הלכה כחכמים: ק שושה אחת בעיר דוקא אשה שוטה אבל אדם שוטה לא דאשה רעלה כדנות ואין אדם רעיל כוונת: א וכוכית והוא הדין לכדרי דמדאורייתא אין

טהרות פרק ו

חלוק בין כרית לכרי וכלן טהורין ורבנן גזרו עליהו כיהיו מביי וכן כותית אין חלוק בין כותית לכות לפי
כותס גרי אריות הן וגם האדא גזרו עליהו כיהיו כגוס לכל דכרס: כל הדוקן שכעיר טמאין שדק
להלך בכל העיר: או שפכה עמו כספכה דמטויה עדס אפע שאין בנדיה מנע' כדתקן נפך דוכן:
אם כותית שהיא אוכל בתרומה כליו טהורין דאם היתה כדה חו וזה לא היתה דוקת על גדי ולא ככבת

עמה כספכה: ט ר' עאיר
טמא שאם הכיאותו שסם לירי
מיתה חמורה לא וביאותו לירי
קרבן הקל: וזכמים אומרי אדם
כאמן עפ עניו המתרנין דבוריה
מאי לא נטמאתי דקאמר לא
עמדתי בעומאתי אלא טבלתי
והואיל וכן אדם כאמן על ירי
עגמו: ברשות היחיד טמא
ברשות הרבי טהור דחשיב כשאר
ספק טומאה דעלמא:

פרק ו

מקום שהיה רשות היחיד ונעשה רשות הרבים
חזר ונעשה רשות היחיד כשהוא רשות היחיד
ספקו טמא כשהוא רשות הרבים ספקו טהור: חססוך ברשות
היחיד והוציאוהו לרשות הרבים וחתה: זהו לרשות היחיד כשהוא
ברשות היחיד ספקו טמא כשהוא ברשות הרבים כפקו טהור ר' ע
אומר ר"ה כפכת» ב ארבעה ספקות רבי יהושע כטמא
וחכמים כשהרין כיצד הטמא עובר והטהור עובר הטהור עובר
והטמא עובר הטובאה ברשו היחיד וטהרה ברשו הרבים הטמא
ברשות היחיד והטובאה ברשות הרבים כפק נגע ספק לא נגע
ספק אחיל ספק לא האחיל ספק חשיב ספק לא חשיב רבי יהושע
כטמא וחכמים כטהרים» ג אצלן שיהו עובר ברשות
הרבים

טומאה ברית הרבים היא וספיקו טהור: ר' שמעון אומר דשות הרבים מפסקת כיון דחשבינן ליה כמי
לאחד שהוציאוהו מרשות היחיד לרשות הרבים ומטהרין לכלי ואדם שהיו עמו ברשות הרבים דטמא ש
הוא אין כחשבהו מת למפרע קודם שיבא מרשות היחיד על כרחך אין יכולין לטמאתו מטפס אדם וכלם
שהיו עמו ברשות היחיד כלאזכה הואיל ורשות הרבי' שהוציאוהו שם באחרונה מפסקת שאתה מחשיבו כמי
ומטהר אדם וכלם שהיו עמו שם ואין הלכה כרבי שמעון: ב הטמא עומ' מוכרע עומד תחת האהל
או תחת האין ויהיו עובר דרך שם ספק נגע ספק לא נגע או ספק האהל האהל או האן על שיהו וכוט'
הטהור ספק לא האהל ולא כטמא חו שהיה הטהור עומד והמכרע עובר: פ"ח כנון השרץ כפי החולס
והכללה כפי הכלל עברו בין הטהורים או הטהורים עברו ביניהן הכמים מטהרים אם כפק נגע ספק לא
נגע מפני שאין לטומאה מקום כדתקן לעיל ערק הזרק טומאה ולפי פירו' זה ספק האהל כפק לא האהל
ליכא לחוקינהו אהך רישא דעניא עומד וטהור עובר דכטומאת אהל אין חלוק בין יש מקום לטומאה בין
אין מקום לטומאה כדה וזכנו לעיל פרק הזרק טומאה: טומאה ברשות היחיד וטהרה ברשות הרבים כנון
חכות הפתוחה לדה ספק ככס ספק ל' ככס: ר' יהושע מטי' דמכר ספק שרשית היחיד ויה' משותף ב'
כתר ר"ה אוליךן ספיקו טמא ורבנן ככרי כתר ר"ה אוליךן וספיקו טהור ואין הלכ' כל יהושע: ג עבט
לראש ראשון אלן משוכר שית היחיד: הכמים ידו לחזר שיש בו טומאה העור משוכר דשות היחיד ונפג'
שקאלס

טרוחת פרק ז

נא

הואלס עומד ברשות הרבים כיון שהכנים ידו לחור כעומד ברשות היחיד דמי ואע"כ דהאינן וסחור לא הוו רשות היחיד אכל שעת הוו רשות היחיד אכל טומאה : תמות שהיא טמאה ופתוחה לרשות הרבים הויא כל החמות כלה כטומאה המוכחת ברשות הרבים וכשם שאם היה שרץ ברשו הרבים ספק נגע בו הפס לא נגע ספיקו טהור הכא כמו ספק ככנס לזנות זה ספק לא ככנס ספיקו טהור אכל אם היו שתי מכות אח טהורה ואחת טמאה ספק לטמאה ככנס

ספק לטהור ככנס ספיקו טמא דהויא לה ספק טומאה ברשות היחיד : ד ספק ביאה טמור משום דכעין דומיא דקוטס דולאי נסתרה אלא דספק נגע ספק לא נגע דלא ידעינן אם כטמאת וקרייה דחמא טמאה דכתיב וכסתרה והיא כטמא אכל ספק ביאה טהור : ה בקשה שדות של אכסים הרבה וכימות הגשמים שהן חרושות וחרושות יש להן דין רשות היחיד לפי שבני אדם נוהגין מלהלך עם הורעים שלא יפסידום : ד איבער מטהר דהוא ליה ספק ביאה ואין כל הכקעה חשונה כשדה אמת לפי שהשדות חלוקים במזבים שלהם : ו עד שיאמר לא נגעתי לאו דוק שיאמר בדיח לי שלא נגעתי דהוא הדין היכא דאיבא מגי למתלי כיה שלא נגע : שכיני כית גגול מקו עגול ועולה ויורד ואין רובעם יכולים ללכת באותן שכינין : דשות היחיד לשבת לאו דשות היחיד ממש אלא כרמלית ככה ואמאי קרוי לה רשות היחיד לפי שאינה רשות הרבים וכן הא דעין במסוק הכקעה בימי החמ' דשות היחיד לשבת לאו דשות היחיד ממש אלא כרמלית והשתא

חרבים וטומאה בתוכו עלה לראשו ספק נגע ספק לא נגע ספק טמא הכנים ידו לחור שיש בו טומאה ספק נגע ספק לא נגע ספק טמא חנות שהוא טמא ופתוח לרשות הרבים ספק נכנס ספק לא נכנס ספקי שחור ספק נגע ספק לא נגע ספקי שחור שתי חנויות אחד טמא ואחר שחור נכנס לאחר מחם ספק לטמא ככנס ספק לשחור נכנס ספקו טמא » ד כל שאתה יכול לרבות ספקות וספק ספקות ברחי טמא ברה שחור ביצר נכנס למבו וטומאה בחצר ספק נכנס ספק לא נכנס טומאה בבית ספק נכנס ספק לא נכנס ואפי' נכנס ספק היתה שם ספק שיש בה בשעור ספק שאין בה כשעור ואפילו שיש בה ספק טומאה ספק טהר ואפי' טומא ספק נגע ספק לא נגע ספקי טמא ר' איעור אום ספק ביאה טהור ספק נגע טומאה טמא » ה נכנס לבקעה בימות הגשמי והטומא בשדה פלוגית ואם הלכתי למקום הלז ואיני יודע אם נכנסתי לאותו השרח ואם לא נכנסתי ר' איעור מטחר וחכמים מטמאין » ו ספק רשות היחיד טמא עד שיאמר לא נגעתי ספק רשות הרבים טהור עד שיאמר נגעתי איזו היא רשות הרבים שבילי בית גלגול וכן כיוצא בהן רשות היחיד לשבת ורשות הרבים לטומאה אמר רבי אליעזר לא הזכירו שבילי בית גלגול אלא שהם רשות היחיד לכך ולכך השבילים המפולשים לבורות ולשיחים ולמערות ולגתות רשות היחיד לשבת ורשות הרבים לטומאה » ז הבקעה בימות החמה רשות היחיד לשבת ורשות הרבים לטומאה וכיבורת הגשמים רשות היחיד לכך ולכך » ח בסילקי רשות היחיד לשבת ורשות הרבים לטומאה רבי יהודה אומר אם עומד הוא בפתח הזה ורואה את הנכנס ואת היוצאין בפתח הלז רשות היחיד לכך ולכך ואם לאו רשות היחיד לשבת ורשות הרבים לטומאה : ט חפרן רשות היחיד לשבת ורשות הרבים לטומאה וכן הצדיק רבי מאיר

כל הכנינוכי דתנן הכא דהו רשות הרבי מיירי כגון דליכא תלתא בשעה שזלד הספק ואפי' הכי כיון דרבים מכיון שם כרשות הרבים דמי דאי בדליכא תלתא כההיא שעתא שכלד ספקה אפי' בחי רי חדרו טהור דלפינן מסוזה דהויא רהי משום דליכא תתן אלא תרי בויבל וכביעלת : ז ורשו הרבי לטומא דכימות החמה שכימו אפי' דאלו כיה לקטור ולדגש ולחרוש הקרקע לזרעה לשכה הנחה : כימו הגשמי שהיא זרעה אין אדם נכנס לה : ח בסלקי פלטיין גדולה והכי חמירין סב דיומא לשבת גנוית בתין בסלקי גדולה קיתה : ורואה את הנכנסים ואת היוצא' לכו רואה הנכנס והיוצא' חשיבא רשות היחיד טפי והיך הלכ' כר' יסודה : ט הפרדן דומה לבקלקי ושלנו שמי פתחים מכווניו כנגד זו : וכן הגדלה מכאן ומכאן לפתון

טהרות פרק ז

כשיני כמו רשות הרבים כיון שרבים משתמשין באותן גדדין: רבי מאיר אומר הגדדין רשות היחיד שאמנם הפדון כלכל עשוי להשתמש בו רבים ולא הגדדין ואין הלכה כדבי מאיר: ו האסתוונית מקום נר כאמה דוחק גבה ד' או טפמים עומד לפני החנויות שהקוהרים ונכנסים פס:

הקדר

שהניח את קדרותיו מוכר הקדרות שהוא חכר שהכית קדרותיו ברשות הרבי והגלין

לתת בכדי

רשות הרבים אכנים גדולות או יתרות להדיק העבלות שלא חיוקו הכתלים ומתן שהיתדות הללו דוחקות את רשות הרבים וזה הכית קדרותיו אבלם דמקום הוא את הדך יותר והענודים מתמככים בהן ונגדיהן עוכרים על פי אורן ונגדו עם הארץ טמאין הן ומטמאין את החכוכו: כמה דברים אמורים כמותות שהענודים ושבים מביטין אותן אבל כגונדות שאי אפשר להסיטן הכל טהור ואין הלכה כר' וסוי: שלא מסר לו אלא שמור המפתח ולא סמך דעתיה להחכם עפסי

פרק ז

הקדר שהניח את קדרותיו וירד לטרות הפנימי'

טהורות והמצונות שכמות אבר רבינוסי במח

דברים אמורים בכותרות אבל באגודות הכל טהור המוסר

כפתחו לעם הארץ הבית טהור שלא בכר לו אלא שמירת

המפתח ב הכניח עם הארץ בתוך ביתו ער וכצאו עדין

וכצאו ישן ער וכצאו ישן הבית טהור וישן ער הכית מסמא

דבריו רבי מאיר וחכמים אסורים אין טמא אלא עד בקום לחזא

יכול לפשוט את ידו וליגע ב הכניח אוכנים בתוך ביתו

הבית טמא דבריו רבי מאיר וחכמים אסורים אין טמא אלא עד

סקים שהן יכולין לפשוט את ידם וליגע ד אשת חבר

שהניחה לאשת עם הארץ טוחנת בתוך ביהה פסקה הרהים היתה

טמא לא פסקה הרהים אין טמא אלא עד בקום שהיא יתלה

לפשוט את ידה וליגע היו שתיים בין כך ובין כך הבית טמא טוחנת

טוחנת ואחת משכשכת דבריו רבי מאיר וחכמים אסורים אין טמא

אלא עד בקום שהן יכולין לפשוט את ידן וליגע ה המניח

עם הארץ בתוך ביתו לשמרו בזמן שהוא רואה את הנכנסין ואת

היוצאין האובלים והמשיקים וכלי חרס הפתוחים טמאים אבל

המשככות והמושבות וכלי חרס המוקפין צמיד פהול טהורין ואם

אינו רואה לא את הנכנסין ולא את היוצאין אפילו כובל אפילו

כפות

כל הכלים שיוכל להניב להם כשישינו ידו מן המקום שהיה ישן שם מיישינן להו שם אלא נגע בהם אבל לא חיישינן שם הלך בבית ונגע בכלים והלכה כחכמים: ג המניח אומב' וכי' מטום דלומיין במכא דעיתיה למשמש כל אשר בבית וסלקא דעתך אמינא דנחא מודו חכמים לדבי מאיר דכל הבית טמא קא משמע לן דאשילו בזו מתיין פלגיו רבנן עליה ואמרו דאין טמא אלא עד מקום שהן יכולין לפשוט את ידם וליגע והלכ' כחכמים: ד אשת חכר שכאמנת על הטהרות דאשת חבר הכי היא כהכר: שהניחה לאשת עם הארץ שאינה נאמנת דאשת עם הארץ ונכיו כמותו ע' שיקבלו עליהם דברי הכרות: פסקה ריחוי גמרה טחיבתה ופסקה מלחטון דכל זמן שהיא עסוקה במלחמה נדחוס אינה הולכת ומשמשת בבית: והכמים אומרים וכו' והלכה כחכמים: ה בזמן שהוא רואה בזמן שבעל הבית יכול לראות הנכנסין בבית והיוצאין מן הבית: האובלין והמשיקין וכו' טמאין דחיישינן שם אלא נגע בהן השומר הזה שהוא עם הארץ: אבל המשככות והמושבות טהורין שלין עם הארץ עושה מסכה ומושב ואיכו מטמא כהיטע דלא גזרו לא על טוחנת מנגעו בלכד: ולא את היושבי' אף על פי שאם עומד רואה כיון שאינו רואה את היושב הכל טמא: אפי' מובל אפי' היה השומר היה שהוא ע' מובל שאינו יכול לילך לאס את כן עובלי' איתו ואפי'

כפות

טהרות פרק ז

נב

צמות וקשור הכל טמא דלא מטמינן להו משום משכב ומושב של עם הארץ אלא משום דחיישינן שמא ככנס
עם גוי או אשה כדה ויטעה והסיטה וטמאה את הכל: ו הנבאי שכנסו לבית ישראל שהן גבאין של מלך
לגבות מיד ישראל כסף גולגולתא ומקום וארכנויות והן עמי הארץ וככנסו לבית לעבדו עבדו הבית טמא
כל כלי הבית טמאין לפי שמתפשין בכל הבית: אם יש עמהן גוי כאמנים לומר לא ככנסו וכל שכאם אין
עמהן גוי הן יותר ויותר כאמנים

לומר שלא ככנסו לא משו טמא
קצת לה דקתני אבל אין כאמנין
לומר ככנסו ולא כעבדו דקוקא
אם יש עמהן גוי אין כאמנים
דמרתני מן הגוי שמא יעביד
אם לא יתעשו כל הבית וכל כרת
הם ממשמין כל אשר בבית אבל
אם אין עמהם גוי כאמנים אף
בזה לומר ככנסו אבל לא כעבדו:
אם יש עמהן גוי או אשה שגרנו
על הגויים להיות כובים לכל
דכריהם והאשה שמא היא כדה
או זכה: ז אודייאין הכלבין
בעלי המרחצאות יש להן חלונות
חלונות וכל מי שכנס למרחץ נותן
בגדיו כל אחד בחלון וינעל עליו
כדלת שבהלון: רבי אלעזר בן
עזריה מטה' משעה שבעל הדלת
כפטי החלון ולא חיישינן שמא יגע
עם אדם טמא מאחר שנתפס
עליו כנגב: עד שיתן ליתבו
מפתח ואף על פי שנתן המפתח

כפות הכל טמא ו הנבאין שכנסו לתוך הבית הבית
טמא אם יש עמהן גוי באמנים לומר ככנסו אבל ליתן כעבדו
הגנבים שכנסו לתוך הבית אין טמא אלא מקום רגלי הגנבים
ומה הן מטמאין האובלים והכשקים וכלי חרס הפתוחין אבל
המשכבות והכושבות וכלי חרס המוקפין צמיד פתיל שהורים אם
יש עמחם גוי או אשה הכל טמא ז המניח את כליו
בחלון של אודיאין רבי אלעזר בן עזריה שטהר וחכמים אומרים
עד שיתן לו את הספתח או חותם או עד שיעשה סימן המניח את
כליו מנת זו לגת הבאה כליו שחורין ובישראל עד שיאמר בלבי
היה לשמים ה מי שהיה שחור וחסיע את לבו מלאכול
רבי יהודה משה שדרך טמאין פורשין סמנו וחכמים כטמאים
היו ידיו שחורות והסיע את לבו מלאכול אף על פי שאמר יודע אני
שלא בטמאו ידיו רב טמאות שהידיים עסקיות ט האשה
שכנסה לחוציא פת לעני ויצאת ומצאתו עומד בצד בכרות שר
תרום וכן האשה שיצאת ומצאת את חברתה חותר גחלים
תחת קרית של תרומה רבי עקיבא מטמא וחכמים משחרים אמר
רבי אלעזר בן פילא וכו' מטמא רבי עקיבא מטמא וחכמים
מטהרין אלא שהנשים גרניות הן שחיות חשודה לגלות את
הקדרה של חברתה לידע מה היא מבשלת

פרק ח

ביד הכלן שהיו עם הארץ הא תנן לעיל המוסר מפתחו לעם הארץ הבית טהור: או עד שיבשה לו
סוין להכיר בו שלא כגע אדם עם והלכה כחכמים: המניח את כליו כלים שבגב בהם בטהרה בשעה זו
מניח אותם לבגדו בהם בטהרה לשנה הכאה: בגוי כליו טהורים גרסינן כלומר אם הכיין אבל גוי אין
בהן משום אסור וין כסך דלא חיישינן שמא לקחן הגוי בלא ידיעת ישראל לטעויה הגת: ובישראל וחסע
להן משום טומאת מנע טמאים אם הסיח דעתו מהן עד שיאמר בלבי היה לטמאם ויש ספרי' דלא גרסי בגוי
אלא המניח כלי מנת זו לגת הכאה כליו טהורים ומיירי ככהן שלוקחין וין של תרומה מעם הארץ ומניח כליו
אנלו כדי שיקח ממנו לגת הכאה והואיל וכלם של כהן הן מרתת עם הארץ ולא כגע בהן ומניח כליו
הכלים הן של ישראל שדוכה לעצות ויכו בטהרה לא מודהר בהו עם הארץ כלי האוי ומיישינן דלמא כגע
בהן אדם טמא אם הסיח דעתו מהן עד שיאמר בלבי היה לטמאם: ח מי שהיה טהור כהן שהיה טהור
לאכול בתרומה והביא דעתו מלאכול עוד בתרומה: שדרך טמאים פורשין ממנו הטמאים שיועיס בו
שה וא טהור פורשים ממנו הילכך לא חיישינן שמא כגע באדם טמא וטמאהו: וחכמי' מטמאין מאחר
שהסיח דעתו והלכה כחכמים: היו ידיו טהורות בהן מודה רבי יהודה דאפילו אמר יודע אני שלא
כטמאו ידיו רב טמאות ופוסלן את התרומה מאחר שהסיח דעתו מלאכול לפי שהידיים עבאקיות הן
וכגע ולאן ארעתי: ט גרניות וזוללות ומתאוות למאכל תרגום כי הייתי וזללה ארו הייתי
גרגרנית וקלכה כחכמים:

טהרות פרק ח

חרר

עם עם הארץ מוקפות כמיד פתיל טמאות משום אשתו כדה שאל הסיטה וישנה וטמא
 את הכל רבי יהודה מטהר ככתבד משום דלוי אפשר להסיטו דמתעמו מחובר קנת שטענין
 לו טפלה למכרו כאלו ומואן דמטמא סבר נזריכן מחובר אטו שא כו מחובר ואין הלכה כרבי יהודה : ב
 העפקיד כלים אבל עם הארץ טמאין טמא מת ונזריכן הזאה שלישי ושני : אס מכירו אס העם הארץ
 מכיר במפקיד שהוא כהן אוכל
 בערומה והיר על הפקדון שלו
 שלא וטמאנו במת ואינו כריך
 הזאה אבל טמאין נזרם משום
 אשתו כדה שר' יטב עליהן דאינו
 כוהר טמומת אשתו : בזמן
 שהיא רובת שהכסוי דוחק ה
 הנדוי מחמת שהיא מלאה ביותר
 טמאים מדרם הנדוי דכשאתה
 יושבת על התיכא כשענת עליה
 עכרת על הנדוי : אס איכה
 רובת טמאין מדף כלומ טומאה
 קלה לטמא אוכלין ומסקין כמו
 על גבו של זב שאינו טמא נדוי :
 אעפ שמתח ביד בעלי דהייסוק
 שמו טמיט : ג המאכל
 כיום ומנא כיום טהור דמטענין
 אס היה אדם טמא ונזענו
 סיה עגביו כדרך מנא אבידה
 אבל בליה אפילו שעה אחת דלא
 חו ליה חייסוק שאל כנענו אדם
 טמא ולא ראה ומתיטין כרשות
 הדביס דשפיקו טהור אידי ואף
 על פי כן בליה טמאין מדרם
 וטמא מת אבל ברשות היחיד
 דפסיקו טמא בין כיום בין בלילה

פרק ח

הדר עם עם הארץ בחצר ושכח כל בחצר אלו
 חביות בוקפות צמיד פתיל או תנור בוקפת צמיד
 פתיל הרי אלו טמאין רבי יהודה מטהר בתנור בזמן שהוא מוקף
 צמיד פתיל רבי יוסי אובר אף ההנור טמא עד שיעשה לו מחיצת
 גבוה עשרה טפחים » ב הכפקיד כלים אצל עם הארץ
 טמאין טמא מת וטמאין מדרם אם מכירו שהוא אוכל בהרומח
 טהורין כטמא מת אבל טמאין מדרם רבי יוסי אומר אם מסד לו
 תיבה מלאה בנדים בזמן שהיא רוצעת טמאין מדרם אם אינה
 רוצעת טמאין כדף אף על פי שחמפה ביד הבעלים » ג
 הכאבר ביום וכצא ביום טהור ביום וכצא בלילה וכצא
 ביום ביום ומצא ביום שלאחריו טמא זה הכלל כל שיעבור עליו
 חלילה או מקצתו טמא » השושכ כלים ברשות הרבים טהורין
 וברשות היחיד טמאין ואם היה משכרן טהורים נכלו והלך
 להביאן טמאים נפל דליו לחוד בורו של עם הארץ ונלך להביא
 במת ועלנו טמא כפני שהונח ברשות עם הארץ שעה אהת »

ד המניח את ביתו פתוח וכצאו פתוח נעול וכצאו נעול פתוח
 וכצאו נעול טהור נעול וכצאו פתוח רבי מאיר כטמא וחכמים
 כטהורין שהיו נגבים ונמלכו והלכו להן » ה אשת עם
 הארץ שנכנסה לתוך ביתו שלא חר להוציא בנו או בתו או
 בחמתו הבית טהור מפני שנכנסה שלא ברשות » ו כלל
 אמרו בטהרות כל המיוחד לאוכל אדם טמא עד שיפכר
 מאוכל הכלב וכל שאינו מיוחד לאוכל אדם טהור
 עד שייחדנו לאדם כיצד גזול שנפגל לגת וחשב עליו
 להעלותו

טמאין והכי איתא בתעספתא : ברה טהורי כרשו היחיד טמאין דאין כאן לא ספק שאל כנע בהן גוי אז
 עם הארץ היולך ברשות הרבים דפסיקו טהור טהורים : ברשות היחיד דפסיקו טמא טמאים : מפני
 שהוכח ברשות עם הארץ וכל מה שכבית עם הארץ הוי טמא מת ונזריכן הזאה : ד מפני שהיו נכדי כלומר
 כיון דהיחיד כעול ומצאו פתוח ודאי נכדי היו עם ופתוחה והאי דלא מטמיין ליה דאימור כמלכו והלכו להן
 ולא נזענו בכל מה שכבית והלכה כחכמים : ה שכנסה שלא ברשות ומרתתן שלא יתפגש כנכס וממדת
 לבאת ואעפ שלנידך בנו בהמתו על בעל הבית ככנסה : ו כל המיוחד לאוכל אדם כגון סתם אוכלי טמא
 טומאת אוכלין עד שיפגש מאכלית הכלב עד שייחדנו לאדם דיש חלוק בין אסוקי טומאה מניה לאחותי ליה
 טומאה : גזול שפגל לגת כשלא כפל לגת לא פליגי ל' יוחנן בן כורי ורבנן דככלת עיף טהור בכרכי לא בעיא
 מחשבה לשווייה אוכל משום דאיכא רוב עם הנדוי לשוק ואכלו ככלת עיף טהור וככפרי דליכ רוב עם בעת
 מחשבה כדשייכא כריוס פק כי פליגי כשכפל לגת ומת בכרכים דכנן ככרי אעפ דכרכי לא נעיא מחשבה
 היכא דכפל לגת מאסתו ניתו ואינו ראינו ובעי מחשבה ורבי יוחנן בן כורי סבר לא מאסתו ניתו והכי הוא
 כשאר ככלת עיף טהור דלא בעיא מחשבה בכרכים ואין הלכה כרבי יוחנן בן כורי : חישב עליו חרש שטיפ

טהרות פרק ח

נג

זקטן להאכילו לכרי: ז אחורי כלים שנטמאו במשקין האי דכקט אחורי כלים משום דקילוי שכלי שנטמאו אחוריו במשקין טמאין אחוריו טמאין תוכו אינו אונביו וידיו טהורין משום דטומאת משקין לטמא כלי מדרבנן קפילו בה אבל אם כטמא תוכו במשקין טמאין כטמא כלו: מטמאין את המשקין אפילו דחולין ואין פוסלין את האוכלים ואפילו דתרומה: דבי יהושע אומר מטמאין את המשקין ופוסלין את האוכלים דבי יהושע יליף דאחורי כלים פוסלין

אוכלי תרומה קל וחומר מטמא יום ומה טבול יום שאינו מטמא את המשקין דלא גזור דבן עזי טבול יום שיהא מטמא את המשקין ואפילו הכי פוסל אוכלים של תרומה דכתיב וכל השמש וטהר ואחד ויכל ען הקדשים אינו טהור לאכול בתרומה עד שיעריב שמשו דקרא בתרומה מטמאין אחורי כלים שנטמאין את המשקין אינו דין שיהו פוסלין את התרומה ודכילועזר לא חייש להאי קל וחומר משום דאחורי כלים שנטמאו במשקין דרבנן וטבול יום דלוריתא ודרבנן ט מדאורייתא אין דכים קל וחומר:

להעלותו לכרי טמא לכלב טהור רבי יוחנן בן ברוך בטמא השב עליו להרש טומה קטן טהור אם העלתו טמא שיש להן מעשרו ואין להן מהשבה ז אחורי כלי שנטמאו במשקים רבי אליעזר אומר מטמאין את המשקין ואין פוסלין את האוכלין רבי יהושע אומר מטמאין את המשקין ופוסלין את האוכלין שסעו אחי עזריח אומר לא כך ולא כך אלא משקין שנטמאו באחורי הכלים מטמאין אחד ופוסלין אחד הריו זה אומר מטמאין לא שימאנוי ואחא שימאננו ח עריב שהיא קטפסם והבצק בלמען ומשקה טומה מלמשן שלש חתיכות בכביצה אינן מצטרפות ושתיים מצטרפות רבי יוסי אומר אף שתיים אינן מצטרפות אלא אם כן היו רוצות משקה ואם חיה משקה עומד אפילו כעין החרדל מצטרף רבי דוסא אומר אוכל פרוד אינו מצטרף ט מקל שהיא מלאה משקין טמאין כיון שהשיקה למקה טהורה רברי רבי יהושע וחכמים אומרים עד שיטביל

שמעון אחי עזריח לפי שעזריח עסק בצדקה ויהי עסק מוון לשמעון אחיו שיעשו כתרומה לפיכך בקרא על סע עזריח אחיו: לא כך ולא כך לא מטמאין משקה חולין ולא פוסלין אוכלי תרומה אלא מטמאין משקה תרומה ואותן משקין של תרומה מטמאין אחד באוכלי תרומה שנעשו שניים ואותן אוכלים פוסלים אוכלים אחרים של תרומה והיו דקאמרי האוכלים של תרומה למשקין של תרומה מטמאין את תרומה לא טמאנוי כלומר אחורי כלים הטמאין לא טמאנוי דלא פסלי אוכלי תרומה ואתה טמאתי והלכה כרבי אליעזר: ח שהיא קטפסם שזרה אחד כמוך כעין מדרון: נעשקה טומה מלמשן כגד הכמוך והיו כגן שכלילתה דכה ומשקה שלה טומה אבל מלמעלה בלילתה עבה ואין בה משקה טומה: שלש חתיכות בין שלשתן כבינה אחת טומה ושתיים אינן טומה בדרות זו אבל זו והטומה מלמעלה והשתא האמצעית כונעת בטומה והעליונה כונעת באמצעית אינן מצטרפות לכבינה לטמא המשקה טומה שלמעט ויחזור המשקה ויטמא את העזיבה דכבינה אילה מחברת את הכבן אלא אם כן כושכות כדתנן נפק מקרנות כושכות זו את זו ושתיים מצטרפות אם לא היו לא שתי חתיכות כגן הקתחוב שיש בה משקה טומה ושלמעלה הימנה הכונעת בה ובין שתיים כבינה מצטרפות לטמא המשקה ויחזור ויטמא את העזיבה: אלא אם כן כושכות משקה אפילו שתיים אין מצטרפין ולעולם אין משקה מחבר עד שיהיה משקה דוחק ועומד בין שתי החתיכות ואין הלכה כרבי יוסי: ואם היה משקה עומד כלומר אם לא היה קטפסם אלא אשכנז והמשקה עומד בין חתיכות הכבן אפילו כל שיער הכינה שבכבן פירורים דקין כעין החרדל מפורדי זה מזה המשקה העומד מחבר ומצטרפין לכבינה ומטמאין המשקה וחומר המשקה ומטמא את העזיבה: אוכל פרוד אוכל שהיא חלק לזכורים פירורים דקין אינו מצטרף דאין משקה מחבר ואין הלכה כרבי דוסא כיון שהשיקה למקום כיון שחבר קנה אחד מן המקל במקוה אף על פי שלא הטבילו כלו וטהרו כל המשקין טמאין שבראשו האחד דקטפסם כבוד עד שיטביל את כלה דקטפסם רבנן קטפסם אינו טהור: ט הככוס קלוח כבוד הבא מלמעלה למטה כוקיפה כעמוד: קטפסם מים הבאים מלמעלה למטה דרך מדרון של תל גבוה: ומשקה טומה ואין בו טומה על מנת להטעים שאין בו כל כך משקה שאם טעם כהוין ודו עלה של משקה שיוכל

טהרות פרק ט

ויכול להטפוח לא יאזינו חכוד לא לטומא' שאם משקי' תלושי' הן ונגעטמ' בתחתון העליון טהור וכן לעב' משקי' טופח אפי' במקו' חלק אם משקי' מן מקו' ומשקי' מכאן ומשקי' טופח כחמ' נגע טמא במשקי' טופח משקי' שמכאן ומכאן טהור אעפ' שמחברי' לו וכל לטהרה כגון גומא שאין בה מ' טאה וכדון או משקי' טופח מחוכר לגע' ולמקוה כשר אינו חכוד וההיכל בגומ' וז' לא עלתה לו טבילה : אשכרן מקו' געמוק שקדונו מים חכוד לטומא' ולטהר' וחס כטמא קצתן כטמא

שיטביל את כולה הנצוק והקשפרם ומשקה טופח אינן חכוד לא לטומאה ולא לטהרה והאשכרן חכוד לטומאה ולטהרה »

פרק ט

זיתים מאיכתי מסבלין טומאה משזועו זיעת חמעטן אבר' לא זיעת הקופח כדברי ביר' שמאי רבי שמעון אומר שיעור זיעה שלשה ימים בית חלל אומר' משיתחברו שלשה זה לזה רכז גמליאל אומר' משתגמר מלאכתן וחכמים אומרים כדבריו' ב גמר מלמסוק אבל עתיד ליקח גמר מלקח אבל עתיד ללות ארעו אבל או בשתה או אונס אפי' זבים וזבות מחלבים עליהן שחורין נפלו עליהן משקי' טבאין אפי' טמא אלא מקום בעגן והמוחל היוצא מהן שחור » ג
גמרה מלאכתן חרי אלו מוכשרין נפלו עליהן משקי' טבאין המוחל היוצא מהן רבי אליעזר משהר וחכמים שטמאין אמר רב שמעון לא נחלקו על המוחל היוצא מן הזיתים שהוא שחור ועל מה נחלקו על היוצא מן חכוד שרבי אליעזר משהר וחכמים בטבאין »

כלן זכן אם כתחברו קצת מהן לעקוה וטהרו וטהרו כלן :

זיתים

מאיכתי מסבלי' טומא' להיות מוכשר' בשמ' היוז' מהן זיעת המעטן כלי שנותני' בו את הזית' והן ככמרו' עם כרי' שהיו דאיות' להוציא שמן לשון עטיוני עילאו חלבי' אבל לא זיעת הקופח דקופח איכה ממוקת המשקי' והמסקה היוצא מהן הולך לאבוד ולא כח ליה ואין מוכשר הזרעים לקבל טומאה אלא משקה דכח' ליה דכתיב וכו' ויתן מים על זרע כתיב יתן וקריין ויתן ויתן דומא' דיתן מה יתן דכח' ליה אפי' ויתן דכח' ליה : שיעור זיעה ג' ימים

דמסקה היוצא מתוך ג' אינו חשוב שמן אלא מוחל בעלמא' ואינו מוכשר שאין מוכשרי' לקבל טומאה אלא ז' משקי' ככלד והן יין מים שמן דבש חלב טל דם : משיתחברו שלשה זה לזה דרך הזיתים מתחברים זה לזה בששה כמעטן : משתגמר מלאכתן מלאכת הכנסתן שכל זמן שדענתו להביא עוד זיתים ממקום אחד להוסוף על אלו אין הזיעה מוכשרת משום דלא כח' ליה ומשתגמר מלאכתו אפי' אין ויטו מוכשר והלכה כרב' שחכמים אומרים כדבריו : ג גמר מלמסוק מללקטו זיתיו : אבל עתיד ליקח לקנותו זיתים מן השוק ולהוסוף על אלו : גמר מליקח שאין בדעתו לקנות עוד זיתים אבל רוב' לללות זיתים מאחרי' ולהוסוף על אלו : אירעו אבל אזו משתה ולפיכך לא הוסיף עליהן אבל דעתו להוסוף כשיעבור האכל טהורין לשי' שלא הוכשרו כד' דאמר משתגמר מלאכתן : אין טמא אלא מקום מגען אין מוכשר אלא מקום כפי' המסקה : שידוש אחד כפלו על הזיתים הללו שלא נמרה מלאכתן משקי' וטמאין לא כטמא מהן אלא הזיתים שנגעו בהן המשקי' טמאין כלבד : המוחל היוצא מהן המים היוצאים מן הזיתים קודם שנמרה מלאכתן אין להם דין משקי' ואין מוכשרים את האוכלים והן געטן אין מסבלין טומא' ומשכי' מה טהרה המוחל היוצא מן הזיתים עד שלא נמרה מלאכתן לפי שאינה רוחה בקיומו : ג כפלו עליהן משקי' טמאין לאחר שנמרה מלאכתן והוכשרו לקבל טומאה הרי כל הזיתים טמאין ואפילו אותן שלא נגעו בהן המשקי' הטמאין שהמסקה שיצא מהן לאחר שנמרה מלאכתן שעל ידו הוכשרו לקבל טומאה הוא מעערב באלו המשקי' הטמאין ומקבל טומאה מהן ומטמא אחד כך כל שאר הזיתים : המוחל היוצא מהן מן הזיתים שנמרה מלאכתן : רבי אליעזר מטהר דלא חשיב מוחל משקה לא להכשיר הזרעים ולא לקבל טומאה כשאר משקי' : וחכמים מטמאין דמוחל חשיב משקה בין להכשיר בין לטמא כשיצא מן הזיתים לאחר שנמרה מלאכתן : המוחל היוצא מן חכוד לאחר שמוציאין השמן מן חכוד כשאר בקרקעית חכוד מוחל כמו מים וקאמר רבי שמעון דעליה אפליגו רבי אליעזר ורבנן רבי אליעזר לא חשיב ליה משקה ורבנן כבדו כיון דלא אפשר להיות מוחל בקרקעית חכוד בלא נחמוי שמן חשיבו משקה כמו השמן והלכה כחכמי' וכמו שפירש שלונתו תבא קמא ולא כמו שפירש רבי שמעון :

ד הנומר את זיתיו לאחר שעבר זמן הגתות והכדים דכשעת הגתות והכדים הא תכן בחגיגה שהכל באמנים על התרומה בשעת הגתות והכדים : ושייר קופה אחת כדי שפירש ממנה תרומה ומעשר בטהרה ויתבנה לעיני הכהן שהכהן עצמו יראה שגמר עתה את זיתיו שאם לא יתבנה לעיני הכהן הוא אינו כאמן למר שממן בטהרה כיון שעבר זמן הגתות והכדים יואית ספרים דגרסי לעיני הכהן ומשן דתריומה מושגת כזו שמפרישים לאחר הגתות

בטמאין ד הנומר את זיתיו ושייר קופה אחת יתבנה לעיני הכהן דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר יוליד לו את הכפתח מיד רבי שמעון אומר כעת לעת ה הכניח זיתים בכותש שימתנו יהיו גוחין לבחוש הרואו כוכשרין שימתנו שימלחם בית שבאי אומרים כוכשרים בית הלל אומרם אינן כוכשרין הפוצע זיתים בידים טמאות שיטאין ו הכניח זיתיו בגג לגרם אפילו הן רום אכה אינן כוכשרין נתכן בבית עד שילקו ועתיד להעלותן לגג נתכן בגג שילקו או שיפתחם הרואו כוכשרין נתכן בבית עד שישמר את גגו או עד שיוליכם לכוכרם אחר אינן כוכשרין ו רצה לישול מהן בר אחד או שני בדים בית שבאי אומרין קוצה בטומאה וכפפה בטהרה בית הלל אומרים אף מחפרה בטומאה דביו יאית אומר חופר בקרדומו של מהתן ובוליד לבית הבר בטומאה ה השרץ שנכבד ברחם אין טמא אלא מקום כנענו אם היה משקה מהלך הכל טמא במצא על גבי העלים ושאלו הכרדים לומר לא נגענו אם היה

אחת במכתשת זיתים רבי כדי שיעשו רפי' ורכים ויהיו נוחים להכתש : הרי אלו מוכשרים במהל היוצא מהן סכר כגמרה מלאכתן : זה אומרים אין מוכשרי דלא כגמרה מלאכתן עדין : הפוצע זיתים ממועכן בידים מסואכותי : טמאן דידים מסואכותי פוסלות את התרומה וכל הפוסל את התרומה מטמא משקין להיות החלס והן מוכשרים בפגיעתו דכחא ליה במשקה דטויף עליהו שמתוך כך הן מרכי טעם : לגרנן לעשות מהן גרנר' כלום לעשו' כל גרנר וגרנר יתבט' בטמ' ויתבט' : אפי' הן רום אמה דכשתיבטשו העלונו להתחמונו מויעות ומתלחמות כמשקה תמ' הואיל ודעתו שיתבטשו אינן מוכשרי' ויש מפרשי' לגרנן למתקן בחמה כדי לסופת' מלח ולאלכלן ולפי שאי' מתמתקי' כלן בבת אח' משו' הכי כקט לגרנן כלאו' שיקח הגרנר' המתמתקין דאשור' אשו' ויאלכלם וגורסי' אפי' הן רום אמה הרואו מוכשרי' כלום אפי' מהן גבוה' אמה דהשת' אותן התחמונו אינן מתמתקין הרואו מוכשרי' במשקה היוצא מהן דכח' ליה שזויעו שם דחזו' לאכילה טפי' שילקו שיתעבבו ויתפצעו : ועתיד להעלותן לגג אפי' למתקן שם בחמה : נתכן בגג שיכתסם שיתבטשו הזית' וימלחם : הרי לו מוכשרי' רכל' הכי כחא ליה בזיעת השמן ההכלט : עד שיטמור שיתקן שומרה לגגו ככה מקי' וקס' שזויעים בראש הגג לבשת שם לשמור : אינן מוכשרי' דלא כל' בזיעה שינבט' מהן : ו רצה לישול מהן בר אחד זיתים שלא כגמר' מלאכתן ולא הוכשרו כן נון שהיה דעתו ליקח ולחוסף עליהן כדתכן בריש פקדון וכל ליקח מהן שיטור מועט שמימי' בבית הכד כפעם אחת או שני בדיון ולעשו' מהן טמ' ומשאיור מהן במעטן הרב : בש' אומ' קוצה בטומא' חותך מה שרוכ' לחתוך מן האדם של זית' שבמעטן כד' או כ' כד' בטומא' כיון שלא כגמר' מלאכתן ולא הוכשרו : ומתפה בטהר' כשגמר' ליקח מה שרצה ליקח מוכס' המותר שבמעטן בטהר' כלאו' הוכשר דמועלת ליקחתו מה שילקח להחשיב את המותר כלאו' כגמרה מלאכתן : אף מחסה בטומאה דאף החשאר לא הוכשר כיון שלא כגמרה מלאכתו ודעתו לחוסף עליהן ומיהו אם עקר כל הזית' שבמעטן כדי לעשותן בבית הכד היו מוכשרין לבט' : ר' יוסי אומר חופר בקרדומו ועוקר כל הזית' שבמעטן ומוליד לבית הכד בטומא' לפי שלא הוכשרו וקרדומו דקט לרבות לפי שהן כלי ברזל ומוכבי' לטומא' מת' יותר משאר כלי' והכל ככה : ח ברחי' שטוחכי' בהן זית' קוד' כתיבתן לבית הכד ואי' כתיבתן כקוד' : ואם היה משקה בטמא

טהרות פרק י

השרץ ונטמאו כל הזייתים על ידי הכבוד משקה : כמנא על גב העלים כמנא השרץ על גב העלים המכסים את הזייתים ועלים לאו בר קבולו טומאה ככהו : ושאלו הכדדים עמי הארץ שטהרין בעל השמן לעשות זיתים בטהרה וכאמרים לומר לא נגענו בשרץ שעל העלים ולא נטמיו : ואם היה כונע באום אם היה השרץ מכאן מן העלים המכסים את הזייתים וכונע באום אפילו שער אחד מן השרץ כונע באום טמא כל האום דקשים הכור : אום הזייתים המקובצים

יחד ומחוכרים זה בזה כמעטן .
בקרלים אום : ט כמנא על גבי פרודים לאחר שתקע יתר באום להפרוד האום לכמה חלקים פרודים ונכל גוש וגוש מאלה החלקים הפרודים מהאום יש זייתים מדובקים : והוא כונע בכביצה שאם באת לכרף זייתים שהשרץ כונע בהן יש בהן כביצה טמא כל הגוש אף על גב דאין טעם חכור משתקע את היתר באום להפרודם מכל מקום כיון דיש בגוש זה זייתים טמאי כשיעור לטמא אחר דהיכור כביצה כעשה חכור לטמא כל שאר הזיית' שבו : פרודים על גבי פרודי' איש גושים על גבי גושים והשרץ על הגוש

פרק י

בנוגע באום אפילו כשעורה טמא » ט נמצא על גבי פרודים והוא בוגע בכביצה טמא פרודים על גבי פרודים אף על פי שהיה בוגע בכביצה אף טמא לא מקו' מגעו נמצא בין כותל לחתי שחור נמצא בגג המעטן שחור נמצא במעטן הגג טמא נמצא שרוף על הזיתים וכן מטלית מחוהא מחוהא ברחץ שכל השוממו בשעת מציאתן : הנועל בית הכר מפני הבודק והיו שם כלים טמאין מדרס רמא בית הכר טמא רבי יהודה אומר בית הכר שחור רש' אומר אם שחורין להן בית הכר טמא ואם טמאין להן בית הכר שחור אמר ר' יוסי וכי מפני מה טמאין אלא שאין עה בקיאות בחיסט » ב הברדון שהיו בבגדים ויצאת ומשקן טמאין בתוך בית הכר אם יש בין משקין לזית בדי שינגבו את רגליהם בארץ הרי אלו שחורין הברדון החבוצות שנכנסו שוממא לפנייהם נאמנין לומר לא נגענו וכן בחנקות שביניהן ויצאום חוץ לפתח בית הכר ופוגיב לאחורי הגדר והן שחורים עד כמה ירחיקו ויהיו שחורין עד כרי שיהא רואן »

ג הברדון

העליון אף על פי שהשרץ בוגע בכביצה על אותו גוש אין טמא אלא מקום מנעו של שרץ כלומר אותו גוש בלבד שהשרץ נגע בו אבל שאר גושים טהורים : כמנא השרץ בין הכותל לזייתים שחור ולא חיישינן שמהם יצא זייתים : כמנא בגג המעלה זיית' מן המעטן לגג וכמנא שרץ אף כ כויית' שעל הגג המעטן שחור כלומר זיית' שבעטן טהורי ולא אמרי' עם הזיית' הוכח והיה כמעטן : למנא כמעטן זיית' שהעלה בגג טמא' למקודם שהעלה הזיית' לגג היה השר' כמעטן : כמנא שרוף לא טמא כמנא שרוף עב זיית' טהורי ולא חיישי' שמהם נגע בהן קודם שכנסו : מהוהא בגד שכתמך באש ונגעה כמין קורי עכבים וסוב אינו מקבל טומא' : טהור ולא אמרי' שמהם היה מתהלך קודם שכתמך : כ שער מציאת' בין להקל בין להקשה :

הנועל

בית הכר בפני הכדדין עמי הארץ פענשי מלאכ' בכית הכר וטיהרין בעל הזיית' כדי שיעשו השמן בטהרה ובעל בית הכר בפניהם שלא יכנסו עמי הארץ לשם ושלא יבאו הם ויטמאו כמנא עמי הארץ חכריה : והיו שם בתוך בית הכר כלי' טמאי' מדרס שהן אב הטומא' ומטמאי' אדם בין כמנא בין כמנא בין בהיסט ר' מאיר אומר בית הכר טמא דחיישי' שמהם נטמאו בהן אותן עמי האר' הטהורי' וחורו וטמאו את הכל דאין חוששי' לזיהר על הטומא' : ר' יהוד' אומר בית הכר טהור דכזהרי' על טומא' ודאי הואיל וחכר זה טיהרין לכך : דש אומר אם טהורי' להם לו הכלי' כגון שיב' עליה אשת עם האר' או שהיו של עם האר' דכשיניהן טהורי' הן בית הכר טמאין הכדדי' כזהרי' מליגע בהן ואיכ' למחש' שמהם נטמאו : ואם טמאי' הם כגון שידעו שיטכה עליהן אשה דכה אזי ובה בית הכר טהור דכזהרי' הן : אר' יוסי וכו' ר' יוסי כר' מאיר קל דבית הכר טמא לא נעמי' דר' מאיר משו' דאין הכדדי' חוששי' בטומא' ול' יוסי סבר דחוששי' כמנא אבל אין בקיאי' בהיסט וחוששים שהן טהורי' כל זמן שלא נגעו הילכ' בית הכר טמא דחיישי' שמהם יחסנו' אעפ' שלא נגעו בהם והלכ' כל יוסי : ב ומשקין טמאי' בתוך בית הכר והן כשצרכי' עגן קרקע ודורכוי' הכדדי' עליהן וכדכתי' בגלגליהן וחחרי' אותן משקין ומטמאי' את הזיית' כשהכדדי' עלי' ודורכו' עגן הזיית' : אלא אם כן יש בין המשקין לזיית' ארץ כדי שינגבו רגליה מן המשקין הטמאי' עי' דריסת' בלר' ובשאי' מנעלי' בגלגליה איירי' דהא משק' מטמא כלי' וחחר' ומטמא משקין שעם הזיית' אבל כשאין מנעלי' בגלגליהן ומתנגבו המשקין הטמאי' שכרגליהן עי' דריסתן בלר' איש טמא' קוית' »

שיימי כסודי כליהן דמשי' טמא' מטמא' כלי ואין מטמא' אר' : ג הסדדי והכנור' הא דלא קבט המוסקי והכנור' לפי שגזרו על הכנור' שתעשה כטהרה ולא גזרו על המוסקי וטעם שפירש בפ"ק דשבת שפעמי' אדם הולך לכדמו לידע אם הגיעו עכבי' לכנור' אם לאו וכטל שאוכל של עכבי' וסומטו ומזלף ע"ב עכבי' וכשעת כניו' עדין משקה טופח עליהן והוכשרו לקבל טומא' וטעם זה לא שייך במסיקה : כאמרי' לומ' לא נגעו וכגון דחבר עמוד עמהן בכית הכד ולא

חיישינן דלמא נגעו ולאן אדעתה דחבר : העניקות נדדים שהביאו בכיהן עמהן וטהרו' לכך וכשרנו' נביהם ליפנות ונאס' אביהן לחוץ עמהן וכפיס' אחורי הגדר ולא חיישינן דלמא נגע בטומאה ולא אדעת' דחבר : כיון שהכניסן לרא' מערה שטובלים בה כמו כנוד' שיחין ומערו' דיו ולא חיישינן שאלא יטבילו או לא יטבילו הכלים ויאמ' טבלו והטבלו : כד' לעמוד עליהן לפי שאין קבאי' כד' טבילה והיניח : טהרו' להם כגון כלי' של עם הארץ אחר שבעיניה הן כלי' עומד

טהרו' לפי שאין כוהר' ממנע עם הארץ ורש' לטעמי' כדפריש' לבי' והלכ' כר' יוסי : ד הכותן מן הסלו' מן המשטח של אדמה עכבי' נכדון מתחלה לאכילה ולא הוכשרו לקבל טומא' דלא גזרו' לא על הכנור' מתחלה לבת' ואכל כמלך עליהן ולקבץ' מן האדמ' ששטח העבבי' עליה וכתבן לבת' : כש' אוח' כותן בודי' טמא' כיו' שאכל לבת' בת' הרי הוא כלאו כנרן מתחלה לבת' וכו' שיתגם לבת' כטהרה : ואם כתן בודי' טמאות טמא' חא"ע דתס' ידים שניות הן ואין שבי' עש' שלי' בחולין דלמ' קסכרי הטובלי' לכתריהו כתרומ' דמו' אכימי כד' תחלו' עסיקי' ורש' כן לעזר' היא כדאית' פכ' דחולין : וכה' אוח' בותן לבת' בודי' טמא' ומפריש' תרומת' אדמה לפי שלא הוכשרו כיון דנכדון מתחלה לאכילה : מן העביט ומן המשטח של עלי' עביט הוא כלי' שניות' בו העבבי' כשנכדו' אותן לבת' ומשטח של עלי' ששטחו העלי' על פני' האדמ' וכתבו' העבבי' עליה והשת' מוכח מלת' דהכנור' עבבי' הללו' מתחלה לבת' כנרן ולא לאכילה הילכ' שנים כש' וכה' נהא' דכותן בודי' טהור' דהא שתיק' לי' הלל' לשמאי' בפ"ק דשבת והודה' לו שהכנור' לבת' הוכשר : ה האוכל עכבי' מן הסלו' מן המשטח של אדמה דכתמן לאכילה ככנור' ארבע' שדי' טמא' והעבבי' כוטי' יין לבת' הרי הנית' טהור' דאיתן טעין אין להם תורפ' משק' הואיל ולאכילה ככנור' ולא כיה' ליה' במאי' דטייף אבל האוכל מן העביט ומן המשטח של עלי' ארבע' שאין העבבי' מבוקעות ואינן מכטפות אם ככל ממנו ג' יודי' ואין חותם לאותו ג' יודי' דהיכו' במקו' שהענין ע"פ הגר' ים כמין חותם ואותו חותם סותם פי הגר' שאין משק' יונא' וכשנעקר הענין עם החותם המשקה יונא' ואף על פ' שנטלן' לאוכלם יש לו תורת' משקה הואיל ומתחלה נכד' לבת' וכטמא' אותו משקה ביד' טמאות וכשנפל לבת' כטמא' והם כשנגע' בידיו במקום החותם אבל אם לא נגע במקום החותם לא כטמ' הגת שהדי' לא נגעו' דיו' בשק' כדי' שיחזור המשק' וטע' הגת : כפלו' מחמו' עכבי' כלומ' שאוכל של ע' כפי' שהגר' ידים מחונדים באוכל' ואין משק' יונא' וכטמא' בודיו' טמא' דהוכשרו לפי שכתבו' לבת' : ודרכן במקו' המושק' מקום פנוי' בנת' שאין שם כלי' לא יין ולא עבבי' ודרכו' כטהרה : כבי' כמין טהור' הגת דאין אוכל' מטמא' כלי' ומשיב' את טפה' דאש' וכ' חסר' לי' מכבי' ואין אוכל' מטמא' אחרי' בפחות' מכבי' כמ' דאין טמא' לטפה' זו לא מחמת' טומאה שקב' : כשהיתה אוכל' הילכך השת' כמי' דכעשי' משקה אין לה כח' אלא כאוכל' אבל יותר' מכבינה טמא' שהכבינה מטמאה טפה' דאשוכה' כדיו' משקה וחורה' הטפה' וטמאה' את' הגת' דמשקה מטמא' כלי' : ו זכטה' כנורא' כתו' רוק' משיו' של עם הארץ המדבר' ורוק' היוצא' מפי' עם הארץ מטמא' אדם וכלים מדרבנן : וכל' שכן אוכלים ומשקים טעין טהור' דאמרינן שפת' הכור' קלטה' הנכורא' ומכטה' מלר' : לטען' ה"ן נעמתי'

מקואות פרק א

ומתביאי ייורדי בכל סוד שאינו מקבל טומא ונתקופת אמרו דכבו של שמן טמ' לפי שהשע' מחליק טפ' הכו' והתכ' מחלק ייורד למט' לשמן שכבו: ו הולף את הכור המוני יין ושמן שכבו ומפני שאינו מנוטף כלו כבת אחת לא מעט מעט מעט קרו ל' זולף: וכמו שרץ כדראיכו' שהכיים חבית בכור ומלא' וכן סכיה וכן שלישית ואם כ' כמ' שרץ בחבית שאלה ראשונה: כלן טמאות למדראשונה הטמא כל מה שכבור בין סכיה שרץ בכור בין סכיה במכירת

באחרונה היא טמא' וכלן טהורות דעמכה היה השרץ ולא מן הכור ואפי' היה מן הכור טמא כפל בכור אחר שכתמאלו כל הראשונות: אמתי בזמן שהוא זולף כשהוא מכיים החביות עממן בתוך הכור וממלא' אותן אחת אחת: אבל היה זולף במחץ שהכביות עומדות חוץ לכור והוא ממלא' אותן ע"י המחץ והוא כלי חרס העשוי למלא' מ' יין כמא' שרץ באחת מהן היא טמאה כלכד דאימור בעד החבית היה השרץ ולא בכור: אמתי בזמן שהוא בודק המחץ והחביו' שברקן טמא היה כהן שרץ קודם שכתן לתוכן שמן אבל לא היה מכסה לא הכור ולא החבית כל שעה שהיה מניח המחץ מזה לזה דאימור

בהלכותיו כפל השרץ בחבית וכן ממכה ולא בודק כמו ש' היה בחבית קוד' לכן: אבל היה בודק ומכס' שרץ החביו' וכל פ' שהיה מולד המחץ מזה לזה היה ממכ' בין נור בין חבית מה כפ' שרץ זה בכור היה מעולתו עין שכתמא' בחבית בין שכתמא' בכור בין שכתמא' במחץ: ח העגולו' לזני' עגול כמין רח' גדולה ה' משימ' על החוץ לאח' שדרכו העגב' דגל כד' שיתמנו ויבא כל היין הנשא' בהן ומתוך כדו' גדלו' של עגול זה כריכ' בני אדם הרב' להעלותו על הכיבור של הזנין העשוי כמין תפוח ולהורידו לכך כחש' זה לטהר ספק טומא' משו' דרבי' מוזנין שם: כרס לפני בוגדים דהי' שיראי' כני אדם ליכבס' שם מפני שכתמס' עליו כונב: אה' הכוזב' דה' שיש שרשולכל' אד' ל' ככ': כלי בית הכד' שלגת' כלומ' ושלגת' דבי' הכד' לשמן ונת' לייין והעקל' עשוי כמין קופס' מסוד' כעין דשת' ואם שסמנו הייתי' כותבי' הנפת' באותו עקל' ומכיה' עליו דבר מוכידי' להוני' הכשאר: מצדן' וקוד' לא מהניח' טבילה א' כשהוא ער' שיש' מן המחץ העמל' העמל' שכתמא' בהן: חולטן' שופך' עליהן מים חתימ' ואח' מטבילן': בשבולת' הגהר' מקום שהמים רודפין' כדי להוציא' המשך' הכדבך' בהן ואין' הלכה כד' יוסי' מעלות' במקואות' מקומות' של כיום מים יש' בהו' שש' מעלות' כל אחת' מהן גדולה' מהחבית' וזו' מ' נגים' חפיר' שבקרקע' המוכנס' בה מים שאינן' חפוי' ארבע' סאה' שהיא' שיעור' מקו'

גבי' לטו' מים מונבא' שנה טמא' שנה טהור' טמא' אם שנה מאותן' המים טמא' תחלה' ואח' שנה' מהן הטהור' כטמא' הטהור' לפי שכללה' טפה מפיו' של טמא' לתוך' הגבא' ושמה' שנת' אונת' הטהור' וכטמא' דהשניה' משק' טמאי' פוסל' את' התרומ' והוא' מים' דבר' שגזרו' בו כיום כדאית' פ' דשבת' ואעב' דאינו' פוסל' את' התרומ' אלא' שנה' רביעית' מכל' מקום' כשכאת' הטפה' הטמאה' בפיו' טמאה' כל' המשקין' שבפיו' וזוהי' טפה' לא' הלכא' לא' השקה' כגבא' דמיירי' כשאין' בו ארבעים' סאה' כדקתני' בספיר' ועי' נגיעת' הטמא' אין' מי' הגבא' מסמא' פד' שיתלשו' והכי' איתא' בתוספתא': מילא' בכלי' טהור' מן' המים' שנבא' לאחד' ששתה' בו הטמא' דחיישין' לחיותה' טפה' כדפרושי' ונטמא' הכלי' שהכלים' מוטמא'ין' כנגיעת' משקים' טמאי': אם' הדיח' את' הככר' טמא' ואם' לא' טהור' מפני' שאין' מינבאי' עגולו' לקבל' טומאה' עד' שיתלשו' הילכא' אם' לא' הדיח' טהור' ואפי' כשהגביה' הככר' לא'

שש מעלות במקואות מקום שהמים רודפין' כדי להוציא' המשך' הכדבך' בהן ואין' הלכה כד' יוסי' מעלות' במקואות' מקומות' של כיום מים יש' בהו' שש' מעלות' כל אחת' מהן גדולה' מהחבית' וזו' מ' נגים' חפיר' שבקרקע' המוכנס' בה מים שאינן' חפוי' ארבע' סאה' שהיא' שיעור' מקו' גבי' לטו' מים מונבא' שנה טמא' שנה טהור' טמא' אם שנה מאותן' המים טמא' תחלה' ואח' שנה' מהן הטהור' כטמא' הטהור' לפי שכללה' טפה מפיו' של טמא' לתוך' הגבא' ושמה' שנת' אונת' הטהור' וכטמא' דהשניה' משק' טמאי' פוסל' את' התרומ' והוא' מים' דבר' שגזרו' בו כיום כדאית' פ' דשבת' ואעב' דאינו' פוסל' את' התרומ' אלא' שנה' רביעית' מכל' מקום' כשכאת' הטפה' הטמאה' בפיו' טמאה' כל' המשקין' שבפיו' וזוהי' טפה' לא' הלכא' לא' השקה' כגבא' דמיירי' כשאין' בו ארבעים' סאה' כדקתני' בספיר' ועי' נגיעת' הטמא' אין' מי' הגבא' מסמא' פד' שיתלשו' והכי' איתא' בתוספתא': מילא' בכלי' טהור' מן' המים' שנבא' לאחד' ששתה' בו הטמא' דחיישין' לחיותה' טפה' כדפרושי' ונטמא' הכלי' שהכלים' מוטמא'ין' כנגיעת' משקים' טמאי': אם' הדיח' את' הככר' טמא' ואם' לא' טהור' מפני' שאין' מינבאי' עגולו' לקבל' טומאה' עד' שיתלשו' הילכא' אם' לא' הדיח' טהור' ואפי' כשהגביה' הככר' לא'

מקואות פרק א

החושבו מי שזכו לקבל טומא' מן הטעם שכתבנו הטעם כמי שהטור' אכל כשהדיו' הוכשרו והחושבו מי שזכרו לקבל טומאה מן הטעם ולא כתבנו בהן לא א' דרכ' כטמ' וטמאו את הככר: ב מלא בכלי טמא' לע' א' שמעב' כשהטומא' בזה' למים מחמ' א' טמא' והכ' אשמענו כשהטומא' בזה' מחמ' כלי: ג ככלו מים טמא' הכ' אשמענו שמי' גבאים הללו מקבלין טומאה על ידי משקין טמא'ין שפגלו בהן: ד' אומ' בין שהדיו' בין שלא הדיו' אכלהו קאי ד' בין א' טומא' שבה' מחמ' אדם

בין מחמ' כלי בין מחמ' משקין ככלהו כל בין שהדיו' בין שלא הדיו' טמ' הככר וטעמ' ד' שזכי אומ' שטיפת המים טמא'ים שפגלה מפי הטמא' אומן הכלים או מן המשקין טמא'ין לכנסן כשפגלו כל המים כשתיירה הטיפה היא על הככר וטמאתו ואין להלכ' כ'ט:

ד או שהלך בהן הטמא' ושתה הטור' טהור שאין מי גבאי' עגלו' לקבל טומא' עד שיתלשו כדאמרן לע' א' אחר' מן גשמי' מן בורות' מי שיחין כלהו שזין לכל הדיו' ב' דתכי' במתכו' עד המעלב' השכי': כבודות' הן עשויין עגלו'ן: שיחין אדוכי' וקנרים: מעבדות' מוכרעות ומכוסות' כקרוי' לא שיש להן פת': מי תמנות' שפסקו גשמי' הידלים על הרהר' ומתמזין המי' ומגעבעין מן ההרהר' לא' שפסקו הנשמי' ופסקו ההרהר' ומחילת' אותן המי' הכשאר' קן כמי' גבאי' ואכ' שתימה' א' א' טמ'

ב מלא בכלי טמא' ושת' טמא' מלא בכלי טמא' ומלא בכלי טהור טמא' מלא בכלי טמ' ונפל בכר של תרומ' אם הדיו' טמא' ואם לא הדיו' טהור' ג נפלו מים טמא' ושת' טהור' טמא' נפלו מים טמא' ונפל בכר של תרומ' אם הדיו' טמא' ואם לא הדיו' טהור' ושת' טהור' טמא' ונפל בכר של תרומ' א' נפל לתוכן מת או שהלך בהן השם' ושת' טהור' טהור' אחד מי גבאי' מי בור' מי שתי' מי מערות' מי תכציו' שפסקו ומקואו' שאין בהם ארבעי' סאה בשעת' חגשמים' הכל טהור' פסקו הגשמי' הקרובי' לעיר' ולדרך' טמא' וחרחוקי' טהור' עד שיחלכו רוב בני אדם: ה סאימתי' שחרתן בש' אוכרים' ששירבו וישטופו ובה' אומרי' רבו אעפ' שלא שטפו רש' אומ' שטפו אעפ' שלא רבו כשרין לחלה' ולישול' מהם לידו': ו למעלה' מהן מי תכצו' שלא פסקו שת' טמב' ושת' טהור' שתי' טמא' ומלא' בכלי טהור' טהור' שתי' טמא' ונפל בכר של תרומ' אעפ' שהדיו' טהור' מלא בכלי טמ' ושת' טהור' טהור' מלא בכלי טמא' ומלא' בכלי טהור' טהור' נפלו מים טמא'ים ונפל בכר של תרומה' אעפ' שהדיו' טהור' כשרים' לתרומה' ולישול' מהם לידים': ז למעלה' מהן מקוה' שיש בו ארבעים' סאה שבו טובלין ומשבילין למעלה' מהן מעין' שמימי' מעושין ושרבו עלי' כים

או מלא' בכלי טמא' או כפגלו בהן משקין טמא'ין איין הטיפה' הטמא' מתבטלת' בהן אבל כל זמן' שלא פסקו ההרהר' מחילתן אעפ' שפסקו הנשמי' אין כחשכ' כמי' גבאי' ומי הנשמי' הכוחל' אחר' מן ההרהר' מתבטל' הטעם הטמא' א' אעפ' שהמי' הראשון' לא ככלו והכי' תכן כפי' שכי' דמכשיר' ומי שפכיו' שירדו' עליה' מי נשמי' אים' רוב מן הטור' טהור' אומ' בומן' שקדמו' מי שפכיו' אבל קדמו' מי גשמי' אפי' כל שהוא' מי שפכיו' טמ': הקרובי' לעיר' ולדרך' טמא' דמיושי' שמי' שתי' טמא' מלא' בכלי טמ': עד שיהלכו רוב בני אדם השיי' ההלכו' בדרך' רחוק' דאו טמא' שתי' אדם טמ' אומלא' בכלי טמא': ה מ' ממתי' טהרתן של קרובי' ורחוקי': משירכו' וישטופו' משירכו' גשמי' וירכו' מי הנשמי' על המי' שהיו בהם ככר קוד' שתי' טה' הטמא' או שאלמ' מהם בכלי טמ' וגם' שיהיו שוטפי' ויעבדו' על שפת' הגב' וינאו' לחון' ושיצור' השטיפ' כל שהוא': רבו לא ככס' דכעו' תריוהו' שירכו' וישטופו' לא כיון' שרבו מי גשמי' שבו' אחר' על המי' שהיו בהן בשעת' טומאתן' כשהרו' אף על פי שלא שטפו' וינאו' לחון': ד' א' מששטפו' מי גשמי' על גדותיו' של גבא' וינאו' לחון' כטה' הגב' אעפ' שלא רבו מי הנשמי' שבו' אחר' כן על המי' שהיו בגבא' בשעת' טומאתן': כשרי' לחלה' מי גבאי' הללו' דתכן' במתכו' כשרים' להשתמש' בהן לחלה' ללבו' ולבשל' בהן חלה' ולטוול' מהן לידו' לכל דבר' שדרכו' כלי' ידיו': ו מי תמזי' שלא פסקו ההרהר' מחילתן' ועדין' הן מצד' בנין' ממי' הנשמי' שירדו' עליהן' או מנעלי' הטע' הרק' שזכ' הטמא' שהי' תבב' לפיכ' שתי' טמ' ושתה' טהור' כל זמן' שלא פסקו סה' דמיו' טמא'ין שפגלו' שם כטהרו' וזו היא המעלה' דהכי' דלעיל' לא עלת' טבילה' למי' הטמא' ושו' הכ' עלת' אכל' אין כשרי' לטבילת' אדם וכלי' יודיו': ז טובלו' בני אדם כל גופא' ומטבילי' הכלי' והיודי' למדי' דבעי' טבילת' ידים' ולא באי' כטבילה' כגון' לקדש': מעין' שמימי' מוכשי' והמים' המוכשי' מעיני' מן המים' שאינ' שפכיו' כיי' כו

מקואות פרק ב

זה למקוה לטהר באשבורן ולא בוחלין דקיימן מעין מטהר בוחלין ומקוה מטהר באשבורן והאי משו
שאיוב מרובים שבו סוף למקוה לטהר באשבורן ולא בוחלין ולמעין להטביל בו ככל שהיה ולא כפי ארבע
סאה במקוה דאי מקוה מטהר בפחות מארבע סאה והאי מטהר בכל שהוא כמעין: ח מים מוכין מים
בובעי שהן טהורות או חיים ספק מטהרי בוחלין ושו מעין שמימי מועטין דלע' אינו מטהר בוחלין לא באשבורן

מים שאובין שוח למקו' לטהר באשבורן ולמעין להטביל בו בכל
שחוא » ח למעלה בהן מים מוכין שהן כטהרין בוחלין
למעלה מהן מים חיים שהן טהורה לזבי' והזיחה למצורעים וכשר
לקרש מחז כי טהור »

פרק ב

הטמא שירד לטיבול ספק טביל ספק לא
טביל אפילו טביל ספק יש בו מ' טהור
ספק אין בו שני מקואות אחר יש בו מ' טהור ואחד שאין בו טביל
באחד מהם ואינו יודע באי זה מהן טביל כפקו טמא » ב
כקוה שנמדד וכמצא חסר כל טהרות שנעשו על גבול למפרע בין
ברשות היחיד בין ברשות חרבים טהרות כסה דברים אמורים
כטומאת חמורה אבל בשומא קלה כגון אכל אוכלין טמאים
ושחח משקין טמאים בא ראשו ורובו במים שאובים או שנתן
על ראשו ועל רובו ג' לוגין מים שאובין יורד לטיבול ספק טביל ספק
לא טביל אפילו טביל ספק יש בו מ' טהור ספק אין בו שני כקוה
אחד יש בו מ' טהור ואחד שאין בו טביל באחד מהן ואינו יודע
באיזה מהן טביל ספקו טהור רבי יוחי כטמא שר' יוסי אומר כל
דבר שהו' בחוקת טומאה לעולם הוא בפסולו עד שיודע שטהר
אבל ספקו ליטמא ולטמא טהור » ג ספק מים שאובין
ששחרו חכמים ספק נפלו ספק לא נפלו אפילו נפלו ספק יש
בהם מ' טהור ספק אין בהן שני מקואות אחר יש בו מ' טהור ואחד
אין בו נפל לאחד מהן ואינו יודע באיזה מהן נפל ספקו טהור
ספני שיש לו במה יתלה חיו שניהם פחותים מארבעי' סאה ונפלו
לאחד מהם ואינו יודע באיזה מהן נפל ספקו טהור סאה ונפלו
יתלה » ד רבי איעור אומר רביעית מים שאובין בתחלת
פוסלי' את המקור' ללוגין על פני המים וחכמים אומרים בין בתחלת
בין בסוף שעוררו ללוגין » ה מקוה שיש בו ג' גומות של מים
שאובין

מים חיים מים בובעי שאין מוכין
ספק טבילה לזבי' דכתי' ביה ורחץ
את כשרו במים חיים: והזיחה
לעגור' דכתי' בהו'א כלי חרש על
מים חיים וכשרים לקדש בהן מי
טהר' דכתי' בהו' מים חיים א כלי:

הטמא

שירד לטיבול ספקו
טמא דאוקי גברא
אחוקיעה וקח' קת טומאה הוא:
ב בין גדי' בין גדי' טמא'
א' ע' לספק טומאה גדי' ספקו
טהור הוא ספק טהור הוא לא
ספק טמא': בטומאה טהורה נאכ
הטומאה שמתעלה מן התורה:
טומאה קלה דרנכ': אכל אוכלים
טמאים אכל חזי פרס מאוכלי
טמא' איתו טהר דביעי משקי' טמא'
בפסל גופו מלאכול בתרומ' ומסל
את הקדומ' מדרבנן וכלן מיה' דבר
שגורבו בוים וכלן מפורשים פק'
דשבת: ואפי' טביל דהשתא איבא
תרי' לריעות' טמא לא טביל כלל
ואפילו טביל טמא קודם טבילה
בתחבר אפי' הכי ספקיו טהור: ד'
יוסי טמא ואפי' בטומאה דרבנן
משום דגברא בחוקת טומאה:
אבל ספקו ליטמא ולטמא כגון
ספק אכל אוכלי' טמא' או לא אכל
הדי ספקו ליטמא או ודאי אכל
אוכלי' טמא' ספק כגוע בכרך על

מירומ' ספק לא כגוע הדי ספקו ליטמא כהני מטהר ר' יוסי דאין כאן חזק' טומא' ואין והלכ' כל יוסי: ג ספק
מים שאובי' שטהרו חכמי' כחמכ' טהור' פ' הזודק טמא' תמיך ספקו שטהרו חכמי' ספק מים שאובי': ספקו
נפלו שלשת' לזבי' מים שאובי' במקוה חסר: ספק יש בהן ארבעי' סאה כלומ' ספק היה במקוה ארבעי' סאה כשרי'
קוד שפלו השאובין דשוב אין השאובי' פוסלי' אותי: שיש לו במה יתלה שיש לו מקום לתלו' כפילתן שלא ירמו' לה
פסול: שאין לו במה יתלה דמה כפסך בהי מניה דכשול פסוליהו היכל' שניה פסולי' והאי דמטהרי' הכ' ספקו
מים שאובין במקום שיש לו במה לתלות הינו משום דשאובים דרבנן והא דתבי' כתב' אך מעין ובור מקוה מים
מה מעין בידו שמי' אף מקו' בידו שמים אסתכת' בעלמ' היא: ד בתחלה שלא היה במקו' מים כלל כשנפלו בו
דביעי' מים שאובין וכשלה אהך שיעורו במי' גשמי': על פני המי' לאחד שהיו בו הד' מים כשרים וחכמים אומר'
והלכה

מקואות פרק ב

נו

שכלב כחמי: ה של לונ לונ לונ אף ככל גומא: עד של הגיעו למקום שלישי כשר דהוה ליה כמקוה שלם
שכפלו לתוכו ג' לונג' מים שאובין דלא פסלגו וכו' הואיל והיו במקוה מ'סאה קודם שהגיעו המי לגוה שלישי
לא כפסל המקוה: כמקוה סמוך למקוה כמקוה כשר הסמוך לשאוב שזה עומד בכשרותו וזה עומד בכשרותו
וזה המי שנגזפו כעמודי כפני עמקן חשיבו ולא כמעורבי ואין הלכה כר' שמעון: ו המסבך כמו המסבך
שמסבך את הטיט לכד אה' ולא

שתלם הטיט מן המים אלא בתוך
המי סלקין לכד אחד שאם תלשו
מן המי כחשכ כשאוב: ואם משכו
משכו ג' לונג' פוסל את המקוה
וד וקח כשאין במקוה ג' באה הוא
דג' לונג' מים שאובין פוסלין את
המקוה אבל אם היו כז' סאה אין
כל מים שאובין שבעלם פוסלין
אותו ול' שמעון מכשיר משו' דאין
מתכוין לשאיבה אלא לסלק את
הטיט למקום אחד ואין הלכ' כר'
שמעון: ו לנגבן תרגום והכח
חדבו והא נגובו והוק' לנגבן שלא
כתבונו לקבל המי' לכך לא נעשו
שאובי' דכתיב אך מעין וכו' מה
מעין שאין בו תפיסת ידי אדם אף
כז' שאין בו תפיסת ידי אדם: אם

שאובין של' לונ לונ אם ירדע שכפל תוכו מ'סאין מי' כשירי' עד שלא
חגיועו לגומ' השלישית כשר ואם לאו פסול ורש' מבשיר בפני שהו'
במקוה סמוך למקוה: ו המסבך את השיש לצרדין ומשכו מסבו
ג' לונג' בשר היה תולש ומשכו מסבוג' לונג' פסול ורש' מבשיר
שלא נתכחז לשאוב: ו חכמיה קבקינים לראש חגג לכנגבן
זבתמלאו מים ר'איעור אומ' אם עוב' ג' שמי' הוא או אם יש בו כמעט
מים בבור ישבר ואם לאו לא ישבר רבי יהושע אומר בין כך ובין
כך ישבר או יפסח אבל לא יערה: ו היי ששכח עציץ בבור
ובתמלא מים חיו חמים צמיח על גביו כל שהו ישבר ואם
לאו לא ישבר דרבי רבי אליעזר ורבי יהושע אומר בין כך ובין כך
ישבר: ט המסדר קבקינים בתוך הבור ובתמלו מים אע"פ שבלע
הבור את מימיו תריוה ישבר: י מקיהל' שיש בו ארבעים
סאת מים ושיש רבי אליעזר אומר מטבילין במים ואין מ
מטבילין בשיש רבי יהושע אומר במים ובשיש באיזה טיש
מטבילין בשיש שהמים צמיח על גביו חו חמים מצד אחד מדרה
רבי יהושע

עובת גשמי' היא ש'תקשרו שמי' כעבו וירדו גשמי': אם יש בו כמעט מים בבור גרסי' ולא גרסי' או ישבר הקנקני'
ויפלו המים שבתוכו לכז' דהמשכה היא כיון שמתוך כל' שכז' כופלי' לכז': ואם לאו שאיכה עובת גשמי' או
כמי שאין מים בכז' לא ישבר דאם איכה עובת גשמי' הרי לא יוכל לעצמ' מקוה מן המי' שבקנקני' כלכד דל' לאו
ליעזר שאיכה שהמשכה כלה או רוכה פסולה אבל כשהיא עובת גשמי' ישבר להמשך' או המים ויתמלא רוב
המקוה במי גשמים וכשאין בו מים כלל לא ישבר אע"פ שהיא עובת גשמים שאם יפלו מן המים לכז' רביעית
קודם שזכר ור'איעור לטעמיה דאמ' לעיל דביעית מים פוסלי' את המקוה בתחלה: ר' יהושע אומר בין כך ובין
כך ישבר דקסבר ג' לונג' פוסלי' את המקוה בין בתחלה בין בסוף ולא רביעית ולא מיפסול' שמת' יפלו לכז' ג'
לונג' קודם שזכר ואע"פ דלאו עובת גשמי' היא ישבר דיכול להמשיך עד שיצור מקוה דקסבר שאיב' שהמשיב'
כלה טהור' ואין הלכ' כר'איעור: או יכפה שכופה הקנקני' שעל הגג שלא יפלו המים מתוכו לכז' אלא יפלו
לכד אחד ומתוכו נמשכ' לכז': אבל לא יערה שאם הגביה הקנקני' ועירה אותה נעשו כמי' שאובין שהרי יש
בהן תפוסת ידי אדם: ט המידי אומן הסד את הכז' בכז' כדי שיחזיק מימיו וירדכו להביא הסד לכז'
בענין ואותו כז' היו בו מים כשרי' וכשקע הענין לתוך המים ובתמלא: אם היו המים נפי' על גביו כל שהו
ישבר שלא כשאבו המים דכל שבה הן מצורכין אבל אם היה מצלה הענין בידו היו כפסוקי' ונעשית' לזוטס:
ואם לאו שאין המים נפי' על גביו לא ישבר וכשאונה עובת גשמי' חירי דאם היה עובת גשמי' כיון דאיב' מים
בבור ישבר כדאמרן: ר' יהושע אומר בין כך ובין כך ישבר דיכול להמשיך כדפריש' לעיל: ט המסדר
קנקני' בכז' ובתמלאו אע"פ שכלע הכז' את מימיו ואין מי' בכז' לאו שבקנקני' הרי זה ישבר כר' יהושע דאי'
רביעית פוסל ומשבר את הקנקני' ועשה מקוה בתחלה: י ר' יהושע אומר כטיט וזמים כשהמי' נשם ע"ג
הטיט ואפי' דלשו שוקעת כטיט מתנלין לר' יהושע מפני שהמים מקדמיו' ור'איעור לית ליה האו סדר' אבל
אם היה מטביל' כלי קטן במים הכפים על גבי הטיט כהא מודה ר'איעור דעלית' לו טבילה כיון שלא היה
שוקע כטיט כלל ומתורף להשלים מ' סאה והלכ' כר' יהושע: שהקכה יורד מליו שהוא רך וכמוח כל כך

סדר טהרות

מקורות פרק ג

מאם ושימו בו קנה וסקפ בטוים **מקום** מאין קנה המדע עומד קנה שמודלו'כו איבו עומד מליו כמסב
 מה איבו כך וכימוה כראשון: המסקולת כדי'ל של הכבאי' וכל העשרי' סללו כל אחד עוסקי בקושי סטיבו ונכחו
 שהראשון כך מכלל והשני קשה הימנו והשלישי קשה הימנו וכן כלם : עמי חכית שפיה כד וקטן ואם סטיבו
 כך כל כך שיכול לישקף ולהכנס פניה כד של חכית עלמה לו עבילה : כשעפר' הכוד שפופל' של קנה שמכסין
 עט הכוד שפופל' למכו וסעורה

הקב של שופרת הכוד סיהו
 חוזר ויכבו שיע' אנבעות בימויות
 סקן רוחק שתי אנבעו' הראשונות
 של פם היד לא הגודל : הכמד
 בלוג כל זמן שסוף כך לכ שהוא
 כמד בלוג והוא כלי שמחיק ו'
 כיוס הוא כמד עם המקוה
 ונחלקו ונהלכ' כל יהודה :

פרק ג

רבי יוסי אומר שני מקואות שאין בהם מ' סאה
 ונפלו לזח לזח ונחצה לזח ונחצה לזח ונחצה

כשרי' מפני שלא ג' קרא עליהן שום פכול אבל מקוח שאין בו מ'
 סאה ונפלו בו ג' לזנין ונחלק לשני' פסול מפני שנקרא עליו' שם
 פכול ור' יהושע מכשיר שהיה ר' יהושע אום' כל מקוח שאין בו מ'
 סאה ונפלו לו ג' לזנין וחמר אפי' קרשום כשר מפני שחסרו לז' ג'
 לזני' וחכמי' אומר' לעולם הוא כמסתו עד שיצא ממנו סאה

ועוד : ב כיצר חבור שבחצר ונפלו לר' שלשה לזנין לעולם הוא
 בפסולו עד שיצא ממנו כלאו ועוד או עד שיצא ממנו סאה

וישחרו העליונים מן התחתונים ר' יעזר בן עזריה פוסל לא שחבין
 פקק' ג בור שהוא מלא מים שאובין והאכה נכנסת לו ונחצה

ממנו לעולם הוא בפסולו עד שיהחשב שלא נשתד' מן
 הראשונים' לזנין שנים שהיו בשיל' למקוה זה לזח ונחצה לזח

ושחצ' המוחט את כסורו ומשיל' ממקומו הרב' החסר' מן החסר'
 ומשיל' ממקומו הרב' ד' עקיב' טכשיר וחכמי' פוסלין אסר' עקיב'

לא אמרו כשילין' אלא טשיל' אמרו לו לא כך ולא כך אמרו אלא
 שנפלו

שא' שבאיתו קרטוב שחבר לא חסר מעט מן ר' לזנין וכמה' שלא היה בו ג' לזנין מים שאובין : קרטוב חלק
 מחד בלוג : עד שיבא ממנו מלאו המים שהיו בו תחלה כשנפלו בו ג' לזנין מים שאובין ועוד מעט יחיד כדי

לחסר מן לזנין כגון מקוה שהיו בו כ' סאה מים כשרי' וכפלו למכו ג' לזני' מים שאובין וכתמלא חלב מי גשמים
 לעולם הוא בפסולו עד שיטוא ממנו כ' סאה שהיו עם תחלה ועוד מעט יותר למעט ג' לזנין : ב שייעמד

בחד מ' סאה מקוה כשר למטה מן הפסול ופתיחן לכשר כדי שיחברו ויעמד העליון הפסול מן התחתון
 הכנ' דא ור' גוד' חסין וכל שכן אם הכשר למעלה והפסול למטה' החסר' גוד' חסית : לא אם כן פסק המזמן

מיטו ויהא ממנו מלאו ועוד כדאמרן ויש טעמא לא אם כן פסק כלומ' חלב' כנס על המקוה אש' עשה עד
 שלא יצא מלא המים ורס' ראשונה לל עקר וזין הלכה כר' לעזר בן עזריה : ג והאמה ככנסת לו כגון מי

גשמי' שחל' מן המה רון ור' חסין : הכוונה את כמותו והמים שהיו ככלע' בו חסיו מים שאובין וכסה' מוטין
 לתוך הבור מן המה רון ור' חסין : והערה מן הגמרא כלי חרס שמוסין על פיה

שכבה כגון מר' ר' חסין : והערה ממנו מטיל' העוים ממקומות הדבה : ד' עקיבא מכשיר קסבר לזין
 ג' לזנין מיהא' חסין' חסין' לא אם כן מטילין למקוה מכלי' אחד ומקוים' אחד מה שאין כן בכסות

וזכרו : וחכמי' שפסלי' דכברי' כלים מעטרין : לא אמרו חטויל' לא מטיל' כלשון זה קבל ר' עקיב' מרביתו
 דכלי' העליון ג' לזני' מים למקוה פובל' את המקוה : לא כך אמרו אלא שנפלו ולא טכא מכלי' אחד או מכלי'

מקואות פרק ד

נח

שדכה ואין הלכ' כר' עקיבא : ד מכלי אחד ממשכי וכי מיינא דמלתיהו דרנן היא : ט' קנין מים בעל קרי
 חולה שאינו יכול לטבול אם כתנו עליו ט' קנין מים טהור ואשמעין ממכ' דלא שכא מכלי אחד לא שכא מכ'
 און כלי' : וכן טהור שפלו על דאשו ועל רובו נ' לונק מים שאובין לפסול את התרומה כדאמרי' פ' דשבת הכי
 נ' לונק מכלי א' כלי מנטרפין מד אין מנטרטי' : בלא דמנ' כלי מנטרפין שלא כתמוון לרבו' אלא מן
 קאי שלא כתמוון להסוף עליו כד'
 להדרכו מימי' אפי' קרטוב שיטע
 מועט אחד ממד כלי' :

המניח כלי' תחת הנכוד
 מרוב שמ' גשמי'

ככאי' בו ויורדי' לרך פיו למקוה
 והכא מיידי ככוד של פ' ע'ן שקבע
 ולכסוף חקן דהואיל ולא היה
 תורת כלי עליו כשקבע אפי'ם
 שחקו איורי' כן לא חשיבי' המים
 שנתוכו מי' שאובי' הואיל ולא היה
 תורת כלי עליו בתלוש ואף כלים
 קטנים דלא תימא דלא חשיבי'
 אפי' כלי גללים דלא חשיבי' כלים
 לענין נומחה חשיבי' כלי' לפסול
 את המקוה אפי' אם סבר' און כפה
 אותם דלא דמי' למיכא קנקיט'
 בראש הג' נכונ' וכה' מטהרין
 בשוכה פ' דשבת בנמ' וקומי
 פלוגתיהו כשהניחן תחת הנכוד
 כשעת קצור עבי' וכתפודו ושכחן
 וסורו וכתפודו דב' סברי טעוש

שנפלו לו שלשה לונק' ד מכלי אחד ששני' ומ' מצטרפין
 וסר' אין מצטרפין בעל קרי החולה שנפלו עליו ט' קנין מים וטהור
 שנפלו על ראשו ועל רובו נ' לונק מים שאובין מכלי אחד סב'
 ומג מצטרפין מארבעת אין מצטרפים ברא' בזמן שחתחיל השני
 ער שלא מסק חראשך זבל' בזמן שלא נתכוון לרבו' אבל נתכוון
 לרבו' אפי' קרטוב בכל חשבה מצטרפין לשלשה לונק'

פרק ד המניח כלים תחת הצנור אחד כלים גדולים
 ואחד כלים קטנים אפי' כלי גללים כלי אבנים
 גלי ארמת פוסלין את המקוה אחד המניח ואחד השוכה כרברי
 בית שמאי ובית הלל מטהרין בשוכה אמר רבי מאיר נכנס ורבו
 בית שמאי על בית הלל ומרדי' בשור' בחצר שהוא טהור אמר
 רבי יוסי עדין מחלוקת במקוה עומדת ב המניח שבלא
 תחת הצנור אם יש לה לבזבז פוסלת את המקוה ואם לאו אינר'
 פוסלת את המקוה וקפה לירוח בין כך ובין כך אינה פוסלת ארת
 המקוה ג החוטט בצנור לקבל צרורות בשל עין כל שהוא
 ובשל חרס רביעי' רבי יוסי אומר אף בשל חרס כל שהוא לא
 אמרו רביעי' אלא בשבוי' כלי חרס היו צרורות מתחלחלים
 בתוכו פוסלים ארת המקוה ירד לתוכו עפר וכבש כשר סלון
 שהוא צר מכאן ומכאן ורחב מן האמצע אינו פוסל משני של

געשה

פזור עבי' לא כתבנו מן מחשבתו הראשונה דגלי דעתי' שדכה שיפלו לתוכו וכה' סברי בטלה מחשבתו דכי
 כתפודו אשח דעתי' דקסבר לא ירדו נ' גשמי' עוד אבל הכיין תחת הנכוד כשעת קצור עבי' וסורו וכתפודו וסורו
 לבא ויבא למלאכתו ושכחן דברו הכל הואיל ומתחלה לכך כתבונו לא בטלה מחשבתו כשכתפודו ואם הכיין
 כשעתפודו עבי' דכיו הכל טהור שלא כתמוון מתחלה לכך כשכתפודו כשכתפודו ואם הכיין
 וכתפודו מן הכוטטין וכפלו למקוה דקרא תחת הנכוד הוא דפליגי ב' דגלי דעתי' דרנה שיפלו לתוכו
 ומשום פזור לא בטלה מחשבתו קמיינא אבל מוכיח בחצר אפי' כשעת קצור לא מוכחא מעקרא מחשב' קמיינא
 ספיר הילכך בטלה כשכתפודו : עדין מחלוקת במקוה עומדת שלא עמדו למינן על כך ולא רבו תלמידי
 ב' : ב המניח שבלא תחת הנכוד להמשוך המים למקוה אם יש לה לבזבז שפה סביב מד' רוחותיה כד'
 מיהיה לה בית קבול : פוסלת את המקוה דהו' להו מים שאובי' ומש' נכוד לא היה מפסיל מקוה דמיידי ככוד
 שקבעו ולכסוף חקן כדריטי' : וקפה לירוח כד' שתורת מטיכופות שנה' : אינה פוסלת את המקוה דלא
 קיימא כדרך קבלתה : ג החוטט ככוד לרך נכוד להיות פתוח מכ' כד' ואין פוסל את המקוה אלא ב חק
 כו חקק מעט כד' לקבל ככוד המעבבי' הלך המי' וכשחקו ולכסוף קבעו איירי הואיל והיה עליו תור' כלי
 כשהיה תלוש הרי המי' העברי' שו' שאובי' הן ופוסלי' את המקוה : ובשל חרס לא חשיבי' כלי' אלא יש לו בית קבול
 על רביעי' : לא אמרו רביעי' לא ככוד החרס דקרא ככלי חרס לא אחר שככוד כעבי' שיהא השכר מחויק
 רביעי' אבל מתחלתו אפי' כל שהוא חשוב כלי ואין הלכ' כר' יוסי : מתחלתו מיתגלגלי' בתוך בית קבול שאובי'
 טהורי' כו אפי' שנתמלא מהם לא עינבעג' לך וך' לשון ותתחלחל המלך : פוסלין את המקוה דלא כתבנו
 קבולו ירד לתוכו לתוך בית קבולו : עפר וכבש שהעפר קבעו וכעה מהודק ויפה וחי' עבדו עליו תרגו

מקואות פרק ה

במסלה בעלה באורח כנישא כמק: כשר דאין כאן בית קבול: סלון וכמור ומרוב אחד הוא: שהיו לר' עקיבא ומכאן מה פיותיו ומקו' שהמי' ככסוי' בו וממקום שיורדו ממנו למקוה: ודרכו באמצע אפי' הכי לא חשיו לקבלה כל זמן שלא חקק בו לקבל כדורו: ד מים שאובי' שהן פסולי' למקוה ומי גשמי' הכשרי' שנתערבו בחצר או בעוקה גומ' שהמי' מתקבני' בה או על מעלו' המערה ומשם כמשכו וירדו למקוה אם רוב מן הכשר כגון שפלי' סאה מקו' מי גשמי' ויט מים שאובי'

בעשה לקבלה ד מים שאובין ומי גשמים שנתערבו בחצר ובעוקה ועל מעלות המערה אם רוב מן ההכשר כשר ואם רוב מן הפסול פסול למחצה למחצה פסול אימתי בזמן שבתערבו עד שלא יגיעו למקוה היי מקלחין בתוך המי' אם ירוע שנפל לתוכו פ' סאה מים בשרים עד שלא ירד לתוכו ג' לוגין מים שאובין כשר ואם לאו פסול ה' השוקת שבסלע אין מסלאין מסנה ואין מקלחין בה ואין מוין מסנה ואינה צריכ' צמיד פתיל ואינה פוסלת את המקוה היתח כלי וחברה בסיד מסלאין בה ומקדשי' בה וכיון שכך וצריכה צמיד פתיל ופוסל את המקוה נקיבה מלכטה או מן העד ואינה יכולה לקבל מים כל שהם כשיר' וכמה יהיה בנקב בשופרת הנח' אמר ר' יוח' בן בתירח מעשה בשוקת שהיה בירושלם היתה נקיב' בשופרת הנדור וחיו כל הטהרות שבירושלם נעשות על גבה ושלחו בית שמאי ופוחתה שבש"א עד שיפתחוה רובה

כשרהיו מקלחין בתוך המי' שלא ירדו למקוה על המשכ' דרך החצ' והשוקה ופעלות המערה לא מן הכלים ענמן היו מקלחין לתוך המקוה: ואם לאו פסול דג' לוגין מים שאובי' פסולי' כשפסלו למקוה שלא כדרך המעכה אבל דרך המשכ' אין פסולי' עד שהיה הדנו מים שאובי' ואפי' המי' שאובי' בפני ענמן שלא נתערבו בכשרים אין פוסלין דרך המשכ' לא בדוכ כגון מקוה שיש בו לא סאה מי גשמים ממלא בכתף וממשך לתוכו יט' סאה מי' שאובי' וכשר הואיל והרוב מים כשריוכן הלכ': ה השוקת אין חלולה שעל שפת המעין ושהי' ככסוי' לה דרך חור שברוכ' ומשקי' בה ההמות: אין ממלאין מעכ' מים למי' חטאת ואי' מקדשין בה אין נותנין אפר טרה על המי' שכתובה דאינה משוכ' כלי' והכא מייבב בסלע מחובר שחקין ואפי'

פרק ה מעין

גבי שפה כל שהיה כשר חוצרה לרה שהמין מסחר בכל שחוא העבירו על גבי בריכה והפסיקו הרי הוא במקוה חור והמשיכו פסול לזבים ולמצורעים ולקדש כחן מי חטאת עד שיעד שיצאו הראשונים ב העבירו על גבי כלים או על גבי ספסל רבי יהודה אומר הרי הוא כבו שחיה רבו וסי' אומר הרי הוא ככקוה ובלבר שלא יטביל על גבי הספסל ג מעין שהוא

מקוה שיש בו לא סאה מי גשמים ממלא בכתף וממשך לתוכו יט' סאה מי' שאובי' וכשר הואיל והרוב מים כשריוכן הלכ': ה השוקת אין חלולה שעל שפת המעין ושהי' ככסוי' לה דרך חור שברוכ' ומשקי' בה ההמות: אין ממלאין מעכ' מים למי' חטאת ואי' מקדשין בה אין נותנין אפר טרה על המי' שכתובה דאינה משוכ' כלי' והכא מייבב בסלע מחובר שחקין ואפי'

תלוש מחדרו ולבסוף חקין הואיל היא באהל המת מבלתי על מה שנתוכה בכסוי' לבר: ואינה פוקלת את המקוה אם ספלו מי גשמיים מעוכה למקוה אין נעש' טהור ולא היה בשוקת מ' סאה לא מקוה שלם היה נכדה ומי השוקת מתערבו בו דרך נקב בשופרת: עד שתפתח רובה אפי' נכבב כשפופרת: שהעבירו ע"ג השוקת שהוא כלי' ולא שוקת שפסלע: פסול להטביל נכים שנתוך שוקת נכמים שיוצאי' ועובדים מן השוקת לחון הואיל ומי המעין כלם שופכי' לתוך השוקת אבל אם מי המעין עובדים ע"ג שפת השוקת כל שהו אפי' שמקנתם עובדי' בתוך השוקת כשר להטביל נכים שעל שפת השוקת או חוב' לה דמעין מטרה ככל שהו: והפסיקו שאין מי הכריכה מחובר' למערה: הרי הוא כמקוה ואין מטרה בכל שהו עד שיהא חס מ' סאה: חור והמשיכו שחיצו מי המעין לכריכה: פסול לזבו' וכבר פסק מיתן טב' וצורע יכת' בהו מים חיים: ב העבירו ע"ג כלי' שהעביר המעי' על דפני הכלי' מנחמן הרי הוא כמו שמים לטהר בוה"ל ובכל שהו: הרי הוא כמקוה דעבי' מ' סאה ובאשרדן: ובכלד שלא יטביל ע"ג ספסל גורה שפלי' וטביל בכלי' והלכ' כר' יוסי: ג שהוא מושך אדגל' שמימינו וחסלי' במקומות קדכה כשר' זה שמדנה רגלים

מעין

שחוצאי' ועובדים מן השוקת לחון הואיל ומי המעין כלם שופכי' לתוך השוקת אבל אם מי המעין עובדים ע"ג שפת השוקת כל שהו אפי' שמקנתם עובדי' בתוך השוקת כשר להטביל נכים שעל שפת השוקת או חוב' לה דמעין מטרה ככל שהו: והפסיקו שאין מי הכריכה מחובר' למערה: הרי הוא כמקוה ואין מטרה בכל שהו עד שיהא חס מ' סאה: חור והמשיכו שחיצו מי המעין לכריכה: פסול לזבו' וכבר פסק מיתן טב' וצורע יכת' בהו מים חיים: ב העבירו ע"ג כלי' שהעביר המעי' על דפני הכלי' מנחמן הרי הוא כמו שמים לטהר בוה"ל ובכל שהו: הרי הוא כמקוה דעבי' מ' סאה ובאשרדן: ובכלד שלא יטביל ע"ג ספסל גורה שפלי' וטביל בכלי' והלכ' כר' יוסי: ג שהוא מושך אדגל' שמימינו וחסלי' במקומות קדכה כשר' זה שמדנה רגלים

מקואות פרק ח

נט

מקורו לזכרון זכונתו: רוב עליו מ' שאובי עד שכמשכו וכתגלו המקומו שמימו וחל' סם: הרי הוא כמו סהיה ה' וקומו הללו מטהר' כוחלו וכל זהו כמו שהיו בתחלה: היה המעין צימר ולא היו מימיו כוחלו ודכה עליו מים שאובי וכתגל המעין עד שמימו כוחלו' אך ורק מחמת ה' מ' שאובין: שזה למעין המקומו הללו שהמ' כוחלו' כהם שוי' למע' שמטהרו ככל שהן ושו' למקוה שאין מטהר' כוחלו' לא כא שכוזר' פ'א דכה עליו והמטמו כו

שחוא משוך כגדל ריבה וחמשיכו חרי הוא כמו שהיה היה עומד וריבה והמשיכו שזה למקוה לטהר באשבורן ולמעין להטביל בו כל שחוא * ד כל חיסים כמקוה שנא' ולמקוה חסים קרא ימים דבריו דמ' ר' יהודה אום' חים הגדול כמקוה לא נאם' ימים לא שיש בו מיני ימים הרב' ר' יוסי אום' כל חיסים כשהר' בווחלין ופסולים לזובי' ולמצורע ולקדש סחם מי חמאת * ח הוחל' כמעין והנוטפ' כמקוה העיר ר' צוק על הזוחלין שרבו על הנוטפים שהם כשרים ונוטפ' שעשאן וחל' כוסך אפי' מקל אפי' קנה אפי' זב וכה יורד וטובל דבריו ר' יהודה ר' יוסי אום' כל דבר שחוא מקבל טובא' אין מתחילי בו * ו גל שנתלש ובו מ' סאה ונפל על האדם על הכלי' שחור' כל מקום שיש בו מ' סאה טובלי' וסבילי' וסבילין כחריצין ובניצוי' ובפירת החסור המעורבת בבקע' בש' אומרים כשכילין בחדרית בה אור' אין מטבילין וקודים שחוא גורר כלים וטובל

שחוא משוך כגדל ריבה וחמשיכו חרי הוא כמו שהיה היה עומד וריבה והמשיכו שזה למקוה לטהר באשבורן ולמעין להטביל בו כל שחוא * ד כל חיסים כמקוה שנא' ולמקוה חסים קרא ימים דבריו דמ' ר' יהודה אום' חים הגדול כמקוה לא נאם' ימים לא שיש בו מיני ימים הרב' ר' יוסי אום' כל חיסים כשהר' בווחלין ופסולים לזובי' ולמצורע ולקדש סחם מי חמאת * ח הוחל' כמעין והנוטפ' כמקוה העיר ר' צוק על הזוחלין שרבו על הנוטפים שהם כשרים ונוטפ' שעשאן וחל' כוסך אפי' מקל אפי' קנה אפי' זב וכה יורד וטובל דבריו ר' יהודה ר' יוסי אום' כל דבר שחוא מקבל טובא' אין מתחילי בו * ו גל שנתלש ובו מ' סאה ונפל על האדם על הכלי' שחור' כל מקום שיש בו מ' סאה טובלי' וסבילי' וסבילין כחריצין ובניצוי' ובפירת החסור המעורבת בבקע' בש' אומרים כשכילין בחדרית בה אור' אין מטבילין וקודים שחוא גורר כלים וטובל

בזם

שמעברין בו מימי ימים הרבה שכל הכמלים הולכים אליו: רבי יוסי אומר כל היסוס וים הגדול כמו שדרת מעין עליה לטביל מעין מקוה וטבילין ומכני שהכלים הולכי' ווחלין עליהן אבל פסולין הן לשרת מים חיים שכתוב קראין מקוה והלכה כר' יוסי: ה הוחלין בגן כהדות שהן ווחלין והן כמעין ומטהרין כוחלין וכל שהן: והנוטפים כגון מי גשמי' כמקוה לטהר בארבעים סאה וכאשבורן: שהן כשרים כוולין הולכי' ונוטפין מופיעים ואפילו כמקום שאין כרי טבילה כוחלין אלא אם כן כוטפין משלמים להם: כוטפין שעשאן ווחלין כגון מקוה שפרץ על שפתו ומימיו יונאין ווחלין: סומך אפילו מקל או קנה או זב וכה סומכין כיד או כרגל וסומכין מקום יביאת המ' עד שיעמדו המ' כמקום אחד וכעש' אשבורן יורד הטמא וטובל: כל דבר שהוא מקבל טומאה לא מנשא זב וכה שהן טמאין שאינן יכולים לטמא מקום יביאת המים נידהים או כרגליהם כדי להעמיד המ' ולעשותן אשבורן אלא אפילו טהור גמור הואיל והוא מקבל טומאה אין מוחלין בו כלומר אין מצמידין בו מקום החילה כדי שינשא אשבורן יוכל לטבול בו ושעמא דרבי יוסי דאמר קרא מקוה מים יהיה טהור הווייתן תהא על ידי טהרה והלכה כרבי יוסי: ו גל שנתלש שן הים שהולך ומועד: ונפל על האדם ועל הכלים טהורים לחולין בלבד דחולין לא כעו כוכה אבל למצורע שכי ולתרומה לא טהר הטובל עד שיכוון: טובלי' איש ואשה ומטבילין כלים או ידים כמקום שדרך טבילת ידים כגון לקדש דלא בני כטבילה: חריצין רחבים ומרוכעים כמעשה אלא שאינן מקורין: ונענין קברים מלמטה ורחבים מלמעלה: פרסת חמור והוא הדין פרסת כל בהמה: המעורבת כנפקה גומא כעשית כקרקע על ידי פרסת רגל של בהמה ונתקבצו בה מים והוא מעורבת למקוה של ארבעים סאה על ידי נכס כשפוררת הכוד מטבילין בה: חרדלית כמו חרדלית וים מים הכאים מליו של הר פירוש מנוכה הדר ואפילו אין ונתחלתן ועד שישן אלא מ' סאה מטבילין בהן לביית שמאי: ובית הלל אומרין אין מטבילין עד שיהיו מ' סאה כמקום שאין חרדלית מעשרת אלא באשבורן: שגודל כלים וטובל בהן נעושה מחיבה בכלים כדי שיעבכו ארבע המים ולא יהיו ווחלין וטובל באותן המים שנתך מחיבת הכלים שהן כמו מקוה: וכלים שגדל בהם לא הוטבלו לפי שלא הוטבל כל הכלי במים שנתך המחיבה כי אם הכר שכלפי חרדלית ולא כד שכלפי חזן ואי קשית והא אמר ר' יוסי ל עיל כל דבר שהוא מקבל טומאה אין מוחלין בו והיכי פליג אבית הלל שמורים שגודל כלים וטובל

מקואות פרק ו

כהניש לומר דהאי ומודים אס' פה קאי דלמר וכלים שגדר בהן לא הוטבלו והכי קאמר מודים צית שמאי לבית הלל שהגודר כלים וטבל בהן כלים שגדר בהן לא הוטבלו אבל בית הלל לעולם סברי שאין גודר כלים וטובל בהן כד' יוסי דלמר כל דבר שהוא מקבל טומאה אין מחזילין בו והכי משמע בעתפמא:

בל

המעורב הווי המערה חורין שכתך המקוה ומשום שרוב טבילו שלהן במעדות קרי למקוה

בהם וכלים שגדר בהם לא הוטבלו »

כל המעורב למקוה במקוה חורין המערה וסדקי

פרק ו

המערה משביל בהם כמה שהם עוקת המערה אין

מטבילין בה אאכ היתה נקיבה כשפופרת חנוד אר יהודה אימיה

בזמן שהיא מעמדת עצמה אבל אם אינה מעמד' עצם משביל' בה

כמה שהוא » ב דלי שהוא מלא כלי' והמטבילין הריאו שהוריו ואם

לא טבל אין המי' מעורב' עד שיהיו מעורב' כשפופרת חנוד » ג

ג' במקואות בזה כ' סאה ובוה כ' סאה מים שאובין והשאוב מן הצר

וירדו ג' וטבלו בהן ונתערבו המקואות שהורין והשובלים שחורים

היה השאוב באמצע וירדו שלשת וטבלו בהם ונתערבו המקואות

כמות שהיו וחטובלי' במדת שהיו » ד הספוג והדלי שהיו בהן ג'

לזגין מים נפלו למקוה לא מפלחוהו שלא אמרו לא ג' לזגין שנפלו »

ה השרה והחבה שבים אין מטבילין בהם אלא אם כן חז

נקובין כשפופרת חנוד רבי יהודה אומר בכלי גזר' ארבעה

שפחים ובקטן רובו אם היה שק או קופה מטבילין בהם כמה שהם

מפני שהמים מעורבין היו בתונים תחת הצינור אינ' פוסלים את

המקוה אלא כשבילים אותן ומעלין אותן כדרבן » ז גסטרוא

ששכקוה והטביל בה את הכלים שחרד בטומאתן אבל טמאים על

גב כלי

הדלי רחב כשפופרת חנוד וכו' » סהדלי עצמו טמא וצריך טבילה דמנו דסלקא ליה טבילה לדלי סלקא

ליה כמי למא שבתוכו : זאם לא טבל גרסוכן כלומר זאם הדלי טהור ואינו מטבילי שאיכו צריך טבילה :

עד שיהו מעורבין כשפופרת חנוד אין הכלים שבתוכו טהורים עד שיהיה צפי הדלי כשפופרת חנוד :

ג באה עשרים וכו' עשרים מים כשירים וכשלישי עשרים באה מים שאובין : וטבלו וכתעברו על ידי

טבילתן כפוי המים והשיקו וכתעברו שלשתן וכו' : המקואות טהורים אפילו השאוב שהרי שכי הכשרים

מתעברים ויחד יש כן שיעור מקוה מ' באה מים כשירים וכשמתחדר להן השאוב שהמים צפין על גביהן

מחמת הטובלים הוכשרו מימיו לטבילה : היה שאוב באמצע מחמת שהשאוב מפסיק בין שנים ההבונים

הכשרי אין הכשרי מתערבין זה עם זה : המן וזאת כמות שהיו שהכשרים כשרים להקנות עליהן להשלים

ארכבועם באה כשרים והשאוב אין כשר להקנות עליו ואלע' שמימי השאוב מתערבין עם כל אחד לא מפסלי

להקנות עליהן דדרך המערה בתערובת ולא כפלו מן הכלי לכשרין ומה שירדו ממנו לכל אחד נתבטל כיוון

קודם שירדו למקוה : ה שהיו בהן ג' לזגין מים כלועין ונדבוקין בהן אבל אינן כראין בעין הילכך

לא גזרו דרבין דאין זה מקרי כפלו : ה השדה והמערה כלים גדולים של פת הם ומומחין בתוך מקוה

כשר אלא אם כן היו נקובים כשפופרת חנוד דומיא דעוקה דעוקה דאמרינן לעיל שצריך שתהא נקובה כשפופרת

חנוד : בכלי גדול כגון בר תשעה טפח' או יותר דמיעוטו הוי ד' טפחים סגי בנקיבת ארבעה טפחים ואין

הלכה כר' יהודה : שק או קופה של עשוי מעצבים של ערבה קלופי' : ומטבילין בהן כמו שהן אם הן בים ולא

בעו נקיבה כשפופרת חנוד שכלם מלא' בקבי' ובעלין מים שבתוכן לגבי מוי מקוה : אינן פוסלין את המקוה

משום מים שאובין : ומעלין אותן כדרכן כגון במקוה שיש בו מ' סאה מנומנעו דאמרינן לקמן דכר' וכסת' של

מקואות פרק י

ס

עבר כיון שהנביא שפטרותיהן מן המים המים שכתובין שאובין כינר יעשה מטבילין ומעלה אותן דרך שוליהן ונשק וקופה לא חיישינן דלא תשיבי מים שכתובין שאובין לפסול את המקוה: ז ערוב מקואות מקום קמח שכתב מקוה שלם אי כעבידיה כ'סאה וכוז' כ'סאה ומתעברין המים דרך חרין או כקב שעורו לדרפן ולהכשירין כאלו יש בכל אחד מ'סאה כשפופרת הנוד: כעוביה וכחללה של קפה שכתובין בפי הנוד והיו ככ' אכבעו חזור' למקומן מתהפכות

כדיוח בחלל הנקב ושתי אכבעות שאמרו הם שתי אכבעו הסמוכ' לגדל הדאשוכו שפסם היד דהימי אכבעו אמה: מפכי שהיא סף הער' לייוב הטבילה במקום מים היו מן התורה: וכן כוית מן תמת תמת יש בהן כשיעור ספק אין בהן כשיעור ספקן טמא ודוק ברשות היחיד אבל ברשות הרבים הפיין טהור ואלו דאפי' כדרכן ספק טומאה ברשו' היחיד ספקין טמא מכל מקום הכא אלו הו' שיעורים דרבנן היינו מטהרין אותו: כל שיעמוד בין עזר בין צרות בין יבחושי' אדומי' הגדלין בעים אם עומדין על פי הנקב ממשעין כשפופרת הנוד ואין המקואות מתעברין: כל שהיא עברית המי' כגון יבחושי' אדומים ואין הלכה כרשב"ג: ח העליין מן התמתן כגון שהיה העליין מים שאובי' והתמתן מים כשרי':

גב כלי חרס אם נהיו המים צפים ער' גביו כר' שחן שחורין מעין היוצא מן התבור וירד ושב בתוכו הוא טהור וידיו שמאות ואם היו על גביו רוב ידיו אף ידיו שחורות: ז ערוב מקואות כשפופרת הנוד כעוביה וכחללה כשתי אצבעות חורות למקומן ספק כשפופרת הנוד ספק שאינה כשפופרת הנוד פסולה מפני שהיא מן התורה וכן כוית מן המת וכוית מן הנבילה וכעדרה מן השרץ כל שיעמוד כשפופרת הנוד ממעשה רבן שמעון בן גמליא אומר כל שהוא מבריית המים טהור: ח משחרים ארת המקוה העליון מן התחתון והרחוק מן הקרוב כיצד מביא סלון של חרס או של אבר ומניח דיו תחתיו עד שהוא סתמלא מים ופרושו ומשיקו אפילו בשערה דיו היה בעליון ארבעים סאה ובתחתון אין כל' סמלא בכתף וכוז' לעליון עד שירדו לתחתון מ'סאה: ט כותל שבין שני מקואות שנסרק לשתי מצטרף ולערב אין מצטרף עד שיהא במקום אחד כשפופרת הנוד ר' יהודה אומר חלוף הדברים נפרצו זה בתוך זה על רום כקליפת השום ועל רוחב כשפופרת הנוד: י האביק שבסרחץ בזמן שהוא באמצע פוסל מן הצד אינו פוסל מפני שהוא כמקוה סמוך למקוה דברי רבי מאיר וחכמים אומרים אם מקבלת האמבטי רביעית עד שלא יגיעו לאביק כשר ואם לאו פוסל רבי אלעזר ברבי צדוק אומר אם מקבל

והרחוק מן הקרוב ולא חיישינן שמה בא ארס והפסיק השקטו ולא עלתה לו טבילה: טביא סלון של חרס אין סלון של אבר והוא הדיון של עץ או של עשב או של זכוכית: אינר עופרת: זמניח ידו תחתיו של הסלון כדי שלא יבא מים לחוץ כשהוא מתמלא עד שעה שישיק ויתחברו עם המקוה האחר: אפילו כשעורה דהקלו בשאיבה שהיא דרבנן אבל אם היה העליון חסר מכשיעור ונא להכשירו על ידי השקה להשלימו לכשיעור אין די בהשקה כשערה דאפי' ר' יהודה דמיקל טפי בכ' דגטין בעי טופס על מנת להטפיח: ממלא בכתף דמאחר שיש במקוה מ'סאה מים כשרי' אפי' כל מים שאובין שנעלו בן פוסלין אותו: ט למטי מלמעלה למטה: לערב מיימן לשמאל: חלוף הדברים מלמעלה למטה אין מטמא מיימן לשמאל מטמא ואין הלכה כר' יהודה: טברכו זה בתוך זה הינו מלמעלה בראש הכותל דנוקא כשנסרק הכותל או כקב נרוס כקליפת השום שלם הוא דבעינן כשפופרת הנוד אבל כשפופרת הנוד בראשו והמים מתחברים שם מני נרוס כקליפת השום נרוחב כשפופרת הנוד: י האביק שבסרחץ כלי של מתכת משועב באמבטי ויש בו קב כשכמתאפי' מי האפי' בו מחמת הטבילות פותחי' הקב שבאביק ויבא המים שבאמבטי וממשיכין לו מים אחרים כקיים וסותמי' הקב שלא יבאו המים והמים הנמשכי' לאמבטי הן כשרי' לטבילה דלאחר שרחבו בחמין שמתרחק ככסוי לאמבטי וטובלין שם: בזמן שהוא באמצע פסל לפי שכל המים גרודי' על גביו והים הגרודי' על גביו כלי' הדיו אלו פסולי': מן הנד לא פסל דאין המי' גרודי' על גביו ואין כאן שאר' לא מה שכתבו שאר המים הו' להו מקוה כשר סמוך לשאוב ומים שאובין ככ' מים כשרי' לא פסלי' ואעפ' שכתב' זה בזה:

מקואות פרק ז

אם מקבלת האמנותי רביעית מים כצד קודם שיגיע לאנין כחלו מקבלת מ' כלה דמיו משו' דרכי עיני אע"פ שקנה הוא מדחוריתא להטיל בה מחצית וכמרות: אם מקבל האנין כלומר כיון דאנין הוא כלי העשוי לקבלה כל שהוא פסול בכל ענין שהיה בין באמצע בין מן הכד בין מקבלת האמנותי רביעית קודם שיגיע לאנין בין חיכה מקבלת: וא

זכנכי להשתוף בהן כדי לטהר עמנו לאחר שראינו בחימו ופעמ' שהן שתי שקיתות וזכנך זו חלה שהאחת עליונה מחמתה ויש עקב כותל שבין שתיהן שהמים יונאים מזה לזה אם יש כנגד הקב שלשת לוגין שהקב רחב וארוך כשיצור שיכנסו בו שלשת לוגין כפסלה העליונה ממעת המים שאובי' שמתחזקה דחשיב כאלו מים ששכנגד חלל הקב שאובין סך באמצע העליונה לא מן הכד וג' לוגין מים שאובין פוסלין כשכן באמצע חצי' שאין פוסלין מן הכד דכונתא קבט שהתחזקה מים שאובין והעליונה מים כשרים שדרך המים לרדת ואין דרכן לעלות וזע"פ כן כפסל העליון וכל שכן שפסל כשהיה הכבד לכד התחתון: כמה היא כבקב

פרק ז

כקבל האביק בל שהוא פסול יא הכשחרת שבפרהין התחתונה מליאה שאובין והעליונה מליאה כשרין אם יש כנגד הנקב שלשה לוגין פסול כמה יחא כנקב ויחיה בו של: ה לוגין אחד משלוש מאות ועשרים לבריכה דברי רבי יוסי ורבי אלעזר אומר אפילו התחתונה מליאה כשרים והעליונה מליאה שאובין ויש בעד הנקב ג' לוגין' כשר שלא אמרו א' ג' לוגין שפסלו' י' יש מעלין את המקוה ולא פוסלין פוסלין ול' מעלין לא מעלין ולא פוסלין אלו מעלין ול' פוסלין השלג וחברד והכפור והגליר והמלח והטש הנריק אמר רבי עקיבא היה רבי ישמעאל דן כנגדי לומר השלג אינו מעלין את המקוה והעיר אבשי' שבאב שסו' שאמרו להם צאו וחביאו שלג ועשו מקוה בתהלה ד' יוחנן בן פנאי אמר אבן חבד כמים כיצד מעלין ולא פוסלין מקוה שיש ב' פ' כמה חכר' ג' נפל פה' סאה לתוכו והעלתו כמצאו מעלי' ולא פוסלין' ב או פוסלין ולא מעלין חסי' בין שמאי' בין שחורי' וימי בבש' וימי שלקות וההכר עד שלא החמין כיצד פוסלי' ולא מעלי' כקוה שיש ב' סאה חס' קרטוב ובפל מחס' קרטיב לתוכו ולא העלהו פוסלו' בג' לוגין אבל שאר

הבשקן

השתא אמא לאשמועינן כמה שיעורו של קב שיצאו ממכו' ש' לוגין צבת אחת: אם משלש מאות ועשרים בכריכה ד' לוג' אחד מ' מאות ועשר' בארבע' ס' אה כיצד הסאה ששה קבין והקב ארבע לוגין כמבוא ארבעים סאה ט' מאות וששים לוג' הרי ג' לוגין חלק אחד מ' מאות ועשר' בכריכה כלומר במקוה כשר של ס' סאה ושערו חכמי' שיעור מקוה שמחוס' מ' סאה אמה על אמה ברוס ג' אמות הרי שיעור הנקב המחוס' ג' לוגין הוא אחד מג' מאות ועשרים מאמה על אמה ברוס ג' אמות המחוס' מ' סאה ורמ"ם כתב שאם היתב הכריכה פחות או יותר ממ' סאה מחשבין הנקב כפחות ובייתר לפי חשבון זה כגון אם היה בכריכה עשרי' סאה פרוך להיות הנקב אחד ממאה ושש' אפילו התמענה מלאת כשרי' והעליונה מלאת שאובין שדרך מים לרדת אפילו הכי אין שלשת לוגין שאובי' שבקב פוסלין את התחתונה שלא אמרו אלא ג' לוגין שפסלו ואין השאובין פוסלין את המקוה עד שיפלו לתוכו והלכה כרבי יוסי:

יש מעלין משלימין למ' סאה: ולא פוסלין בשלשת לוגין שאובין וכלהו מפדש כיצד: הספוד גשמים שיוצא כקפי': גלד מים שקפאו יגל פכי הארץ או על פני המי': טעו הכרוק טעו דך ורקין כשעט' כמורוק: אבן הכרד כמי' כמי' שאובי' דאמרי' לקמן פוסלי' ולא מעלי' ואין הלכ' כד' יוחנן בן כורי' והלכ' כשדומין על אבשי' מדבא שביעין מקוה מן השלג אשי' בתמלה: כמבוא מעלין שהשלימותו ולא פוסלין בשלשת לוגין שאובין שהרי סאה היא הרבה יותר משלשת לוגין ולא כפסל המקוה בכך: ב המים שאובי' בין שמחוסין בין טהורי': מי כבש' מים שבבש' בהן ויית' או מיכי ירקות: ומי שלקות מים ששלקו בהן שלקות: והתמיד חרדכי' ונזי' או שחרי' שנתן עליהן מים עד שלא החמין דאם החמין דקין כמי' פירות: קודטוב אחד חל' ב' לוג': פנאים מעלין כדעמפדש כשיש במקוה ארבעים סאה מים כשרים וכתבנו כלה עי' פירות וחל' כט' סאה מענו מים ומי' פירו' עירובי' יסד הרי כל הסא' של מי' פירו' ששאר'ה במקוה משל מ' את המקוה ו פעמים

מקואות פרק ז

טא

מעמי' אין מעלין דקדקתבי במקוה טיש בו מ'סאה חסר אחת: ז וסכו את מראיו כשר דהדחת כלי לא טהיר
טכני מראה: ואין פסולי אונת טכני מרא' מסו' דכבעא לית ביה משא: מוחל מים היוכלין מן הוית' יעמיתו עד
טירדי גשמי' דלמלאת כבתף או אפטר דכחמר עמיק' שהו כפסל כשלת לוגי: ממלא בבתף דמקוה טלס
אין הש' אונת' פסולי אונת' לעולם: ד אין בו מראה מים מ'סאה חס' אין במקוה מ'סאה טיש בהן מראה מים
לא יטבול באונת' מקוה אפי' באונת'

דג טיש בו מראה מים ואס טבול
לא עלתה לו טבילה: ה ופסל
למקוה לא פסלוהו הואיל והן
כראים כיון ומי פירות אין פוסלים
כש' לוגי: הכל הולך אח' המרא'
אע"פ שאין החלב פוסל המקו' ואין
במים שיצוה לוגי לפסול נעם כיון
טיש כאן לוגי שכרא' כמי' חשכין
להו כלו כלי מים ופסולי' ואין הלל
כר' ויחנן בן כורי: ו והשני טמא
דודאי חסד שיצו המקו' בטבילתו
של ראשון: אף השני טהור דאמריב'
גור אחית' והיו כלו המים שהעלת
הראשון בגוהן מחוברו למי מקו'
ולא כחמר משעורו כלום ופירש
בגמר דלא טיה' ר' יהוד' לא כמעלי'
דנכנן כגון שהיה טהור לחולין
וטבול להיות טהור למעשר און
שהיה טהור למעשר וטבול להיות
טהור לתרומה אבל לעלות ע'
מטומאה גמורה לטהרה דכרי
הכל טמא ואין הלכה ככרי יהוד':
סגסג נגד נגד עב וקורים לן
בערבי' לכוהנים וכל עמים הרב':
מעקתו כנע' במים טהור במקוה

המשקין ומי פירו' וחצירי' וחסרדיים והתמד משהחמין פעמים מעלין
ופעמי' שאינן מעלין כיצד מקוה טיש בו מ'סאה חס' אח' נפל לחוכו
מא' כחם ולא חלחלוהו בו מ'סאה נתן מא' ונטל סאה הריזח כש'
ג הדיח בו סלי' ותיס' וסלי' ענבים ושנו את מראיו כשר' ר' וסני
און מי הצבע פוסלין אותו כג' לוגין ואי' פוסליק אותו בשניו מרא'
נפל לתוכו יק' ומותח ושנו את מראיו פסול כיצד יעשה יסתק לו
עד שרורו גשמי' ויחזור למראה המים היו בו מ'סאה
מסלא בבתף ונותן לתוכו עד שיחזור מראיתו למראה המים
ד נפל לתוכו יק' או מוחלו ושנו בקצת מראיו אם אין בו כרא'
מים מ'סאה הריזח לא יטבול בו: ה ג' לוגין מים ונפל לתוכן
קרשוב יין והרי מראיתו כמראה היין שגפלו למקוה לא פסלוהו
ג' לוגין מים חסר קרשוב ונפל לתוכן קרשוב חלב והרי מראיתו
כמרא' המי' ונפל למקו' לא פסול ר' ויחנן בן גורי' אוסר הכל חולך
אחר המראה: ו מקוה טיש בו מ'סאה מכוונות ירדו ב'
דטבילתו אחר זה הראשון והשני טמא יחזור אוכר אם חיו
דגלי' של ראשון בגעות בכיס אף חשני טהור הטביל בו את
הסגסג והעלה ומקצתו בגוע במי' טהור חכמת של עור כיון
שתנבית שפתותיהם מן המים המים שבתוכן שאובין כיצד יעשה
בטבילין ומעלה אותם רך שוליהם: ז הטביל בו את המטרי'
מע"פ ש'גליה שוקעיה כטיש העבה טהורה מפני שהמים מקרמים
מקורה שטיכו כרודרין כובש אפילו חבילי' עציב' אפילו חבילי'
קנים כרי' שיתפחי המים ויורד וטובל מחט שחיא בתונח על מעלות
המטרה חיה מוליד ומביא במים כיון שעבר עליה הגל טהורה

פרק ח

טיש בו מ'סאה מכוונות איירי' וטבול בו אדם לאחר שהטביל בו את הסגסג טהור האיש הטובל אע"פ שחמר
שיצור מקוה בטבילת הסגסג מאחר שמקנת הסגסג כנע' במים ור' יהודה היא דל' אמריב' גור אחית' הימים
שכתוכן שזוכים וסזורי' ופסולי' את המקוה כשלת לוגי' שהדי לא היו בו אלא ארבעי' סאה מכוונות ונחמסר
כשהגביה שפתותיהן מן המים: ומעלה אותן דרך שוליהן כדי שלא יפלו המים שבתוכן למקוה ויפסלו כל
מימיו: ז הטביל בו את המטה שרגליה גבוהות ואי' אפטר להטבילה כלה באחת במקוה קטן כזה ששיעור
מכוונת לא אב' רגליה שוקעו בטויט: העבה שאיכו כרוק ואין מטבילין בו: שהמים שקדסין להטביל הרגלים
קודם שישקעו בטויט וכמי' הוטבלו: שמימיו מרודד' שאין המים עמוקי' מחמת שהמקוה רחב והמי' מתפשטת'
ככלו ואע"פ טיש בו מ'סאה אין כל גופו מתכסה במים צבת אחת: כונש לגד אחד של מקוה אפי' חבילי' עגום
אקיים ואף על גב דכראה במקוה שחלקו אפי' הכי הואיל והמים כככסין בנייהן לא היו שלוק וכונש דקקע
פעמי' שהעגים והקכים נפי' על פני המים ונריך לכונש עליהם אככים כרי' שיכנסו משנת המים: היה מוליד
ועבוי' במים מכנע' המים כדיו: כיון שעבר הגל של מים על המעלה של מקוה שהחט מוכח בה ונעם שי
הגל על המטט טהורה ולפי' שהחט דקה וקטנה וירא פן תפול במים דרך להטבילה כן:

אין

מקואות פרק ח

ארץ ישראל טהורה ואפי' עיירות של כותים שבתוכה שלא גורו טומאה לא על ארץ העמי כמוז' לארץ ומקואותיה טהור' ולא מחוק' להו בשאוני דסתמ' בהכשר כעשו: לבעלי קריין להיתרן בכרי תול' דבעל קרי אסור בדרכי תול' עד שיטבול וכי טביל אפי' במקוה שכל מיטיו שאובין מות' אפי' נתמלאו בקילק' שמלאו מים בכקף ושפכו לתוך גומ' ומאות' נמי יש דרך שהולכי הטי' למקוה: שמון למפתח חוץ למפתח העדוה כשרי אף לכדות להיתרין לבעליהן ואיב' דליכ' אסור כרת ולא חיישי' שמה חסרי' סיו' וכפלו עליהן מים שאובים וכתמלאו דחוץ לפתח סמדי' אין רגל בני אדם מנוי' שם: לפניו מן המפתח לפניו מפתח סמדי' ופסול' לכל הטמאי' שפני אד' מנוין שם הרב' וממלאו' בכקף מים וכתיב' שם לכבס' ולרחוץ: מפני הכביסה שיש לזוט חסדי' סיו' וכפלו מן הכל' שמכביס' שם:

פרק ח

ארץ ישראל טהורה ומקואותיה טהורים
מקואות חמשים שבחוצה לארץ כשרים

לבעלי קריין אפי' נתמלאו בקילון שבארץ ישראל שחוץ למפתח כשרים אף לגרות מלפני' מן המפתח כשרים לבעלי קריין ופסול' לכל חמשים רבי אליעזר אומר הקרובים לעיר ולדרך טבאים ספני הכביסה והרחוקים טהורים » ב אלו בעלי קרי' שהם צריכין טבילה ראה מים חלוקים או עכורים בתחלה טהור באמצע ובסוף שמה מתחלה ועד סוף טהור לבנים נמשכים טמא רבי יוסי אומר לבנים בעכורים » ג המטיל טפין עבות בתוך האמת טמא דברי רבי אליעזר חסם המתחרר בלילה ועמד ומצא בשרו חם טמא הפולטת זרע ביום הג' טהורה דברי רבי אליעזר בן עזרי' רבי ישמעאל אומר פעמים שהם ארבע עונות פעמים שהם חמש פעמים שהם רבי עקיבא אומר לעולם חמש » ד גברית שפלתה שכבת זרע מישראל טמאה ברא ישראל שפלתה שכבת זרע טהורה האשרה ששמש בותר וירדה וטבלה ולא כברה את הבית כאלא טבילה בעל קרי שטבל ולא הטיל את המי' כשיטיל את חמי' טמא ר' יוסי אומ' בחולה ובזקן טמא בילד ובברי' טהור » ה גרה שנתנם מעות בפיה וירדה וטבלה

טהור באמצע ובסוף טהור ואלו ה' חסדי' כר' יוסי: ג המהרה' בלילה ויהי שבת על האש וכשכג' משכתי מנא' בשרו חם ולא מנא טפת קרי: טמא רודאי דאש קרי לא שכתב' במעוטו: הפולטת שא' ביו' הג' טהורה כגון ששמה ב' בשבת ופולטה בשבת לש' שמה בתחלת ליל' ה' דאשתהי הורע במעיה ד' עונות שלימו' ליל' חמישי ויהי ליל' ששי חשי לא שכתב' שמה חמישי עם חשיבה דלא אשתהי לא מקצת חמישי ולי' ששי וששי דלא איב' לא שתי עונות שלימות שהעונה היא או יום או לילה: רבי ישמעאל אומר ב' לחלוק ולזמ' דעולט' בשלישי לשמושה טמא אבל פולטת דביעי טהור מיהו מול' הוא דמקצת היו' ככלו' דלא הקפידה תול' לא במין הימלאו' במין העונות ופעמי' שה' ד' עונות שלימו' כגון אש ששמה בליל' רביעי אש חשיבה פלוטת' טמאה עד תחלת ליל' שבת ופעמי' שהם חמש עונות כגון אש ששמה בתחלת יום רביעי בעלות השחר ופלוטת' טמאה עד ליל' שבת ופעמי' שהם כגון ששמה בתחלת ליל' רביעי והיא טמאה עד תחלת ליל' שבת כמנא' שש עונות שלימות: ד' עקיבא אומר לעולם חמש עונות ואם יבאה מקצת עונה ראשונה כותבים לה מקצת עונה ששית להשלים חמש עונות דכל הפולטת בתוך חמש עונות שלימות טמאה והלכה בר' אלעזר בן עזריה: ד טמאה הטפה של שכבת זרע שפלתה: טהור ואפי' טומאה דרכן ליכא: ולא כבדה את הבית לא קמה את עצמה עד שלא יסאר בה לקלותה של שכבת זרע כאלו לא טבלה דחיישי' שמה תפלוט טפת שכבת זרע שנאמר לה באותו מקום: לכשיטול מים טמא שמה כשתייר מן הקרי בתוך האמה ויבא עם השתן: בילד ובברי' טהור שיבא בכח ואין משתייר ועד כמה קרוי ילד כל שעומד על רגלו אחד וחולץ מנעלו וכו' ומכעלו ואפי' בן שמוכי' שבה והלכה כר' יוסי: ה טהורה מן טומאתה מן טומאת כדה ומותרת לבעלה: אבל טמאה על גב רוקה שכתבש על העונות קודם טבילה וטמאה מתורת יגע דרוקה מן טמא כמג' ובמשא: כנגה שערה בפיה ולא כאו' המים כשערה

בשערה : קרנה שפתותיה דחקה שפתימה ביומד וכו' : כאלו לא טבלה ואמורה לבעלה כמו שהיתה :
האוחז בראס ובכלים ומטבילן שמיאין דמקום אחיותו לא באו מים ואם הדיח ודין במים עהור' לטי שהמשק
פעל ידיו מתנחר למי המקוה ושכ אין כאן חנינה רבי שמעון או יכפה וכו' ואין הלכה כרבי שמעון : בית
הסערי' כגון עך האין ונתן המוטס ונתן הפה : בית הקמטין של סמי ושל צרנה איכמו קמטין של וזן וזקסה
שכשרס קמט : אין צריך שיבואו

ושבלח שחורה משוםמאתה אכל שמאה היא על גב רוקח נתנה
שערה במיה קפצה ידה קרצה שפחותיה כאילו לא טבלה האוחז
באדם ובכלים ומטבילן שמאין ואם הדיח את ידו במים שחורים
דבי שמעון אומר ידפה כדי שיבאו בהם המים בית הסתרים ובית
הקמטים אינן צריקין שיבאו בתן המים »

פרק ט

אלו חוצצין באדם חושי צמר וחושי פשתן
והרצועות שבראשי תבניות רבי יהודה אומר

של צמר ושל שער אינם חוצצין מפני שהמים באין בהם »

ב קלקי הלב והזקן ובית הסתרים באשה לבלוף שחורץ
לעין וגלד שחורץ למכת והרטיח שעליה זשרף חיבש וגלדיו צוארה
שערה בשרו ובצק שתחרת הצפורן זהלמולין וטיש היון וטיש
סיוצרים וגני יוני איהו טיש היון זה טיש הכורות שנאמר ויעליגו
מבור שאון מטיש היון טיש היוצירין כמשמעו רבי יוסי משחר בשל
יוצירין ומטמא בשל מרקרה וגני יוני אלו יתרות הדרכים שאין
שוכלין בהן ולג' משבילין אותן ושאר בבל השיש משבילין בו
כשחוא לח ולא ישביל באבק שעל רגליו לא ישבל את הקוסקוס
במחסי' אלא אם כן שפסח » אלו שאין חוצצין קלקי
הראש ובית השחי זבית הסתרים באיש רבי אלעזר אומר אחד
האיש ואחד האשה כל המקפיד עליו חוצץ ושאין מקפיד עליו אין
חוצץ »

בסן מים דכתיב וכל אשר יגע
בו הוה וידיו לא שטף במים וכי
בשטיפת ידיים כטור הוה והלא
טבילת כל הנוף במים מים הוא
צריך אלא לומר לך מה ידיו נבדלס
אף כל כשרו כבדלס פרט לבית
הסערים ולפני כן אמרו מכמים
לבעלם ולמד אדם כתיך כיע
שתהא אשה מדיחה קמט' בשעת
טבילה דכתי דאין צריכים לכוא
בהן מים מקום הרלו' לביאת מים
בעינן :

אלו

חוצצין חושי צמר וחושי
פשתן והרצועו' שהכנות
מקלעות בהן שיער שבראשן והן
מהודקות בשיער שבראש ומוכני
המים מליכנס בשיער : של צמר
ושל שיער אין חוצצין והן הלכה
כרבי יהוד' בשל צמר אכל כמוני
של שיער מודים לו חכמים לפי
שהמים כככסי' בהן ודוקא חושים

כנראה חוצצין אכל של צמר אין חוצצין שאין אשה חונקת את עצמה :
כנגד הלכ שכסתבך וכעשה כענין שרשות והן כמאסי' מן הויעה : זבית הסתרים באשה מפני שהשיער כאחז
ועסתבך באופן מקו' מחמת הויעה והטוב והלכלוך ודוקא באשה בשאיה שמקפדת על עצמה שלא תתגבס
על בעלה הוא דבית הסתרים הוי חנינה אכל בפכויה דלויכה מקפדת על לא הוי בית הסתרים חנינה : לפלוף
צואת העין : גליד ריר היוצא מן המכ שמתכסע ובעש גליד : ושרף הינש אם היה על בשרה מן השרף הכוסף
והאלכו או מן העירו' וכתיב שם : גלדיו צואה שעל בשרו שכתבשה וכעש גליד : והלמולין כסודיו של אדם
מלכלכו כטיט או כבצק או כזיעה מוולל ידו אחת על חכרתה בעשה על ידו כמין גריזים של טעורו' : בשל
צריקה טיט השדיו כלבון בינה עשוי לתקן בו הכלים שכסדקו שאין המים שמתין אותה מדיקא לשון תמרוקי
כשי' ואין הלכה כר' יוסי : יתדות דרכים טיט שמתמעך עי' הלך כני אדם שמהלכים עליו וזכשהוא לח קדל
גן יוני וכשהוא יבש קדל יחד הדרכ' עקשה להלך עליהן וכל כמהלך עי' יתדות שאין נחלים בהן אם היה
בצוקה טיט כזה ולא מטבילין אותן אם היה על בשרו י' ומ ולא מטבילין אותן אם כמאלו מיימי' דבין אשקא
השקה במקום הטיט : הקומקום בלי כחשת שממיום בו חמי' ומחמת העשן והשלהבת שיעלה על גביו כעש
כנינו שמיין : לא אם כן ישפסף הפחמים שעל גביו : ג וזבית הסתרי' באיש דליש אינו מקפיד ואפי' אשה
אין מקפדת לא כשואת כדפרישית : ז שאינו מקפיד עליו אינו חונק והוא שלא יהיה על רוב גופו ופסק ההלכה
לענין חנינה דיבן ומקפיד עליו חונק דכר תדה מעטו כלומר אם הדבר החונק הוא בעיטות הנוף אעפ
שקפיד עליו אינו חונק מן הסתרה אכל חכמי' גזרו על רובו שאינו מקפיד משום רובו המקפיד ועל מעטו
שקפיד כמי משום רובו המקפיד ולא גזרו על מעטו שאינו מקפיד אטו מעטו המקפיד דהיא גופה גורס

מקראות פרק י

ואכן ביום ונגזר נורה לגזרה: ד לפלוק שבני כלל אינו חונץ ביבם חונץ ושחוק לעין דלע' כין כלל
כין ביבם חונץ ונעמא הו' דחון לעין אדם מקפיד כין כלל כין ביבם בתוך העין ביבם מקפיד כלל אינו
מקפיד: כשות של קטן כמין שיער כולד ככסר הקטנים לעין השער כולד כקשואין שקורים פאקים כערה
ואותו שיער קרוי כללון משה כשות של קישותכך שיער של קטן הדומה לו קרוי כשות של קטן והכשם

קוראות לו שיער שוטה: לא טמא
אם נענה טומאה באותו שיער לא
בטמא הקטן: ולא מטמא אם היה
הקטן טמא באחת מאביו הטומאות
ונענה אדם באותו שיער ולא נענע
בכשרו לא כטעם המונע דלל חשיב
שיער זה יד להכניס טומאה
ולתוכיף: ה והסוד מוסקו
דלפניו יש ספרים גורסים וחמ' :
דרגש מטה כענה דרגש וישכת
על מטה כבודה דרגשין: על
סכניים חובנים משום דקפדי
עליהו: כללון מלכותכים ודומה
לו בתלמוד בפרק כלל גדול עשה
בלוסה: אינו חובנים דלל קפדי
עליהו והיו טעמא דמטות בעל
הבית ועבי: איכוף כמו אכוף והוא
של עור שמשומן על החמור
כשנשא המשא: זקקים כושאי
הבאדות של עור לשון זקא כין
עליה כין חסיה שריא במסכת
עבודה אה: אינו חונץ שאין
מקפידו על הכלוך: ע' כאימר

חוצץ * ד לפלוק שבעין ונגרל שעל המכה ושרף חלח
ולכלובי צומח שעל בשרו וצוא' שתחת הצפורן וצפורן הסדורלת
כשות של קטן לא טמא ולא מטמא קרום שעל המכה שם ומטמ':

ה אלו חוצצין בכלים חופת וחסוד בכליו זכוכית בין מבפני
בין מבחוץ על השלחן ועל השכלה ועל הדרגש הנקיים חוצצין
על הכלוסין אינן חוצצין על מטות בעל הבית חוצץ ועל העט
אינו חוצץ על איכוף של בעל הבית חוצץ ועל של יוקקן אינו חוצץ
רשבג אומר עד כאימר האיטלקי * ו על הבגדים מצד אחד
אינו חוצץ מל צדדיו חוצץ רבי יהודה אומר משום רבי יושעא
אף בצד אחד רבי יוסי אומר של בגאים מצד אחד ושל בה משט
צדדיו * ז מטפחת של ופתין ושל יוצצין ושל מפסלי אלנות
אין חוצצין רבי יהודה אומר אף של קיעצין כחצא בתן זה הכלל כל
המקפיד עליו חוצץ ושאינו מקפיד עליו אינו חוצץ *

פרק י

כל ידות הכליבם שהכניסן שלא כדרכן או
שחכנסן כדרכן ולה' כרסן או שמרסק
וגשברו חרוי אלו חוצצין כלי שהשכילו דרך פיו באילו לא טמא
השבילו כדרכו בלא זכוריות עד שיטנו על צדו כלי שהוא צר ככאן
ומכאן ורחב מן האמצע אינו טהור עד שיטנו על צדו עלותו
שפיה שוקע אינה טהורה עד שינקבנה מצדה קלסרין הדישור
איגרה טהורה עד שינקבנה מצדה וקלסרין שרל יוסף
הבחן

שאיטלקי שהוא רחב בארבעה דגרי שער חונץ פחות מכאן אינו חונץ ותקן לא יהיב ביה שער לא אפי' פחול
וככאימר חונץ והלכ' כתקן: ו עש' כדדי שערב משכי עבדי הכנה: של ככאי' תלמידו חכמי שבוסקין ככניס
של עולם וקפדי על רבב שכנגדיהם דאר יומכן כל תח' שכמנא רבב על נדדיו חייב מיתה: של בור גרוע מעט
האין ולא קפדי על כללון שכנגדיו לא אם כן יונא מעבר לעבר ומר דעת דאמרן לעיל דחונץ הינו שערב
משני כדדיו דלל תהא מרדעת חסונה מנגדו של עם הארץ והלכה כרבי יוסף: ז ופתיו ונפתיו חכיות
אוכמי עושי הופת: מעטלי אלמות שמוטלים הפסולת מן האלמות: פא כורתו האלמות לשון פסל לך שכורת
העכפים מן האלן כדי שיתעבה ויגדיל גופו של אלן: של קייבים השוטחים לתמה לביבם פירות שלקין: פירוש
אחר מלקטיו קוצים וכל הני לא קפדי אלכלוך המטפות שלהם ואין הלכה כרבי יהודה:

כל

ידות הכלי' כג' יד הקרדו וכיוצ' בה שהכניסן בכדול: שלא כדרכ' בעקו: ולא מרסק לא נגד הכנסתן
לשון ומירק אחר שחיה על ידו במאכ' יומא: או שמרסקן שגמר הכנסתן וכשנדרו: כלי שהטבילו דרך
פיו כאלו לא טמא דכל כלי שבתחלת הכנסתו במי' כושהו על פיו אין המי' ככב' לתוכו לעול אפי' מכניסו כלל
עד שיטנו: בלא הזכוריות שלא הטביל בית ידו או דבר כוסף שיש ככלי באחת מקצותיו ולהכי קרו ליה זכור'
שאינו עקרו של כלי ואין המי' באין בהן עד שיטנו על נדו וכל הני דמתני' בלהו טעמא כדי שיבוא המי' בכללן
קלמרין כלי שמכניסו את הדיו וכן קרוי אותם בלש' רופי קלמרין ועגשים מהן שפיהן שוקע לתוכן כדי שלא
ישטך הדיו אפילו אם יוסף על פיו ואם הטבילו כדרכו אין המים כככוסים במלל השקוע שבבית פיו מנפשים
לשקך

למטות נרדף לנכד מן אשה ג' מי יתקד הוא שסוכב עליו : הכסת הוא שמונים תחת מדאפונה : שיבא הכן המים לתוכן סדרך כהכסת של עור להכניס ולהניח מה שנתכן : כסת עגולה , וקטנה שמונים השדים תחת מראשיתיהן : הכדור פלוסוף : והאמון דפוס שמונים עליו את המכעל והוא עשוי מעור וממלאים אותו בשמיר או במוכין : והקמיע של כבד או של עקרון עמוסה עור : ותפלה של יד או של ראש אינן כדרכי שיבואו כהן הממיל לפי שאי דרך להכניס

הכחן חיתה נקובה בצורה ב הכר והכסת של עור חרי אלו צריכין שיבואו בהם המים בסת עגולה והכדור והאמון והקמיע התמילה אינן צריכין שיבואו בהם המים זה הכלל כל שאין דרכו להכניס ולהוציא מאלו הסמנים צריכין שיבואו בהם המים קשרי העני והזכרון וחכש ישראל סנדל הפילה של ראש בזמן שהיא תוצה ושל יד ורוע בזמן שאינן עולה ויורדת ואזני החמט ואזני התרמיל ד אלו שהם צריכים שיבואו בהם המים הקשר שבמקרים שבכתף ושפה של סדין צריך למתח ותפלה של ראש בזמן שאינן תוצה ושל יד ורוע בזמן שהיא עולה ויורדת ושנתן של סנדל ובגדים שחשבילן סכובסין עד שיעבעעו השבילן נגובין עד שיעבעעו ויגחו סבעבען ה כל ידות הכלים שהם ארוכין ועתיד לקוצץ משבילים עד מקום המרה רבי יהודה אומר עד שישביל ארץ כולו שלשלת דלי גדול ר' שפחוס ושל קטן עשרה משבילין עד מקום המרה רבי שמואל אומר עד שישביל את כל השבעת החבל שהורה קשור בקופה אינו אכור אלא אם כן חכר ו בש' אורסים אין משבילין חמין בצונן ולא צונן בחמין לא ימים ברעי' ולא רעים ביופים כה' אומ' כשבילין כלי שהוא מלא משקין והשבילו כאילו לא שבל מלא מי גדלים רואים אותם כאילו הם מים מלא מי חמטת עד שירבו

ולתבוא מה שנתכן : ג קשרי העני בגדיו של עמ' סקדעו וקשרן הקשר הסוף אינו עשוי להתיר לעולם הילכך אין צריך להתייר בשעת טבילה כדו שיבואו עליו מים : והזכרון כימין ושתילין שתילין על שפת הסדין לכוני ועשויים כהן קשדים ואיך עשויון להתיר לעולם : וחכש של כדל אזכיס שיש לרננות של סדל אין צריך להתיר הקשר שלסן בשעת טבילה שאין אותה קשר עשוי להתיר : בזמן שהיא חונה שהקשר חוננת שאין המים ככנסים לטובה ואימני יהיה זה כשהקשר מהודק יפה ולא אינו עשוי להתיר ולפי שהוא עשוי להתקוף אין צריך להתירו בשעת טבילה : ושל ידוע קשר של תפלה של יד : בזמן שאינה עולה ויורדת דמהדק הקשר הרכ' ואין

הרננות עולה ויורדתנו : ואזני החמט אזני הכוד יש בהן קשדים מהודקין : תורמל כיוס גדולה של עור שבו שאין הרננות וכלשון מקרא קרויה ילקוט : ד פקדסין לבהש התחמין שעל הכשר והוא פתוח בכתפים וכסלונכו קושרו על הכתף ובשעת הפשט מתיירו : ושפה של סדין צריך למתח הקמט' שיש בשפתה העליונה כדו שיבואו המים בין אותן הקמטין : למתח לפשטן ולמשכן כמו וימתחם כאהל לשבת : ומשכן של סדל רננות שקושרו בהן : שיעבעעו כשמתביל אדם בגד במים עולים כמין איבעבעו' כמו וכשהן מכובסין ומשק טופח עליהן משהתחמ' המי לבעבע טהרו לפי שהושקו המי הכלועי' כו למי המקוה אבל כשהן כנוג' אין המי באין ככלו עד שיכוחו מעבעבען ששאל מטביל סדין ואין יכול לשטחו שאי המקוה רחב כל כך תיחבו מים כשהוא מקופל ומשך כך מעבעעו' וכשנחין מעבעעו' כדורע שכלו המים ככלו : המי מטבילין עד מקום המרה והשאר אין צריך טבילה דכל העומד לימתך כמתוך דמי ולא הוא חטפה למקו' ההתך ענשו דנית הסמרי' דכלי' אין טעמן ביאת מים כמו באדם ויתר' בית הסמרי' דכלי' על בית הסמרי' דאדם דלוי' בית הסמרי' דאדם כהי' דאין טעמו' ביאת מים בעי' דאין לביאת מים ובית הסמרי' דכלי' איפי' דאין לביאת מים לא צריכי' דאין אדם מקפיד שם : ד יהודה אומ' כו ואין הלכה כר' יהודה : מטבילין עד מקו' המדה עד ל' גדול ועד ל' קטן והשאר טהור ואין צריך טבילה ואפי' כלתה מדה לחמי טבעת ששכללת אין צריך להטביל לא עד חמי טבעת : ר' טרפון אומ' עד שיטביל את כל הטבעת שכלתה המדה לחמי ואין הלכה כר' טרפון : ו אין מטבילין חמין בצונן דאזכלי' ומשקין אין להם טהרה במקוה לא המי' שנטמאו בלבד מטעם השקה וחבור ואין השקה מועלת לא כמין עם מיכו חמין כחמין ופי' ביפי' ומרי' במרי' אבל מין כשאינו מינו אין השקה מועלת

נדה פרק א

בהולא כטהרו המי: מלא משקין כנון יין ושמן ומי פירות כל משקין חוץ ממים: פלו לא טבל משום דחיים ודוק שלא כשתבו מראיהן שלא כתבטלו במים: מלא מי רגלי: רואין אותן כלאו כן מים דמי רגלים מין מים הן וכשהשיקו עליהן מי מקוה כעשו חכור להן ולא חייבו וכטהרו הכלי ויש ספדי: שגורסי: רואין אותן כלאו יין ואלו היו משתני מראיהן וחזורי למראה מים מתבטלי כמי וכטהרו הכלי וכבכאנו ומוכה בתוספתא: מלא מי

סטאת מים שבתקדשו באפר פרה ומהן מים על טמאי מתים: עד פירכו המים על מי סטאת שיהיה רוב הכלי כמי כדי שירכו מי מקוה הכבדים בו על מי סטאת שהיו נכטבו ואם לאו עדין הוא בטומאתו והרי הן כשאר משקין שחכמו בין הכלי ובין מי המקוה: כור ל סאין: ואין כולא דנושית מי סטאת או שאר משקין כאלו לא טבל דבל לר' יוסי רביעית משקין או רביעי' מי סטאת שבתוך הכלי פוסלן בטבילה ומונבים אשילו כמי כלי גדול עד שיסיר הרביעי' של משקין או של מי סטאת ויחזור ויטבילין דיקון ואין הלכ' כר' יוסי: כל האוכלים מנטרפין אכל אוכלים טמאין מכמה מובים ויש

כשלאה מסכת מקואות: וכמה כתקול מהכת כדה:

פרק א

שמאי אום כל הנשי דין שעתה הלל אום ספקיה לפקדה ואפי' לימי' הרבה וחכמים אום לא כדבריהן וזו הלא

בכלן כחמי פרם שהן שבי כזו לרשי ונביה ומחנה לדבריו רמבם מנטרפין לפסול גוייתו מלאכול בתרומה וכן שיה מכמה מובים על שבעה משקין שהם מים יין שמן דבש חלב דם טל שאלו כלבד נקראים משקין כלן מנטרפין זה עשה לה לפסול את הגוייה ברביעית הלוג דכתוב מכל האוכל אשר יאכל וכל משקה אשר ישתה למד על האוכלים שכלן מנטרפין ועל המשקין שכלן מנטרפין: ששעה בו שאר משקין לפסול את הגוייה כמים ואין שאר משקין פוסלין את המקוה בשלשת לוגי' כמים איכמי אין שאר משקין משלימים שיצור מקום למ' סאה כמי' דכתוב מקוה מים ולא מקוה של שאר משקין: ח שיה משקין טמאין שאר משקין חוץ ממי' שאינן טהורי' בנוף לא עלת להן טבילה בנוף דאוכלי' ומשקי' חוץ ממי' אין להן טהרה במקוה אבל שיה מים טמאין וטבל טהורי' בנוף שיש להן טהרה במקום עין השקה: הרי היא כמות שהיתה טהורה כמות שהיתה שהיא מניח עליה בעודה בלועה שלא תטמא: טובל ואוכל בתרומה לטומאה בלועה אינה מטמא אחרים: בזמן שהוא נראה על גופו מבחוץ: טובל ואוכל בתרומה לא טמא חצומא ולא טמא חן טהור אינו חונץ בטבילה כל זמן שאינו כראה:

שמאי

אומ' כל הנשי' דין שעתה משו רר' ליעור אומ' ד'כסים דיון שעתה ת"ב שמאי אומ' כל הנשי' לפסוקי מדר' ליעור: דיון שעתה כסים הרואות דם דיון שעתה לטמא טהרות שנבטו כהן משעת ראייתן ואלך ולא אמרי' מקמי' הב הוה דם וכומלי' בית הרחם העמידוהו והיתה טמא' מקודם דכל הנשי' מטמא' בבית האימיון ואע"פ שלא יבא הדם לחוץ דכתי' דם יהיה וזכה בבשרה אע"פ שהיא בבשרה ולא יבא לחוץ טמא' וטמא': דשמאי' דלא חיים דלמ' מקמי' הכי הוה דם שאם אתה אומ' כן לבו של אדם נקוטו תמיד כשעת ביאה וסורו מאשתו וכמאנת מכתל ככות ישראל מפריה ורביה: מפקידה לפקידה בדקה היום ומאנה טהורה ונדקה להסוף שובע ומאנה טמא' חוששי' למגע' מבדיק' ראשונ' ואלך שמא' עם סלוק ודיה ראתה וכותלי' בית הרחם העמידושי' ולכתול פריה ורבי' לא חיישי' רדוק לטהרו הוא דמטמי' להו מפקיד לפקיד ולא לבעלה ושמאי' אומ' לטהרו' כמי' לא מטמיל דאכ' לבו נקוטו וסורו כמי' מתמשים לא: כדבריו זה שמאי' דמקל טפי' ואינו עוש' מיני' לנדרשו

זנה פרק א

סד

זלף כדברי זה הלל דמחמיר ויתר מדי דודאי כלי האי ימי רבי לא מוקמי כותלי בית הרהם דמי מעל מעט
על ידי מפקידה לפקידה בזמני סווכו באשה לטעא טהרו למעשה והלך אחד הקל שנכסיהן אס מפקידה
לפקידה ויתר על מעת מעת הלך אחד מעל ולא תטמא לא טהרו לכנפה מאתמול כעצת הזאת ואס מעל
יותר על מפקידה לפקידה כגון שבדקה עגמ שחרית ועבא טהרו וערבית עבא טמא לא מוטמא לא הקך

זה ולא כדברי זה לא מעת לעת ממעט על ידי מפקיד לפקיד ומפקיד
לפקיד ממעט על ידי מעת לעת כל אשה שיש לה וסת ריה שעתה
וחמשמשת בערים חריונו כפקיד אמה עטת על ידי מעת לעת ועל
יד מפקידה לפקידה ב כיצד ריה שעתה היתה וישבת במשח
ועצוקה בשחרות ומרשה וראתה היא טמא והן שהודיות אף על פי
שארבו משמאה מעת לעת אינה מוכח אלא משעה שראתה

ג רבי אליעזר אומר ארבע בשום דיון שעתן בתולה מעוברת
שניקה חקנה אמר רבי יהושע אני לא שמעתי אלא בתולה אבל
הלכה בר איעור ד אמרו היא בתולה כל שלא ראתה דב
בטיה אף על פי שנואמה מעוברת משיודע עוברת מניקה עד
שהגבול את בנה נתנה בנה למניקה גמלתו או מת רבי מאיר
אומר שטמאה מעת לעת וחכמים אומרים ריה שעתה ה
איזותי זקנה כל שעברו עליה שלש עובות סמוך לזקנתה ד איעור
אומר כל אשה שעברו עליה שלש עובות ריה שעתה ד יוסי אום
מעוברת

כח
יש

טהרות דעבדיקת שחרית ואלך
וטעמיהו דרכן לפי שחכמים
תקנו לכבו ישראל סיונו כודקות
שחרית וערבית שחרית להכשיר
טהרות של לילס וערבית להכשיר
טהרות של יום ואס כדקם שחרית
ומבא טהור וערבית ומבא
טמא ספקים טהרות של יום או
שנינה ימי רבי ולא כדקם כתקן
חכמים ספקים עונה אף יתרה
עשו קנס וכדי להשוו מדומיה של
חכמי שלא תחלוץ בין היב דכדק
שחרית להיב דכדקם כדברי לא
דכו לחלק ולמעט ולהוסיף כיוון
ותבו זמן קבוע מעל שלל ליתן
דכרי לטיעורי והלכ כחמי מעל
יד אף כמו ועל ידו חמו סכו כמו

ואחריו כסדר מורא אס קבוע סתכלה זמן סחורה ג פמיו וכדק כעס וסתה ומבא טמא ריה שעת ולא חיישי
דלמא מקמי הכי הוה דודאי אורה כמיסו בא ויהמטשת בעדי שדק עבא בעדי דהינו כסדון קודם תשמיש
גלסא לתמיש הרי זו כפקידה בגמל מקו למעבי דתרתו קחמי והכי קאמ וטמאשת בעדי כלום מוכח על אשה
כתשמיש בשני עדים אחד לפני תשמיש ואחד לקח תשמיש והרי זו כפקידה העד שלאחר תשמיש הרי הוא
כפקידה ומצינו על ידי מעת לעת ועל ידי מפקידה לפקידה דמהו דתימא שמו תראה דם טמא כחדל
תתפכה סו ולא להי כפקידה קאמ משמעלן ואס אשה כגזרים בעדים וכדקה אחרי כן בעבר ומבא
טמא לא מוטמאין טהרות דעבדיקת שחרית עד תג איס שחיי בטעת תשמיש כדקה ומבא טהור ואף
אל גב דכדיקה שקודם תשמיש לא חשיב כדיקה מעליתא שמתוך שהיא כהולה לשמש אינה מכמת העד
למורים ולמדקין כדיקה בעד שלאחר תשמיש כדיקה מעליתא היא ומבא כפקידה כדאמרן ג

היתה יושבת במטה ועמיקה בטהרות הא ללא תכו היתה עמוקה בטהרות וסרשה וראתה וקתי היתה
יושבת במטה לא שמועין דעמסו דים לה וסת ודיה שעתה המטה כמו טהורה כדקתמי וכלן טהורו הא אס
אין לה וסת דמטמא מעת לעת מטה כמו טמא כמשכב כיה עגמ מטמא טמא חמורה לטמא אדם לטמא
בעדי טמא : אף גס אמרו אשה שאין לה וסת מטמא מעת לעת אינה מוכח ימי כדה לא משעה שראתה : ג

ד כשים דיון שעתן דאין דגילות לראות דם אבל הלכה בר איעור והכי מסין בתלמוד דהלכה בר איעור :
ד משודע עוברת לסיף ג יודשי מיום שכתעברה : עד שתגמול עד שיגלים לבנה בר חדש ואפילו מת
מתוך כך חדש ריה שעתה שהולכת אברה מתפרקים ואין דמה חוזר עד אף כך חדש ומסו ולך הרי היא
פכל הכי ומבא מעת לעת ית ית ל לפקידה ואלעפ שמכין והולכת ארבעה וחמס שנים ונמלתו או מתל
מאיר מטי מעת לעת דסבר רבי יואל דם כעכר וכעשה חלב וכשאיכוניקה אפילו קודם כך חדש חוזר
הדם למקומו וחוררת להיות רואה וכן הלכה בר מאיר : ה כל שעברו עליה שלש עובות עוכה ביטויית
היא שלשים יום ומכין שעברו עליה שלש עובות ביטויית ארבע שהגיעה סוחר לזקנתה ריה שעתה וסוחר
לזקנת כקרא כל שאין לה יומא ליתא עתה לזקנתה אינה מקדשת : כל אשה וא צלו ארבעה ועברו

עליה

נדה פרק ב

עליהם שלשה עונות ולא ראתה דום שעתה: מעוברת ומניקה שעברו עליהן שלש עונות אבל לא עברו עליהן לא ולא כתגא קמא דאמר מעוברת משידע העובר ומניקה משכולד ואין הלכה לא כדרי קלעבור ולא כדרי יוסי וזמא אמרו ארבע נשים דיין שעצמן כדליה לאסוכה שראתה סתמלה והמעוברת והמניקה והקחה לאחר שעברו עליה שלשה עונות מחמת זקנתה: אבל כשיהי מטמאה מעט לפת שחיי חורה לקדמותה להיות

דמים מכיוון זה: מאונס כגון דקפנה וראתה או מחמת פחד או שאכלה דבר המגיד הדם: ו אצט שאמרו אשה שיש לה וסת דיה שעתה נריכ' להו' בודק' בכל יום שחרית וערבית כשאר נשים: חוץ מן הכדה מראתה יום אחד טמאה שנעה ואינה כדוכה כדוקה כל שנעה שהרי כלא דליה היא טמאה כל שנעה: והיושבת על דם טוהר דלמס לה כדוקה אפי' תראה דם טוהר סוף: ומשמשת בעדו אצט שיטלה וסת נריכה לבדוק לפני תשמיש ולאחר תשמיש ודוקא כשהיא עמוקה בטהרות דמגו דנעוץ כדוקה לטהרות כשיא כמי בדוק' לבעלה אבל אשה שאינה עמוקה בטהרות לבעלה לא כשיא בדוק':

פרק ב

כל היד הכרבה לבדוק בגשים משובחת ובאנשי תקעץ חחרשת והשוטה והסומא ושגטרופה רעתא אם יש להן פקחית מתקנות אותן והן אוכלות בתרומה: דרך בנות ישראל משמשו' בשני עדים אחד לו ואחד לה הצנועות מתקנות לחן שלישי לתקן את הבית: ב נמצא על שלב טמאין וחיבין קרבן נמצא על שלה לאחד וסן טמאים מספק ופטורים מן הקרבן: ו איחור

וכתולה שדמיה טהורים ארבע לילות לבית שמאי ולבית הלל עד שתחיה המכה של בעלה והיא אינה כדוכה לשמש בעדים שהרי דמה טהור ואפילו כשתגו מראית דמיה הו'איל ושמה דמשום תשמיש כשתגו אכל שחרית וערבית כדוקה היכא דלא שעתה אסר בעלה לאסוכה שמיא כשתגו מראה דמים שלה שמראה דם בעלה לאסוכה ואם כשתגו מראה דמים שלה טמאה שגלים לבדך שאין זה דם בתולים: שחרית ובין השמשו' שחרית להכשיר טהרות של לילה שאם תמצא טהור תדע שלא ראתה בלילה ולכתמתא ערבית טמא' ונא' לו מספק וכן בין השמשו' להכשיר טהרות שכתבנסקה כהן ביו: וכשע' שהיא עוברת לשמש את בית שמאי ובעל' לשמש עם בעלה: ר' יהוד' אומ' אף בשעת עברתן מלאכול בתרומ' אף לאה שאכלו בתרומ' כריכו לבדוק עממן לתקן שירי תרומו שנכפיה שאם תמצא עכשיו טהור כשתכדו ערבית כמשפטו ותמצ' טמא' לא יהיו שירי התרומה בכלל טומאה למעדרע שהרי בדקה לאה העברתה ואין הלכה כדרי יהודה:

כל

היד המרבה לבדוק שבדקת תמיד שמיא ראתה: וכאנשים שבדוק עבמו תמיד כשתגו שמיא יבא ממנו קרי: תקנן שמתחמוס ומריג' כשתמשם באמה ומזיז' טו' לבעלה: מתקנות אותן בודקות אותן ומעבילות אותן וסומא איכה משכה ודמיה היא אלא היא בודקת לבעלה ומראה לחברותיה: ושכטרפה דעתה עומת חולי: ה' הנכוונות מתקנו להן שלישי לתקן את הבית כלומר לבדוק לפני תשמיש ולהכין עבמה לבעלה וה' לכל הנשים כדתנן כפ' וכשעה שהיא עוברת לשמש את ביתה וה' דקט' כנוונות משום דכנוונות עד שבדקת בו לפני תשמיש זה אין בודקת בו לפני תשמיש אחר לפי שמתוכף וכה' מראית' לכונו ככדוקה לאסוכה ושוכ' אין כדליהו טפה כחדל: כ נמצא דם על שלב אפי' שה' זמן ארוך לאחר בעלה קודם קכו' בידוע שהיה דם בשעת תשמיש: טמאין שניהם טומאת שנעה כדן בעל' כדה: אותיותם תקף ואין לו דומה במשנה: טמא' מספק שניהם שנעה

נוה פרק ב

סה

בטענימים וזוהי טומאת טפס היא לתלות אכל לא לשרוף: ופטורין הקרבן מטמאת קבועה אבל חיבה באם תלוי: ג ונתתי את פניה קבוח שלמטה: וחסך כלומר אם שיהיה יותר משיעור זה: מטמאת מעת לעת טהרות שנתעסקה בהן כדון מעת לעת לאמרוי כפף: וזוהי מטמאה את בועלה טומאת לא טומאת ערב כדון כל ונבע כשה: ר' עקיבא אומר אף מטמאה את בועלה דכבר ר' עקיבא כל מעת לעת מטמאה את בועלה טומא שבעה

מספק ואין הלכה כל עקיבא: ומודין חכמים לר' עקיבא כדנאס כסא אעב דטומאת מעת לעת אמרו חכמים שאיבה מטמאה את בועלה לפי טומאת מעת לעת איבה לא מדרבנן מורי הם כדנאס כסא דאף על גב דטומא כתיב דרבנן מעמא את כופלה טומאת ז: כל הגסים בחוקת טהרה לבעליהן ואי נדך לשאל לה אם היא טהור וצ"מ כשהיא בחוקת טהרה: הבאי מן הדך כשיהן להן בחוקת טהרה דלדא הם היבא דאיניה במתא דרמיא ברם

איהו אחר זמן כרי שתרד מן הכסא ותרתיח פניה ואחכ מטמא מעת לעת ואינה מטמא את בועלה ר' עקיבא אומר אף מטמאה את בועלה ומורי חכמי לר' עקיבא כדנאס כסא אעב דטומאת מעת לעת ככל הנשי בחוקת טהרה לבעליהן הבאין מן הדרך נשיתן לחן בחוקת טהרה בשא צריכי ב' ערו על כל תשמיש ותשמיש או תשמש לאור חבר בהא דיה בב' ערו כל תלילה ח משל משלו חכמים באשה החרד והפרוור והעלייה רם החרד טמא במצא בפרוור ספקו טמא לפי שחוקתו מן המקור ו ד' ח' דמי' טמא באשה חארו ותשחור ובקין כרכום ובמיס ארם ובסוג בשא אף במימי תלתן ובמימי בשר צלי ובה' שחרו' הירוק עקבי בן מהלל בשמא וחכמים משחרים אר סאיר אם אינו מטמא משום כסא ז' איהו משק ר' יוסי אומר לא כך ולא כך ז איהו אדום ברם

אנפסה ונדקה אכל היבא דליתיה במתא דלא רמיא אנפסה לא קמל: כ' ערו על כל תשמיש אף לפניו ואף לאחוריו ולמחר תצנין בהם: זה תשאל לאור הכר וענדוק לאמר תשמיש עבד שפכה בו: דיה בעדים כל הלילה אחד לפני תשמיש ראשון ואף לאמר תשמיש אחרון ואעב דמשמש ולא ידעה אי ראתה דס כיוונומי סין לבס בין לבס לא חכפ' לן דלא הורכבו לא לחומ טהרות: ה סהדר והעליה והפרוור חדר טפטים ופרוור מנחם שביהם ז' אכל זה חדר לבד חמורה ופרוור לפניה ועליה כנייה על שתיהן ונקב יש בין עליה לפרוור ונקבא לול ועליה לפרוור דרך הלול וזתלי רחם למטה באמצע פרוור ודך דס דמים יובא: דס חדר טמא דהיינו דס המקור: ספקו טמא מספק טמא טומא אדאית: שחוקת מן המקור ולא חמרינן שיהא מן העליה בא ודמי עליה טהור' אף עשאוהו כאלו ודאי בא מן המקור וה' כשכמנא מן הלול ולפניה לבד החרד אכל כמנא מן הלול ולמחן הינו טמא טומאה ודאית לשרוף חלא ספקו טמא לתלות שהרי ב' דמי' יובא' דרך שם דמי חדר דמי העליה והי' טמא ודאי ידעין מזה תאם: ו ה' דמי' טמא דכ' עמי' כעב דמיה בקרא טומאת דמים שבאשה והיא גלתה את מקור דמיה מהרה ממקור דמיה ומעט דמיה ב' הרי ד' דמי' אדום וקין כרכום ומימי אדמ' ומנוג והשזור בכלל אדום הוא והכי אמרו' במד' האו שחור אדום הוא לא שלקה: ובקרבן כרכום כמראה זוי הכרכום לשון כי קרבן עור פטוי: וכמימי אדמיה כלן מפרש להו לקמן במתני': וכמוזן כיון אדום כמוזן במים: כמימי תלתן מים ששורין בהן תלתן פויק' קיין בלבו: וכמימי כסד כלי מוחל היבא מנער בלוי: וזה מטרה' ונ' מחלקו' דכבר תנן דאמ' ה' דמי' טמא' ונ' לא ס' דמימי תלתן ומימי כסד תולין לא אוכלין ולא שורפין וצ"מ מטמאין ושורפין עליהן תרומה וקדשי' וזה מטרה' לנמי והכל כתיב דתולין: עקביא בן מהלל מטמא דכל האו ריוק כקרבן כרכום הוא אלא שלקה וירוק דטמא עקביא בן מהלל הי' כיוצא' חגיג' ולא כמראה כרתי שאינו נוטה לאדמומות כלל: וחכמי' מטרה' ונ' מחלקו' כמי בירוק תנן סבר תולין לא אוכלין ולא שורפין ועקביא בן מהלל מטמא ושורפין והכמים מטרה' ואוכלין והכל כתיב: אם אינו מטמא משו' כסא ליהו' חסוכו מן הדמי' הטמאין באשה מטמא משו' משק' וחסוכו הוא דס להכשיר הורעי לקבל טומאה ככל שאר דס שהיא אחד מן הז' משקין שמכשירין לת הורעי: לא כך ולא כך לא מטמא משום כסא ולא מטמא את הורעי' והלכה כל' ויהו' הוא חכמי' דכליג' אעקבי: ז

נדה פרק ג

הדבה ולא כמראה הדיו שנראה הכלי שהוא קלוש ואינו שמור כל כך • פ"א חרת אדרמ'כט נלכו סוכע' כ
הערוות כמו חרתה לאושפי : עמוק מכאן שעמוק במראה שמרוות כלומר שמור יותר מחרת : דיעס
שכרמית מראיתו ואינו שמור כל כך וזה לכל דמים טמא' דככלהו עמוק מכאן טמא דיהה מכאן טמור חן
מיין עונג דכין עמוק בין דיהה טמור : ככרו שכו שיש עליו כדור' במראה אדרמ' דמית יותר מסכרין' ושלם
פירות שלעליו יש בכרכוס וככל

ב דם חככה שחור כחית עמוק בכין טמא דיהה בכין שחור וכחן
בכרום ככרור שכו ופסימי ארמה סבקעת בית כרם ומצוף מים
ובכונן שני הלקי מים ואחד יין בן היין השרוגי

פרק ג

הספלת חתיבה אם יש עכה דם טמאה ואם לאו
שחורה רבי יהודה אוכר בק כך ובין כך טמאה •
ב הספלת כמין קליפה כמין שעורה כמין עפר כמין יבחושים
אדוכים הטיל למים אם נכחמו שטמאה ואם לאו שחורה הספלת
כמין דגים הנבים שקצים ורמשים אם יש עסמם דם טמא ואם לאו
שחורה הספלת מין בחמה היה ועוף בין טמאין בין שחורין אם וכר
השב לוכר ואם נקבה השב לנקבה ואם אין ידוע השב לוכר
ולנקבה דברדי רבי פאיר וחכמים אומרים כל שאין בו מעורת אדם
אינו ולד • יג • הספלת שפיר מלא מים מלא דם בלא גנונים
אינה חוששת לולד ואם היה מרוקם השב לוכר ולנקבה • ד
הספלת סגול או שליא השב לוכר ולנקבה • שליא בבית הבית
טמא לא שחשליא ולד אלא שאין שליא בלא ולד רבי שבען
אוסר ניוק הולד נד שלא יצא • ה הספלת טובטוב
ואנדרונינום השב לוכר ולנקבה טובטום וזכר אנדרונינום וזכר
השב

שורה ג' עליו ואין בודקין אלא
כשור האמנעית והעלה האמנעו
שכשור האמנעית משוכה שכללן
לכדקין : סנקעת בית כרם מקום
ידוע בארץ ישראל ששמו בית כרם :
ומצף מים כותף מי' על העבר עד
שיהיו המים נשין על גבי האדמה
ומשערין אותן עכור' ואין משערין
אותן כלל' : וכמוזג כיכר ב' לקי'
מים ולא יין מן היין השרוני הכא
מאריך השרן מקום ידוע בארץ
וישראל • פ"א יין העשנו מן הפנים
הכעושים בכקעה ובעמק לשון
סבגלת השרון וכמוזג הזה כל מה
שתראה נבאש מאותו מקו' טמא
מון מן הלבן והירוק ומימכו לא
שעמנו מי שטיהר שום נראה דם
אלא הלבן והירוק ככרתו בלכד :
אם יש עמה דם

המפלת

טמאה כדה ואם לאו טהורה דסכר תן אפש' לפתיחת הקנב בלא דם ואפי' נמא' דכניון
ה חתכה טהורה דדם חתכה הוא לא דם כדה : ד' יהודה אומר בין כך ובין כך טמאה דסכר ד' יהודה פ"א
לפתיחת הקנב בלא דם וכיון שהפילה חתכה ודאי דם היה שם לא שאכר כמישטו ולא כראה ואין בלכ' כד'
יהודה : ב כמין שערה שיער : יבחושין יתושין : מטיל למים סוכרין וישהא אותם במים הפשוטי כד' שע'
אם כמותו טמאה משום כדה דדם הוא : אם יש עממה דם טמאה ואם לאו טהורה מתני' כרכבן דלפניו עליה
ד' יהודה לעיל וסכרי דאפש' לפתיחת הקנב בלא דם : וחכמים אומרים כל שאין בו מעורת אדם אינו
ולד הכל מודים בגולד גופו ככורת חיה ופניו פני אדם שהוא חשוב ולד גופו אדם ופניו פני חיה הו
הוא חיה ואין זה ולד דכמת נורת פנים אוליכין לא בחלקו אלא במי שקצת פניו כפני אדם וקצת כפני חיה
ואפי' רוב פניו כפני אדם ועין אחת שבראשו בלכד כעין של בהמה ד' מאיר אומר כל נורת אדם גיבכה פרוץ שיש
לו עין כבהמה אין זה ולד ורובן סכרי כל שאין בו מעורת אדם כלל ואפילו מקצת נורה אינו ולד אלא יש בו
מקצת נד' דהו' ולד והלב ככחמי' : ג שפיר העיני של כשר ואם יש בה נורת אדם כקרא שפיר מצדקס ואני
שמעתי שהו' כש שפיר של גיבכה לפי כקרא שפיר : מלא גניו' מלא גוני' הרב' פ"א גניו' מלא' שפיר הכשר
התוכי חת' כחית כו' הקות כעין תולע' : איכה חוששת לולד ואיכה עמאה לידה ואם אין עמנה דס' חיל' חוששת
אפי' משום כדה : תשכ לוכר ולנקבה טמאה שבועי' כולדת נקבה ואין לה דם טמור אלא ל' אם י' במילד וכר
הואיל ואינו כבר אדם וכר אם נקב' כותני' עליו חומרי וכר וחומרי קב' : ד סכדל מתיכ' כשר עשוי' כדמו לשון
של שור ועפני' שיש לה בור' סכדל קורין לה סכדל והוא דגיל לבוש טב ולד : ז' חיל' כיומוק ובעשה דם ובעשר
קרום שהולד מיכה בתוכה ומצולתה כחוט של ערב וכשהיא הולכת ורוחחת רחב' כמורמס ומלולה כחונרת
חין שליא פזיחה מפאח : הבית טמא ממים אהל המת דולד היה בה ומת : הולד כיומוק ובעשה דם ובעשר
דם הלידה ובעל כרוב ואין הבית טמא ואין הלכ' כדש' : ה תשכ לוכר ולנקבה טמאה שבועי' כמקנה ויש
עוקר

נדה פרק ד

סו

בזוהר שלה לָן יום כלבד כוכר: טומטום וזכר אכדרוניכום וזכר כנון שילד' תאומי' אח' טומטום' או אכדרוניכום
יהאחר זכר ודאי תשב לזכר ולקבחה ולא ארבינן מדהאי זכר ודאי היא כמי זכר: תשב לקבחה כלבד דאפי'
היו טומטום וזכר כתר כקבות חולבין דכל ימי זכר בין לטומאה בין לטהרה מוכלת' תוך של קבחה: עמות'
אכדרים אכרים: מסורס לשון הפוך הוא כמו סרס המקר' ודרהסו: עשינא רובו הרי הוא כילוד וראשו כרובו
הילכך עשינא דאשו של עמותך

תשב לזכר ולקבחה טומטום וקבחה אנדרוניכום וקבחה תשב
לקבחה כלבד יתא מחותק או מסורס משינא רובו הרי הוא כילוד
יעא כררבו עד שינא רוב ראשו ואיזהו רוב ראשו משינא פדחתו:

ו הספלת ואין ידוע מה הוא תשב לזכר ולקבחה אין ידוע
אם ולד חיה אם לאו תשב לזכר ולקבחה ולגדה: ו הספלת
ליום ארבעים אינה חוששת לולד ליום ארבעים ואחר תשב לזכר
ולקבחה ולגדה רבי ישמעאל אומר יום ארבעים ואחר תשב לזכר
ולגדה יום שמונים ואחר תשב לזכר ולקבחה ולגדה שהזכר נגמר
לארבעים ואחר והקבחה לשמונים ואחר וחבסים אומרים אחד
בריית חזבר ואחר בריית חנקבה זה וזה לארבעים ואחר

בנות כותים נדות מעריסין והכותים כשמתים
משכב תחתן בעליון לפני שהם בועלי נדות
והן יושבות על כל דם ודם ואין חייבין עליהם על ביאת מקדש
ואין שורפין עליהם את התרומה לפני ששומאחם ספק

פרק ד

בנות כותים נדות מעריסין והכותים כשמתים
משכב תחתן בעליון לפני שהם בועלי נדות
והן יושבות על כל דם ודם ואין חייבין עליהם על ביאת מקדש
ואין שורפין עליהם את התרומה לפני ששומאחם ספק

ב בנות

לקדש ומקדש עד מלאת שנימי' סולדת' כקבה: ו הספלת יום ארבעים לטבילתה אינה מושעת לולד
שלא נמדה יצירתו עד שכולו כל ארבעים יום: ולגדה כשתראה תראה כדה דלמא ליבא ולד ואין כאן ימי
טוהר: יום ארבעי' ואחר תשב לזכר וימי טומאה אפי' בלדה יבשתה שאינה כדה אבל שניעים דקבחה אינה
יושבת כדקתני טעמא שיטרת' כקבה לשמונים ואחר ואין הלב' כל' ישמעאל: וחכמי' אומרי' כו' סכמי' הינו תק'
אלא מאס דמסתבר טעמיה דמי' ישמעאל עשי מדתך דרר ל' שגאה כלשון חכמים דאשמועינן דהלכה
כשתראשון וארבע שמתלוות ר' ישמעאל בדרו:

בנות

בנות כדות יוצרותן מקטנותן כשהן מוכחות כציריה נזרובו רבנן דליטעו משו' כדה דכתי'
וזה כי תהיה זכה ותהי' אף לילא אשה היא גדולה תימך בת יום אח' לדה מכן תל' וזה
זכות' לא דרש' אשה ואם וכי חיינן קטנו לא מפרשי להו הילכך נזרובו רבנן דל'טמו כל' זו: מוטמי' וישכב
התחתיו כעלין תחתיו של בועל כדה טמא כעליו של זכר מה עליו של זכר אינו מוטמא לא אוכלין וזקנין
אף תחתיו של בועל כדה אינו מוטמא אלא אוכלין ומסקין ועליו של זכר הוא הדבר הנכסף עב' הזבנפק' לן
מקדא דאינו מוטמא אדם וכל' לא אוכלין ומסקין דכתי' והכונע בכל אשר יהיה תחתיו וטמא. מאי תחתיו אילי' תחתיו
דזב מכל אשר יגע במשכבו כפקא אלא הכונע בכל אשר יהיה תחתיו וטמא ומדלא ערביניהו
זכבתו וכל הכונע בכל אשר יהיה תחתיו והכונע אותם יכנס כדו' ואפסקי' כהו' וטמא עכלל דהאי יטמא
לאו בדה וכל' איורי' לאו באוכלין ומסקין אלא באוכלין ומסקין אלא באוכלין ומסקין אלא באוכלין ומסקין
לא אדם וכל' כעליו של זכר שגם הוא מוטמא אוכלין ומסקין אלא אדם וכל' וכל' הדגרי' הללו לא באמרו לא בזמן
שהיו הבית' מחייקי' בתור' ומדקדין' דבר' תנוות' כושר' אבל לא' שדקו ומנאו להם כדמו' יוכה כראש הר'
גרוי' שהיו עובדי' אות' עש' אום כנו' גמורי' לכל' דכריה' בין לעבין טומא' וטהר' בין לשאר דיבי' שבתול' חיי' הפרש'
ביום לנזן הגוי' כלל: והן יושב' ועל' כל דם כלל: לפי' הכימי' הם בועלי' כדו' לפי' שהן יושב' על כל דם דכל דם
שדוה' בין אדם בין ידוק יושב' עליו ימי' כדו' תקלה' היא להם שאם' דואה' דם ידוק היום מתחלת' למנו'
מקום' וימי' כדה ואם תראה' באתם ימי' כדות' דם אדם אינה מוכה' אלא מיוס' דאיה' דאשכח' ואותו' דם
טקו' היה ומקאים' שמים' היא' גריבה' למנות: ואין חייבין עליהן עליוש' או מתכסה' באומי' בדה' וככס' למקדש

נדה פרק ד

פטור מקרבן או אם נגעו אותן נגדים של משכב שלהן בתרומה תולין: מפני שטומאתן ספק ללא ידעין אי
בדה היא אי לא ובגמ' פריך אמתבי מהא דתנן במסכת טהרות פרק ד' על וספיקות שרפיין את התרומה
על ספק נגדי עם הארץ כלומר על נגדי עה אם נגעו כה נשרפת משו שמה טמא היה והאי כותי כמי תפוס
לי אם נגעו משכבו בתרומה תהא כשרפת משום דעיה הוא והוס ליה נגדי עה ומשני דמתכיתין איורי ככותי
שעכל כפיטו ועלה ודרם על

ב בנות צרוקין בזמן שנהגו ללכת בדרכי אבותיהן הרי חזן
ככותיות פרושו ללכת בדרכי ישראל הרי חזן בישראליות רבי יוסי
אום לעולם חזן כושראל עד שיפרשו ללכת בדרכי אבותיהן ג'
דס נכרית ודרם שהרה של מצורעת בית שכאי מטהרים ובית הלל
אומרים כרוקה וכמימי רגליהם היוולדת שלא טבלה בית שסאי
אוכרים כרוקה וכמימי רגליה ובית הלל אוכרים כטבא לח ויבש
ומורים ביולדת כווב שהיא משכאה לח ויבש ד המקשה
נדה קשתח שלשה ימים בהוד אחר עשר יום ושפתה פעת לעת
וילדה הרי זו וולדת בזוב דברי רבי אליעזר רבי יוחנן אומר לילה
יום כלילי שבת ויוכו ששפתה סן הצער ולא סן הדרם
בכת

נגדיו של חבר כשהוא ערום או
שליכט נגדי חבר או שהטביל את
נגדיו נכסו כחופן דנגדיו של כותי
כשהן מדר לא נגעו בנגדיו של חבר
כשדרם עליהן ואחכ נגעו בנגדיו
של חבר שדרם כותי עליהן כתיבו
לא שרפיין תרומה עליה דאי משו
טומאת עה הא טביל ליה ואי
משום כובעל כדה שמה לא בעל
בקרוב וכבר עברו ימי טומאת
וסלקא ליה טבילה ואם תמני לומ
בעל בקרוב שמה לא הית אשע

יושבת על דם טמא אלא על דם טהור והוי ספק מטיקא ואספק מטיקא לא אדשיכין ערומה: כ פירושו
ללכת בדרכי ישראל הרי חזן בישראל אבל סתמא הרי חזן ככותיות: ר' יוסי אומר לעולם חזן בישראל וסתמא
חזן בישראליות ואין הלכה כר' יוסי: ג דס נכרית ג' ש טהרין ואעב דכרוקה וכמימי רגליה מודו כ' כ
דרכן גודו עליהן להיות בזבין לכל דבריהן אפי הכי דמה טהור דשידוד בה דבין לשהי הכרא דטומאתן
דרכן כי היכי דלא כשרפו עליהן תרומה וקדשו: ודרם טהור של מצורעת ואעב דמעכות של מצורעת
כגון רוקה ומימי רגליה הוא אב העומתה כשל זב אפי הכי דס טהור שלה טהור דלאו מעין הוא דדומיא
דדוק בעינן שמתעבל ויווא: כרוקה וכמימי רגליה דמטמאין לחין ואין מטמאין יבשין והך היכרא הוא
דעבור גבי דס נכרית דמטמא מדרבנן שגורו עליהם שיהו כזבין לכל דבריהן דאלו דישאלית מטמא דס
לא יבש ודכרית לח ולא יבש כרוק וכמימי רגליה דאין מטמאין יבשין ודרם טהור של מצורעת כמו אעב
דרם דלאו מעין הוא דין מעין אית ליה דרמנא דבייה מקרא דכתיב לזכר ולבקבה לזכר לרבות מעינותיו
ולבקבה לרבות מעינותיה ואמרינן מעינותיה דמאי אלימא שאר מעינותיה כגון רוקה ומימי רגליה דאתו
מזב דכתיב ביה וכי ידוק הזב ואסיה כפאי שאר מעינות מוכר כפקא דכיון דאתי כמי מצורע למעינותיו אתרבי
מצורעת לכל מעינותיה דאיכא דכונעיה בזכר אלא לדמה דליתיה בזכר וכיון דרבייה רחמא לדמה שיהי
כרוקה וכמימי רגליה אם כן מה רוקה ומימי רגליה מטמאין לחין ואין מטמאין יבשין דמה כן: דס היוולדת
שעברו ימי טומאת לדה ולא טבלה: ג' שאין כרוקה וכמימי רגליה מטמא לח ואינו מטמא יבש ואעב דרם
טהור הוא דכיומי תלא רחמא והא עליו וליכא לטמאיה כמי משום מעין דהא אין מתעבל ויבא אפי' הכי
דבין גודו עזרה עליה הויאל ולא טבלה וטמאה היא גזרה אחר ז' אטו תך ז' ומיהו לא גזיר שיטמא לח ויבש
כלפני ז' כי היכי דלהוי ליה הכרא דלדעבו דטומאתו דרכן: ובה אומר דמטמא לח ויבש דהוה מתנו מן העור
כל זמן שלא טבלה דכרביה ביומי וטבילה תלא רחמא וכל זמן שלא טבלה הרי דמה לאחר ז' כלפני ז':
ומודי' היוולדת בזב אם בעת לדתה היתה זבה שהיא כריכה לספור ז' נקיים קודם שתמטר וילדה ולא
כפרה מודים כ' לכה שדמה טמא לח ויבש אעפ שעברו שבעתימי לדה לזכר ושמועם לבקבה שדמה של
זבה לעולם הוא בטומאתו מן התורה עד שתספור ז' נקיים: ד המקשה כרם הכי קאמ' המקשה בליתיה
ביום כדתה ודאתה דס בהקשותה הרי הוא נדה דלא טהרה תורה לרם קושי אלא בלא יום של ימי זבה אכר
בית' של נדה לא טהרה רחמא: קשתה מחמת ולד ג' ימים בתוך ימי יום של ימי זבה ודאתה כל שלשתן
ימי רגופי: ושפתה שעמדה בשופי וכבחת מחבליה מעת לעת כדכיעי וילדה אנלאו מלתא דמי שראית לא

נדה פרק ח

באו מחמת נדה הילכ' הריו ויולדת כוונת אכל אם לא שפתה סמוך ללדתה כל דמי' שראתה מחמת נדה הוא ורחמי' טהוריה מיוכה דכתי' וזכ דמה דמה ממזנת עבת ולא דמה מחמת נדה: לילה ויו דאם שפתה כסחי יום ג' יולדה ויום ד' דשפתה מצת לבעת אין זה שפיו לא אם שפתה לילה ויום שלאחר הלילה כלילי' שבת ויומו והלכ' כל ליעור: ששפתה מן הכער כלמו ושפתה זו שאזרכו אם שפתה מן הכער אבי' שאם שפתה מן הדם

היו שפיו: ה כמה הוא קטנים
לא אשתא לריו ויכה בכל דמי' שפתא: אפי' מ' זכ' אם לא שפ' ויום א' סמוך ללדה לא אשתא לריו ויכה ולא הויא ויולדת כוונת: דים מדשה דיה אם כטהר את הקושי חדש אחד דהיכו ט' אכל קשתה ג' בתוך ז' ימי ויכה בחדש ח' ואשילנו מקשה והולכת כל ע' הריו ויולד' כוונת מחמת ג' ימי' של שמי': אין קשו וימר מכ שבתות שאם קשתה וראתה ג' ימי קודם כ' שבתות והיתה מקשה והולכת כל הכ' שבתות אחרי כן הריו ויולד' כוונת מחמת ג' ימי' שהיו קודם כ' שבתות והלכ' כל יומי ור' שמעון: ו המקשה בתוך פ' של כקבה כגון ששמה לאחר י' של ימי לדה ונמצתה והפילה בתוך שמונים: כל דמים שהיא רואה

ח כמה היא קשויה ר' מאיר אומ' אפי' מהיום ר' יהודה אומר דיה חדשה ר' יוסי ור' שמעון אומר' אין קישוי יותר משתי שבחות ו המקשה בתוך שמוני' של נקבה כל רמי' שהיא רואה טהורי' עד שיצא חולד ור' אליעזר מטשא אצרו לה לר' אליעזר ומה במקום שחחמיר ברם השפוי הקל ברם הקושי מקום שחקל ברם השפוי אינו דין שנקל ברם הקושי אמ' לתן ריו לכא מן הדין לחיו' ככרוף מסח הקל עליה כטומאת ויכה אבל טמאת טומאת נדה: ו כל ז' יום בחוקת טהר' ישבה לה ולא ברקה שגנה נאנסת חודת ולא ברקה טהורה תגיע שעת וסתה ולא ברקה חריוו טמאה רבי מאיר אומר אם היתה בטמאה ותגיע שעת וסתה ולא ברקה הריו וז טהורה מפני שחררה מסלקת את הדמים אבר' ימי הזב וחזרה ושומרת יום כנגד יום הריו אילו בחוקת טומאה

פרק ה יוצא דופן אין יושבין עליו ימי טומאה וימי טהרה ואין חייבין עליו קרבן רבי שמעון אומר הריו זה בילוד כל חדשים מטמאות בבית החיצון שנאמר דם יהיה זוכה בבשרה אבל חזב ובעל קרי אינו מטמא' עד שתצ' טומאתו לחוץ:

ב חז

טהורי' דכל תוך מלאת היו דם טהור: ור' אליעזר מטמאה דכיון דקושי באל לאן דם טהור הוא לא מחמת נדה שבעיה ומיוכה הוא דטהרה רחמא לקשו ולא מכה: שהחמיר ברם השפוי כגון שאר ויולדת שרואה ג' בשפוי ויולדה הריו ויולדת כוונת: היקל ברם הקושי לטהרה מזוכה: מקו' שהיקל ברם השפוי לטהרה מכל טומאה כגון עתך מלאת אינו דין שנקל ברם הקושי לטהרה מכל טומאות ואפי' מכלות: דיו לכא מן הדין כגון קושי של תוך מלאת שאתם למדים מקושי של ע' מא' דיו להיות ככרון קושי דעלמא מה קושי דעלמא טמא ככדה אף קושי דתוך מלאת טמא ככדה: ו כל ז' יום שאחר שבעת ימי כדה בחוקת טהרה ואיכה נריכה לכרוך עמינה דהלכ' למשה עמכי שאין בין נדה לכדה פחות: ז' יום: ישבה לה ולא בדק' מתכו' חסורי' מחסרא והכי קתיבי בני כתיבני בדק' ויכה ולא בדקה הוידה ולא בדקה טהור': הניעה שעת וסתה ולא בדקה אבי' שדקה אכל וטמאה טהורה הואיל ולא בדק' כשבעת וסתה טמאה דאחר בזמנא בל: ביהמבוא מחמת לטמי' או חיל שפ' לעור ואין הלכ' כדע: אבל ימי הזב והזכה ז' ימי' קיפי' שדריכי' לספור: וש מרת יום כגון הרואה יום אחד או ז' ימי' כמי ויכתי' איכה סופרת לא יום אחד בכקיות וטובלת לערב וטהורה לבעלה: הריו לו בחוקת טומאה כיון ששפתה מעינה וראתה היום אפי' דתוך ז' ימי' הויא למחר בחוקת טומאה:

יוצא

דופן אשה שפתי' רחמה ע' סס והזיאו העובר לחון וכתיבפאת: אין יושבין עליו ימי טומאה ולזכר ושבעים לנקבה: וימי טהרה ואין לה דם טהור: ואין חייבין עליו קרבן של יולד' דכתיב אשה כי תוריע ויולדה עד שתלך ממקום שזרעת: ר' שמעון אומר הריו זה בילוד שאמר ואם כקבה תלך לרבות יוצא דופן ואין להלכ' כר' שמעון: כל הכשי' מטמאות בכרה משיבא הדם מן המקור והגיע לבית החזון ואפי' דהעמידוהו כותלי' בית הרחם ולא פירש לחון דכתיב דם יהיה וכה בכשרה מלמד שטמא' אבי' מערין הוא בכשרה ובית החזון מקרי מקום שהאבר דש בו בשעת ביאה: אין מטמאין עד שתבא טומאתן לחון דכתיב כוב איש כי יהיה זב מעשרו עד שתבא זכבו מעשרו ונבעל קרי כתיב אשר תבא ממנו שכבת

נדה פרק ה

רע: כ שזדעשעו אבריו שנעקרה שכבת זרע מגופו: אוחז באדם ואלעג דכל האוחז באמה ומטעין כל
מביא מכול לבעול הכא כיון דבעקרה שכבת זרע שוב אינו חוזר ומתאמס לביקר עוד מיד באותה שעה:
ומטעין זכר ופכעזרע ככל סקן לארס היובל מעצמו אבל הבעה מיוזם טמא עד שיגביע כעדהש: ג
מטמא: בדה אס רחמה דס: בת ימינו מטמאה בזיבה אס רחמה ג' ימים רכופים למקד: ד לכל דס פירוש

בטען ז' דס נדה היא הילכאל לה
לטמא בזיבה דהיינו לחיות זכה
גדולה עד ימינו: עמוק בן יום
אחד מטמאה בזיבה דכתיב אס אש
כזיבה זכ ל' מד על עמוק בן
יומו מטמא בזיבה: והטעם
בכנישת דגבי כנישת כניש אדם כי
יהיה כעוד בשני איתנו בן יומ
אדם הוא דארס כל שהעשעש:
ומטמא כמא מת דכתיב ועל
הכפשות אשר היו אס נפש כל שהו
זווקק ליבוס אס כולל יום אחד
קודם מיתת אחיו אבל מלד לאח
מיתת אחיו אינו זוקק דכתיב כי
ישב אחר יאדו שהיתה להם ישיבה

אח' בעולם: ושדור מן היובל אס כולל
לאח מיתת אביו וזויה שעה אח' ומת אבל כל זמן שמעבד אינו מתערה
ליבס: ומאכיל בעדיו וז' ישראל שבישת לכהן ומת וכולד בן לאח' יתיהא אוכלת בשביל ג' ב' שכולד כדכתי'
וילד בית והס יאכלו בלחמו ודרסיקן יאכליו: את אדם אבל הניחה מעבדת אוה אובלת בשבילו עד שיולד:
ופוכל מן הערומה כגון כהן שהיו לו שני נשים אחת גרוש' שעבר ונשאת כשהיא גרוש' ונשאת שאינ' גרוש' וס' לו
גב' למשאינה גרושה ועבדו שפסלו להן בידושה אוכל' בתרומת כספיהן: דכתי' וכהן כי יקנה נפש חסין ככפשו
לזכין יום אחד מן הגומ' והוא חלל ויש לו חלק בעבדו ופוסל את כלן מן התרומ' דאין ברירה לדעת מי מתע
מעבד לחלקו ודוקא בן יום אחד דראוי לירוסה אבל כל זמן שלא כולד אוכל' כלן דאין זכיה לטעור: ומת'
ומפחיל לחלל את האס אס גמתו אמו ביום שכולד הדי הוא כוהלה וכפמת הוא בחין חסיו מחביו יורש' היימנו
כפסי אמו: אבל עבד שכמעט אס מתה מעבד' אינו כוחל את אמו להכחיל ללחיו מאביו שהרי מת הוא קודם
אמו ואין החן יורש את אמו בקבר להכחיל ללחיו מאביו: וההורגו הייב דכתיב ויש כי יבה כל נפש אבל
תקום: כמתן שלב שחייבו להתאכל עליו והכי עליו דקיס להו בגויה שכלו לא להדשו אבל לא קיס להו
שכלו לו הדשו חין הייבין להתאכל עליו עד שיהיה בן אחד ושלא יום: ד מתקדשת בבית אס
שכרה אכיה לכך: ואס בא עליה ועס קנאה להיות אשתו לכל דבר יורשה ומטמא לה וזכה בכסוי אחיה
ומטעין עליה משום אשת אס אס קבל בה אכיה קדושין מאחר זכא עליה אחר כהרע עליה דביאתה
ביאה: וטעמיהא את בועלה אס היא כדה אבל פחות מכן ארע' שהיא מטמאה במגע' קודם מטמאה
את בועלה משום דבעל כדה לבומאת שבעה אלא משום כונע וזלומאת ערב: תחתן של בעל כדה
כעליו של זכ שמטמאה אוכלין ומסקין ולא אדם וכלים: מן הפסולין כגון ג' ועבד ונתן ממזר או חלל
פסלה מיתות אכיה אס היא בת כהן: מכל העריות כגון אכיה או חשיה: והיא פטורה מפני שהיא
קטנה וחיה בת עובדים: כגונת אכנע בעין שדומע וחוזר לכמות שהיה אף כגון חוזרת כעלה כס'
שהיתה: ה' שבת על יבמתו קנאה וזכה בכסוי אחיו ואלעפ שאין קצין לקטן שאבי הכא דמן שאי
אקמה כהלה: ואכונתו ג' עד שיגדיל אס בא לגרשה דקדושי אחיו קדושין גמורין וגרשו של זכ
אינן גרושין גמורין ודוקא כשא עליה לאחר שהגדיל דילה בנע אבל אס לא בא עליה לאחר שהגדיל
גזירה ג' והלכה: ומטמא בדה אס בא עליה בדכתיב דביאתו ביאה לכל דבר: ופוסל כגון ג'

נח פרק ה

סח

עבד או חלל בן ט' שנים שנא על הכהנת פסלה מתרומת חניה : ואינו מאכיל אם הוא כהן וכשא ישראלית
לדנה מאכילה בתרומה לפי שאין קיפו קיפו גמור ואפי האי יכס לקיפיה כהן בואה כדאמרו אפי הכי אינו
מאכילה בתרומה : ופוסל את התרומה אם רבעה על פי עד אחד : ואסקלת על ידו אם יש שני עדים : ו
כדריה כדקיי' אם ידעה לשם מי כדלה ולשם מי הקדישה כדלה כדל :

כדריה קיימין והוא שהביאה שת
שצדו וכן בן שלם עשר כנה ויוס'
אחד כדריו קיימי דוקא כשהביא
שתי שערות : ובדקין כל שנים
שצדה דמהו דתמא הוילא וסמ'
מזר ל' יוס כנהה שמוס' שנה
היכא דלדקקה שלשים יום קמאי
דשנים עשרה ולא ידעה לפרש
לשם מי כדלה תו לא כדדק
ולמוקה כקעה קת' : קודם
לזמן הזה קודם דה של שנים
עשרה לתינוקות וכל יג' לתינוק :

אין כדריהן כדל דקטיס הן :
פגס שיער כמו התאנה
מכסה פניה כך התינוקות שאין
לה סימן לת צדקין ולא כשיצרו
בזמל חפרי הקרני לתבשל ולסוף
סכמים הויל התאנה משיכילת
חיכרית מופשך כך כשיש לה סימן
דדין קנת כידע כהקלא שש
שערות בערת היא : אמר לשון
כונתראקין ונתה מלאה שיש לה
סימן מובהק כדריה והיא בערת :

בזמל חפרי הקרני לתבשל ולסוף
סכמים הויל התאנה משיכילת
חיכרית מופשך כך כשיש לה סימן
דדין קנת כידע כהקלא שש
שערות בערת היא : אמר לשון
כונתראקין ונתה מלאה שיש לה
סימן מובהק כדריה והיא בערת :

בזמל חפרי הקרני לתבשל ולסוף
סכמים הויל התאנה משיכילת
חיכרית מופשך כך כשיש לה סימן
דדין קנת כידע כהקלא שש
שערות בערת היא : אמר לשון
כונתראקין ונתה מלאה שיש לה
סימן מובהק כדריה והיא בערת :

בזמל חפרי הקרני לתבשל ולסוף
סכמים הויל התאנה משיכילת
חיכרית מופשך כך כשיש לה סימן
דדין קנת כידע כהקלא שש
שערות בערת היא : אמר לשון
כונתראקין ונתה מלאה שיש לה
סימן מובהק כדריה והיא בערת :

בזמל חפרי הקרני לתבשל ולסוף
סכמים הויל התאנה משיכילת
חיכרית מופשך כך כשיש לה סימן
דדין קנת כידע כהקלא שש
שערות בערת היא : אמר לשון
כונתראקין ונתה מלאה שיש לה
סימן מובהק כדריה והיא בערת :

בזמל חפרי הקרני לתבשל ולסוף
סכמים הויל התאנה משיכילת
חיכרית מופשך כך כשיש לה סימן
דדין קנת כידע כהקלא שש
שערות בערת היא : אמר לשון
כונתראקין ונתה מלאה שיש לה
סימן מובהק כדריה והיא בערת :

בזמל חפרי הקרני לתבשל ולסוף
סכמים הויל התאנה משיכילת
חיכרית מופשך כך כשיש לה סימן
דדין קנת כידע כהקלא שש
שערות בערת היא : אמר לשון
כונתראקין ונתה מלאה שיש לה
סימן מובהק כדריה והיא בערת :

בזמל חפרי הקרני לתבשל ולסוף
סכמים הויל התאנה משיכילת
חיכרית מופשך כך כשיש לה סימן
דדין קנת כידע כהקלא שש
שערות בערת היא : אמר לשון
כונתראקין ונתה מלאה שיש לה
סימן מובהק כדריה והיא בערת :

בזמל חפרי הקרני לתבשל ולסוף
סכמים הויל התאנה משיכילת
חיכרית מופשך כך כשיש לה סימן
דדין קנת כידע כהקלא שש
שערות בערת היא : אמר לשון
כונתראקין ונתה מלאה שיש לה
סימן מובהק כדריה והיא בערת :

נוה פרק ו

והקב' בת שמנה עשרה אם כראו בה סימני אילוכית הרי זו אילוכית כדכרי בית שמאי ואין הל' כל' אע"פ ז'
בא סימן התחתון שתי שערות שהיא סימן נעדרות: עד שלא בא העליון סימן של דרוך והוא נוהל:

אין חולבתת או מתיבמת משום גדולה היא ששערות סימן מזהבך ועליהו במיטין: אע"פ שאי
אפשר לרובין לבוא סימן העליון בלא התחתון ומי אתא סימן העליון קף על גב דדקון ולא אשכח

פרק ו בית שמאי שהאשה כסהרת לבא לפני האישי *
בא סימן התחתון עד שלא בא העליון או חולצת
או מתיבמת בא העליון עד שלא בא התחתון

אע"פ שאי אפשר ר' מאיר אום' לא חולצת ולא מתיבמת וחכמים
אומר' או חולצ' או מתיבמ' מני שאמרו איפש' להחתק לבא עד

שלא בא העליון אבל לא לעליון לבא עד שלא בא התחתון * ב
כיוצא בו כל כלי חרס שהו' מכנים מוציא ויש שמוציא ואינו מכניש
כל אבר שיש בו צפורן יש בו עצם ויש שיש בו עצם ואי' בו צפורן

ג כל הסטמא מדרס משמא טמא מת ויש שכשטמא טמא מת
ואינו טמא מדרס * ד כל הראוי לרוך דיני נפשו ראו לרוך דיש
מסונג' ויש שראוי לרוך דיני מסונג' ואינו ראו לרוך דיני נפשות *

כל הכשר לרוך כשר להעיד ויש שכשר להעיד ואינו כשר לרוך *
ח

תחתון מיה אמר י' סימן התחתון
ודאי אתא אלא שבאר ממ' לר'
מאי' לא חולבתת ולא מתיבמת דר'
מאיר סביר' ליה אפשר לבוא סימן
עליון בלא תחתון ואכן אתחתון
במיטין הילכ' עדן קטב' היא ולא
חולב' ולא מתיבמ' מ' מאי' לטעמיה
דאח' קטן וקטנה לא חולבים ולא
מיכמי' קטן שמא ימכ' סדים וקטב'
שמה' תננה' אילוכית: או חולבתת
או מתיבמ' ואפי' היא קטב' מתיבמת
לרוב' דלא חיישי' למינעמא שמה'
תעבא' אילוכית דרוב' כשים אוכן
אפילונית מיה' למלכ' בשב' שתהא
גדולה אפי' לרוב' דקיש' כתי' בפרס'

ומקשי' אשה לאיש והלכ' כחכמי': מטמי שאמרו אפשר לתחתון לבוא וכו' אע"פ דתנב' כריש' הדר מביה ומכא'
אחריתי משו דרבי' למסמך לז' כיוונ' בו וכו' דדמי ליה: ז כל כלי חרס שהו' מכנים משקה כשמיטיו על

המז' בו נקב גדול שהו' ככסי' לתוכו כש' שאם כותן המז' לתוכו יונא' המשק' לחזק' אכל' יש כקב קטן שמיטיו
ואינו מכניש וכפס' מינה להא' דקל' דכלי חרס שלם שניקב אינו פסול לקדש בו מני הטאת' דהיכו' לתת' בתינו

מים של אשר פרה עד שניקב כקב גדול ככוס משקה אכל' כקב קטן כמיטיו משקה לא כפיס' מיערות
כלי ולא מפסיל' דכתי' ולעולם אין כקב קטן כמיטיו משקה מיערות כלי' לא הנסטרא כלבד' דהינדוסה'

כלי שיחדו למלכותו מים ולהשתמש בו אם כקב כמיטיו משק' בטל מיערות כלי' שאין אומרים הנא' נסתרא'
אחרת וכשים תחת נסטרא' זו לקבל' המשקה היונא' אכל' כלי' שלם שניקב כמיטיו משקה לא בטיל' ומכלים' לפי

טאדם הם עלי' ואימי' שברו ומשתמש בו ומביא שבר' כלי' ממי הטאת' פסול לנסטרא' עמו' לנמי' הטאת': כל אשר
פירוש' דמתיב' כל כלי חרס הפסול' למי הטאת' פסול לנסטרא' עמו' לנמי' הטאת': כל אשר

שים בו צפורן כגון אצבע יתרה שבאצבעות היד אם יש בה צפורן חסוכה אכר' ומטמא' כמנע' וכמנע' יבאכל'
כאכר' שיש בו עצם שמטמא' באהל' ואפי' אי' ליכ' כוית' בשד' דקל' האכרים אין להם שיצור: ויש שיש בו עצם ולא

חשיבא' אכר' אם יותרת' היא כיון שאין בו צפורן ומטמאה' כמנע' וכמנע' ואיכה' טמאה' באהל' כל זמן שאין בה
כוית' בשד' יחי' לאו יותרת' היא ודאי' מטמאה' באהל' משום אכר' אע"פ דאין צפורן' ואע"פ דליכא' כוית' כשר':

א כל הנוטא' במדרס הזב' כל כלי הראוי להיות אב' הנוטא' במדרס הזב' כגון כלי המיוחדת לפסח' ומושב'
ראוי להיות אב' הנוטא' אם נגע' במת' או בטמא' באהל' המת' ויש שהו' כלי נגמור' לקבל' כל טומאות' וכפס'
אב' הנוטא' ע"י מת' ואינו נכפשה' אב' הנוטא' ע"י הזב' במדרס כגון אם כפה הזב' סאה וישב' עליה' או תרסק'

וישב' עליה' אין איתו' כלי' טמא' מדרס' להיות נכפשה' אב' הנוטא' לא ראשון' לטומאה' כיוצא' על זב' דכתיב'
אשר יגע' עליו הזב' מי שמוחד' לשיבה' יבא' זה שאומרים לו עמוד' וכפשה' מלאכתבו' אכל' אם נגע' במת' נכפשה'
אב' הנוטא' שאין אומרים' בטמא' מת' עמוד' וכפשה' מלאכתבו': ד כל הראוי לרוך דיני כפשות' כל
שכן' שראוי' לרוך דיני' ממונות': ויש שראוי' לרוך דיני' ממונות' כגון סומא' באחת' מעיניו' ומתיבתי' רבי' מאיר' הוא דדריש' קודא' דכתיב'
ויש' שפסל' להעיד' ואינו' כשר' לרוך כגון סומא' באחת' מעיניו' ומתיבתי' רבי' מאיר' הוא דדריש' קודא' דכתיב'
ועל' פיהם' יהיה' כל ריב' וכל' נגע' ונקיש' ריב' לנגע' מה נגע' שלא' כגומא' דכתיב' לכל' מראה' עיני' הכתן

נדה פרק ו

ס ט

איך ידע שלם כמותו ואין הלכ' כהאי סתמא דחכמי פלוגי עליה דר' מאיר ואמרו דכי היכי דאשכחן דגמר דין כשר כליהה ג' ש' אין רואים כנעני כליהה הכי כמי קומא ביה מעביכו כשר לדין אינע שאיכו כשר לריות את הכנעני: ה כל שחייב במעשרו מטומא נמאת אוכל' דאין לך דכר חייב במעשר שאיכו אוכל: ויש מטמא טומאת אוכל' ואיכו חייב במעשרו כגון כשר דמי וכתי שאיכו גדולי קרקע: ו כל שחייב בפאה חייב במעשרו דגבי פאה תנן כלל

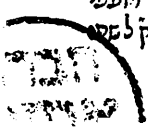
אמרנו בפ' כל שהוא אוכל וכשמו וגדלו מן הארץ ומכניסו לקיום ולקיימתו כאלו חייב בפאה ולא נבי מעשר תנן כל שהוא אוכל וכשמו וגדלו מן הארץ חייב במעשר ו ומכניסו לקיום ולקיימתו כאלו לא קתני כג' ידן שאי מכניסו לקיום ותאל' וכיוצ' בה שאין לקיימתו כאלו חייב' במעשרו ופטורי מן הפאה: ו כל שחייב בראשית הגז רחלים ואילי בלבד חייב במתנות הדורע והלחיים והקב': ויש שחייב במתנות שחייב הנותנו לשדור ועני וכנשים: ו ויש שיש לו שניע' ואין לו בייעור כגון הדביר' ששדסם כשאר בקרקע כן בימו' החמה בין כימו' הנשמי' כמו הלוק שטוס והלדכה שקורע כעדי כעבע וכלע' מוכלל' דכיון שאין כלין לפולם מן השדה

ה כל שחייב במעשרות מטמא טומאת אוכלים ויש שמטמא שוטמא אוכלין ואינו חייב במעשרות ו כל שחייב בפאה חייב במעשרות ויש שחייב במעשרות ואינו חייב בפאה ו כל שחייב בראשית הגז חייב במתנות ויש שחייב במתנות ואינו חייב בראשית הגז ו כל שיש לו ביתור ויש לו שביעית ויש לו סנפיר ויש שיש לו סנפיר ואין לו שקש' כל שיש לו קרנים ויש לו טלפים ויש שיש לו טלפים ואין לו קרנים ו כל הטעון ברכה לאחריו טעון ברכה לפניו ויש שמעון ברכה לפניו דאין טעון ברכה לאחריו ו יא תנוקת שהביאה שתי שער' או חולצת או מתיבמת וחיבת בכל מצוה האסורות בתורה וכן תנוק שהביאה שתי שערות חייב בכל מצות האסור' בתורה וראוי להיות בן סורר וכוורא משי' שתי שערות עד שיקף זקן התחתון ולא העליון אלא שדברו חכמים בלשון בקייה תנוקת שהביאה שתי שערות אינה יכולה למאן רבי יהודה אומר עד שירבה השחור ו יב שתי שערות האסורות בפרה ובגנעים והאסורות בכל מקום כדו למוף האשן לעקרן דברו רבי ישמעאל רבי אליעזר

אמר

אין חייב לבער מן הבית דכתי' ולבהמתך ולמיה אשר בארנך כל זמן שהיה אוכלת נשדה האכל לבהמתך מן הבית כלה למיה מן השדה כלה לבהמתך מן הבית וכל הכך דל' כלו למיה מן השדה אין צריך לבערם מן הבית: ט קשקשת מלבוש של דג הקבוצ בו: סנפיר כנפים שפוחם בהן וכל שיש לו קשקשת כדוע שיש לו כנפיו ואין בריך לבדוק אחריו עוד שדג טהור הוא: ויש שיש לו סנפיר והוא דג טמא שאין לו קשקשת: יג לו טלפים פרסותיו סדוקות שאין קרבי' לא לבהמה ולמיה טהור: ואין לו סנפיר והוא דג טמא שאין לו קשקשת: יד אין לו קרבים: ו ויש שטעון ברכה לפניו ואין טעון ברכה לאחריו כגון נצית ותפלה ומזוזה שפיר סכה ולולב שמדכין עליהן עובר לפשייתן ואין טעוני' ברכה לאחריון: יא תנוקת שהביאה שני אלא יב שנה ויום א': ותולדת או מתיבט' אינ' דת' חייבת בכל מנות האמור' ונתורה אנטריך למתיב' חולב' או מתיבמת דמיה דתימ' איש כתי' בפרש' ואם לא יחפזן האיש הילכ' קטן לא חליץ אכל אשה דלא בתי' בפרש' לא יבטני בין גדולה בין קטנה חולצת או מתיבט' קמל' דאין אימית' שבער' אין אי לא לא מאי טעם דמקשיבין אשה לאיש אכן התנוקת שהביאה שבער' לאחר' יג שנה ויום א' וקמי' יב לכך י'ג לזכר איכו סימן' לא שזמא: ודאין להחית בין סורר ומורא מתיבט' שבער' יעד שיקוף זקן התחתון אכל קודם שיביא' שבער' לאו ע' עוכסיה הוא ולאחר שיקוף זקן התחתון דאין להוליד ורממא' אמר בן ולא דאין להיות אב: התחתון ולא העליון כלומר באין זו קשקשת זקן אמרו בתחתון של מטה ולא בעליון: עד שירכה השחור שיחזיר אותו מקום מעשרו הרכה ופסק הספלה שהבית ממאכזת עד שתהא בת' יב שנה ויום אחד ולאחר זמן' אם הביאה סימנים איר' יכולה למאן ואם לא הביאה סימנים ממאכזת והולכת ואפילו עד שתהא בת' עשרים שנה ויראו בה סימני' אילוכית והיא כשלא בא עליה לאחר שהיו לה יב שנה ויום אחד אכל' אם בא עליה לאחר זמן' זה שוב איכה יכולה למאן ואעפי שלא כדאין בה סימנים חיישיבין שמה הביאה כ' שערות וכפרו: יב

שערות



גדה פרק ז

צמרות שהורית פסולתיה : וכנשם שער לבן קל כתב מצטע שער פנים : והאמרות ככל מקום כתבין
ובתיכונות : לקרון לאחוז מעט : שהוכטלות בונן של מפסדים והיו שיעורו דכח והלב כדברי כלן להחמיר
ומשקנרות ככפון דהיו שיעור זוטא מכלהו לא ממאכה שחא גדולה היו ולעבין חליפה איכה חולנת עד
לאיכה שיעור רבא דכלהו : יג

פתח כדחיה לודע מתי יתחילו
אז יוש שכין כדה לגדה דהא לא
ידעה אימת חזאי : וחוששת משום
זנב אם עברו עליה שלש ימו זיבה
משלבב חלוק זה ומנא עליו כתם
גדול שיעור ג' גריסין ועוד כלומר
מעט יותר, ונ' גריסין מספקין
לחז' דלמ' כל דחא ומחא כחד יומ
והיא זכה גדולה מספק ואע"ג
דבמקו' א' ד במחלו ומכתי' אומרי'
אין בכתמי' משום זנב במרחא מוקי
מלתיה דמפסיד דהכא כחידא'

פרק ז

דם חדרה ובשר חמרת מסמאין לחין ומטכאין
יבשים אבל הזוב וחניע יחרוק וחשרין והגבלות
חושבת

ואז דל' מניכין אנטויגמוס היא תוד' ל' חניכה בן אנטויגמוס שאם לבשה ג' חלוקות לבנות, ב' ימים מומי זיבה
חלוק ליו' ומנא' ככל אחת מהן כתם דחוששת לזיבות ואין צד' לזמ' אם ראתה ב' ימי' דם יומתה וכן לבשה חלוק
סדוק לה ומנא' כב' ימים דפסטי שאוששת לזיבות ולא בחלק ל' חניכ' בן אנטויגמוס דהוא חכמי' דמתי' א' מל'
קלות שנתחלוק אחד ג' ימי' טעמי' זיבתה ולבסוף מנאה כתם גדול ש' עור ג' גריסין ועוד במקו' אחד או אפי' ב'
מקומו' דאיהו חדר כב' א' איכה חוששת לזיב' הואיל ולא היו הכתמי' ב' חלוקות ג' מאיד' ודכ' דל' פל' ג' ע' ג' ג'
סדרי' כשמאכה שיעור ג' גריסין ועוד בחלוק אחד בין במקו' אחד בין ב' מקומו' חוששת לזיבות ואין הלכ' כר' מניכין
בן אנטויגמוס : יד הרואה יו' א' שהא' סוף ימו זיבה ולמחר מתחיל' ימו כדה בין השמשו' ספק יו' הוא זמיו ד'
זיבה ספק א' א' ויחלתי' כדה תחלת כדה וסוף כדה בגמר מוכרש דהכי קתני תחלת כדה וסוף זיבה ובשמיני
לבדת סוף כדה זנתמלת זיב' כלו' בין השמשו' של יו' אם לילה הוא הרי דאיי' תחלת כדה וחם יו' הרי דהי' ד'
של סוף זיבה ואם ראתה ב' ימי' קודם לכן חוששת משום זיבה וכן אם ראתה בז' לבדתה בין השמשות מבסקין
פמי' א' לילה הוא הרי דהי' דם של פסולת זיבה ואם תראה פמי' אחרי' כן חוששת משום זיבה ואם יום הוא
הרי דחיינה סוף ימי' כדה אע"ג שהיא ב' ימי' א' איכה זכה יום מל' כר' יום פ' לכב' בין השמשו' לכל' כל'
כאזי מל' סדרי' בין השמשו' ספק דם טמא ספק דם טמא ואם תראה ב' ימי' אחרי' חזון ימו הרי היא זכה מספק
ומני' קרבן ואיב' כאכל שכל הטעמי' מביאות קרבן ואיבו' כאכל : השוטו' לטעמי' שאין יודעו' מתי ימו כדה ומתי
זיבה קדי' שוטו' : עד שאתה מתקין את השוטו' את השוטו' הללו שדלו' בשעת הספק בואו' ותקבו' את הפקדות
שדלו' בשעת זדאיתו' נריכו' תיקון ולכרי' ימי' שמורן ותשמין' כגון הכן דחייני' ככרית מי' שדאה' יו' א' טמא'
יום אחד טמור כל יומה ותמיד היא דואה' כיום ולא כלילה שאשמת שמייני' ליו' שדאה' ב' ראה' ראשונ' שהי'
טמור הוא שהרי' ב' לערב טמלה ולא תראה עד ט' הילכ' משמשת שמייני' שלם לילה יום ובלילה של' אחריו' שהיא
ב' היא ט' ומשמת ל' לילות מתוך יו' יום לראיה' ראשונ' שהרי' אשה זו לא תהא זכה לעולם שאיב' רזאה' בדבשמי'
וכשהי' רואה ט' תהא שומרת ויתשמש כלילה ותראה ט' ותשמור יו' ותשמש כלילה הרי שתי' ותראה ב' י'
ותשמור ד' ותשמש כלילה הרי ג' ותראה ט' ותשמור יו' ותשמש כערב הרי ארבעה וכי' תראה ותשמור יו' הרי
כלו' ימי' ולא שמשא' ל' לילה לבד שמיני' וכלו' ותשמש אחרון איבו' בתוך יו' ולמחר ביט' כשדאה' תהא תחלת
כדה שהרי' שלמו' א' שבין כדה לבד וחומר' למיכ' שאמרו' והכי איכ' טובא' שדריכו' תקון לימי' תשמישן וכלת'
מוינת' להו' בכרית' במרחא' בפרקין :

דם

הכד' מטעמי' לחין דכתי' והדוה' כדתי' מה שזכ' מוכה טמא' כמות וכשעה שזכ' לה' הוא : ומטעמי' יבשים
דכתי' דם ויהי' זבה כהווייתו' היא' ואע"ג שכתב' וכן וכן הקמת מטעמי' ב' דכתי' או בע"כ אדם דחייני'
דגמס

נדה פרק ד

ע

העב מיה עבט עבט אף כשרי יבט: והכיע דיוק דך שייב על כעבוע ואכי שמעתי ליה חורדת מתן הסומט ומעטבו
הזה תן וחוה אכ העומת: עטמאלי לקון ואי עטמאלי יבטי יסוב מטותא לח ולא יבט דכתיב דר כשרו את זוכו כעון
דיי עסוק לח כמנווודר ריוו על זקמיה הכיע והדוק דכתיב ובי דיוק ובעת שידוק לח הוא: והשרץ כל זמן
שסדרה קיימת והעטמו מחוכרו כשרל הוליל וזכרתי בכרת כלת קווא נחשב: והנכלה דכתיב כל הכועב נחס

וחשבב זרע מטמאין לחין נאון מטמאין ובשון ואם יבתיק לחשרות
הל חורד לכמו שאן מטמאין לחין ומטמאין יבטיק נכמחתיא שריותין
בפרשון מעת לעת ר' יוסי או בשר חמת יבט ואינו יוכל לחשרות
ולחורד לכמות שחיה שחורד ב השרץ שנמצא בסבוי מטמא
למפרע עד שיאמר בדקתי את הטבוי הזה ולא היה בו שרץ או עד
שעת בכור וכן בהם שנמצא בחלוק פטם למפרע עד שיאמר בדקתי
את החלוק הזה ולא היה בו כהם או עד שעת הכבוסו מטמאין לח
מן יבט ר' שמעון אוסר היבט מטמא למפרע הלח ואינו מטמא
לא עד שעת שיאמר יכול לחורד ולהיתלה: ג כל הכתם
הבוא טרקס שחורין רבי יחודה מטמא מפני שחם גרים ושועין
הבוא מבין הגרים שחורין מבין ישראל ומבין הכותים רבי מאיר
מטמא והכמים מטהרים מפני שלא נחשרו על כתמיהן ד
כל הכתמי הנמצא בם שחורין חוץ מן הנמצא בחרדי ובסבוב
בית השומאוי בי השומאוי של כותי מטמא באהל מפני שחם קוברין
שם את הנפלים רבי יודן אוסר לא היו קוברין לא משליכין ורחי
גוררתן: ה גאמנים ילוד קברנו שם את הנפלים או לא קברנו
באמנים ולומר על הכתם אם בבריה אם לא בבריה גאמני על ציון

קבר

בעת כנוסיהן: היבט מטמא למפרע עד שעת בכור דליכ ליה מלאח כבוד מיד כפל אהל הלח אימיה
למפרע לא עד שעה שכולל לומר אם כפל בכותו יו עדין הוא ויכול להיות עכשו לח אהל עד שעת הכבוד לומר
מדינה לא דהא לח הוא ואי עזיה שעת כפל הוה מתעבדי יבט ודוק בשרץ הוא דפליג ד' משמשו בן לח ליבט
אבל ככתם אפי' לח מטמא למפרע עד שעת כנוס דליומו יבט הוה ומיח הוא דכפול עליה אהל בשרץ לויכ למיח
פכי דאי איתיהי כפול עליה חמרטוי אגרטט ואין הלכ כלש: ג הכחי מרקס שהן גוים ודמן טהור
ואתה דרב גזרו על הגוי שיהיו בגוי לכל דבריה על כתייה לח גזרו מרקס בין קדם ובין שור מתרומיכ בין קדם
בין מרגה שהן גרים ודמן טע: וטועי כלמו לא כמיש כלי הוא ואין מעביעי פת כתייה חילכ חושיפ סמ כתייה
אל אשה כדה הן: הבאי עיני הגוי טהורי דלא גזרו דכל על כתייה כיו דדוקן ודאי טהורין התרי ימכין ישראל
ומכין הכותי ר' מאיר מטעמיה חסורי עהטר והכי קתמי מבין ישראל ומכין הכותי טמאין דכותי גרי אמת הן
ודמן טע: כתייה הטמאי בערי ישראל דהינו במקון גלוי טהורי דלא כחשורו על כתייהן ואכזמש ומכני לט
הכעמאי בערי כותי ר' עזיר מטע דכותי כחשורו על כתייהן והכמי מטהרי שלא כחשורו על כתייהן ומכני
להן ותלין להון כתם כדס קיה או כהמה דאלו דס אשה כדה לא היה כמבא במקום גלוי דכנהו כמי מתכני
להו ישראל וכד כפיקו החלכ דכותן הוה גזרו על הכותי להו בגוי לכל דבריה וכתייהן טהורי ככתייהן
ד בכל מקו כמקו ישראל וטהורי שמקתן אינן ערס כדה דאכזמי יאכזמי להוביית הטמאין חדר שהנטי
עשתמשו כובימי כדוקן: פס לפי שעה כדי שיסלקו אותן לח: חזון ולמי שאין חנו וידעי אם הסידי חזון
אם לאו מטמאין באהל: ה כחמי לומר קברנו דטומא פתמדי דלוריתא הוא וכגון שכהן כותי עומד שם
נתרומה בידוע ואוכלה דליכ לממש שםא תרומה טמא הוא וכלא הכי אי כחמי דלית להו ולפי עור לא התן
עבשול ולא אכפת להו אם אמו מוטמא על שיהי: אש בפרק אש לא כבדס והוא שראיהו עובר וגזרו בת

דאי

נה פרק ח

דאי לאו דידע ללאו בכור הוא לא עבר אדאורייתא דכתיב לא תעבוד בכור שורך ולא תגזו בכור נאכל ד כאמריש על כיון קצרת לביין מקום הקבר וסומכים עליהו ואצט דמדרכין הוא כיון דכתיבא והיין בית דכתיב וראה עגש אדם וכנה אכלו כיון : לא על הסככות אלן המיטך על הארץ ועכסיו מובדלים וידוע ודאי שיש קבר תחת אחת האהלות ואין ידוע אי זה הוא ובא כותי והעיד על אחד זה טהור אינו כחאסן לפני שמימי אש על הספק : ולא על הפרעות

אכניסו גדולות כולטות מן הגדר וקברו תחת אחת מהן ואין אנו יודעים תחת איזו מהן ובא כותי והעיד על מקצתן שהן טהורות אינו באמת משו' דלמסקין לא חייש :

בית הפרס שדה שחמש בה קבר וכל מאה אמה של סביבות הקבר אוקומינהו רבנן בחוק' טומא' שאי גבלה המדרשה והוליכה עגש כשערה מן המת ופרס' לשון דבר פרוס ושכור שצנעו של מת כפרסו שס ומשי אחרים שמעתי על שס שפרסות בני אדם כמעטם ללכת שס מפני הטומאה : זה הכלל לאתווי תמוזי ויין כסך שאין כותי באמן לומר עד כהן תחוס שבת דתמוזיין דרבנן וכותי' לא סבירא להו וכן אין כחאמריש על יין כסך לפי שאין כזריים מומעו גוי וכל הדברי' הללו לא באמרו לא כדורו' קראשמיס אבל כיומן הזה הן כגוי' לכל דבריהם :

בית הפרס שדה שחמש בה קבר וכל מאה אמה של סביבות הקבר אוקומינהו רבנן בחוק' טומא' שאי גבלה המדרשה והוליכה עגש כשערה מן המת ופרס' לשון דבר פרוס ושכור שצנעו של מת כפרסו שס ומשי אחרים שמעתי על שס שפרסות בני אדם כמעטם ללכת שס מפני הטומאה : זה הכלל לאתווי תמוזי ויין כסך שאין כותי באמן לומר עד כהן תחוס שבת דתמוזיין דרבנן וכותי' לא סבירא להו וכן אין כחאמריש על יין כסך לפי שאין כזריים מומעו גוי וכל הדברי' הללו לא באמרו לא כדורו' קראשמיס אבל כיומן הזה הן כגוי' לכל דבריהם :

בית הפרס שדה שחמש בה קבר וכל מאה אמה של סביבות הקבר אוקומינהו רבנן בחוק' טומא' שאי גבלה המדרשה והוליכה עגש כשערה מן המת ופרס' לשון דבר פרוס ושכור שצנעו של מת כפרסו שס ומשי אחרים שמעתי על שס שפרסות בני אדם כמעטם ללכת שס מפני הטומאה : זה הכלל לאתווי תמוזי ויין כסך שאין כותי באמן לומר עד כהן תחוס שבת דתמוזיין דרבנן וכותי' לא סבירא להו וכן אין כחאמריש על יין כסך לפי שאין כזריים מומעו גוי וכל הדברי' הללו לא באמרו לא כדורו' קראשמיס אבל כיומן הזה הן כגוי' לכל דבריהם :

הרואה כתם כנגד בית התורה כי הערין :

טומאה דאיכא למימר דס מותוין מקום כפל : על עקבה זמנין דמתרמי ונבע באותו מקום : ועל ראש גזילה דכהדי דפעגא מתרמי גודל שזכרנה להיות תחת אותו מקום והס מוטף עליו : על שוקה ועל פרסותיה מעכמיס טומאה כשארס עומד ומתכר רגליו ושוקיו זו כזו כל מה שמחבר מהם זו עם זו קרוי לפכי' : ממחין מוכאן ומכאן : ועל הגדדין אחורי השוק כל גובהה כנגד העקב ולפניו כל גובהה כנגד הרגל קרוי' דדרי' : מן החגור ולמטה כנגד בית התורה הוא : אם מוגיע כנגד בית התורה כגון שמימי' כדראש בית ירה סמוך ל יד שפעמי' שופטותן מודועה ונכפל כנגד מטה : ואם לאו שלא כנגד בית התורה כגון שמימי' סמוך לכתפה : שהוא חזור פעמי' שראש החלוק כהסך כנגד פניה של מטה : וכן בפוליון מוטפת שהיא מתכסה בו : ב ותולה הכתם שמכאה בכל דבר שהיו יכולה לתלו' לזו' שלא ממכ' היה : מאכזבת ככה : עד כמה היא תולה בדס ומאכזבת : עד כזריים אבל טפי מהכי אין לא הרגה לא וחי' הלכ' כר' מתיב' כן אכתיובום : ותלו' זכב' וכבעלה השוכני' ור' מתיב' פליגי' אתך דאמ' הרגה טפי מהכי אין לא הרגה לא וחי' הלכ' כר' מתיב' כן אכתיובום : ותלו' זכב' וכבעלה השוכני' אבלה אם יש בהן מזה לזו שכתם זה מהן היה : ואם יש בה מכה שהעלת' קדום והיא יכול' להתגלע לתולה' מלפון לפני העללע הדיב כלומ' שיסור הקדום ויחלף ותגלע' ה המכ' ונכ' מימנה דס תולה בה : ג דס ולא כתם ומכמי' הוא דגזור על הכתמי' לפיכ' הולכי' בהס להקל' : ד עד שהוכתוין תחת הכר הכנגד שמקמת בואת

בואת

באת עמה בשעת תשמיש קרוי עדי: דם עגול טהור דלם מאכלת הוא: משוך וואס טפה משוכה היא
 גמאה שזוקתה שהיא ממה' וכעת שקנחה עמה נתלה זה הדם כעב: דכרי ר' אליעזר בר' גדוק וכן הלכ':
האשה שהיא עושה נדכיה משקבת מים: אס עומדת טמאה דלמרו'מי רגלים הדור למוקוד ואמת
 דס מן המקור נהדיה: ונכנת טהורה בנמר' מוקמי' לה כיוצבת על שפת הספל ומקלמת

מי רגלים לטובו בחווק וכשהיא
 מקלמת בחווק אין דרך דס
 המקור לכנת עם מי רגלים ואי
 לכנת דתנו מ'א כא דס זה מן
 המקור לא היה סדס כמנא בתוך
 הספל אלא על שפת הספל סדס
 הכא מן המקור שותת ויורד ויובג
 מקלמ' ודס זה שנכ' בתוך הספל
 על כרח' ממקום מי רגלים בא
 ומכה יש כה שס ולא מן המקור
 ונעומדת על שפת הספל ומקלמת
 בתוך הספל לא היה אפשר ל
 להעמידה דעומדת אי אפשר לה
 לקלח ולהכי אנטריך תנא למקבע
 ויזכנת: ר' יוסי אומ' כין כך וכין כך
 טהורה והלכה כרבי יוסי: ב
 שעשו נדכיהן הטילו מים רגלים:
 רבי יוסי מטהר דהא אפילו באשה
 גדידתא לזכ' לא סדא ספיק ספק
 בא מן המקור ספק בא ממקומו

דברי רבי אליעזר ברבי צדוק

האשה שהיא עושה צרכיה וראה דם רבי
 מאיר אומר אם עומדת טמאה ואס יושבת

פרק ט

טהורה רבי יוסי אומר בין כך ובין כך טהורה » ב איש
 ראשה שעשו צרכיהן לתוך הספל ונמצא דם על המיב' רבי יוסי
 בטחר ורבי שמעון כסמא שאין דרך האיש להוציא דם אלא
 שזוקת דמים מן האשה » ג השאלה חלוקה לכזריה או
 לנדה חרוי זו תולת בה שלש נשים שלבשו חלוק אחד או שישבו
 על ספסל אחד ונמצא עליו דם כולן טמאות ישבו על ספסל של
 אבן או על האצטבא של סרח' רבי נחמיה טמאה שחיה ר' נחמיה
 אומר כל דבר שאינו מקבל טומאה אינו מקבל כתמים » ד
 שלש נשים שהיו ישנות בסטרה אחת ונמצא דם תחת אחת
 מהן בולן טמאות ברקה אחת מהן ונמצאת טמאה היא טמאה
 ושתייהן טהורות ותולת זו בזו ואס לא היו ראויות לראות רואן
 אותן כאילו חן ראויות » ה שלש נשים שהיו ישנות במטח
 אחת ונמצא דם תחת האמצעית כולן טמאות תחת הפנימית
 שתיים הפנימיות טמאות והחיצונה טהורה תחת החיצונה שתיים
 החיצונות

רגל' מטהר ר' יוסי לעיל וכש הכא דלכס' מאיש אתי ולא הדר תנא הכא ר' יוסי מטהר לא לאשמועי' ממשכה
 ונתינת' דאפי' לכתחלה מטהר ר' יוסי' לאשה שעושה נדכיה וראת' דס שתתיבא בטורה דלא תיע' דוק דיעבד
 מטהר ר' יוסי טהרו שנתעסקה בהן אבל לכתחלה לא אמרו לה שתתיבא קמל': ור' מטמ' אפי' הכא דאיכ'
 ספק ספיקא כדקתני טעמ' שזוקת דמי' מן האשה ולעי' פסקי' הלכ' כל ר' יוסי דמטהר ואפי' נכד ספיק' כש הכא
 דאיכ' תרתי: ג השאלה חלוקה ואח' לכשתו היא ומנאה עליו כתם: לכזריה או לנדה לכזריה שהיא רואה
 דם שהיא גדולה וידענו בה שכבר ראת' דמי' דכדה: חרוי זו תולת בה וטהור' דכיון דכדה היא לא תקלקלה
 לה מדי וכזריה כמו טמא' וטליא בה אכל ישראלית טהור' שטלה חלוק מחברתה טהורה ואח' לכשתו חזרתה
 סתיהן טמאו' כדקתני שלם כש' דכיון דאי הליא בה מקלקלה לה מאי חזית דמקלקלת להך טפי מהך:
 טל אבן דאינו מקבל טומאה וספסל דרש' כש' על עץ דראוי ליטמא' בנושב הוב והכדה: אין מקבל כתימי' כלומ'
 לא גזרו על כתימי' הכעבא' וכו' וטעמ' דר' נחמיה דכתי' ונקתה לארץ תנש כיון שישבה לארץ שאינה מקבלת
 טומאה נקתה וה' לכל דבר שאינו מקבל טומאה וכן אס ישבה על כלי חרס שאין מקבל טומאה ומבוא או על
 מטליו' של נכד שאי' בהן ג' על ג' שאינן מקבלי' טומאה' ככל' לו לא גזרו על כתימי' הכעבא' בהם והלכ' כר' נחמיה:
 ד ותולת זו בזו שאס היתה האחת מעוברת תולה הדם בטאיכה מעוברת והיא טהורה ואס לא הו
 ראויות כגון שהיו כגן מעוברת או כלן מניקות כלן טמאות כלאו ראויות לראות דמכל מקו' דם מביניהן כפקו:
 ה תחת הפנימית אותה של כד הקיור קרויה פנימית וחוכוכ' אותה של כד דרך עליית המטה והא דמפלג'
 תב' הככין כשכמנא תחת הפנימית לנמצא תחת החיצונה ולעיל קתני וכמנא דם תחת אחת מהן כלן טמאו'
 ולא מפלגין כין כמנא תחת פנימית לנמצא תחת חיצונה מפרש בנמר' דלעיל איירי כשהן תכופות ודכופות יחד
 טילכן איכא לספוקי' בחיצונה אפי' כשכמנא הדם תחת הפנימית: אחתי את ר'ו כמנא תחת החיצונה פנימית

נרה פרק ט

הטורה כזמן שעברו דרך מרגלות חמטה דלא עברם פנימית על מקום מציאת הדם : אבל עברו שלשתן דרך עליה שהן דורסות ועוברות על החנוכה כלן טמאין ואפי' פנימית דשמיא כשעברה פנימית דרך דם ככל מנהגה : לבל טמא ששה שם כזית מן המת : עד שמיניע לסלע או לבתולה קרקע בתולה ואם לא מצא תכלי טהור דלימוד בל עורב ונטל את הטומאה אבל הכא כשדקו שלשתן ומצאו טהורות מודו רבנן לרבי מאיר דכלן טמאות דחאו דם מהיבא

החיצונות טמאות והפנימיות טהורות אימתי בזמן שעברו דרך מרגלות החטה אבל אם עברו שלשתן דרך עליה כולן טמאות בדיקא אחת מהן ונמצאת טהורה היא טהורה ושתי' טמאות בדיקו שהם ומצאו טהורות חן טהורות ושלישית טמאה שלשתן ומצאו טהור כולן טמאות למה הדבר דומה לגל טמא שנתערב בין שני גלים טהורין ובדיקו אחת מהן ומצאו טהור הוא טהור ושני' טמאין שנים ומצאו טהורים הם טהורים ושלישית טמאה שלשתן ומצאו טהורים כולן טמאים דברי רבי מאיר שרבי מאיר אומר כל דבר שהוא בחוקת טומאה לעולם הוא בטומאתו עד שיודע לך טומא היכן היא וחכמים אומרים בודק עד שבגיע לסלע או לבתולתה

ו שבעת סמנין מעבירין על החתם רוק תפל ומי גריסין ומי רגלים ונתר וברית קפוצא ומשלב השבילו ועשת על נביו טהרות העביר עליו שבעה סמנין ולא עבר הרין זה צבע השחרות טהורות ואינו צריך להטביל עבר או שריחה הרין זה כהם והשחרות טמאות וצריך להטביל ו איזהו רוק תפל כל שלא טעם כלום מי גריסין ולעיסת גריסין של פול חלוקת נפש מי רגלים שהחמיצו וצריך לכססם שלשה פעמים לכרל אחד ואחר העבירן שלשה כסדרן או שהעביר שבעה סמנין כאחת לא עשה ולא כלום »

ח כל אשה שיש לה וסת דיה שעתה ואפילו הן חוסות מפקחת ובקשורת וחוששת בפי כריסח ובשפולי מעיה ושופעת וכסין עמרמורת אחוזת אותה וכן כיוצא בהן וכל שקבעה לה שלש פעמים הרין וסת » ש חיתח לכורה להיות רואה בתחלת חוסתות כל השחרות שעשתה בהן חוסתות טמאות בסוף חוסתות כל השחרות שעשתה בתוך חוסתות טהורות רבי יוסף אומר אף ימים ושעות וסתות חיתח לכורה להיות רואה עם הבין חתמה אינה אסורה לא עם הבין חתמה רבי יהודה אומר כל היום

הוא והלכה כחכמים : ו טענה סמומי' מעבירין על הכתם שאין הדם בטל עד שיגעורו כלן עליו דוק תפל ומי גריסין מפרש לקמן כמתני' : כתר אלום בלעז ומין קרקע הוא ומוהיר ונעבירי קודם לו ט"ב : כזית מן המת הוא טמאה ומוטהר : קטנות טעם שמיכסי' אלוטו וטומאים אותו ומכין כעפמי את הידו לסעביר את הוהמא ובלשון תלמוד קרוי שלף דין : אבל לא אתפרש לו : הטבילו לבגד ט"ב כן כתם קודם שהעביר עליו הסמומי' הללו הרי זה נבע דלוי הוה דם הוה עבר :

טוהיה כשתה מדעמומיתו : ו שלא טעם כלום מעביר כל אותה הלילה והיום טפל בלא טעם והוא טעם מחבי אחרין של לילה עד הבוקר ועד שלש שעות בל' קרא דוק תפל לעבין זה ואם השכים בבקר וסכה פרוק לא היו דוק תפל : לעיסת גריסין של פול חלוקת נפש שחלק האוכל מן הקלפה לועמה לגדושת הפול ומעבירו על הכתם : שהחמיצו שהקריחו וכמה ממונן כל ששהן

ז וימים : וצריך לכססם שלש פעמים לכל סם וסם כדרך כנסו בנדיים שכוכל גדו עם גדו ומשפף : כסדרן כדרך שצמיח כאן : לא עשה ולא כלום לא לבדוק ולא לנטל : ח כל אשה שיש לה וסת דיה שעתה לבעל נכח תניח לה והתמידי כוסמת דיומיו כגון מלני יום ולני יום או מחדש לחדש והכמידי כיכתי דכנסה סל זמן שראו בה הייב' הללו רגילה לראובן אבל אין לה זמן קבוע לראות : מפקחת יום מפרסין פתחת פיה ככל כחה אלא בלעז ומ טוסטו ודועמיה ועופה אשטרבי' קלאר בלעז : כפי כחה בגד טבירה : שפלי מעיה בית הדחס : ושופעת מפרש בגמרא ששופעת דם טמא מתוך דם טהור כגון שהיא רגילה לראות דם טהור תכלה דהיכו דם שאינו מחמשה דמים טמאין ואח"כ דם טמא והיא ימי היא וסת וכל שעה שתראה דם נעמא אחר דם טהור דיה שעתה : כמרמורת לשון סמר מפחדך בשרי ארמימי' בלעז : אומזין אותה כך למודה להיות בכל עת שהיא רואה : וכן כיוצא בהן משאר סימני' שהכסי' הרואות דם למודה להיות נכח כגון שראשה כבד עליה או אחזה רתתו ועד או כאכ לב וכיוצא בהן אם קבעה לה נ' פעמי' הרין וסת ט היתח למודה

למודה להיות רואה בתחלת הוסתות שגופה כגון בתחלת העונשי' והפיהוקין וכיוצא בכן: אף ימים ושעות
 וסמכות שעות כמו וסמכות נכהו וכתר דדכו אוליכין שאם היתה רגילה לראות מנגדריים יום לעבריה יום ומשם
 סעות לשם שעות מותרת לשמש ביום עשר' עד שש שעות וחמשות כשעה ששית לכד עברה שעה ששית ולא
 דאיה מותרת לשמש כל היום כלו: י היתה למודה להיות רואה עם הכן החמה מיוחד דמלת' דר' יוסי היא

אינה אסורה לא עם הכן החמה
 וכל הלילה מעמסת ואם עבר
 הכן החמה ולא ראתה מעמסת
 כל היום דדוקא שעת הוסתות
 חוששתותו לא: ר' יהודה אומר כל
 היום' שלה כלום מותרת לשמש כל
 היום משעבר הכן החמה ולא דאיה
 אבל כל הלילה שלפני הכן החמה
 של וסמכות אסורה לשמש ועם הכן
 החמה דקתני הינו דרגילה למחוי
 במקו' ליליא מקמי דלמכר תחלת
 יעמא ואין אסדין לה כל שעת
 וסמכה ממנחת אסורה כל הלילה
 שהיא עובת וסמכה והלכ' כד' יהודי:
 ואינה מעמדת מן הוסת' שסמך
 ממכה שלא לחוס לה: יא יש גפן
 שייכה אדם ויש גפן שייכה שמור
 כך יש אשה שדם שלה אידיכאיש
 שדם שלה שמור: כל גפן ישינה
 יין כל אשה יש לה דס' גדול ודם
 בתול': ושאינה היה ד' דוקא
 דוד קטוע כלומר קטוע פניס
 עקרות שאינן יולדות:

פולה: י היתה למודה להיות רואה יום מ'ו ושינתה להיות רואה
 ליום כ'ז חה אסורין שינתה פעמי' ליום כ'ז וח אסורין שינתה
 שלש פעמים ליום כ' הותר מ'ו וקבעה לה יום כ' שאין אשה קובעת
 לה וסת ער שתקבענה שלש פעמים ואינה משחרת מן הוסת ער
 שתעקר מסנה ג' פעמי' יא בשו' בבתול' כגפני' יש גפן שיינה
 מרוב ויש גפן שיינה שחור ויש גפן שיינה מרובה ויש גפן שיינה
 סועשת ר' יהוד' אומר כל גפן יש בה יין ושאי' בה יין הרי זה דורקטי'
 תנוקת שלא הגיע זמנה לראו' וניסת בשלא נותנין

פרק י

לה ר' לילות ובהא' ער שחתה המכה הגיע זמנה
 לראו' וניסת בשלא נותנין לה לילה הראשון ובהא' ער בוצאי שבת
 ר' לילות ראתה ועודה בבית אביה בשלא נותנין לה בעילת מצורה
 ובהא' כל הלילה כולת' ב נדה שברקה עצמה יום ו' שחרית
 ומצאתה שהורה ובין חשמשות לא הפרישה ולאחר ימים ברקה
 ומצאתה שמה חריהא בחוקת שחרה ברקה עצמה ביום ו' בשחר'
 ומצאתה שמה אובין חשמשו' לא הפרישה ולאח' זמן ברקה ומצאתה
 שהורה חריו בחוקת שמה וכשמתה מעת לעת ומפקידה לפקידה
 ואם יש לה וסת ריה שעתה ר' יהוד' אומר כל שלא הפרישה בשחרה
 מן המנחה ולמעלה חריו בחוקת שמה וחכמים אומרים אמלו'
 בשנים לברתה ברקה ומצאתה שהורה ובין חשמשות לא הפרישה
 ולאחר זמן ברקה ומצאתה שמה חריו בחוקת שחרה: *

ג חזב

חינוקת

מיתני' לה ארבע לילות ואפי' רוא' אמר' דס' בתול' הוא וטהור: עד שתחיה המכה שתתערה
 המכה של בעלה וכל זמן שהדם שותת ממכה כשהיא עומדת וכשהיא יושבת אינו שותת אף
 שזות כשהיא יושבת עג' דכר קשה וכשיושבת עג' דכר רך כגון על גבי כרים וכסותים אינו שותת בידוע
 שלא סיתה המ' ומחמת המכ' של בתול' כל הדם אכל אם הדם שותת בין כשהיא עומדת בין כשהיא יושבת או
 בין כשיושבת על דכר רך בין כשיושבת על דכר קשה אין זה דם שכה לא דם כדה: הגיע זמנה לראו' ולא ראת'
 ומנחת: עד מנחה בעלת לילות שחדי היא כשאת כרביעי דבתולה כשאת ליום רביעי וכבעלת לילות שחדי
 בעלת מכה בעלה ראשונה: כל הלילה כלה ואפי' בעל בעלות הרבה וכל הדכר' הללו בדורות הראשונים
 בלבד אבל אחר שפסעה החומרא שהחמירו בזנות ישראל על עצמן שאפי' רואות דם טפה כחדל יושבות
 בעלה שבעה קיים כל הכושא בתולה אפילו קטנה שלא הגיע זמנה לראות ולא ראתה מעולם לאחר שבעל
 בעלת מכה אין מותר לו לבא עליה עד שתטפור שבעה קיים אחר שיפסקו הדם כדון כל שאר נשים
 שרואות דם: ב לא הפרישה לא ברקה עצמה להפרישה כטהרה: ולאחר ימים לאחר שבעלה בליל שנימי:
 ארי זו בחוקת טהרה בימים שבין טב לטה למניאת טמא וטהרותיה שגופה כגון טהרות דאימור השתא
 הוא דחיות: ומטמאה מצת לעת ארישא קאי דקתני ולאחר ימים כדקה ומנחה טמא הרי היא בחוקת
 טהרה אבל מטמאה מעת לעת של רחיה זו או מפקידה לפקידה: אפילו נכנסו לנדתה בדקה שחרית
 ומנחה טהרה וכן השאשית לא הפרישה ולסוף שבעה טבלה ואחר ימים כדקה ומנחה טמא הרי זו עד
 נכשין בחוקת טהרה ושלא מחלוקת כדכר לתן כדיתת שחרית דשניעי הוא דמטהרתה אבל שני לנדתה

נדה פרק י

לא ולרבי יהודה אפילו בדיקת מחירות דשביעי לא מטהרה עד שתפרוש בין השמשות ולרבנן אפילו בשמי
דכיון דפסח פסח ודוקא בשמי הוא דמטהרי רבנן אבל בראשון מנחה טהור ושוב לא נדקה וענלה כליל
שמיכי וצמחה עהרות וחמר כך מנחה נומא לא מטהרי רבנן לפי שניכח ראשון הוהוק המעין פטח ומשום
הכי קתגיו ופילו כשמים לכדתה דוקא אבל ראשון לא והלכה כחכמים: א הוב והנה שבידין לטפור

- א חוב וחובה שברקו עצמן ביום ראשון ומצאו טהור וביום השביעי ומצאו טהור ושאר ימים שבנתיים לא ברקו רבי אליעזר אומר הריזן בחזקת שחרה רבי יהושע אומר אין להם אלא יום ראשון ויום שביעי בלבד רבי עקיבא אומר אין להם אלא יום שביעי בלבד ד חוב וחובה והנה והולדת והכצורע שמתו מטמאין במשא עד שיכוס הבשר גבוי שכרת שהווי כלטמא במטא בית שמאי אומרים כל הנשים סתות נדות ובית הלל אומרים אין נדה אלא שמתה נדה ה האשה שמתה ויצתה ממנה רביעית דם משמאה משום כהם ומטמאה באהל רבי יהודה אומר אינח מטמאה משום כהם מפני שנעקר משכחה ומורה רבי יהודה ביושבת על משבר ומתה ויצתה ממנה רביעית דם שחיא כשמא משום כהם אמר רבי יוסי לפיכך אינח כשמאה באהל בראשונה היו אומרים היושבת על דם טהור הייתה מעררה מים לפסח חזרו לומר הרי היא כמגע טמא מת לקדשים בדברי בית הלל בית שמאי אומרים אף כטמא מת ומודים שהיא אוכלת בטעושר וקוצה לח חלה ומקפת וקורה לה שם ואם נפל מרוקה ומדמה טהרה על כנר של תרומה שהיא

גור בהו רבנן לאחר מיתה נזרה שאי יתעלפה ודועה למת ואי אמרת זכ מת אינו מטמא כזב חי שכתעלף אינו לטהורי: עד שימא הכשר דמהשתא הו מת נדאי: ככרי שמת אף על גב דמחיים הרי הוא כזב לכל דבריו ומטמא באבן מוסמא משמת טהור מלטמא באבן מוסמא הזאיל וטומאת זיבה שעליו מחיים אינה חלה מדברי סופרים: כל הכשיה מחזיקין להו ככדוות ומטבילין כלים שהיו עליהן סמוך לזיבת כשמה אף על פי שלא כגעו בהן לאחר מיתה לפי שנראשונה היו מטבילין כלי על גבי נדות ממות והיו נדות חיות מיתגייסות שאפילו במיתתן לא מטמאה אלא כרביעית: ומטמאה באהל אם כל הרביעיית יוד: שטמא משום כהם כמשעו שנעקר מחיים ואין הלכה לא כרבי יהודה ולא כרבי יוסי הילכך רבי שאי יושבת על משבר ולא שאר מיתות כלהו מוממות מוטמאין כהם ומטמאות באהל: ו מערה מים לפסח מכלי אל כלי לרחוק כה את כשר הפסח אבל במים אינה כוגעת שהיא טבולת יום שטבולה לסוף שבועים ואין לה הערב טמא עד יום שמונים שהיא תכף להכתת כפרתה והכתוב עשאה טבולת יום ד כתיב ככל קדש לא תגע וקומא לן בכל קדש לרבות את התרומה וטבול יום שני הוא וכשהיא מערה אינה כוגעת במים לא בכלי ושי אינו מטמא כלי אבל במים לא תגע הזאיל והם גשוין לרחוק בהם את הפסח לחולין שנעשו על טהרת הקדש כקדש דמו חזרו לומר הרי הוא כמגע טמא מת טבול יום דיכו כמגע בטמא מת שהוא ראשון דוקא לקדשים אבל לחולין לא הו טבול יום כמגע בטמא מת להיות ראשון לא שני הילכך יכולה היא לגע אפי במי שהו חולין הו טבול יום שני הוא ואין שני עושה שלשי בחולין ואף על פי שהמים הללו נעשים על טהרת הקדש שהרי לרבינת פסח גשויות לא מהני בהו שני דחוליס שנעשו על טהרת הקדש לאו כקדש דמו: בית שמאי אומרים אף כטמא מת שהיא אכ הטומאה וטעה מגעו ראשון כך מעגו של טבול יום ראשון הוא: ז ומודים שאוכלת במעשר כדין טבול

מבשריו פרק א

טבול יום דטבל ועלה אוכל כמעשר : וקובה לה חלה ואיכה קוראה לה עם ומזומחה בכלי ואעפ שהיא כוגעת בחולין הטבולין לחלה לאו כחלה דמו ואין שכי פוסל בהן : ומקפת מקרבת הכלי שהניחה בו החלה אבל העסה לפי שמבזה לתרם מן המוקף מן הקדוש לדבר שהיא תרם עליו : ואם כפל מדוק ומדס טהרה דהו להו משקין היוכאין מן הטבול יום וטהורין סן : כריכה טבילה באחרונה ליל שמונים נריכה טבילה לאכול בתרומאם כהכת היא ואם

ישלשית היא נריכ טבילה לביאת מקד' מפני שטבולת יו' חריך היא והסיח דעת' מקדש' ות' זמן המקדש' איכה נדיל טבילה באחרונ' ומשכ על הטבילה שלסוף שביעיס' ודוקא לתרומה ולביאת מקדש' אבל אכילת קדש' מודו ליה שהיא נריכה טבילה אחרת לסוף שמוני דקל האזינו ומחוסר כפורי' נריכו טבילה לקדש הילכ' לאח' שהניחא כפרתה טבולת לקדשים : ח

שחוא טהור ובית שמאי אומרים צריכה טבילה באחרונה ובית הלל אומרים אינה צריכה טבילת באח-ונה » ה הרואה יום אחד עשר ושבלת לערב ושמשח בית שמאי אומרים מטמאין משכב ומושב וחייבין בקרבן ובית הלל אומרים פטורים סן הקרבן טבילה ביום שלאחריו ושמשח את ביתה ואחר כך ראתה בית שמאי אומרים מטמאין משכב ומושב ופטורים מן הקרבן וכה' ה היוה נרגרן ומדיה בראות בתוך 'א יום ושבלת לערב ושמשח שמשמאין משכב ומושב וחייבין בקרבן טבילה ביום שלאחריו ושמשח חרו זו תרבות רעת ומגען ובעלתן תלוים »

כטלמא מסכת נדה : וכע' נתיחל מסכת מכשירין :

פרק א
כל משקה שתחלתו לרצון אף על פי שאין סופו לרצון או שסופו לרצון אף על פי שאין תחלתו לרצון חרו זיה בני ויתן משקין מטמאים לרצון ושלא לרצון » ב חמרעיר את חמילן להשרי סכנו אוכלין

הרואה יום 'א שהוא סוף ימי זיכה ואין יום של אחריו ומכטרף עמו לזיכה שחם דאתה יום 'א י'ג איזיכה גדולה כשכיל כן לפי שהן תחלת ימי כ'ל וא' מכטרפי עם ימי זיכה : ג'ש אומרים מטמאין

משכב ומושב ואפי' הכובל מטמא משכב ומושב לטמא אוכלין ומשקין מפני שסוף ככא על שגומרת יום כנגד יום דקטברי כ'ש יום 'א כעי שמור : וכה פוטרי' מן הקרבן דסכרי יום 'א הואיל ואין יום של אחריו ומכטרף עמו לזיכה לא כעי שמור מיהו לעבין טומא' מודו דכועלה מטמא מדרכנן גורה יום 'א אטו תוך 'א דמטמא כועלה מדאורייתא אבל לעבין קרבן לחיוב אולין לעדה לא : טבילה כיום שלאחריו דעבודה שמור קנת שמור מעליה הוא לא שתיך 'א יום אסור לעבתי כן שלא תי' לידי שפס שימא תראה לאח' תשימים ומנשרי' הימי' לזיכה : מטמאין משכב ומושב מדרכנן מטמא אפי' כועלה משכב ומושב גורה אטו תוך 'א : ופטורין מן הקרבן דהא עברא שמור ואעפ שמור וראת' אין מכטרפין לזיכה שהרי תחלת נדה היא : נרגרן ממהר לסטוא שימא ירגיל בכך תוך 'א אבל לעבין טומא' טהור : ואייבין בקרבן ואפי' לא תראה למחר דהא כעיא שמור וזאת לא שמרה כלל וככא' עבטל זכה עסקנה : וטבלה יום שלאחריו דעבדה קס' : שמור ושש' : הרי זו לעבד דעה שימא תרא אחריו כן ותכטרף לשלפטו ואין טבולת טבילה : ומגען לעבין טומא' וטהר' : וכועלתן לעבין קרבן :

תלוין שאם תרא מנגע וזכה ומייבין קרבן ככועלתן ואם לא תרא מנגע טהר' ופטורין מן הקרבן על בעלתן : משק שתחלתו לרצון דכית ליה בהכך משקין כשכיל שטרמח הקערה או לשאר תשמישין : אעפ שאין סופן לרצון כשכפלו על הפירוד לא כיה ליה אפי' הכי הוי הכשר איכמי סופו לרצון כשכפלו על הפירות אבל בתחלת ביאתה היה הדבר קשה בעיני הכל הוי הכשר : הרי זה ככוייתן כלומר האוכלין ששכלו עליה משקין הללו מוכשרין לקבל טומאה מכאן ואלך שאין עום אוכל מקבל טומאה עב' שיבא עליו מים או אחד מן משקין שהן מים ויין שמן חלב דבש דס' טל דכתי' וכי ויתן מים על זרע וכפל מכללת עליו טמא הוא וכתי ויתן וקריבין ויתן מה יתן דכיתא ליה אף ויתן דכיתא ליה : מטמאין לרצון ושלא לרצון כיון דמטמאין הן טומאתן והכשרן באין באחד ואם כפלו על הפירות אפי' שלא לרצון מטמאין אותן דלא כעבין דכיתא ליה לא כשכא המסקה קודם לטומאה דכתיב וכי ויתן מים על זרע והדר וכפל מכלתם עליו אבל כשהמסקה והטומאה באין באחד כגון שהמשקין טמאין לא כעבין דכיתא ליה : ב חמרעיר את הלן מנענעו : א אותה הטומאה

מנשרין פרק א

פון שהביא שם עורב שרץ או כוית מן המת או ככלה וכשאר בין ענפי האלן: אינו כבי ויתן אם מחמת רעדת
זו כפלו מיו גשמים שבאלן על פירות שתמתיו לא הוכשרו: היונאים ואת שבו משקין היונאים מהמת הרעד
משקין הכשורים באלן וכפלו אחר כן על הפירות הוכשרו דאחשבו אהשביניה וכתלושים דמו: מפני שהא
מתכוין שינאו מכלו כתכוון לנזבא כל המים מן האלן והכשורים לאו דעתיה עליהו ולא מכשרי: ג

אובלין או את השומאח אינן כבי ויתן להשיר סמנו משקין בירת
שמיאי אומרים היוצאין ואת שבו כבי ויתן בה אומרי היוצאין כבי
ותן ואת שבו אינן כבי ויתן כפני שהוא מתכוין שיצאו סכולו ג
ג המרעיד את האילן ונפל על חבריו או סוכה ונפלה על
חברתה ותחתייהו זרעם או ירקות הסתוברין לקרקע בש אוכרם
כבי ויתן בה אומרים אינן כבי ויתן אר והושע משם אבא יוסי חלי
קופרי איש שבעון החמ עצבך אם יש משקה שמה בתורה עד
שיתכוין ויתן שנאמר וכי ויתן מים ער זרע ד הנזער
אנודה של ירק וירדו מצד העליון לתחתון בש אומרי כבי ויתן
בה אומרים אינם כבי ויתן אמרו בה לבש והלא הנזער את הקלח
חוששי אנו שמה יצאו מן העלה לעלה אמרו להן בית שמיאי
שהקלה את אנודה קלהים הרבה אמרו להם בירת חלל הרי
המעלה שק בלא פירות ונתנו על גב הנדה חוששין אנו שמה
ירדו מצד העליון לתחתון אבל אם העלה ב' ונתנן זה על גב זה
תחתון כבי ויתן רבי יוסי אומ' ההחתון שחור ח המכחא את
הכרישא והכוחש שעורו בכסותו רבי יוסי אימר היוצאין כבי ויתן
ואת שבו אינן כבי ויתן כפני שהוא מתכוין שיצאו מכלו ו
ו הנופח בעדשי לברקן אם יפות הן רבי שמעון אומ' אינן
כבי ויתן האוכל שומשמן באצבעו משקין שעל ידו ר' שמעון אומ'
אינן כבי ויתן וחכמי אום' כבי ויתן השומן פירותיו במי כפני הנגבי
אינן כבי ויתן מעשה באנשי ירושל ששכנו דבילהן במים ספני
הסיקרי ושחרו להן חכמי הגוהן פירותיו בשבולת הגהר להביאין
עמו אינן כבי ויתן

המרעיד את האלן הטביל פירותיו
וכפלו על חבירו על כל אלן אחר
ומאותו אלן כפלו על הזרעי ועל
הירקו המתנבד לקרקע ומסקה
טופח על אותו הזרעם מן המי'
סרגילין להשקו אותן או מגשמים
שכפלו עליהן: כ' אומרי' הרי הן
כבי ויתן דכיון דידע היה שאפש
שיפלו פירות הללו על אותן זרעי'
שיש עליהן משקה טופח גלי
דעתיה דכיון ליה והוכשרו הפירו'
שכפלו על גבי אותן זרעם לקבל
טומאה: וזה אומרים אינן כבי
יותן כיון דלא כפלו להדיא מן
האלן על הזרעם אלא מאלן לאלן
אחר: חלי קופרי כך היה כינוי:
טובען שם שקום: עד שיתכוין
זמני החולל ומאלן לאלן או מסכה
לכסה כפלו אין זו כוכה וטעמיהו
ד'ה קאמ': ד הכועז אנודה של
ירק כגון ירק שידרו עליו גשמים
או שכפל במים שלא לרצון ומעברו
כדי שינאו המים חוששים אנו
כלנו לדבריכם היה לנו לחוש גם
לזה: השעלה שק מלא פירות
שכפל במים שלא לרצון והעלהו
והכוחו על שפת הנדה: התחתון

פרק ב

טהור כלומר אף התחתון טהור וכ' העליון: ה המוחק את הכרישה דוחק את הכרישה כדי שינא ממל הטל
כרישה חביר בלשון מקרא פורוש בלעז וכעדי כוראת: והסומט נשערו וכסמות שהיה בא בדרך וירדו
גשמי בשערו ועל כמותו וסומט בהן כדי שינאו המים: ואת שבו משקין הכשורים ונפלו אחרי כן על הפירות
מתכוין שינאו מכלו דכתכוון להביא מהן כל המים ולא דעתיה על הכשורים הילכך לא מכשידי כ'ה דריש
פירקין: ו הנופח בפיו בעדשים וינא עליהן דוק מפיו בכפיתו והדוק היונא מן הפה מתולדות העים
הוא חשבי: אינן כבי ויתן כיון דלא כתכוון לכך: וחכמים אומרים כבי ויתן כיון דכתכוון לכפח ודרך היוק
לכאת על כפיהו והלכה כחכמים: האוכל שומשמן באצבעו כגון הכחיס שומשמן בידו אהיה ואצבעו שכידי
השנית מכחיסה לתוך פיו ללחלה ברוק וכחמה בשומשמן שכידי השניה ונהו כנדקין בה ומכחיס בפיו וסוכל
ומחמת כן כתלחלה היר שהשומשמן בה יש בה משקה טופח: ד' אומרי אינן כבי ויתן דללחלה אנכשו
כתכוון ולא ללחלה היר שהשומשמן בה: ורובן סברי כיון דאחשביה באצבעו מכשידי אפי' שלא לרצון דכתק'
כדיש פירקין כל משקה שתחתנו לרצון אעפ שאין סופו לרצון הרי זה כבי ויתן וד' סבר דלא היה מתחלת

לרצון

מבשריון פרק ב

ער

לכונן לא המעקה המלכה האצבע בלבד והכשאר שנתלמחה בו הוד לא היה לעולם לרצון ואין הלכ' כדע
בכלם מתכו : הסדיון ויתלקטו אל יפתח אכש' ריק' מתרוממן גונדין סדיון לשון אלו סדק שאינו עושה
פירות' פ' סדיון נכני שכן כלש' וישעפאל קודין לגכני סדקין : ויש גורסין סדיון לשון לא היה סדיון
ביהודה נהדנו המלמח דכפ' הסדיון פי' גולכין וחכסין : כשכולת הכהר שגיל הכהר ומרוב' ממיו לשון שכולת
סטפתני : להביאן עמו של א' הים

פרק ב

זיעת בתים בורות שיחין ומערות שהורה
זיעת הארם שהורה שתה מים שמא י

זועי זיעתו שהורה בא במים שאובים וזועי זיעתו שמא בכתפ
ואחר כך הניע זיעתו שהורה ב מרחץ שמא זיעתו שמא
ושהיר' בכיוותן הברכה שבכית הכית זועי במסחרו אם שמא
זיעת כל הכית שמחמת חבר' שמא ג ב ברכות אחרת
שהורה ואחת שמא חמוץ קרוב לשמא שמא קרוב לשהורה
שחור מחצה למחצה שמא ברזל שמא שכללו עם ברזל שחור אם
רוב מן השמא שמא ואם רוב מן השחור שחור מהצה למחצה ט'
במטרות ישראל וגוי מטילק לתוכה אם רוב מן השמא שמא
ואם רוב מן השחור שחור מחצה למחצה ט' מי שפוכות שירדו
עליהן מי ג' שמים אם רוב מן השמא שמא ואם רוב מן השחור
שחור מחצה למחצה טמא אימתי בזמן שקדמו מי שפוכות אבר
אם קדמו מי ג' שמים אפילו כל שחן למי שפוכות טמא ד
השורף את ג' והמכבס את כסותו וירדו עליהן ג' שמים אם רוב מן
השמא טמא ואם רוב מן השחור שחור מחצה למחצה טמא ר' יהוד'
אומר אם חוספו לנטף ה עיר שישל ג' גוים דר' בה והיה בה
מרחץ מרחצת כשברת אם רוב גוי' מרחץ מיד ואם רוב
ישראל ימתין כדי שיהבו תחמן מחצה למחצה טמא כדי שיחמו
תחמן רבי יהודה אומר באסכטי קטנה אם יש בה רשות מרחץ
בה מיד ו מצא בה ירק נמכר אם רוב גוים לוקח מיד ואם

רוב

יכול לכושאן ומשיטין ככה :
זיעת כתי' טהור אינ' מכשרת
הזרע' לקבל טומאה
זיעתו : ז' דעת' הני' היא ודקא
בא כתי' שאובי אכל בא כתי' מחוכרי'
לכל מכשרי לא דהענ' דהשחן
עיה' תלוש' ככה לא לרצון כתלשו :
ב מרחץ טמא של מים שאובין
זיעתו טמאה מכשרת את הפירי :
ומטמאתן : וטהורה כלומ' זיעת
מרחץ טהורה כגון מרחץ של מי
מעין ללא מים שאובי ככה הרי
היא כתי' ויתן שהזיעה מכשר' את
הפירות : אם טמאה הכריכה כל
זיעה שזיעה הכית מחמת מכשרת
ומטמא אכל שלא מחמת' היא לה
זיעת הכית וט' הורה : ג ברזל
טע' טמא משברי כלי' טמא' ככלל
מטמא ומשברי עם ברזל טהור טמא
מן העשת : אם רוב מן הטמא טמא
ככתי' גורו על כלי' מתכו שכתמא
ושכרן והיתכן ועשה מהן כלים
שיחזרו לטומאתן היש' עד שיה

פליהן ג' וחיטובלם ועיניו שמשן : נסטריו' כמין קדרות עשיו' להשתין בהם ולשון ערכו קודין להן ככר' יאש :
שיש' ג' גוי' מטיל' לתוך משתיני' לרצון ושחן של גוי' טמא דגורו עליהן שיהו כובין לכל דבריהן : מי שפוכות
מים שקדמו בהן ונשפכו אותן לשון ונחוקת טמאין הן : אימתי מתבטלין מי השפיכו ברוב בזמן שקדמו הן
ואם רוב עליהן מי ג' שמי' וטהרום אכל אם קדמו מי ג' שמי' אפי' כפלו עליהם משהו מי שפיכו טמאום : ד
המטה איתנו ג' גוים ולי' דג' העורף איתנו פי' שטע' ג' טע' או מיד להשוות גוהמי' שנויתן עליו כשמתהרו
או כשטמא נטיט שפוכין הן וטע' וכן העי' שמתכבס בהן את כמותו : וירדו עליהן שמי' שהן מי' טהור'
מהג' או הכסו' מ' טע' מים : אם רוב מן הטהור טהור' כגון שכתמלה היה מטמא טע' דקו' ולשא' כן מחכף טע'
עבר' בידוע שר' מן הטהור : אם חוספו לנטף שמהרו הטע' לרד' וזאח' וינת' מכתמלה טהור' דולחי' רבו ואלעפ'
שאין הטע' נעמן ונת' גדולו' ממה שהיו כתמלה ואין הלכ' כר' יודא : ה רוח' בה מיד למנואי' שנת ואין כריך
להמתי' כדי שיחמו דכיון דרוב גוי' אדעת' דגוי' הוחמו : אם יש בה רש' המלכו' קרינה רש' מפני שהרשו' בידה
לכש' כדעוכה ולאו רוק מלך לא אם יש שם ארס חשוב שיש לו י' עבדי' שחממו' לו י' קוממאמי' מים בבת אחת
מות' לרחוץ בה תמיד ואלעפ' שרוב העיר ישראל דאמ' לשמו' של אומי' ארס חשוב הוחמו : ו הים בה ירק כמכר
ירק שנתלש' בשנת כמכר למע' : אם רוב גוי' לוקח מיד דכיון דרוב גוי' אדעת' דגוי' כתלש' : כדי שיבואו ממקום
קרוב שיש שם ירק ואלעפ' דש' הוב' ממקור חוק אין כריך' להמתין לא כדי שילקטו ירק ממקור קרוב שיש בו ירק

מבשרין פרק ב

שיבאוהו מעם שלא אמרו חכמים ולערכ ומתן בכדי שיצאו ל' גזרה שמא יאמר לגוי נשבת לך והכל וכסודי' שבדרך להמתין לערב כדי שיבא הדבר הה א' אפי' ממקן קרנה לא יאמר לגוי להביאו נשבת: וזה יש שכדו' לוקח מיד דלדעת' לדלד' חשוד רגילין תמיד להביאו ולאו אדעתא דישתכל הכינוי: ז אס רוב גוים גו' נמותר להאכילו ככלות וטרפות שקנים וממסים: ואס רוב ישראל ישתכל וכן יבין להקויר לנו אבדתו כישראל

דכתיב קמל דמנואי' ממון מוד ישראל שזכה בו ולא אמרי' אוקי ממנוא' אחוקת זה שזכה בו עד דמיינת היאך רזיה שסוף ישראל: שזכה על מחנה ישראל לעבין בזין שאס שזכו כגם שזכר של ישראל משלם חני כזק כלבד ואינו משלם כזק שלם כדון שזכר של בכרי שנחמור של ישראל דבין תס בין מועד משלם כזק שלם דמנואי' מיה איתע רזיה דלא ישראל אלא ושקול ולשאר כל הדברי' הו' ספק ודכו' להקמיר מי שהרגו אינו כהרג עליו קדש אש' נריב' גט מספק ואינו כישראל נמור עד שיטבול לגם גירו' אמר רוב המשליכין היכו' אחר הגוים ואצב' שהן מועט ואפי' לא היתה שאלא גויה חמת היא חטונה להשליך ואין הלכה כר' יהודה:

ח רוב כמתמים אס רוב כמתמים גוים הפת אסורה דפת של גוים היא מיה דכר שגזרו בו ביס: פת עבה פת כקיס: אחר רוב אכילי פת קיבר אס דעני' גוים הפת אסורה אי כמו יש לפדש רובן עמי הארץ הפת טמאה ונריך לעשר: ט הולכין אחר רוב טבחי' אס רוב טבחי' ישראל הנשאר מותרת דאין הלכה כרב דאמ' בשר שנתעלם מן העין אסור ודכ מוקי מתכו' בעומד ורזיה משעה שפסחו פטור עד שפלה אכל לא ידע מי השומט: י אס רוב מכניסין לבתיהן פטור מלעשר: יא למכור בשוק חייב שרבו מביאו למכור בשוק מן הכית מביאין אורע וכבר נתייב' יב אס רוב מכניסין לבתיהן פטור לפי שרגילין לעשר קודם שייכנסו לבית כדי שיוכלו לאכול מהן דלאחר שהכניסום לבית מיד הוקבעו למעשר הילכך מה שנופל מהם כדרך פטור מן המעשר לפי שהוא בחזקת מעשר אכל כשמכניסין למכור דכנו להכניסין טבל לפי שיוכל לאכול מהן עד אי' הילכך הכופל מהן אינו בחזקת מעשר אלא כשמכניסין למכור ודאי ד' מאיר לטעמיה דמנידא' ליה אין קנין לגוי בארץ ישראל להפקיע מן המעשר ושירותי שגדלו בקרקעו של גוי חייבין במעשר והגוי פשיטא דלא עשר הילכך ודאי טבל הן: ז ואס רוב ישראל דמאי' כדון פירות הנמנאים ביד עם הארץ שנריך להפרש מהן תרומת מעשר ומעשר שני וחכמים אומ' זכ' חכמי' טל יש קנין לגוי בארץ ישראל להפקיע מן המעשר ואס לא היה ישראל מטייל לתוכו הים הכל פטור מן המעשר אבל כשיש אפילו ישראל אחד שמטייל לתוכו הכל דמאי' בשביל פירותיו של אותו ישראל שהן חייבין והלכה כחכמים: יג פירות שזיה שרבו על של שלישית זכה ראשונה ושניה של שמיטה כוהה בהן מעשר ראשון מעשר שני וכן דביעית וחמישית אבל שכה שלישית וששית מעשר ראשון ומעשר עני: של שביעית יש בו קדושת שביעית ופטור

פרק ג

כמתמים גוים הפת אסורה דפת של גוים היא מיה דכר שגזרו בו ביס: פת עבה פת כקיס: אחר רוב אכילי פת קיבר אס דעני' גוים הפת אסורה אי כמו יש לפדש רובן עמי הארץ הפת טמאה ונריך לעשר: ט הולכין אחר רוב טבחי' אס רוב טבחי' ישראל הנשאר מותרת דאין הלכה כרב דאמ' בשר שנתעלם מן העין אסור ודכ מוקי מתכו' בעומד ורזיה משעה שפסחו פטור עד שפלה אכל לא ידע מי השומט: י אס רוב מכניסין לבתיהן פטור מלעשר: יא למכור בשוק חייב שרבו מביאו למכור בשוק מן הכית מביאין אורע וכבר נתייב' יב אס רוב מכניסין לבתיהן פטור לפי שרגילין לעשר קודם שייכנסו לבית כדי שיוכלו לאכול מהן דלאחר שהכניסום לבית מיד הוקבעו למעשר הילכך מה שנופל מהם כדרך פטור מן המעשר לפי שהוא בחזקת מעשר אכל כשמכניסין למכור דכנו להכניסין טבל לפי שיוכל לאכול מהן עד אי' הילכך הכופל מהן אינו בחזקת מעשר אלא כשמכניסין למכור ודאי ד' מאיר לטעמיה דמנידא' ליה אין קנין לגוי בארץ ישראל להפקיע מן המעשר ושירותי שגדלו בקרקעו של גוי חייבין במעשר והגוי פשיטא דלא עשר הילכך ודאי טבל הן: ז ואס רוב ישראל דמאי' כדון פירות הנמנאים ביד עם הארץ שנריך להפרש מהן תרומת מעשר ומעשר שני וחכמים אומ' זכ' חכמי' טל יש קנין לגוי בארץ ישראל להפקיע מן המעשר ואס לא היה ישראל מטייל לתוכו הים הכל פטור מן המעשר אבל כשיש אפילו ישראל אחד שמטייל לתוכו הכל דמאי' בשביל פירותיו של אותו ישראל שהן חייבין והלכה כחכמים: יג פירות שזיה שרבו על של שלישית זכה ראשונה ושניה של שמיטה כוהה בהן מעשר ראשון מעשר שני וכן דביעית וחמישית אבל שכה שלישית וששית מעשר ראשון ומעשר עני: של שביעית יש בו קדושת שביעית ופטור

מבשרין פרק ג

עיה

ופטו מן המעשר ולענין כל הכך דיבי קתני דהולכי אחר הרום: מחל ל מחל להחמיר ולענין שפיק דמעט שכי ומעשר עמי יפריש מעשר אחד ויחלל הפירות על המצו ויחלק הפירות לעבדי והממנות ואכל בירושתם: ולענין שפיק דשביעית חייבי' כמעט חייבי' בקדוש שביעית שלא לעשות בהן סחור ומלגומא וחייבי' כביעור: שחזא מלא מעלו המערה המלאה מים: כל שיטתו הפירות מלחמות המים הרי זה כבי ויתן

שק

דמחא ליה שיטתו הפירות מן המים שמתוך כך הן כדאין גמים וכפומי: ר' יהודה אומר כל שחזא כגד המים כו' ואין הלכ' כד' יהוד': ד חבית של חרס או של כלי אבן הרבי' שהן כחרס אבל שאר כלים לא כלעז כל כך עד שיהיו הפירות שנעבד' שואבין: שאבו כתלחלחו הפירות ומשקה טובח עליהן: ה' ושאר כל המשקים טהורים שאר ז' משקים המכשירים לקבל טומאה טהורי' הפירו' שנתוך החבית אם כתלחלחו מהן דדוקא מים ויין וחמוץ שהן דקי' וכלולי' הן שכלעז' כחבית מפני דקותן והפירות ש שואבין מהן אבל שמן דכש חלב דם טל הן עבין ומשכי עבין אי יכו' יכולו להכלע בתוך הכלי כל כך עד שיהיו הפירות שנתוך החבית שואבין מהן הילכ' אינן כבי ויתן: שאין הקטניות שואבת כגון פולים ואפוני' וכיוצא בהן ואין הלכ' כר' כממיה: ג' הודקה פתחמה שכלושה כמיו פירות ולא הוכשרה לקבל טומא': ר' מאיר מטמא כלומ' הוכשר הלחם לקבל טומא' מחמת היין שנכלע בו איכתי' אם היה היין טמא מטמא דמ' הפתחממת

פרק ג

שק שהוא מלא פירות ונחבו על גב הנהר או על פי הבור או ער' מעלורת המערה ושאו בו ששאבו בכי ויתן רבי יהודה אומר כל שהוא כנגד חמים בכי ויתן וכל שאינו כנגד חמים אינו בכי ויתן * ב חבית שהיא מלאה פירות ונתונה לתוך המשקין או מלאה משקין ונתונה לתוך הפירות ושאו בו ששאבו בכי יתן באלו משקין אמרו במים ובין ובחומץ ושאר כל המשקין שחורין רבי נחמיה מטהר בקטניות שאין הקטניות שואבת * ג חרודה פת חסה ונתנה על פי חבית של יין רבי מאיר מטמא רבי יהודה כשהר רבי יוסי מטמא בשל חשים ומטמא בשל שעורים מפני שהשעורים שואבות * ד חסרבץ את ביתו ונתן בו חטים ושננו אם מחמת המים בכי ויתן ואם מחמת החלע אינן בכי ויתן המכבס את כסותו בעריבה ונתן בה חטים ושננו אם מחמת המים בכי ויתן ואם מחמת עצמם אינן בכי ויתן המטבן בחול הרי זה בכי ויתן מעשה באנשי המחוז שהיו כטינין בחול אמרו להם חכמים אם כך חיותכם עושיים לא עשיתם טהרה מימיכם * ה המטבן כטיש חנוגב רבי שמעון אומר אם יש בו משקה טופח בכי ויתן ואם לאו אינו בכי ויתן המרבץ את גרבו אינו חושש שמא נתן ברה חטים ושננו המלקט עשבים כשהטל עליהם להטין בהם חטים אינן בכי ויתן ואם נתכוון לכך חרי זה בכי ויתן המוליד חטין לטחון וירדו עליהן גשמים אב' שכת בכי ויתן רבי יהודה אומר אי אפשר שלא לשמוח אלא אם עמד * ו היו יתיו בתוני' בנג וירדו עליהן גשמים אם שמח בכי ויתן רבי יהודה אומר אי אפשר שלא לשמוח אלא אם פקק את הצנור או אם הלחיר לתוכן: ז החמרין שהיו עוברים בנהר ונפלו שקיהם למים

אם

היין טמא הנכלע בה: ד' יוסי מטמא בשל חטיו והלכ' כר' יוסי: ד המרנץ את ביתו מולך בו מים כדי שלא יעלה האבק: וטכנו כתלחלחו לשון אם היתה שדה מטמכת שפירושו שדה לכה בפק' דמורד קטין יאם מחמת הסלע נוד שמשעת ימי' בדאשית והוא דרפת חבית ומתוך כך כתלחלחו החטיו': המטבן בחול מטמאן הפירות בחול כדי שיטכנו כלומ' שיתלחלחו שיקבלו מלחמות החול: הרי זה בכי ויתן דאין חול בלא מים: ה כנוב יבש: אינו חושש שאר כתן בה חטיו וטכנו הכי קאמ' אם כתן בה חטיו אינו חושש שאר טכנו: כשהטל עליהן כגון שהיה משמים למלכתו וליקט עשבי עם הטל שעליה אבל הוא לא כתכוון כשכיל הטל: להטין ברה חטיו להטין בהם חטיו כדי שיטכנו: אם כתכוון לכך לטל שעליהן: א"א שלא לשמוח שהרי היה צריך לליתתן: א"א אם עמד כעצמם שם כדי שירדו עליה גשמי': ז פקק הצנור סתם הכנו כדי שלא ינאז המי': או אם הלחל לתוכו ש: צעב וכער הוית' כמיו שכתוך הצנור דמל' לר' יוד' שאין המחשבה מועלת להכשיר עד שיעשה מעשה לגלות המחשבה שכלכו ואין הלכה כר' יהודה: ז אם הפכו השקים לגד אחר כדי

מכשירין פרק ד

שישורו במו' מכ' כדלין או הוכשרו: אם עמד והדיח אם עמד כמיל' להדיח רגלי' בהמתו או מכשירי' המים העלו' כרגליה אם כפלו על הפירות: באדם ובבהמה טמאה מכשירין המו' העלו' ורגליוס כן הדיח כן ל' הדיח ואין הל' כד' יהוד': אם המזויד את הגבלים הוסיף מרכבותיו מתרגמי' לגבלי' העי' הדיח: כשעת הקדו' בשעת המום דוח הקדים כושב ודך' כלי' עץ שהם מתבקעים מפני המום ומורידו' אותם למים והבקעים מתמכרים והיטו שימונו כמו שימונו כלומר

אם שמחו בכי יותן רבי יהודה אומר אי אפשר שלא לטבוח אלא אם השכו היורגלו מלאות טיש וכן רגלו בהכתו עבר בנהר אם שמח בכי יותן ר' יהודה אומ' א'א שלא לטבוח לא אם עבר יהדיח באדם ובבהמ' טמא' לעולם טמא * ח הכוריד את הגלגלים ואת כלי' הבקר בשעת הקדים לכים בשביל שיחוצו הריו זה כמי יותן המוריד בהמה לשהות המים העולים בפיה בכי יותן וברגלים אינן בכי יותן אם חשב שיורדו רגליה אף העולין ברגליה בכי יותן בשעת היחף והדיח לעולם טמא חוריד' חשו' אעפ' שחושב שיורדו רגליה אינן בכי יותן שיש לחת מעשה ואין לחת כחשבה * ח

פרק ד

השוחה לשתות המים העולים בפיו ובשצבו בפי יותן כחושטו ובראשו ובזקנו אינן בכי יותן חכמלא בחבית המי' העול' אחר' החביל' שהוא ככונן על צוארה ובהבל' שהוא לצרכה הריו זה בכי יותן כמה הוא צרכה' שכעף בן אלעזר אומר טמא נתנה רחת הצנור איננה בכי יותן * ח שיורדו עליו גשמי' אפי' אם הטובא' אינו בכי יותן ואם נער בפי יותן עמד רחת הצנור להקר או לירוח בטמ' טמא' ובטהור בכי יותן: ג הכופה קערה על הגוהל בשביל שיהודח הריו זה בכי יותן ח' בשביל שלא ילקה הגוהל איננה בכי יותן * ד חבית שירד הדלף לתוכה בית שטמא' אומרים ישבר בית הלל' אומרים יערה וכו' ויש שהוא כושט' את ידו וניטל פירות כהוכה ודם טהורים * ח עריבה שירד הדלף להוכה הנידון והצפין אינן בכי יותן נטלה לשפכה בית שטמא' אומרים בכי יותן בית הלל' אומרים אינן בכי יותן הגיחה שירד הדלף לתוכה הגיחה והצפין בית שטמא' אומרים בכי

כדי שיהדקו ויהקו הנקעי' זה כזה: הרי זה בכי יותן המים הנקלים כהם מכשירין הורעם לקבל עומאה משום דכיהא ליה שיהוי אותם המים נקלים ככלי הדרק הנקעים: כשעת היחף שהבהמה יגיעה ויעפה מטורח הדרך וכן בשעה שהיא דסה בתנו' המי' שהיא מעלה ברגליה לעולם מכשירים הורעם לקבל עומאה לפי שהם לרנן שהמים יפיעו לה לנכחה ולקררה פ'א בשעת היחף והדיח כשעת הקדו' רוב' הוא שהבהמה תרמוץ רגליה כשכיל' שהיא נקי' לדוח התבוא': **השוחה** לשת' פ'א יושטמו הרי זה בכי יותן הינו טמא' לפי שאין המי' נכספו לפיו לא אם כן נוגעם בשטמו תמלה הילכ' אחשביכו: הממלא בחבית המים העולים אקריה הרי זה בכי יותן דאוי אפס' שיכנס עד שיגיעו לאח' ויהי' אכל מניחה תחת הכנור קין שלאקריה בכי יותן לקבלו שירד לתוכה ולא יגע לאחריה: מוכן על כנור' מוכב כמין טבעת מקיף לגוה' הקבית: מוכן לשון היא עשך ויכוון: כתנה לחבית רחת הכנור לקבל המים: אינן בכי יותן המים שלא חזיהו ושכחל' דלף כיהא ליה חלל' שיפלו המים לתוכה בלכד: ג אפילו אב הטומאה אפילו היה האדם הזה אב הטומאה ונטמאו המסקין שילדו עליו וזמן אחריון לעיל דמשקין טמאין ומטמאין לרנן ושלא לרנן חפ' הכי אינן מכשירין כיון שירידת הגשמים עליו היתה שלא לרנן: ואם כעבר כנו המכער טליתו כעבר נזכו להסיד הגשמים מעליו: בכי יותן המים הנשפלים מהמו מכשירין הן: והקר לקדר עמנו או לירוח לרנן נזופו כגון שהיה מלוכלך בטמ' או כנזפה: בטמא' אם היה האדם טמא' טמאים המים ואם כפלו על הפירות הכשירות וטמאים כחמת: ובטהור בכי יותן ומכשירין: ד חבית שירד הדלף לתוכה לרנן וכתוכה פירות ואיכור' ריבה שיכנסה לקבל עומאה: ושבר שאם מערה הרי מעביר המים מזה לזה לרנן ומכיון: הפירות מוכשירין: ומוד' כס' לכה שהוא מושפ' את ידו והוא כלומר לא הוכשרו בכך: ה הכשירין מים לחות: והכפיל למעלה ויבא' לקח כלהו אינן בכי יותן לפי שהן שלא לרנן וכן המים שנתנוכ': כטלה לשפכן שלא שפכן במקומו לא ככל הערב לשפוך המים במקום אחר הרי הכי יותן לרנן הן החויל' ולא שפכן מיד עס במקומו: וכה' אינו כיון שלא הקיפו

היחן עם אלא כעלה לשפתן אינן כבי יותן: הנהיה אם הכי את העריכה עתהלם כרו שירד הדלף עליה: אלו ואלו כע וכו' עוד' אע"פ שבעל אדם ושפכה: הריהו כבי יותן הנחיל וכבר מושב עליהן: מים העולים בידינו שמכבס בהן ביחא ליה כנגדו לפי שא לא ליה: על אם כן כעכמו רגליו הוו כבי יותן מדי דהוא אינעלח בקניות דלעיל דמים העולים חמדים כבי יותן כדפרוש' לעיל לפי שאי אפשר למים ליכבס למעכה עד שיגיע לאחוריה: ו יתן טהורין חבשי

כבי יותן ב' אוסרים אינן כבי יותן נשלה לשפכה או וכו' טודי' שחן כבי יותן הששכיל את הכלים וחמכבס את כסותו במער' חסו העולי' בדידו כבי יותן ברגליו אינן כבי יותן ר' לעזר' אומר אם אי אפשר ל' שירד אלא אם כן נושנפו רגליו אף העולין ברגליו כבי יותן: ו קופה שהיא מלאה תורמוסין ונתנה לתוך בקיה מושיט ידו ונוטל תורמוסים מתוכה והם שזורים העלם מן המים הנוגעים בקיפה שטאים ושאר כל התורמוסים שטורים צנון שבקערה ניה מדחתו והו' שהו העלתו כל שהוא מן המים שם: ו פירות שנפלו לתוך אמט המי' ששט מי שהיו ידיו שטאית ונשלן ידיו טהורות וחפירות טהורות ואם חשב שידחתו ידיו ידיו טהורו והפירו' כבי יותן: ח קדרה שהיא מלאה מים ונתנה לתוך הסקיה וששט אב השוכאה את ידו לתוכה שטא' כנע טהור' וטהור' ושאר כל המשקין טמאין שאין המי' מטהרו את שאר המשקין: ט הסבלא בקילון עד ג' זמי' שטאית ר' עקיבא אור' אם כגבו מיד טהורו' ואם לא נגבו אפי' עד שלשים יום שטאים: י עצים שנפלו עליהם משקין ויורו עליהם גשמים אם רבו טהורים חוצאים שירדו עליהם גשמים אף ער' מי שרבו שטאים בלעו משקים שטאית אף ער' מי שהו' שטאים.

שפשט אדם טמא את ידו ונטל לפי שלא הוכשרו במים שצמקוה דכתיב ככל כלי יטמא מה כלי מיוחד שחול' תלוש ומכסיר אף כל שהיא תלוש מכסיר לאפוקי יין סככות מן שיחן ומערות שאינן תלושין מן הקרקע שאינן נכשירות כל זמן שלא כתלשו: ה העלם מן המים הוכשרו התורמוסין לקבל טומאה במים התלושים הנוגעים בקיפה טמאים שהקיפה כעצית ראשון כשנפעה אדם עליו התרמוסים הנוגעים בקיפה הו' שמי: ושאר כל התרמוסים שאין מוגשם בקיפה טהורים דאין שמי עשה שלישי בחולו' כדה מודחתו והוא טהור דלא הוכשר לקבל טומאה במים שצמקוה במער': ו ידיו טהורו' דלא בעל טוכה לחולין אבל אם

היו פירות מצבר וכס של תרומה ודיו טמאו כשהיו עד שיכין להטביל ידיו: והפירו' טהור' ול' הוכשרו דלא אחזקה להן כפי ליה: ז אם בשכ' שירדו ידיו כתבנון ליטול את הפירות מן המים הפירות הריהו כבי יותן ומכשרו לקבל טומא' מא' ולהכא דא' שפ' לחך כפילת פירות ליטול ידיו בהגבתהן והיה ליה משק' שסופו לרבוץ האצבע שזין תלוש לרבוץ הרי זה כבי יותן: ח וששט אב הטומא' את ידיו ל' נכ' טמאה דכלי חרס מקבל טומאה מאח הטומא' הנוגע בל' ע' ול' א' טבילה ואע"פ שהיא בתוך המקוה לפי שהיא שבתוכו חוככי' כיון מי המקוה: טעב טומאות טהורה אם לא היה אב הטומאה שנוגע בה ל' ראשון ל' זומא' והוא הוכשר מנע טומאות כלום הנוגע בזכות הטומאה או טהור הקדרה כפי שאין כלי חרס מקבל טומא' אלא מאב הזומא' הוכשר שלא כעצמות הקדרה ל' מקמת עקבי' טמאי' שכתבו טמא' וטמא' וטמא' אותה והכל הכי איכה עמ' זה שהרי השקו המים שנתוכו כמי מקוה וכו' טהור' אבל שאר משקי' כגון יין אץ וכל' אץ המקוה מטהר אותו דלא סלקא להו השקה הילכך חוזר ומטמא' את הקדרה דרבנן גזרו עליו גזרו עליו משקי' שיטה וטמא' כליים גזרה גמס משקה וזוכה: ט המטלח בקילון כשמים נכבסו במקום אחד ומסקין להטבילין א' שדה אחת עי' ל' דרך שיבואו בו אותו המי' וס' אותו דרך שאותן המים כבסו' כונסדא קולין ובה' ג' מים אץ אותו קילון מתנגב מן המי' שהמשיכו לתוכו ומכ' צירין את הפירו' שפלו לתוכו שהיו הן לרבוץ: ד' ר' עקיבא אינו' אם נכנס מיד ר' עקיבא לא פלגי' אלא עלתק דסתם קילון אינו' ונתנגב עד ג' ימים ויתן כסתם אינו' והבי' מוכח בהדיא בתוספת' דמורה ר' עקיבא כסתם שהיא ג' ימים: י שפלו עליהם משקים טמאי' חס רבנו נ' שמי' על המשקים ההם נטלוס וטהרום: הנוטין כרו שירדו עליהן גשמים דאחשביהו לגשמים אע"פ שרבו טמאי' דכטמא' הנפשים עצמן: זלעו משקין טמאים כגון שהעבים כנוסב' מנחין ונתוכן משקין ב' אע"פ אף על פי שהנוטין כרו שירדו עליהן גשמים דאחשביהו לגשמים אפי' הכי טהורים דלא נכנסו כיוסף

לחזקו ולחממו כשיבואו עליו מים לאחר שנתלבן בראש: איד עץ שמקנתו אכלה האש: ח קסיא של
שלחנות כמיו שמכין על השלחן שלא יפול על המזון שעליו מים או דבר של עכוף ולכלוך: והשיפה של
לכנים מחמת של שיפה ושל גמי שמכסים על הלכנים להגין מן הכשמים והדי אלו כמו שבביל שלא ילקה
הכותל שאינו כבי ויתן אכל אם כיער שמתכוין להדחוס הרי זה כבי ויתן: ט כל הכניק טהור אם מערה
מכליו טהור לכלי טמ' מה שבבליין

טהור דכניק אינו טהור חזק מהכי
דחשיב מפני שכולדי' לאחוריהם
שסקלות כפסק וחזור כשאר
למעלה: ה דבש הזיפיס אית
דמפרשי דבש טוב וחשוב שמתוך
קשיבותו מוויפין אותו ומערבי' בו
פסולת ואית דאמרי על שם
מקומו שכן מוץ כמו בכזל הזיפי'
ויאמרנו לשאול: והפחת מאכל
עשויו מקמח ודבש והוא רך כל כך
שיכולו להכניק ודומה לו בכפיפות
כדבש: המקפה תבטל שאינו לא
דך ולא קשה אלא קפוי קרוי
מקפה: של גרוסין פול' טחנות
וגרומות ברימי: ושל פול' של מות
שאין גרומות ברימי: מפני שהיא
סולדת לאחוריהם פסקלות כפסק
חזור אותו עמוד השמות שהים
קצתו במשקין טמאין שנכלי ה
התחתון וכמשך למעלה למשקין

בנשים לכבותו הריזה בכי ויתן ח קסיא של שולחנות
והשיפה של לבנים אינן בכי ויתן ואם בער בכי ויתן: ט כל
חצבוק טהור חרץ מרבש חזיפת והצפחת בית שמאי ואמריה אף
המקפה של גריסין ושל פול מפני שהיא סולדת לאחוריה: י
המערה כחם לחם וכצונן לצונן וכחם לצונן שחור צעונן לחם
שמו רבי שמעון אומר אף המערה כחם לחם וברא' של תחתן יפה
משל עליון טמא יא האשה שהיא ידיה טהורות ומניסרה
בקדרה טמאה אם הזיעו ידיה טמאות חיו ידיה טמאות ומניסרה
בקדרה טהורה אם הזיעו ידיה הקדירות טמאה רבי יוסי אומר אם
בשפו חשוקל ענבים בקף מאונים היץ שבקף טהור עד שיערה
להוך הכלי חריזה רומח לסלי יתים וענבים בשחן כנטפין

פרק ו

המעלה פירותיו לג' מפני הכנימת וירד עליהם
של איננם בכי ויתן אם נתכוין לכך הריזה בכי
ויתן העלן חרש שושה וקטן אף על פי שחשב שירד עליון הטר
אינן בכי ויתן שיש להן מעשה ואינן לחן כחשבה ב המעלה
את האגודות ואת הקציעות האם השום לג' בשביל שימתינו אינן
בכי ויתן כל האגודות של בגת השווקים טמאין רבי יהודה משהר
בלחם אר' מאיר ובי מפני מה שטמאו אלה מפני ששקף הפה כל
הקסחין

שככלי העליון טהור ומטמ' כל מה שנכלי העליון: י המערה מחם הכא כמי איורי שמסקין שנכלי
עליון שמערה ממנו טהורי ושככלי תחתון שמערה לתוכו הן טמאי: מזונן לחם טמ' שהתחתון חסם מעלה
הכל לעליון הנכנס ומטמאו העליון מן החם כמשקה הוא חשוב: וכחו של היתרון יפס שחמונו גדול משל
עליון ואין הלכ' כדש' שעליון חס' אע"פ שהתחתון יותר חם ממנו אין פועלתו של תחתון ככרת בעליון
אינו מטמא: יא ונאמרה בקדר המעלה מן החם כשבידה לתבטל שנקדרה: אם הזיעו ידיה מהכל הקדרה
בטמא נדח' כל ארבעה בשקף שקדל: היו ידיה טמאו' אם הזיעו ידיה כטמא הזיעו חזיפת ודוה וטמא הקדר
לפי שהכל מסבך בין העבה שבידה למשקין שקדל: ד' יוסי אומר אם טמא אין הקדר טמא אלא כטמא טפי
מן הזיעה שבידה ליתן הקדר ואין הלכ' כד' יוסי: היין שנכף טהור ואינו מטמא דלא תחשב להיו' כטמא עדי
שיער אותו לתוך הכלי וכמו שאין לו יתר משק לענין הכשר כך אין לו יתרת משק לענין טמא ולענין יין כסר'
פירותיו לג' מפני הכנימה תולעי' הגדלי' בפירות לשון ויתיה הכנס: אם נתכוון לכך שחשב

המעלה

שירד עליון טל: שיש להן כנון אם היו טופכי' עליהן טל בכוכה היו מוכשרי: ב המעלה
את האגודו' של ירק: זאת הקציעו' כותשי' תאכיל' כיוכתשת ועושי' אותן כעין ככרו גדולו' והן בקדראי קציעות
שימתינו לשון לחלוט ודומה לו במערה פר לא יפסור מיתכא קשה לכותלי: אינן בכי ויתן אם ירד עליהן טל:
כל האגודות של ירק של בית השווקים טמאין לפי שהמוכרי' רגילי' לזרף עליהן מים כדי ללחמן והן מוכשרי'
לקבל טמאה יהודים שמשמשי' בהן תמיד הילכך הן כחוקות טמאה: מפני משקה הפה אע"פ שאין מולטין
עליהן מים כשהן לחין ממ' רגילי' לתת עליהן משק היונא מן הפה כדי להסיר החלב שעליהן ובהן מוכשרי'
ואיכ' יתן לר' מאיר עמוס שאין רגילי' ללחמם כמשקה הפה לר' מאיר טהורי' וליתן ככל ענין טמאין דאף
בלחין כותשי' בהן מים והלכה כתי' הקמחין והקלתות של בית השווקים טמאין לפי שלותמי' החטים שלם

מבשריון פרק ו

קודם שיטמנו אותם וכן מוכשרים והודים משמשים כהן תמיד לפיכך הן בחוקת טומאה: המלקה חטת כעשה ונחלק כל גרעין לשנים: טרנים שמחלק כל גרעין לב: טמנו שכ ולק כל גרעין להרבע: וכל מקום אפי' שלא בבית השווקים שהכל מולפים עליו מים: ג חוץ משל מוכרי משקה מפני טמנו שיהיה טעור שמאק טומאה על ידיהם ואין מקפידו על הכלבך שקליפת מניחה עליו: וחס היו מוכרי ענבים פירו' יבש' מתוך שמנבים ידיהם כדי שלא

יטמנו את הפירות מנבים ידיהם כמי קודם שיטמנו בכני: כל הרג' בחוקת טומאה לפי שהם מוכשרי' במים והטמ' והטהו' משמשים בהם: חתיכ' האפי' מין דג שרגיל' למכרו חתיכו' חתכו' ומקו' יש ששמו למית' משם גדון אותו ומוכרים אותו: ודג המכרי דג קטן מאד שמביאי' ממנו קופות מלאות במצרים: וקוליים האספני' מין דג שצדו דרך מאד וקורו' לו לשכנו' ונ' מוכים הללו אין המי' מכשירי' אותם שא' דני' לפי שהן חיון זמן מרובה אחר בידתן ולאחר שהן כעשי' אוכל' דהיכו' לאח' מיתתן ואין כותבי' עליהן מים לפי שהמים מפסידו' אותן ואין הלכ' כר' הוד':

כל הכיר בחוקת טומא' שסמם ניר נתנו בו מים והודים משמשים בו: ועל כלם בין בנים בין פירו' בין אבות כאמ' עם הא' לומר לא הוכשרו: מפני שמפקידים אותן דכל הפירות מפקידים אותן אבל עם הארץ ואם לאו דכאמ' היאך מפקידו' אבל דגה אין מפקידים בידו לפיכך אינו כאמ': ניר טהור שידוע בו שלא האכיל על ידי משקה: שכל לתוכו מים כל שהו טמא דמים כל שהו מכשירי' אותו ומשהוכשר חזקתו טמא שהודים משמשים בו והלכה כר' אליעזר כן יעקב: ד שבעה משקין הן לפי שבאשר בגומא' אוכלי' מכל האכל אשר יאכל אשר יבא עליו מים יטמא אין לי לא מים מנין לרבעת היין והשמן והחלב והדבש והדס והטל תל' וכל משקה אשר ישתה אי' וכל משקה יכול מי תמימים מירמזים ושאר כל מי פירות תל' מים מה מים מיוחדים שאין להם שם לווי' אף היין והשמן והחלב והטל והדבש והדס והטל שאין להם שם לווי' יצאו מי תמימים מירמזים ושאר כל מי פירו' שיש להם שם לווי' ודבש דכור' אין לו שם לווי' דבש בתם אקרו' ועוד שכיבו בתוספת דשכ' מנין לרס שהוא משקה שכאמר ודס חללים ישנה מנין ליון שהוא משקה שכאמר ודס ערב תשתה חמר מנין לדבש שהוא משקה שכ' ויביא' הו' דבש מסלע' ומנין לשמן שהוא משקה שכ' משנה שמנים מנין לחלב שהוא משק שכ' ותפתח את כוד החלב וינשקרו מנין לטל שהוא משק שכ' וימץ טל הגוה מלא הספל מים מנין לדבש העין שהוא משקה שכ' ותשקמו' בדמעות שלש מנין למי האף שהוא משק שכ' ועשפט' ויזלו מים: דבש נרעה טהור דלא השיב משקה ואינו מטמא ואינו מכשיר: וייתר באבילה דלא תימא הואיל והנרעה שרץ העוף הוא ועל הדבש היונא' ממנו כמי היא טמ' דלא דרין דבש דכור' קרא' להטיל שאין לו שם לווי' אבל דבש נרע' שיש לו שם לווי' לא יהא מותר קמל' דבש נרעה טהור ויזית' דמפני מה אקרו' דבש דכור' מותר מפני שיוכסבו אותו לגופן ואיך מותרות אותו מגופן דבש נרע' כמי מכסבו אותו לגופן ואין מותרות אותו מגופן: ה' בין גדולי' משקי' היוכסבי' מפי טבעתין קטני' מירגלי': ודס הקן לשתי' דס הקקיה בנתכונן גלילו' להשקותו לבה' ולחיים אז לגוי': ומו' החלב הוא הקום הכפרס מן הנכב' השמעי' ויר' החלב ויפקיאי' אותו בחלב ומכסר את הדבש: והעומל כמי מים שחור' היוכסבי' מן היתי': שאין נטמל יוכא' ודי' שמן ויחלב עבמו' לרס' מי פירו' הוא ואינו חסוב משק אבל מכשיר מפני שזיר' שמן שבו: ר' מזור' אותו אעפ' שאין בו שמן מוקל' עגמו' חסוב משק ויכסבי' ומעט והלכה

הלכה כרבי מאיר : דם השרץ כנשרו ומנטרפין לכעדרשה דכתיב נשמה שרצים נפש לכם הטמא להכיף דמו שמטמא ככשרו וכול וכשר את הזרעים תלמוד לומר לכם הטמא טמא הוא ואינו מכשיר את הזרעים : וחלו מטמאים ומכשירים שהן צמחן ונשקין טמאים ומטמאים ומשירים כאחד : וזנו של זב דכתיב אבנו טמא הוא : ורקון וכי ירוק וכי : ומימי רגליו וזאת תהיה בוטמאית וזאת לרבות דליו : ורביעיית דם מן הכותש דכתיב כל הכונע בת

מאיר אומר אעפ שאין עמו שמן דם השרץ כבשרו כשטא ואינו מכשיר ואין לבו כיוצא בו ו אלו כשטמאין וכבשירין זבוב של זב ורקו ושכת זרעו וסימיו רגליו ורביעית מן הסת ודם הנדה רבי אליעזר אומר שכבת זרע אינה מכשרת רבי אליעזר בן עזריה אומר דם הנדה רבי שמעון אומר דם הסת אינו ככשיר ואם נפל על הדלעת גוררה והיא טהורה ו אלו לא כשטמאין דלא מכשירין היעצה והליחה סרוחה וחראי וחרם היוצא עכסם ומשקה בן שמנה רבי יוסי אומר חוץ מדמו והשוטה מי טבריה אף על פי שיוצאין נקיים דם שחושב בהכמה בחיה ובעופות השמאים ודם חקוה לרפואה רבי אליעזר מטמא באלו רבי שמעון בן אלעזר אומר חלב הזכר טהור ו חלב האשה כשטא לרצון ושלא לרצון וחלב הבהמה אינו כשטא אלא לרצון אמר רבי עקיבא קל וחומר הדברים נה אם חלב האשה שאינו מיוחד אלא לקטנים כשטא לרצון ושלא לרצון חלב הבהמה שהוא מיוחד לקטנים ולגדולים אינו דין שיטמא לרצון ושלא לרצון אמרו לו לא אם טמא חלב האשה שלא לרצון שרם מנפחה טמא שיטמא חלב הבהמה שלא לרצון שדם מנפחה טהור אמר להם מחמיר אני בחלב ככרם שהחלב לרפואה טמא והכין לרפואה טהור אמרו לו כל זהים ועגבים וזיתים שהמשקין היוצאין מהן לרצון טמאים ושלא לרצון טהורים אמר להן לא אם אמרתם בטלוי זיתים ועגבי שתחלתן אוכל וכופין משק האכרו כחלב שתחילתו וכופו משקה עד כאן היה תשובה אמר רבי שמעון מנאן ואילך היינו משיבין לפניו כי גשמים וזיתים שהחלתן וכופין משקה ואינן מטמאין אלא לרצון אמר לבו לא אם אמרתם במי גשמים שאין רובן לאדם לא לארצות ולא לנות רוב החלב לאדם

כשלקה מסכת מכשירין : ונעלה כתחיל מסכת נזים :

כנפש האדם וכנפש האדם כי הדם הוא דכיעית דם דכתיב כי הדם הוא הכנף : ודם הנדה דכתיב והדום כדלתה מה טוב ממנה טמא כמותה : שכב זרע אינה מכשרת שאינה חשובה משקה ויש לה שם ליו : דם הנדה אינו מכשיר מדי דהיה אדם של תמאכוז שגם הוא אינו מכשיר : דם המת אינו מ מכשיר דכיון שמת זכא דמו מתור משקה ולית הלכתא כחד ע מהכך תנאי אלא כלתו מטמאים ומכשירין כתבא קמא : ו ז ואלו לא מטמאים ואפילו יבאו מן הטמא כגון מן הזב וכיוצא בו דכתיב כוונט טמא הוא וזב טמא ואין זכא וליתא סרוחה ודעי שלו טמאים : והליתא סרוחה היוצאת מן המורסא והוא הדין בדוקק ליתא סרוחה : והראי נזאה כמו והרעי : ודם היוצא עמה נעם הלוחה והרעי : זמשק בן שמנה כל משקה שיצא מנפלה שכלד בן שמנה חדשים כגון דמו ורקון ומימי רגליו לפי שכן שמוכה מי הכי הוא כאבן : חזן מדמו שמטמא כרם של בן קיימא ואין הלכה כרבי יוסי : אעפ שיבא

בקיים שמוציא אותו דרך בית הרעי כללום כמו שהיו כששתאן אפילו הכי אין מכשירים הואיל ויבאו דרך בית הרעי : רבי אליעזר מטמא כל דם משקין הן חשוכים ומטמאים ומכשירים ואין הלכה כרבי אליעזר : חלב הזכר טהור דלא חביב משקה וכן הלכה : ח חלב האשה מטמא מכשיר לקבל טמאית ואם כטמא חו שהאשה טמאה מטמא כדון משקין טמאים דתורת משקה יש בו : לרצון שכהלב כזובה ושלא לרצון כגון חלב הכותף ונדדית : שאינו מיוחד אלא לקטנים ושהמיה לא חביב כלי האו : שדם מנפחה טמא דם סינכא מויבמה טמא דדמי לכל חללים שקרוי חק דמה לי קט'ה כלה מה לי קטלא פלגא : שדם מנפחה טהור דדם כהיה לא אקרוי דם חללים דגמי דדם גמי : סלי זיתים ועגבים וזיתים שהמשקין לרפואה טמא ואעפכ לרצון טמאים שלא לרצון טהורים אף החלב אעפ שהלב לרפואה טמא כשחלב שלא לרצון דין הוא שיהיה טהור : ושלא לרצון טהורים שאין היוצא מן הזיתים ועגבים משקה עד שיצא לרצון :

הרואה

זבים פרק א

ראיה אחת של זכ וזכ בא מכשד מת ודומה ללבוך בונה המזורת וזו בא מכשד שאינו מת
וקשור בלבוך בונה שאינו מזורת כש אומרל כשומרת יום דאעפ שאיכה זכה גמורה עד
אחת עושה משכב ומושב וכה אומ' ככעל קרי ואינו עושה משכב ומשב ואין הראייה מטמאה כמשא לא כמנש
ראה אחת וכשני הפסיק בשלישי

פרק א

הרואה ראייה אחת של זכ בית שמאי אומרל
כשומרת יום כנגד יום בית הליל אומרים

כבעל קרי ראה אחת ובשני הפסיק ובשלישי ראה שתיים או אחת
מרוכה כשתיים בית שמאי אומרל זכ גמור בית הליל אומרל מטמא
משכב ומושב ועריך ביאת מים חיים ופשוט מן הקרבן אמר רבי
אליעזר בן יהודה מורים בית שמאי כזה שאינו זכ גמור ועל מח
גחלקו על הרואה ב' או א' מרוכה כשתיים ובשני הפסיק ובשלישי
ראה אח' בש' אומרים זכ גמור כהא מטמא משכב ומושב ועריך
ביאת מים חיים ופשוט מן הקרבן ב' הרואה קרי ביום השלישי
לספירת זכובו בית שמאי אומרים סתר ב' ימים שלפניו בית הלל
אומרים לא סתר אלא יומי ור' ישמעאל אומר הרואה בשני סתור
שלפניו רבי עקיבא אומר אח' הרואה בשני ואחר הרואה בשלישי
שבית שמאי אומרים סתר ב' ימים שלפניו וכהא לא סתר אלא
יומו ומורים ברואה ברביעי שלא סתר אלא יומו בראה קרי אבל
אם ראה זכ אפילו יום ז' סתר שלפניו ג' ראה אחת היום
ושתי' למחר ב' היום ואחת למחר שלש לשלשה ימים או לשלשה
לילות הרי זה זכ גמור ד' ראה א' ותפסיק כדי שובילה וסיפג
ואחכ ראה ב' או אחת מרובה בשתיים או ראה ב' או אחד מרובה
בשתיים

ראיה אחת דכ ראה שתי ראיות
ביום אחד או בשני יומי רכופי כריך
למנות שבעה כקיים ופשוט מן
הקרנן ולא ראה ג' ראיות ביו אחד
או בשלשה יומי רכופי כריך למנו'
כקיי וקיי בקרבן דתבימה הכת'
שתיים וקרא טמא דכת' זכ מכשדו
וזכו טמא הוא ג' וקרא טמא וזאת
תהיה טומאתו בזוכר רכשו את
זוכו או הקת' כשדו מוזכו טמאת
היא חא כיכד שתיים לטומאה ו'
לקרבן אבל הוכה חא דת' ראיות
דבות ביום אחד או בשני יומי בלא
ענת כדתה שומרת יום אח' ככקיות
זטהורה לערב ולא ראתה ג' ראוי'
ב' יומי רכופי כריכה למנות שבעה
כקיי וחייב בקרבן רגבו זכה כת'
ואשה כי תזכו זכ דמה יומי רכוס
בלא ענת כדתה ימים שנים רכוס
שלשה תלה הכתוב הזכ ב' ראיות
והזכה בימים והשתא קאמר שח

ראה הוכ שלשה ראיות חלא שהפסיק יום אחד בין ראייה ראשונה לשתיים האחרונות בית שמאי אומרים זכ
גמור וחייב בקרבן ככעל ג' ראוי זכה אומרל ביטל היו הטהור את הראייה הראשונה ואין כאן אלא שתי ראיות
האחרונות ופשוט מן הקרבן ומדוי' בש' בזה שאינו זכ גמור דביטל היו הטהור שהפסיק את הראייה הראשול כדאמרן
על מה נחלקו על הרוא שתי זכוב' גמור דהואיל ונזקק לספירת שבע כשראה שתיים בתהלה כטלם
דאייה את יו הטהור ויש בידו ג' ראיות : ב' ביום הג' לספירת זכוב' כעל שתי ראיות שנריך לספור שבעה
כקיים ומכה ראשון וכו' ראה קרי סתר ב' יומי שלפניו וחזור ומכה ז' כתלה : לא סתר לא יומו ומכה מטמא
להשלי' דשני הראשונ' עליו : הרואה בשני מטמא אחד ובשני ראה קרי סתר את שלפניו אפי' לכה ור' עקיבא
סתר דכה כמו פלגו ואין הלכ' כר' ישמעאל ומדוי' בש' ברואה קרי בש' שלם סתר לא יומו ושלפניו עליו ל' דדוקא
כשלא כפסק הייב' בני יומי טהורי כמספר היוםי שעשו זכ גמור הוא דאמר' בש' דש' סותרת אבל לאש שעברו ג'
יומי טהורי מדרוב' בש' שאין קרי סותר לא יומו והאי דקרי סותר זכ כפ' לן מקרא דכת' זאת תורת הוכ ויש
תנא ומחו שבכת זרע מה זכ סותר אף שבכת זרע סותר איה זכ סותר את הכל אף שבכת זרע סותרת את
הכל תל' למטא בה אין לה לא יום אח' : אבל אם ראה זכ אפי' יום ז' סותר את שלפניו דכת' ז' יומי לטהרתי עד
שהיו כל' היוםי טהורי מן היובות : ה' הרי זה זכ גמור וחייב בקרבן דבראיו תלה רחמ' דכת' טומאתו בזכו
טומאתו תלויה בזכוב ואיך תלויה ביומו ומיהו כשהפסיק יו ככת' קאמר' בה לעי' דלא הו זכ גמור ואין הראוי'
מכטרעו לש' לעי' טומא' כגו' ראה שתי ראוי' בלבד בהפסק' יו ככת' ל' לעי' קרבן כגון ראו' ראיו' : ד' כדי
טובלה וספוג כדי שיטבול וקצת נגמ' אח' טבילה ופחו' משיעו זה לא הו הפס' ולא חשיב' לא ראי' אח' : או אחת

זבים פרק ב

עט

מכונה בשתי שהיה בין התחלת הראיה למוקד הראיה כדי טובילה ומפנה והיה רוא' תמיד בלא הפסק: ה
כמגד' ל' ל' מוקד כדושלם שהצמידו לנו מלכי יון ע' והיה אונת המוקד רחוק מן השילוח שעוד סתי טוביל
שתי ספוג' כמגד' יון ל' מוקד העורכ' ל'ג' שלחן שילוח שם הכהר כדכתי' יען כי מאם העם היה את מי הש' לוח'
מטמ' משכב ומזכ' דמשכב ל'ה בשתי ראיות: לא א' יש בה כד' כגון כמגד' יון לשילוח דלוא נחשב כזכ' נמוך

אפי' לענין קרבן אכל כחא מרובה
כשתים אין מולקי' אותה וכראית
אחת היא חשוב ואין הל' כד' וסו':
אם ידוע שמקנת הראיה
ע' י' וקנתה למחר שרא' קנתה ראיה
בסוף היו וקנתה בתחלת הלילה
של מחר אע"פ שלא היה נכיהן
כדי טובילה ומפנה נחשבים שתי
ראיות מפני שהימים חולקי' ודאי
לקרבן ולטומאה דיש כאן שלש
ראיו' דאחת של בין השמשות כהלקת
לשתי כיו' דיש בה עשבי ימים: והם
ספק דש' כלה מן היו' או כלה מן
הלילה: ודאי לטומאה דמה נפסד
אי' שתי: וספק לקרבן דמספק לן
שלא שתיים שמה שלש דאי כלה מן
היום או כלה מן הלילה שתיים ואי
מקנתה ביום ומקנתה בלילה נ':
ב' י' בין השמשות כגון דראשונה
בתחלת בין השמשות ראשון ושניה

בשתים והפסיק כדי טובילה וסיפג ואחר כך ראה אחת הרי זה זב
גמור ה ראה אחת מרובה בשלש שהיא במן גדי יון
לשילוח שהן כדי' ב' שבי' וכושי' ספוגין הרי זה זב גמור ראה א'
מרובה בשתיים שש' כשכב וכושב וצריך ביאת מים חיים ופשוט
מן הקרבן אסר ר' יוסי לא אמרו א' מרובה אלא אם כן יש בה כדי
ט' לש' ו ראה א' היום וא' בין השמשות אח בין השמשות
ואחר למחר אם ידוע שמקנת הראיה מהיום וכקנתה למחר ודאי
לקרבן ולטומאה אם ספק שמקנת הראיה מהיום וכקנתה למחר
ודאי לטומאה וספק לקרבן ראה ב' ימים בין השמשות ספק לטומאה
ולקרבן אחת בין השמשות ספק לטומאה

פרק ב

הכל בשבאין בזיבה אף הנרים אף העברים בין
משוחררין בין שאינן משוחררין חרש שוטה
קטן סרים אדם סרים חמה טונשום ואגדרו גיגום נוהגים עליהם
גומרי האיש וחומר האשה כשכאום ברם כאשה ובלובן כאיש
וצומאמן בספק ב בשבעה דרבי' בורקין את הזב עד שלא
נזקק לזיבה במאכל ובמשנתה ובמשא ובקפיצה בחולי ובמראה
ובחיהור חרתה עד שלא ראה או שראה עד שלא חרתה ר' יהודה
אומר

במוקד בין השמשות שני כגון דאחת נבע' בתחלת בין השמשות ואחת במונאי שבת בסוף בין השמשות דאם תחלת
בין השמשות יום וסוף בין השמשות לילה אין כאן שתי ראיות כשני ימי' דנופי' דשבת מפסקת ואין כאן טומאת
זיבה ואם בין השמשות כלו מן היו' או כלו מן הלילה יש כאן שתי ראיות כשני ימי' דנופי' וטעון לספור ז' קייים
נפטור מן הקרבן: ואם תחלת בין השמשות או סופו חטיו מן היום וחטיו מן הלילה כחלקת הראיה לשתי' ומייב
בקרבן ולפי שיש כאן כל הכך פסיקות קתי: ספק לטומאה ולקרבן שמה אין כאן טומאה ושמה יש כאן טומאה
ולא קרבן ושמה יש כאן טומאה וקרבן הילכך מביא קרבן ואינו כאכל:

חבל

מטמאין בזיבה הכל לאחיי תיבוק כן וימו שהוא מטמא בזיבה אף הגרי' דכתי' בפרט ז' דבר
לא כבי' שראל אין לו לא חיי' ושאל מכין לרבות גרי' ועבדי' תל' ואחדת עליהם אי' לרבות את
סגרי' וזאת העבדי' מכין לרבות את הקטני' תל' איש איש: וטמא' ב' כשם שאין האשה מטמא' בלובן לא באודם
דדם כתי' בה שהוא אדום: ובלובן כאיש דזוכו כתי' גבי איש והוא דומה למי בגן של שעורי': וטומאתן בספק
אם ראו לובן שמה הן אשה ולובן טהור בה ואם ראו אודם שמה הן איש ואודם טהור גביה אכל אם ראו לובן
ואודם כחא טומאתן ודאי ממה כשפ' נשדפי' עליהם את התרומ' אכל אין חייבי' עליהם על כפיאת מקדש דגבי
סלוח טמא' כתי' מוכר עד בקבה תשלחו וזכ' ודאי וכקבה ודאית ולא טומאום ואכד' וי' כס: ב' בז' דרכים
בדוק' את הזב משום דאינו מטמא מחמת אונס דכתי' ז' מכשור ולא מחמת אונס: ש' נזקק לטומא' דהיב
בשרואה ראיה שניה שהיא כעשה ז' לטמא משכב ומושכ' ולהכריכו ל' לספור ז' נקיים אכל ראיה דאשכח
מטמא באונס טומאת ערב כדן כעל קרי ומכרפת עס השניה ואפי' שהיתה באונס: במאכל אם אכל אכילת
גסה או אכל דברי המביאי' לרדי' זיבה ואכילו כל שהן כגון כשר שמן חלב ונכה כבוס ויון יסן וצריקין של פול
אשקלין: וכעשת' כרבי' שפיה: כמטא' ככר שכשא: במרא' דאם אשה אפי' ל' הדפרי: ונכהור אע"פ שלא ראש

זבים פרק ב

אם אירע לו אחד מאלו השבעה קודם שראה ראיה שניה אינו כעשה זב מחמת אותה ראיה והטפה אינה
נוטמאה כמשא כשאר טפה של זב: אין אחריות זבין עליכם ואם לא יהיו זבים לעולם מה אתם חוששים הלא
לא קבלתם אחריות של זבים עליכם ואין הלכה לא כרבי יהודה ולא כרבי עקיבא: משנזקק לטומאה לוקח
שראה ראיה שניה שלא באולם שהרי מכאן ואילך הוא עושה משכב ומושב אין בודקין אותו ואף אם ראה ראיה
שלישית באולם כעשה זב לקרבן

וכן אם ראה ראיה של זב כעשה
ימים כקיים שהוא מונה סתרי הכל
ואפילו היתה אותה ראיה באולם:
אם עסקו ושכבתו ורעו טמאין עסקו
מחמת שכבת זרעו כגון אם ראה
שכבת זרעו תחלה וטפת זיבה
הכאה אחר כך אינה מטמאה
שהרואה קרי אינו מטמא בזיבה
מעת לעת ועד שלא חזק לטומא'
הקרי מטמא את הזיבה משום
דהוי אונס ולאחר שאקק לטומאה
אין הקרי מטמא את הזיבה שאין
עולין ממחמת הקרי באם הזיבה:
שרגלים לדבר שאין אותה ראיה

מחמת אונס כיון שכבר כעשה זב: ראה ראיה ראשונה בודקין אותו היכן דוקא לקרבן דאין מחמת אונס ראה
אינה מנוטרפת עם השלישית לקרבן אבל מנוטרפת עם השנייה לטומאה דאם ראה שניה שלא באולם אף
על פי שכייתה ראשונה באולם עושה משכב ומושב ובעי ז' קיים וביאת מים חיים דכי כתי' מנשרו ולא מחמת
אכסו אשניה כתיב אבל ראשונה אתקף לשכבת זרעו דכתיב זאת תרדת רוב ואשר תנא ממנו שכבת זרעו מה
שא מטמאה באולם אף ראה ראשונה של זב מטמאה באולם: בשניה בודקין אותו לטומא' ולקרבן: בשלישית
אין בודקין אותו לא לטומאה ולא לקרבן: דבי אליעזר אומר כו' ואין הלכה כרבי אליעזר: ג אינה
מטמא בזיבה מעת לעת והאי זיבות מחמת חולשה דקרי הוא ובראיה שניה איירי דראשון מטמאה באולם
בשם שתי' לקרי מעת לעת כך למראה ולהאי הור' תולין מעת לעת אבל למאכל ולמשתה למשא ולקשיציה
תולין לו כל זמן שהוא עבוער ואמרין דמחמת העבר הויא הזיבה ולא מנשרו: דבי יוסי אומר יומן און
שכתי' קבן כקטן שנולד דמי ואף על פי שראה זיבות כשהוא גוי מטמא בזיבה בהך שניה שרואה בתוך שעת
לעת של קרי דכתי' לו כראיה ראשונה דמטמאה באולם ומנוטרפת עם השניה שיראה אחר מעת לעת
של קרי דראית זיבה של גי'ית כמאן דליתא דאין הגויים מטמאין בזיבה: הרואה דם מטמאה כל טהורות
שנעבדקה בהן למפרע מעת לעת בדפדפוש כדריש כדה ואיירי דאיירי כמעת לעת קחשיב כל הכי שיעורין:
מעת לעת: וכן המקשה בימי זיבה דאמרין כי תזכר זב דמה מחמת עצמה ולא מחמת ולד ואם שפתה מן
הסכלין מעת לעת ויורה לא תלין דם קושי דם לירה: ככל שאכל בשר המת דקראין לן דאין מתעבד במעו' עיל:
ועמוד ודרשינן יום שהוא כיומים וזהו מעת לעת: ככל שאכל בשר המת דקראין לן דאין מתעבד במעו' עיל:
לאחר יומים מעת לעת דהכי תכן במסכת אהלות פרק א' וכמה תפסא במעו' ג' ומי מעת לעת: והוא שישא
כזריתו שלא בשעתה ועוד איכא טובא ששיעורן מעת לעת ולא הויב ותנא וי' ד' מטמא את המשכב:
זהו למושב: עמוד יושב שוכב דכתיב כל המשכב אשר ישכב עליו הזב יטמא וכתיב ויחשב על סכלי אשר
היא יושבת עליו אין לי אלא בזמן ששכב על המשכב וישב על המושב שכל על המושב וישב על המשכב עמד
כחלה כשעון מנין תל' יומא ויטמא ריבה וכלן בקראי' מדרג: והמשכב את האדם וכר' אבהו יושב שוכב כחלה
הטהור בהך מחוקים והמשכב הטמא בהך שניה וכרע הקטעב הטמא אשתלה סתוה וכתבם דכתיב בהך

זוהם פרק ג

פ

היה כלף מאומם ומשכבו ומוסדו ככף שזיה וכרעו הן טמא' דהשת' הוב כתלה וכלו הוא יושב עליהן: לטמא
פגד' יס כל כלי שמונע כהן עד שלא פירש חוץ מאלד וכלי חרם: במונע ומונע' אס נגע במשכב הטמא או ששפאו:
והטמא או כאלדא עניס גדולים קטורים ביתר ונותנים אותם בים או בכהר ומשימ' עליהם כס
ועולתים אותם כרות אל מחו חסכס וכלשון מקרא קרוי' דבורה וכלי אשימס דוברות כים
וזקראים כונו רפסודות ונביאס

לך רפסודות עד ים יפו: אף על
פי שאין נבדיהן כונע' שאין נבדי
הטהור כונעים בנבדי הזכ מכל
מקום טמאין מדרס שהפסיק
קטנה דמיא לאסר נמתמוטטין
ופעמים שהוב מכריע הטהור
ונבדיו ומטמאן כהיסט ולפיכך
נומאת היסט מדבתיב וכל אשר
יגע בו תדבכתיב וכל אשר
תגע בו ידבכר מה להלן מאוירו
אף כאן מאוירו שאין כלו חרם
מטמא במונעו של זכ אלא חס כן
נגע בו מאוירו אבל נגע בו מ
מאורו יבא טמא ומאחר שלמדנו
שאין מטמא אותו אלא מאורו
אל אשר יגע מונע שהוא ככלו הוי
אומר זה הפיטו הו' ל' ל' שזכ
מטמא כהיסט ואס היה טהור

שיכב נתלה ונשען ומשכב שטמא את הארם בשבעה ררכים
לשכא בנדים עומר יושב שוכב נתלה ונשען במונע ובמשא

פרק ג

הוב והשחור שישוב בספינה או באסרה או
שרכבו על גבי כחמה אעפ שאין בניהם נגע'
קרוי אלו טמאים מדרס ישובו על הנסר עלהססמל על הנשיש של
השחור ועל האלונס בוסן שהן מחזירין עלו באילן שכח רע
בסוכרו שכח רע באילן יפה במולם מצרי בזמן שאינו קבוע
במסמר על חכבו ועל הקורה ועל הדלת בזמן שאין עשוין בטיט
שימאים רבי יהודה מסחר * ב מניחן או פותחין והכמים
פוסרים עד שיחא זה כניף וחי פותח מעלין זה את זה סן הבור רבי
יהודה אומר עד שיחא הטחור מעלה את החסא מפשילת בחבלק
והכמים אומרים עד שיתירה זה מושך הילך וזה מושך הילך
אורגים בין בעומדין בין ביושבין או שוחנין רבי שמעון כשחר
בבולן חוץ סן השוחנין ברחים שר' יר' פורקין סן החמור או
שווענין בזמן שמשאם כבד טמאין בזמן שמשאם קל שחורק
קולן מחורין לבני הכנסת ומטמאין לחורבן * ג * חס

בקה אחד על קורה זהכ"כ חזב את הקורה בקנה השני עד שהתכונע הטהור שבה והדאשו כבר בטמא
הטהור כהיסט וכטמאן נבדיו טומאת מדרס אס הן נבדים דאויס למשכב ומוסכ: או שרכבו על גבי כחמה
יתם כהיס ככפת תמת הדוכ הילך לא תבא כסה רע ולא שיא כסה יפה בטמא הטהור ונדיו אבל יס
שהכמה מטמא נבדלי און נסט מחמת הדוכ אלא חס כן כחה רע כדמוכח פרק בחרה דהלות: * * *
הנשים של טמא כמין עניס ארוכים שמתנים במטה של פרכים ועל ידיהן המטה נגשית ומדבקת זו עם זו
לפיכך בקראים אותן העניס נשים: לא עצום שמתנים תמת כרעי המטה שלא יפסדו מלחלוחית הארץ *
סהך עמגרוין כאלס חגר שאינו יכול להניח שתי רגליו כאחד כך לא כשיתכ' עליה כהי' אדם מנוי לכהן ולכאף
ומתוך כך כחא כשען חוב על הטהור והטהור על חוב: בלן שכחו רע והיכי דמי אן שכחו רע כל שאי' עקוד
דחב ועב כדו לחיין כו דוכב הקב: או שוכה דהיכו עבף אן שכחה רע והיכי דמי שוכה שח' רע כל שנטמאת
באחיית שהאוחה בה טומעה בכף ידו: על אן יפה אפי' עומדת השוכה בלן שכחו יפה וכל הכי ככפי' תמתיהן
וככד העליון על התחתון וכשען עליו וכן זכ ששען על הטהור ובין טהור ששען על החב טמא: שאינו
קבוע במסמר ומתוך כך הוא ככף: על חכבו על הגשר שאיין עשוין בטיט טמאין מפכי סהן ככפסיס: ור'
יהודה מטמר ואין הלכה כרבי יהודה: ב מניחין סוגרים את הדלת או פותחים אותה יחדו חוב
פוטמא: עד שיחא זה מניף לעולם אין כאן טומאה עד שיהא זה מושך לפתוח חס מושך לבגוד שאין מחיזים
זה לז' עד שיחא הטהור מעלה את הטמא וזו נבדי הטהור טמא' מדרס שכחד הטמ' על הטהור וכשען
עליו ונדיו של הטהור טמא' מדרס אבל סמ' מעלה את הטהור אין משעבת הטמ' על הטהור ואין נבדיו של
טהור טמא' מדרס ואין הל' כר' יהודה: מפשילין בחבל' חוב והטהור יחדיו גדלי' בחבל' אפי' שניה מ'ד אה'
ס מושך הילך וזה מושך הילך שזה עומ' למורח ומושך ליו וזה עומד למערב ומושך ליו כן בעומד' יס דברי'
בארנ' יחמ' י'ס מיושב והטמא הטהור אורנ' כיהד או טמא' ר'ס מטהר בכלן: ויין הלכ' כר'ס: בזמן שמשאם כבד
טמא' רשעא מתוך כונד השא' נשען חוב על הטהור וכע' טהור מחיטו או טהור נכט עליו: וכלן אפי' מטמאן

זבים פרק ד

בכר טהור לכני הכנסת כלום לחובלי חלוליהן כטהר שאין זה היסט גמור וכש שפסוק הוא. וטמאים לתרוש
מדרכין ואפי' בספק: ג כל שאינם יכולה להמיט באלדס שהיא גדולה כל כך שכשעולה בה אלדס אינם
מתעטטות: טהור מכה את הטמא את הוב: הרי הטמא נופל שכן דרך המכה את חבירו אם היה חבירו
כמשך היה המכה כופל ולכן כמשך זב המכה כמשען על הטמא ודוק לפניך טומאת מדרס איירי דטהר המכס
את הטמא טהור ממומחת מדרס

ג חוב והטחור שישבו בספינה גדולה איוז היא ספינה
גדולה רבי יהודה אומר כל שאינה יכולה להמיט בארם ישבו על
הנסר על הספסל על הגשיש של כטה ועל האכלובס בזמן שאינן
סחגרינן עלו בעילן שכחו יפה בסוכה שכחה יפה ובסולם צורי או
מצרי בזמן שהוא קבוע במסמ' על הכבש על הקורה ועל חדרת
בזמן שהן עשוין בטיש אפי' מצד א' טהורי' הטהור מכה את הטמא
טהור הטמא מכה את הטהור טמא שאם ימשך הטהור הרי
הטמא נופל

דבי יחושע אומר נרה שישבה עם הטהור
במטה כפה שבראשה טמא מדרס ושכח

פרק ד

בספינה כלים שבראש הנס בספינה טמאין מדרס נוטלת עריבם
מלאה בגדים בזמן שמשאן כבר טמאין בזמן שמשאן קל טהורין
זב שחקיש על כצוצרא ונפל כבר של תרומה טהור ב
חקיש על הסריש על המלבן על הצנור ועל הרף אף על פי שחמץ
עשוי בחבלים על התנור ועל חים ועל אצטרובלא ועל חסור של
רחים של יד ועל סאח של רחים של יתים רבי יוסי אומר אף על
קורת הבלגין טהור ג חקיש על חדרת על הנגר על המגועל
על המשוש ועל הקלת ועל אילן שכחו רע ועל סוכ' שכחו רע על
אילן יפ' על סול' מצרי בזמן שאינן קבוע במסמ' על הכבש על הקור
ועל חדרת בזמן שאינן עשוין בטיש טמאין על השידה על החיבור
ועל המגדל טמאין רבי נחמיה ורבי שמעון סטהרין באלו
ד זב שהיה מוטל על ה' ספסלים או על ה' פוגריות לארץ
טמאין לרחבן טהורין ישן ספק שנתחפך עליהן טמאין היה מוטל
על

השיב ליה כהיטמא דכחה של כסוסטרא יפה: כ מריש קורה גדולה שכוכים כנייה וראשי קורה
הנג כלן סומכות עליה וסיף מוכחה על גבי עמודים: מלבן כמין רכוב של קורות קובעו בארץ: כנור מרחב
של מים ארבע שהיא נעשו בחבלי שאינן קבוע בארץ אלא קשור בחבלי ואין כהו יפה כל כך: הים היקף של עץ
שהקמה מתקבן כו כשעת הטמא: אינדרובל עגול של עץ שמעמודי' רחים עליו ושכיהן קבועה הן: חמור
של רחים של יד כבין של עבוי שהריח' של יד קבוע' בהן: וסאה של רחים מדה גדולה וקבוע בקרקע: קוריית
הכלבין קורה שעל המדחן יושב עליה וכל הכני אם חקיש עליהן הוב ונפל הככר של תרומה מכה היקף
טהור דכחן יפה ולא השיב היסט ובקורות הכלבים כחלקן ואין הלכה כרבי יוסי: ג הנגר יתד הנעוץ
אחורי הדלת כנכס שבאקסופה: מנעול סוגרי' בו הפתח: מאוט סמנהינים בו את הספינה ולשון מקר הוא
כל תופים מיטוט ביחוסף: קלת עגול של עץ שסביב לרחים התחמנה לקבל הקמה הנעוץ שלא יפול לארץ
ועטלבלט הוא: ועל סוכה שחא דע' ופומדת כלן שכחו יפה: טמאין דכל הכני אין כחן יפה וכן היקף הוב כנס
חשיב היסט: מטפרי' בלא אשד יתיב ועגדל קאי להכי תכנהות' ק לחודיהו ואין הלכ' כל נחמיה ול' שמעון: ד

טמאין
פאדיות

זבים פרק ד

כא

טו כדיות בעין כסוף ארוכין: לארכן ששוכב לארכן של ספסלים או של פנודיות: טמאים שכל אחד ואחד נשען רובו של זב עליהן פעמים על זב פעמים על זה: לארכן ששוכב ארכו ארוכין: טהורים דאין רובו נשען על אחד מהן ואין משכב ומושב לעולם עד שיטען רובו עליו דכתיב אם על המשכב הוא עד שיכשא רובו עליו: ימן לארכן ומסק אם כתיפתך לארכן טמאין: כסויות לשון רבים של כשא: שתיחת הגוף לפי שרובו כש' עליו והאחרי'

טמאים מנע הזב אבל אין להם תורת משכב ומושב להיות אב הטומאה לטמא אדם וכלים: אם רחוקים זה מזה טהורים לפי שאין רובו כשא לא על זה ולא על זה ואין הלכה כר שמעון:

ה' טליות לשון רבים של טלית ועזר לחז דוקא דלפי' אף טלית ואכן גדולה על גבן ויש הזב על האכזן כל הטלית שתחתיה מטמאות מושב דמשכב ומושב מטמאין תחת אכזן מוסמא: כרע הזב טהורים מדין משכב אבל מטמאין במשא הזב: ביחודי משכב אחד: טמא שהיו רוב הזב כשא עליו: וכמרוי' במשכב' רבות: ו בכף מאזכים כנגד הזב שאין אחד מהן כושא את

על ו' כסיות שתי יריו על ב' שתי רגליו על ב' ראשו על א' גופו על א' אין טמא אלא זה שתיחת הגוף עומד על ב' כסאות ר' שמעון אומר אם רחוקין זה מזה טהורין: ה עשר טליות זו על גבו זו ימן על גבי העליונה כולן טמאות הזב בקף באזנים ומשכב ומושב בכנרו בדע הזב טהורין כרעו הז' טמאין רבי שמעון אומר ביחודי טמא וכמרוי' טהור שאין אחד נושא את רובו: ו הזב בקף באזנים ואוכלין ומשקין בקף שניה טמאין וכמת הכל טהור חרץ סן האדם זה חומר בזב סבכת וחומר בסת סבוכ שחוב עושה משכב ומושב מתחתיו לטמא אדם ולטמא בגדים ועל גביו כדף לטמא אוכלין ומשקין מה שאין חמת מטמא חומר במת שהחמת מטמא באהל ומטמא טומאת שבעה מה שאין חוב מטמא: ו היה יושב על גבי המטח וארבע טליות תחת ארבע רגלי המטח וטמאות מפני שאינה יכולה לעמוד על שלש רבי שמעון טהור היה רכוב על גבי בהמה וארבע' טליות תחת ארבע רגלי בהמה טהורות מפני שאינה יכולה לעמוד על שלשה תחת טלית אחת תחת

רובו רבי כרעו הן אין רובו של זב כישא על אחד מהן אלא כל אחד מהמשכבות כשאו מעוטי של זב: טמאים בין כרע הזב בין כרעו אוכלין ומשקין כטמאין טומאת היסט: וכמת הכל טהור בין מושב ומשכב בין אוכלים ומשקים בין כרע המת בין כרעיהם דכל טומאות המסוימות טהורות חוץ מהביטוי של זב ואם כרעו הן כשי טהורים דכל שהמתישא עליו כגון בכף מאזכים לבד מההל טהור חוץ מן האדם דבזמן שמכריע את המת טמא מפני שהביטוי כדאמרינן בפרק בתרא דכדה ארומת מי לא טמא במשא: מדף לשון טומאה קלה כדכתיב קול עגלה כדף: ורמזכ פירש מדף מלשון ריחו כודף שדיח טומאת סוב הולכת למרחוק לטמא כל הכלים שעל גביו אעפ' שלא כנע בהם אבל לא בטומאת הכלים שתחתיו: שכלים שעל גבי הזב אעפ' שיש דברים מונעים בינם לבין הזב כלם טמאים טומאה קלה לטמא אוכלים ומשקים אבל לא לטמא אדם וכלים ואלו כלים שתחתיו אפי' הן מזה זה על גב זה התחתון שכלם טמא טומאה חמורה לטמא אדם לטמא נגדים כמו העליון: מה שאין המת מטמא דעתתיו אפי' תהאטומאה בוקצת ויורדת ממ' אין משכב ומושב שתחתיו מטמא אדם לטמא נגדים ועל גביו מדף כהי דמת כמי מטמא כלים שעל גביו טומאת מדף לטמא אוכלים ומשקים דטומאה בוקצת ויטולה ממ' אם היה המת בבית סומך לשמי קורה והמשכבות בעליה וכפפים הכסדים מכונד המשכבות ומכבידים על המת כי האי נוכא אב טמא מתחתיו לטמא אדם לטמא נגדים ועל גביו לטמא אוכלי ומשקי וממת בין על גביו בין מתחתיו טהור: ז שאינה יכולה וכיון דזה אינו יכול וזה אינו יכול כל חד חד כוליה מנעיה עביד ואיכא רובו של זב כשא עליו: ור' שמעון מטמא רכע שיעור ויכה לזה ושיעור ויכה לזה כלומר רובו של זב מכבוד על כל אחד ואחד ואורא לטעמיה דאמר לגיע בפרקין בימידי טמא וכמרוי' טהור שאין אחד כושא את רובו ואין הלכה כר' שמעון: היה רכוב על גבי בהמה בעמדת איירי דאי במהלכת כל שעה האחד נעקר ועמדת על ג' וממא פה שתחתיו שאינה יכולה לעמוד על שתיים: שיכולה לעמוד על ג' הילכך כל חד חד הוה ליה רכיבי ואי סדר טהרות

יא א ז א א א

זנים פרק ה

אלא עמא ומאוסא אינון זנון אכל טלית אחת תחת שתיים טמאה שאינה יכולה לעמוד על כ' ר' יוסי אומר
אל טלית תחת ד' רגלי בהמה קאי : הסום מטע' כרגליו אם זכ רוכב עליו וטלית תחת אחת מרגליו של סוס
טמאה : אכל תחת רגליו טמאה שאין משעבט על רגליו ואין הלכה כר' יוסי : כלי שבבעל טמאים דמשעבט
הקורה על העקל ועקל סוף הכפיפה שעוכרים כה הוי עיס ויהא עשויה כמין קופה של מעשה שכה ואמר
שעוכרין הוי' וכשאר הגפת שהו'

תחת ב' ירים תחת ב' רגלים תחת חד תחת חרגל שמאה רבי יוסי
אומר הסום משמא ברגליו והחסור בידיו שמשעבט הסום על
רגליו ומשעבט החסור על רגליו ושב על קורת בית הבד כליש
שבבעל שמאין על הסכב של כובס כלים שתחתיו שחורק רבי
נחמיה משמא

פרק ה

הנוגע בזב או שחוב גנוע בו חמסין את חוב או

שחוב מבישו משמא אוכלים ומשקים וכלי שחוב
במגע אכל לא במשא כלל אמר רבי יהושע בל חמסין בגדים
בשעת מגעו משמא אוכלין ומשקין להיות החליח והזדים להיות
שניות ואינו משמ' לא אדם ולא כלי חרס לאחר פרישתו משמא
משמא משקין להיות תחלה והאוכלין והזדים להיות שניות ואינו
משמא בגדים ב' תער כלל אחר אמר כל הנישא על גבי
חוב שמא וכל שחוב נישא עליו שחור חוץ מן הראוי למשכב
ולמושב ולאדם כיצד אצבעו של זב תחת הכרובך השחור מלמעלן
משמא שנים ופוסל אחר פרש משמא אחר ופוסל אחר חמסין
מלמעלן וחשחור מלמען משמא שני ופוסל אחר פרש משמא אחר
ופוסל אחר האוכלין והמשקין חמשכב וחמושב וחמרף מלמעלן
משמא שני ופוסל אחר פרשו משמא אחר ופוסל אחר חמסין
וחמושב

הנוגע

דאדם הנוגע בזב טמא בגדים
בשעת מגעו כן טמא כל כלים
שנוגע בהן בשעת מגעו בזב חוץ
פירש וכלי חרס דתיבא בתורת
כהנים מכן לעשות שאר כלים
כנגדים תל' וטמא יכול יטמ' אדם
וכלי חרס תל' נגד נגד ה' מטמא

ואינו מטמא אדם וכלי חרס ודוק בשעת מגעו בזב אכל פירש לא דתיב' ואיש אשר יגע במשכבו יכנס ערס
ולחץ במים וטמא בשעת מגעו מטמא בגדי פירש אינו מטמא בגדי אכל לא במשא אם בשעת מגעו בזב כפי
פד' ולא נגע בהן טמא : כל המטמ' בגדי בשעת מגעו כגון הנוגע בזב וזולת כמטמא כותיה כמשכב
וכמושכן מטמא אוכלי להיות תחלה מטמא כחב הנמאה בשעת מגעו כיון דאמרה תורה שהיא
שמאה בגדי : זאת הירוס להיות שניות אכל גזבו של אדם אינו מטמא כדקתני כופא שאינו מטמא אדם וכלי
חרס : ולאחר פרישתו ממטמאין מטמא את המשקין להיות תחלה ואצטע שאינו לא ראשון לטמאה שמה
המשקין תחלה דאפי' עבי לטמאה מטמא משקין להיות תחלה לפי שהן עלול' לקבל טמאה ואינו כדכיון
הכשר כמו האוכלי גזבו בהן שהיו לעולם תחלה גזרו משום משקין הנאי חממת שרץ שהם תחלה מן החרס :
והאוכלי הידור' להיות שניות כדכיון דפירש מטמאין אינו לא ראשון בעלמ' : ב' כל הכשא על גבי חוב עבמו
של זב ואפי' לא נגעו חוב ואפי' יש דברי הרבה הונו כיון לבין חוב הכל טמא דתיב' והמגע בכל אשר יסא
תחתיו מלוי תחתיו אלוטא תחתיו דוב היכו משכב לא ככל אשר יהיה חוב תחתיו דהינו עלונו של זב ונכנס
בכל דבר אפי' במדוי דאין רגילות להיות עליו ולא הונו כעין תחתיו דאין כוהנו לא במדוי דחא ליה : חוץ מן
הראוי למשכב ולמושב ויהא להרכב אכל שאינו ראוי טמא כגון אם כפה באה שאי' עשויה לשיכ' וישב עליה
יכול יהא טמא מושב תל' והיושב על הכלי אשר יושב עליו חוב מה שמיוחד לשיכיה ולא זה שאומרים לו שאמר
וגעשה מלאכתו : כדכך שורית כמין החומה כמון כדכבוס די אבן גלל כצורא : הטהור מלמעלה על הכרובך
ושכבד על אצבעו של זב דהשתא הוי כשא על גבי חוב וכחשב אב הטמאה : מטמא ב' ופוסל אחר מטמא
ראשון ושני ופוסל שלישי בתרמו' : פירש שירד הטהור מן הכרובך או שולק חוב אנבעו מתחת הכרובך עמ'
טמא

זבים פרק ה

פב

טהור אחד ופוסל אחד לפי שאין הטהור לא ראשון מכיון שפירש דתו לא מטמא בנדיפו ועושה שבי וטליה
בתרומה : הטמא מלמעלה על הכדוך ואנכע הטהור תחת הכדוך ומכניד הטמ' עליו הרי הזב כשא עלה
לפיוך מטמא כ' ופוסל אחד : ומטמא כל כלי שאינם מטמא ומטמא מדף קדי להו : מלמעלה של כדוך ופוסל
הזב מטמא אינם לא ראשון ומטמא אחד ופוסל אחד ולאף שפירשו נמי כך דינם : פירשו מטמא' ופוסל'
אחד דמשכב ומושב לעולם אב

הטמאה ארבע שפירשו : טהורים
כדאמרינן שכל שהזב כשא עליו
טהור חוץ ממטמא ומושב והאדם :
ג מפני שאמרו כלומר מפני
מה אמרו האוכלי והתשקי והמדף
מלמטה תחת מטמא הזב טהורי
מפני שאמרו כל הנפש ונשא וכו' :
כל הנפש כגון אוכלי ומשקי ומדף
שהן למטה ממטמא הזב ונשאים
אומרי' הוי' כונעין בו שיש דברים
מוגזרי' בכת' : כשא על גבי המטמא
שלו למעלה והמטמא למטה וכשאי'
עליו ואין כונע' בו טהורי' : חוץ מן
האדם שהאדם הנשוא המטמא
כעט ארבע שלא כג' בו ולא המיטו
מפני מטמא הזב מטמא

וחשוב מלמשן מטמאין שתיים ופוסלין אחד פירשו מטמאין שנים
ופוסלין אחד האוכלים והמשקין והסדרף מלמשן טהורין * ג
מפני שאמרו כל הנשוא ונישוא על גבי המטמא טהור חוץ מן
האדם כל הנשוא ונישוא על גבי הנבלה טהור חוץ מן המסייר'
מליעור אומר אף הנשוא כל הנשוא ונישוא על גבי המת טהור
חוץ מן המתהיל ואדם בו מן שהיה מסיי * ד מקצת שמא
על הטהור ומקצת טהור על השמא חברי' שמא על הטהור וחברי'
טהור על השמא שמא רבי שמעון אומר מקצת שמא על הטהור
שמא ומקצת טהור על השמא טהור * ה השמא על מקצת
מטמא והטהור על מקצת מטמא מקצת טמא על מטמא
ומקצת טהור על המטמא טהור נמצאת טומאה נכנסת לו וירצאת
מכנו במיעושו בכר של תרומ' שהוא גתוך עץ משכ' והנייר בנתיו'
בין מלמשן בין מלמשן טהורין באבן חב' נוגעת טהור רבי שמעון

מטמא

כשאי' וכן אם נתנו ראשון ופוסל למעלה ממטמא כל זב וישב אדם טהור'
על האבן כטמא כיון ששכח על גבי
מטמא כשא שאי' יא' אב' על האבן כטמא המטמא האבן כך כשישב הטהור על האבן כטמא מן
מטמא שנתתי' : כל הנפש ונשא על גבי נבלה כדאמרי' כלומר וכל אדם הנשוא ונתן ע' נבלה טהור' :
חוץ מן המטמא דנשא אף הנבלה וכו' וזו ממקומו אם לא הכיעה ממקומה לא שמוכתה על גביו כגון שכל
סבירו והכיתה עליו טהור' עד שסיימנה : ד' מליעור אומר אף הנשוא בתלמוד מפרש דהכי קאמר והוא שנושא
כלום אין המסיי' את הנבלה טמא לא כשמשא אותה שהנבלה למועלה והוא למטה אבל אם הנבלה למטה
והוא למעלה הריש' טהור כל זמן שלא נגע בה ואין הלכה כר' ליעור : חוץ מן המתהיל שאם ליהויה
כושא וכשא ולא יאחיל' כגון עליה מפסקת' שאם המת' בעליה ואוכלין ומשקין וכלי' בבית' צניעין עד שמי קורה
המכרים כעפשים וכו' המת' ומכנידין על הכלי' או שהמת' בבית' מתוך לשמי קורה והכלי' בעליה וכשפיר'
המכרים שהכלים מכנידי' הכלי' ומכנידי' על המת' כפי' הואי נוכח הוי' נשוא וכשא על גבי המת' ואיני' מאהיל'
וטהור' והאדם כיון שהיה ראשון בן מטמא את המת' בין כשא ע' מת' טמא ארבע שאינו כונע' בו אבל אם אין המת'
זו ממקומו שאין כאן היסט טהור' : ד' מקצת טמא על הטהור אפי' אנכעו של זב על הטהור או אנכעו
של טהור על הזב ש' חבדיו טמא כגון שגדיו ונפשו וכו' וכלי' כל לו כדאמרי' חבדיו ארבע דליכי' לא מייבט הטמא
על הטהור או מייבט הטהור על הטמא כטמא הטהור דלא בעינן טימא רובו של זב אלא על המטמא ולא
על האדם : ומקצת טהור על הטמא טהור דבעינן טימא רובו ואין הלכה כר' שמעון : ה' הטמא על
מקצת המטמא רובו של טמא על מעוטו של טמא כטמא המטמא וכן דבזב טהור על מעוטו של המטמא
הטמא כטמא הטהור דלא טמא על מעוטו של טמא כטמא המטמא וכן דבזב טהור על מעוטו של המטמא
מטמא ומוטמא ככנסת' וצניעו וינשא' קרקעתי' טי' נמצאת טומאה ככנסת' לו וינשא' ממנו טמא : מקצת
הטמא על המטמא בין דמיעוטו של טמא הוא ארבע שנסען על כל המטמא טהור המטמא עד שיט' עליו רובו
של זב : ומקצת טהור על המטמא כגומ' או מקצת טהור אפי' על כל המטמא טהור עד שיטען עליו רובו של טהור' :
וכן סבר של יצונו אמת' דלעיל קפי' דתרג' כל הנשוא ונשא ע' המטמא טהור ואפי' אוכלי' של תרומ' אם נשאו

זבים פרק ה

על גבי משכב ויש ביניהן דבר חונק אפי' הוא דק ביותר כגון כיור וכונש בו אינן מקבלין טומאה מן המשכב
 דאין טמא אחריו ולא מקבל טומאה בהיסט לא דבר שיש בו רוח חיים: וי' שמעון מטמא בזה האוכל ומקומת
 עומא מטמאה בהיסט אפי' דבר שאין בו רוח חיים ואין הלכה כל שמעון: ו' הנוגע בזב וזוכה וכו' כל המ
 טהור שמעון למשאן דמטימו אדם לטמא בנדים הילכך משיני אב הטומאה כל זמן שלא פירטו מאחר דמטימו
 בנדים ולכך הנוגע עשה ראשון

משמא בזו: ו' הנוגע בזב וזוכה ובגדה וביוולדת ובמצורע
 בבשכב ובמושב משמא שנים ופוסל אחד פרש כטמ' אח' ופוסל
 אח' אח' הנוגע ואח' חסמיש ואח' הגושא ואח' הבישא: ז' הנוגע
 בזבוב של זב וברוקו בשכבת זרועו במימי רגליו וברם הגדול
 כטמא שנים ופוסל אחד פרש משמ' אחד ופוסל אחד אחר הנוגע
 ואחד חסמיש ר' איעזר אומ' אף הגושא: ח' הגושא את המרכב
 והגושא עליו וחסמישו משכב ב' ופוסל א' פרש משמ' א' ופוסל א'
 הגושא את הנבילה ואת כי השאת שיש בהם כדוי הוזה משמא ב'
 ופוסל אחד פרש כטמא אחד ופוסל אחד: ט' האוכל מנבלת
 עוף שהורו וחיה בבית הבליעה כטמא שנים ופוסל אחד הכניס
 ראשו לאויר התנור שחור ושחר התנור הקיאהו או בלעה כטמא
 אחד ופוסל אחד וכשהיא בתוך פיו עד שלא יבלענה שחור: י'
 הנוגע בשרץ ובשכבת זרע ובשמא מת ובמצורע בימי ספרו וזמי
 השאת שאין בהם כדוי הוייה ובנבילה ובמרכב כטמא אחד ופוסל
 אחד זה הכלל כל הנוגע באחד בכל אבות הטומאות שבתורה
 כטמא אחד ופוסל אחד חוץ מן האדם פרש כטמא אחד ופוסל
 אחד: יא' בעל קרי כבגע שרץ ובוועל ברה כטמא מת אלא
 שחבור כסנו בוועל נדחשהוא כטמא משכב וכושב שוכמא קלח
 לטמא אוכלין ובשקין: יב' או פוסליו את התרומה האוכל אומל
 ראשון

ושכי ופוסל שלישי בתרומה: פירש
 מטמאין אינו לא ראשון בעלמא
 מטמא אחד לבעשותו שכי ופוסל
 שלישי בתרומה: ואחד המסיט
 אחד הכושא ואעפ' שאינן כוגעם
 חזב וזכה וכל' כהדיא כתיבי דכתי'
 זאת תורת הזב וגו' והדוה כדמתה
 ומכורע: וזולת כפוף לן מלזכר
 ולככה לזכר לרבו' את המכורע
 ולככה לדכות את היוולדת: ז'
 ואל' המסיט המזין אותם ממקום
 אעפ' שאיכו לא כוגע ולא כושא:
 ז' אליעזר אומר אף הכושא והוא
 כושא קאמר כלומר אין המסיט
 טמא לא אם כן כושא שהן למעלה
 והמסיט למטה ואין הלכה כדכי
 אליעזר: ח' הכושא את המרכב
 כנוס' את המרכב כתי' כנוס' בנד'
 ולא כנוגע ואין כנוגע אלא ראשון
 בעלמא: הכושא את הכבלה היינו
 מסיט דכושא בלא מסיט טהור

כדפירש' כל פסל ונוגע כמי נבילה אעפ' שהוא טמא כיון דלא מטמא בנדי' אינו מטמא שנים ופוסל אף דאית
 אלא ראשון בעלמא ומטמא אחד ופוסל אחד: טו' חטאת שיש בהן כדוי הוייה מטמאין בנדים כמשא אבל
 לא כבגע: טז' והיא כבית הכליעה כל זמן שהיא כבית הכליעה מטמא בנדים כמשא אבל
 כ' ופוסל אחד: הכנים ראשו באויר התנור אעפ' דקיימ' כבלת העוף עם בית הכליעה של האוכל הכל באויר
 שתנור אפי' הכי טהור דחמת האדם לא מיטמא התנור דכל המטמא' בנדים אין מטמאין אדם וכלי חרס
 ומחמת כבלת העוף לא מיטמא לתוך פיו אין לה טומאה דלא יאכל כעב' אכילה כבית הכליעה: יז' ובנבילה
 לבטן אין לה טומאה וכשהיא לתוך פיו אין לה טומאה דלא יאכל כעב' אכילה כבית הכליעה: יח' ובנבילה
 ובמרכב כל הכי כמשא בלכד מטמאין בנדי' ולא כבגע הילכך אדם הנוגע בהן אעפ' שלא פי' אינו לא ראשון
 ומטמא אחד ופוסל אחד: כל הנוגע כגון אוכלין וכלים דאפי' באותן שאדם הנוגע בהן מטמא שנים ופוסל
 אחד כלים הנוגעים בהן מטמאין אחד ופוסל' אחד ואפי' כשעת מנען: חוץ מן האדם דיש מהן דאם כנע
 בהן או טמא דמטמא כ' ופוסל' אחד כי הני דאמרן לעיל: פי' אפי' אדם ככלהו מטמא א' ופוסל' א' דכיון דפירש
 אינו לא ראשון: יא' בעל קרי כנוגע שרץ כשם שנוגע בשרץ ראשון לטומאה כך בעל קרי ראשון לטומאה
 וטומאה שזה לטומאת הנוגע בשכבת זרע: ובעל כדה כטמא מת שהוא אב הטומאה וטמא טומאת ז':
 פהוא מטמא משכב ומישב ומת עצמו ויש טמא מת אינו מטמא משכב ומישב לא טומאה קלה ולא טומאה
 חמורה דכתיב וכל הכלי אשר ישב עליו הזב ולא טמא מת: יב' או פוסליו את התרומה מרכבן וכלהו מים
 דבר שגורו כזבים: חוץ מטבול ויס' מדלודו ויית' הוא: האוכל אוכל שהוא ראשון לטומאה או שכי לטומאה

טבול יום פרק א

פג

גורו שיהא גופו שמי לטומאה ופוסל אינה התרומה כמגעו ששכי פוסל בתרומה והשתיה משקי' טמאי' כעשן
גכ שמי לטומאה ופוסל את התרומה וטעמא דגזור דבבין דבבין דומי' דאביל אובלי טמאי' ושהי משקי' דתרומה
בשמים בעוד שהאובלי טמאי' בפיו ופסיל להו וכן כמי זמני משקי' טמאי' וסדי אובלי' דתרומה בשמים
בעודן כפיו ופסיל להו : והכא ראשו ורובו לאשר טבול כוביום כמים שאובין לפי שהיו טבולים כמי מערות
סדומי' והיו כותבי עליה אהב מים

שאובי' להעביר סדומין המי' התמילו
ועשאוים קבע למלא מי העערות
מסדרי' לא מים שאובים מטהרות
עמדו וגזרו עליהם טומאה דלע
אתו לבטולי תורת מקוה וטפלי
בשאובים וכדי לקיים גזרה זו
ולמעמיד' הוסיפו וגזרו על סדור
גמור שפסלו על ראשו ג' לוגי' מים
שאובי' שיהיה פוסל את התרומה
עד שיטבול : והספר כל כתבי
הקדש פוסלי' את התרומה כמגע
לפי שכתמלה היו עכניעי' אוכלים
דתרומה אבל סתאמרי' האי קדש
והאי קדש כיון דסו דקא איני

ראשון והאובל אוכל שני והשותה משקין טמאין וחבא ראשו
ורובו במי' שאובין ושהור שנפלו על ראשו ועל רובו ג' לוגין מים
שאובי' והספר הידיר וטבול יום והאובלי' והכלי' שנגטמאו במשקי' :

נשלמה מסכת' זו : וכ"ע כתחיל' מסכת' טבול יום :

פרק א

המכנס חלות על מנת לחריש ובשכו בש' אום'
חבור בטבול יום ובית הלל' אומרים איתו חבור
מקצות נושכות זו בזו בכברות נושכות זו בזו האופה חמישה
על נבי חמישה עד שלא קרמו בתנור וקולית של מים הסחולחלת
ורתיחת גריסין של פול ראשונה ורתיחת יין חדש רבי יהודה אום'
אף של אורו בית שסאי אומרים חבור בטבול יום בית הלל' אומרי'
אינו חבור וכודים בשאר כל הטובאות בין קלות בין חסרות :
ב הכנס

ספרים לד' פסידא שהעכברים המכונין אבל האוכלים היו מפסידים את הכפרים גזרו על תורה כביאים
וכתבו' שיהיו פוסלים כמגען את התרומה : מטבול יום פוסל את התרומה מן התורה עד שיצרב שמשו ואינו
מציח דבר שגזרו בו כיום : והאובלי' שנטמאו במשקי' כתבי' גזרו על המעשים שנטמאו בשבי' לטומאה להיות
תמלה ויטמאו את האובלי' גזרה משום משקין הנאיין מחמת שרץ שהם תמלה מדאורייתא ולמא לא גזרו על
האובלי' כמי להיות תמלה גזרה משום אובלי' הבאי' מחמת שרץ לפי שהאובלי' הן גריבין ואין הכשר להן מקבלין
טומאה לא על ביאת מים אבל המשקין הן עלולים לקבל טומאה ואין גריבין הכשר ותקון : וטומאתן ויתר
סדומי' וכלי' שנטמאו במשקי' מדאורייתא לפי' כטמונו המשקין בשרץ אין מטמאין כלי' דאין אדם וכלי' מקבלי'
טומאה לא מאב הטומאה ודכין גזור אפי' על משקין שנטמאו מחמת ידי' שהם שניות שיטמאו כלים גזרה
משום משקה רוב וזכה כגון רוקן ומימי רגלי' הן שהן אב הטומאה ומטמאין כלים מדאורייתא :

המכנס

חלות שמפרישי' מן העבה וכתנ מהס הדנה זו על זו עד שדכדכו זו בזו ודעתו היה מתחלה
להפרידן זו מזו : וזשכו שדכדכו כל כך עד שנטמא להפרידן כושכות זו מזו כלומר שנתלש
מקנת מאמת מהן ועלה עם חכרתה : כשא' חבור בטבול יום ואם נגע בטבול יום באחת מהן הפסלו כלן כלא
הן גוף אחד דטבול יום פוסל בערומה וחלה דין תרומה יש לה : ובהא' אינו חבור כיון דרעתו להפרידן
ואותה שנגע בה הטבול יום פסולה והשאר טהורות : כקצרות חתיכות של עשות שכתבו וכתלשו מפסות
הגדולות קרויות בקצרות לשון וקצר מצפון בא בה וכל הני דחשיב הכ' אפלטות דכש ובה דסיפא קיימי' והא'
דלא חשיב חלות בהדיהו משום דחלות לכה' אינו חבור לא בטבול יום ולא בשאר טומאות אבל הני דוקא
בטבול יום פלגי' אבל בשאר טומאות מודו כדקתבי' אפי' : חמיטא קצונה דקה : עד שלא קרמו בתנור כדיון
שדכדכו כשהן עמה הרי גורתן כפסדת אים מתיאן ערובקי' הילכך ודאי עתיד להפרידה : וקולית של מים
סוף והרתיחה שעולה במים קולית שמה ואם נגע בטבול יום באותה דתמלה לכה' לא חסור ולא כפסלו
סעים : המחולחלת כשהרתיחה חלולה מתחתיה ואיכה כינעת כמותה של בקצותיה : הו' ראשונה שרתיחה
ראשונה של גריסין איכה מרדקת על הגריסין : ר' יהודה אומר אף ברתיחה של אורו כמי פלגי' ג' וכה' אי
סוף חבור לטבול יום ואי נגע ברתיחה כלא נגע באורו ומודי' לכה' שאר כל הטומאות דהיו חבור בין קלות
בין חסרות קלות ראשין לטומאה חסרות אב הטומאה ודוקא בטבול יום פלגי' לפי שכבר עלה מוטמא

טבול יום פרק ב

ואיכו חסר לא הערב שמש: ב המכנס חלותו עבדו: עש שלא להפיש שלל להפריחו ומונו: משקפתו כתבו דמאחר שאין בורגין כפסל וכשאר ריקי' כמו שהיו הוא מכתיב מדובקי' ושוב אין מכריזו מוול לעולם פל שמן לעולם בין חדש בין יום: טופח מין קטנית ורמכס אומ' שהוא שקול לו בערכו קורט' ואין הלכס כל יתוד: טמאי בטבול יום מש' אפי' דרגי ואין כל ככל העומאות בקט טמאי' אבל טבול יום ואעב' דלא טייף טומא' גבי טבול יום לפי שאיכו לא פוסל בתרומה בלבד: ג מסמר סאחר הככר כנק הנולט מן סככר של לחס כמין מסמר ומש שפשו' איותו כך להימן: ורגירי פלח קטן שדבנק בככר וכאפה עינו: והמחרוז שסדף הלחם שמו' מעיני אכבע סביבותיו חרמו' לשון כחר מפוח פלח: ר' יוסי אומ' כל שהסדף כאל עם הככר היו חכור ואם נגע טבול יו' בסדף כלא נגע בפת ואי לא לא היו חכו' ואין פלכה כר' יוסי: ד ברור שככר סדף לו לשו' ברור אכן בתוך הככר להימן שלא יתחלף בחרז ופעמי' שמשמין רגירי של סלח גדול או תורמוס כל הכי לא חשיבי חכור ללחם ואם נגע אב העומא' בחרז מהן לא היו כלא נגע בלחם עגמו זלם טבול יום שלא כפסל ככר של תרומה בכך: והמחרוז יותר מכאכבע וכן כשסדף מן הלחם בימר שיעיני אכבע ונגע טמא או טבול יום בסדף לא היו חכור אכבע כתין ואין הלכס כר' יוסי: ה השפעה והכוסמת בזמן שאיכו קלפיו לא חשיבי מאלל אדם אולם אוכלין אותן בקליפתן ודבר שאיכו מאלל אדם איכו מקבל טומאה: המייה שורש של חלמית: והחלמית בערבי כך שמה חלמית וקרוין לה בלעז ספיט' דא: והאלום אמרו עליו שחוט שורש מן ממיני העלתי' אבל הכי לא חשיבי מאלל אדם ופעמים מערכים מהם מעט עם המון: אף אפויכס שחרין שאיכו אלא לרפואה ואין עשויות למאלל אדם: טהורים בטבול יום כיון שטהר טעמאיתו ואיכו מחוסר אלא הפרכ שש' אינו פוסל בכל אלה אם הם של תרומה אבל בשאר תומאות חשיבי אוכל ומקבלים טומאה כשאר אוכלין והלכס כחכמים: הקצח מין זרע שחור ובלעז ט'לו ורגילין לת'. ממונו בלחם: השמשום כך שמו בערבי ובארץ ישראל ממונו הרבה ועושים ממנו שמן שומשמן:

ב המכנס חלות על סנת שלא להפריש האופת חמישה על גבי חמיחה שקרמו בתנור וקלית של מי' שאיני' כחולחלות ורתת': גריסין של פול שגביה ורתחת יין ישתן ושל שמן לעולם שגרי ערש' ר' יהוד' אומ' של שופח שמאי' בטבול יום ואין צריך לום' בכל השומאות: ג מסס' שאח' הככר ורגירי מלח קטן וחרחור פוחת מכאכב ר' יוסי אומ' כל שחוזא נאכל עליו טמאי' בטבול יום ואין צל' בכל השומאות: ד הצרור שבככר תגרר מלח גדול והתרמוס וחרחור יותר מכאכבע ר' יוסי או כל שאינו נאכל עמו שחר' כאב חשוכא ואין צל' בטבול יום: ה השעור והכוסמת בזמן שאיכו קלתי' התימה והחלמית: חאלום: ר' יהוד' אומ' אפויכ שחורי' שהיה באב השמאנת ואין צל' בטבול יום דבר ר' אומ' אפויכ שחורי' שהיה בשבו יום וטמאי' בכל השומאי' השעור' ותכוסם בזמן שהן קלפיה' והחש' בין שהיא קלפ' בין שאינה קלופה הקצח והשמשום והפלח' ר' יהוד' אומ' אף אפויכ' לבני טמאי' בטבול יום ואין צל' בכל השומאי':

פרק ב

משקה טבול יום במשק' שהוא נוגע בהן לו ולא אינ' בטמאי' ושאר כל הטמאי' בין קלי' בין חסוי' המשקוי היוצאי' בהן במשק' שהוא נוגע בהן לו ולא החלה חזין פן המשקה שהוא אב הטומא' ב קדרה שהיא מלאה משקה ונגע בה טבול יום אם היה משקה תרובה חמשקין פסולין והקדרה שהורח ואם היה משקה חולין הכל שחור ואם היו ידיו מסואבות הכל

ללחם: ור' יוסי אומ' כל שאיכו כאל עמו לא היו חכור זלם משעריכו בנינו אכבע כתין ואין הלכס כר' יוסי: ה השפעה והכוסמת בזמן שאיכו קלפיו לא חשיבי מאלל אדם שאין צני אדם אוכלין אותן בקליפתן ודבר שאיכו מאלל אדם איכו מקבל טומאה: המייה שורש של חלמית: והחלמית בערבי כך שמה חלמית וקרוין לה בלעז ספיט' דא: והאלום אמרו עליו שחוט שורש מן ממיני העלתי' אבל הכי לא חשיבי מאלל אדם ופעמים מערכים מהם מעט עם המון: אף אפויכס שחרין שאיכו אלא לרפואה ואין עשויות למאלל אדם: טהורים בטבול יום כיון שטהר טעמאיתו ואיכו מחוסר אלא הפרכ שש' אינו פוסל בכל אלה אם הם של תרומה אבל בשאר תומאות חשיבי אוכל ומקבלים טומאה כשאר אוכלין והלכס כחכמים: הקצח מין זרע שחור ובלעז ט'לו ורגילין לת'. ממונו בלחם: השמשום כך שמו בערבי ובארץ ישראל ממונו הרבה ועושים ממנו שמן שומשמן:

משקה

טבול יום כגון דקון ומימי' דגליו דמעט עיכו ודם מנפתו והלכ האשה: כמשק' שהוא נגע בהן כמשק' של תרומה שהוא נוגע בהן דטמל יום פוסל בתרומה: לו ולו משקים היוצאים מנופו ומשקה תרומה שנגע בהן אין מטמאין את הקדש אבל מפסל פסול ליה: בין קליו בין חסויין קלי' חזין חמורי' זכ: תחלה ראשון ועושין שני והשני עשה שלישי: חזין מן המשקה שהוא אב הטומאה כגון זכוכ' וזכוכ' וזכוכ' ומעויותיו: כ המשק' פסוליס דטבול יום פוסל את התרומה בלבד טעמו לא מטמא ואפי' משקין דכל הפוסל את התרומה מטמא משקין להיות תחלה חזין מן הטבול יום סילכך הקדרה עתה דמשקין שטמא בטבול

טבול יום פרק ב

פר

טבול יום איש אכול לא מטמאיו וכס כלי: ואם היום מסקה חולין הכל טבול יום טהור לחלוץ ולמעשה: ואם היו ידיו מטונקות הכל טמא דירי פסלו את התרומה וכס טמאן הספקי תמעת נדי טהור להיות תחלה ומטמאין כלי: טספק טבול יום טמא את התרומה כגון ככרות לפניו ספק כנגד ספק לאכזה בכזה נגזיר טהור וטבול יום פסל: ג המסקה עבטלי קטיו ועב כגון דיימא אונרמיין של פול: והשם והשמן והשמן כתיבי בו לתכליל: טע טבול יום כמחמתין

פסל את כל דמקפק עקר וטבול יום פוסל בתרומה ואם פסל כנגד לא כשו של חולין חשיב חבור: ואם סוף השום מרופה ויחר מן השקם של מולין והולפון אשר המדוב ודין פסל כגון תילת ואם כנגד נמקנת פסל את הכל: ואם כלימו כעא אשרנו אס היה הסמס מדוב וכנגד נמקנת הוא פוסל את הכל כגון סהשום מכאנס בקערה והוא נוף אחד כמין גוש עפר: אבל אם היה טפוח כמדוב סחלקיו מפורדים זה מזה בתוך קדוכם וכנגד בו טבול יום אז טהור כליו לא פסל אלא מקום טענו בלסר שכתן אסוף מתכוין כשגא טבולט להפריד חלקיו לא כשגא חבור: ואם כל סכדו בו שכתן כמין טבולט כמא טעמין להטין כשדכין אופן כמדוכה מולמס עליהן מים או דברי אדכין לרוך כמקין זיפן שלא כמקין וכן גוש כקער הדי

הכל טבול זה חומר כידים מבטול יום וחומר בשבול יום מבידים שמפק טבול יום פוסל את התרומה וחידים ספקן שחור ג המסקה של תרומה והשום והשמן של חולין שנגע טבול יום במקצתן פסל את כלם המסקה של חולין והשום ותשמן של תרומה שנגע טבול יום במקצתן לא פסל לא בסקום פגעו ואם היה השום מרוב חולכי אח הרוב אריהוד אימתי בנסן שהן גוש בקער אבל אם היה ספחר במדוכה שח' מפני שחור רוע פקארו ושאר כל הנדוכין שדכן במשקי אבל את שררכן לרוך במשקים ורכן שלא במשקין והן גוש בקערה חרי או כעגול של דבלה ד המסקה והחמישה של חולין והשמן של תרומה עף על גביה ונגע טבול יום בשמן לא פסל לא השמן ואם חיבין כל מקו שחילך השמן פסל ה בשר הקדש שקדם עליו הקופה נגע טפול יום בקפה חתיכות מותרו נגע בחתיכה חתיכה וכל העולי עמה חבור זה לזה ר' יוחנן בן בורי אום שניה חבור זה לזה וכן בקטניות שקרמו עג פרופות ג מעשה קדרה בקטניות בזמן שהן פרוי איב חבור בזמן שהן גוש חבור אם היו גושין הרבהו אז יסכו שכן שהוא עף עג הין נגע טבול יום בשמן לא פסל לא חשמן ר' יוחנן בן בורי אומר שניהן חבור זה לזה ו חבית ששקעה לתוך בור של זין ונגע בו טבול יום מן השום והפנים חבור משפת ולהוציא אגרו חבור ר' יוחנן בן בורי אומר אפילו על גבה רום קוסה ונגע כנגד פיה חבור ו חבית

הן כעגולי דכלס דאם נגע טבול יום במקצתן לא פסל את כלן כד מלאחי בפירושו רבנו רמבם מפד שאר כל הכדוים שדכן כעסקין כלום וכן שאר כל הכדוים שדכן כמקין דויס כשום טמא כנגד טבול יום במקצתן כשנתם אתם כמדוכה לא פסל לא מקום מנגע מפני שהיו דוכה כשזוח ואם טענו כשנעש גוש כדש תוי סכור וכשנגע במקצת פסל את הכל אבל את שדרכן לרוך כמקין גרמיין לפי פי רמבם ודכן שלא כמקין אעפ שם אמת גוש בקער הדי הקערה דכלה דלמדי דכי נגע כמקמתו לא כמלאו כלו כפס דיתרומות: ד המקפס והמטיטה דלפן היה להכמת המקומה שהיא עגוה מקס כמין ריקן בתוך המקפס: מיכן סינו טעירכ המקפס והמטיטה עם השמן ומכל מקו השמן ניכר והוא דפסול בכל מקום שהילך השמן יכולין להפרידו מן המקפס ומן המטיטה: ה כשר הקדש שקדם עליו בקיפה קפאו עליו וקבלין והערק ושמן הכשר שמוח וכעשה הכל כמין קדום והמטיכו ומקרי דלא היא הקדום חבור וכל השגלי עמם חשיב מחובר לה והשאר טהור: שניהם חבור וכן שנגע בקיפ כנגד חתיכות פסל הכל ואין הלכ כל ויחמך בן בורי: עג פרופות של לחס שמחויין עם הקטניות מעשה קדרה בקטניות כלום קטניות כמבטולו בקדר' ודרכן להתקע וכשמבטלו יפה יפה מתחברו ונפשות כמין גוש ויש שגורכו מעשה קדרה וקטו: הרי לו יאמר אם כנגד שרצבאח מין הדי ה או ראשון והוא פסול לגבי ראשון ואם הפסול לגבי ראשון פסול לגבי ראשון וכן זה לזה ואם נגע טבול יום פסל אתן פסל חבור ואין חלק פרו בן בורי: ו שבית ששקע חבית של יין של תרומה שטפלה לתוך חבור ושקע בתוך היין שגבור והיין שגבור חול' וכן למעלה העיס הסבית: וכנגד וכו' אם מלכל ידו לתוך פי חבית מן השפה ולפני הדי זה חבור ופסל כל היין שנחבת ואפי לא הית הקבול מתחלת

טבול יום פרק ג

מלחה לגמרי מן היין של תרומה : מן השפה ולחמן שלא הכניס ידו לתוך פי החבית אלפי טבע ביין של חר
שכנגד פי החבית אפי הכי חיכה חצור : כי אצל גנה דום קומה שעל היין שכנגד עפ החבית רום קומה חר
יש כנגד כפד פיה היי חבור ואין הלכה כל יוחסין בן חר : עמו ומטוליה טמאה מיה טמאה האהל
וגכל היין שלמטה כשהם נכסם לעלין היי חבור ומטוליה כמי האהל וכל היין כמשך אחר הכנס היי חבור

ואכל קבצה מלח מוכן ומכאן
טמאה ואין פסול אלא מה שנגב
העלה באחד ומאה ואין הלכ' כר
הודה : ונגע טבול ויס בקלות
הקלות לבדו כפסל דכנוק אינו
חכו : ואולי תרומה טמאה שמתערב
בטמא ויהי טמאה כחא ומא' כתרומ'
בטמא ובהא אפי' רבנן קולח
לא תשיב חבור לבלים כמו הקב
שכנגד לחי' אפי' דמשקי אין להם
טהרה מטמאתן היינו דלא הלחא
לה השקה במקוה כמו למים אבל
טמאה בטול כטלי' הם באהל ופיה
החור טמא טמא ויס כגלי' תמשין
משד' טמא ויס פוסל מזה טמא
אבל כשאר טומאות קא הדר מה
שקלות ומטמ' כל מה שכלי' כמו
ס' בעבוע שכתב' כשכר' כלי

חבית שנקבה בין משוליה בין מצידה ונגע בו שכולו
טמאה רבי יהודה אומר ספיה ומטוליה טמאה מן הצדדים מכאן
ומכאן שהורה חמעה סכלי' לכלי ונגע טבול ויום בקלות אם יש
בו מלח באהל וטמא ח בעבוע שבחבית שניקב בין
מפנים בין מבחוץ בין מלמעלן בין מלמטן זה כנגד זה טמא
באב הטומאה וטמא באהל הכת הפנימי מלבטן וההיצו מלבטן
טמא באב הטומאה וטמא באהל הכת הפנימי מלמעלן וההיצו
מלבטן טהור באב הטומאה וטמא באהל הכת

פרק ג

כל ידות האוכלים שהם חבור באב הטומאה
חבור בטבול יום אוכל שגפרים ומעורה מקוה
רבי מאיר אומר אם אוחז בגדול והקטן עולה עכו חרי הוא כחור
רבי יהודה אומר אם אוחז בקטן גדול עולה עכו חרי הוא כחור
ד' נחמיה אומר בשחור וחבלי' אומר' בשטא' ושאר כל האוכלים
שדרכו לאחז בעלה אוחז' אותו בעלה בקלת אוחז' אותו בקלות
ב ירק של הרופח וביצה שרופח כהנה על גביו ונגע טבול
בביצה לא פכל אלא הקלת שכנגד ר' יוסי אומר כל חסדר העלין
אם הרה

סדם ככבטן ויחוס בדפנותיהן
כיוון ארבעה עשר לכן דפנות אחד לכד פנים של חבית ואחד לכד חוץ וחלול באמצע ופעמי' שכתבתי
בעבוע כ' קביות אחרי' בדין העבוע שכלכד אפי' טהור לכד חלל חבית ואחד כדופן של כ' חוץ וכשהחבית
עולה יצאין ככמה יצאין דרך הכבד שדושת הפנימי' יוצאין ויחל' דרך הכבד שדושת החיצונית יוצאין וזה הקב
שכתבתי דפנות העבוע הן תפוחי' ומפולסים זה כנגד זה או אפילו אינן מפולסים אלא שהיה הכבד שדושת
הפנימי' משהיה לכה קולי' דכל' דהקב עבדופן החיצונית מלמעלה אם פיתה אותה חנית : ומהנה יחלל' ביה
אשקפתה מיד שתול בשיה קולי' דכל' דהקב עבדופן של העבוע אלו שנגע אב הטומאה במשקה שנקב החיצו
בטמא כל המשקה שבחבית אבל אם הפנימי מלמעלן והחיצונית מלמטן כהי דבקהל התת מוטמא טהור
הטומאה ככנס למדן החבית דרך הנקבים באב הטומאה מיהא טהור דאם נגע אב הטומאה כמשקן
שנקב היצוין שבעבוע מלמעלן מיוחד שהפנימי מלמעלן : הוא לכה ככנוק וקטפרים וכל היי חבור
ידות האוכלים הענקים שהאוכל כתיבה דהן רשמינים לתלותן : ואם יאחדו כהשדחה לחבל
הפרי : שהן חבור באב הטומאה טמא אב הטומאה נגע כהן כאלו נגע בפרי עשמו : והוא

בטבול יום אם הוא יד לפירות של תרומה ונגע טבול יום באותו היד כפסלו הילות של תרומה : שמשם
לשון פראסה וזאת דברתי ששערה לשון וצדדיו לא יפדו' שצדעורה מחובר : אם אוחז בגדול כפנים החבלים
והפרוסה הקטנה עולה עמה ואינה כפסקת מעל' וכל' : הרי הוא פמיה וחס' טבע טבול יום באחד כפסל
השבי : דחמיה אומר דטהור כלו' באותו שלא נגע בו הטבול יום משערים בין שהוא גדול בין שהוא קטן
אם אוחז בו הטמא עולה עמו שיהיה טמא : והכמה אומרים בטמא משערים אם אוחז בטמא הטמא
גמלה עמו והלכ' כחמיה : ואחר כל האוכלי' כחמיה יצאין : וזה שדרכו לאחז בעלה כשכ' לטמא : ואחרי' חלית
צבילה וחס' לז' יצאין הידק ויפול' כשחלית חלית בעלה היו חבור ואי' לא לחיו חבור בין אם נגע טבול יום
צבילה בין לז' יצאין עשמו : ב ירק של תרומה שכתבו בקערה אין צלפים : וכה טרופה בקערה שכתבתי

טבול יום פרק ד

פה

המלכות והחלמון יחד ונתונה על גבי הירק ונגע טבול יום כבינה אף על פי שהיא חולין דאין שייך גרומה כבינה וטבול יום אינו פוסל בחולין אפילו הכי הוי חבור וכפסל הירק כאלו נגע בו ועמיה לא פסל לא הקלת שכנגד מנע ידו ושאר הקלחים טהורים: כל הסדר העליון קלחים הפלייבים שהבינה על כביהם ואין הלב כרבי יוסי: אם היה כמין כובע שממנו הבטול כתבפחה הבינו וכעשית כמין כובע על הירק וחללה מתניה: לפס כמו אלפס כעץ

אם היה כמין כובע אינה חבור ג חוט של ביע שרקם על פניו של לפס ונגע בו טבול יום מן השפח ולפני חבור מן השפח דלחץ אינו חבור ריוסי אום חוט וכל שנקלף עמו וכן בקטנות שרקבו על שפת של קדרה ד עסה שנרמעה או שנחממה בשאר טל תרום אינו נפסלה כטבול יום ריוסי ורש פוסלין עסה שהושחרת בכשק ונילוש כפי פירו ונגע בה טבול יום ר' אלעזר בן יהודה איש בריתא א"מ שו"ר יהושע פסל את בלה ר' עקיב אומר משמו לא פסל לא כק' כנעו ה ירק של חולין שבשלו בשמן של תרום ונגע בו טבול יום ר' אלעזר בן יהודה איש בריתא אומר שו"ר יהושע פסל את בלה ר' עקיב א"מ משמו לא פסל אלא בק' כנעו ו טהור טעם מן האוכל ונפל על בגדיו ועל ככר של תרום טהור אוכל זתי מצוה ותמרי רטובות כל שהוא רוצ' למצוה את גרעיניה ונפל על בגדיו ועל ככר של תרום טהור אחד טהור ואחד טבול יום כאלו רבי מאיר אומר אלא ואלו טעמו נבטול יום שמשקן של טעם מכשיר לרצונו ושל אלו לרצונו לחכמים ואומרי א"מ טבול יום טעם אוכל מע"ש שהוכש כמ"ש ונגע בו טבול יום

אם היה כמין כובע אינה חבור ג חוט של ביע שרקם על פניו של לפס ונגע בו טבול יום מן השפח ולפני חבור מן השפח דלחץ אינו חבור ריוסי אום חוט וכל שנקלף עמו וכן בקטנות שרקבו על שפת של קדרה ד עסה שנרמעה או שנחממה בשאר טל תרום אינו נפסלה כטבול יום ריוסי ורש פוסלין עסה שהושחרת בכשק ונילוש כפי פירו ונגע בה טבול יום ר' אלעזר בן יהודה איש בריתא א"מ שו"ר יהושע פסל את בלה ר' עקיב אומר משמו לא פסל לא כק' כנעו ה ירק של חולין שבשלו בשמן של תרום ונגע בו טבול יום ר' אלעזר בן יהודה איש בריתא אומר שו"ר יהושע פסל את בלה ר' עקיב א"מ משמו לא פסל אלא בק' כנעו ו טהור טעם מן האוכל ונפל על בגדיו ועל ככר של תרום טהור אוכל זתי מצוה ותמרי רטובות כל שהוא רוצ' למצוה את גרעיניה ונפל על בגדיו ועל ככר של תרום טהור אחד טהור ואחד טבול יום כאלו רבי מאיר אומר אלא ואלו טעמו נבטול יום שמשקן של טעם מכשיר לרצונו ושל אלו לרצונו לחכמים ואומרי א"מ טבול יום טעם אוכל מע"ש שהוכש כמ"ש ונגע בו טבול יום

פרק ד

או ידים מכואבת כפרושן סמנו תרוסת מע"ש בשהיה מפני שהוא שלישי והשלישי טהור לחולין ב האשה שהיא טבולת יום לשה את העסה וקוצ' לה חלה ומפ"ש וסבתה בכפישה מצרית או בנחותה ובקפת וקורא לה

כר שיקי: ה פסל את כלו דקסדר שמן מכשיר ומסכר: לא פסל לא מקומנו דשמן אינו מהצר וקאי כל קלח וקלח לאשי כפשי: ז שנגס מההך האוכל בפיו לשון מנים בקדרי: יכפל האוכל על לחלוחית הרוק שבו על בגדיו ועל ככר של תרום טהור הככר כלו לא הוכשר לקבל טומא' וא"ע דרוק בעלמ' מכשיר שאני הפס דלא אחשבי לרוק ואינו לרצון שהרי כפל על בגדיו ופשיט' דלא כח' ל: כל שהו דנו' למצו גרעיניהם אם כתבין למצו הלח' שבגרעין ופסל הגרע' עם הרוק שבו על ככר של תרום הוכש הככר ברוק שעל גבי הגרע' דהא אחשבי וית' כגובי תמרי' וישו כל שאינו רוב' למצו גרעיניהם לא הוחשב המשק' ההוא ואינו מכשיר: א"טוה ו' טבול יו' כלאו כל' סכיה שיון בדיו זה: ר' מאיר א"ל ו' לאו בין רטובו בין יבש' טמאי' בטבול יו' כדמפ' טעמ' דמסקין על טמ' מכשיר וטמאי' אשי' שלא לרצון וטבול יום כטמ' לרין זה ודכ' חשבי ל' לטבול יום כטהור והלב' כחכמי:

אוכל

מעשר מפרי' ממנו תרומת מעשר בטהרה דטבול יום ויד' שכיות הן ומעשר דאשן בחולין הוא חסוב ואין שבי עושה שלישי בחולין וא"ע דהוי מעשר טבול לתרומת מעשר שבו לעבין מבי' ושלישי הטבול בחולין ה"ל כמפרישי' ממנו תרומת מעשר אחר כן הויא טהורה: ב וקונה לה חלה ואינה קוראה לה עם דכל זמן שלא קראה לה עם הדי היא בחולין: ככפישה או בכחותא כלי שאינו מקבלי טומאה

שבוליון פרק ד

שומאה ואנרכוהו לנכח הכי משום הכירא שלא תנענה טוב מאחד שקראם לה עם : ומקפת מקדמת לכלי
אכלה וקורא לה עם שמנה לתרומן המוקף ומוקף לשון סמוך כמו מקיפין שתי חביות במסכת בינה וכל
חביב מוקף אלא אם כן הוא סמוך בשעת קריאת השם : מפני שהיא שלישי לטבול ויוס דין שני לו : ג
לשון בה את העבה לעיל אשמעין טבול יום באדם והכא אשמעין טבול יום דכלי דלא תימא בערי' אסא
דלמא אתי לאחלושי בטמאה :

ד לגין כעין כד טל עין : ומלאהו מן החבית ט"ס בה מעשר
טבל כינו מעשר ראשון שלא
כטלה תרומתו : תרומת מעשר
משמתחך דכדי שיעריב שטמו של
לגין ולא יפסול את התרומ' דאם
היתה טלה מכעור יום היתה
כפסלת בטבול יום : הרי זה עירוב
לא אסר כלום לפי שאין קנה
עירוב לא בסעוד' הראויה מכעוד
יום וזה אינו ראוי עד הערב משם :

כטברה החבית מכעוד יום : הלגין
בטבל' כשע"כ שהיה ראוי מוקבע
תרומה לא היה צנומם הדבר
משפשה תרומה עליו הילכך לא
חל עליו עם תרומ' והרי הוא טבל :

בשכר הלגין מכעוד יום החבית
בטבלה שלא חל עם תרומה על
הלגין אלא משמתחך וכאות' שעה
לא היה צנומם : ה מחללו על
פירות עם הארץ מחללים מעשר :

פני על פירות עם הארץ ואין חוששים שמה הפירות של עם הארץ מעשר של עם הארץ מחללי
פירות מעשר שני ואין חוששים שמה מעות הללו של עם הארץ
מעות של מעשר שני הן : היוצא בקולר בשלשלת המלך תרגום ויתנוהו בסוגר ויהכוהו בקולרין : הרי אלה
יכתבו ויתנו וז' ש' שלא אסר תנו ודואו בעי למימר כתבו ותנו ואבג בעתותיה לא פסקיה למלתיה :

מפרש מן היבשה לים : כשיירא במדבר ארחת ישמעאלים מתרומעין שירת ערבאי : אף המסוכן חלה
הנוטה למות והלכה כדבי שמעון שזורי : ו הכדומים עין גדול ארין ויונאין ממנו אונק' לית און און
ותולין באותן אונק' ליות של מים באויר כדו לכנן ור' מנחם פירש כעין זיך של צד' ואונק' לית
מבימותיו וכו' מעלים הכלים שפלו לבדו : האשקלונים שנעשים באשקלון : המעבד והמזורה והתמוג כלם
עשוין לנקות התבואה מן התבן ולתעביר התבן ממקום למקום : המעבד יו' לו שנים ודומה ליד של כני ארש
וכו' מעבדין התבן ממקום למקום : והמזורה בו זורים החטין בגורן לפיכך בקרא מזרה ושניו מרובות מעשי
המעבד : והתמוג שכיני מרובות מעשי המזורה וכו' בוררים התבואה אחר שזרו אותה במזרה : ועל כלם אסר
דבי יהושע כו' בתוספתא מוכח דאכל הכך מלי דמתניתין קאי רבי יהושע מהאשה שהיא טבולת יום עד כאן
ומשום דרבי יהושע קאי אכלהו תבא הכא מלי עובא שאין ענינם לכאן : דבר מדש טרדשו סוקרים ענין
הדעת כותבת שהיה הדבר כן ואין לי מה להשיב מפני מה אמרו כן : המעבד את הכור של יין לו
של שנין : על מנת שתעלה שלום כשהתנה שלום ולא התנה לפיכך מה מסתמא לענין שער ושפיה
קאמר שעל זה האדם ירא כשעה שמעלה מן הכור אבל לא מן הטמאה לפיכך אם כטמא תרומתו תרומה :

אף מן הטמאה דכשאר שתעלה שלום שתעלה בטמאה קאמר ואין הלכה כדבי שמעון : כטלה אינה
עריבה שחיא טבולת יום לשון בה את חפסה וקרוצין מסנה חלוצין
ומקפת וקרוצין לה שם מפני שח' שלישי והשלישי טהור לחולין

ד לגין שחוא טבול יום ומלאהו מן החבית מעשר טבל עם
אומר הרי זה תרומת מעשר משתחשך הרי זה תרומת מעשר
אמר הרי זה עירוב לא אסר כלום נשברה החכרת הלגין בטבל
נשבר הלגין החבית בטבלה : ח בראשונה חיו ארסין
מחללין על פירות עם הארץ חזרו לומר אף על מעותיו בראשונה
חיו ארסין היוצא בקולר ואסר כתבו נט ותנו לאשתו הרי אלה
יכתבו ותנו חזרו לומר אף המפרש והיוצא כשיירא רבי שמעון
שזורי אומר אף המסוכן : ו הכדומים האשקלונים שיש
ואנקלי שלום קיימת חיו אלו שסמין המעבד המסוכן והתמוג
וכן מסרק של ראש שנשלה אנות משנינות ותימאן של מסוכן
חיו אלו שסמין ועל כלן אסר ר' יהושע דבר חרש חרש המסוכן
ואין לי כוח להשיב : ז התורם את הכור ואמר הרי זה
תרומה על מנת שתעלה שלום שלום מן השבר ומן השפיה
לא מן הטמאה רבי שמעון אומר אף מן הטמאה נשברה
מדםעת עד היכן תשבר ולא תרמע כדו שתתגלגל ותגת' לך
דבי יוסי אומר אף מי שהיה כו' דעת לחתנות ולא התנה כטמא

אין
עין על פירות עם הארץ ואין חוששים שמה הפירות של עם הארץ מעשר של עם הארץ מחללי
פירות מעשר שני ואין חוששים שמה מעות הללו של עם הארץ
מעות של מעשר שני הן : היוצא בקולר בשלשלת המלך תרגום ויתנוהו בסוגר ויהכוהו בקולרין : הרי אלה
יכתבו ויתנו וז' ש' שלא אסר תנו ודואו בעי למימר כתבו ותנו ואבג בעתותיה לא פסקיה למלתיה :

מפרש מן היבשה לים : כשיירא במדבר ארחת ישמעאלים מתרומעין שירת ערבאי : אף המסוכן חלה
הנוטה למות והלכה כדבי שמעון שזורי : ו הכדומים עין גדול ארין ויונאין ממנו אונק' לית און און
ותולין באותן אונק' ליות של מים באויר כדו לכנן ור' מנחם פירש כעין זיך של צד' ואונק' לית
מבימותיו וכו' מעלים הכלים שפלו לבדו : האשקלונים שנעשים באשקלון : המעבד והמזורה והתמוג כלם
עשוין לנקות התבואה מן התבן ולתעביר התבן ממקום למקום : המעבד יו' לו שנים ודומה ליד של כני ארש
וכו' מעבדין התבן ממקום למקום : והמזורה בו זורים החטין בגורן לפיכך בקרא מזרה ושניו מרובות מעשי
המעבד : והתמוג שכיני מרובות מעשי המזורה וכו' בוררים התבואה אחר שזרו אותה במזרה : ועל כלם אסר
דבי יהושע כו' בתוספתא מוכח דאכל הכך מלי דמתניתין קאי רבי יהושע מהאשה שהיא טבולת יום עד כאן
ומשום דרבי יהושע קאי אכלהו תבא הכא מלי עובא שאין ענינם לכאן : דבר מדש טרדשו סוקרים ענין
הדעת כותבת שהיה הדבר כן ואין לי מה להשיב מפני מה אמרו כן : המעבד את הכור של יין לו
של שנין : על מנת שתעלה שלום כשהתנה שלום ולא התנה לפיכך מה מסתמא לענין שער ושפיה
קאמר שעל זה האדם ירא כשעה שמעלה מן הכור אבל לא מן הטמאה לפיכך אם כטמא תרומתו תרומה :

אף מן הטמאה דכשאר שתעלה שלום שתעלה בטמאה קאמר ואין הלכה כדבי שמעון : כטלה אינה
עריבה שחיא טבולת יום לשון בה את חפסה וקרוצין מסנה חלוצין
ומקפת וקרוצין לה שם מפני שח' שלישי והשלישי טהור לחולין

ד לגין שחוא טבול יום ומלאהו מן החבית מעשר טבל עם
אומר הרי זה תרומת מעשר משתחשך הרי זה תרומת מעשר
אמר הרי זה עירוב לא אסר כלום נשברה החכרת הלגין בטבל
נשבר הלגין החבית בטבלה : ח בראשונה חיו ארסין
מחללין על פירות עם הארץ חזרו לומר אף על מעותיו בראשונה
חיו ארסין היוצא בקולר ואסר כתבו נט ותנו לאשתו הרי אלה
יכתבו ותנו חזרו לומר אף המפרש והיוצא כשיירא רבי שמעון
שזורי אומר אף המסוכן : ו הכדומים האשקלונים שיש
ואנקלי שלום קיימת חיו אלו שסמין המעבד המסוכן והתמוג
וכן מסרק של ראש שנשלה אנות משנינות ותימאן של מסוכן
חיו אלו שסמין ועל כלן אסר ר' יהושע דבר חרש חרש המסוכן
ואין לי כוח להשיב : ז התורם את הכור ואמר הרי זה
תרומה על מנת שתעלה שלום שלום מן השבר ומן השפיה
לא מן הטמאה רבי שמעון אומר אף מן הטמאה נשברה
מדםעת עד היכן תשבר ולא תרמע כדו שתתגלגל ותגת' לך
דבי יוסי אומר אף מי שהיה כו' דעת לחתנות ולא התנה כטמא

אין
עין על פירות עם הארץ ואין חוששים שמה הפירות של עם הארץ מעשר של עם הארץ מחללי
פירות מעשר שני ואין חוששים שמה מעות הללו של עם הארץ
מעות של מעשר שני הן : היוצא בקולר בשלשלת המלך תרגום ויתנוהו בסוגר ויהכוהו בקולרין : הרי אלה
יכתבו ויתנו וז' ש' שלא אסר תנו ודואו בעי למימר כתבו ותנו ואבג בעתותיה לא פסקיה למלתיה :

ידיים פרק א

פז

מדמעת שלם חל עליה עם תנומה : עד כדי שתתגלגל ומן שלא כתרחה מן הנזר כל כך דאם תתגלגל
תשוב לנזר לא עלתה שלום קריבן בה : שהיה נזר דעת להתנות כלומר ססיה בדעתו וחשב בלבו להתנות
ושמך ולא התנה ואין הלכת כרבי יוסי :

מי רביעות

אינה מרמעת מפני שהוא תנאי בית דין

כשלא מהמקט טכול יום : וכעה כתיב מסכת ידיים :

פרק א

מי רביעות נתנין לידים לאחד אף לשני מחצית
לוג לשלושה או לארבע' מלוג לחמשה ולעשרה
למאה ריוסי אומר ובלבד שלא יפחות לאחרון שבהם מרביעות
מוסיפין על השניים ואין מוסיפין על הראשונים ב בכל
הכלים נותנין לידים אפילו בכלי גללים בכלי אבנים בכלי ארמה
אין נותנין לידים לא ברפנות הכלים ולא בשולי המחוץ ולא
במגופת החבית ולא יתן לחבירו בחפניו מפני שאין מסליון
ואין מקדשין ואין מוין מי הטארת ואין כותבים לידים אלא בכלי
ואין מצילין בצמוד פתיר אלא כלים שאין מצילין מיד כלי
ודש אלא גלים חסים שנפסלו משותרת

הבחסה

במים מפני חבירו ומיהו אי איכא רביעות ומחה וכתב הראשון מהם חבי רביעות הא ודאי דיועיל רביעות
הכשרת לשנים באחרונים דפילי בתחלה בני לשנים ברביעות כל שכן השתא דאית משורי טהרה וכי לא
מטי הכא הכי טיילי היכא דלא כשאר לשנים האחרונים רביעות : ובלבד שלא יפחות לאחרון שהן מרביעות
שהיה בכלי בשעה האחרון כוונת את ידיו רביעות ואין הלכה כרבי יוסי : מוסיפין על השניים ואין מוסיפין
על הראשונים דין כטולת ידיים שגריך לטול ידיו עד הפרק ולאחר שנטל ידיו בשניות אחת אע"פ דידיו
טהורות אם קח אותם כמפה מכל מקום אם חוזר ונוגע במים שגל ידיו טמאות ואם נגע בהן כבד של
תנומה כטמא ולכן ארמיה דעבוד שטיפה אחרת במים שניים לטהר המים הראשונים שגל ידיו והשת קאמר
אם כתן המים שניים ולא הגיעו לפרק יכול להוסיף עליהם ולשפוך מים במקו' שלא שפך שם תחלה וטהרו
המים הראשונים שגל ידיו אבל על הראשונים אם לא הגיעו לפרק אינו יכול להוסיף אלא נדוך לגב דיו
בלחור ולשפוך בבית אחת מים שנינו לפרק : בכלי גללים הכלים עשויין וסגולי הכקד דלא חשיבי
בלים לענין טוואה : לא בדפנות הכלים ולא בשולי המחוץ משום דשברי כלים נכהו : ולא בשפופת החבית
דלאו להשתמש כערכה עבדא אלא כסוי לחבית : בחפניו שלא ימלא חפניו מים וישפוך על ידו חבירו : שאין
מתלמים עליו מים חיים לקדש בהן מי הטארת של אפר פרה וכלי בעיני דכתי' מים חיים אל כלי : ואין מקדשין
בתיבת האפר על גבי המים : ואין מוין שטובל האזוב בכלי כדי להות : כמיד פתיל שכרי כלי חרש שהקישין
צמיד פתיל ומוחקין באהל העת אין מצילין על מה שכתוב : שאין מצילין כמו ואין מצילין ודוגמתו בערק
קמא דבינה שאפר כירה מוכן הוא ופירשו בגמרא הכי קאמר ואפר כירה מוכן הוא : מיד כלי חרש אם
גפול ערק במקו' כלי חרש כטמא כל מה שבאוינו חוץ מכלים וחדם שאין מטמאין מאויר כלי חרש דכתיב כל
אשר כתובו יטמא מכל האוכל אשר יאכל אוכלים ומשקין מטמאין מאויר כלי חרש ואין חדם וכלים מטמאין
מאויר כלי חרש ואם שברי כלים כתובים כתבור של חרש ושדך כתבור אין השברי מצילין על האוכלי שכתובין :
ג שפסלו משניות בהמה בעין מחמת סרחון אבל כפסלו מחמת טיט אפי' בקדקע פסולים : בכלי פסולי
דלא תקון רבנן פגיליה לא כראויין לשניות בהמה : בקדקע כשרי להטביל הידים דלא מקוה נכהו וכל גומי
בזבל בהן ידיו לא כש' קומסן גומא בלעג וקנקנתו ודלאו ומחיד כעין זכוכי ועשה בהן מלאכה או שפחה

ידים פ"ק ב

בחן פתו פסולי עמוס דעטלס ונשתגו מתורת מים: אפי' בתכוון לשרות בזה בתמיהא וכי אפי' בתכוון לשרות: פתו במקום אחד וכפל במקום אחד יהיו פסולים והלא לא כתכוון ולא בעטלס אלא ודאי כשרים הם ואין הל' כרבי שמעון התמידי: ד' או שמיההו כהן את המדות להלכות שם כדכקה כהן ואיכה וינכה אלא נדחיק לטעי תכו' לטון מימיו כמו מחו קרבו דתכן כפסחים פ' אלו דברים: פוסל במדמים דלף על פי פס' בקיים: אין רגילות להשתמש בהם עד

שיליחום תעלה ואין הלכה כרבי יוחי: ה' גלוסקין ככרות לחם כקי וטהור: ואם מדיח כהן ידיו וטח את הגלוסקין בידיו כ כשרים קמי' שכלי לטויה שלא בעצת מלאכה כמים שכלי אלא נשים שלקח בחפזיו: מניח חבית בין דרכיו וכרכיו מסייע' לשפוך ושיכו כח גברא ומשום הכי לא פלג רבי יוסי בהא: ומטה חבית על דגס ואפילו הלך וישב לו אפי' כן וטהובית שופכת מים כל היום כלו מחמת הטויה הוא וחסבי כח גברא: וסקוף היה שמה מוכא בלעז ויש לה ידים כידו אדם: מוטל לידים דכח כותן בעינין כח אדם לא בעינין: רבי יוסי פוסל בשמי אלו סקוף ומטה חבית על גדה בקוף משו' דבעינין כח אדם וליכא ומטה חבית על גדה לאו

פרק ב

נטל לירו אחת משטיפה אחת ידו טהורה לפ' ידיו משטופ' אחרת מאיר משם עד שיטול מרביעית גפול בכר של תרום טהור ויסי בטמא: ב' נטל את הראשונים למקו' אחר ואת השניים למקו' אחר ונפל בכר של תרום על הראשונים טמא ועל השניים טהור נטל את הראשונים ואת השניים למקו' אחר ונפל בכר של תרום טמא נטל את הראשונים ובמצא על ידיו קיסם או צרור ידיו טמאות שאין המים האחרונים מטהרים אלא חמים שעל גבי הירושב' אוסר כל שחוא מברית חמים:

כח גברא חסיב ליה ואין הלכה כרבי יוסי:

נטל ודא אפי' משטיפה אחת קרי שטיפה אחת כל זמן שלא טבל כי אם פעם אחת עד הפס וזכור אסתמוס דעזו בפע' אחת אפי' דאין בכלי דלא דאיתו עשירי טהרה אבל לשתי ידיו אפי' דאיתו עשירי טהור לא מהיה עד שיטול ב' פעמו' ראשונים עד הפס ושניים עד הפס ורמב"ם מפרש משטיפה אחת משפירי אפי' וכשנטל מתי שמים מרביעית אכל כשנטל ודא אפי' כלבד כשפירי אפי' כטהור ידיו וכשנטל מים שניים מרביעית אכל כשנטל ודא אפי' כלבד כטהור היכ' דנטל את הראשונים מרביעית וכפל עליהם ככר של תרום או גנע בככר של תרום עם המים שבידיו קודם שיכבס או קודם שיספוך עליהם מים שמים: טהור דכי היכי דמהכו לטהור ידיו מהכו כמו לטהור ענתן: ד' יוסי מטמא דככר לטהור ידיו מהכו אכל אכא גושיהו טמאים: ב' כטל את הראשונים למקום אחד שנטל את הראשונים בפחות מרביעית כגון דלאתו עשירי טהרה ונריך לטוול את השניים ונטל את הראשונים בויתו וזכריים בויתו אחרת וכפל ככר של תרום למקום שנטלו ראשונים טמא הככר והוא הדין אם גנע הככר כמים ראשונים שעל ידיו שהככר טמא: על השניים טהור דשכיים טהורין לא אכל ראשונים ושכיים למקו' אחר וכפל ככר של תרום על המים טמא כדקתני סיפ' שאין השניים מטהרין לא מים שעל גבי הירושב' ונכא מטהרין אכל הראשונים שנטלו לארץ און השניים מטהרין: וכמא' על ידיו קיסם או צרור אפי' שכן רפויין ולא חייבו שהיה כאי' בה' ידיו טמא' אפי' שכתן בהם את השניים משום דמים שעל הצרור כטמאון מחמת ידיו ואין המים שניים מטהרין לא מים שעל גבי הירושב' ולא מים שעל גבי צרור וקיסם: פ' ונמצאת על ידיו קיסם או צרור וכל דבר החוצץ כנטילת

אדים ארבע שנתן על ידיו מים שניים טמאות הידים ולא טהור מחמת המים שניים שאין המים שניים מטהרים
 אלא המים שעל גב היד לא הידים עצמן: כל שהיא מכריות המים טהור כגון ויחושין ויתושים הנדלים במים
 אם נכלו על הידים בשעת כטילה אינן חוננים האיל והן מכריות המים ואין הלכה כרבן שמעון בן גמליאל:
 ג חזרו ליד טהורה דכיון דראשונים לא יבאו חוץ לפרק לא נטמאו השניים ביציאתן חוץ לפרק אבל
 כשביאו ראשונים ושניים חוץ לפרק

וחזרו ליד טהור לבי שנטמאו
 השניים בראשונים שאין לפרק
 שאין השניים מטהרים בראשונים
 שאין לפרק לא עד הפרק כלבד
 הן מטהרים: כטל את הראשונים
 לידו אחת שטל במים ראשונים
 כל יד ויד בפני עצמה ואחר כך
 גירף שתי ידיו לשפוך עליהם מים
 שניים ידיו טמאות דכשנירף ידיו
 נטמאו ידיו בעצמן זו כזו דמיס
 שעל גב זו מטהרים מים שעל גב
 חברתה כמו שהיו מטהרים ככד
 של תרומה וכטמאו הידים מחמת
 משק' טמא' וכשטל את השניים
 לא טהרות הראשונים כיון ש
 שנטמאו מחמת מים של חברתה
 אלא אדרבה גם השניים נטמאו
 בהן ודוקא כשטל את הראשונים
 זו לעצמה וזו לעצמה אבל אם
 כטל את הראשונים לשתי ידיו
 כאחת נחשבות שתי ידיים כיד
 אחת ואין מיטמאות זו בזו כך
 מצאתי פירוש משנה זו בפירוש

המים שחור * א הידים שטמאות ומיטמאות ער הפרק כעד
 נשל את הראשונים עד הפרק ואת השניים חוץ לפרק וחזרו ליד
 שחורה נשל את הראשונים ואת השניים חוץ לפרק וחזרו ליד שסא'
 נשל את הראשונים לידו אחת ובמלך ובשל את השניים לב' ידיו
 שטמאות נשל את הראשונים לב' ידיו ובמלך ובשל את השניים לידו
 אחת ירו שחורה נשל לידו אחת ושפשפה בחבירתה שסא' בראשו
 או בכותל שחורה נוטלין ד' זה בצד זה או זה על גבו זה ובלבד
 שיירפו שיבואו בהם המים * ד ספק נעשה בהם כלאכה
 ספק לא נעשה בהם כלאכה ספק יש בהם כשעור ספק שאין בהם
 כשעור ספק שמים ספק שחורים ספקן שחור מפני שאסדו ספק
 הידים ליטמא ולטמא וליטמא שחור רבי יוסי אומר ליטמא שכה
 ביצר חיו ידיו שחורות ולפניו שני כברים שמים ספק נגע ספק
 לא נגע חיו ידיו שטמאות ולפניו שני כברים שחורים ספק נגע ספק
 לא נגע חיו ידיו אחת שטמא. ואחת שחורה ולפניו שני כברים
 שחורים נגע באחד מהם ספק בשטמא נגע ספק בשחורה נגע חיו
 ידיו שחורות ולפניו שני כברים אחד שטמא ואחד שחור נגע באחד
 מהן ספק בשטמא נגע ספק בשחור נגע חיו ידיו אחד שטמא ואחד
 שחורה ולפניו ב' כברים אחד שטמא ואחד שחור נגע בשתיהן ספק
 שטמא בשטמא ושחורה בשחורה או שחורה בשטמא ושטמא
 בשחורה הידים כמו שהיו והכברים כמות שהיו *

פרק ג

כזוית ורמבם פירש כטל את הראשונים לידו אחת שנתן מים ראשונים על גב יד אחת בלבד ואחר כך גירף
 שתיהן לשפוך עליהן מים שניים ידיו טמאות שמים שניים מיטמאים באותה היד שלא כטהרה וחזרו
 ומטהרים היד הטהורה: ושפשה בחברתה שלא כטלה נטמאו המים שעליה מחמת חברתה שלא כטלם
 וחזרו ומטהרים את היד שנטלה: בראש או בכותל אם שפשה בראש או בכותל כדי לנגעה טהורה ואם
 לאחר ששפף חזר ונגע באותם המים שבאו ידיו לראש או לכותל טמא שאותן מים טמאים הן וחזרו
 ומטהרים היד שנגעה בהן אף על גב דכל כמה דלא שפף לא מיטמא בשפוף כי שפף חזר ונגע בגרע
 טפי: כנטלים ארבעה וחמשה זה בזה זה ואין חוששים משום ארבעה דברים משום שטמא או שפף מיד
 זה ליד זה ושם יש להם דין מים שנגעה בהן מלאכה ומשום שטל לא נטלו מן הכלי ומשום שטל לא נטלו
 מן הרביעית: ובלבד שיירפו ודיהם שלא תהיה טם חגיגה: ד ספק נעשה בהן מלאכה דמלאכה כל
 פוסלת מים לכטילה כדתנן בפרק קמא: עמאים פסולים לכטילה: סמיקן טהור אפרו יש במים שנטל כל
 הכך סמיקן ותינו ספק ליטהר דפלגיו כפיא רבנן ודבי יוסי ואין הלכה כדבי יוסי: ספק ידים ליטמא
 ולטמא לקמן בארץ ככל מפרש לה: שני כברים עמאים דאובלים עמאים עמאים את הידים כדתנן לקמן
 בפרק ג' כל הפוסל את התרומה עמא את הידים להיות שניות: שני כברים יטהרים בשל תרומה איורי
 פסידים פוסלות את התרומה: הידים כמות שהיו והכברים כמות שהיו הטמא בטמאותו והטהור בטהרתו:

ידיו לבית המכונה ודיו תחלות ופוסל אחד בחולין דראשון עושה שני בחולין ומטמא אחד ופוסל אחד בתרומה ומטמא שנים ופוסל אחד בקדם: כל המטמא בגדים בששת

מגעו כגון וכו' של זכ ורוקנו וכל הכי דתני: כבר כתבא דכוס שהכונע כהן מטמא בגדים בששת מגעו: וכו' הויאך אפשר ליה ליה להם תחלה שאין ראוי להיות תחלה אלא הכונע כאב הטומא ואם כנע כידיו כאב הטומא

פרק ג

חמכנים ידיו לבית המכונע ידיו תחלות דברי רבי עקיבא וחכמים אומרים ידיו שניות כל

המטמא בגדי' בשעת מגעו מטמא את הידים לחיות תחלות דברי רבי עקיבא וחכמים אומרים לחיות שניות אסרו לו לרבי עקיבא

היכן מצאנו שהידיים תחלה בכל מקום אמר להם וכי הויאך אפשר להן לחיות תחלה לא אם כן נטמא גופו חוץ מזה ואוכלין והכלים

שנטמאו במשקי' מטמאין את הידים להיות שניות דברי ר' יהושע וחכמים אומרים את שנטמא באב הטומאה מטמא את הידי' בולד

הטומאה אינו מטמא את הידים אמר רשב"ג מעשה באשה אחת שבאת לפני אבא אמרה לו נכנסו ידי לאויר כלי' הרש אמר לה

ובמה חיתה שומאתהו ולי' שמעתי מה אמרה לו אסרו חכמים מבואר את הדבר את' שנטמא באב הטומאה מטמא את הידים

בולד הטומאה אינו מטמא את הידים ג כל הפוסל את התרומה מטמא את הידים לחיות שניות היד מטמא את הבגד

דברי רבי יהושע וחכמים אומרים אין שני עושה שני אמר להם וחלא כתבי קדש שניים כשטמאין את הידים אסרו לו אין דנין דברי

תורה מדברי סופרים ולא דברי סופרים מדברי תורה ולי' דברי סופרים מדברי סופרים ג רצועות הפליק עם החפליק

כשטמאות את הידי' רבי שמעון אומר רצועות הפליק אינן כשטמאין את הידים ד גליון שבספר ששלמעלן וששלמען שבתורה

ושבסוף מטמא את הידים רבי יחודה אומר שבסוף אינו מטמא עד שיעשה לו עמוד ה ספר שנכחק וכשתיר בלפח

אותיות כפרשת ויהי בנסוע הארון מטמא את הידי' מגילה שכתוב בה

סופרים מדברי סופרים וטומאת ידים בכל הטומאות מדברי סופרים היא לשלמה תקון ערובי' עדים ופסג

הקדש שטמאין את הידים כמו מדברי סופרים מיה' דבר שגורו בו ביום ואין דם ז ומנו לומר כשם שמינו

בכתבי הקדש ששני עושה שני כמו בשאר טומאות יהיה שני עושה שני דמאי' דתקון תקון תקון תקון דלא תקון

לא תקון ואין הלכה כרבי יהושע: ה דרצועות של תפלים מטמאות את הידים כשגורו על הידים הכאית

מחמת ספר שכתובות את התרומה גורו כמו על הידים שנטמאו כרצועות של תפלין: זש אומר כו' ואין הלכה

כרש: ד שמתעלן ושמתעלן שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות

שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות

שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות

שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות

שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות

שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות

שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות

שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות

שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות

שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות שכתובות

כטמא כל גופו הילכך קוין בדי למענו לכס ידים תחלה חוץ מהמכני' ידיו לבית המכונע שאם סככים ידיו לא כטמ' כלו' וסמט' בגדים בששת מגעו שאינם שוא חשבו אב הטומאה לטמא בגדים ולעשות ראשון ושני אינו חשבו אב הטומאה לטמא אדם אבל מטמא את הידים שנטמאו לטמא תחלות ואין הלכה כרבי עקיבא: את שנטמא באב הטומאה כלומר אוכלי' וכלי' שנטמאו באב הטומא' מטמאין את הידים ולא אוכלים וכלים שנטמאו במקוץ דאין שני עושה שני והלכה כחכמים: כמה סיתה הטומאה של תנור כאב הטומאה אינו נמשקה: ז כל הפוסל את התרומה דהיו שני לטומא' שהוא פוסל שלישי בתרומה: היד מטמא את חכמתה מי סיתה ידו אב' טמא' ונעשה כידו האמרת טהורה טמאתה וחזרו שתיכן טמאתה והלא כתבי הקדש שגורו עליהן להיות שני לטומא' ופוסלי' את התרומה והן מטמאין את הידים הכונעו כהן לעשותן שניות אלא שני עושה שני: ולא דברי

ימים פרק ד

פח

זכרי יחיק כל הספר בסופו : ס כעדת ויהי בכמוע הארץ לפי שאותה פרשה היא הסוכה כספר בפני עצמו וכך אמרו במדרש חנכס עמודים שכעס אלו שכעס ספרו תורה סספר וידבר כחלק לשלשה סלקים וארבעה ספרים אמרים הדו שכעס : עגלה שכעסו כה כלומר ודיעה של ספר תורה כיוון שככתבה פה אותיות נתקדשה ועממאם את הימים : קהלת אינו עממאם את הימים עממי שככתבה של שלמה היא ולא ברוח הקדש כעממאם כדברי בן עזאי כך

כחלקיו וכן גמרו וכן הלכה :

בו ביום

אפרקין דלגול קאי אמלעיה דל שמעון בן עזאי דאיוורי ביו' שהשיבו את דברי אלעזר בן עזריה בשיבס וכל מקום שכאז כעממאם בו ביום על אותו היום כאמר : כאמו עמדו למינין לרעת מכין המעממאם ומכין המעממאם וגמרו סדין על פי סדיב : עריבת הרגלים עריבת עשייה לרמיבת הרגלים שכמדקה סמך לשוליה ואינה מחוקת עי' כדי רמיבת רגלו אחת : עממאם עדרם דעריבת קודם שכמדקה כמי היו רגלים לישיב בה והיתה עממאם ישיבה עם מלאכתה :

ערכי עקיבא הים מלק וואמר עריבת הרגלים כעממאם כלומר כעממאם בן היא שאין עם מדרם עליה ואין הלכה כדברי עקיבא :

ב כל הזמנים שכנחו שלא לשמן כשרים משנה זו בתמלת עממאם זכאים היא סמיה ועם פרשמה : ז עמון ומואב מה הן כשביעי' אין זה עמון ומואב עממאם כסומן כחלת ראובן וגד דההיא ארץ ישראל היא ואפילו אם תמצי לומר שלא ככעסו עולי ככל על כרחיך שביעית כוונתה

בה פה אותיות כפרשתוהי בכמוע הארץ משמא את הימים כר כתבי הקדש משמאין את הימים שיר השירים וקהלת משמאין את הימים רבי יהודה אומר שיר השירים משמא את הימים וקהלת מחלוקת רבי יוסי אומר קהלת אינה משמא את הימים ושיר השירים מחלוקת רבי שמעון אומר קהלת מקול בית שמאי ומתוסרי בה אמר רבי שמעון בן עזאי מקובל אני ספי עב זקנים ביום שחויבו את רבי אלעזר בן עזריה בשיבס ששיר השירים וקהלת משמאות את הימים אמר רבי עקיבא חס ושלום לא נחלק אדם מישראל על שיר השירים שלא תשמא את הימים שאין כל העולם כלו כראי כיום שניתן בו שיר השירים לישראל שכל הכתובים קדש ושיר השירים קדש קדשים ואם נחלקו לא נחלקו אלא על קהלת אמר רבי יוחנן בן ישוע בן חמי שר' רבי עקיבא כדבריו בן עזאי כך נחלקו בן גמרו »

פרק ד

בו ביום גמרו וגמרו על עריבת הרגלי' שהיא משני לוגין ועד ט' קבים שנסדקו שהיא שממא מדרם שרבי עקיבא אומר עריבת הרגלים כשמה * ב בו ביום אמרו כל הזבחים שגזבחו שלא לשמן כשרים אלא שלא עלו לבעלים לשום חובה חוץ מן השפת ומן החשאת הפסח בוסמו דתחשאת בכל זמן ר' אלעזר אומר אף האשם הפסח כוסמו והחשא' והאשם בכל זמן אמר רבי שמעון בן עזאי מקובלני ספי עב זקנים ביום שחויבו את רבי אלעזר בן עזריה בשיבס שכל הזבחים הנמאלין שגזבחו שלא לשמן כשרים אלא שלא עלו לבעלי' לשם חובה חוץ מן השפת ומן החשאת לא חוסף בן עזאי אלא העוליה ולא חורו לו חכמים * ג בו ביום אמרו עמון ומואב מה הן כשביעית גזר רבי שרפון סעשר עני וגזר רבי אלעזר בן עזריה סעשר שני אמר לו רבי ישמאעל אלעזר בן עזריה עליך ראייה ללמד

פה דהא תנן במסכת שביעית פר' הפיגס שלש ארנו' לכיבוד יהודה ועבר הירדן והגליל ועבר הירדן היא ארץ כסומן ועגולא בארץ ארץ עמון ומואב שלא טהרו כסומן ולא כעסו מעמלס איידי תרע מדמיית עגלה מנבל וממנדים : לא שכיני מסדר השמי' שלעולם אחר השנה של מעשר עני מכיאין מעשר שני והרי כששית מעשר עמי לפיכך דאין כשביעית מעשר שני : המעשר והתרומה ועל כדחך המעשר האומר כאן מעשר שני הוא דומיא דתרומה שהיא קדש ולא מעשר עמי שהיא חול גמור ואין לדמות מעשר שני מעמי עניים : כעשיב על דברי טרפין לסייע לו : אבל לא לעבין דבריו כלומר ולא מעממאם מזכרים מעממאם חדש והזקנים שהיו אחר עזרא תקנו להכריע מעשר במנדים וככל מעממאם ישן תקבת כביאים שהיו קודם סדכן הכית ועממאם סדכר דשמא לא הוה כדחך עמיים באותה עשה : מעממאם כביאים ועל

ימים פרק ד

עצב שו כחולת עשו הודלת טעה ואין למדי ממנה: הלב למטה עמיני לאו דוקא דאין זה מן העורה לא כלל
 שיהי הלכה למטה ממנו כתוספת משע. דהלב למטה ממנו קאמ: ד שכל ואסיר גבולות עמי
 טהיה מנלה בני עיר זו ומשיבו בעיר אחרת ומנלה בני עיר אחרת ומשיבו בעיר זו: וסבתא את שבות עמי
 ישראל ובעין לא שבו וכשם שאן לא שבו כך אלו לא שבו: והתירוהו לכא נקהל דבין דמכשעו אמוזאין אמוז
 לכא נקהל אלא עעובי ושואבני.

ומכרי וזרמי דור דאשון וסכי
 השתא שאין לו האומות ודע שכבר
 כתבכלו ונתעברו בין שאר ה
 האומות אמריבין כל דפריש מרובא
 פריש וכל המתגיייר מותר לכא
 בקהל מיד: ה תרגום סכתבו
 עברית תרגום סכריאל ועזרא
 וכגון כדכא תימרון להזח שבירמיה
 אס כתבו בלשון הקדש וכן דברו
 הכנולא הקאמרים בלשון הקדש
 סכתבן תרגו און מטמאי את הירי:
 כתב עברי הכת שכל מעבר הכהן
 והכותיים כותבי כו עד היו וישאל
 שיו מטמאי בארע כתב בדברי
 חול ומטבעות של כסף כתבאות
 בירכו חיות שהיו עומן חלבו ישראל
 ומטבעות כאלות כתב אכל הכת
 שאנו כותבים בו ספרי היום כתב
 אשורי הוא כקר' והוא הכת שהיה
 בלחוד וכקר' אשורי והוא המאוסר
 סכתעכות לשון באשורי כי אשורני
 שבות: ו אומרים גדוקים
 המכמיסים

ואמר סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם צא ואמור להם אל תחושו למגניכם מקובל אני כרבן יוחנן בן
 זכאי ששפע סרבו ורבו סרבו ער הלכה למשה מסיני שעכוון ומואב מעשרים מעשר עני בשביעית
 ד בו ביום בא יהודה גר עמוני ועמד לפניו בבית המדרש אמר להם מה אני לבא בקהל אמר
 לו רבן גמליאל אסור אתה אמר לו רבי יהושע מותר אתה אמר לו רבן גמליאל והכתוב לא יבא עמיני
 ומואבי בקהל הגם דור עשירי וגומר אמר לו רבי יהושע וכי עמונים ומואבים במקומן הן כבר עלת
 סנחריב מלך אשור ובלבל את כל האומות שנאמר ואסיר גבולות עמים ועתידותיהם שוכתי ואמור
 בכיר וישיבים אמר לו ר' בן גמליאל הכתוב אומר ואחריבן אשוי את שבות בני עמון שכבר חזרו אמר
 לו רבי יהושע הכתוב אומר ושבות עמי ישראל ויהודה ועדין לא שבו והתירוהו לבא בקהל
 ה תרגום שכעורה ושכרניל מטמא את הירים תרגום שבהבו עברית ועברית שכתבו תרגום

זכתב עברי אינו כטמא את הירים לעולם אינו מטמא עד שיכתבנו אשורית על העור ובדיו ו
 אומרים גדוקים קובלין אנו עליכם פרושי שאים אומרי כתבי הקדש מטמאין את הירים ספרי הכירים
 אינם מטמאין את הירים אמר ר' יוחנן בן זכאי וכי אין לנו על הפרושים אלא זו בלבד והרי הם אומרים
 עצמות חמור שהורים ועצמות יוחנן כהן גדול שמאים אמרו לו לפי חבתן היא שומאתן שלא יעשם

עוקצים פרק א

פט

המכחשין תורה שבעל פה קראו בדוקי על סם גדוק ובימים תלמודיו של אכנווננוס איש סוכו שהתחיל בקבלתה זו מחלה לפי ששמעו מאכנווננוס דבן אל תהיו כעבדים המשמשין את הרב ע"מ לקבל פרס אמרו אפשר פועל טורח ועשה מלאכה כל היום כלו ולערב איכנו מקבל שכר ופידשו מדברי חכמים וכתחברו עממם ביות מישראל ועד היום הזה כשאלו מהם פלטים במצרים וכדמשך וכקוטאכטיכא והם לשכים

בנעכו ולככיכו בדדכו ואכנו קורי

להם קרואים לפי שאין להם אלא המקרא כלבד : ו קובלי אנו עליב מתרעמו אנו על מדותי : פרושים לחכמי ישראל היו קורין פרושי לפי שאוכלין חוליהן כהנה ופרושי ממנע עה כדתיב כד יעו מרדם לפרושים : ומפרי המירס כפרי הסיו וכקראי מפרי המירס

שהמירו דת האמת בדברי סקר : תירוות בעת שאוכלי בהן לשון מלא תירווד רקב אף כפרי הקדש לפי חכתן היא טומאתן שלא יעו אדם שטיחין על גבי בהמה ולפי דבריהם היה משוב להם לא לפי האמת דטעמא דמפרי הקדש מטמאין את היודי כדי שלא יבוא הספרים לדי פסודא שהעכברים העבוין אבל האוכלי היו מפכדי את הספרי כדפרישכ בסוף זכ :

מטהרים את הכניף דגבן במסכת מכשירין כל הנמק טהור אם מערה מכלו טהור לכלי טמא מה ששאר בכלי העליון טהור

דכנון איכנו חכור : אמת המים הכהה מן הקברות מוודו בה גדוקים טהור : שהיו אין בהן דעת שיכוכו להפסיד ממון לבעליהן : ילך וילקח גדישו של אחר וכמא מפסידו את רכומאה מנה ככל יום : ו מין גלילי מין שהיה מארץ הגליל : העושל עם משה בגט שהיו מוכינס לשמות המלכים וכמתבים ככך וכן למטר עלו וכסוף הגט כותבין כדת משה עשראל ונכחי הדבר למשה : את המושל מלמעלן ואת השם שמקדושין עם פרעה לשם הכס דכתיב ויאמר פרעה ימי ה : וכשלקח פרעה מה הוא אונע ס הכדוק כדשלא להשלים העסקתו בני הארץ אשתו נקולו משום אל תעמד בדבר דע השלים בה הכדוק :

כל מהו זה ספק העומד אל הפירוש אדם אומר בו בשעה שאוכל המרי כגון עוקצי תפוחים צבכים ואגסים קנין ידות זכין עבם שישישלא בשאר זארים אומר כעבם כדי לאכול הנשאר כדלשוהו המעשה יד לבסחולא עומד לאסוקי חלק העמק הכתוב בפרי זדכין לברעין שאותו החלק עומד סוף לפרי : מיטמא היד ואלעב שאיכנו ראו לאכילה אם כנעה טומאה באוכל דחשיב היד חכור לאוכל וכאלו הוא גוף אחד : ומסמא אם כנעה טומאה ביד כנעה האוכל אעפ שלא כנעה הטומאה באוכל ולגרוהו כסממיה מן המקרא דכתיב וכו' וכו' מכלתם עגל שישעידות אשר ירע טמא הוא לכס לכל פתרהשם שלמד סל דכך תגדל אוכל מקל טומאס העומד עומד עמו : ולא מנתקף אם

אדם עצמות אביו ואמו תרורות אסר להם אף כתבי הקדש לפי חכתן היא טומאתן מפרי הסרים שאינן חביבין אין כמסמאין את חדים : ואמרי צדוקים קובלים אנהלעליכם פרושים שאתם משהרין את הנצוק אומרים פרושים קובלים אנו עליכם צדוקים שאתם משחרים את אמת חכים הבאים מבית הקברות אומרים צדוקים קובלין אנו עליכם פרושים מה אם שורי וחמורי שאיני חייב בהם מצות חרי אני חייב בנ זקן עבדי ואמתי שאני חייב בחן מצות אינו דין שאמא חייב בנזק אמ' להם לא אם אסרתם בשורי וחמורי שאין בהם דעת האמרו כעבר ובאסח שיש בהן דעת שאם אקניטם ילך וילקח גדישו של אחר ואחא חייב לשלם : ח אמר מין גלילי קובל אני עליכם פרושים שאתם כותבין את המושל עם משה בגט אומרים פרושים קובלין אנו עליך מין גלילי שאתם בוהבים את המושל עם השם ברף ולא עוד אלא שאתם כותבים את המושל כלסעלן ואת השם כלססן שנאמר ויאמר פרעה מי ה אשר אשמע בקולו לשלח את ישראל וכשלקח מהו עומר ה הצדוק :

כשלים מסכת ידים : ונעה כתחיל מסכת עוקצין !
כל שחוא יד ולא שומר מסמא ומיטמא ולא מצטרף שומר אעפ שאינו יד מיטמא ומצטרף

פרק א

אמת המים הכהה מן הקברות מוודו בה גדוקים טהור : שהיו אין בהן דעת שיכוכו להפסיד ממון לבעליהן : ילך וילקח גדישו של אחר וכמא מפסידו את רכומאה מנה ככל יום : ו מין גלילי מין שהיה מארץ הגליל : העושל עם משה בגט שהיו מוכינס לשמות המלכים וכמתבים ככך וכן למטר עלו וכסוף הגט כותבין כדת משה עשראל ונכחי הדבר למשה : את המושל מלמעלן ואת השם שמקדושין עם פרעה לשם הכס דכתיב ויאמר פרעה ימי ה : וכשלקח פרעה מה הוא אונע ס הכדוק כדשלא להשלים העסקתו בני הארץ אשתו נקולו משום אל תעמד בדבר דע השלים בה הכדוק :

כל מהו זה ספק העומד אל הפירוש אדם אומר בו בשעה שאוכל המרי כגון עוקצי תפוחים צבכים ואגסים קנין ידות זכין עבם שישישלא בשאר זארים אומר כעבם כדי לאכול הנשאר כדלשוהו המעשה יד לבסחולא עומד לאסוקי חלק העמק הכתוב בפרי זדכין לברעין שאותו החלק עומד סוף לפרי : מיטמא היד ואלעב שאיכנו ראו לאכילה אם כנעה טומאה באוכל דחשיב היד חכור לאוכל וכאלו הוא גוף אחד : ומסמא אם כנעה טומאה ביד כנעה האוכל אעפ שלא כנעה הטומאה באוכל ולגרוהו כסממיה מן המקרא דכתיב וכו' וכו' מכלתם עגל שישעידות אשר ירע טמא הוא לכס לכל פתרהשם שלמד סל דכך תגדל אוכל מקל טומאס העומד עומד עמו : ולא מנתקף אם

חבר

עוקצים פרק א

היה האוכל פחות מכבינה שאין עומאת אוכלין בפחות מכבינה אין יד האוכל מנטרפת עמו להשלימד לכשישור: שומר אף על פי שאינו יד כגון קלפת הפרי. ששומר אותו שלא יפסד מיטמא ומטמא ומנטרף דכתיב על כל זרע וזרע אשר יזרע מאי אשר יזרע כדרך שכבי אדם מוכיחין אותו לזריעה הטון בקליפתן ושעורים בקלפתן ועדשים בקלפתן והיו עם השומר שלהן ולמאי אנטרין קראו אי לטומא ועסקא

השתא יד הפרי מטמא ומיטמא כדלפיכך מלכס לכל שנכרכים שומר מנעוץ הא לא אתא קראו אלא למנטרף עמו דיד אינו מנטרף עמו שומר מנטרף עמו: וכל שאינו לא יד ולא שומר כמו שיער שכפירות: לא מיטמא ולא מטמא ואין נדך לומר שאינו מנטרף: והקפלות כדתימא: כלשון מקרא בערני כולאת ונבלעו פירות: ב והפטמא שלהן. כמין פטמא של רימון שבראשן והו' שומר ומנטרף: והעמוד שהוא מכוון כנגד האוכל הוא הלב שבבגל. שהורע כולד בקפסו: שרשי החור' הורע של מורת היא חסא כלשון תלמוד וכן בערכי וכלעו לטונא: והכפוס מין כגון הוא אלא שעליו דומים לעלי הלפת: והסוב

קלו פירש' רמב"ם שכבדו ראש הגנון כולרים גידים דקים כמו חוטנים וחמתים אותן המוכרים ביד נשעם שמוכרים אותן ומכארים מהם והן נקראים סוב: והענין כך שמה בלעו מיטמא ובערני נעבע: והפיגס רוצ' בלעו ובערני מדאב: שעקרן כדי לתשלן במקום אחר: והשדרה של שכולת חוט האמצעי שהחוטנים דבוקים בו: והלבוש שלה הקדום שכל גרעין החטה וכל אלו שומרים הן לפני: סובן של גרפת אבן הנדבק על ראשי הדקות והחף בהם כקורי עקבית גם הוא חסוב שומר לפני ואין הלכה ככבי אלעזר: ג מיטמא ומיטמאין ולא מנטרפים. לפי שהן ידות בלדד ואין משמרין את האוכל: יוד הפרכיל כשהענבים כרותים עם הזמורה נקראים פרכיל לשון פרכיל ענבים: טפח מלאך וטפח מלאך הזמורה שנקנה והאשכולות תלויין בה טפח מן הזמורה מיימין לאשכול וטפח משמאלו חסיב יד טפי לא: יוד האשכול עקץ האשכול שתלוי בזמורה הוא יוד האשכול: כל שהוא אפילו ארץ הרבה: זכב האשכול סופו של אשכול: ח שדקקה שהסוב ממנו גרעיני הענבים אף הוא יד לענבים שבראשו שאומים אותו. נכבו ואף הוא שיערו ככל שהוא ואפילו ארוך הרבה: והמכר של יתום: מכבדות של תורים ובהן תורים שיעור ארוך הדי שלהן להביא את הטומאה ארבע טפחים אכל' טפי לא: וזרעין של פנוליס וקץ העלמן של שכולת. שונה בראשו כמין שערות של וקן: ד אי לא מיטמאין שאין המיטמא לא שומר ולא די: קולסר כרוב דמבם פיהם ראשו הכרוב שחב' אהן גידים משובבים ודרך זמורי הכרוב שחב' אהן אותן ומשליכין אותן: וחלפות הטרד' שרשי הטרדים שמשארים בקרקע בשמותיהם היצודים כדי שחליפו ויעלו אחרים מתחת: את שדרכן לינוא להצמיח אדרכן למזון לא לעקץ עם שרשיהן אם עקרן אין השרשם: מיטמאין לפי שאין לא יד ולא שומר: רביאוי מטמאין בכלן דשמן מאוניס יד לאוכל חזן מקולסר. כד' ועלפת שאותן גידים הם מכבדים

עוקצים פרק ב

צ

אינן חשובים לא יד ולא שומר ואין הלכה כרבי יוסי : : : : :
במקלות עם התבואה ובסמן לשון בוסוס מקדשך : : : : :
עם התבואה ואין הלכה כרבי יוסי : : : : :
אשכולות קטנים ואותן אשכולות כקדושים פטוין עבכום : : : : :
שתיקה שכתרוקקה מן הפסחים שבה כלומר

שהסירו מענה הפסחים הקטנים
וכאשר דקנית : שיר בה גניד
אחד טמאה שבשנית כלה
לאומה גניד : : : : :
עמים שריקם שהסיר התעורר
וכאשר השכניט דיקן : : : : :
אלעזר בן מצריה מטהר כשל פול
מפני שהפולין גסים הן ואין
דרכין לשכניט שאפי' מתערכים
בעקבותיהם לבקין : : : : :
בשל קטניות דשומר הוא מפת
שכן דקין ואין יכול לבקין
בשעתערכים בפסולתו וכתב לית
שימ' באותן שרביטין כדי שיהיה
לפסען ולטלטלן באותו שרביט

ה' כל ידות האוכלין שבסמן בגרן שהורו רבי יוסי
משמא פסיגה של אשכול שריקת שהורה שיר בה גניד אחר
שמהא שריש של חמרה שריקה שהור שיר בו המרה אודת טמא
וכן בקטנית שרביט שריקה שהור שיר בו גניד : : : : :
אלעזר בן עזריה ששהר בשל פול ומטמא בשל קטניות פסולות
רצה במשמושן : : : : :
הרי אלו מיטמאין ומטמאין ומצטרפין רבי יוסי אומר אף עוקץ
דלעת עוקצי האנסין והקרוסמולין והפרושיך והעחרדין עוקץ
דלעת טמא עוקץ קינבם שפת כבו אלעזר בר' צדוק אום שפח' חרי
אלה מיטמאין ומטמאין דלא משצרפין והארי כל העוקצים לא
מיטמאין ולא מטמאין : : : : :

פרק ב

ואין הלכה כרבי אלעזר בן
צוריה : : : : :
קטניות : : : : :
שכן כאכלין עם הפסחים
חסי אומר אף עוקץ דלעת
עמדי שהיא כשלך עמה ואין

זחיס שכבשן במרפחן שהורו לפי שלא כבשן
אלא למראה בשות של קשנת נכבץ שלח מחור
דביהורה אומר כל זמן שחיא לפני התגר מטמא : : : : :
הנלעינין מיטמאות ומטמאות ולא מצטרפות גלעינה של רוטב
אע"פ יוצאה מצטרפת ושל יבשה אינה מצטרפת לפיכך חותל של
ובשורה מצטרף ושל רוטב אינו מצטרף גלעינה שצטרפה
יוצא

הלכה כרבי יוסי : : : : :
לפעמים הקרוין מלין : : : : :
מורכאש : : : : :
קונדם ויקות מרים ומתקין אותן על ידי האור ברותחים ואין הלכה כרבי אלעזר בר' צדוק : : : : :
שויטמאין ולא מטמאין ואין כריך למר שאין מצטרפין : : : : :

חתיים

שכבשן ביין או בחמתא ובשאר עסקין : : : : :
מתרבישין כטרף ויתא : : : : :
דלא חשיבי העלים לא יד ולא שומר לפי שלא כבשן בטרפוזן אלא למראה כדי שיהיבטראים ויפיו יתיר
כשהעלים עושה דכראים כאלו מחדש בתלת : : : : :
שיער קטן ובקרא כשות : : : : :
לא יד ולא שומר : : : : :
ימים וכאלו מתרש בתלשו וכיון שרונה בקיומן חשיבי שומר למדי אי כעי לפי שהקשואים רכים זיד הכל
משמשין בהן לבקיותהן מתקלקלים : : : : :
הנלעינים כגון דעינים : : : : :
גלעינה של רוטב גלעינה של תמרי לחם וראויה למוץ : : : : :
האוכל מטמא את עם האוכל לפי שהיא כאכלת שמוץ אותה אע"פ דביהמה : : : : :
לשכך חותם של : : : : :
יוצא

עוקצים פרק ב

יבשה גתיר של ענבים ותמרים יש להן חותם שחותם נקב הפרי ונראין החותם עוקץ כך פירשו רבותי
ענה לפרודוס מאי לשכך ובמשניות דוקיות עכאמי לפיכך חותל של יבשה וכן גורם רובם ומפרש
צבעה דגרשינה של דוטב דהינו של תמרה להם מעטרפת לפי שהיא שומר לפרי שאם לא הגרעין
סיה הפרי כפסד של יבשה איכה מעטרפת דטוב אין הגרעין שומר לפרי שכבר כלתה הליחה שנתמרה

ואין הגרעין שומרה שלא תפסד
לפיכך חותל של יבשה והוא
סקרוס המלוטף ודכונ על ה
אגרעין של תמרה מעטרף עם
ס תמרה כשהיא יבשה מפני ש
שהקרוס הוא שומר לא הגרעין
גל דוטב דהינו תמרה להם אין
סקרוס מעטרף שהגרעין הוא
שומר ולא הקרוס וקראו אותו
סקרוס חותל לפי שהוא מלוטף
דכונ לגרעין לטון והתחיל ג
לא חותלת : גלעיסה שמקנתה
מכסה כגון גרעיסה של תמרה
למה שכלתה חתיה ומכיה
כחארה עם הגרעין מה שכנגד
האוכל חשוב שומר ומעטרף אבל
אך לא וכן עגם שיש עליו כוית
בשר היה עליו היה על העגם

יוצא שכנגד האוכל מצטרף עצם שיש עליו בשר שכנגד האוכל
מצטרף היה עליו בשר אחד רבוישםמאל אומר רואין אוהו כגול
הוא מקיפו כשבעת חכמים אומרים שכנגד האוכל מצטרף בשר
הסאח והאחב והקורנית ג הדמון והאבטיה שנימוק מקצתו
אינו מצטרף שלם סכאן ומכאן ונימוק סך האמצע אינו מצטרף
הפיטא של רימון מצטרפת והנץ שלו אינו מצטרף רבי אליעזר
אומר אף המסרק שזור ד כל הקליפ' מטבאו ומשכמו
ומצטרפות ר' יהודה אומר שלש קליפין בכעל הפנימית בין שלוש
בין קדורה מצטרפת האמצעות שלמה מצטרפת הקדורה אינה
מצטרפת החיצונה בין כך ובין כך שהורה ג הכהתך לבשר
אף על פי שלא מירק אינו חבור לבשר ולשלוך ולהניח על
השדחן חבורי החתול לפרק אוכל שהתחיל בראו נו חבור האונות
שאמנן והבעלים שחמור וחי אלו חבורי החתול לפרק באונות
ולקבל בבצלים אינו חבור האונות והשקירי חבור עיר שירס

ו ביעה

בשר מנה אחד שאינו מוקף את העגם : אחר רבי שמעון רואין אם יש בכשר שיפור שיתכל להקיף עמו
גאני כחות של ערב כטובת סביב העגם מעטרף ואין הלכה כרבי שמעון : כגון הסאה האוב
הקדומת שגם לא כך דנים עם שכנגד האוכל מעטרף ומה שאיכו כנגד האוכל אין מעטרף והארוק ורביית
מין אוב הם באת פלדובלבו וקדומת שררואה בלבו : ג שבימוק מקנתו חקמנערף דמס
שכומק אינו חשוב אוכל כחן שנתמסס ואיכו דאוי ללכילה : הדפטה של רימון כתיך דה יונא בראש
הרמין והוא הקרא פעמא ובכב הפטמא כמין פרה ירוק שיש בו חומים דקיס והן קדומין כן ובכיות
אותן חומים כעין כום וראשו גשמי לתלפיות והוא קרוי מסרק מפני שיש לו חומים כמסרק : אף המסרק
טהור שאם יחתך מן הפרי אין מתבלים הגרעמים בכך הילכך לא היו שומר אבל הפטמא אם יחתכוהו עד
שדטה יתגלו הגרעמים ויפסד הפרי ואין הלכה כרבי אלעזר : ד כל הקליפיים כגון קליפ
אנשים וסקדום ורמחים וקליפ' כנים חשבי שומר לאוכל ומעטרפין עם האוכל להשלימו לכשישר לקבל
עומחה ומיהו קלפה למה העלותה מעל האנשים בשעת לקיטתן איכה מעטרפת דלא חשיבה שומר שאין
שומר עג שומר : קדורה כקובה לטון מקדחים כהרים דנתן בערובין : וקדורה איכה מעטרפת לפי
שאיה שומרת כשהוא כקובה ומתכה : והתורה היא הקלפה הדקה הטפלת מאליה כשמשמטין
בככל ואין הלכה כרבי יהודה : ה המחתיך לבשל כגון מחתיך דלועים או בכלים או בשר כדי לבשל
בקדורה : שלא מירק שלא נצר הקדחה כמו ומירק אחר שחיתת על ידו בעטסת יומא : אינו חבור
אצט שצדין החתיות מעורות בקצבת ד לבכא שכוכים בין וכחמין כדי להקיים ולשלוך שלקא
העני מביטל וכסני ויחא ליה בחורין הלכך כל זמן שלא מירק היו חבור אבל לבשל לא היו חבור דילוי
קח שהכסוי מירדם ויחלקם וזו מנהג התחיל לפרק ולהפריד לגמרי אחת מהן לא אמרינן כיון דלא
דציתה באחת שדוכה להפרידן בלבו ממי כאלו מופרדים זו עזו ולא היו חבור אלף אוכל : שצופין בלשר לא
היו חבור ומה שלא שרף היו חבור : האנשים שאמנן שגדלן וחקדן זו כוונ לטון ויהי אומן את הדמה

מחמור

עוקצים פרק ב

זא

פחמך לשון וינצרו אותם חמרים דרך הרגעים לאנור אנווין אונבליס שמתבים אותן וקשורים
איתן בחבל או כמשיחה ומחדין אותן זו עס זו ומלין אינן כדי שיתקיימו: לפקל כמו לקלף ודונתו זכית
פרק שני דמפערות הכבלים משפיקל: האנווים והסקדים השתא מיירי כמפנע באנווים שהקלפה של
אנווים ושל סקדים חשיבא שומר ואף על פי שפנען כל זמן שהיא מחוברת באוכל חשיבא שומר: עד שידסק
לשון והכ את הכית הגדול רסוי'
כלומ' עד שתהיה הקלפה רנונס
זכיתמה לחלקי דקים: ז ביצה
מגולגלת כלויה קצת עד שיהי
מערכתתוראוויה לגמטה: עד
שיגו הקלפה חשיבא שומר ז
ומצטרפ עד שיחזק ממנו מעט
ואז לא חשיבא שומר ויתר שומר שחיכה
שונתית ויורדת דרך אותו שבר
וחתך: ושלוקה אבל אם כשלוקה
הכינה שהיא קשה ועשורת כתיך
הקליפה וזאפלו שנסכרה לעולם
חשיבא הקליפה שומר עד שתהא
מרוכנת: וכן עגס שיש בו מוח
חשיב העגס שומר למוח ואף עפ
שנסכר העגס עד שיהיה מרוכץ:
הרמוץ שפרדו שחתך הרמוץ לשמי'
ככשיר

1 ביצה מגולגלת עד שינוס ושלוקה עד שירסם עצם
שיש בו מוח חבור עד שירסם הרמון שפררו חבור עד ש
שיקיש עליו בקנה כיוצא בו שלל הכובסן וחבנר שחוזא הפור
בכלאים חבור עד שיהחיל להתיר: ז עליו ירקות
ירוקים מצטרפין ולבנים אינם מצטרפין רבי איתור בר צרוק אומר
אלבנים מצטרפים בכרוב מפני שחן אוכל ובחדין מפני שחן
משמרן את האוכל: ח עליו בעלים ובני בעלים אם
יש בהן ריר משתערין בכמות שחן אם יש בהן חלל כסעך ארת
חללן פת ספוגית משתערת בכמות שחיא אם יש בה חלל מסעך
את חללה בש' העגל שנתפח ובשר וקנה שנתמעט משתערים
בכסו' שחן' ט קשות שנשטעה בעציץ והגדילה ויצאת חוץ
לעציץ שחורה אכר רבי שמעון מה טיבה ליטהר אלא הטמא
בטומאתו והשהו' אבל' י כלי גדולי וכלי אדמה שהשרשים
גדולין לצאת בהן אינם מכשירין את חזרעים עציץ נקוב אינו
ככשיר

ועדין הגדולי' מוחזקין בקלפה הייא קלפה חבור עד שיקיש בקנה ויתכעבו הגרגורים שבו: שלל הכובס
דרך הכובס' לשלול הגדלים הקטן עם הגדול כדי שלא יאכר וסופו להפרידן: והגנר שהוא תפוח בכלאים
שתי חתיכות של נגד נמר שתפרן בחוטין של פשתן דודאי סופו להפרידן זו מונו משום אכור כלאים: חבור
למומאה ואם נטמא האחד כגומא חידו: עד שיתחיל להתיר וזאעפ שלא גמר להתיר דמעשה מוויא מידו
מעשה: ז ירוקים מצטרפין רחוו לאכילה: לכבים אין מצטרפין דתו לא חו: וכחורים בחזרת אעפ
דלכבים לא חוו לאכילה מכל מקום הו ש מר ואין הלכה כרבי אלעזר בר' דקוק: ח בניי בכלים לעמוד
שזאמנעי שהוא כמו לב ריוק וממנו נוצחים הכבלים לההוא קרי בניי בכלים: אם יש בהן ריר שהם מלאים
ליחה ואין בהן חלל משתערין כמו שהן כשכאים לשער אם יש בהן אוכל כבינה שיעור טומאה משערין אותן
עם הייר ואין למצך חללן: ואם יש בהן חלל מעט את חללן זא חכ מעט לבכינה: ספוג' בית עשייה
רכה כמין ספוג ואיכה דרוכה ובעטה: משתערת כמות שהיא בלא מיעוד: כשר העגל שנתפח דרך כשר
העגל שהוא נתפח ומתכה כשהוא מתגבל וכשר השור חוקן מתמעט: כמות שהן אם כשר שור מכושל
הוא שנתמעט ועמד על פחות מכבינה אין אותירים כשהיה חי היה בו כבינה או יתיר ויטמא אעפ שחשו
אין בו כשיעור וכן אם היה כשר עגל שנתפח וכתרבה ויש בו כדי לעטא אין אותירים זא חכ מעט לבכינה: וכשהיה חי לא
היה בו כדי לעטא אף עכשו לא יטמא: ט קישות כמטעה כעגין שאין נקוב והוכסרה של לקבל
עומאה וכמטאה דכתלושה דמאי: והגדילה וינאה חוץ לעגין וכחכבת כמחורב לפי שחכבת: ושאיבת מן
הקרקע שחון לעגין: טהורה שפרחה לה טומאה משינאה חוץ לעגין: מה טוביה ליטהר דכשקבלה
טומאה היתה כתלושה הילכך מה שכתך העגין כאשר בטומאתו ומה שהיוסף אחרי כן וינא חוץ לעגין
טהור ואין הלכה כרבי שמעון: י כלי גדולים כלים העשויין מגללי הברך: שמשרשים יכולים
לכאת בהן אף על פי שאינן בקיבום השרש יונא מעמנו וכוקב את הגלל ואת האדמה של אותו כלי ולהכי
לא קצט כלי אכנים לפי שקשים הן ואין השרש נוקב אותן: עגין נקוב אינו מכשיר את הורעם שנתנו
אלא מקבלי הכשר משום דחשיבי כמחורב ואין הורעם ככשרים לקבל טומאה אלא כשכא עליה מים לאחר
סדר טהרות

עוקצים פרק ג

שבתלשון ואפילו פירותתלשום אין כשרים במים שבתוכו לפי שאין המים מכשירין כשהן נמחודר לעצמן
שהיו המים תלשום והכי מים דמכמי בענין נקוב כמכמי ארבעה דמו: ושאינו נקוב מכשיר את הזרעים
דכין מים שבתוכו וכין זרעים תרתייהו חשיבו כתלשום: מלאהו לענין שאינו נקוב עפר עד שפתו הזחיל
ורואה את האויר מארבע רוחות הוי כענין נקוב ותשיבי כמחודר בין המים בין הזרעים שנו: כטבלא שאין

לה לבנו שאין לה שפה מכאן
ומכאן לא פשוטה וחלקה דמים
סבה אין מכשירין את הזרעים
וחשיבו כמחודר הזחיל ורואין את
האויר מארבע רוחות:

מכשיר הזרעים ושאינו נקוב מבשיר את הזרעים כשהו הוא שעור
של נקב כדי שיעצ בו שרש קטן מלאהו עפר עד שפתו הרי הוא
כטבלא שאין לה לחזיב

פרק ג

יש צריכין הכשר ואינן צריכים מחשבה מחשבה
וחכשר מחשבה ולא הכשר לא הכשר ולא
מחשבה כל האוכלים המיוחדים לאדם צריכין הכשר ואינן צריכים
מחשבה ב החיות מן האדם ומן הבחמה ומן החיה ומן
העופות מבלת העוף השמם והחלב בכפרים ושאר כל ירקות שרת
חורץ משמרקעים ופטריות רבי יהודה אומר חורץ מכרישו שרח
והרגילה וניץ החלב רבי שמעון אומר חורץ מן העכביות רבי יוסף
אומר חורץ מן הבלוסין הרי אלו צריכין מחשבה והכשר ג
נבלת בהמה ככל מקום ונבלת העוף השחור בכפרים
צריכין מחשב ואינן צריכי הכשר נבלת בהמה שחורה ככל מקום
ונבלת העוף השחור והחלב בשווקים אינן צריכין מחשבה ולא
הכשר רבי שמעון אומר אף הגמל והארנבת והשפן והחזיר.

נריכים הכשר מים
כדכתיב וכי יותן
מים על זרע: ואין צריכין
מחשב לחשב עליהן לאכילה וכלה
מתגימין מפרש לקמן: כ
הסותר מן האדם מן הנהמה מן
המים מן העופות כלהו כמותן
ממים איירי ואף על פי שפירשו
מן המי אין מטמאין דאין מטמא
אלא אדם מן המי לא כשר שפירש
מן המי הילכך צריכין מחשבה
שיחשב עליהן לאכילה ואם לאו
אין מטמאין: והחלב בכפרים
דאשמי הכפרים לא חכמו חלבים

ד השבת

הילכך צריכין מחשבה אבל בשווקים דאיכא רוב עם הנאים לשוק איכא טובא דאכלי חלבים ואף צריכין
מחשבה: ושאר כל ירקות שדה שאינן מרעיס בגמית אינן מיוחדים למאכל אדם וצריכין מחשבה: ח
משארקצים מין כותל חרוץ: ופטריות מין כמח שאין לו שורש פוכני כלעו: חוץ מכרישי שדה מורש
בלעזא זכצרי פוראת שאלו אף על פי אין נוטעם אותן בגמית אין צריכין מחשבה: והרגילה כן שמה
בצריבו וכלעו פורקן לה: דן חלב פרחים לכבים כחלב ויש אומרים עשב בשחותתים אותו יוכא ממנו חלב:
פצביות עשב מלא קוצים זהו דרדר בלשון מקרא וכלעו קדלוש: כלשון רמבם אומר שקורין לו
בערבי עבב אל ריב וסבדי רבי יהודה ורבי שמעון ורבי יוסי שאלו אין צריכין מחשבה מפני שהן מיוחדין
למאכל אדם ואין הלכה כאחד מהם אלא כלם צריכין מחשבה ואם לאו אין מטמאין: ג

נבלת בהמה טמאה ככל מקום בין בכפרים בין בשווקים צריכים מחשבה דמתמיהו לאו לאכילה:
ואין צריכין הכשר לא הכשר מים ולא הכשר שרץ שאין צדיק לגע בהן דכר טמא לטמאן שסופן לטמא
מעבמין טומאה חמורה ואם תאמר בשלמא נבלת עוף טהור דאינה מטמאה אלא בבית הבלועה כיהא
דברייה מחשבה לטמא טומאה קלה אלא נבלת בהמה דמטמאה במגע ובמשא מחשבה למה לי לטומאה
קלה היא גופה טומאה היא הא מלתא משני בתלמוד פל דם שחיטה כגון דאיכא פחות טמכות כלה וזרעם
לפחו מעבניה אוכלי דכין האי יהאי הוי כבינה דלהכי צריכה מחשבה זמכל מקום חשיב סופו לטמא טומאה
חמורה וזוהי צריכה הכשר הזחיל והיה אפשר לגרפה לכזות: בשווקים שיש רוב עם הנאים לשוק
איכא טובא דאכלי נבלת עוף טהור ואכלי חלבים: אינן צריכים לא מחשבה דלאכילה הן עומדים
ולא הכשר דנבלת עוף טהור סופה לטמא טומאה חמורה דמטמאה בגדים בבית הבלועה וחלב מיידי
כתלב טמאה דמטמא החלב ככשר פדלקמן בעריקין הילכך אין צריכין הכשר: רבי שמעון אומר אף
הגמל וכו' אין צריכין מחשבה בשווקים דאיכא רוב עם ואכלי לכו וללא כתנא קמא דאמר נבלת בהמה

טמאה

עוקצים פרק ג

צב

טמאה בכל מקום ולא מפיק להני ואין הלכה כדכי שמעון: ד השבת מין ירק הוא וכן שמו בערמו ובלבד אכילתו: משכנן טעמו בקדרה אם היו שבת של תרומה משכנתו טעם בקדרה והוסיפו ממנו לא משייב עליה זר האוכלו דענן בעלמא הוא: ואינו מטמאו טומאת אוכלים דכיון שכתבשל כלה כמו וטעמו וכשאר כעין בעלמא ויע לא חשיב אוכל: לולב ודרים ענפים רבים היונאים צבעת שמלכלבים

האלכות וכונסים אותן כיון או בחומץ או במים ומלח ואוכלים אותן: והעבד מין ירק דומה לכבון ועלה לוף ממיני הכבלים ויש משכו מין שקודין לו לוף שזטה: עד שיעיקו דלא חשיבי אוכל אלא לאחר שכונסים אותן ויונא מהן מרידותן: פקולות כעין אכתימים קטנים והן מרידותי פירשו דלעת מדכרית ואין הלכה כדכי שמעון: ה הקוטט כן שמו בלבו ועברכי והוא כמכה עם סממני הקטורת: והחמם יש שפרשו זנגביל ויש שפרשו קנמון: וראשי בשמים כגון אגוז מוסק'אטנו וכדד וכיונא בהם שנתכים דוח ערב: ה העיאה מין חלתית והחלתית כך שמה בערבי ואף על פי שריח רע דגלים ליתן

ד השבת משנתן טעמו בקדרה אין בו משום תרומה ואינו טמא טומאת אוכלים לולבי ודרים ושל עדל ועלי הלוף השושח אינן מטמאין טומאת אוכלים עד שיכתוקו רבי שמעון אומר אף של פקועות כיוצא בהם ה הקיוש והחמם וראשי בשמים והתיאה והחלתית והפלפלין וחלות חרית נלקחים בבסוף מעשר ואינן מטמאין טומאת אוכלין דברירבי עקיבא אמר לו רבי יוחנן בן נורי אם נלקחים בבסוף מעשר מפני מה אינן מטמאין טומאת אוכלין ואם אינן מטמאין טומאת אוכלים אף הם לא ילקחו בבסוף מעשר ו הפנן והבורר רבי עקיבא משמא טומאת אוכלין דבי יוחנן בן נורי אומר משיבואו לעובת המעשרות פריצו ותיב וענבים בית שמאי מטמאין ובית הלל מטמאין הקצח בית שמאי מטמאין ובית הלל מטמאין וכן למעשרות ה הקור הרי הוא כעץ לכל דבר אלא שהוא נלקח בבסוף מעשר בכפניורת לאוכלין ופטורות מן המעשרות ה רגים מאיכתי מקבלין טומאת בית שמאי אומרים משיצודו ובית הלל אומרים משימותו ר' עקיבא

שמה כמיונות: וחלת חריע כרכום יערי וקורין לו בערבי אלקרטום: אף הן לא ילקחו בכסף מעשר דרמחמא אמר ונתת הכסף וכולו ואכלת שם דבר שהוא כאכל כמות שהוא איתו קונם בכסף מעשר ושאינו כאכל כמות שהוא אין איתו קונה בכסף מעשר וכן הלכה דאין מטמאין טומאת אוכלים ואין נקחים בכסף מעשר: ו הפני תאנים שלא כתבשלו בדכתיב התאכה חטטה פניה וכל שאר פירות נמי שאינן מונשלים כקראים פנין: והבובר ענבים שלא כתבשלו ומשהגיעו להיות כפול הלכן כקראים בוסר ופנין גרועים מבוסר: משיבואו לעובת המעשרות כל פדיו ופדיו כפי העת הקצובלו להתמייב במעשר כדתנן פרק קמא דמעשרות ואין הלכה כדכי ויחנן בן נורי: פריני ויתים ועגבים שנתקשו קודם בשולן ואינן נכרכים בבית הכד לשון וכני פריני עמך בני אדם קשים ורשעים כך ויתים ועגבים הללו קשים ואינן נכרכים ואינן כדרכים: בית שמאי מטמאין דחשיבי אוכל ובית הלל מטהרין דלא חשיבי אוכל: הקנה כילו בלבו וזרב שחור הוא ודגילים למת אותם בלחם לפי שהרגיל בו ואינו בא לירי כאכל לב: וכן למעשרות כמו שכתבנו לטומאה כך נחלקו למעשרות דמטמא טומאת אוכלים ממיני במעשרות: ז קור עץ רך הכוסף בראשו של דקל ואוכלין אותו בני אדם וציונות הגשמים הוא מתקשה: כעין לכל דבר ואינו מטמא טומאת אוכלין: קח בכסף מעשר דפדיו גדולי קרקע הוא: כעביות תמרים שלא בשלו כל דרכן: כאוכלין ומטמאין טומאת אוכלין: ח דגים מאמרי מקבלים טומאה דכל זמן שהן חיון אין מקבלין טומאה: משיצודו חשוכים כמתים: אס יבולם לחיות שאס יחזירם למים ויחיו אין מטמאין אבל אם אינו יבולם לחיות כשמחזירן למים אף על פי שערין לא מתו מקבלים טומאה מהלכה כבית הלל: ימור של תאנה ששפח עבק של אלן תאנה וכו תאנה שנתלש וכפרד ממוקם בחורו אלא ששאר מעורה ומדוכך בקלפת האלן בלבד: רבי יהודה מטהר אותם תאנים שנעבף אס נבעה בהם טומאה דחשיב להו כמחומר הואיל והעבף מעורה קנת אף על פי שאינו מעורה לא בקלפת:

עוקצים פרק 1

וחכמים אומרים אם יכול לחיות אם זיקא וזמכרו העבך עם האלן יתיה העבך וזכאי פירות חשוב כמחבר
 וזמורים ואם לא יתיה כשיקארהו עם האלן הרי העצמים שכעבך כתלושים הן חשובים ומקנלים טומאה
 והלכה כחכמים: ט חלב בהמה טהורה שמתכלה טהור מטומאת כבילות דכתיב וימ
 ככלה יעשה לכל עלאה ואפילו מלכות הקדש במשמע: לעיכך הוא נדיך הכשר כיון שאין סופו לטעם

טומאה חמורה דהכי קימא לן
 פרק קמא דטהרות דכל שאין
 סופו לטעם טומאה חמורה אינו
 לטעם אדם וכלים נדיך הכשר:
 חלב בהמה טמאה מטמא טומאת
 ככלות ללא טהרה תורה אלא
 חלב של בהמה טהורה שמתכלה
 דכתיב וחלב ככלה וחלב טריפה
 ינאת חלב בהמה טומאה שאין לה
 טריפה לטי טריפתה ושחיטתה
 טהרה: ואין נדיך הכשר לטומאת
 אוכלים אם נירף פחות מכות
 לפחות מכנייה כדפריש"ל לעיל
 אבל מחשבה ודאי נע' מדי דהוה
 אכפשה דכעניא מחשב בכל מקום
 כדעתן לעיל: נדיך מחשבה
 נכפרים ולא בשוקי' אבל הכשר
 נדיכים בכל מקום: י כוורת
 דגורים וכ' אם היא מחוברת
 כטיט הכל מודים שהיא כקרקע
 ואם הייתה מוכת על גבי יתדות
 הכל מודים שהיא ככלים לא

כשלמה מטבת עוקצים: ונע"ה כתיב מטבת כלים:

כחלקן אלא שמוכת על גבי קרקע ואיכה מחוברת כטיט רבי אליעזר אומר הרי הוא כקרקע ונקנית
 בכסף כשטר ובחוקה כקרקע והיגדה מחלות דבש שכתבו בשבת חייב טהאת כמולש ממקוב חכור דכתיב
 ויטבול אותה ביערת הדבש וכי מה עבין יער אבל דבש אלא מה יער העולש ממנו בשבת חייב טהאת אף
 דבש הדורה ממנו בשבת חייב טהאת: וכותבין עליה פרוזבול שטר שכותבים בית דין למלוה שמסר לה כל
 חוב שיש לו שלא תהא שביעית משמטתי ואין כותבין פרוזבול לא על הקרקע כלום כשיש ללוה קרקע ואם יש
 לו כוורת דגורים כמו שיש לו קרקע דמיו וכותבין עליה פרוזבול למלוה: ואיכה מקבלת טומאה במקומה
 דהויה כמחבר שאינו מקבל טומאה: יא מאמתי מטמאות משום משקם דמתמיהו לאכילה קיימי
 ומאימתי מטמאין טומאת משקין להיות תהלה: משיחחר מטיבוי עשן ויעשן להכריח הדגורים לשון
 לחחר ריב שכרהה כאלו רוצה לחחר ריב עם הדגורים: פירות אחר משיחחר שיחמם אותם לחיזי
 דבש אף על פי שערין לא יבא הדבש לשון כפר טעם ואית דגרסי משיחרה כלומר משיחרהר מחשבה
 בלבו לרדות הדבש: משיחרה כשרונים לרדות דבש מן הכוורת מתכים בסכין ומזיזין חלות חלות
 וזה ריחוק: יב עתיד הקדוש מתייב כרון הוא להחיל לכל נדיק ונדיק סמך מאמר זה לכאן
 להודיע בחתימת המשנה מתייב כרון של נדיקים שלומדים ומקיימים כל מה שכתוב במשנה: שלש
 מחות ועשרה עולמות שכאמר להחיל אזהכייש' י' בגמטריא הכי הו' שלש מאות ועשר כלומר שהכלים
 וקורת רוח שיש לכל נדיק ונדיק בעולם הבא הוא שלש מאות ועשר פעמים כנגד כל העולם הזה שאין
 העולם הזה כלו אלא חלק עשילש מאות ועשר מאה שיש לכל נדיק ונדיק כחלה לעולם הבא:
 אכית

אבות

הנמשאות השרץ שמנה שרינים הכתובים בפרשת ויהי ציור השמימי הכלד והפגני ומי
אבות הנמשאות למשא אלם וכלים הכנועים בהם כמותם ושימורן לטמא כבעדשה שכן
שחוטט תמלת נריותו כבעדשה אבל האבוי ארץ להם שיצר אפילו מחות מעדשה סח מן השרץ טממא' ודוקא
כשזאו לא השרץ מטמא ואין מטמא יכח דכתיב וכל אשר יפול עליו מהם כמותם כעין מותם: וכתבת זרע
דוקא שככת זרע דישדאל ונדול

פרק א

אבות השוממות השרץ ושכת זרע ושטא פרי
המצורע בימיספרו ומי השאת שאין בהם כרי
חוייה חרי אלו מטמאין אדם וכלים ככנוע וכלי הייש באויר ואינם
מטמאין במש' ב' למעלה מהם נבלת ומי השא' שיש בהם כרי
חוייה שחה מטמא' את האר' במש' ליטמ' בגר' בגע' וחשבו בגר'
במש'

אכל דגוי איכס מטמאם אפילו
מדרכנן דקריון שלגוי טהור נמור
וכן שככת זרע של קטן כמי לא
מטמא דכתיב לא אית אשר תגא
ממנו שככת זרע איש ולא קטן
מחות מכן ט' שכל יום אחד דאין
ביאתו ביאה ושיעד' לרוא' במשקט

אפילו כעין חרדל ולכנוע כבעדשה ודוקא ט' לכה מטמא' דכתיב שככת זרע בראויה לקרויה ומדלא קחשיב
תבא דיון בעל קרי כהדי אבות הטומאות ש' דאיכו אלא ראשון לנמשאה זהכי תכן בפקח מסכת זבים בעל
קרי כנוע שרץ דלא הוילא ראשון וטמ' מת' אדם שכטמא' במת' אכל כלים שנבעו במת' הן כמת' עצמו והכנוע
בהן כשה' אב הטומא' וכלים שנבעו באדם שכטמא' במת' או באדם שנבעו בכלים שנבעו במת' הוו אב הטומאה
מטמאים טומאת שבעה באדם עצמו כדנתן פרק קמא דאהלות אכל כלי חרס ואוכלים ומשקים שנבעו במת'
אין כפשים אב הטומאה ודוקא ישראל כעשה אב הטומאה כשנבע במת' אכל גוי וכן ככל שנולד בן ח' אינו
מוקבל טומאה אם נגע במת': ומזרע בימי ספרו מזרע שהחלט באחד מן הנפשים וכתרפא והוכשר
בנפשים ועין ארו ואיוב שכי תולעת ונגלת ונחש מחוץ לאהלו שככת ימים ונפשינו מניא קדכונינו ואותם
שככת ימים קריון ימי ספרו ומטמא' אדם דכאשר כנום נגדים בימי חלוננו ומאשר כנום נגדים בימי ספרו
מה להלן מטמא' אדם אף באר' מטמא' אדם: ומי טמאת שאין להן כרי חוייה מטמו כנוע ואם יש בהן כרי
חוייה מטמו אף כמשא לטמא' אדם לטמא' נגדים דכתיב ומה מי הנדה יכנס נגדיו והכנוע בני אדם
וטמא' עד הערב ורבותינו למדו שהמה טהור ולא בא הכיתב אלא ליתן שייעוד לנושא שדך שיהיה בו כרי
הזאה ויחלק הכתוב בין מים למים לומר כך מים שיש בהן כרי חוייה מטמאים אדם לטמא' נגדים ושאיין בהן
כרי חוייה מטמאים אדם לטמא' אוכלים ומשקים ולא לטמא' נגדים: וכלי באויר כעפלה טומאה
באויר כלי חרס כין נגעה בכלים כין לא נגעה כטמא' הכלי ואם נגעה הטומאה בכלי מכחון לא מטמא'
בנגעה זו דכתיב וכל כלי חרס אשר יפול מהם אל תוכו יטמא' מיתוכו כטמא' ויכו כטמא' מאחוריו: ואינם
מטמאים במשא דכל הכך אבות הטומאות דחשיבו הכא כתיב בהו הכנוע ולא כתיב בהו הכנושא: ב'

מטמאים את האדם במשא משהגביה אחד מהן בין נידיו בין שהגביהו חבירו על כתיפו ואפילו שלא נגע
הוא בטומאה או שהייתה הטומאה קשורה בבחל הגביה הטומאה על ידי החבל כיון שהגיע כוכד הדבר
הטמא כעצמו כטמא' האדם טומאת משא לטמא' נגדים שעל או כל נגדים וכלים שהוא נוגע בהן חוץ
מכלי חרס כל זמן שהטומאה על גבו אבל לאחר שפירש מן הטומאה אינו מטמא' כלים כנגיעה לפי
שהנושא את הטומאה לאחר שפירש ממנה אינו אלא ראשון לנמשאה ואין כלים מוקבלים טמאה אלא מאב
הטומאה ואפילו בזמן שהוא משא את הטומאה איכו מטמא' אדם וכלי חרס אלא שאר כלים ככלד ואין לך
טמא' טומאת משא אלא האדם ככלד ולא כלים ולא אוכלים ומשקים שאם היו כלים רבים זה על גב זה
זכבלה או מי כרה בכלי העליון לא כטמאו הכלים התמתוכים במשא כל זמן שלא נגעו בכבלה או במי הנדה
וכן אוכלים ומשקים אין טמאים טומאת משא דגבי טומאת משא כתיב לכם ודרשינן לכם הם מטמאים
במשא ואין מטמאים לא כלים ולא אוכלים ומשקים במשא וכסם שהכבלה מטמאה במשא כך מטמאה בהיסט
שהיסט ממין משא הוא כנוע שיהיה עין מוכח נראש האלן או נראש סכותל ונבלה כקנה אחד של הקץ ונא'
אדם והכריע בקנס הסבי כיון שהגביה הקנה שבו הנבלה מחמת הכרעתי כטמא' טומאת היסט דהו
כנושא: ומשכי נגדים כנוע כנוע מכושים כנגדים מטמאה או איכא טגע בלא משא שהגיעו כנבלם

בלים פרק א

אז בני הדם ואינו נושאם אינו מטמא אפילו בגדים שעליו דכתיב והצניע בככלתה יטמא עד הערב וכן
 בזכר פס כהנא בגדים וכמי סדרה כמי כתיב והכפש המצעת תטמא עד הערב : הסוכי לשון מכיפה כמו ולא
 השכית את כנף : א ובעל כדה כתיב ביה ותהי כדתה עליו למדני שהוא מטמא משכב ומושב כדה
 ובכתיב בתורה וכל המושב אדם יטמא עליו ויטמא ואין כדן לומר אלא לפרושי ותהי כדתה עליו לדיע אלא

והכי קאמר הא ותהי כדתה עליו מטמא עליו לך לא אפרעי לך לעבין
 טיהיה אב הטומאה כדה מה
 היא מטמאה אדם וכלי חרש אף
 הוא מטמא אדם וכלי חרש אכל
 לעשות משכב ומושב כל המושב
 אדם יטמא עליו יטמא הוא ולא
 יטמא אדם וכלים כמשכב הכדה
 שטמא אדם וכלים אלא דין
 ראשון לטומאה יש לו שטמא
 אובלים ומשקין בלבד : משכב

תחתון כעליון כלומר משכב תחתון של כוועל כדה כעליון של זכ מה עליון של זכ היכו כלים של בני הח
 בון עשר מצבותיו על גב וזו והלך על גבי הזכ כין שגב כהן הזב כין שלא כגב טמאין ומטמאין אובלים ומשקין
 אכל לא אדם וכלים אף תחתיו של כוועל כדה דהיכו המנעות שחתתו מטמאין אובלים ומשקין ולא אדם
 עכלים דאלו תחתיו של זכ וזבה אדה וילדת אפילו עשר מצעות זו על גבו וזו ואחד מן סטמאין הללו דעליון
 בלן שתחתיו טמאין ומטמאין אדם וכלים : למעלה מהן ויכו של זכ וכו משום דהכך דחשיב ואויל מטמאין
 בכל שהן כמגע ובמשא וכוועל כדה אין מטמא עד שישא את כלו משום הכי קתני למעלה מהן כלומר דהכך
 דחשיב הן למעלה מכוועל כדה לפי שהן מטמאין בכל שהן מה שאין כן ככוועל כדה שהם מטמאין במגע
 במשא ששה מעגן למשא דבין כמגע בין במשא מטמאין אדם לטמא בגדים וכלים הן מאדם וכלי חרש :
 מרכב התפוס של אוכף קרוי מרכב שהאוכף עגמו שאדם רוכב עליו טמא משום מושב והתפוס שלו טמא
 משום מרכב : שהוא מטמא תחת אבן מטמא אבן גדולה וכדה דכתיב והיתיות אבן חדא ושומת של פש
 גויא ואם היתה אבן גדולה על גבי התפוס של מרכב והזכ תפוס בה אף על פי שאין כוועל של זכ וכך על
 המרכב כטמא התפוס שתחת האבן משום מרכב : למעלה מן המרכב אשכב דבאבן מטמא מטמא משכב
 כמו מרכב ועוד חמור מעטו דשזה מעטו למשאו לטמא אדם לטמא בגדים מעטו כהדיח כתיב ביה ואיש אשר
 יגע במשכבו וכבם כגדיו ומשאו ללאחר שהוכיר הכתוב דין מעט המשכב ודין מעט של מרכב כאמר והתפוס
 אותם וכבם כגדיו אלא כמשכב כין מעט כין משא טעמים ככום בגדים אכל במרכב חלק הכתוב כין מעט
 למשא דכתיב וכל המרכב אשר ירכב עליו הזכ יטמא ואלו וכבם כגדיו לא כתיב : ואין משכב עושה משכב
 דכתיב וכל המשכב אשר ישכב עליו הזכ יטמא זכ עושה משכב ואין משכב עושה משכב הילכך אם גע
 משכב הזכ ככלים אינם אלא ראשון לטומאה במבא זכ למעלה ממשכב : ד שהיא מטמאה את כוועל
 טומאת שבעה דגבי כדה כתיב ותהי כדתה עליו וטמא שבעת ימים וכתיב כמו גבי זכ כמי כדתה תהיה
 טמאה היא ודרשין תהיה טמאה לרבות את כוועלה היא היא מטמאה את כוועלה ואין הזכ מטמא את מה
 שכוועל טומאת שבעה אלא טומאת טמא ומשא : למעלה מן הזכה מנודע דמכורע עושה משכב ומושב
 כובה ומעורר ממה שהוא מטמא בבני אדם אלא הכית טמא כל מה שכבית ואף על פי שלא נגע דכתיב
 מהין למחנה מושבו מלמד שמושב טמא מהין אמרו מנודע שיושב תחת האבן וטהור עובר כטמא הטהור
 ואם טהור יושב תחת האבן ומנודע עובר לא כטמא הטהור וכן כגד המנוגע ובאבן המנוגעת ודוקא מכוועל
 בימי חלוטו אכל בימי ספרו דהיכו לארז תגלחת וצפורים איכו מטמא בבאים ואיכו מטמא משכב ומושב :
 למעלה מן המנודע עבם כשעורה שהוא מטמא טומאת שבעת דכתיב וכבסתם כגדיכם ביום השביעי
 וטהרתם

כלים פרק א

צד

מסודרת כל עומאות שאתם מנמטין. כמת לא יהיו עמדות משבחה זאף על גב דעמדת חמור מעגם כשעורה דמגודע עממא כל אשר באהל כבש אל האהל ועגם כשעורה אינו מטמא באהל מכל מקום במעלה זו מיהא עגם כשעורה חמור שמטמא עומאת שבעה וכן כל הכי למעלה למעלה דהשיב לחו לכל מלי קאמר דחמור השכי מן הראשון דהדבה זמן יש שיט שומרא בראשון שאיכה בשכי אלא לאותה מעלם שהיא מוכה בלכד קאמר שהשכי

חמור : חמור מכלל מת יש מקן חמורים עמת שזכ וזכה עושים משכב ומושב ומטמאין כאבן מטמא ומת איכו עושה מטמא ומושב ואינו מטמא כאבן מטמא זמכל מקום במעלה זו מת חמור מכלן שמטמא באהל ומה שמגודע מטמא בכיאה אין טומאת פ בטומאת אהל דאם הכימי ידו לבית המנוגע טהור ואפילו בכנס כלו חוץ מחוטמו טהור דביאה במקנת לאו שמה ביאה ואפילו מחיבה מכלת בנית שהמגודע פס כדמתן באסלות בכנס לבעל הנית עושים לו מחיבה גבוהה עשרה עממים ככנס דראשון וינאל אחרון וכל כהאי גוונא כמת מטמא

מן הסצורה עצם כשעורה שחורה מטמא שוממרת שבער חמור מכלום המת שהוא מטמא באהל מח שאין בולם מטמאין . ה. עטר שוממרת פורשורת מן הארבע מחוסר כפוריים אמור בקדש ובותר בתרומה ובמעשר חזר להיות שבוהל יום אמור בקדש ובתרומה ובותר במעשר חזר להיות בעל קרי אמור בשלשתן חזר להיות בעל גרה מטמא משכב בתחון בעליון חזר לחזי' וב שראה שתי ראיות מטמא משכב ומושב וצריך ביאת סיס היים ופטרון מקרבן ראה שלש חייב בקרבן חזר להיות מצורע מוסגר מטמא בכיאה ופטרון מן הפריעה ומן הפריעה ומן התגלות ומן הצפרים ואם הירח מוחלש חייב בכלל פירש ממנו אבר שאין עליו בשר כראוי בטמא במגע ובמשה ואינו מטמא באהל ואם יש עליו בשר כראוי בטמא במגע ובמשה ובאהל שיעור בשר כראוי כדי להעלות ארוכה רבייהוה אומר אם יש במקום אחר כדי להקיפו בחוש ערב יש בו להעלות ארוכה .

ד עשר

באהל אימי יש חילוק בין מצורע ושב למצורע עובר כדפרישין לבעל מה שאין כן במת: ה עשר טומאות פורשות מן האדם עשר מעלות זו למעלה מזו יש טומאות הפורשו מן האדם: מחוסר כפורים כגון מצורע מוחלט וזכ בעל שלש ראיות וזכה ויולדת שטבלו וזעריב שמטן אפודים לאכול קדשים עד שיביא כפתרין ומותרים בתרומה: חזר ליהנות טבול יום טמא שטבל ולא העריב שמשו אמור בקדש ובתרומה ופוסל אותם אם נגע בהם: חזר להית בעל קרי שיבאה ממנו שכבת ודע ולא טבל: חזר להיות כובעל כדה והא דלא תבי חזר להיות טמא מת שהוא חמור מבעל קרי דטמא מת אב הטומאה ובעל קרי אינו אלא ראשון והדר לתי חזר להיות כובעל כדה דחמור מטמא מת שמטמא משכב התחתון כעליון משום דהן עשר טומאות פורשות מן האדם וזו טומאת מגע היא: משכב התחתון כעליון משכב התחתון של כובעל כדה כעליונו של זכ מה עליונו של זכ מטמא אדם לטמא אוכלים ומשקין אבל לא אדם וכלים אף תחתנו של כובעל כדה מטמא אדם לטמא אוכלים ומשקין לא אדם וכלים: שראה שתי ראיות מחיבה משכב ומושב ונריך למסור שבעה נקיים דהכי תנן פרק קמא דמעלה אין בין זכ הרואה שתי ראיות לזכ שראה שלש ראיות אלא קרבן: זנריך ביאת מיסתיים דכתיב כזכ וזמח את כשרו כמיס חיים אבל שאר כל המטמאין מני לחו במי מקוה: חייב קרבן האמור בפרשת מצורע גזי זכ וכל זמן שלא הביא קרבן הוי מחוסר כפורים: מצורע מוסגר שמסגרו הכהן שבעת ימים לראיות אם יולדו בו סימני טומאה: מטמא בכיאה אם בא אל הנית כטמא כל אשר בנית: ופטור מן הפריעה ומן הפרמיה דלא אחרה עדה בדין יהיו פרומים וראשו יהיה פרוע אלא כמצורע מוחלט: זמן התגלות ומן סמפורים דמוחלט שכתפא מביא כפורים ומגלח את כל שערו ומוטבל לא: שאין עליו בשר כראוי כדפירש במפא כדי להעלות ארוכה: מטמא כמגע וכמשה ואינו מטמא באהל דמנוגע כתיב או כעגם אדם או כקבר ועגם אדם משמע פשר כראוי בין אין בו כשר כראוי ונטומאת אהל כתיב או כעגם אדם או כקבר ועגם אדם משמע

כלים פרק א

מר שהיה בו צמר ונידום ועצמות: במקום אשר כדי להקיפו בחוט ערב שאם יחתך הצמר שעל האבר
לחומים טוש בעביון כחוט ערב שהיא יותר עבה מחוט השני כעלים והיה כהן כדי להקריב את האבר בידים
דכתיב הוא מעלה ארובה אין הלכה כרביהודיה: ו עשר קדושת הן איירי דחייבי לטיל במגילות
כל טומאות זו מעלה זו תכל כמי הכא מעלות של קדושות זולאעלן זו: שמכאן מראה העמוד דכתיב

וקדשתם את קצירה והבאתם את
עומר קצירה ולא קציר חובה
לארץ: והבכורים דכתיב ולקחת
מלאתים כל פרי האדמה אשר
תביא מארץ: ושתי הלחם דכתיב
מומנותכם תביאו לחם:

ו עשר קדושות הן ארץ ישראל מקדשת מכל הארצות
ומה היא קדושתה שבימים סמך העומר והבכורים ושתי הלחם
מה שאין מביאין בן מכל הארצות: ו עיירות המוקף חומה
מקדשות מסבה שמשלתי מתוכן את המצודות ומסבבין לחובת
מתעד שירצו יצא אין מתורק אותן: ח לפנים מן החומה
מקדוש סחם שאוכלים שם קדשים קלים ומעשר שני הרי אבידת
מקדוש מסבו שאין גרים: ותפס מתבכבים לשם עזרת כשיה
מקדושת מסבו שאין טבול יום נכנס לשם ואין חייבין עליה
חטאת עזרת ישראל מקדשת כמנה שאין מחוסר כפורים נכנס
לשם וסובין עליה חטאת עזרת הכתנים מקדושת מסבה שאין
ישראל נכנסים לשם אלא בשעת צרכם ולספי' לשחי' לתעשר א

ז עיירות המוקפות חומה
אומות יהושע בן נון דבמנורה
בתיב מחון למחנה מושבו מחון
למחנה ישראל וכסכבס יהושע
את הארץ קדש סעיירות שהיו
מוקפות חומה כיומי שהיו כ
במחנה ישראל להסתלק משם
מצודות: ומסבבים לתוכן מת
מזרח לכפאו בעיר במקום למקף

עד מקום שירנו טובי העיר לקברו סס: וכל המת אן העיר אן מחוילים אומי בעיר לקברו סס ופילו רל
טובי העיר דכיון דיהא טומאה מן העיר אין מבכיס' אותה בתוכה: ח לפנים מן החומה מחמת
ירושלם: שאוכל' שם קדשים קלים ומעשר שני דכתיב ובלאת שמה והבאתם שמה וכו' וכתיב לא תוכל לאכול
בשעריך וכו': הר הבית חמש מאות אמה על חמש מאות אמה היה ובו היה בית המקדש כנוי ומשם מתהלך
מחנה ליה ושעירו עד שער ביקבור משער ביקבור ולפנים מחנה שכינה ומרר הבית ולחון עד חומת
ירושלם מחנה ישראל: שאין זבים חובת כדמותיהם ליה כככבים לשם דכתיב וישלחו מן המחנה כל צרם וכל
שכול טמא לפנים שומם: אפי' ששלת' זבאים במקום אחד תלמוד לומר דבצנור' דיד יש אלמ' אינו משולל
למקום שבו וטמא מת משוללים וזה מצד ששאלתו חמורה חמור שלוחו משלוח הכירו דכתיב מחון
למחנה מושבו לפי כן משולל מחון לירושלם אף וביה זבאות כדוות ווללות שטומאתן חמורה שטומאת בית
שענוות משכב ומזנב ומטמאות באבן מסמא מה שאין פן שטומאת' אית חמור שלוחן משלוח הכירן ומבאת
אומר מצדע משולל מחון לירושלם שהיא כנגד מחנה ישראל זבים וזביות כדמות וולדות משוללות מהר הבית
שהוא מחנה ליה ומותרות בירושלם טמא מת ופילו מת עצמו מותר בהר הבית ומשולל משער ביקבור
ולפנים שהוא מחנה שכינה החיל לפנים מחומת הר הבית היה כותל גבוה עשרה טפחים והוא נקרא
סורג ולפנים ממנו החיל: עשר אמות: שאין גוים וטמאי מתים ככנסים לשם אף על גב דכדכך גזיר כל
אין ככנסים מן החיל דכדכנס לכל דבריהם לענין שלוח מחמת לא גזיר עליהו אלא כטמאי מתים והאי דטמאי מתים
עזרת ישראל ששם שער ביקבור: עזרת כשים לפנים מן החיל היתה אורך מאה ושלושים וחמש על
רוחב מאה ושלושים וחמש: שאין טבול יום ככנס לשם יהושפט וכתיב דימו גזרו על טבול יום שלא
יכנס לעזרת כשים דכתיב ויעמוד והושטט בקהל יהודה לפני המצר החדשה וימרו בגמרא מתי
המצר החדשה שחדשו בה דברים וימרו טבול יום אל יכנס במחנה ליה ולא בכל מחנה ליה גזיר
אלא במזרת כשים בלבד וגזרו על טבול יום ולא גזרו על מחוסר כפורים לפי שטבול יום אסור במדומה
מחוסר כפורים מותר בעדושה וכל שטומאתו חמורה מחכירו חמור שלוחו משלוח חכירו: ו עזרת
ישראל לפנים מעזרת כשים היתה אורך מאה ושלושים וחמש על רוחב אחת עשרה וכן עזרת כהנים

בלים פרק ב

צה

היתה אורך קל"על דוחב אחד עשר וראשי פספסין היו מבדילים בין עזרת ישראל לצולת כמים : שאין מחוסר כפורים ככנס לשם הוא הדין דהוה מני למתני שאין טהור ככנס לשם עד שיטבול דהכי תנן בפרק אמר לן המטובה אין אדם טהור ככנס לצורה עד שיטבול : ומימיים עליה מטות הטמאים שנכנסו שם משנה : למטיבה למטין ירו על ראש קרבנו ואי אפשר אלא כבפעלים דכתיב ומטין איתו ולו יד שפוחו :

ולשמיטה שהשמיטה כשרה בוד ואף על פי שאפשר בכהכי ואפשר כמו לוד לשמוע בעזרת ישראל ל שיליהכי לא אסרו לישראל ל ליכנס בעזרת כהנים לשמוע הקרבן : ולתנופה דכהן ומיחא ידו תחת יד הכפעלים ומיחא : ע בן האולם ולמוכח מקודש ממנו שאין פרוש ראש בעלי מומין ככנסים לשם בתלמוד דהקפוח דנה מוכיח דכל הכי מעלו דגמי השת כגון הנכנס לעזרת כהנים

פרק ב

כלי עץ וכלי עור וכלי עצם וכלי זכוכית פשוטהם שחורים ומקבליחן טמאים נשברו שחרו חזר ועשה

אלא למוך וכן בעלי מומין ופרועי ראש שנכנסו בין האולם ולמוכח כלהו תעלות דרבנן הוא וכך קבלתיש פרכתי אבל דמכס סבירא ליה דכלהו לאדורייתא בעלי מומים דכתיב כל איש אשר בו מום לא יקרב ופרועי ראש דאמר דמנחם לאהרן ולבניו שהיו במשכן דאשיב אל תפרעו ואף על פי שלשון התוכפתא מייטי לדבר רעם קבלת רכותי כרית לי עקר והאי דלא חשיב תבא קמא שטיי יין ושלא רחוק ידים ורגלים כהדי בפעל מומין ופרועי ראש כדחשיב להו דבי יוני כשיש משום דבעלי מומין ופרועי ראש פמלן בגומן הילכך שלשון המור אבל שטיי יין ושלא רחוק ידים ורגלים סמלן עמדת דהאחר הילכך לא הוה שער בשלשון כל כך : אלא ב' ביום הכפורים דכתיב ואל יבא בכל עת אל הקדש בזאת יבא וכו' : נשעת עמדה ארבעה פעמים ככנס שם אל הקעור קטורת ב' להוות מרס הפר נ' להוות מרס השער רביעית להזניח הכף והמחנה ואם ככנס המשה פעמים חייב מיתה : ופרשים בין האולם ולמוכח בשעת הקטרה בין בשעה שנקטרים קטורת במוכח הזהב שבהיכל בין בשעה שכן מקטיר קטרת לפני לפנים כל העם פורשים מביין האולם ולמוכח ואין צריך לומר מן ההיכל ותבא קמא עליה אדרבי יוני וסבר דנשעה שמקטרים קטורת בהיכל הוא דפרשי מביין האולם ולמוכח אבל כשמקטיר קטורת לפני פנים אין העם פורשים אלא מן ההיכל בלבד ולא מביין האולם ולמוכח והלכה כתבא קמא ועשר קדושות דתכן במתני והך עשר נכהו פירשו הגאונים דארץ ישראל אינה ממנין הקדושות לפי ששאר קדושות יש בהן כבו למקום מוכרע וממנו קנת תומאיות או שמוכע' מקנפי בני אדם ליכנס אלא ואין בסתם ארץ ישראל קדושה זו והבאת כבורים ופתי ופתי ופתי ופתי ולחם הפנים אינם בקדושות הללו ואית דשפכטי דתבא קמא קדושות דבני יומי והוי הוא דאית ליה דבין האולם ולמוכח שום להיכל כהמשה דברים ולדירה לא הוה אלא עשר :

כל

ען כלי עור כלי עצם כפרשת מטות כתי' וכל כלי עור וכל מעשה עור וכל כלי עץ תחתטו ומרכיב אוכל מעשה עור לרבות דבר כבא מן העי' מן הקרבי' ומן הטלפים דהיינו כלי עצם ואתקוש לכלי עור וכלי עץ ובפרש' שמיבי אתקוש כלי עור וכלי עץ לשק דכתי' מכל כלי עץ או כלי עור או שך הילכך פשוטיהן טהורי דבעי' דמוח דשך דמטלטל מלא וריקן וכלי מרס אינן דפשוטיהן טהורי לא מני למתבי בהדיה כדכל הכי טהורי כשאין להם בית קבול ארבע שיש להן יתך כגון חמית שלגין שאין לה שולים ומטולשת מעבר ל עבר נטהרה ובכלל מרס כלאו טעא משו דכתיבו תלה דחמ' יהדי שם לו יתך ארבע שאין לו בית קבול ופשוטיהן טהורי דתנן הכי הוה טהורייתא אכל חמ' גזרו תמא' על פשוטי כלי עץ ועור ועגם כדמחפ' נפא' בכל כתי' ומיחוריית' נפא' אינן טהורי' לא מטומא' מת או תומא' טרף אכל נפא' ונפא' עשכב ומושב אס ה' ראויין למשכב ומושב : וכלי זכוכית דבג' גזרו עליהן תומא' הואיל ותחלש

בדיקת

כלים פרק ב

ביותן מן החול היו ככלי חרס וחמוריו מכלי חרס דאלו כלי חרס אינו מקבל טומאה עמו וכלי זכוכית
 מטמאין מבגד הוול וכראה תוכן כבדן: ופשוטהו של כלי זכוכית טהורם אפילו מדרכן עבדו רבבן
 סכרס כו היכי דלא לשרוף עליהו תרומה וקדשים: מקבלין טומאה מאכז וזהבא אבל לא חזרו לטומאתן
 ישנה דלא גזור רבבן שאם עצה מהן כלים חזרו לטומאתן ישנה אלא בכלי מתכות בלבד: כלי כתר כלים

ועשה מהם כלים מקבלין טומאה מיכן ולחבא כלי חרס וכלי כתר
 טומאתן שורה מיתשמתין ומשמתין באור ומשמתין מאזריחן
 ואינן משמתין מנביתן ושבתיהן וטמאתן בחרתן: ב חרסן
 שבכלי חרס וקרירותיהן ורפנותיהן יושבין שלא מוסמכין שיעורן
 מכדי סיכרת קטן ועד לוג מלוג עד סאה ברביעית מסאה ועד
 סאתים בחצי לוג מסאתים ועד שלש ועד חמש סאתין בלוג דברו ר"י
 ישמעאל רבי עקיבא אומר אני איני גותן בחן מרה אלא חרסן
 שבכלי חרס וקרירותיהן ורפנותיהן יושבין שלא מוסמכין שיעורן
 מכדי סיכת קטן ועד קרירותהוהקת מהקדירות חרות ועד הביות
 לדחת ברביעית מלוריות ועד לחביות בחצי לוג מלחמיות ועד
 חצבים גדולי בלת רבן יוחנן בן זכאי אומר חצבים גדולי שיעורן
 בשני לוגין הפכים הגלילים והחביות שיעורן קרירותיהן כל שיעורן
 ואין לחם רפנות: ג השחרורין שבכלי חרס ושבלה אין להם
 לזבח

הפשוטין שארמה שחופרים ממנה
 בדין אלוהי כלש: מיטמאין
 מטמאין באויר אס כתיבת טומאה
 באויר הכלי כטמא חזר ותלה
 אכלים באוירן מטמאין את
 האוכלים אף על פי שלא כגעו
 דכתוב כל אשר בתוכו יטמא
 שאפילו מלא חרדל שאינו כוגע
 גדסו הכלי: ומטמאין מאחוריהן
 כלים שחקק בית משבס עבדן
 בדרך שמישים לבואות של כסף
 שפנימין כסין אופן על פיסן
 שפנימין כסין קבול סכאחוריהן
 אס געשה טומאה בחות בית קבול
 כטמא הכלי חרס ומדלח ערכוכה
 ותעשה מיטמאין ומטמאין מאחוריהן
 שאחוריהן שבע מיכה דאין מיטמא

מאור חסודיו דלפאסיב תוך בלאחוריו תוך נמור דאחוריהו לביטמא מאורו אבל מיטמא אס נגע טומאה
 באחוריהו חקק בלאחוריו: ואין מיטמאין מביתן דכתבי וכלי חרס אשר יפול מהם אל פכו מתכונתהו סאה
 ואינו מטמא עמו ושאר כל הכלים חוץ מכלי חרס וכלי כתר אינן מטמאין מאורו עד שנגע הטומאה לעמו
 של כלי נגע נגעה הטומאה נגעו של כלי כון נגעו בין מתוכו טמא והיכו דתכן בפרק קמא דחולין הטמא
 בכלי חרס טמא בכל הכלים והטמא בכל הכלים טהור בכלי חרס: ושבתיהן היא טהרתן ובלהו כלים נש
 שבתיהן היא טהרתן אלא כלי חרס וכלי כתר שבתיהן בלבד טהרתן שאי להם טהרה כטבילה לא נשבתיה
 בלבד: ב חרסן שבכלי חרס כלי חרס חרסן וקטסי בין שהן ענמן אינן מחויקין לא כדו סיכת קטן כן
 ששכרו וכשארן קרירותיהן פירוש כמו קרעיותיהן דהיכו שולי שכלפי הקרקע או כשארן דפנותיהן ויכלו
 לברך לטבילת מוכה עדן כלים הן ואם מחויקין שמן כדו סיכת קטן כלומר כדי סיכת שנגע קסיה של
 קטן כן וימוטמאין והכי מפורש במסכת שבת סיכת קטן אכר קטן של קטן כן וימוט: עד לוג שיפור זה של
 סיכת קטן לטבילת כלי שלא היה מתחלתו אלא לוג דאם היה מתחלתו יותר מלוג כעין שיפור גדול בלגתה
 יותר מכדי סיכת קטן: מלוג ועד סאה כלי שהיה מתחלתו מחויק מלוג יותר מלוג עד סאה שיפור
 סכרו כרביעית הלוג וליתר עד סאתים שיפור סכרו בחצי לוג וכן כלים: אכי איכונותן כהן מאחוריהן
 גדול הכלי וקטנו אלא לפי המקומות שגדלים לעשות ולפי צורת הכלים אלא חרסן שבכלי חרס וכו' שחן
 לכן נורת קדרו וכן קטנים כיותר שיפור סכרו כן כדי סיכת קטן ומההינע להיות ככתבית קדרות טהרת
 שיפור כרביעית והביות לריות חביות שבעשות בלוד: לחמיות שבעשות כרביעית לכן וכן גדולי מאותן שבעשות
 בלוד: חביות גדולות כדורות גדולות כל מה שאפשר: הפכו הגלילים שבעשות באר הגליל: והחביות
 חביות קטנות והיכו דקין שבכלי חרס: ואין להן דפנות דדוקא האלים טמאת אס כשאר גהן ככתבית
 קטן אבל הדפנות טהרות והלכה כרבי עקיבא: ג הטמאין שבכלי חרס קטנו כלי חרס שחן טמאין
 דכתיב כמו אף יפול מהם אל פכו את שיש לו יתוך טמא את שאין לו יתוך טהור: וטבילה שאין לה לזבח

כלים פרק ב

הלך שאין לו טפה סביב: ומתה שחיותם נה נחלים: פרוכה שאין לה דפנות: אכזב של קלאים כלי חרס
 סקולים בו קטניות על גבי האש ופשוט הוא בלא בית קבול ומנוקב ככברה בשוליו כדי שתהא האור שולטת
 בו קלאים כמו קלוי בלש: ומלכות ומרובות: אף על פי כשופין אף על פי שכשופין משכי זריהן והוא שלא
 חקק בהן בית קבול נרורות: ככב כלי שמכמים בו סלים של פת ויש גורמים ככסף שכופי אותן על גבי הסל
 ואמילו יש לו בית קבול טהור

לזכיו ומחתח פריצה ואכזב של קלאין ומילונות אף על פי בפוחץ
 אף על פי מקבלו ובכב ששעשו סל הפת ושפי שהחקיבו לעבבים
 וחבית של שייטין וחבית רפוגה בשוליו חסחץ והסטרה וחכסרה
 וחספסל והשלחן והספינה והמנורה של חרס חרי אילו שהוררים
 זה הכלל כל שאין לו תוך בכליו חרס אין לו אחוריים » ד
 גבם שיש בו בית קבול שמן טמא ושאין בו טהור מנופת היוצרים
 שחוא פותח בה שחורה ושחוא גומר בה שטמא משפך של בעלי
 בתים שחור ושרל רוכלין טמא מפני שחוא של מידה דבריו רבי
 חזור ח בן בתירא רבי עקיבא אומר מפני שחוא פשוה על צד
 ומריח בו ללוקח » ה כסוי כדו יין וכדו שמן וכסוי
 חבירות ניירות שחורין ואם התקיבו רתשמיש טמא

שכל המשמש כסוי בכלי חרס
 וטעמו הוא כלי חרס שיש
 לו בית קבול ומקבל טמא דהכי
 מוכח לקמן בארך פדקא והאי
 דטהור סבא משום דהתקיבו
 לעבבים ונעשה בו כסוי מוכס
 דלכמות בו נעבבים קא בעי לים
 ולא נעשה לקבלה: חבית של
 שייטין כעין חבית חלולה וסתמי
 היא ואין לה פה כדי שלא תהא
 כשקעת במים וכשעבים עליה
 ולמדון לשוט בה ואף על פי שיש
 לה בית קבול אינה עשויה ל

לקבלה וכל שאינו עשוי לקבלה אף על פי שיש לו בית קבול אינו מקבל טמאה: וחבית דפונה בשוליו
 המח מחץ הוא כלי גדול של חרס וכעין חבית עשוי לו בשוליו שאדם משי' דו לתוכ' כשדונה להגביה המחץ
 קלפי שלא נכשית חבית זו לקבלה אינה מקבלת טמאה: דפוכה טמוכה: והמטה והכסא והספסל כל אלו אין
 עשויין לקבלה והספינה אינה עשויה לקבלה ואפי' היא של חרס טהורה ובמכ' שבת ילפינן לה דכתי' לדרך
 אינה נבלים ופשוט דאינה בים היא לא לומר לך מה יש טהור אף אינה טהורה כל שאין לו תוך בכלי חרס
 אין לו אחורים חסוי' וזו על משקין טמאין שיטמאו כלי' ואעפ' שלא כטמאו המשקין לא מחמת שרץ דהשת'
 הן ראשון לטמא' מטמא' כלי' מדברי סופרי' ואם נגעו באחורי הכלי כטמאו אחוריו ולא כטמא' תוכו והשת'
 קמל' דאין טמא' אחורי' נה' תל'א כללי חרס שיש לו תוך אבל כל שאין לו תוך אין לו טמאת אחורי' ואם נגע
 משקין טמא' מאחוריו לא כטמא' אחורי' הכלי: ד פכס כעין עששת של חרס עשויה כקב' כקב' דפנותיהו
 פתח האורה יונאת ועימים הדר בתוכה שלא יכבה הדוח: שאין לו בית קבול שמן אינ' שיש בו בית קבול
 כד טהור חבית קבול כד אין לו תוך לא הדר מונח עליו: מנופת היוצרים כעין אכבים של חרס שהיוצרי' עושין
 הכלי עליהן: את שהוא פותח בה כלומ' המנופה שהיוצר משלך עליה הטיט ומפתח עליה בודיו נורת הכלי
 טהורה לפי שאין לה טפה סביב ואין כאן תוך: ושהוא גומר בה והמנופה שמעמיד עליה הכלי לאה' שגמרה
 בודותו יש לו תוך ולכך היא טמאה ודכותי פירשו שיש כלי לזכרי' שנקרא מגופה ויש מהן שפתחיהו גר ויש
 שפתחיהו דחב' את שהוא פותח בה כלומר שעמד להדח' פתחה טהור שערין לא נגמרה מלאכתה והוא
 כגלמי כלי חרס ושהוא גומר בה שמכיחה כך בפתח כד נמאה ומתבית' ר מירי היא דלמ' כלי חרס מאמט'
 מקבלי' טמא' משעה שגמרה מלאכת' ולא ככד' דאמרי' משיכרפו וכבשן ופי' ראשון כל' לי עקר: משפך כלי
 שהיתה' עת חבית אינ' עב' הכוד כשדוני' למלאתי' יין או שמן: ושל רוכלי' שה' קטן ועשוי להכני' לקב' לפניו קטני'
 ומחויק' לו' אז שכי' לתיס' והדוכל' מביא' אנבעו מתחתיו ככנר הככב ומודד בו שמן ומסיר' אנבעו והשמן יורד
 לכתי' של לוקח ועשוי לקבלה הוא ומקבל טמאה: רע אומ' מכני' שהוא מטה על כדו כלו' אפי' אינו של מדה
 משפך של רוכלי' לצולם מטע' מפני' שמתהו על כדו לקבל בו מעט כדי שידיו בו הלוקח וכמא' עשוי לקבלה
 והלכ' כרעי' ה' כסוי כדו יין וכוכל' המשמש כסוי בכלי חרס טהור דיתוכו כתי' והאי' לאו תוך דיד' הוא אכסו
 חבית גיר' של סס מקומן ולרבות' כשטיכהו מפני' שהיה לכמו' חביות שלהן בית קבול ואית' דרמי' והנייר'
 כלומר

כלים פרק ב

כלומר הניירות שמכסים נהן פי הגלחיות: הלפס כמו אלפס מחנת גדולה שמנשלים בה נשר וירק ועשים לה כסוי של חרס וכשהוא קבוע אינו רחוי לכלום ואפילו אינו נקוב ויש לו חרוד חין יכול לישב מפני החרד אבל כשאינו נקוב ורף חין לו חרוד טמא שראוי להפכו ולהשיבו ואלה נותנת כתיבו ירק למכנו להמכות עומנו המים: הנוכקי הירקות לאחד שנתבטלו ודנקיים זה בזה וכעשים גוף אחד בקראים רוכקי והיא עלת יוכית: ו גסטורא שבר כל

הרם ודבר שחלק לשנים קרוי גסטורא ולטק גסטורא גיטי תרי: שהמכות ככשן ולא ידעין אם כשר קודם שנתרף בכשן ובשעה שנתמה מלאכתו לא היה תורת כלו עליו ונתו לא מטמא מטום גסטורא או אחר כך כשר ומטמא וכישר שגדרים את הדבר דואים אם היו שבריה שזין ותוכה מאדים צדיע שנתמה מלאכתה ואחר כך כשרה ומטמא דעביד ל לקבול שדרך לתת גסטורא תחת תחתית לקבל המשקה הנוסף עמכה: טיטרום כלו שהוא מנוקב

שלמטה נקבים הדכה דקס כמלא קבב מחט ומלמעלה קבב אחד כמלא כוש דהינו פלך שהכשים טוניתו וכשהמלאים אותו מים ואדם משים אנכיו כקבב מלמעלה שלא ישלטו בו הרוח חין טפה אחת יונאת חן הככים דקיים שלמטה וכשמסיר אנכיו המים יונאים: רבו אליעזר בר רזוק מטהר לפי שנקוב בכוס משקה: ורבי יוסי מטמא שכן הוא דרך תמישו וחשיב בית קבול הוי"ל והמים עומדים על ידי הכחת אנכיו ואפילו בלא הכחת אנכיו חין המים יונאים אלא כמזינא פרוטות מעט מעט טפה אחד טפה ומטום הכו לא משיב קבוב בכוס משקה לטהר בכך והלכה כרבי יוסי: ו טבלא שיש לה לזבו ומחתה שלימה שיש לה דפנות טמאים שיש להן בית קבול ומרושה דהטהורים שכלי חרס הוה שמעינן דהך טמאים אלא אכתיב דתב הכי כדתבן בפרק ואלו ערופי ואלו כשרות והכי איכא טובה במשכה: טבלא של חרס שהיא מלא קיערות שהיא עשויה קיערות וקיערות הן מגופה ומחוכדים בה: ואם יש לה לזבו עורף אם שפת הטבלא פניו עורף ועולה למעלה יותר מפייהן של קיערות: כטמאת אחת מהן כטמא כלן דכשכנסם הדרן כש הקערה כבר בכנס באיור הלזבו העורף סביב וכטמאת כל הטבלא דכלי חרס מטמא מאיורו וכשנטמאת הטבלא כלה כטמא כל הקיערות שהן עגופה: בית התבלין כלי חרס עשוי רבועים רבועים לעת נכל רבוע רבוע מין אחד של תבלין ולא יתערבו זה בזה: קלמרים המושממות כלי עשוי לתת בתוכו הדיו והקלמרים והכלים הנדחכים לפופר ועשוי גם הוא רבועים רבועים תאומים ובארצנו מהם הדכה וקורים להם כעל קלמרי: בית תבלין של עץ שעשוי גם הוא רבועים רבועים ואין לו לזבו עורף: שכטמא אחד מהן בעסקם דרבנן גורו על המשקים הנאים מומת שרץ לטמא כלים גורה משום משקה זכ וכה שהם מטמאים כלים דאורייתא ודוקא שכטמא במשקה לא כטמא חבירו שכלי שכטמא אחריו במשקים לא כטמא תוכו הולכך בשכטמא אחד מהן במשקים היו דופן של הטמא אחריו של חבירו ולא כטמא חבירו אבל בטמאת שרץ דאורייתא דכל היכא דנבע בכלי עץ בין מאחריו בין מתוכו כטמא כלו אם כטמא אחד מהן כטמא חבירו שהטוטאה נוגעת בו מאחריו וככלי חרס דאינו מקבל טומאה טבוב אלא מתוכו אפילו בטומאת שרץ אם כטמא אחד מהן לא כטמא חבירו דתוכו של זה כעשה גב לחבירו וככלי חרס חין מטמא עובד אבל כלי עץ מיעמא מנוב בטומאת שרץ אבל לא בטומאת משקין להיות כטמא כלו: חולקים את עבוי דחפן עבוי דחפן שכן שני הרבועים דמינן פלגא להאי גיסא ופלגא להאי גיסא כטמאת משקים דרבנן וחגי עבוי דחפן פלגד

כלים פרק ג

צו

ולכך טעמו טעור ואין הלכה כר' יוחנן בן כורי: ה הלכתי כעין קערה של חרס מחודדת מלמטה ותחתיה חדרה בראש קוכם ונתוך אותה קערה כותנים חתוכות כגד ושמן ושמן ומדליקין ומגביהין למעלה והיא מזירה למרחוק ומכאן שהיא מחודדת ואינה יכולה לעמוד בפני עצמה סלקא דעתך אמינא טלא תעמוז קא משמע לן דהואיל ומקום מושבה מתעון ומיוחד להשיבה בראש סקוכם הרי זו מיטמאה:

ובית שקצו של כר כלי חרס עשוי להיו' הכר יושב ומשוקע בו מטמא באויר דקשיב כדרך לטמא באויר אף על פי שאין כל הכר משוקע בו כי אפ' מעט ממנו: מדרך של כרנוד כלי חרס שעושים על פניו טככה כמין מכבר מעשה דעת והמע' ממנו מטויל המ' ממקומו' הרבס ורוב הכלים שאותי בהם מים בדרך ישמעאל עשויים כך וכביב אותה טככה בולטו' סיכוס כשיבי המסרק שעושים אותו לגנו ואם נתלה סרן באויר אותו שיבי פלוגי בה דבי אליעזר ורבנן אי חשיב תוך כלי חרס אי לא והלכה כחכמי דמשכילה תוך ומטמאי:

לזבין עורף גשם א' מהם גשם חבירו ה הלפיד טמ' ובית שקעו של כר מטמא באויר חמסרק של ערצור ר' לעז' מטמא וחכמי מטמאי שיעור כלי חרס ליטמא העשוי לאוכלין שיעורו

פרק ג

בזותים העשוי' למשקין שיעורו במשקין העשוי' ללך וללך משילין אותו לחומרם בוותים ב חבית שיעורו בגרונות דרבי רבי שמעון רבי יהודה אומר באנונים רבי אמר אומר בוותים הלפס והקירית שיעורן בציחים חפך והטפי שיעורן בשמן והצרור שיעורו במים רבי שמעון אומר שלשתן בורעוני' כר שיעורו בשמן רבי אליעזר אומר בפרישה קטנה כר שניטל פיו פתור ושל ארסח שחוסם פיו בפתילה פתור ג חבית שניקב' ועשאה בזפת ונשברה אם יש במקום הזפת סחויק רביעית שסמא ספני שלא בטל שם כלי מעליה חרס שניקבה ועשאה בזפת אף על פי מחויק רביעית פתור כפני שבטל שם כלי מעליו

ד חבית

שיעור

כלי חרס ליטמא דעל לא מקבל טומאה ואם היה טמא כאלו כשכר בלו דעל לא חזי למעליה ולא חשיב תוך דידה אפי' היתה חכית זו מיוחדת לגרונות ולאנונים וכקב' כמנא זית טהורה כל זמן שלא חזר ויחדה אחד כך לקבל בה דמוים וכיבא בס' אכל חזר ויחדה לקבל בה דמוים טמאה עד שתקב כמנא דמין ומשקבה כמנא דמין שוב אינו מקבלת טומאה: שיעורו במשקין כקב' סכסמיים הכלי על גבי משקין ככסין המשקין דרך אותו קב לתוך הכלי והוא קב גדול כמנא דקב לכך ולכך כגון קדרה שמכשלים בה כש' ארבע שאין מתייין בה אוכל בלא משקה ולמשקה לא חויא שהרי קבנה ככוס משקה אפי' הכי אוליג' בה לחומר ואיכה טהורה עד שתקב כמנא זיתים: ב חבית שערה בגרונות רגילים היו להניח גרונות בחבית: רבי מאיר בוותים כסתם מתניתין דלעיל והיו סתם ואחר כך מחלוקת ואין הלכה כסתם והלכה כר' יהודה: הלפס והקדרה שיעורן כויתים להחמיר כדפריש' לעיל: הפך והטפי כלי שמן הן לא שהטפי פיו כר' מאד לכך קרא טפי שאין יורר ממנו אלא טפין טפין וטפי דתבן בפרקין דלעיל שהוא טהור היכו כשהתקינו לכשותו סל של ענבי כדפריש' לעיל: בשמן הינו ככוס משק' סל שמן ואין שיעורו שיה' למי ד' סל שמן דק שהרי כלי שמחויק מים או יין אינו מחויק שמן: הגרנוד כלי עשוי למפתת בו מים ועל פיו טככה כמעשה דעת שלא יכנס לתוכו דבר דעייטנפו המשקין: שלשתן הפך והטפי והגרנוד שיעורן כקב מנא זיתים ודעוים כגון האסוים דסכר' שמשען דלדעוים דמי עבדי והו' כמו העשוי לכך ולכך דלעיל דמטיילין אותו לחומר ואין הלכ' כר' שמעון: כר שיעורו בשמן ככוס משקה של שמן דהתם כר לשמן עבדי ר' שמעון אומר כפרוטה קטנה דסכר עבדי כמי לאכזיז ביה פרוטות ומטיילין אותו לחומר ואין הלכה כר' שמעון: כר שבטל פיו בטל שם כר ממנו ושל ארמיה אינו מקבל טומאה כל זמן שלא כתרף בככוס וארבע שהוסק פי הכר בפתילה הדולקת לא חשיב ככך כאלו כנרף בככוס וטהר: ג חבית שניקבה במנא זית וטהרה כשאר ועשאה בזפת מקבלת טומאה מכאן ולהבא: מאה זכשכרה לכשרי הרבה ואותה סכר ש' בו הזפת מחויק רביעית ויטמא סל מסוחר טמא ובהבית המחוקת מלוג ועד סאה עסקיב' כדתב' בפרקין דלעיל מלוג ועד סאה כרביעית וארבע שאין סתיעה מוצלת לכך הבא לאחר שבר' שאבי כך כתימה טכעשית קודם שבטל שם כלי ממנה דחבית שניקבה שם חבית עניה ארבע שטרהה אכל חרס הפירס' מן סדר טהרות

כלים פרהג ג

החבית בטוב עם כלי מעליו אצט שלא כקב לפי אין מועלת סתימה כקב של: ד חבית שתי ויטענה
 כמו כותל רעוע שלא נפלו הרסיה אבל היא רעועה כל כך שאם יטלטלה ומני קב נדונות ככותה תשבר
 לגמרי וטהורה היא כדאמרינן לקמן בארך פרקין: וטפלה טעם פניה בגללים כדי שלא יפלו החרסים:
 כשכרה שכלפי החרסים ודיבק השברים בקולן של כופרים או שהניח חרסים ממקום אחד ודבקן ואחר כך

ד חבית שנתרועעה ושגלה בגללים אף על פי שהוא נוטל
 את הגללים והחרסים נופלים מטמא מפני שלא בטל שם כלל
 מעליה נשברה ודבק מסכה חרסית או שהביא חרסית מסכות
 אחר ושפלן בגללים אף על פי שהוא נוטל הגללים והחרסין
 עומדים טהורה מפני שבטל שם כלי מעליה היה בה חרס מחויב
 רביעית כולה מטמא בסנע ובנגרו מטמא באויר ה האופל
 כלי חרס חבירא רבי מאיר ורבי שמעון מטמאים והכמים אומרים
 האופל את חבירא שחור ואת הרעוע טמא וכן בחרוק הקרויה
 ו יבולית ששופלין בה הפשטין הגנוע בה טמא מטמא חבית
 אינה חבור הגנוע בטפולו של תנור טמא ז טיחם ששפלין
 בחומר ובחרסית הגנוע בחומר טמא ובחרסית שחור קובקוס
 ששקב וצמא בופת רבי יוסי משחר שאינו יתקל לקבל את החמץ
 בצופן וכן היה אומר בכלי עץ כלי נחישות שנתתן שחרין ואם לית
 טמאין ח חבית שניקבה ועשאה בופת יתר מצרבה הגנוע
 בצרבה

טפלין בגללים טהורה והוא הדין
 טפלין בטעם כל זמן שלא חור
 וגרפה ככנסן: חרס מחויב
 רביעית וכנס שהחרס בא מחנית
 סמחוקת מליג ועד סאה דשיעור
 רביעית כדפרישם לעיל: כלן
 מטמאין במועג דלכל כעשים יד:
 לאותו חרס ומטמאין משום יד
 וכנגדו בלכד מטמא באויר דאין
 אויר ליד כלי חרס: ה כלי
 חרס הכריז שאינו לא רעוע ולא
 שבור: מטמאין אם כסמא הכלי
 מאוירו טמאם אוכלים משקים
 שנגעו בטפילה משבי שהיא חסוב
 בכלי עכו: ה טופל את הכריז
 טהור דרוקא הכלי רעוע שזריך
 לאות טפילה הוא דחשיב הטפילה

ככלי וכטמא האוכלי הגנוע בה כשהכלי טמא אבל טפילת הכריז אינה חשובה ככלי והלכך כחכמי: וכן
 בחרוק קרויה כשם שחלקו דמי ויש עם חכמי בטפילת הכריז כך בחלקו בחרוק קרויה והיא דלעת יבשה
 וחלוקה ששואבין בה מים ורגלים להדק סביבותיה בעגול של עץ או של ברזל כדי שלא תשבר אם תגוף בלחץ
 דמי ויש דמטמאין בטפילת הכריז מטמאין אף בזו ואפי' הית הקרויה בריא וחכמי אומרי' אם היתה הקרויה
 גדיאה וזוכה נדיכה לעגול זה לא חשיב העגול כגופה של קרויה ואם כעומאת הקרויה לא כטמא העגול:
 ו יבולית מין עשש שמנו וכלא ורגלין לטוח בו הכרות הגדולות שלא יפלטו היון שמויבין: טמאין
 כדונדולו' כמו הללו בעלי טמאין דמטמא כונה: ז מחס כלי שמממ' בו המי' בנחמד טיט עב: חרסית
 דק כחרס ויש בתישת חרסים: הכנוע בחומר טמא לפי שהוא כדקן ומתחבר במחס וחשוב כעצמו של כל
 הילכך אם כטמא המחס כטמא החומר שסביבו כמותו והאוכלים הכנועים בחומר טמא: ובחרסית עתה
 דחרסית אינו כדקן ומפריך וכפיל ולא חשיב כעצמו של כלי: קיומקום יותר גדול ממחס וכלעו קודקו' ל
 קיומקו: שאינו יכול לקבל את הסמין שהזפת כתך וכעם במים חמין ואצט שיכול לקבל את הכנוין אינו טמא
 כלי וטהור וכן היה אומר בכלי זפת כלים העשויין מן הזפת עצמו שהן טהורין והואיל ואין יכולין לקבל את
 החמין ככונן ורובתי פירוש בכלי זפת בכלי' הופרש והואיל כיצד כלי נחשת שזפתן טהורי' אם היו טמא
 טמא' וכגע אדם או אוכלי' ומשקיי' בופת טהורי' דאין הזפת חבור ואינו נחשב כעצמו של כלי: ואם ליתן יחס
 זפתן מתחלה לשים כיתוך יין ואין דעתו להשתמש בהן בחמין כלל טמאין דאז חיו הכלי כרד' לופת וזהו זפת
 חבור: ח יותר מצרבה כנגד הקב הוא צורכה ומה שהוא שלא כנגד הקב הוא יותר מצרבה ולא חסא
 חבור כיון דלא כרד' לחבית ורמ'ם פירש יותר מצרבה כגון שעשה הסתומה ענה ביותר עד שיכלל להטמא
 מומס ותשאר סתומה ואפי' הכל כנגד הקב: זפת שכטפה על החבית שאינה נקובה: הכנוע זה כטמא
 הופת טהור אצט שהחבית טמאה שאין הזפת חבור לחבית כיון שאין החבית נדיכה לה: שפקין בזפת שסמא
 פי הקב של המטפך העשוי להככים ממנו מין לחבית: ל' אצטד מוטמא דחשיב ליה כתימה בין בשל עץ כק
 בשל חרס: ול' עיקב' מוטמא בשל עץ משני שהזפת היא מינו שהזפת יונא מן העץ ומטמא בשל חרס שאינו טמא
 ולא

בליה פדק ד

צח

על משה כבוד על דמי סתומת פי הגמסך למעשה כחכ החיות לחיט חזוד לפי מהכנס שכפי המסך
כשלו הומר מעלה חלק חלקף הופת ממנו ואינו מתקיים חכל חכית שטיקה לאמר שהוספה ככסך לא
לכנס להיות חלק וזהו הופת חלק ממנו אף כמי חכב שש המסך מוצו להסור סתומתו כשיכיל לשפוך
ין חכית הלכך לא חטוב קטימה אלא בשאפך של עץ לפי שהיא עיני חכל חכית שטיקה אין קומה להסור
הסתימה : ל' יום מטהר בשניהם

בערכ' שמי'חר מטיב' שחור זפת ששטף על החבית הנזנע בח' שחר
משפך של עץ ושל חרס שאקח בפת ר' אעור בן עורית מטמא ר'
עקיבא מטמא בשל עץ ומטהר בשל חרס ר' יוסי מטהר בשניה

פרק ד

חרס שאינו יכול לעמוד מפני אבנו או שהיה
בר' חרוד זה חרוד מברטו שחור כשלה האות
מטהר החרוד שחור רבי יוחנן מטמא חבירת שנפחתה והיה
מקבלת על הפנותיה או שמחלקה כמין שתי עריבות רבי יוחנן
מטהר וחכמים מטמאים ב' חבית שנתרועעה ואינה יכולה
להשלים כחצי קב גרונרת שחורה ניטרא שנתרועעה ואיננה
מקבלת משקין אף על פי שהיא מקבלת אוכלין שחורה שאין שרין
לשרין ג אינו היא ניטרא כל שנטלו אציה היו ברו
הדרים וצאין כל המקבל עמה בזיתים מטמא במגע וכנגדו מטמא
באור וכל שאינו מקבל עמה בזיתים מטמא במגע ואין כנגדו
מטמא באור חיתה מושה על צדה כמין קתדרה כל המקבל עמה
בזיתים מטמא במגע וכנגדו מטמא באור וכל שאינו מקבל עמה
בזית' מטמא במגע ואין כנגדו מטמא באור שולי קדמיות ושתי
קוסים הצדוניים אף על פי שאינם יכולין לישיב שלא מסוכין
מסאין שלכך כעשו מתח לתן ד בלי חרש שיש לרג' שפיות
חפנימית

דסתימת פי המסך לא חשיבא
סתימה והוי כאלו לא כסתם
ואין לו בית קבול והלכ' כל עקיבא

החרס

שאינו יכול לעמוד
כגון חרס הפויס'
מן החכית ומן הקדירה כמקום
האון ואינו יכול לעמוד בלא
סעיכה עסבי כוכד האון שמכבד'
ומכדיעו או מפכי שהיה כו חרוד
שהוא חד בתחתית ואינו יכול
לשבת שלא מסומך : כטלה האון
טהו' דכלי חרס כיון שטהר עמה
אחת שוב אין לו טומאה לעולם :
וכי יהודה טמא דלית ליה חד
כברא : או שנחלקה לארבע כמין
ב' עריבות ואינה יכולה לישיב על
תחתיה לא על דפכיתיה ר' יהודה
מטהר דכבר ר' יהודה דהא דתבין
הדקים שכבלי חרס יושבים שלא
מסוכין יסחן טמא' היכו מן השולני

ולא מן הדפכות שברך שהיה שבר הכלי יושב על שוליו כדרך שיושב כשהוא שלם : ומכתי' מטמאין דכתי'
כלי' עשוין להוסיבין על דפכותיהן לשרק' : ב' ואינה יכולה לטלטל כחתי קב גרונרת מתוך שהיא רעועה
וגרונרת מכבדים כשברת לגמרי בטלטלה ולכך שיערו כחתי קב דהוא שיעור סעודה אחת דקב גרונרו'
הוא שיעור כ' סעודו כדמוכח בסוף מסכ' פאה נבי אין פוחתו לעיני' בעורן מקב גרונרו וכל דלא חזיא לטלטל
כה שיעור סעודה א' כשברה דמיא : ג' ניטרא כלי חרס שנחלק לשכ' וכעשה גיסי תרי : שאין שירי' לשרי' כלי
שלם מס' עליו ועשו סדק פורתא לא שדו ליה ומכילי' שרי' של כלי דהיכו שבר כלי ומשוימו תחתיו חכל שבר
כלי כי כדמך במוציא מסך משדא שדו ליה שאין אומרו הבא שבר כלי אף להכניח תחתיו שבר כלי זה : ג' כל
שכטלו אציה חשבה ניטרא ופסי' חרס שלימה הואיל ואין לה אחי' לטלטלה מסקול למקו ואם כתרועעה שיעור
כמוכא משקה : ה' יונה סתם חרס כשכבר ונכתי' אומרו חרודי' כמות חרודי' חרס : כל המקבל עמה בתי'
אם אין כוית יונא בין חרוד לחרוד חסות תוך כמו הנסטר ענמה ומטמא' אפי' באור חכל אם יונא זית מכבתי'
אינו מטמא באור חכל מטמא במגע מטמא יד : היתה מוטה על צדה שנחלק לארבע כמין עריב' ואינה יושבת
לא על דפכיתיה ויש לה חרודי' : כל המקבל עמה בזית' כדרך שמטמא' כשיושבת על שוליה כך מטמא' יושבת
על צדה ומתם מתני' כחכמי' לעיל דמטמא' בחבית שנחלק כמין ב' עריבו' : קתדרה כסא של כשי' ההולכו על
העגלה : קודמין על סם מקומין והן כלי' חרד' שאין יושבין שלא ממוכין : וקוסין לשון קשו' הכסך וכפסה דרין
סנוכ את הקסוא והוא שם לכלי' שרת וקוסין הן מוכי' כלי' ששוליהן חרין וכשמכילי' בהן מתיחין אותן על כלי'
כבול סקורין טרפיו' בלעז וכשחרודי' אותן מוכי' אותן אחר הכירה : ה' חרודי' שנעשים כדון : ד' כמאין
מלשון שפה שיש לו שלש טפת' לפיו ואור כתי' בין שפה לשפ' : ה' כשמי' ערה' הכל טהו' כל מה שהו חזן מוכ'
כחשב כגבו של כלי' ואין כלי' חרס מטמא מנו' אכל ל' היה שבתוך הפנימית טמא : החכוי' עירפת הכל טמא דהוי

בלים פרק ה

מנה לה כבוד של כלי ולפנים ממנה משני תוך וכן אם אמעית נכוסה ולחץ חצונב ולפנים חשוק
 עך שהכלי מתמלא עד הגבוהה: סיו שוות שאין אחת מן השפעות עורפת על הכרעה: וחכמים אמרו הכל
 טהור השפה שכלת הטומאה באורח כלבד היא נטמאה והשאר הכל טהור וכן הלכה: משני רפס כבכשן
 וקודם כירוקין קן כלי אדם ואין מטעמין: והוא גמר מלאכתן ואע"ג דלפחד כירוף הכשן נדרכין תקון למקחן
 להחליקן ולהשוות שפתן אע"כ
 ומשני רפס כבכשן חשיבא עמדה
 מלאכתן ומטמאין:

תנור

שתחלתו ארבעה
 קמין קדרה גדולה שאין לה סול'
 מהכרי איותו כטיט על גבי קרקע
 וירכשת הקרקע הוא תחתיתו של
 תנור ואע"כ שומעין אין לו בית
 קבול אף על פי כן טמא דבתוכו
 תלם דמטבא והרי יש לו תוך:
 שתחלתו ארבעה און גבחו של
 תנור פתוח שארבעה טמאים:
 שיעורו אם היה גדול וכוונא ואם
 כך פסול לא טהר עד שלא יהיה
 בשכרו ארבעה: כמה דברים
 אמורים דתחלתו ארבעה ושיריו
 ארבעה גדול העשו לאפות
 ולכלות בו כדרך התנורים:

פרק ה

תנור תחלתו ארבעה ושיריו ארבעה דבריו רבו
 מאד וחכמים אמרום כמה דברי אסורים כגדול
 אכל בקשן תחלתו כל שהוא ושיריו רובו. משיחגמר מלאכתו
 אונחו גמר מלאכתו משיסקנו כדי לאפות בו סופגנין רבי יהודה
 אומר משיסק את החדש כדי לאפות בישן סופגנין ב
 היה תחלתו שלשה ושיריה שלשה משתגמר מלאכתו איותו
 גמבסלאכתו שמונים קנה כדי לבישל עליה ביצה קלה שבבצים
 טרופת ונתנתה באלם הכופח עשאו לאפיה שיעורו כתנור עשאו
 לבשול שיעורו בכירה האבן והוצא מן התנור טפה ומן הכור
 שלשה אצבעות חיבור הוצא מן הכופח עשאו לאפיה שיעורו
 כתנור עשאו לבשול שיעורו בכירה אסר ר' יהודה לא אמרו טפה
 אא בין התנור ולכותל היו ב' תנורים סמוכין זה לזה גותן לזה טפה
 ולזה

אבל בקשן העשו לתוכות לנחן בו תחלתו כל שהוא ולאן דוקא כל שהוא דכדז מטעם לא היו: ושיריו
 כדבוב במרא בפרק העור והרוטב תקשה על מחי דהכא וכו' מטעם למאי חזי ומשני חזי ושיריו כדבוב
 אגדול קאי ולא אתגור קטן ומותבין בגדול הא קאמר תירי ארבעה דהא קמחי כמה דברים אמורים
 בגדול משמע דלא פליגי חכמים על תיא קמא בגדול כלל ומשני הא בתנור כד' זהא בתנור כד ט' כלל' כד' ו'
 שיריו כדבוב ואע"כ דלא הו' ארבעה ואין תנור פתוח מארבעה הואיל ומתחלתו היה כלי חסוד משתמשין
 בשיריו אע"כ שאין ראוין כל כך וכתנור של תשעה דרובו היו שיעור גדול מטמא כשירו בארבעה כתחלתו:
 משתגמר מלאכתו אתחלת תנור קאי מאעתי התנור מטמא משתגמר מלאכתו: משיסקו אף על גב דשאר
 כלי חרס סגי להו כדירוף כבשן תנור דכע' לרנן בו טיש לעבדותו להחזיק חזיו לא נמרה מלאכתו עד
 שיסיקו ומיהו לא בעי היסק גדול כדי לאפות בו פת לא כדי לאפות בו סופגנים פת שכלילתה רכה העשייה
 כספג דהיסק מועט סגי לה: משיסק את החדש כדי לאפות בישן החדש כדי לאפות בו סופגנים כש
 היסק מרובה מן היסק ואם היסק החדש היסק מועט דהיסק כזה היה ישן ראוי לאפות בו סופגני' הינוגמר
 מלאכתו ואין הלכה כדבוב יהודה: ב כירה מקום שפיתת שתי קדרות ופעמים שכותים בקדרות
 לבשל כתובה ופעמים על גבה: תחלתה שלש אצבעות: משתגמר מלאכתו
 מאעתי תחלת' מטמאה משתגמר מלאכתו: ביצה קלה בינת תרנגולת ואמאי קרי לה ביצה קלה שהיא
 קלה לבשל ויתר מכל הכנס: טרופה כשהיא טרופ ושבור כקערה וכתב' לאסת טהומס כנר שהיא ממהרת
 להתבשל: הכופח שיער שפיתת קדרה אחת וחזיו רב מחוס הכירה ופעמים שאופים בו פת: שיעורו כתנור
 כדי לאפות סופגנים: שיעורו ככירה לבשל בו ביצה קלה: האבן היובא דגיליס לחכר אכך בתנור שכלית
 ממנו לחץ כדי שיהיה לו בית אחיוה וכתנור דמיו ואם כמא התנור כמאמת האבן וכמא הפת שכתב
 בה מפני שהיא יד לתנור וכתוב תנור וכירים ויתן וכו' ומאוס וסיו לכס לכל שגזככס לרבות את הידלת

כלים פרק ה

צט

ספק נודק לכלי: לא אמרו דיוותר מטעם בתכור ומג' אכעצת בכירה לא היו חכור אלא כשהאבן מן התבוא
ולכותל מפני שמעכבת שאין יכולין לקרב התבוא לכותל ודוחק את הכותל היולכך יותר מטעם עומדת לכותל
היא אבל לנד הכית אפי' גדולה הרבה יד היא לתבוא ואין ספקה כד' יהודה: והשאל טהור דתניא בתב' יכול
שאבי מרבה יותר מכשיעור תל' טמאים הם: א עטרת כירה כנין עגול עשוי על ראש הכירה כדי לשמור
חומה: טהור ואם כטמאת הכיר'
לא כטמאת העטרת דלא חשיבא

עטרת חכור לכירה: טירת
התבוא חכר התבוא לשון בחכרית'
וכטירותם מקום לפני התבוא
מוקף מחיצות שנותבי' כו' הלחם
כשרודין אותו מן התבוא: כזמן
שהיא גבוהה ארבעה כשיעור
גבוהה של תבוא שתחתיה ארבעה:
אפילו על שלש אבנים שלא היתה
מחוברת חכור ופה אלא מוכתת
על שלש אבנים בלבד ודנוקה
לתבוא חשיבא חכור: בית הפך
מקום עשוי בנדי הכיר' שנוחמין
בו פך שמן להפשיר: בית התבלין
מקום שמנין בו את התבלין:

ולוח טפה והשאר טהור » ז עטרת כירה טהורה טירת
התבוא בזמן שהיא גבוה ארבעה טפחים משמא בסנע ובאוויר
פחותה מכאן טהורה אם חברה לו אפילו על שלש אבנים שמאח
בית הפך ובית התבלין ובית חכר שבכירה משמאין במנע ואינן
משמאין באוויר דברי רבי מאיר רבי ישמעאל טהור » ד
חכור שחוסק מאחוריו או שחוסק שלא לדעתו או שחוסק מבירג
האוסן טמא מעשה שנבלה דליקה בתגורו כפר' סנכה ובא מעשה
ליבנה ושימאן רבן נכילא » ה מוסף התבוא של בעלי
בתים טהור ושל נחתומים טמא מפני שהוא סוסך עליו את השפור
רבי יוחנן הסנדלר אומר מפני שהוא אופה בו כשהוא נדחק
ביוצא בו מוסף חוורה של שולקי ויתים טמא ושל צבעים טהור »
ו תבוא שנתן בו עפר עד חציו עפר ולסתן משמא במנע
מעפר ולסתן משמא באוויר נחתו על פי חכור או על פי חרות ונתן
שם אבן

בית הכל מקום שנוחמין בו הכר: מטמאין כמנע אם נגע שרץ בתוך הכירה כמנעו המוקף הללו כטמאת
הכירה: זכן אם כטמא אחת מן המקומות הללו כמנע שרץ כטמאת הכירה עמהם דחשיבי הכיר' והם דבר
אחד לפני טמאת צניע: ואין מטמאין באוויר אם כתלה שרץ באוויר הכירה ולא נגע בה חטב' שהיא טמאה
דכלי חרס מטמא באוויר עד טהורין שאינם חכור לה לא לפניו כמנע שרץ דתורה אינם חכור לה ורכין
הוא דגזור עליהו טמאה ועברו דכין הכירא דלא לטמאו בחכור כי היכי דלא לשרפו עליהו תרומה וקדשי:
נדכי שנתן מטהר אפי' כמנע כל מקום שלא נגעו בו טמאה דכל חד כלי באכפי כפסיה הוא והלכה
כדכי מאיר: ד תבוא שהוסק מאחוריו שאין התבוא מקבל טמאה עד שייסקו ואם לא הוסק מכפסים
אלא מתחום חסיב היסק: או שהוסק כפסים שלא לדעתו: או שהוסק בבית האומן קודם שנגמרה תלאת
עשייתו טמא גדסיכן ויש הפרים שגורסין טהור וטמא הוא: ה מוסף התבוא תוספתו של תבוא
שמוכיפין בגבוה כדי לשמור חומה: מפני שהוא מונח עליו את השעור של כשר שרגלים לנגות בו כשר
וסוי דבר נודק לתבוא ודמנא אשה וטמאים והיו לכם לכל שנכרכים כדדרשין לעיל: מפני שהוא
אופה בו כשהוא כחם כשיש לו אכולוסין מרובין ונדקין לפת מרובה וכדי יוחנן לא בני ליה בטעמא דתבא
קמא מפני שהוא מונח עליו את השעור דכירא ליה דבעיך שיהא תשיש התוספת כעין תשיש נושא
של תבוא: מוסף יורה של שולקי ויתים דרך שולקי ויתים וצבעים שיש להם יודות גדולות וצבעים
להם תוספת טיט על שפתם שיעלגנה המים בעת דתיחתם ושל שולקי ויתים טמא לפי שאותה תוספת
גדירה לכלי ונשתמשין בה: ושל צבעים טהור דלא משתמש ביה כי היכי דלא לפסיד צבעיה ואין
הלכה ככתי' יוחנן הסנדלר: ז מעפר ולמתן משמא כמנע אם נגע שרץ בתבוא מתוכו
למעלה מן העפר כטמא מה שלמטה מן העפר אבל אם כתלה השרץ באוויר ולא נגע בדופני התבוא מתוכו
לא כטמא אלא מה שלמעלה מן העפר: כור חסירה למטה בארץ: דות כבוד הוא עשוי אלא שהוא
כדין למעלה מן הקרקע וכתנ' שם אבן כין הכור וכין דופן התבוא להחיות התבוא שלא יפול לתוך הכור:
אם מסיק מלמטה אם כשמיסק האור מלמטה בתוך הכור התבוא כסוק מתוכו למעלה דרך שוליו טמא
גאם לאו שאינו כסוק תהיסק האור של מטה בתוך הכור טהור ופלוגתא דרבי יסודה ורכין דוקא כהיסק
סדר תהדות

בלים פרק ה

ראשון שהוא גמר מלאכתו של תנור ועד אמת היסק הוא מקבל טומאה: רבי יהודה סבר כריך שיהא התנור מחובר לארץ כהיסק ראשון דכתי' תנור זכרים ויתן ואין שייך לשון כתיבה אלא במחובר לקרקע דבמעטל כפול לשון שבידה לא לשון כתיבה הילכך אם התנור כסוף דרך שוליו עהיסק שבתוך הכור משבו במחובר לבד וקריבין ביה ויתן ולא איכו כסוף עהיסק הכור הרי הוא כיתין ועומד ואי אפש לקיים בותו ויתן ומכתי' אומרים הואיל והוא כסוף מכל

עקום טמא דאמר קרא טומאים יסיו לכם מכל מקום ואפילו אם עסקין כשהוא תלוי כגזר הנמל היו היסק וכגמרה מלאכתו ככך והכל מודים בהיסק שכי לאחר כגמרה מלאכתו שהוא עומא אפי' כגזר הנמל והלכ כהכתי':

תנור שנטמא התנור עשו כקדרה גדול לה שאין לה שוליים ומעטלטל וכסבא לקבעו מחברו בארץ ומלכק טיט מתאין ומעבהו כדי שיטמא חומו וקרו לה טפלה שנטמאה ומחברו לו: כיצד עטהו' אומי כשהי תהא שבידע ונתהא עמהרנו חולקין לשלשה לכלי עגמיו מחכמים דאי לשכים הגדול טמא דאיכא רובא: ונור את הטפילה שדבק עליו שנס

היא מחברתו: עד שיהא בארץ כלומר מפילה עד הקרקע אי כמי אחולקין קאי דלא סגי בחלוקה עד רובו אלא חולק עד שיגיע לקרקע ולא עד שיהא בארץ ולא לחלקו עד למטה סמוך לארץ לא שמשעו משכר' עד שלא יסאר ארכבעה טפחים שהוא שיעור תחלתו של תנור ואין הלכס כרבי מאיר: כריך להסיעו אף על פי שחלקו לא טהר עד שיפירוד החלקים זה מזה ואין הלכה כר שמעון: הגדול טמא משום דאיכא רובו של תנור: ח תכתבו חוליות לדחבו כמי שחותך שפופרת של קנה: פחות מארכבעה טפחים אם יש בחוליא פחות מארכבע' טפחים וכאה עתנור גדול דליכא רובא טהור אבל איכא ארכבעה טפחים טמא אף על גב דהוי שיעור: מרחו בטיט בני היסק כתנור חרש: הרהיץ ממנו את הטפלה טפול של טיט שעשה לא חברו לתנור אלא רחוק ממנו וכתן חול או כדור בין הטפלה לתנור ועל ידי כך התנור מקיים חומו ואופים בו: הכדה והטהורה אופות בו דלא חשיבא הטפלה חבור לתנור כיון שיהא מרוחקת ממנו: והוא טהור שאינו מקבל טומאה: ט תנור שבה שחותך שעשאו האומן דפים דפים כדי לחברך יחד על ידי מחברותהו וידיים שקורין צירקלאש כעין שאבו עשים לחביות שנותבים בהן יין ולאותן זידי ומסגרות קורא התבא למודין: וכתן עליו והוא טהור כעומא לאחר שנתן עליו הלמודים והיה התנור טהור ותחלה לפי שהיה דפים דפים ולא היה מחובר חדר להיות מקבל טומאה על ידי הלמודים הללו שחברדים אותן: סל אף למודיו וכתפרקו הדשין זה מזה אין לך כתיבה גדולה מוון וכשהו התנור ואעפ' שהחור הלמודים פעם שביה שוב אינו מקבל טומאה שאין הלמודים מביאין לו הטומאה אלא בפעם ראשונה בלבד כשבא מותרת מצית האומן: מרחו בטיט לתנור זה שאין הלמודים מביאין לו הטומאה טמא על עריות השוט ואינו כריך להסיקו כאשר כל תבדו' שאין מקבלין טומאה עד שיסיקם לפי שכבר הוסק בפעם ראשונה כשבא מחותך מצית האומן: י חתבו חוליות שחתבו לתנור בדחבו לחליות והכיה חוליא עם חוליא וכתן חול בין חוליא לחוליא וטח אותו בטיט ועשה לו טפילה כדרך שעשין לתנור: ר' ליעזר מטסר

בליים פרק ו

ק

דין דיש חול בין הקדקין כשבור דמי וזכמי' מטמאין שהטמלה עושה את כלו אחד ומחברת את הקדקים
חאפע שיש חול בין חוליא לחוליא : וזוהו תבוכו של עכפאי לכך קצר' תבוכו של עכפאי שהקופוהו הלכו כעכבא
ה' ומחזיהו יעכב כחש שדרכו לבע' כענולה להכניס וככו למעך פיו כך הקיפו בשבט וראיות ל' לעזור וזכמי'
זה את זה על תנור זה ולכסוף מפני שיהי ר' לעזור וקוד כנגד רטים כעפפה הלכה כרבות דלא כל' לעזור
והביאו כל טהור' שטיהר ל' לעזור

ושרפוס כחש וכמו וזכרוהו מפני
שהיה מחויב בעמלוך כנגד רבי :
יורו הערבין לאפו פתהן עשויין
כדמפל ואזיל: של בן דיכאי רבתי
פ' שם אדם שהיה עוש' תבוכו הללו
ואני שמעתי על שם שדכו בו דיכ'
הרכה : יא' של אכין ושל מתכת
טהור של אכין טהור לגמרי ושל
מתכת טהור מדין כלי חרס שאינו
מטמא מאירוינוס לוי טהר' כנקות
וטמא עשוס כלי מתכות שמקבל
טומאה מנכו וכעשה אב הטומאה
ואם הוא מחובר לקרק' איכו מטמא
דכל המחובר לקרקע הוי כוא
כקרקע מוז' מתבוכו וכירי של חרס
דכתיב הוי תבור וכדאי יותן את
פישו כתיבה : קב' כעש כסדק
ועשה טפול של סיד לסתום הקב
ואפסוס הקדק או עששה על פה
תעפית של טיט טמא כדין תבוכ'

העריבין שהוא חופר בארץ ושח בטיט אם יכול להשיח לעמוד בפניו
עצמו שטמא ואם לאו שחור וזה תבוכו של בית דינאוי יא
תבור של אבן ושל מתכת שחור ושכא משום כלי מתכות נקב
נפגם נסדק עשה לו טפלה מסוף של טיט שטמא בסח יהא בנקב
כדי שיעא כו האור וכן בכירה כירה של אבן ושל מתכת שחורה
ושכא משום כלי מתכות ניקבה נפגמה נסדקה עשה לה פאפושין
טמאה מרחח בטיט בין מבפנים בק מבחוץ טהור רבי יהודה
אוסר כפפנים טמאה וסבחוץ שחורה

פרק ו

העושה שלטה פטופטים בארץ וחברין בטיט
להיות שופת עליהן את הקדרה טמאה קבע שלש
סססרין בארץ להיות שופת עליהן הקדירה אף על פי שעשה
בראשו מקום שתהא הקדרה יושבת טהורה העושה שתי אבנים
כירה וחכרם בטיט טמאה רבי יהודה שחור עד שיעשה שלישיית
או עד שיוסמך לכותל אחת בטיט ואחת שלא בטיט טהורה
ב חאבן שחיה שופת עליה ועל התבור עליה ועל הכירה
עליה ועל הכופה טמאה עליה ועל האבן עליה ועל הסלע עליה ועל
תכותל שחורה וזו חיתה כירת הנזירים שבירושלם שכנגד הסלע
כירה השבחים בזמן שהוא נוהן אבן בעד אבן בטמאה אחת מהם
לא נטמאו

של חרס : וכן בכירה וכן שיעור קב של כיר' כדי שינא ממוכו האיר כשיעור קב של תבור : ועשה לה טפופנו'
הכא לא תמי ועשה לה טפילה לפי שאין עושין טפילה לכירה שנקבה או כפגמה כמו שעושין לתבור אלא
כשנקבה או כפגמה הכירה במקום מושבה דגילוס במקום הקב לעזות פטופטים הן דגלי הכירה כמין
טריפיד' בלעו שהכירה יושבת על אותן פטופטין : מרחח בטיט טהורה שאין מרוח של טיט מועיל אלא
סתגור שאופין הלחש בתוכו אלא לא בכירה לפי שאין אופין ומכשלין בערך הכירה עשמה אלא מכיחין כתיבה
או על גבה הקדרה ואין הלחש כרבי יהודה :

העושה

שלשה פטופטים שלשה דגלים יושבים בארץ : וחכרם בטיט לעשלה בראשם כעין כלי גדול
שקויין טלפיד : קבע שלשה מסערי' כעץ אותם בקרקע : טהור' דכלי מתכות המחבורים
לקרקע כקרקע דמי וחין מקבלים טומאה : וחכרם בטיט טמאה ככירה של חרס שהטום שבראשן מותן להן
עורת חרס : עד שיעשה שלישיית כעין ג' פטופטין : או פד שיוסמך לכותל שהכותל יסמוך את הקדרה מצד
אחד : אחת בטיט אחת חכר לכירתה בטיט בראשה ואחת שלח כעוים שהשלישית לא חכר ור' יהודה היא ואין
הלכ' מר' יהוד' : ב האבן שהיה שופת עליה ועל התיוד והאבן מחברת בטיט : עליה ועל האבן היכו אחת
בטיט ואחת שלח כעוים : ועל הסלע המזוכר עשש תימי בראשית : טהורה דכתיב יותן טמאי' הם את טיט לוי
כתובה יש לו טומאה את שאין לכתובה אין לו טומאה מכאן אשירו אבן שהיה שופת עליה ועל התבור עליה
ועל הכיר עליה ועל הכופה טמאה מפני שיש להן כתיב עליה ועל האבן עליה ועל הסלע עליה ועל הכותל
טהור מפני שאין להן כתיבה : כירת כיר' לכשל שלמי מיר' שלוחח מזה הכחן הדורע בשלה : כירת הטכמים
פטופטים לרכים ומסדרי' הרבה אבנים זו אחד זו ושופת' עליהן קדרו' הכירה שמתבאת אבן אחת לשתי קדרות
וכשנעמית סאחת הארזות טהור' מעדי דהוא אקלמדין המתואמות דתבן לעיל ב'פ' שאם כשמהא א' מהן לא

באים פרק ז

נפטא מוכלן: ג שלש אבנים שצאין כפירים שהאין האמצעית משמשת לזו ולזו: האמצעית המשמשת לטמאה כהיה של האמצעית המשמשת לחיובכה שהיא טמאה ומאה וחזיה המשמשת לחיובכה שהיא טהורה שטורה: בקלטה האמצעית לטמאה וכלה טמאה: לשפות עליהן על שתי החנוכות: החזירה לאמצעית: טהורה שבעלה כירה ראשונה וכאלו נתן כירת היורה הגדולה: מקבלת טמאה משיסקנה דנשיא היסק

כפירה חדשה: ד סמך לזו אכן אחת מכאן ולזו אכן אחת מכאן וכמבוא עכשיו נ' כירות האמצעית טמאה והחנוכות טהורות הילכך שתי אבנים אמצעיות חזיה על זו וחזיה של זו טהור שמשמש לטהור: כטלו החנוכות הטהורות חזרו אמצעו לטומאתן ככתמלה וכלן טמאו שהיה א' כאן משמש לטהור

הקלתות

של בעלי בני' כסים העשוי לכיר ומקום מושבה כקרא קלת: שפחתה קרקעיתה וזויה עומק העצת פחות עג טפחי' כדי הכיר מקבלת טמאה שאם יסיק בפחת מלמטה תעבול הקדרה שביכיר מלמעלה: יתר מכאן אם היה הפחת עמוקה יותר מג' טפחים טהורה שהיה האש דמוקה מן הקדרה שביכיר ואיכה מתבטלת: נתן אבן אבדור על מקו' הפחת כדי שלא יהיה עומק הפחת ג' טפחי' טהורה לפי שאיכה חסונה מקרקעית הכירה: מרחה לאבן זו כטיט מקבלת טמאה הכירה

לא נטמאו כלן * ג שלש אבנים שעשאן שתי בירים נטמאת אחת מן החצונה האמצעית חשמששת את הטמא טמא חשמש' הטהורה טהורה בשלה הטהורה הוחלטה האמצעית לטומאה נישלה הטמאה הוחלטה האמצעית לטהרה נטמאו שתי החיצוני' אם היתה האמצעית גדולה גותן לזו כרי שפות מכאן ולזו כרי שפות מכאן והשאר טהור ואם היתה קטנה הכל טמא נישלה האמצעית אם יוכל לשפות עליה יורה גדולה טמאה החזירה טהורה מירחה בשיש מקבלת טמאה משיסקנה כרי לבשל עליה ארת חביצה * ד ב' אבני' שעשאם כירה וגטמאו סמך לזו אבן אחת מכאן ולזו אבן אחת מכאן חזיה של זו טמאה וחזיה טהורה וחזיה של זו טמאה וחזיה נישלו טהורות חזרו לו לטומאתן *

פרק ז

הקלתות של בעלי בתים שנפחת פחות כשלש טפחי' טמא שהוא מסיק סלמטן וקרייה בשלה מלמעלה יתר מכאן טהורה נתן אבן או צרור טהורות מירחה בשיש מקבלת טמאה מכאן ולחבאו זו היתה תשובת ר' יהודה בתביר שנתנו על פי חבוראו על פי הדות * ב דכון שיש בו בית קבול קרירות טהור משום כירה וטמא משום כלי קיבול הצרודין שלו הנגוע בהם אינו טמא כירה הרחב של ר' מאי משהר ור' יהודה כטמא וכן הכופה את הסל ועושה על גביו כירה * ג כירה שבתלקה לארבע שהורה ולרחבת טמאה כופה שנחלק בק' לארכו בין לרחבו טהור חצר הכירה בזמן שהיא גבוהה שלש אצבעות משמאה במעו ובאוויר פחותה מכאן שטמאה במעו ואינה

מכאן ולהבא שאין זו מקרקעית הכירה היא נחשבת והיה אין עומק הפחת ג' טפחים: וזו היא תשובת ר' יהודה כשכתבן ר' יהודה וחכמים לעיל בפרק תכור תמלתו ארבעה: בתביר שנתן על פי הכור ועל פי הדות מכאן הביא רבי יהודה ראיה לדבריו דכי היכי דנבעין הכא שהיא מסיק מלמטה וקדרה בשלה מלמעלה הכי נמי נבעין התם: ב דכון לשון מקום כמו דון פלן והוא מקום בולט מן הכיר שבטמא יאין הקדרה מן הכירה מושבין אותה על אותה הכליטה ופעמים יש לזכות קבול שתי קדרות או שלש: טהור משום כירה דאם כטמאת הכירה לא כטמא הוא איכתי אינו טמא נחמית ככירה: הגדרים שלו כותלת של דכון שאין מן הכירה: הרחב שלו הוא כותל הכירה עצמה לכד כותל קבולו של דכון ולפי שהדכון מרחיב והולך לכד הכירה קרי לה דמס: רבי מאיר מטהר דלח חשיב ככירה ורבי יהודה מטהר דחשיב ככירה והלכה כרבי יהודה: וכן הכופה את הסל ונכה על גביו כירה ונבלט חוץ לכירה והסל הוא מטמא משום כלי עץ וכשככה עליו כירה ורוחב הסל בולט חוץ לדפני הכירה ושופתי' קדרות על אותה הכליטה דינו כדכון: ג כירה שנחלקה לארבע טהורה כירה מקום שפיתת שתי קדרות וכשנחלקה לארבע כטלו שתי שפיתות ואם נחלקה לארבעה שתי שפיתות קיימו זו לבדה וזו לבדה: כופה מקום שפיתת קדרה אחת וכן ש: סדק לארכו בין שסדק לרחבו כטל מקום השפיתת: חצר הכירה כעין מנחת גדולה של חרס והכירה יושבת באמצע מחוברת לאחד: שלש אבצעות שנותלי חצר גבוהים שלש אבצעות

כלים פרק ח

קא

בפס' שיעור כירה תחלתה שלם כדתין לעיל בפרק התכור כך שיעור חנה הכירה ונחזק אין מחזק משלם ופחות משלם אין אויר שלה קשוב ומיהו מטמאה במגע מדכרין אימינו משום דהויא כמו יד לכירה ויד יש לנו מגע ואין לו אויר : כיצד מעשירי אותה משום דכירה גבוהה מחנה הרבה ודרכים אלו לשער מה נחשב אויר מחנה : כותן את השפוד ראשון אחד על כותל החצר וראשון אחר על כותל הכירה הגבוה וכל שלמטח מן השפוד אם נתלה שם שרץ אף

על פניו למעלה מכותלי החצר כאלו נתלה למטה דכל זה נחשב אויר החצר : לא נטמאת הכירה דחצר טעלה לכירה ואין כירה טעלה לחצר ואין הלכ' כל' אליעזר בן עזקני : ד היתה מופרשת שלא בכה האומן מתחלה חצר והכירה מחוברת יחד לאו זו לטעמה זו לטעמה : חלקה בלא בית קיבול כלל וזו ואין כרדף לומר זו קיבוי : טעמוי כירה רגלי הכירה שהם שלשה רגלים והן גבוהים שלש אנבעות נחשבי ככירה ומטמאים במגע וכאויר ככירה עגמה וכל שכן אם הן פחותים משלם אנבע' שהם נדוכים בכירה : ואפילו הן אנבעה רגלים נדוכים בכירה :

ה כותל אחת מהן היו שלשה וכיטל אחת מהן אחת חנון אבית להיות שופת עליהן את ה הקדרה ונחשבי ככתוב ולא ככתוב הילכך מטמאי' במגע ואין מטמאי'

ואינה מטמא' באויר ביצר משערין אוחה רבי ושמעאל אום' גרוחן את השפוד מלמעלה למטה ובגדרן מטמאה באויר רבי אליעזר בן יעקב אומר נטמאה הכירה נטמאת החצר נטמאת החצר ל' נטמאת הכירה ד היתה מופרשת מן הכירה בזמן שהיא גבוהה שלש אנבעות מטמאה במגע ובאויר פחותה מכאן או שהיתה חלקה שהורה פטושי כירה שלש של שלש אנבעות מטמאים במגע ובאויר פחותה מכאן כל שכן הן טמאים ואפילו הן ר' ה נישל אחד מהם מטמאים במגע ואינם מטמאים באויר רבוי רבוי מאיר רבי שמעון משהר עשה שנים זה כנגד זה מטמאים במגע ובאויר רבוי רבוי מאיר רבי שמעון משהר הו' גבוהין משלש אנבעות משלש המטען מטמאים במגע ובאויר משלש ולמעלה מטמאין במגע ואינן מטמאים באויר רבוי רבוי מאיר רבי שמעון משהר היו משוכים מן השפח בתוך ג' אנבעות מטמאים במגע ובאויר חוץ משלש אנבעות מטמאי' במגע ואינן מטמאין באויר רבוי רבוי מאיר רבי שמעון משהר ד

כיצד משערין אותן רבי שמעון בן גמליאל אומר גרוחן את הבנה ביניהם מן הכתב ולחוץ טחור מן הכתב ולפנים ומקום הכנ' שמה החבור שחצו בנסדרים או כיריעות נמצא שרץ במקום אחד הכל טמא כוורת פחותה

פרק ח

ומקוק בקש ומשולשלת לאויר החבור חשרץ בתוכה החבור טמא חשרץ

באויר ור' שמעון מנה' שהיה ר' שמעון אומ' כל פטומוי כיר' שאין מטמאין באויר אין מטמאי' במגע ואין הלכ' כר' שמעון יעשה שכי עשה האומן מתחלת הכיר כשני פטומוי' מטמאי' במגע ובאויר דהו' להוכסתי אבני' שעשאין כירה דתנן לבי שהיא טמאה : היו גבוהים הפטומוי' : ורבי שמעון מטהר אותה עיודק על שלם אנבעות ולמעלה בין במגע בין באויר דכל פטומוי' למעלה מ' אנבעו' לא חסוי בכירה : היו משוכים מן השפה כמין בליעות עשויין בגוף הכירה ומאותן בליעות נחשבו הפטומוי' חסין רגלי הכירה והשאר כמין הפטומוי' חסין מן השפה ומה שיש מהן נתיך שלם לשפה נחשב ככירה עגמה ומטמא במגע ובאויר ונחמה שיש מהן מחוץ לג' כהאפילו רבוי מאיר ורבי שמעון ובכלהו הלכ' כרבי מאיר : כיצד משערין אותה לפי שהפטומוי' שחצויה מזה וכשנמצא שרץ בכייהם אין אלו יבולי לדעתאם הוא בתוך ג' לשפה וטמא' אז חת' לשלם וטהור ל' מאיר באויר ול' שמעון בין במגע בין באויר הילכ' מודד לפטומוי' זה שלם אנבעו' מן השפה וכן לשכי וכותן האמה שמסרגלי' בה את הספרי' נכתיב מזה לזה והיא נקדרת בכה ומסרגל' מן הכתוב ולפנים טמא' דהיונו כמי מקום הכנה מן הכתוב ולחוץ טהור :

חנור

שחצו עש' מחיב' באמנותיו וחלקו עד למעלה מפיו הכל טמא אפ' אוכלי' שבעבר הכ' של מחיב' כוורת פחותה ופוקוק' בקש להכי כקט פחותה דלאו כלי' היא דאי היא שלימי הית' מכלת' על אוכל' שכתוב ל' כלי' שטף מניח אבל הסת' דלאו כלי' היא הויא כמחיב' נעלמ' : ופוקוקה בקש לרבות' בקטו' דאפ' דמחית' פוקוק' בקש לא הוי' כלי' ואין מכלת' על אוכלי' שכתוב : ומשולשלת תלוי' : איס' הנילה במת' החמו' דכוורת פחותה

בליים פרק ח

פחותה ופוקיה נקח חוננת בפני הטומאה באהל המת ואעפ שטומאתו חמורה לטומא אדם וכלים טומאת
 טבעה: לא תגיד בכלי חרס הקל שאינו טומא אלא אוכלים ומשקין: שכן חולקים אהלים שדרך בני אדם
 לחלוק אהלים באחיזה היכלך הניח כוורת במחיבה ומצלת באהל המת מן הטומאה: שאין חולקים כלי חרס
 שאין דרך לחלוק כלי חרס במחיבה: פא ועקר שכן חולקים אהלים שמועלת חלוקת מחיבה באהלי דהא תנן
 במסכת אהלות פד בגוס ענה בית

השרץ בתנור אוכלין שבתוכה שטמאין ורבי אליעזר כשהר אמר
 רבי אליעזר אם הצילה במת החמור לא תציל בכלי חרס הקל אמרו
 לו אם הצילה במת החמור שכן חולקים אהלים תציל בכלי חרס
 הקל שאין חולקין כלי חרס ב היתה שלים' וכן הקופה וכן
 החמת השרץ בתוכה התנור טהור השרץ בתנור אוכלין שבתוכ
 שחורין ניקבו העשוי לאוכלין שעורין כויתום העשוי למשק' שעורין
 במשקין העשוי לכך ולכך משילים אותו לחוסרו בכונס משקה

ג סרירה שהיא נתונה על פי התנור ושוקעת להובו ואין
 לה גפויים השרץ בתוכה התנור טמא השרץ בתנור אוכלים
 שבתוכה שטמאין שאין מצילין מיד כלי חרס אלא כלים חבית שהיא
 מלאה משקין שחורין ונתונה לכשה נכנסו שנתן של תנור השרץ
 בתנור חבית והמשקין שחורין היתה כפוח ופיה לאויר התנור
 השרץ בתנור משקה טופח שבשולי חבית שחור

ד קדירה שהיא נתונה בתנור השרץ בתנור הקדירה שחורה שאין
 כלי חרס מטמא כלים הית בה משקה טופח נטמא וטמאת הרי זה
 אומר מטמאין לא טמאוי ואתה טמאתי ה ה תרנגול
 שבלע את השרץ ונפל לאויר התנור שחור ואם מת טמא השרץ
 שנמצא בתנור הפת שבתוכו שניה שחתבור תחלה ו
 בית שאור סוף. צמיד פתל ונתן לתוך התנור השאור השרץ
 בתוכו

שחבנו בכסדים או כיריעות טומא'
 בבית כלים שבתוך המחיבה
 טהורים ואין חלוקת המחיבה
 מועלת בכלי חרס דגמי תנור תנן
 הפא תנור שחבנו בכסדים או
 כיריעות נמצא שלץ במקום אחד
 טבל טמא ואין הלכה כל' איעזר:
 ב היתה שלמה הכוורת: התנור
 טהור דכתיב אשר יפול מהם אל
 תוכו ולא אל תוך תוכו וכפיהן
 לפעלה מן התנור איירי דאין כל
 משוקעת בתנור כחד תוך דמי:
 אוכלים שבתוכה טהורים דכתיב
 כל אשר נתוכו יטמא ולא שבתוך
 תוכו: כקפוחה עקב העטרה איתן
 יצרו: טומאתן שוב אין תורת כלי
 ענניה: ואין חוננים בין התנור
 ענין זה שהתנן וכמה הוא קב
 העטרה איתן טומאתן: העשוי
 לאוכלים שיעשו כמזבח זיתים:
 העשוי לכך ולכך לאוכלי ולמשקין

שעלין אית לחומרו ואם קבכ כשיעור של משקין שהוא פחות משיעור העשוי לאוכלים שוב אינו מכל מפני
 טמאתה: ככונס משקה כמשמין הכלי טמא הכקב על המים וככנסים המים דרך הכקב בתוך הכלי והוא
 גדול ממנה משקה: ג סרירא כמין צריבה קטנה שהכמתום משתמש ללוש בה ואין לה בית קבול ורמזם
 אדם שהיא לוחש חרס קבוחה עשוי כעין שכהה מעשה רשת מתרוממין עובד מדרתא: גפים אוניו ואזנים:
 שאין עשוי שיד כלי חרס מליטמא באויר כלי חרס לא כליוונו הואיל ואין לה אוניו אינה משובה כלי: כחשת
 של תנור קרקעית ומתמית ודומה לו בויחוקאל יען השפך כחשתך: והחבית והמשקין טהורים דלא ככנס
 לאוירי דהא למטה מן חומרו קוינו ואפילו מחובר אויר התנור באויר החבית ואפילו החבית פתוחה וככנס
 מאויר התבורה פניה לא כטמא היון צדך שאין אויר כלי חרס מטמא לא למעלה ולא למטה לא בתוכו: היתה
 כשהיה החבית על פיה ופתוחה על פיה של תנור שיש בו שטמאין בשולי החבית לחלומית ויון שיש בה טופח על
 מצתה הטפוח לא נטמאת אנתה לחלומית מפני אויר התנור שככנס לתוך החבית כיון שלא היתה לחלומית
 היון בתוך התנור: ז קדרה טהורה והוא שלא דאה השרץ אויר הקדרה כשכפל בתנור: בטמא המשקה
 נחור וטמא את הקדרה כלי כל משקין טמאין שטמאין כלי: טמאין לא טמאין הקדרה אומרת למשקין
 אחר כלי חרס שקבלת טמא וטמא לא טמאוי דאין כלי מיטמא מאויר כלי חרס: ואתה טמאתי כשטמאת
 הקדרה מן חמת משקין טמאין: ה וכפל לאויר התנור טהור כל מען שהתנור כלי חרס דטומא כלשהו היא אויכה
 טמאתה: ואם מת טמא והוא שלא היה כלי עבול משעה שנלעה על שמת ושיעור כדי עבול בעופות מכל:
 הפת שבתוכו שיהי דלא סויק לעבוד כמאן דעלא טומא' וכאו בעה השרץ כפת לא התנור תחלה שדרך שהוא
 אב הטמא' ככל' לא תוכו ועשאו ראשון וחור התנור שהו ראשון וטמא את הפת וכעשית שניה: ו בית שאור

בלים פרק ח

קב

שמוקף נמיד פתיל בכלי חרס עמויקין שמיני בלוי התיגור כמניד פתיל כדרך שמיני בליל המת דתיב
 מכל האוכל אשר יוכל ולא כל האוכל פרט למוקף נמיד פתיל בכלי חרס וכתן לתוך התגור שאינו מיטמא
 עמויק התיגור אכל כלי שסף אינו מניל כמניד פתיל על אוכלים שנתכוו להכי נתמא בתוך האוכל להביא
 שמוקף נמיד פתיל בכלי שסף וכתן לתוך תגור שאינו מניל מיד כלי חרס: השאור והשרץ נבטו והקרקר
 כתיים כגון שם לכלי זה שני

קנולו והמנייה המסקמת בין בית
 קבול למניו בקרית קרץ למוקף
 מחומר קודמתו גם אלו והמנייה
 מצעת עד שפעם והשאור מנד אף
 והשרץ מנד אחר והקרקר הוא
 המניח סמוכות כתיב ומוקף הכלי
 כלו נמיד פתיל למניו השאור
 והשרץ שניהם מוקפי נמיד פתיל
 התיגור טמא מחמת השרץ שכתן
 הנמיד פתיל שנמיד פתיל מניל
 על הטהרו שכתו מלקבל טומא
 ואינו מניל על הטומאה שכתו
 שלא לטמא את אחיו והשאור טהור
 דהרי הוא מוקף נמיד פתיל כתיב
 עמו: ואם היה שם פותח טפח
 שכתו המניח שסין השאור וכו'
 כוית מן המת בפותח טפח הכל
 טמא דטפח על טפח פתוח מביא
 את הטומא: כע' של תגור הוא

בתוכו והקרקר בינתיים התגור טמא והשאור טהור ואם היה בית
 מן המת התגור והבית טמא והשאור טהור אם יש שם פותח טפח
 הכל טמא ז השרץ שנמצא בעין של תגור בעין של
 טרה בעין של כופח מן השפה הפנימית ולחורץ טהור ואם היה
 באויר אפילו כוית מן המת טהור ואם יש שם פותח טפח הכל
 טמא ח נמצא מקום הנחת הקצים רבי יתרה אומר מן
 השפה החצונה ולפנים טמא וחכמי אדם' משנה הפנימית ולחורץ
 טהור רבי יוסי אומר סכנגר שפיתת הקדירה ולפנים טמא סכנגר
 שפיתת הקדירה ולחורץ טהור נמצא מקום ישיבת הבלן מקום
 ישיבת הצבע מקום ישיבת של שולקי ותימם טהור אין טמא אלא
 מן הסתימה ולפנים ט בור שיש בו בית שפיהה טמא ושל
 עושה זכוית אם יש בו בית שפיתת טמא כבשן של סידר דשל
 ונגין ושל יוצרים טהור פורנה אם יש לה לחבו טמא רבי יתרה
 אומר אם יש לרה אמטניורת רבן גמליאל אומר אם יש לרה
 שפירות ט מצע טמא מת שהיו אכלין ומשקן
 לתוך פיו חכמים ראשו לאויר התגור טהור טמאוהו ופטר
 שחיה אובלין ובשקן לתוך פיו חכמים ראשו לאויר התגור

טמא

תור בעין עין שעושים בתגור לקבל הענין וכשע כתיים הפת לתגור כותמי איתו שלא יבא המים ואינו חש
 כתוכו של תגור: אם היה באויר נמקום מוגלה שלא היה תחת ההל אפילו כוית מן המת כתון כעניו טהור
 התגור דאין טומא ככנסת לתוכו כיון שאין בעין פותח טפח: אם יש בו פותח טפח שכתו ספת העני החנוכ'
 בולטת מאלת על כוית מן המת בטפח על הטפח הכל טמא העין והתגור טפח על טפח אלא מביא את
 הטומא: ט נמצא במקו הכתה העני כמאל השרץ במקום שמיניו בו אש ועני כבירה והוא חמוק שטפח יב'
 תוכו האש משפת בית המוקד: אין השפה החנוכה ולפני טמא דעניו כותלי הכירה חשש כלפניו וכאלו הוא
 עין הכירה: וחכמי אומר' אין עניו כותלי הכירה חשש אלא כלחון ואינו כתיכה של כירה והלכה כתכמים נ
 מכנגר שפיתת הקדירה עמוק שמתניל לסתו אויר הכירה: נמצא השרץ עין ישיבת הכלן במקו שיושב המחשב
 את המים למרחץ: אין טמא אלא מן הסתימה ולפני' עמוקמת הקדדה שיש בה המו' או הכצע או שליקת המי'
 שמתוספת מוכח דאין טמא מן הסתימה ולפני' דקאע' הכא הינו ככתלה השרץ באויר ולא כצע אכל בטומא
 מצע מוטמא אפי' מן הסתימה ולחון: ט בור שיש בו בית שפיתת החומר בקד קעוטה בטיט והטפה יכול
 לעמוד מאליו כגון תגורו של בן דינאי דנתן לעי' כפ תגור תחלת ד' וית דוד בו כור כפך והוא כלי שמיני'
 בו הזהב והמתכו לטון כור הכרול נלי כדאה שהיא תגור על כפתית: פודכה תגור גדול של חרס ופתחו
 כדו כעין שכלו ושהוד משו למשמש עם הקרקע כדקתי בתוספת: לזכו שפה עבה שסגנונת קנולו בעין
 אנתן שמיני' לתיבוי: שפיתת טפח דקה והלכה כתן וכתיב עירשו דלכו ולחטגיות ושפיתת הכל אחר ולא
 פליגי אלא שכל אחד היה שונה כפי הלסון ששפע מרכז שחייב אדם למוד כלסון רבו: י שעט טמא
 מת אדם שכתו בטומא מת וכעשה ראשון דטמא מת היו אב הסמיא וישיבה הנגע בו ראשון ושקין שכתן
 פיו מטמאין את התגור כשכנסו לאוירו ואף על גב דהוא עמו' אינו שמיטא דאין כלי מקבל טומא אלא
 שאב הטומא קרי זה אומר מטמאין לא טמאוי ואם טמאוי כדיתן במסכת ערה דרבנן גזרו על

כלים פרק ט

משקיים שהיו מטמאים כלים גורם משום עסקה זכ וזכה כדלמינן במסכת שבת ואוכלים דקנט כחא כדא
כמנא שהיו און אוכל מטמא כלי לא משקיים בלבד מטמאים כלים וקפיעת פיו אינה מצלת דאון נעיד פתיל
מזיל על הטומאה צתוכו מלטמא אחרים כדתנן לעיל וכך מן דין הא תניא בתוספתא דכלים הכל מכלים
מר כלי מהם אפילו כלי גללים וכלי אכנים וכלי אדמה חוץ מן האדם הולך עהו אוכלים ומסקיים
לתוך פיו והכנים רחשו לאויר

סמא נטמא היה אוכל דבילה בידים מסואבורת חכנים יד
לתוך פיו לישול את הצרור רבי סאיר משם רבי יהודה משחר רבי
יוסי ואמר אם הפך שטא אם לא הפך שחר היה פוגריון לתוך פיו
רבי יוסי ואמר אם לצמא שטא יא האשה שנשף הלב
מדרה ונפל לאויר התנור שטא שחמשה סמא לציון ושלה
לרצין היתח גרפמו והכה הקיץ וצא מסנה דם או שנכוה ונתבש
אצבעה לתוך פיה נטמא

פרק ט

חכש או שבע שנמצאו בגוישחו של תבוב
בראין אבל לא יוצאים אם אופה את הבצק
הוא נוגע בחץ סמא באי זה בצק אסרו בבצק הבינוני נמצא
בשפלת התנור מוקף צמיד פתיל אם בשטא שסאין ואם בשחר
שהחיים נמצאו במגופת התבה מצריה שטאים מכנגד פיה שחרור
בראין בתבוב אבל לא לאויר שחרור שוקעים בתוכה התחתונים
בקליפת

הטבור שהו טמא נטמא דאון
הארכ מניל נעמיד פתיל מיד כלי
מקם : כלים מסואבות ידים טמא
שכיות לטומאה ופוסלות את ה
החממה והכנים ידו לתוך פיו
לעול את הנרוד שנפיו או כל
מדי : רבי מאיר מטמא הדכלה
לפי שהידים מסואבות טמאו את
הדוק להמת תמלה מפני שהוא
משקה והדוק טמא את הדכלה
לדאשן עושה שני בחולין : ורבי
ישאל מטמא שבר כל זמן שלא
ינא הדוק מן הפה לא חשיב מ
משקה : ורבי יוסי מטמא כשהיפך
הדכלה מרד זה לכך זה בתוך פיו

שבעק הדוק ומטהר בלא היפך שכל זמן שלא נעקר לא נחשב משקה והלב כר' יוסי : יא האשה שנטף
חלב מדריה והיא טמאה וחלב האטף מדריה היו כמשק שנבע בה ונעש תמלה שהמשקה מטמא לרובן ושלל
לרובן : ואלו דחלב הכותף מדריה שלא לרנוכה היה דלא כח' לה אפי' הכי נטמא התנור לרעבין הכמר
זרע' דוק בעינן דכח' לים אבל לא לטמא : היתה גורפתו שהיתה גורפת התבור הטמא להגויא אפרו והכה
קין וכלא ממנה דם ודם האכה חשיב משקה : וכתבה אכבעה לתוך פיה כדרך הכלים אכבעה שמתבים
אכבעה כפיהם : טמא רובין כלומר כטמא התבור ממעת הדוק והדם :

מחש

אז טבעת טמא : שצמא רובחשיתו של תנ' ברכשת הקרקע שהתבור מחובר בה כדאי בתנור אבל
לא יובאים בחלל התבור כגון שכלועי כעובי הרצף של הקרקע וכדאיום באוירו של תנור אבל און
בולטי לתבוב : אם אופה הוא את הנצק אם בשעה שמדביק הפת לתבוב מנע הכנך במהו או בטבעת כחש
כאוירו של תבור וטמא ויהא לאו טהור דיתכו כת רחמך והלי לאו יתכו הוא וכגו שהיו שם כלועי ברכף קודם
שחברו התבור שם דאם הכניסו אותם דרך פיו של תבור משכנכו לאוירו נטמא התבור : בבצק הבינוני לא
שכלי רעה שורד למטה למדקי ולא שכלי רעה קשה שאינו כדקן : בטפילת התנור היא הטפילה של טוט
שפישי' טבוב התנור לעבותו כדי שיחויק חומו : מוקף נמיד פתיל ומנכה בזהל המת : נטמא אם התנור טמא
טמאי המחט והטבעת הנמצא' בטפילה של תנור : ונטמא עמודי' רכיון שהתנור מוקף נמיד פתיל וכנול גם
הם כנול עמו דכטילי לגבי טפילה : כמנאו בסוגפ החכית בעיט שר' ילי לעשו כו כפוי על פי המחית מנדיה
של חכית טמאי שאין כדי החכית כריכי' לטיוט : מכמד ד פיה אם המחט והטבעת כמכ' כנגד פי החכית טמא
ונלכד שהיו בתוך הטוט של מנול ולא יבכמו לאויר החכית ואלע' שהם מדאי מתוכה הוציא ואין כככסי' לאוירה
טהורי' : שוקעים בתוכה ותחתיהן בקלפת השום אם היה בני המחט והטבעת ובין אויר החכית מחינה דקם
אכלפת השום שמתנא שהן כלוע לתוך המנופה ואין כככס לאויר החכית כלל עמודי' דכטילי לגבי המנופה
אכל אם כככסם לתוך החכית טמאי שאין נמיד פתיל מניל בזהל המת אלא על כלי הרש ואוכלים ומסקיים
דכרים שאין להן טהרה במקוה אבל על כלי מתכו' כגון מחט וטבעת שיש להן טהרה במקוה אין נמיד
פתיל מניל בהן הולך אם כככסם בתוך אויר החכית שאין בטלים לגבי מנופה און כנולים און נמיד
פתיל

כלים פרק ט

קב

פתיל כך נראית נעשו פירוש עשאו זו ורבותי לא פירשוה כך ופירושם לא ידעתי להעמידו מכוון ולכך לא כתבתי: נ ומקת בתוכה כעין קנה חלול עשוי ממתכת שכותבים ראו אחד כקב הסבית ומוצן בסוף מלאה השכו ויוצאין כל המשקין שכותבית נדך אותה מינקת: הסבית והמשקין טהורים ומינקת טמאם הסבית של חרס ומקת שנתעבה של מתכת הילכך הסבית והמשקין שאין להם טהרה במקום ואי מטהרת להווסם של עם הארץ לא אתי

חבר לאשתמושי בזה פסדי הם כדלים עמוצם וכלאו הכי נמי כל מאלכל טמא לא גורו כסו דכנן וכגוללם בנמיד פתיל אכל מקת של מתכת שיש לה טהרה במקום אם שתעברך אתי חבר לאשתמושי בה שיטתה מעם הארץ ונתכילכ ויערבי ממשם וישתמשם בה כסבור אין בה לא משום מנע טמא והוא לא ידע שהיתה באהל המתי ונרצח הזאה שלישי ושביעי ואף על פי שהיתה בכלי חרס המוקף במיד פתיל אין במיד פתיל של כלים של עם הארץ מצילין מן הטמאם אכל חבר שכל כלת של עם הארץ הם בחוקת טמא' אכל חבר וכלי

בקליפת השום שחורין ב חבית שחיה מלאה משקין שחורין ומניקת בתוכה סוקפת צמיד פתיל ונהינה באהל המת בית שמאי אומרים החבית והמשקין שחורין ומניקת טמאה ובית הלל אומרים אף מניקת שחורה חזרו בית הלל להורות כדברי בית שמאי ג חטרף שבמצא למשח מנחשתו של תנור שחור שאני אומר חי גפרל ועכשיו מת סחש ושבעת שבמצאו לבשח מנחשתו של תנור שחור שאני אומר שם חי עור שלה בא התנור נמצאו באפר מקלה טמא שאין לו במה יתלחף

ד סמוג שבלע משקין טמאין ונגזג מבחרץ ונפל לאויר התנור טמא שסוף משקה לצאת וכן החיבה של לפרת ושל גמי רבי שמעון מטהר בשני אלו ה חרסין שנשתמש בהן משקין טמאין ונפלו לאויר התנור הוסק התנור טמא שסוף משקה לצאת וכן כנפת חדשה אבל בישנה שחור ואם ידוע שיוצא מהן משקין אפילו לאחר שלש שנים נטמא ו חופת

סמא אינו מניח במיד פתיל שאין מניח במיד פתיל אלא כלי חרס הטהור בלבד ואלו באו חכמים לגזור מלא ויניח סוס כלי חרס של עם הארץ במיד פתיל לא היו עמי הארצות מקבלין מהן לפי שכן כבודים סוף בקאיין ושומרים כליהן כטהרה הילכך בכלי חרס ואוכלים ומשקין שאין להן טהרה במקום כשהיו בתוך במיד פתיל של כלי עם הארץ אמרינן להו טהורין קן וישתמשו בהן הן שמחוקין כליהן בחוקת טהורים ואין לחוש שמא ישאל החבר מהן שהיו הן אכלו בחוקת טמאין ואין להן טהרה עלמית אכל בכלי סוף דאיכא למחש שמא ישאל החבר מהם ויטענו וישתמשם בהם בלא הזאה שלישי ושביעי עשו דין שזה לכל ואמרו דאין כלי סוף ככל במיד פתיל: וזה אומ' אף מקת טהורה קודם ששעמו טעמו של ב' לא היו יודעין מפני מה אכלו ומשקין שנתקן במיד פתיל טהורי וכלי מתכו טמא' ולאחר ששעמו טעמו דכדרישכחורו להורו כדברי כ'ס: ג למטה מנחשתו של תנור רצפה שמושיביה הם התנור שהתנור עשוי כעין קדרה גדולה שאי' לה שול' ומתכני' לו רצפה בקרקע ומושיבין אותו עם ואתה רצפה היא נחשתו של תנור: חי ככל ולא כטמא התנור דאי מת ככל היה התנור מוט' באויר כשנכל דרך פיו של תנור והא דלא תלינן טמא' הם היה קודם שהושיבו עם התנור לפי שלפעמי' כמנא הרץ לח וכבר שמת' מת והתנור יש אפס מרובי שהושיבוהו עם והשת' אי אפטר לומ' שהשת' קדם עם לתנור דאיכ' ממום האש היה כנרף וכעשה אפס לא תליכ' סמ' חי ככל ודרך שרבי' לטעו' הפירו' בקרקע להטמא עם לבי' נמ' למטה מנחשתו: שכ היו עד שלא בא התנור קודם שהושיבוהו עם ולא ראה אויר התנור: באפר מקלה באכר שנעשה עממת שריפת האש והיו למעלה בחלל התנור ומשום דאשכחן עבר דאקרי אפר והכ' באפר של שריפה משתפי משום הכי תנא אפר מקלה לשון קלוי באש: ד

וככל לאויר התנור טמ' דמשקין טמאין מוטמאין כלי ואעפ' שהמשקין כלי' עמו' כספונ' כפלוט' דמו לבי שכתב עשוי להככים ולהוציא בו: וכן חתיכה של לפת ושל גמי הוו כספונ' לפי שנבנו כדוקי' בו את היין והיו גס הוא עשוי להככים ולהוציא כספונ' ואין הלכה כר'ס: ה חרסים שנשתמש בהן משקין טמאין כגון עביט של מימי גרלים של זב ושל זבה שנשבר וחרסין כלי' עמוי רגליהם ומיורי כנון שהדיוחוס במים שלש פעמים שלא כסארי בהן משקה טמא דאי לא הדיהוס כטמא התנור מחמת המשקין בדנוקין בדפכותיו כאלו הן כעין: ס סוף משקה לבנת כלומר דרך משקה לבנת על ידי לבן החרסים וכיון שהיו אלו החרסים בתנור כשע

כלים פרק ט

הספקו יבא והמסקין מהן וטמא התכור מאוירו: ו גפת פאלת של זיתים לאחר שהזניחו משכן: הדמם
עך יב דמ: ישנה לאחר יב חדש דכפתמא יבא כל המשקה שבה: והלכו עליוהן טמאים בני אדם וטמאי
עמהים שלא כטמא דרדיפתן כיון שלא כקרא עליהם שם טומאה בעולם: כוש פלך שהאשה טווה בו יש
בדול עקום בראשו ושמו כגורא ופעמי' כשקע הכדור בתוך העץ וכלו מכוסה בעץ: מלמד עקל ארז וכלא

כעין מממד דק ומרדכי' בנהפל'
לתלמי' לכך הוא קרוי מלמ' הכקר
ומהמסור שבראשו קרוי דרבן כמו
דכרי חמיוס כדרבכות: ולבוכה
שכלעה את הטבעת שגבל הטבע'
בטיט הלבוכה וכתרפה עמה כ
בכבשן: ככבשו לאהל המת כשהן
בלועים וטמאים בתוך הכוש או
בתוך המלמד או בתוך הלבוכה
כטמא שאין מניח באהל המת וכן
שיר כלי חרס אלא כלי שיש לו תוך
והוא לא דמי אלא לטעם כשעודה
הכרדן כסוי: הדיטן חוב אטעם
שלא נגע בהן לא שהבריטין כטמא
שהזב טמא בהיטם אפי המוקף
צמיד פתיל מיטמ' בהיטם כש הוי
בגע בהן ככר של תרומה כשהן
בלועין טהור הככר ואלעם שהוא
של תרומה ושני פוסל בו ואפילו
הכדור הבלוע הוא אב הטמא' לא

אמרינן כשעה העץ המכסה אותו ראשון או שני והיה הככר שלישי וכפסל אב מטמאים את התכור ואף על
פי שהן בלועין לפי שהתכור מיטמא מאוירו ואפילו לא נגעה הטומא' בו וטומא' בלועה מטמאיתו כדפרישנא
בפרקין דלעיל: ו קרויא כעין עריכה קטנה שהתקנתו משתמש בה והיא טמאה ואיכה מוקבלת
טומא': שהיא כתוכה על פי התבואה וממדת כטיט כדי להקיף בכפיד פתיל ולא יטמ' התכור כאהל המת:
בסדק מן תכור למדה הינו שסדק המירוח: מלא פי מרדע שלא ככנס המרדע הוא מלמד הכקר ויש
בהקפו טמא ועבוי שליט טמא שכל שיש בעבוי טמא יש בהקפו טמא טמאים ושיעור הסדק כשנסדק
המירוח לרב' מלא פי המרדע בטהו ואף על פי שאין הנקב גדול שיכ' פי מרדע במלואו הואיל וזהו הסדק
מלא פי המרדע אין בלא' צמיד פתיל ולרבי יהודה לשלם הוי צמיד פתיל עד שיהיה הסדק גדול שיכנס בו
פי המרדע: כסדקה מרדה עמה לרבנן קיל מכנסדק המירוח ולרבי יהודה קיל כשנסדק המירוח
מנסדקה מרדה עמה ואין הלכה כרבי יהודה: ח שנקב משיכו עין של תכור הוא הנקב שעושים בו
כדי שיבא ממנו העשן: ומרחו עכו כטיט וסתמוהו ויכנס אחר כך במקו המירוח: ככנס ויבא דולק שהנקב
דקב והכוש ככנס ויבא בריוח: מיקב מכדו של עין: וכן היה אומר במגופת החנית וכן היה רבי שמעון אומר
ככל הכי דריים מן האמצע ככנס ומן הכד אינו ככנס ואין הלכה כרבי שמעון: מלא מיכה כטיה של שיטין
על אר שני של קנה של שיטין שהשני דק מן הראשון ועבה יותר מן השליש שהקנה עב מלמט' ומתקדק
ועלה: שיטין ויכא' בלעו: לשאר משקין כגון שמן דבש וחלב: אפילו כל שהן טמאים אפילו נקב כלו שהן
אין מנילין כממיר פתיל וטמאים: שלא כעשוי בידי אדם שלא נקבו במתכוין אלא מזליהן: נקבו העשוי
לאוכל' שיעורו כויתים השתא מיירי בשכפחת הכלי עמ' מליקב וכל הכך שיעוים דלעיל כשכפחתה התיים
שכפחתו: שיעורו כויתים אם כפחתה מוטא' ויתבעי מירוח וכפחתו מכאן לא בעי מירוח ובגמרא במסכת

כלים פרק י

קד

הסבת מוכות דכלי גדול שנקב בעונות רמון וכלי קטן שנפחת כדורו אין מיוחדות ומתמה מועילין וכו' ושוב אינו מניל כנמיר פתיל כיון דכעל מתורת כלי ואם מרחוק כעשה באוכלים שגבול כמיט שאין הטיט מנילן: שיעורו כמשקין בכוכם משקה: העשוי לכך ולכך למשקין ולאכולין: מטיילין אותו לחומרנו ואם כיוצא בכוכם משקה אינו מניל כנמיר פתיל עד שימרח:

אלו

כלים כלי נללים של צפויים נקר: כלי אכנים וכלי אדמה דכל הכי אין להם טומאה לא מדברי תור ולא מדברי סופרי ולכך מנילי כנמיר פתיל ואף על גב דכל כלי פתוח בכלי חרס משתני קרא בכלי ש טטומא קודמת לפתחו דהכי כלי חרס שטומא מאוירו מכל מקום שאר כלים כמו מרכיבן שמזילים מדכתיב וכל: ועצמות הדג אם עשה כלים מעצמות דברות שבים מזילים לפי שאין מקבלים טומא כדנתן לקמן בפרק י' כל שבים טהור וכל כלים מעצמות העוף טהורים דכתיב וכל מעשה עוים פרט לעופות: כלי עץ הטהורים כגון כלים גדולים הנאים במדק שמחזיקים ארבעים האהכלם שהן כוריים כיצד דלא מקבלי טומאם דכענין דומי דשק שמלטל מלא

משקן אמילו כל שהוא טמאים במה דברים אמורים בזמן שלא נעשו בידי אדם אבל אם נעשו בידי אדם אמילו כל שהוא טמאים בגבוקו העשוי לאוכלי שערין כותים העשוי למשקי שערין כמשקי העשוי לכך ולכך מטייל אותו לחומרנו בצמיד פתיל ובכוכ משק' אלו כלים מצילין בצמיד פתיל כלי גללים כלי אבנים כלי אדמה כלי הרש וכלי נתר עצמו' תרג

פרק י

ועורו עצמות חיה שבים ועורם וכלי עץ הטהורים מצילים בין מפייה בין מצדיחהו בין וושבין על שוליהו בין מוטין על צדיחהו בין בפיום על פיהו מצילים כל שתחתיהו ער התחת ר' אליעזר מטמא על הכל מצילין חוץ מכלי הרש שאינו מציל אלא על האוכלי ועל המשקין ועל כלי חרש' ב במה מקיפים בסוד ובגבסם נזפת ובשעו' בטיט ובעוא' בחומר ובחרסית ובכל דבר המתחרח אין מקיפין לא בהעץ ולא בעופרת מפני שהוא פתיל ואינו צמיד אין מקיפין לא בדבילה שמינה לא בבצק שנילוש במי פירו' שלא יבואנו לידו פכול ואם הקיף הציל' ג סגופת החבירת המחולחלת ואינה נשפסרת רבי יהודה אומר מצלת וחכמים אומרים אינה מצלת חיה בית אצבע שלרה שוקע בתוכה השרץ בתוכה החבית טמאה השרץ בחבירת אוכלין שבתוכה טמאים' ד הדבור

ריקן וכיון שהן גדולים כל כך אין מטלטלים מלאים ומזילים כנמיר פתיל: מפייהו כנמיר פתיל כפייהו מנדיהן אם כיוצא כנדיהן והקטן כנמיר פתיל: רבי אליעזר טמא קסבר כפוי אינו מניל ואפי' עידוהו למטה בקרקע שאמד כמיר פתיל עליו ולא כמיר פתיל על גבו ואין הלכה כרבי אליעזר: על הכל מזילים כל הכי בלי דתמן במתביתו ומזילין על כל מה שבתוכו בין היו בתוכו כלי שטף בין כלי חרס בין נגדים בין אוכלים ומשקים חוץ מעלי חרס שאין מזילים אלא על אוכלים ומשקים וכלי חרס שכתבן דברים שאין להם טהרה במקוה ולא על כלי מתבית ונגדים שיש להם טהרה במקוה ופעמי' פרישנא כפרקין דלעיל ומסכה זו לאחד חזרה שחזר בית הלל להורות כדברי גית שמאי: ב במה מקיפין במה שותמים פי הכלי או המדקם הכסוי על פי הכלי ויחשב כמיר פתיל: ג פטים מין סוד הוא ויותר לכן מסוד וכשקף בכבשן כמו המיד: חרסית כתישת חרסית ולשים אותה במים: גנץ הוא כדיל את הנדיל מתרגמינן ויתאכבא ומתרגם ירושלמי בעצא: שהוא פתיל ואינו כמיר כלומר כסוי הוא אבל אינו מחבר ומדויק ופה על פי הכלי: לא בדבילה שמינה ולא בכבשן שלוש במי פירות ואף על גב דמנילי שהרי לא הושרו לקבל טומא' אף על פי כן לכתחלה אין מקיפין בהן גורה שמא יוכשרו שפילו עליהן משקין המכשירים ואין דבר טמא מניל: ואם הקיף ולא בא פליהן מים או אחד מן המשקין המכשירין הנילו: ג המתחלחלת מתעכבת ומתכדכדת לשו' ותתחלחל המלכה: רבי יהודה אומר מצלת דחשיב לה כמיר פתיל הואיל ואינה יונאה: וחכמים אומרים אינה מצלת דכיון דמתחלחלה לאו כמיר פתיל הוא והלכה כחכמים: חיה בית אצבע של מנושה משוקע וככסם לתוך הסכית חשיב השרץ שבתוכה כלו הוא כתרף החבית ובית אצבע הוא המקום מן המנושה שאדם מכים אצבעו לתוכו: אוכלי שבתוכה שנתך בית אצבע השוקע וככסם לתוך החבית: טמא' דמנופת החי' כחבית דמאי

כלים פרק י

ד הכדור פלומה בלמז: והפקעת של גמי גמי לה ערוך שמדרכים אותו זה עם זה וצוים אותו עגל
 במין פקעיות של שתי גלמורה בלמז: עד שימרח מלמטה של כדור או של פקעת ולמעלה כדי שיהיה כלו
 מוצק שהוא חלוט: וכן מטלית של בגד לכל הכי חלולים נכהו וכלהו אין מעילין לא כשאין בהם שיטור לקבל
 טומאה: וקשרה במשיחה בחוט דק כדרך שעושים כשמכסים פי הכוד כנגד או בכיור שקושרים אותו ומוסק

ד הכדור והפקעת של גמי שנתנן על פי החבית אם מירח
 מן הצדדין לא הציל עד שימרח מלמעלן ומלמטן וכן במטלת של
 בגד היתרה של גיור או של עור קשורה במשיחה אם מירח מן
 הצדדין הציל ה חבית שנתקלפה והזפת שלה עומדת וכן
 קבותים של מוריים שגפתן עם השפה רבי יהודה אומר אינם
 כצילוק וחכמים אומרי מצילין ו חבית שניקבה וכתבוח
 שמרים הצילוח פקקה בזמורה עד שימרח מן הצדדים היו ב עד
 שימרח מן הצדדין וכן זמורה לחברתה נטר שהוא נתון ערלי פי
 התגורר אם מירח מן הצדדין הציל חיו שנים עד שימרח מן הצדדין
 וכן נטר לחברו עשאן בסינין או בשונמין אינו צריך למרח מן
 האמצע ה תגור ישן בתוך החדש וסרירה על
 פי הישן כשרה הישן וסרירה גופלת הכל שכתב ואם לאו
 הכל שחור מדרש בתוך הישן וסרירה על פי הישן אם אין בין
 חרש לסרירה פוחח טפח כל שבחדש שחור ה

על הקשורה בעי כמו מריחה מן
 הכדדין: ה חנית שנקלפה
 חנית ופזתה מפככים וכויל חרם
 ממנה מלאון והזפת עמוד כנגדו
 מפככים: קבותים קנקים של
 חרם שמכסין בהן מוריים כקראו
 קבותים: שגפסן שכתב אותו
 כמין סיד שקורים גפסים לתנן
 לעגל שמקטין בו: עם השפה
 למטה משפת הכלי שכתב הכבוד
 פתיל מפככים והשפה מנולה
 מבחון: רבי יהודה אומר אין
 מצילין דקסנד צמיד פתיל עגלו
 ככונ ולא צמיד פתיל מתוכו ואין
 טלכה כרבי יהודה: ו

פסממה שמרים הנילה המלא
 כזכמים דוש צמיד פתיל מפככי:
 עד שימרח כניב לזמורה מן

הכדדין אכל על הזמורה עמנה לא בעי מירוח: כטר פשוטי כלי עץ הוא: במוכים שנתן בין כטר לכטר
 קלפות דקות של סנה או בשנמים קליפי עץ של שגמון ואותן קליפין נתן בין כטר לכטר כדי לחברן:
 תכור ישן שהוסק כדי לאפותו כופענים שזו היא גמר מלאכתו להיות חשוב כלי לקבל טומאה:
 חדש שלא הוסק ואינו מקבל טומאה: וסרירא על פי הישן ואינה ממוצעת בכיור ואין כאן צמיד פתיל:
 ביתל הישן וסרירא כופלת שאינה כמזכת על פי החדש הכל טמא שהישן שעליו הסרירא חשוב כלי ואינו
 מציל אלא כצמיד פתיל והדי אין כאן צמיד פתיל והחדש שאינו כלי היה חונך בפני הטומאה משום אהל אם
 הייתה הסרירא כמזכת עליו לכל המציל משו אהל אינו צריך לצמיד פתיל אכל בזמן שאין הסרירא כמזכת
 עליו אין כאן אהל הילכך הכל טמא: אם אין בין חדש לסרירא פומח טפח אם אין גובה טפח בין הכסוי
 שעל הישן לפה של התגור חדש כחשב הכסוי שעל הישן כאלו הוא בני החדש וכעשה החדש אהל וחוסן
 בפני הטומאה וכל מה שתחתיו וטמא: ה לפסין כמו אלפסין מחבות גדולות של ברזל שמכשלים בהן:
 ושפתותיהן שוות שאין שפת אחת מהן גבוהה מחברתה העלוכה היא הפסימיות שהפסימיות תחתיה: היא
 טמאה אם השרץ בעלוכה אוכלת שבתחתונה טהורות דרממח אחר כל אשר יפול אל תוכו ולא אל ערך
 תוכו והשרץ שבעלוכה ערך תוכו דמתחתה הוא ואם השרץ בתחתונה לא נטמאו האוכלי שבעלוכה דרממח
 אחר כל אשר בתוכו וטמא ולא שבתוך תוכו: היו בכוכם משקה כלומר קבותים בכוכם משקה דהיינו כדי
 טהרתן דאלפסין עשוין למשקין ולאוכלין ומטילין אותן לחתרו בכוכם משקה: השרץ בעלוכה דהיינו
 הפסימיות כלן טמאות דרואין את השרץ כאלו הוא בכל אחת כיון דקצובות בכוכם משקה: בתחתונה דהיא
 החנוכה היא טמאה וכלן טהורות דאין טמאה ככנסת דרך שוליו ומיתה אם היו אוכלים ומשקין בפסימיות
 בטמא כיון דלא מירח החקב כדמוכה לעל בפרק שמיכי היינו טעמא משום דקבב בכדי טהרתי כחשב
 באיור של חיכוכה ואוכלים ומשקין מיטמין מאיור כלי חרם ואין אדם וכלים מיטמין מאיור כלי חרם: השרץ
 בעלוכה השתא מיורי בלפסין שלימות: היא והתחתונה טמאה דכמוכה בתוכה דמי כיון דעודפת אכל

כלים פרק יא

קה

האמצעית טהורה דאין כלי מיטמא באויר כלי חרס : כל שיש בו משקה טופח טמא כעמ' משקה טופח שכתוב הכלי האמצעי מאויר כלי חרס וחזר המשקה וטמא את הכלים דרכבן גזרו על משקה שיטמא כלי גזר' משום משקה זב נזכה והוא הדין דהוה מבי לאשמועינן הדוש זה של משקה טופח בדיושא כשהשרץ בעליונה והתחתונה עודפת ויש משקה טופח באמצע :

כלי

מתכו' פשוטיון
 טמאים דלא א
 ארנקוש לשק : חזרו לטומאתן
 היסכה חכמים גזרו על כלי מתכו'
 שהתיכן ועשה מהן כלים חדשים
 שיחזרו לטומאתן היסכה גזרה
 ששא' ויאמרו שכירתן של כלים מ
 מטהרתן ועבילתן מטהרתן מה
 שכירתן איכה טעמו' הערב שמש
 שהרי משתמש' בהן באותו היום
 כשטמאו ושבדן וחזרו וצפאן חדש'
 אף עבילתן איכה טעמה הערב
 שמש ואתי למעבד תרמו' וקדשים
 בכלים שלא העריב שמשן : לא
 לכל טומאה אלא לטומאת כפש
 דבן שמעון כגמלי' סכר דטעמ'
 גזרו על כלי מתכות שיחזרו ל

היא טמאה וכלן טהורות היו בכונס משקה השרץ בעליונה כלן
 טמאות בהתחונה היא טמאה וכלן טהורות השרץ בעליונה
 והתחתונה עודפת היא והתחתונה טמאה בעליונה והתחתונה
 עודפת כל שיש בה משקה טופח טמאה »

פרק יא

כלי מתכות פשוטיון וסקבליהן טמאין גשברו
 שהרו חזר ועשה מהן כלי חזרו לטומאתן הישנה
 ר' שבנ' אומר לא לכל טומאה אלא לטומאת הנפש » ב כל
 כלי מתכות שיש לו שם בפני עצמו טמא חוץ מן הרלת ומן הנגר
 ומן המנעול וחפותה שתחת הציור והציור והקורה והצינור שנעשו
 לקרקע » ג העושה כלים מן העשת ומן החררה ומן הסובב
 של גלגל ומן הססין ומן הצפויין מכני כלים וסאונני כלים באוזני
 כלים מן השתלת ומן הגרורות שהורין רבי יוחנן בן נורי אומר
 אף מן הקצוצת משברי כלים מן הגרושים ומן הסמכרות שידוע
 שנעשו בכלים טמאין מן הסמכרות בית שמאי בטמאין וביד
 הלל

לטומאתן ישנה איכה אלא גזרה שאל תשתכח תורת מי חטאת מן הכלים שאין לך ארס מעתה שבעת ימים
 אלא שכתב מיד וחזר ובעשה אותן חדשים הילכך לא גזרו אלא לטומאת מת כלבד שכדיכים הזאה שלישי
 נשבעו ואין הלכה כרובן שמעון בן גמליאל : ב שיש לגשם בפני עצמו שהיא ידוע וכבר מיוחד בשמו :
 טמא בן יש לכות קבול בין און לכות קבול : הנגר יתד של ברזל שנעזר ראשו אחד בקרקע וראשו השני
 אחורי הדלת אי כמו כמין עמוד שסוגר ומכריח הדלת מן הקנה אל הקנה : מכנול כל דבר שזעלי' וסוגרים
 בו הדלת כקרא מנעול ודוגמתו במקרא כשיר השירים על כפות המנעול : פותה כמין כוס קטן של ברזל
 קובעם בארץ וכיר הדלת סובב עליו כזי שהיא נוה להפתח ולהסגור ודוגמתו במקרא והשמות לדלתות
 הבית הפנימית : והנכור קנאלי בלעז : שנעשו לקרקע להשמיש בקרקע וכל המחומר לקרקע הרי הוא
 כקרקע ואינו מקבל טומאה : ג העשת מתכה של ברזל כשמוטאים אותו מן המכה : חדרה לאהר
 שמתוכים הנדול עושים ממנו עגול כמין פונה : סובב של גלגל גלגל העגלה של עץ עושים סביבו טפ של
 ברזל שלא יסגר נדרשים ובסלעים : טטין וירקבו את פתחו הזהב מתרגמיין ורדיוות טטין דהנבא : כז
 כלים כסיים כלים לשון ואת ככו דמתרגמיין וית כסיים : הוגני כלים כמין ענק סביבות עבת הכלים :
 אזני כלים כתייר שאומרים בו הכלי : השחלות מה ששתייר מן הכלי להרהר שביציה לשון כמשל בירא
 מחלכא כל מן המים משיתיהו מתרגמיין ארי טן מיא שחלעיה : גרוד' שגבר מן הכלי בשעת עשייתו לשון
 להתגרד בו האמה באיוב : עהירים דלא תישיבן בכל הכני שמש מכל' טיזא בלא ובשחר ועשה מהן כלים
 חזרו לטומאתן ישנה דכל הכי לא כראו לקבל טומאה מעולם משום דגמלי' כלי וכתבות ככהו ונולמו כלי
 מתכות און מקבלין טומאה והכי תביח בתוספתא גולמי כלי מתכות טהורים ואלו הק גולמי כלי מתכות כל
 שעתיד לשוף לשבץ לגדר ולהקיים בקורבם מחומר אונן או און טהור : אף מן הקצוצות אם קצן כלי לחיכות
 כלים הכעשים מאותן חתיכות לא חזרו לטומאתן ישנה ואין הלכה כרבי יוחנן בן כוסי : גרומות כלים
 שכשתכרו מפני תשמישן ובעשה מהן חתיכות קטנות אחדו בלותן בקדאים גרומות והן קטני משברי כלים :
 ומן המסמרות שידוע שנעשו מכלים אף על גב דלא ידעין את מכלים טהורים באואו מן הטמאין טמאים

כלים פרק יא

מכלי הכעש' מהם דחייש' טמא מכלי עמאל' כאלו וחזרו לטומאתן הישכה: מן המטמרות סתם דלא ידעין
אם כעשו מכלים או מהעשת: גם מטמא' לגורו הכי אטו הכי: ובה מטמאין דלא גורו: ד ברזל טמא
שנא משברי כלי: שכללו שטרפן וס בזה והתיכן ועשה מסכהם כלי: ברזל טהור שניא מן העשת ומן שמדס.
וכ': אם רוב מן הטמא טמא לחזור לטומאתו הישכה: החלמא זייט הדבק כלובן כנס: מן הגלגלס
שעבר הטוט עם גלגלי הכקר

החל מטמאין ד ברזל טמא שכללו עם ברזל טהור אבן
רוב מן הטמא טמא ואם רוב מן הטהור טהור מחצה לחצה טמא
וכן מן החלמא ומן הגלגלס קלוסטרט טבאה ומצופה שחורב
חפין והפורגה טמאין והקלוסטרט רבי יהושע אום שומטה ספתת
זה ותולה בחברו בשבת רבי שרפון אוסר הרי חיי לו ככל הכלים
ומשלטת בחצר ח עקרב של פרומבא טמא ולחיים
טהורים רבי אליעזר כטמא בלחיים וחכמים אומרין אין טבא אלא
עקרב וכשעת חבורן הכל טמא ו פיקה של סתבת רבי
עקיבא מטמא וחכמים מטהרין ומצופה שחורה הכוש והאיכב
וחקרא וסיספוגיה וחליה שרל סתבת טמאין ומצופין שחורין
סיספוגיה אמיש בה בית קבול כנפים בין כך ובין כך טמא *
קרן עגולה טמא ומשוטה שאורת אם חיתה בצופת שלה שרל
סתבת טמא חקו שלה רבי שרפון מטמא וחכמים מטהרין
וכשעת חבורן הכל טמא כיוצא בו קני כנורה שחורין חפרין
החבסים

כפותחת והפין בכבס בתוך הערוכא: שומטה מפתח זה ותולה בחבירו על ידו גידה בלכד דלטול מן העד
הוא אכל לטול גמור לא ור' טרפון שרי אפילו לטול גמור כי ארקה ושם איתא תנא לאשמועינן סבא
דקלוסטרט טמא דתכן דבישא לאו דברי הכל היא אלא עלנתא דר' יהושע ור' טרפון דלד' יהושע טהורה
דבי היכי דלא משוי לה מאכ לעבין שבת הכי כמו לא משוי לה מאכ לעבין טומאה: ה עקרב של פרי מביא
מתג וסן ופרומבא אחד הן והברזל הנכנס בעי' טהמה כקרא עקרב ולחיים מחזורים לעקרב כמין שני
סמין מנוידיים אחד מאין ואחד מאין על לחיי טהמה עשוין לבוי והן טהורין כשהן כפי עגמן דתבשיט
כשהם כנהו וטבשיטי טהמה וכלים אין מקבלי טומאה: ו פיקה כמין כדור קטן קצוב צאמנע שמימות
כנפים בראש הפלך שטוות בו כדי שיכבד: ר' עקיבא מטמא דכלי מתכות שיש לו שם כפי עגמו הוא וטמא
כדתינן גריש פורקין וחכמי מטהרין דאין לו שם כפי עגמו אלא שם לבוי פיקא של כוש יאז פיקה של אונת
דבר שהיא משוטת לו והלכה כחכמים ומצופה אם היא של עץ ומצופה בסתבת טמא טהורה דבתר עקרה
אזלינן ולא בתר הכפי שהוא של סתבת טמא כוש פלך שהכסים טוות: והמקל של סתבת טמא הואיל
אדם רודה בו את הטהמה ככלי עשוי לתשמיש אדם הוא חסוב: סמפוביא מין כלי זמר הוא כדכתיב
כדניאל בסתרתין ומפוביא: וחליה אף הוא מין של כלי זמר וחליה הוא וקילו כשמע עד למרחוק:
ומצופין טהורים אם הוא של עץ ומצופה כהשת טמא טהור הוא דבתר עקר הכלי אזלינן שהוא של עץ
ולא חשבי יש לו בית קבול אף על פי שהוא חלול כיון שצוב עשוי לבית קבול: אם יש לה בית קבול
כנפים כלים דקים קטנים כדמתיב כתיבים בתוך השמפוביא שמייעים להשמעת קול הכגון ויאט עגמ
בתוכה מקום לבית קבול של כנפים הללו חשיב בית קבול וכין כך בין שהיא מצופה בין שאינה מצופה
טמאה: ו קרן עגולה וקרן פשוטה חזונרת מקרי טהמות עשויות פדקים פרקים מאובריס
אלא שאחת מהן גזרתה עגולה והאחרת פשוטה וסבור ספרקים של עגולה קשים ונדיבו אומן ויתר מהבזר
הפרקים של פשוטה ומפיה זה אמרו השחור קרן עגולה כשבת חייב חטא' מה שאין כן בפשוטה: קרן עגולה
טמאה יש לה בית קבול וקרן פשוטה טהורה שאין לה בית קבול וקרנים דין כלי עגם יש להן שפשוטיהן
טהורים כפשוטי כלי עץ: מצופות מקום הנחת הפה והוא הקדר שנה מלאין עומדים כפופים: טמאס

ביום פרק יב

ק

דמתיק לה ככלי מתכות ואפ"כ שהיא פשוטה מקבלת טומאה: הקו שלה הנה הנה שנה אם היה של
מתכת דבי שריון מטמא ומתמים מההדים והלכה כחכמים: קמי ממרה טהורים שאין להם שם כפני עצמן
אפ"כ לעי' ביום פרקין כל כלי מתכות שיש לו שם כפני עצמו טמא: הפרח מקום מושב הכר שבראש המכרס
פרח טמא: נסים רגלי המכרה שהיא יושבת עליהן: ה קשרה כובע נחשת שמותבים אכשי המלחמ' על
ראסן: ולחיים טמין של כרול

שנותכים על לחיהן: ואם יש בהן
בית קבול מים שמועין כהן מים
במלמטה: יודון רומח קטן שביד
השרים והמלכים: כיוקן כמו קיוקן
לשון ומשקל קיבו והוא הנחל
שבת הרומח: מגפיים כמו שקיים
של כרול שזכאי אכשי המלמטה:
תכשטו כשם אפ"כ שאין עשויין
למלאכה אלא לבני מריבין לבני
מקל דכתוב וכל אשר לא יבא כאש
תעבדו במים: עיר של זהב כיוון
עטרה כותנות הכש' בראשן עשויה
כגורת ירושלם: קטליות חוטם
של זהב שמותנות סביב הנזר
ומפני שהאשה סוככת ענמה
כהן כדי שתראה בעלת כשר
לכך כקראים קטליות: ונחום
יש מהן כומי האף ויש מהן כומי
האוזן: כחוט של פשתן שהיו
החליות קבוצות ומלאו מהן ה
חוט: חליות טמאות דכל
חדא באכפי כפשא חשיבא כלי

וחבטים שמאין ובשעת חבורן הכל טמא. ה קסדא טמאה
ולחיים שחורין אם יש בהן בית קיבול מים שטמא כל כלי המלחמה
שטמאם חדידן חניקין וחכנפין וחשירי' טמאין כל תבשירי'
בשים טמאים עיר של זהב קטליות גומים ושבעות בין שיש לר
דמות בין שאין לה חותם וגומי האף קטלה שחוליות שלח שר
המכות בחוט של פשתן או של צמר נפסק החוט החוליות טמא
שכל אחת ואחת כלי בפני עצמו והוא של מתכות החוליות טר
מבנים טובות ומרגליות ושל זכוכית נשתצרו החוליות החוט
בפני עצמו קיים טמא שירי קטלה בכלא צואר קטנה רבי איעור
חומר אמילו טבעה אחת טמאה שכן תולין בצואר * ט
בזם שהוא עשוי כקיריה מלמטן וכעדרשה מלמעלן ונפרק בקררה
טמא משום כלי בית קיבול וכעדרשה טמא בפני עצמו צינורא
טהורה העשוי כמין אשכול ונפרק טהור *

פרק יב

שבעת אדם טמאה שבעת בחמה וחבלים ושאר
כל השבעות טהורות קורות החצים טמאה ושל
מסירין טהורות הקולד טמא שלשלת שיש בה בית געלה טמאה
העשויה לכפתה טהורה שלשלת שר' טהורה טמאה
שר' בעלי בתים טהורה אמר רבי יוס' אימתי בזמן טהור
בסתח אחר אבל אם היו שנים או שקשר תלוזן בראשה טמאה +
ב קנה

וענפה: של אכנים שהיו מרגליות ואכנים קבוצות ומלאו מהן החוט: טמא החוט הואיל ושל מתכת
הוא: כמלא כואר קטנה כמלא כואר של בת קטנה: ט קבדה חוט רחב מלמטה ויש
לו בית קבול: וכעדרשה מלמעלה על ראש החוט מלמעלה לו גרעין או זהב או של כסף גשור כעדרשה:
נפרק העדרשה מן הקדרה: הקדרה טמאה שהרי יש לה בית קבול ולא חשיב טמא שהיא מתבשירי: כמים
שהרי אינה ראיה לתבשירי דמות שחיי: והעדרשה טמאה שיש לה שם כפני עצמה: נזכרה
ראש החוט הככבב כקב החזן או כקב האף ולפי שהיא עשוי כמולג קרוי כמולג תרגום מולגותת
במלכותיה: טמאה שאין לה שם כפני עצמה: העשוי כמין אשכול חס העשוי ארבע או חמש
מרגליות על גבי זה כמין אשכול: וכפרק עשר שאין לבל רגלי עגורל שם כפני עצמו והוא אינו
דאורייתא משנפרק:

טבעה

אדם כגון טבעת של אבן או של כסף או של זהב כו מתכוין ולקשור בה
בין כתפיו טהורה והיו טבעת כלים וטמא משום דלא רבי קרא לטומאה אלא
מבשירי אדם ולא תבשירי בהמה וכלים: קורת החגים אית דמפרשי אפסה שהחגים מוכחים בה
אית דמפרשי המטה לחן: ושל חסירין עושים כעין פניהם בקורה להכניס בה רגל אדם ואין
יכול לנאת על שפון עקרא קורהו טד וישם כסד רגלי וקורת של חגים ושל חסירין האמורין כאן דמתכת

כלים פרק יב

כנהו ולא של עץ: קולר שנתנו ב' צואר האמירים תרגום ויתארו כסוד בקולרין ומשם קולר עשוי שיטא
עמו בכל מקום שהולך חשוב כלי מעשה טפי מקורת האמירים שאינו זה בה ממקומו ה לכך קולר טמא:
מיש בה בית נעלה עשים לשלשלת בית נעלה וסוגרים במפתח וחיבא כלי: ולכפתה שלשלת שוכפתים
בהן הקוף וגורו הכלבים הקטנים ולבני הן עשויון והיו תבשיט דכהמה ולא מטמאי: ביטונות סומרי גדול
שמוכרים נמדה גסה ויש להן

ב קנה סאונים של סרוקות משמא פני אונקליות ושל בעלי
בתים אם יש בו אונקליות טמא אונקליון של בחפין שהורה ושר
רוכלים שמאחר יהורה אום של רוכלים שלפניו טמאה ושל אחריו
שהורה אונקלי רגש שמאה ושל בקלישים שהורה של שורח
שמאה ושל אקון שהורה של שלחן שמאה של מנורת העץ שהור
זה הכלל בל המרובר לשמא טמא והסחבור לשורר שהור וכל
אחת אחת בפני עצמן שהורוק. ג כסוי שני של סחבת של
בעלי בתים רבן גמלאי למשם והכמים כשהרין ושל רופאים טמא
הרלת שבגדרל של בעלי בתים שהורה ושרל רופאים טמאה
חיותוכין שמאים והפרכין שחורין עקרב בית הבד שמאה ואונקלי
שבכותלים

שלשלת שקובעים בראשה אחד
המלמאה או תרסק וראשה השני
כותבי בטבעת שבלת אונקורה
וסוגרים עליה במפתח כדי שלא
תגכ המדה: ושל בעלי בתים
טהור דסתמ עשויה לבני ותכשיט
לכלי: מפתח אחד מקולות אחת
דשלשלת כחולית אחת לא עברי
אכשי ולא תשיבא כלי: או שקשר
סלון בראשה כדמות חלון שהוא
דן שנים שמדמה בזכע התכלת
קשר לה בראשה עשויה מברזל והו

טמאה טמא: ד קנה מלוכה של סרוקות מוקדי צמר ופשת' ומוכרין אותם כמכין לטראות כשהרין לסקול
שלשים מקל און של עץ נעלו בראשו כעין טבעת מלמעלה ואונקיות של ברזל תלדין מלמטה שלשלת
עשוים כעין וויין וראשיים כפופים מלמעלה ויש לאותו מקל טבעת אחת שמהלכת על פני כל המקל ואינה
יכולה לנא ממנו ומוכין עשה של ברזל או של כחושק עב וכבד תלוי באותה טבעת וכזא לסקול שק על כמר
או של מטה תחב את האונקלי בשק ואחוזו בטבעת שכנדרו מלמעלה ומעלה באייר והטבעת שבו העשת
של ברזל תלוי ממחיקה מוטבעת שאינה בה ומכדת על הקנה עד שיבא ביושר שלא יכריע לשום דר ויתר
ולפי הרחקת הטבעת שבו העשת של ברזל יודע חשבון העסקל שיש סימנים במקל עד כאן לטרא אחת של
כאן עשה עד כאן מאה וזה קראו פלם בלשון מקרא בדכתיב וסקל בפלם הרים כלם ומאוכי מספת לה'
ושל בעלי בתים און דגלים לתתו אונקליות שהן אותן הווין שנתחבים בשק להעלותו אלף בלא אונקליות
קושרי בחבל ותלוי בקנה: אונקליות ג' אונקיות: אונקלי של כתפים עץ ארוך כעין מוט שהכתף
מכין על כתפו ותולה בו שני שקים אחד מלפניו ואחד מאחוריו כשני אונקליות של ברזל התמוכות במוט
על שני קנותיו: של רוכלים מוכרי בשמים ותמרוקי כשים: טמאה מפני שיש לה בית קבול: שלפכת
טמאה לפי שהיא משתמש בה: ושל אחריו טהורה שאינו משתמש בה חלף לשמירה שלא יוכל המסאח
שאחריו ואין הלכה כדכיהודה: דרגש מטה קטנה של עור ותלוי רצועות בשפת העור סביב ויש
אונקליות של ברזל כדמות המטה וכשדומים לכמותה עונבין הרצועות באותן אונקליות: קבלותיון שם
עמודים שמוצריין באמצע דופני המטה אחד מראשיה ואחד במרגליה ומפוצלן בראשיהן ומתנין
קנה מיה לזה וסורסן עליו סדין ופעמים שאין העמודים מעולבים אלא כעין ב' וויין מימין בראשי הקבלותיון
והוא אונקלי: שידה תיבה קטנה: אקון תיבה שעושים הניידים לבד בה דגים: כל המחובר לסמל
אונקלי המחבר לכלי המקבל טמאה טמא: לטהור אקון מנורת העץ היא טהורה טהור: אחת אחת
פפני ענמן כל אונקלי שפורה מכליה טהורה לפי שאין לו סם בפני ענמו: ג טני הוא שלי למתכת
מחויק שלם אקון הוא מלשין ושמח בטרא וככלי בתי' משתמש בו כמחויק סם גרוטאות ושכרי כלי המתכת
: דן טמא דסדר כמין חשוב כלי האויל ויש לו בית קבול ומכוסים מטהרים דסכרי און כסוי חשך כלי
והלכה כחכמים: ושל רופאים טמא לדכרי הכל מפני שהרופאים מטיסין בו הממים: מגדל בית האונק של
עץ ארמיהו הלבו ובירי' למסכר: ושל רופאים טמאה מפני שנותן עליה את האספלטנית ונלה מה היא
שמשפחים: ויתכים מלמקסים שמוטל בהם הכלי שהתך בו את הכסף להריון לתוך כלי אחר: והפריכין
במקשתא

כלים פרק יב

קז

במקום מפרש לנו הן פרכין הקנוע' ככרים וכוונתי לא פייסמה לי : עקרב בית הכד ברזל עקום דומה לעקרב הקנוע בקורת בית הכד שדורכים בה הויטוס : אכקלי שבכתי' ויון של ברזל הקנוע' ככתי' לתלות בהם כלי : טהורה דאין תשמשין אלא עם הקרקע : ד מסמר הגרע אומל של אומן המקוין דם וכקדח גרע על עם שמגרע את הדרם ויש מפרשי' מסמר של כתי' שקנוע' להן מסמר בסדן כשמשקלן חתוכה של ברזל מן האש ודונה לחתוך ממנה מניחה

גל המסמר ומכה בקורכם ו
וגרעית : אכן השעית אכן שיט
בה קיים ודשונים עליוהם שמות
השעיות ומסמרי' תחובו' בה שהם
מכווני' את השעיות : מסמר הגרד'
מסמר ארוך שהאורג מכניס בקו'
דק ומחבר על הקפה את המטוה :
אכין של גרוסות העשין גריסין
של מל בריוסם שלקיש להן כמין
ארון של עץ : ר' ברוך טעמא איתו
אכין דמגרת כלי עליו : וחכמים
מטהרין דכלי מן העשוי' לכמת
הוא ומינו עשוי' לטלטל ול' כדוק
קבר פעמי' מטלטלין איתו לתקנו
ואין הלכה כר' ברוך : הוזה עגלה
שהארץ מונח עליה של מתכת
טמא שהרי היא עשויה לתשיש :
ה שהתקינו שעקס ראשו או
חדרו כדי פיהיה פוקח וכו' על כו' :

שבכותלים שחורה » ד מסמר חגרע שמא ושל אבן השעות
שחור רבי צדוק משמא מסמר חגרדי שמא וארון של גרוסות רבי
צדוק משמא וחכמים מטהרין חיתה עגלה של מתכת שמא :
ה מסמר שחתקינו לחיות קותח ואנעל בו שמא העשוי'
לשמירה שחור מסמר שחתקינו לחיות פהת בו את המכית רבי
עקיבא משמא וחכמים מטהרין עד שישרפנו מסמר של שלחי
מהור ורבי צדוק משמא שלשה דברים רבי צדוק : משמא וחכמים
מטהרין מסמר של שלחי וארון של גרוסות ומסמר של אבן
השעות רבי צדוק משמא וחכמים מטהרין : ו ארבעה דברים
רבן גמליאל משמא וחכמים מטהרין כמו שני של מתכת של בעלי
בתים ותלוי חסנדרות וגולמי כלי מתכות ושבילה שנחלקה לשנים
ומודים חכמים לרבן גמליאל בנבלה שנחלקה לשנים אחד גדול
ואח' קטן שתגדול טמא והקטן שחור » ז דיגר שנפסל והתקינו
לחלוטו כצואר קטנה שמא וכן סלע שנפסלה והתקינה לחיורה
שוקל בה שמא עד כמה תפול ויהא רשאי לקיימה עה שני'
דיברין פחות מכאן יקרץ » ח האוורו והקולטום והמטוטלת
והמשקולת

העשוי' לשמירה לסימן לראו' אם ככנס עם אדם אם לאו שאם לא ימצאנו כמו שהיוסו בדועה שאדם בא לשם :
עד שיכרפכו באם לנודק זה והלכה כחכמים : מסמר השלחי מסמר קנוע בעמוד שלכני השלחי להעמיד
בו תריסי החכות וכשמסלק התריסים נשאר עם המסמר ומטהרין רבן עמי' דתשישו עם הקרקע והלכה
כחכמים : ו תלוי המגדרות כתי' מרחצאות תולין מגדרות של מתכת והכנסים עם כל אחד לוקח
מגדרות ומתברר בה דגלי' וגופו : וגולמי כלי מתכות כלים שגדיך לשוף לגרד ולהקיש בקורכם או שחוסר
אונן או און איכם טעמים לדברי חכמי' עבר שמגרע מלאכתן : ועבולא שפחלקה לקשים טבלא של מרם שיט
בה לבזוזו ובעשית שתי מתכות שוות שאין אחת מהן גדולה מחברתה ככא פלני' רבן גמליאל וחכמי' והלכה
כחכמים : ז דיגר שנפסל שפסלתי מלכות או מדינה או שבחבר : והתקינו שקנוע' כדי שיתלמו בנזאר
בכו או בנזאר כתי' : סלע ארבעה דיגרים והתקינה להיות שוקל בה כסף או זהב דלול דבר הכדק כגון
כשר ויון הא תביא כפרק המובר את הספיכה שאין עשוי' משקלית של מתכת לשקול בה דבר הכדק : עד
שני דיגרים שהוא שקל אחד והוא חצי סלע : תפנת מכאן יקוצ' שלא ידמו בה בני אדם שיחשבו שהוא שקל
וכן אם הוא יותר משקל כמיוקוצ' שלא יטעגו ויקחוהו כסלע : ח האוורו כעין מספרים של מתכת
שמתקנים בו הקולטום : והקולטום של כמשת וברזל או של כסף : מטוטלת חתכת ברזל ועופרת שתלוי'
במכל שתופס הכבאי בידו לראות שלא יבזז הבותל עקום : והמשקלית ליתרא וזני' ליער' : הכידון כלי ברזל
שבו מחכים הזיתים כמעגר שעוצרים אותו בו : והכן והכנא האמה שמכרמלי' בה הספרי' והלוט שמתתיה
כך פי הערוך : גולמי כלי עץ שלא כשלמה מלאכתן כגון שחורים אונן או און או הכמים שלהן שהן יושבים
עליו או שגדיך להסליקן ולהשנותן בקראים גולמיים : חוז משל אשכנז גרסין והוא מין אר' ותאשור
ותמרנשין אשכנזים וגולמי' כלים שבעשו מעץ זה שהודין לשי שקלפתו עבה וקשה ואין חשבוין כלים עד

בלים פרק יג

שמואל קלפיתם ותנאמר מלאכתם ונידמתם האנוספתא חוץ משלפי דשע מפכי זכין מחוסריה שלוקף ופי רשע הוא עני גוסר ובלים הנעשים ממזבזין מלאכתם נגמרת אלא בשליקה שמכביסו אותן באש ומוציאין שלק ואז אין ידאי שמא יקדקו: גרופית של זית ענף של זית קדמיה זרופית כמזל תאלה דנקרא יחור ואם עשה כלי מן הגרופית גולם הוא ואינו מקבל טומאה: עד שילק שיכביסו אותן באש עד שיזיאו השלק שלהן ואין הלכה כר' יהודה:

וחמשקולת זהבה יחפון והבז' שטמאין וכל גולמי כלי עץ שטמאין הוץ משל אשכרוער ידעה אום אף גרופית של ית סהור עד שתשלק:

פרק יג

הסיף והסכי והענין סכין שיש לו ב פיות קרוי פנין: עגל יד מנל חלק עשוי לשכר עצמות ולחיתוך עכ"ל: מנל קביר מלא פנימיותו למים: השחור הם מספרים קטנים ש שגמלתינ בהם ויקדחים סהור לפי שהם משידין את השער דיעשרין ומשחרין חד הוא והכי אסרינן בפרס משילין פירו דתני משחרין לא משתבש ימי השחור יציר: והזוג של ספרי המספר גרולים מן השחור: שסלקו סהור של סליות ועמדקן אותן זה מזה וכן התער יש שאין בית יד שלו מחוכר ומפרקין אותם: הסמך ליד חוי למלאכ טפי אכל הסמך

לראש ירא שמא יתערך ידו ואין הלכה כר' יוסי: ומספרות שנחלקה הם מספרו של נשים וכשנחלקה אכתי כל חד חוי לחתוך: ואמרו מטהרין כיון שכתברה והלכה כחכמים: ב קוליגריפון כלי שבראשו האחד כמין שינים שתגחין בפתאוי בכשר ומוציאין אותו מן התביר ובראשו האחד גרופית כו גמלי ואשר מן התביר: ביטלה כפה הכד הרחב העשוי ככף שגורפין בו האפר טמאה מפכי הראש השני שיש בו פטיס ש שדחיין לתשמישן: מכחול ראשו אחד חד כעין זכרות לכחול בו את העין וראשו אחד רחב לבקת בו את האזן: מכתב ראשו אחד חד כמעט לכתוב בו על עקס של שעה וראשו אחד עכו חלק למחוק בו הכתב החקוק בשעה ולחליקה כדי שיהא ראוי לחוק ולכתוב בו: זומלסטרא ראשו אחד כף עשוי לקבל את הזומל מן הקדרה ולהעבירה וראשו האחד כמין מולג להעליות הכשר: וכן שן של מעדר בראשו אחד הפכים את הקרקע ובראשו אחד מחברו כלי המחרישה זה עט זה: שיעור כלן אס כוהל הראש האחד כריך שישאר בראש השני כדי שיעור בית אחוזה שיהיה ראוי לפשות מלאכתו: ג קרחור כלי עשוי כסין יור שחופרים בו את הקרקע וכדור של מחודד טפי לחתוך בו השרשי שלא יעכבו את המחריש: שיכטל רבו רוב הכדור או רוב הסומו: מקופו חור שמככים בו הקתא כמו קופא דמחטא: טהור דת לא חוי למלאכה כיון שאין יכול להכניס בו בית יד: קודרוס מחודד ומחתך עשוי גדדין הצד האחד רחב ומשתמשין בו הכנרים וקרני עשבו תרגום מחדשתי עשפיה והצד השני קצר וקרניו בתיקצו לפי שחלופתו גד בעלי בתים מבקשי עצים זבתלמודא בראכת בינה קורא לנד הרחב כקבות שלו ולנד הקצר זכרות שלו: ד מגרפה עשוי לרדוף את האפר מן הכירה ומן התביר וכשהוכרה כפה כשאר הכות יד שלה עשוי כעין קורבס של נפחי ואין הלכה כר' מאיר: גמיה היא מזור כלשון מקרא ה"גא כלם: אחת ממכתיס טהורה אס כוהל מכל בין ב שבים שן אחד אף יותר לגרד בה הילכך טהורה ללא חויא לתשמישתה: ואשמיר בה מן השיבי שלימי שיעור היסט במקום אחד טמאה העברה דבאיתו מלא היסט שהוא שלם סויא לגרר ושיעור מלא היסט כל מה שאפשר לאדם להרחיב בין אצבע לאמה: מעגד כלי גדול שהקדס ממנו בה הפסחים דולורא כלעו: אומל מעג

כלים מרובים

קח

קטן מעליו ואת העיניו מרוב חרבות נראים אומלון הרעיון המפסלת ברוח מחולל קבוע בתוך עין
מולטין ומבויקנות על הלחמיה לין אותו לשון בסל לך: מקדח כלי שבו מכתיבים הלוחות: שכעמו
במבוקי: כיטל סמומן בפי הארץ וכפי הסכין וכפי הקרדוס ובמדודו של מקדח כותבים ברזל טוב וכפסת
בלחיה בלעו וסמומן: עתה בן כדו-שיהא מד-למטרך יפה וזה קרני סמומן: הרקני העץ שהמפסלת קבועה
בו קרוי דוקי וחס כיטל הכרזל

זוכמים משחין סגירה שביטלו שיניה ופטיאיה אהת ביבתיים
שחורה נשחיה החיטל היטב במקום אחר שפאת המעמד האומל
ואמפסלית החפזת למפגמו שפאים נישל: היסדכן שהורין ובלש
שנחלקו לשנים שפאים חרץ מן המקדח והדוקי בפני עצמיה
המורה שיהיה זה: החפזת נישל חרייה או: עוקצה שהיה חס
בהתקנה להמיתה שפאת של סקין שנשף חרייה שפאת מפני
שהוא כחב בה כשל: עוקצה שהורה של סתוח כחב וזבין כך
שפאת חרש שהעלתה חרייה אם מעכבת את החפיה שהורה ואם
לאו שפאת חרייה שמשח שחורה כפפת חורה למדמתה

ו: עץ חסמש שפאת המתבת שפאת המתבת חסמש שפאת העץ
שחור כמד פותחת של עץ וחמין שלה של מתבת אפי שהח שפאת
ופותחת של מתבת וחמין שלה של עץ שהורה טבעת של מתבת
החותם שלה של אלמון שפאת טבעת של אלמון החותם שלה של
מתבת שהורה השן שבטם שבפותחת ושבפפתה: שפאת מפני
עצמה: ח: הסדום האשקלוצף שבשכר החפזת קלוי שלחן
קיימת חרי אלו שפאת המעבר והמורה והגוב וכן מסך שר
ראש שנשלח אחת משיניה ועשמן של מתבת חרי אלו שפאת
ועל כולן אמר רבי יוחנן שער ברך חרוש חרשו: סופרים ואין לו מרה
אשכ"ח ח מסך שר פשתן שנשלו שיבו ונשתתיר
בו שתים שפאת ואחרת שחור וכולם אחת אחת בפני
עצמן

שפוסל ומחליק וכשאר העץ לכדו
בלא ברזל טהור: ה: חרייה
כמו: חורה החור שמכתיבין בו
החט: עוקצה הדש החד
שמכתיבין בגדה בשתפרין כמו
עוקי פלחי שהוא סוד שכתבתי
חס התקין למתוח דרך האורנים
שלקוחי חט שבורה וכותבי אולי
בשכ הכד כדו שימתח שפתייה:
מט של סקאים מט גדול ש
שתפרו בו הסקים העשוי מעבר
נאים וכיוצא בהן מן הכנדי הנסיך:
שהוא כותב בה בפכקם של שני:
של מתוח חס התקנים למתח בה
שפת הכד כדו שפאורג עשוי
בין כך עין כך טמאה שהיה היא
ראויה למיתוח בלא עוקצה ובלא
חרייה: חס מעכבת את התפרים
שאינו יכול לתפור בה מפני
החלודה וחס דכל זמן שושם
החלודה ככרת בגד הינו עכוב
התפירה וטהורס דהכי משמכפ
בעה בהמה: נכורא מולג קטן

עקום בראשו ודמין להפך בו כשר על בני גמלים ויש מהן קטנות שאומטין בסן פתילות ומקכו בהן גרות
וכשפטה היו כחט שניטל חרייה ועוקצה וטהורה: הפין שיכים של מפתח שבהן פותחים הדלת ונורת
זו המפתח יונע במלכות מצרים וכל ארץ ישראל: אפי אחת טמאה ואעב דהשיב בפני עצמן בלא פותחת
טמאה קבען כשיב טמאי ממ השיב טמאי עקד והפותחת משמשת: אלטון קולחלי בלעו הוא נומח
באנוליס ומתלתי דך קודם שיקפיהו האויר ומפתחי בו חותם וכמקד עבי למוני השן שבטם לא דמי ללין
של פותחת שהשן משמשת בפני עצמה מה שאין כן בפין הילכך טמאה בפני עצמה: ז: הכדומי פין גדול
ארץ יונאי ממנו אכסלוי לך ויתלין באותן אוכסליות בלוחות של מים באויר כדי לנכון ורמכס פי כמין
זור ואכסליות סביבותיו וכו מעלין הכלי שפלו לכור: האשקלוי שכעשי כשאשקלון: המעבר והמורה והמג
כלים עשויין לכפות התבואה מן התבואה העביר התבן ממקום למקום: המעבר יש לו שיבי דומה ליד של בני
ארס וכו מעבירין התבן ממקום למקום: והמורה בו זוהי החטין בגרן לפיכך כקרא מורה ושיכו מרבות
משיכו מעבר: והמגו שיכו מרבות משי המרה וכו בודרי התבואה אחר שזרו אותה במורה:
דבר חדש דמאן סופרי דלויין היו להיות טקודי דפסטי: כלי עץ כהו ושום ען אחת של מתבת לא
בחתה לסו טמאה ואין לי מה להשיב מפני מה אמרו כן: ח מסך של פשתן יש לו שיכים
דומה כעין מקמים ארוכים נחוצים כעין-וכו: קודקיס הפשתן: וכשתתיר בו שתים טמא אש

כלים פרק יד

לא כשתירדו בו לא תשיב לבך עמו המהרק דאכתי טוו למלאכתו: אחת אחת נפמי עמון עמאית בלפון
ואן בפני ענמה שנטלה מן המהרק טמאה דחוויה לכבוד לה נפקסם של טענה: ושל נמד מהרק של נמד
אחת מב. תם שמכל טלם הסמוכות טעלה האמנעית דתו לא חזי: היתה המנוכה אחת מן טהור המ
סמנוכ של המהרק היא רחנה ואינה ראויה לסדוק בה כעין החנוכ שמהרק תדאש שלבו הינכך קס חמינפ
אחת מן השלש שכשאר טהור.

המהרק שאינה ראויה לסדוק בה
ואין כאן לאב טיכס: ועשאן
למלקטת ללקט בהן את השיער:
והתקין לבד להנחיה בה הפתילה
והיטיב בה את הכר: ולמיתת
גדמי' כלומר למתח בה שפת הכנד
בדרך האורני' פתחכי' למחט בשפת
הכנד כדי שימתחו שפטיה:

פרק יז

כלי מתכות כמת הוא מעוורו חדלי כדי לבלאוה
בו קומקום כדי ליחס בני מיחס כרי לקבל פלעים
הלפם כדי לקבל קחונות קחונות כדי לקבל פרושות מרות יין בין
ומרות שמן בשסן רבי אליעזר אומר בלן בפרשות רבי עקיבא
אומר החוסר חשיפה טמא וחכוסר לטויטה טהור: ב

מקל מעשה בראשו מספר בסין חוייט טמא סיפור טמא רבי
שמעון אומר עד שיעשה בו שלשה פורים וכתל שעטמא לני
טהורק עשה בראשו פניקה וכן בדלת טהורה מותר בלי וחברה
לו טמא' מאימתי היא טהור' בש אומר' משיחבל בהא משיחבר.

הקנטר של בניא ודוקור של חרש הרי אילו טמאין יתרות
אבלו ויתרות המשוחות טמאו' שלשלת של משווחי' טמא העשויה
לעצם

שמרתימי' כערכו מים ומתכי' בו יקחנות קטני' להדיחן דעוכו: כלן בפירוטות כלן מעשרי' איש בשנר שלסן
כדי לקבל פרוטו ואין הלכר ליטור: הממוסר הנפה טמא' עקבי' מיירי בתחילת עשייתן של כלים וקאמר
דכלי המהורי' הכמוי' שלהן טמא' דמקדונגמר' על אכתן הגפ' שלסן יניפו הדלת' והדכ' טמא' כדי שיפמח
וינקו ותיגב אעפ שגפן לא קנה דבמח' מעשר שכי' מי' שכמה אותן במנופה: ומחוסר לטוטה טהור' שהא' משכ
גולמי' כלי מתכות שאינן מקבלין טומאה לטוטה לשון לטוש כל' חורש כחשת וכרזל: ב חוייב כוהנים
לעשות כראש המקל כיון תפוח של כרזל והוא הכקרא חוייב וכל עבדי מלך מגדים היום נושאים בידם
מקלות הללו וקורין להם בערבי אל' רכום ופעמים שכונינים בהם מסמדי' כדי שיכונהם מכה רנה וקסה:
שלשה טדרים של מסמרי' ואו חשבו כלי ואין הלכה כרבי שמעון: עשאן לכוין כגון שעשאו במסמרים
דקיס מנוינים כדי ליפות את המקל טהור דהוי מתכת המשמש את העץ דתגן לעל שהוא טהור אבל
כשעשאן להכניס ולחטטו הוי עץ משמש את המתכת וטמא: מנקת כמין שפופרת של מתכת והכניס בה
את המקל: וכן בדלת תחת הדלת כדי שלא תאכלכו הארץ: היתה כלי היתה שפופרת זו כלי נכמי
עמיה וחברה למקל ואחר שחברה ראויה להשתמש בה ככלי טומאה ומקבלת טמאה כמו שהיתה:

מאמתי היא טהורה מייקת שנטמאה מאמתי' תטהר ותגא מידי טומאתה: משיחבל משיחי' יתגה
ויפחות גודתה: משיחבר משיחברכה בדלת או במקל ויקענכס במהמרים שלא תשמש עוד
בכלי כבר בטל שם כלי ממנה ויגאה מידי טומאתה: ב הקנטר של ככאי פירשו בו
שהוא שבת ומטה של כרזל שהבכאים חותכים בו את הכותל: הדקור יתד כמו ויפוד נדקד
ויכסה דתגן בפרק קמא דבינה: חרש נגר: יתדות אהלים כוענים יתדות של כרזל כלאך
ומותמים אהלים וקושרים מתריסים ביתדות ואין זה תשמישו על ידי קרקע שגרי' לדבר המוטל
הן משמשים: ויתדות המשוחות מודדי הקרקע לחלוקת אחים כוענים יתד בקרקע וקושרים
בו קבל ומודדים: שלשלת של שמוחות טמאה לפי שבעודות החבל יש עול פעמים שמוחת לוח
וינע

אמר מזה לפיכך יתעורר כל עמית למדוד בה : עמית לעצמו לקמוד עין מניה של צריסא
 למדוד בה עינים טיט מקומות שמזכרין עינים כעדה מלא חבל והשלפלת המיוחד לכך : עבודה דהויא
 כמתכת הקשטמת את העץ : ארבעה עמיתים נותני מן לא חשיב יד : אמור של כפתים חתן שהמפוח של
 בפזים רוכב עליו בקרל חמור כך פירשה לי רבתי גומקין אחר אבא שלי כדל ברזל כגודת חמור והאיזון
 דזכב על הקנס האחד ומכה על

הקצה השני ועושים כך כשרונים
 להכות על הכלים הדולבי ששפתן
 גבוהה גדולה מאד : אמרת המטר
 שכוברים בה הלחות שבוטאת
 ועשה טיכה בתוך החור של דלת
 לא יבאה עירי טומאה והרי היא
 עמאה כגון שהיכה ער שיקבעת
 ובלת במסמר והברי מערס כ
 כעמפת : עמאה מלמט למעלה
 שהפכה וכתב הפוכה כמור הדלת
 טהור ארבע שלק קבעה במסמר :
 כל הכסויין טהורין לפי שאין
 לכסויין עס בפני ענמן חוץ משל
 מיחס זבל כיונא בו שיש לו עס
 בפני עצמו ומשתמשין בו בפני
 עצמו כמו כסוי טבי של רופאים

לעצים שחורה של שלת דלי גדול ארבעה מפת' ושל קטן' אסור
 על נפחין טמא : מבירה שעשה שינית בחוץ החור שטמא עשאה
 של ממשן למעלה שחורה וכל חסרון שחורין חוץ משל ביתם :
 השטמאין שבעגלה העזל של מתכות וקטרטוב חכנפיים
 חסמבלוריא את הרצועות והברדל' שהותא צוארי : בהסרה חסמון
 בהסמור החממור העגבל והעגרה מסמר אחד בחבר את כולן :
 ח' השחרין שבעגלה העזל חסצפוס הנבנים העצמות לכו
 דשטפוריא חסשמיעות את הקול' והאבר' שבצר צוארי בהסרה
 חסוכב של נגלל חסטיב והצפויים ושאר כל חסמסרות שחורין
 צברלי בהסח של מתכות טמאין של שעס שחורין חסיף סאימתי
 כקבל טובאה משישופינו וחסכין משישוחנה ו כסוי
 שני של מתכת שעשה בו מראה ר' יהודה כשחר וחכמים מטמאין
 מראה שנשברה אם אינה מראה את רוב הפנים שחורה

כלי ז

לתנן לשל פרק טבעת אדם דטמא לרבי הכל לפי שמחיים בו סממנים : ד העזל של
 מתכת טמא דשטוי כלי מתכות מקבלין טומאה : קטרב טבי עינים יש מנד זה מן סעול ומנד
 זה מן העזל והן כקובים ומכניסים בתוך אויט קבב עץ ושמו קטריב וקיסרים אויטו שלק ישמטו הכקר
 קד מנס פירוש שקטרב הוא העץ שמשך על שני נדדי הנהמות והעזל באמצעו : והכפשים הם שני קצות
 של קטרב מלאין על כפשי בגדיהם והם של ברזל : המקבלות את הרצועות כלומ' אס כעשו הקצוות של קטרב
 לקבל בהם את הרצועות הן טמאין שחשוכים כלי אצל אס כעשו לכוי טהורין לפי שהיא מתכת העשמת את
 סעין : והברזל שחתת כוארי בהמה קושרי על כוארי בהמה ברזל כדי שלא תחכן כחבל שקושרי בו הקטרב :
 הסומך יש באמצע העזל כמין טבעת גדולה וכו ככנס ראש המחרשה ואינה טבעת קרוי סומך : מחגר חבל
 שקושרי תחת כואר השור : ואיך דגדסי והמסגר והוא יתד של ברזל שנותני בקנה העזל שלק תתעור העגלה
 מפני אורך העזל : תמחיות כמין קערות קטנות של עזל וקרויין תמחיות : עכבל הוא הברזל המקשקש
 בתוך הוונ : כנורא אכקלי שתוכני במשאוי שנעלה שלא יפול : ומסמר המחבר את כלם כלומר כל מסמר
 שנעשה לחבר הפרקין של עגלה וכוו לא כפוי העסמרים שאינם עשויין לחבר אלא לכוי שאלו אין מטמאין :
 ה העזל המצופה עזל של עץ המצופה ברזל טהור לפי שהיא מתכת הממש את העץ : ושפופרות
 כמין שפופרת של קנה חלול רגילין לעשות ממתכת להשמיע קול : והאבר שנותני שדתי כותבי כד כוארי בהמה
 לכוי : והסוכב של נגלל נגלל עגלה של עץ עשוי סביבותיה של ברזל שלא ישבר כדתי שדתי וכלכל : אסין לוחות
 דקות פחי הוהב מרעמי טבי דההב : סדלל בהמה של מתכות טמאין לפי שעשויין לשמור בהן ארטי החיר
 במלחמה : שעס מין גמי : הסיף מאמתי מקבל טומא' כסיף שהעלה חלודה מידי שהוא טהור ומאמתי מקבל
 טומאה משישופכו כלי יש לגרפי ולכרטי ברזל שקרוי פנירפי כלשו מקרא ויתרגומו שפיכא וכו שפין ומחליקין
 את הכלים שהעלו חלודה להסיר חלודתן : משישחיזכו במשחות שנו להסיר חלודתן : ו כסוי טבי של
 מתכת של בעלי בהים טהור כדברי חכמים דפליגי עליה דר' לעיל בפרק יב ואם מרקו ולטשו ועשה ממנו
 מראה רבי יודה עטרה דל' מראה לא משוי לים מלא ומכמים מעמאין דמראה משוי ליה מלא והלכא
 כקכמים :

בלים פרק טו

בכחם: כל מתנות מוטמאין ומטהרין שבהן כל מתנות שכתבנו בהן וכשנלו וחדל ועשה מהן כלים וכו' כיום שחזרו לטומאת יטפה כיון שהם יטמאין בעורן שלמי וכשכרו אין נרדף להמתין להזאה שבה עבד השבועי אלא פטילוביום אחד מה שני הואות אחת קודם שזירה וזאת לאחר שזירה והן שהיון עבד יזכיר אלמנה כדב בבורא לים דאמר לעיל בפרק יא דלא אצטר תדור לטומאתן ויטהר אלא לכלים שבטמא

כלי מתכות שטמאין ומטהרין שבורין דבריו רבי אליעזר רבי יהושע אומר אינן מטהרין אלא שלימין כיצד הוזה עליהן נשברו בוביום התכן וחזר והוזה עליהן שניה בוביום היו אילו שחזרין דבר דין אליעזר רבי יהושע אומר אין הוזה פחות משלישי זבתיהו ח פחת של ארכובה שנשבר מתוך ארכובתו פחור דבי יהודה בשמא שפנו שהוזה פתח בו סבבם ושרא ש שנשבר מתוך גזמו שחדו היו ברהזין וקבץ שמתא נישלחמפין ששם בספני נקבין בסתמו נקבין סמא מפני חפין ביטלו חפין ונסתחמו נקבין או שפרצו זה לתוך זה שחור מסגנת של חדרור שנפרצו בה שלשה נקבין מלבטן זה לתוך זה שהורה ומאחרם של מתכות שטמא

בטומאת כסף כלכל וטעם גזירה או טעם נדר מן טמאת כדפרשט לעיל הולכין לא חשו אלא ש פיהא כאן שני הזוא ופיהו בעודן שבורין לא מהימא הזאה דלא שיער הזאה בשכנים וכעכ בני שפיהא שזירה משקליתין הזאה לחזאה לפי שיש העסק ימים יכין הזאת שלישי להזאה שביעי ולא דפו להחמיר בחזרת טומא ויטהר שהוא דרבין וקלו שיעריל בה הזאה אפילו שפיהו הזאות כיום אחד: רבי יהושע אמר אין טמא שמת מטמאין ויכישו ליתקין יצטן דאוריתא והלכה כרבי יהושע:

פרק טו

כלי עץ גלגל עור כל עצם כלי זכויות פשוטים שמתקין ומקבלים שטמאן נשברו שחזרו חזר ועשה מהן בלים מקבלין שטמאין ולא הבה השירה והחברה והסגול כוורת הקש וכוורת הקנים ובור שפינה אלכסנדריה שיש להם שולים וחן שחוקין ארבעי סאה בלח שחם כורים ביכש היו אלו שהורין ושאר כל הכלים בין מקבלין בין אינם מקבלין שטמאין דבריו רבי מאיר רבי יהודה אומר דרדור עגלה וקוסטות המלכים וערבות העבדכין ובור שפינה קשבה וחארין אף ערפי שמקבלין שטמאין שאינן עשויין לשלשל אלא בסה שבתוכן ושאר כל הכלים המקבלים שחזרין ושאין מקבלין שטמאין אין בין דבריו רבי מאיר לדבריו

מתקבל כלרכובה עם השוק שעשו כמין כון כפופה שלכו ורוב מפתחות שחוקין ישמעל הם כן: דבי יהודה מטמאין ואין הלכה כל אהדה: ושל גם כמין גם ויכית שפיהא כמין כון הפוכה: הית כן אחי כששכר יתקן גומו בשתיירר בו חפץ אונקבין חפין הם השימי

קבצין שטמאין בהן שיהי המכעול שפעמים יש במפתח שוכים והן ככנסים כקצי המכעול ופניהו ופעמים יש קבצין בשפתה ומכבים אותן קבצין בשמי המכעול ופניהו: או שפרצוה לתוך זה שלא יטילו החפין ולא בטמאין הקבצין אלא שפרצו בהן ששקמו החפין וכתרחבו הנקבין שנועזוה בה: מסכת של מדרל כלי כשה עשה של מפתח שהחידל כמותו וקולטת את הפתולת: ארבעם כלי של ריחים רחב מלמעלה ומצר והולך כקבין וכעשו שלשתן קבץ אחד יש לא חזוי לכבן בה: מלמטה וזיתים בו חטים והוא מוניא אותם קמעא קמעא בריחים:

כל

כלי עץ משכה זו שניה למעלה בפרק כוהדר תניה הכא משום דיקא דכלי עץ וכלי עור דכתיב לאורוי בהו הכהן פרקין: השדה כמין ארון: והתעבה תיבת השולחמי יהומנדל בית האולר שלעיל בלעז ארמיליו ובערבי אלמכר: וכוורת הקש השונה ככלי עץ לפי שיש עשייה מוכנת השבולין שהן קשין: ובור שפינה לשכסדרית שפינה גדולה שפיהוין בה לים הגדול קרויה שפינה אלכסנדריה לפי שאין פורש' ביום מאדן ישאל לאלכסנדריא אלא בשפינה גדולה ומפני שמי הים מלווה ואין ראויין לשפיה עושים בשפינה גדולה כשבור של עץ ומתלוי אותו מים מתקוי הראויין לשפיה: כורים שפי' סאה: ביכש כגון תבואה מרשכי ושרית שיש להן שולים שאין תחתיהן חד מלמטה לא רחב ויושב על הקרקע: טהורין דמתקוש כלי עץ וכלי עור לטק המטלטל מלא וליקן וזה אינו מטלטל מלא לפי שגדול יותר מדאי ואם יטלטלוהו אלא יפטר: אין מתקבלין בין שאין מקבלין בין שמתקבלין יותגר מארבעים סאה בין שאין מקבלי אלא סאה: דרדור עגלה

גולה הכות של עץ גולה עשויה לזכות לזכות בעין איתן שעשוין בארץ ירמלי ואצטפ שהיא גדולה כיון שהיא לעגלה מטלטלת מלאה ורקנית דסכר היא תכא טלטול על ידי שוורים שמים טלטול: וקטנות המלכים כמין מגדל של עץ עשוי חדרי חדרי שכותבים בו מיני מאלכל וכלם של משקא והמלכים מוליכי אותם בעגלה שאלכי בה: ועדיבת העבדני עדיבה של עץ שהעבדני שורין בה עורותיהן: אצטפ מקבלין טמאין כלות אצטפ שמקבלין מ סאה או יותר טמאין

כדמפרש טעמא שאין מטלטלין לא כמה שנתוכן כהסין מלאים דרכן לגולטל: עדיבת בעל הכית לכתי מאיר טמאה דהוא טהורין קפטיט למימר דהכי דוק טהורין והשאר טמאין לר יסודה טהורם דר יסודה טמאין קפטיט לממרש דהכי דוק טמאין והשאר טהורין והלכה כל יסודה: ב ארוכות של כתומים לזכות שהכתומים עורכים עליהן את הלחם ואיב ספרים דגרמי עדיבות: גומאנט לפי שפשוני כדורת כלו ואצטפ דפשוני בלי עץ נכהו טמאות מדכרי ספרים: ושל כעלי טמאים טהורות שאין עליהן כדורת כלי: ד מרקן ויטן כמרוקין והו שאר כלקון מקבא ומשום כשאר כפרין ונפשי

לדבריו רבי יהודה אלא ערבת בעל חבית » ב ארוכות של כתומים טמאות ושל בעלי חבית טהורין סרקן או קרבמן טמאות דף של נחתומין שקבעו בכותל ר' אלעזר סמחר והכמים בטמאן סרור של נחתומין טמאה ושל בעלי בודים טהורין נפשו כארבע רוחותיו טמא נפרץ מרה אחת טהור » פ מעין אומר אם חתקינו לחיות קורץ עליו טמא וכן המעורר טמא » ג וס נפה של סולתין טמא ושל בעלי חבית טמא רבי יהודה אומר אף של גדרת טמא מושב ספני שחבנות יושבות בתוכו וגדרות » ד כל התלויות טמאין חוץ מתלוין נפה ובכרה של בער חבית דברו רבי מאיר והכמים אומרים כלם טהורין חרץ מתלוין נפה של סולתין ותלוין בכרת גרנורית ותלוין נבל זה ותלוין סקל הכלשין ספני שהן מסיעין בשעת המלאכה זה הכלל העשוי לסייע בשעת המלאכה טמא העשוי לתלוין טהור » ה רחת של גרוסות טמאה של אוצרות טהורה של גרות טמאה של גרנורית טהורה זה הכלל העשוי לקבלה טמא לכנסו טהור » ו נכלי השרה טמאין וכלו בני לוי טהורין כל חמשיקין טמאין ומשקא בית מטבחיהן טהורין

ככלל מיינו: כרכמן גבען ככרבים: דף של כתומים דף של ערבת דאלו דף של עץ פשוני כלי עץ אין מקבלין טמאה ואצטפ דטמא מדרבנן כשקבעו בכותל טהור לדכרי הכל: ר' אלעזר עטהר ואין הלכה כר' אצטפ: סרור היא סרורא דתבן לעיל בכמת דוכתי והיא עדיבה קטנה שהכתי מפתת בה כדמפרש גומאנט את גדרת הסדר ית לכוש שמושא: גפשו עשה לו מסגרת סביב תרגום ויחבק ונפץ: אס התקינו לסימך של בעלי חבית: להיות קורץ עליו כלומר לחתוך עליו הכנף לשון מחומר קורנפי: טהור דלל לרבי שישן מוכני מה סרור של כתומים טמא מפני שקורץ עליו את הכנף ועוליד עליו מקרנות לתבון של בעלי חבית כשי אס התקינו להיות קורץ עליו את הכנף ולהוליד עליו מקרנות לתבון טמא ואין הלכה כרבי שמעון: ג יס כפה יריעה ארתה וישער לזוכי את הפלתי כקיי מן הסוכין ולפי שיש סביב הידיעה זה של לוח גבו לקרא יס כמו שיש סביב הים יבשה: של סלתיס בורדים הסלת: גדולת האשה שגודלת וקוסרת שער הכשים: מפני שהכות הכשרות כשעה שגודלו ריאהן וסביבן אותן כותד יס כפה לקבל שם מה שיפול מראשן מן העפרודיע וסרבותיה דרושא והלכה כר' יהודה: ד כל התלוין העשויין לכלי לתלות בו: טמאין דהו חבור בלבי כדורת כעליה עשויה להוציא התמיס ולקלט המון וממחי הכברה על שכי עני ומכלהן וכשהיה יתע' ומכניסים ידיון בתלוין שלה וסהלך והיכו דקדמי דמטיע' בשעת מלאכה: ועקל הכלשין המפתשי בתוך הכלי לדיות אס יש בו דבר כראוי ליתן ממנו מכם למלך תרגום ויחפש וכלם: ארת טמאה כשהיה מוכניסן ויהן כעלי כשרוכי להשתמש בכלי וממטיע' בו לעשות מלאכה והלכה כחכמי: ה רחת שווריה טבואה וקטניות בעברי אררה וכלם פאלא: הגרוסות העשוי גריסו' של פול: טמאה לפי שיש לה בית קבול ועשויה להכניס בה לריחים: ושל אונות עשויה לקבל בה החטה שהיא חן הדדי ומכאן ומכאן ולכניסה שתמיסב באונר: ושל גימית להסליך הפרכני והזון חוץ מן הגת: לכיבוס לאסוף ולכנסו ממקום פוזר אבל לא לקבל בתוכו: ו כעלי השידח ככלים שמשורדים בהם לשון ככל וככור: טמאין שהכעלי והכסודות הלולים הם ונקובי לכל כמין להשמיע קול הגון ודרך המכניס להניח בתוכן פמעות שמקציה מכני אדם הנאיש

בלים פרק יו

למנועה והוא לים מעטל מלא וריקן : ככלו כתי לוי הסכנכו על הדוכן : טהורין שאין עשוין לתת בתוכו
טעו ואין עשוין לקבל : כל העסקין עמאין כל אחד משכנה משקין שסם מים וין שמן דבש חלב דם טע
מקבלין עומאה ומכשירין מזרעו לקבל טמא : ומסקם בית מטבחיא המי והדם שכבית המטבחים שבערה
נהורין שהם אינם מקבלין עומאה ולא מכשירין האוכלים לקבל עומאה : כל ספרי מטמאין את קידי לני
שכתבתהו היו מביעו אוכלים של

טהורין כל הספרים משמאין את הידים חוץ מספר העזרה המרובץ
טהור הבשנון והניקטמן והאידום הרי אילו טמאים רבי יהודה
אומר האידום טמא מוטב לפני שהאילת יושבת עליו מצודת
החולדה טמאה ושל העכברין טהורה *

פרק יו

כל כלי עץ שנחלק לשנים טהור חוץ משלחן
הכפור והסחוי הסונן והאמפורין של בעלי
הבית רבי יהודה אומר אף חסנס וקוד הבבלי בוצע בהן כלי עץ
מאימתי מקבלין שומארה המטה והעריסה משישופם בעור הדג
גמר שלהן לשוף טמאה רבי מאיר אומר המטה משיסרג בת
שלשה בתים * ב הסלין של עץ משיחוסם ויקנב ושל
חמרה אף על פי שלה קינב מבפנים טמא שכן מקיימין
בלבלה משיחוסם ויקנב ויגמור את החלויה בית לגינן וברית
הכוסות אף על פי שלא קינב מבפנים טמא שכן מקיימין *
ג הקבוצין הקטנים והקלתות משיחוסם ויקנב
הקבוצים

תרומה אבל בל דאמרי האי קדש
ואחי קדש כיון דמוז דקאית ספרי
לידי פסידא שהעכברים שהיו
מזויין אבל האוכלים היו מפסידו
אותן גזרו שהיו הספרי כל כתבי
הקדש פוסלי את התרומה במגען
וגזרו שד שפידים הנוגעו בספרי
היו שניות לטומאה ופסולות את
התרומה : ומספר העזרה ספר
מזה שכן קורא בו בעזרת נשים
ביום הכפורי דליכא למחש טמא
ושימו אוכלים של תרומה אבל
מפני מראו וחשיבותו : מרכיב
בזה של עץ שעשו הלככו לרבו
עליו ללכח בו : הכטון כלי כגון
גדיל שהמכו בו סומכו על בטוח

וקורים לו בלעז כיוצא : הכטמין מין כלי של כגון עשוי כבודת רגל של עץ שעשו מן שכתבה רגלו והוא ארום
עשוי כמין כפה שדפנותיה עגולות וטוחין על פיו עור דק ומכין עליו במקל ומזיף קול גלול ובלעז
טמא ומושב אס ישכ עליו וב וכה כדה ויולדת נעשה אב העומאה לטמא אדם לטמא בנדים דכלי
המיוחד לשיבה הוא : שהאלית כלומר המקוככת ומיללת : יושבת עליו לפי שרגלים לספור ולקוחן על ידי
פגון של אותו כלו וכן המכה היום בארצות הישמעאל : אלית לטון אלי ככתולה פגורת שק ואין הלכה כרבי
יהודה : מזודת החולדה טמאה שיש עליה צורת כלי מה שאין כן למזודת עכבר :

כל כלי

עץ שלחן הכפול עשוי חליו או פקקי ולאחר שמסידים אותו כופלי חליותיו או פקקין זו
על זו וכל חוליא וחוליא היויא כלי בפני עצמה : ויתמחו המזון קערה גדולה מאד
ונטעה קערות קערות קטנות וכוותיב בכל קערה מן הקטנות מין אחד של תבשיל ולפי שיש בתוכה מים
הרבה כקרא תמחו המזון תרגום למיזו לכוזי : אפיטורין כסא של פקקי : המגם תרגום קערה עגולתא :
וקוד הככלי כמין קערה של עץ ולשון חכמו הוא במקדה בזויה פי קערה בזויה וכל הכלי הללו אינם שחלקין
לא חו לנלאכתן שמשטרעו את הכשר אבל אם אינן מחוסרין לא שיה של חצמו ומריקה הא קימ' לן גדולמי
בלי עץ שעתיר לשכך ולשוף טמא וין גמר שלא לשיף שגמר כלכו להשתמש בהם אינם שלא ישוף עור : שלשם
בתים כשמשרעם המטה בחכלי בין כל חכל למכל קרי בית ואין הלכה כרבי מאיר : ב הסליו של עץ
מאימתי גמר מלאכתו : משיחוסם כשאדם עושה או כל עומר את שפתו זו היא החסימה ויקנב לאחרי
שגמר השפה וכתשירון שכן קרוייתו הכולטין פוסקין וקוטמן זו היא קניבה : של תמרה סליו
העשויין העשויין של דקל : שכן מקיימין בלא קניבה : כלכלה סל של גמרי : התלים שגמור החכל שטלה
בה : בית הלגנים כלי שמכניס בו לגין לשמור : בית הכוסות כלי שמכניס בו כוסות : ג
הקבוצים קמון שבוררים בו קטניות והוא נעשה מחריות של דקל : קלית קופות קטנים : כגוים קופות
גדולות : שני דורים למוכח שלחן לאחר שארגו שולי הקופה אורגים סביבותיו עגולים כפימה שרצה
שתהיה

בלים פרק י"ג

ק"א

שיתעורר הנה בדפנותיה בנהפה ואלוהי עולוים כל דלגית קהיהו דכוסו וזכר על יאזגים קפסיא שפנתום
 צללו המאזנים : דור חמל מענובים על סמית עמנו חסד : ג' גפירות שני פכודים : וזגדק סאל ששני גמיהם
 בשלל תקופת : משעשה בפרים חסרת טמא ונרד עשו מעשם וזכרו וזכר מרחבנותיה של דענעיה וקדש
 שרן חצונו ועד סוף כעל ועד עקדת מקרבן אשם בכל גמט וטעם דין כלי גמט להם : סל לך תכנה

גבי הדד וגם בלי עין : ד' :
 תדמל בים של עור גדול שהיו
 כותן בו מנוכות וכל דבר ודומה
 לו ולא הוא עשה בתעלולו : קוהות
 מגדולת : כמין : אלוים : עקב
 מבוטל העורמל ואכססים פלאן
 אוכי חכלי סמורו אמת : קוקרטיא
 פור : שלכסם : העבריים : שפיע
 מלאת צנינות : כעין צניות של
 טליתך עשין לה פתלים על
 כפיה לקשרה כסן ודמם פיהם
 קוקרטיא עיר שאכלו עליו וצניותה
 הוא אמצע העור כשערים בו טר
 של מתכת לכוו לשון צוף אהב
 שהוא טם של זכר : טכעפיה
 טבעת קפסית : אה : מרל : פכודים
 דקיה קקורטיא : קטכליא עור
 שרטיע : עק קרע או עג : משם
 וקורלו בערכי כעע וכמוטי כלי
 עור מקכלי נמשא ערדכין בלנד
 פסטוטי בלי : עך ודיק ביה טע

תקבוצים הגדולים והסוגין הגדולים משועשה שני דורים לרחב
 שאלהים נפח ובכרה ובה של מאזנים משועשה דור אחר לרחב
 קולחן הקופה משועשה ג' צפירי : לרחב שלה ותעק משועשה בו
 צפירה אחת : יצלי צור מאמתו הקולחן צפירה אחת ורחב
 משתום וקנה ויעשה קיפוחו רבי יצודה : אומה : משועשה ארת
 צניא : קוקרטיא : משועשה וקנה ויעשה את צניעה רבי יצודה
 אומה משועשה את שבעותיה קטוליה : משתום וקנה ר' יצודה
 אומר משועשה את קיפוחו הכר ותכסת של עור משתום וקנה
 רבי יצודה אומר משתפרם וישיר בהם פחות מחמשה טפחים :
 ה פשוטיה טמאת והסיבה שהורה סגנות של עליו שחור'
 של צניחן טמאת חותל שהוא נוהן לתמונ' ובוטל מחבבו טמא
 דאם אינו יכול עד שירענו או עד שיתירבו שחור' ו קטייה
 של וזריגנות של חור' כי דרכים של עוש' פשתן טמאה אבל של
 צבעין ושל נפחים שחורה רבי יצוי אומר אה של גרוכות כיוצא
 בהן זה חכלל העשוי לקבלח טמא מפני שהעשוי שחור' :
 המלקוש של בקרה השתום שלו וחמור' של רבדיו והתגפ' חרי אלו
 שחור' כסוי של קופ' טמא כסוי קשה שחור' כסוי תבה כסוי טני
 זה מכ' של חרש והכס' שתח' החיב והקפרון שלה ואנליק של כפ'

שאיין מקכלי טומא תדאורת' לא ערדכל בכל שאר טומאין חוץ מעש' ומש' שכן נעשו משכב ומוטב עד אורית'
 קשהן ומימדים לכך : הכר והכסת כד קען מוכסת ועשו להכניס תחת מראשותיו וכסת תחת כל גופו : פחוס
 פחוסה טע' חיוטיו משום פתח להבנין משום המון למלת הכר והכסת : ה פטיליא קופה עשוים
 עמוכי של ערבה זאוכר' הגדונות : והסוכה כעין קובה עשויה מקונו ומשיומן בה : הטיט : סוגיות לקון
 סונה כפוסים עשוים כמין כפיפם קצתם מן העלים ומכוכיה פיור' אויכה לא מלאבת עראי : כנרים מנורי
 הדקל : ימותל בלי שפתי' מחרוות של דקל ומחרי' בו תמרי' לחו' וסן מתבטלי בתומו כותן לתומו וכוטל מוטב
 אבל אם חן יכל' לחו' התמרי' לא אכ' יקרענו או יתיר התמרי' של עקד' לכי' דקוקו או מעור' מעלי' כו' לאש' ש
 ויא' לתעמי' עראי : ק' קטייא בתי' של עור' של זונה גרמו העל' דרכו' של גש' פשתן קטל' דבין דהיא
 עשו' כדל' אחוה הדכ' כד' יפה של אש' עמ' של עור' של אש' יתח' בלו קון בידו אש' עמ' קטל' דבין דהיא
 שה' אוח' בנכסין על הניד' ומקכל' השל' צרומו הפעל' גר' של עור' גר' : משי' הדי' לשלוח את היוט' כד'
 להקרבין טל' יופ' אית' של תוסף אעתי' דיו' הדכ' שה' אוח' בנכסו דתעט' ער' חש' : ז מלקוט טור
 עמי' שפין הפ' כד' שפכס' ותד' : השתום כמין מנד' קטל' כל' חכלי' שחוס' כה' עי' הפ' כד' של תח'
 ז מדף של רבדיו כלי שמימ' בו אש' ונללי בקד ומעמי' כד' סיכרתו הכסיל' של דרדור' מן הכורות ויקח הדכס'
 פל' אשר תדפכו דוח : והמכ' כלי שמימ' בו בית' הדי' לה' : הרמ' קפס' כמי' אדרנו קטן שהאשה כותבת בו
 תכשיטה וכתב' עליו כסוי למעלה ממטר תפ' ששמהו פק' הבר' על' השל' לת' איתר' נמי' על קומטר : והמכס'
 בלי טרש עי' ל' מלאכתיו : ל' מקון שרת' ועשו ה' כשה' למחור : והמכס' עש' שמימ' : והקמרון המכסה
 קטל' הדי' הפ' שרטיען קופ' יאכל' ויין דר' עק' של עור' שרטיען לשע' עכר' אר' ופ' פית' ב' בית' הנר' כה' עק' של

בליים פרק יז

עור שנתנו כהכרח הצדק הוא כיצד מעשינו אחורי הכלת: וזאת המעלה הכרתיו של עור שנתנו צדק וזאת המעלה
שנתנו צדק וזאת המעלה וזאת המעלה וזאת המעלה וזאת המעלה וזאת המעלה וזאת המעלה וזאת המעלה וזאת המעלה
של אדם שמתקנים עליו המעבטת: והעורכוך כמין מום של פן שהלכתי משחקי וזאת המעלה כלל של עין
אזו העשויה למר: וזאת המעלה של אית וכמעבש ומלכלי מתרמינין וכרביעין וככלכלין: של אית של היקו ונסת
כמו אלו כצמולת חנוולת שק :

בית הנגד בית הסנוורל וזית חכווח ותיק צבלק ותיק כצורר
והאסום של גורלי בצנפות והכרכוף של זמר ורביעית של אלויל
וגנוגנית הענורסמכות המשתאפום של הפלה ואסום של ערשא
פוחות הרי אלויל והוריה הכללית אמר רבי יהי כל משם שיש משכשכ
של אדם בשעת המלאכה שהוא שלם בשעת הכלאכה שסא וכל
שאינו אלא בשעת המלאכה שהוא ח - חוק חסוף החסוף
החפוזין חוק מספרת וכספריים והחעד חיק מכהל וזית הכוח
חיק מכתב ותרונתק חיק שבלח וספורטי בית החצי בית הפגשו
הרי אלו טמאים חיק ספוניא בזמן שהוא נהגן כלמעלה סמא
סערו שהוא חיק חיליק ר' יהודה בסחר כפני שהוא נותנו סערו
חפוי מאלוה הקשת והרובת הרי אלו שהורין זה הכלל העשו
לחיק שסא לחפוי שהוא

וגנוגנית העני תרמילו של עני :
ומסכות המטה קורות שסוכים
בה העטה של תפול : טפס של
תגליו כמו דפוס של תגליו: אסום
של כוסי סוגות דפוס של עשו
של סלואות טעושים אותן של גבי
אסום חיק טפדפוס ורמנס גדים
עושי סוגות לטון ונדא עבדים
פוחות והוא הדפוס של עין שאורין
עליו הנדו : משמש משמשו של
אדם כגון כסויו כלי וכרתקי כלי
שהם כעשור למשעה הכלי המשמים
את האדם בשעת מלאכה וללא
בשעת מלאכה בזמן שהכסוי משמש
את הכלי לשמור מה שכתוב והיו
שעת מלאכה דוידה וכסוף כלום
ככלי שאינו כריך לכסוי קריליה
שלא כשע מלאכה ויש כלי שמיני
עליהן הכסוי תמיד בין כשהוא

פרק יז

כל כלי בעלי פתים שיעורן סמונים רבי אלעזר
אומר במה שהן קופות הנגני שיעורן באגודות
של דק של בעלי בהים בהגן של בלגין בגבחה רבי יהושע אומר
כולן כרסונים ב החסת שעורה בפקעיות של שתי
אם אינה בקבלת של שתי אף על פי שבקבלת של ערב סמאר
בית

שעת מלאכה דוידה וכסוף כלום
ככלי שאינו כריך לכסוי קריליה
שלא כשע מלאכה ויש כלי שמיני
עליהן הכסוי תמיד בין כשהוא

שלא בין כשהוא העין אצט שאין הכסוי מחודדו וחשיב ככלי נופה לקבל טומאה אפילו בזמן שאינו מחודד
בין שיעורן להמת תמיד עליו נהגו כלל דר' יוסי אשטוטיב כל עין המשמין את הכלים קאי אבל כלי קמל
הטומאין ככל ענין והלכה כר' יוסי : ח הפגין ככין שיש לו שתי פתים: תיק מכהל חיק הכלי שבו כוחלין
השני: וזית הכחול הכלי ששומרו צד את הכחול: מכתב קולמס של כחשת ונדול : תרונתק תרין חיק והוא
כלי אחד וכו תיקין הרבה חלוקין לקלמס ולסכין ולמכפדים: ודופאי המכורות מכתמים ככלי זה הרבה
וכללו שיאדו: ועושות חגי רחבי וחיו קנול ומתגמו ומחת פנושויה: סמפויא כלי זמר של מתכת: מנדוס
טהו שכל שמכניסו מן הנד אינו חשוד כרתיק לא מכהה בעלמא: הלא שנט של בדול וכראשו עגול כמו כדור
יוצאי בו יתדות שדומין לקרדי בערב' קורי לו דום ובלעו עגל: העשו לחפוי למכהה תרגו מכהה מוכהה
טהור דתרא וכול שאכי מכהה מפה כלום לטומאה תלמוד למע אשר יבשה מלאכה בהם פרט לחפוי כלי
כל בעלי בתים שיעורן ברמזים אם כקנו בעושי רמון טהורים: דבי אליעזר אומר כמה שהן כל
הכלים שיעורן כשאין ראויין להשתמש בהן מעין התשמיש שהיו משתמשים בהן תמלה כגון כלים
המיוחדים לתחי' שיעורן בעושי מאנם והיוחדים לוית' שיעורן כמזויא זית ואין הלכה כר' לייזר: קופו הנכיס
קופות בעלי הנבות שפעוין ליתן בהם יקנות שיעורן כמזויא אנודות ויק וכהא מורה תנא קמא דר' לייזר
דאין שיעורן כמזויא רמון כתבן כמזויא תבן : גבא תבן דק מערב בזבל תרגום לקושש קס לנבא גילא
והכלבי דהיכו בעלי מרחנאו שרפי אותן בעתחלות: כלן כרמוני בין של בעלי בתים בין של גנני ואין הלכה
כר' יהושע: ב בפקעו של שתי טטה השתי דק משל ערב כדמוכה כמזויא בפרק אעב ופקעיות של שתי
הן קעוים מפקעיות של ערב ופי' פקעיות בלמורי כללן אי נמי מואויו בלעו: אעב מקבלת של ערב טמאה
וכי קמאר ואל על פי שאינה מקפלת של שתי אם מקבלת של ערב טמאה ששיעורה כמזויא ערב שהוא גדול
מעובא

תמונה שתי וכן אף על פי שמקבל את התמחויין טמא כלומר אף על פי שמתקדש גדלים וימי מקבל את הקערות אם מקבל את התמחויין שהן גדולים מן הקערות עדין מקדו חוי לתשמישו הראשון וטמא וכן אף על פי מקבל את הראוי אף על פי שאינו מקבל את המשקין אף מקבל את הראוי טמא בית הראוי כמו בית הרש כלי שפסכה כו' יש כו' כו' נמי גדלים: מפני שאין מקיימין אותו גרמי ואות דנרסי מפני שהן מקיימין אותו ואמלת דתקן קאוי דאמר אס: מקבל את הערב ואת התמחויין ואת הראוי טמא מפני שהן מקיימין ושומרים אותו כיון דחוי להכי ואין הלכה כרבנן גמליאל ושיעור בככרות שלפת שיעור שנידתן כמוניא בכרות של פת: אפופיירות כלי ארוב מקיים או מודות: כשהיה לה קיים מלמטה למעלה שפסכה מולתיהו הכיים קלי' מטטה למעלה להחזיק השולים: גפים שגפני סביב תרגום ויחזק גפיף פירוש אחר גפים ששעה להן אונים: אס אויבה יכולה ליכנס בגפים ש ששאומו. גפים אין הכלי עולה עמו: ד הדמונים שאמר הא דתבן כריש פדקין כל כלי בעלי גנים שיעורן בדמונים כשיהיו שלשה דמונים אחוים זה בזה ויגא האחד דרך הכנס זהו שיעור של מוציא רמוך כדי טיטול ויהלך שמתוך כעובע של כטילס

בית קערות שאינו מקבל קערות אף על פי שמקבל את התמחויים שמה בית הרעו שאינו מקבל משקין אף על פי שמקבל את הרעו שמה רבן גמליאל בשחר מפני שאין מקיימין אותו ג המלין של פת שעורן בככרות של פת אפופיירות שעשה להן קנים בלמשן למעלה לחיזוק שהורה עשה לה גפים כל שהן שמה רבי שמעון אומר אם אינה יכולה להנטל בגפים שחורה ד הרמוני שאמרו שלשה אחותיו זה בזה רשכנ אומר בגמא ובכברו כדי שיטול ויהלך ובקופה כדי שיפשיל לאחוריו ושאר כל הכלים שאינן יכולין לקבל רמונים כגון הרובע וחצי הרובע הקנונים וחזקנים שעורן ברובן דבריו רבי מאיר רבי שמעון אומר בותים גפרעו שעורן בותים נגמסו שעורן בסח שחן ה הרמון שאמרו לא קטן ולא גדול אלא בינוני ולמה הוזכרו רמוני בראן שיהיו בקרשין כל שהן דבריו רבי מאיר רבי יוחנן בן גוריו אומר לשער בהן את הכלי רבי עקיבא אומר לכך ולכך הוזכרו לשער בהן את הכלים ויהיו בקרשין כל שהן אמר רבי יוסי לא תחברו רמוני בראן חצירי גבע אלא שיהיו מתעשרין דאי בכל מקום ו כביצה שאמרו לא גדולה היא קטנה אלא בינונית רבי יוחננה אומר מביא גדולה שבגדולות וקטנה שבקטנות וכותן לחוד המים וחולק את המים אמר רבי יוסי וכי מי מודיעני מניחיה גרלה ואחיהו קטנה אלא

נהליך ממחר הרמון לבאת דרך הכקב: ובקופה כדי שיפשיל לאחוריו לבאת שאינן יכולים לקבל רמונים שהן קטנים: כגון הרובע רובע הקב: שיעורן ברובן כיון דנפחת רובו טהור כפרדו: כפחתו וחסרו: כגממו כשפתתיהן: שיעורן כהן אס כשאר כהן כדי לקבל כל שהוא טמאין והלכה כרש: ה הדעו שאמרו דכלי שניקב רמוני רמוני טהור: ולמה הוזכרו רמוני בראן כיון שאין משערים בהן אלא ברמון כיוכי: שיהו מקדשים כהן שאם אחד מרמוני בראן של ערלה או של כלאי הכדס פתעבד עם אף רמונים של היטר כעקדשו כלן וכאסרו מה שאין לאן ברמונים של שאר מקומות: בראן שם מקנס: לשעב בו את הכלי קסדר דמוניא רמון דכלי ברמוני בראן משעריבן אמר ר' יהודה לא הוזכרו רמוני בראן וכו' אבל לענין קדוש אין חלוק בין רמוני בראן לשאר רמונים דכלן מקדשי' דהכר ר' יהודה כל שדרבנן ליטמות מקדש כפרת התערוכו וכרשי מהכת בינה בראן ובעי שני מקומות של כותסין וכו' ר' סו' רמונים מחזיר של מקומו הללו מראו ואמר של שאר מקומו וכו' ואי לא מעשרי מאי דמוכי לא חזרינו דלא חיישי אפכי עיור לא יתן מכשול אע"פ לכפשיהו מעשרי הילכך מתעשרי ודאי בכל מקו: חזרי כרתי פוד'ש כלפי כמו את החזיר ואת הכלי: ו כביצה שאמרו גבי עומא אוכלי שאין טמאין כפסו סכבינה: ונותן לתוך המי' טמא כוס מים ונותן לתוכו גדולה שנגדלו וקטנה שבקטנו וחולק המי' יחזקא לכ חלקו והחלק האחר הוא שיעור בינה: וכי מי מודיעני כלום כשלוקח גדולה שנגדלו' שמי' יש ויגיר גדולה הימכה וכן קטן שבקטנו שמי' יש ויגיר קטן ממכה: הכל לשי דעתו של רואה לשי אומר דעתי שהיא כיוכי למרא' עיניו והלכך כר' ויא

פרק כלים ח

כתיבת שאלת המורה וכן שאלת המורה: ח כותב שאלתו כגון כותב
 מן השתתף וכן הכתבה שמתעורר עיניו שכתובה ככתיב: אגורו ששמו אגור כתוב: כשעורה שאלתו עם
 כשעורה: כעדשה שאלתו סדך ממשל ככדשה ומחיה ככעדה: מציאו' טומאה על אדם הכושף בעיני
 המדע להיזון מלמד הקבר ועיניו אכבע ואלו אכבע כגדול שהם שתי אכבעו בקטנות שהטבח ד' אכבעת
 צדול שהם שש אכבעות קטנות

וכמו הקפו טפח שכל שיש כחכו
 טפחיו כהקפון' טפחי' אגורו על
 שיש כהקפו טפח אטו על שיש
 בעניו טפח שהו' מציאו' את ה'
 הטומאה מן העורה: ט האמה
 שאלתו לענין שכת' ועברו' זככה
 ומדות וכלאים: בחל' בינוניות היא
 אמה בת ששה טפחים דלוי' אמה
 בת חמשה קטנה ממנה ואיך אמה
 גדולה בת ששה ואנבע אמה בת
 ששה היא הבינונית: שתי אמות
 שתי מדות שבהן מודדים האמות
 וכל אחת מהן אמה בששון הכרית
 סדר אחד כניו על שער מזרחי של
 עזרה ועליו ששון הכר' מכויר כרי
 שתהה עליהן אמות מלכות: על
 שלמשה על אמה בת ששה טפחי':
 שהאומנין כוטלים בקטנה שהיה
 הנזכר מתב עם האומני' כך וכך אמו'
 בכין יעצו לכדק הבית מאמו' של

ואם בכך נזכר דמי ומחזירים לו במדת האמה היתרה עליה אכבע כרי שיוסיפו משלהם על תכאף פן יפתחו
 וכתבאו ב' ל' ידי מעילה שנהו מן ההקדש ולמה שכים מלא לכספא ודהב' שכשמתנים עם גורפי זהב וכסף
 לעשות טבלה בת ארכובה וחמש חמות באמה של משה מחזירים למד' היתרה עליה מני אכבע לא למד' היתר'
 עליה אכבע לפי שאומני' יקרה היא ואין מפסדי' אות' כל כך: י כל האמות הן זכוכ' ותבאמה בת ששה:
 מן ממוכה הוזהב שהיה אמה: על אמה והקדן של מונח הנחשת שהיה לו על ד' פ' כומיו ארכב אכבי' של אמה
 גובה ואמה על אמה ע' בי ואותה אמה היתה באמה בת חמשה: והסוכב והיסוד של מונח הנחשת וכפ' דמס' **ב**
 מדות מן המפור' אמת בכין כגון חמות הבית ומוכה העולה: אמת כלים כגון ארין ושלחן ומוכה הוזהב והלכ'
 פרכי מאיר: יא כמדה דקה של מדבר קרויה מדה דקה לפי שיש מדברית ירושלמית ונפרוית ומדברית
 קטנה שכלן: מדות הלח הין וחני הין: והיבס עשרון וחני עשרון: באיטלקי במדה של איטליאה של יקונו
 היא מדבר' שהית' נימי משה: כפינו' שהו' אדם כין קטן כין גדול: קומן המכה דכתי' וקמן ממנו מלא קמינו
 ומפני קטרת של יום הכשירים דכתיב ומלא חפניו קטרת כמים דקה: כמלא לנמו' אס שתה מלא לנמו'
 ביום הכפורים חיוב ולפי לנמו' של שופת משעריכ: כמוון שתי בעודות לעירוב ערובי תחומין אינו כפחות
 ממוון שתי בעודות: מוכי לחול כמוון אשתי בעודות של הול שאוכל מעט ולא כמוון שתי בעודות של שבת
 דאיכל טפי ממש דכסום תבזיליה ורווחא לכמומי שביח: לשבת אכל לא לחול דאירבא שתי בעודות של
 שבת פחותים משתי בעודות של חול ציון דבשבת בעיר שלם בעודות אינו מרבה לאכול בכל בעודה: ואלו
 ואלו מתכוונים להקל כל אחד מהן מתכוין למעט בככר של עירוב: משתי ידות לככר משלש לקב די לעירוב
 בשתי ידות של ככר של שלם ככרו' לקב כמ' ככר שלם שלישיית הקב ושתי ידותה הוי ככר של עירוב: מככר

בפודדיון

כלים פרק ח

קת

בפונדיון כמד הלכות בפונדיון ען הכתיס כשנמכרים ארבעה סאים בבלע וארבעה סאים סך כד קנין סכל סאת היא ששה קבי והסלע הוא ד' ליגרי וסדיר ששה מעין כמד הסלע כד מעין וכמנאו כד קנין ללד מעין קב לכל מעה והמענה שני פונדיוני הכרי הכמכר בפונדיון הוא חמי קב אבל מפני שהמכיר רומס להשתכר וינאית האפיה והמטיבה לא יהיס הככר הכמכר בפונדיון כשנמכרים ד' סאו' בבלע אלא רובע קב והרובע הח' הולך בשכר החכמי

וינאית האפיה והטחיר הרי בכר הלכות בפונדיון הוא רובע קב דהינו ששה כנים והוא שיצור שתי מעודו וזינו ככר של צירוב וכן הלכה: יב מלא תרוד ר קב מלא כף עפרורית סן המת אחר שכלה כל לחות סנו: מלא תרוד גדול של רופאי שהיא גדול משאר תרודים ושיצורו מלא חפנים: כגרים הקלקי כחני פול הכא מקום ששמו קלקי והפלי' שנו גדולי משאר פוליס ושיצור מקום גרים הקלקי תשע עדשות ג' על ג' מרובעות ומקום עדשה ארבע עשרו כמלא מקום הגרים לו פערות: כותבת הגסה גדולה משאר תמרו' ושיצורה מעט עמו'

באישליו זו מדברית ויש שאמרו הכל לפי מה שהוא אדם הקוסץ את הסנחה וחופן את הקפורת וחשותה כמלא לוגמיו ביום הכיפורים כמון שתי סעודות לעירוב מוגו לחול אבל לא לשבת דברי רבי יהודה אומר לשבת אבל לא לחול אלו ואלו מתכוונין לחקל רבי שמעון אומר משתי ידות לכבר משלש לקב רבי יוחנן בן ברוקא אומר מכבר בפונדיון מארבע סאין בבלע

יב ויש שאמרו מרח גסת מלא תרוד רקב כמלא תרוד גדול של רופאים וגרים נגעים כגרים הקלקי האובל ביום הכיפורים ככותבת הגסה כמות ובגרעיתיה ונדות סין ושמן שעורף פסקיה גדולה שלהן ומאור שלא געשה בירי אדם שעורו כמלא אנרוף גדול זה הוא אנרופו של בן בשיח אמר רבי יוסי ישנו כראש גדול של אדם ושנעשה בירי אדם שעורו כמלא מקרה גדול של לשכה שהוא בפונדיון האישליו ובסלע הגרוני' ובמלא נקב שבעול' ית כל שבים שהורו חוץ סכלב המיס ספני שהוא בורח ליבשה דברי רבי עקיבא תעושת כלים סן מגדל שבים והכר לחס סן הגרר' בארץ

מכבינה: כמות וכגדעיתיה שניך למעך חללה: ונדות סין ושמן של עור סאקבו שיצור הכקב שלהן כסיקה גדולה שעשיתי כפלך כשהכני עוות כו ומאור כמין חלון ששמו האורה ככסת לבית: שלא כעשה בירי אדם כנון חור שחררהו מים או שרני' או כסכל העפר מאליו וכעשה פס כקב ואם חשב עליו למאור שיצורו להכיא את הטומאה מאהל המת לבית לדרך הכקב: כאגרופו של בן אבטוח דהינו ארס ידוע אכלס וכן ביטח שמו שהיא אגרופו גדול: ושנעשה בירי אדם שעשאו אדם להכניס את האורה: כרובית מטבע של בירון קיסר: כמלא וא קב שבעול מלא מקרה של לשכה ופונדיון האשלקי ומלע הכרובית ומלא קב שבעול כלן שיצור אחר להן ויש מקומות שהיו יודעי' באחד מהן ולא באחד הילכך תגכהו לכלהו: יג כל שנים טהור כל כריות שנים אם עשה מעצרו כלים אין מקבלין טומאה דמטיב או בלד או עור או שק מה ער סן הגדל מן הארץ אף עור מין הגדל מן הארץ: חוז מכלב המיס לפי שכל שאר בריות שנים אין אחד מהם בורח לבישה ככחיס לכוד אותם אף כלב היס בלכר הילכך היו ככלל עורות היבשה ואם עשה כלי מעורו מקבל טומאה והלכה כד' עקיבא: אפילו חוט אפילו מטיחה וכלכד שיחברנו לו כדכך שאם היו צמיח סן הגדל בארץ מהצברים בחבור כזה היה טמא האחד כשנמא חבירו: יד יש כמה שכבר ביום הראשון טומאה הכי קאמר יש דברים שכבראו ביום ראשון שהעשה כלי' מהם יש בהם טומאה כנון הארץ שכבראת ביום ראשון וכלי חרס הכעשים ממנה טמאים: כשני אין בו טומאה: שבו כברא קייב' אין בו טומאה כשלישי כבראו אלבות וכלי עץ הכעשים מהם מקבלים טומאה: כדביעי בתלו המאורות ואין בהם טומאה: כחמישי עופות וג' ויש עשה מהן כלים אין מקבלים טומאה: חוז מככב הענו ככף המזינה לרכן גורו טומאה בכלים הכעשים ממנה דאתו לאחלופי בשאר כלים: ובינת הכעשית המנופה נת היעבה מערנמיכן כעציא' ורכן גורו טומאה כבינתה כשייא מנופה כיון דבלא כפוי כמו עומדת אבל כשאר כנים אפילו במנופה לא גזור כיון דבאינה מנופה לא קיימא כלל: כל שכברא ביום הששי טמא חיות ובהמות ושכנים ואדם אם עשה כלים מעצמותיהן או מעורותיהן מקבלין טומאה:

כלים פרק יז

טו העושה כלי קבול מכל מקום ואפילו לא עשאו ראו לקבל אלא משהו: משכב ומושב **מכל**
 מקום לשינה מועטת כגון שיהיה נשען או כתלה בו: העור המכה דלא מליח ולא קמית ולא עפין:
 ומן המידי העשוי מעשבי: שיש לסן מעשה כיון שחקקים: ואין להם מחשבה אם חשבו למוד בהן עבר
 כמות שהן חקקים מאלהיהן ולא עשו בהן מלאכה אין מחשבתן מביאתן לירי עומאה: יי קנס
 המאזנים הרמאים עושיין אותם
 הלול ומכיוון בחללו כסף חי
 וכשטקולין מטין בקכה מעט
 ויהלך הכסף חי לכד הדנר
 הכסףל ומככדי ומכריעו:

ומחוק שמחוקי בו המד' כשהיא
 גדושה ואם עושי אותה של דלעת
 פינואף בה מן הדברים הקלי' הוא
 מוקל ורעלמוכר ואם עושי אותה
 פאזכת הוא מככדי ורע ללוקח
 אכל עושי אותה של זית ושל אגוז
 ושל אשכנז והדמיו עושה ה
 המחוק של זית ושל אגוז הלול
 כשהוא מוכר מככים בו מתבת
 כדי שיככדי וכשהוא קוב' סמלקני:
 והאסל מוט טכוסאים בו ככסף
 וככשי פועלי' מרובי' לאחר שקבל
 פכרו מעים בבית קבול שכמוט
 את שכרו ואמר לבעל הבית לא
 בנת לי שכרי וכשמפשי' אותו אין
 בו תמים לב להפסד סם: קנה של
 פני שיש בו בית קבול מים ושניה

שהן וכשהוא אלים אותו אם טעם
 משקין וכשהוא אכל בעל הבית בבית הכד נוכח בו מן הטמן: עקל שיש בו בית קבול מזה ומרגלית:
 ועושיין כדי לנגב בו את המכה: או לי אם אומר שמא ילמדו ממני כבי אדם למוות: ואינו לי אם לא
 אומר שמא יאמר הרמאין אין תלמודי חכמים בקיאים במעשה ידינו ומתוך כך יבואו לרמות יתד
 ולמה אמרה עמוס דכתיב כי ישרי דרכי ה' ודיקים ילכוכם ופושעים יכשלוכם: ו ת תמית הדרשי' גרפי
 זהב וכסף יש תחיתם כלי שמנו תחיתם והוא עשוי לתת בתוכו גרוטאות של כסף ושל זהב אבל של נפחים
 אין עשוי לקבל ולא תייתד כמי לשיבה: משחית של עץ שמחיוון בה את הסכין ועושיין לה בית קבול
 מין שמושיין בה מין להשחיו: פקנס של עשה שיש לחכוכו ולשולחני שכונת עליו בחרט: קס
 זכנית שהנולים ועושים מהן מחנלות: ושפופרת הקש שהוא חלול ויש לו בית קבול רבי עקיבא מטמא
 ואף על פי שקבולו מועט דהא תנן לבעל העושה כלי קבול מכל מקום טמא וקמפלגני אי הוי דבר השמיר
 או לו דאין טמא אלא דבר העומד עליו ורבי עקיבא חשיב ליה דבר העומד ורבי יוחנן בן כורזי לא
 חשיב ליה דבר העומד והלכה כר' עקיבא: פקועות דלעת מדרכית ויש אומרים אבטימים קטנים מדיש
 וקנה שלהן חלול כשפופרת של קס: חלף מין עשב הוא ועשבים ממנו הכלים ומחנלות וקורין לו בערבי
 חלפא: טהורה מטומאת שרץ אבל לא משכב ומושב שהיא מטמאה משכב ומושב דאורייתא אם איבס
 עשוייה לכבן: קנה שמחכו לקבלה לית בו כחול וכיוצא בו: הככי המחללן שבתוך סקנה וקדש
 לכן אין לקנה טומאה ואפילו מדכרי מופדים:

נמדדת מצפנים דתכן לעיל בפרק כל כלי עץ שהמחויק מ' סאה בלח שהן כורים בינה טהור והיכו אמה על אמה ברום שלש אמות והכא קמפלגי כינד מודדים לבש מודדים סלל סנפטים ולא עובי הדפפות והשוליים ולכה הכל מודדים חוץ מעובי הרגלים ולכזבו' שהוא הויז שעל סמסס ולר' יוסי מודר' אף עובי רגלי השיר' ולכזבו' ולר' שמעון אס אין רגליה גבוה' טפה מודר' אף האויר שזין רגל לרגל: הלכה ככה אינא

פרק יח

השירה בית שמאי אומרים נמדדת מבפנים בית הלל אומרים נמדדת מבחוץ מודים או ראלו שאין עובי הרגלים ועובי לזביון נמדד רבי יוסי אומר מודים מעובי הרגלי' עובילבזבזים נמדד וביניהם אינו נמדד ר' שמעון שזורו אומר אם היו הרגלים גבוהות טפה אין ביניהם נמדד ואם לאו ביניהן נמדד ב מוכני שלה בוסן שחיא נשמטת אינה חבור לה ואינה נמדדת עמה ואינה מצלת עמה באהל הסת דאין גוררין אותה בשבת בוסן שיש בתוכה מעות ואם אינה נשמטת חבור לה ונמדדת עמה ומצלת עמה באהל הסת וגוררין מצותה בשבת אף על פי שיש בתוכה מעות הקמרון שלה בוסן שחוא קבוע חבור לה ונמדד עמה ואם אינו קבוע אינו חבור ואינו נמדד עמה כיצר מודרין אותו ראש תור רביהורה אומר אם אינה יכולה לעמוד בפני עצמה שחור' ג השירה חתיכה והמנדל שנשלה אה' מרגליהן אף על פי שמקבלין שחורין ושאין מקבלין כדרך רבי יוסי בשמא ונקליטי הספה וחמור וחפוי שחורים אין שומא אלא מטה ומלבן ומלביני בני לוי שחורין ד מלבן שבתנו על לשונות ר' מאיר ור' יהודה מטמאין ר' יוסי ורבי שמעון מטמאין

דתן: ב העוכבי אוזן כעין אוזני העגלה ולפי שהשיר' כשחית עליה קרוי מוכבי לשון את החיור ואת כנו: בזמן שהיא נשמטת שאדם יכול לסלקה מן העגלה ג איכה חבור לה והיא חשונה כל' לעצמה וחי שיר' בת קבולי טומא' שאינה עוזקת מ' סאה וכטמאת השירה לא נטמאת העוכבי וחי לאו בת קבולי טומא' היא ונעמה טומאה בעוכבי המוכבי טמאה דלא חשיבא מן השירה והיא מטלטלת מלאה ורקנית ויש לס' בית קבול: ואיכה נמדדת עמה בהשכון אמה על אמה ברום שלש אמות דלא חשיבא כעובי הרגלי' ואפילו יוסי איכה נמדדת עמה ואיכה מצלת עמה באהל המת שאס השירה בבית הקברו' מנלת

משהרין

על כלים שנכתה כיון דמחוקת מ' סאה ואס בולטו' ממנה כלים כנגד מנלת עליה דמוכבי מקבלת טומאה ואיכה חונגת בפני הטומאה: בזמן שבתוכה מעות דכלי בפני עצמה היא ובסום לדבר האסור אבל אם אינה נשמטת שרי ומאחר דלא הוו בתוך השירה שהיא עקר הכלי: קמרון כעין קבוצ שבושין על גבי השירה: נמדד עמה להשלים מ' סאה: כיצר מודר' אותו כשהוא קבוע: ראש תור כאלכסון דהאי קמרון אינו כנגד כל השירה לא כיפה כנגד מקפת חללה וכשהוא למדוד אורה דואין כאלו טעו כעין בלכסון מכותל השירה עד ראש הכיפה ומל' שתחתיו נמדד: אם אינו יכולה לעמוד בפני עצמה השירה בלא הקמרון הקבוע בה טהורה אעפ' שאיכה מחוקת ארבעים סאה ואין הלכה כר' יהודה: ג אעפ' מקבלי' כלומר אעפ' שלא קבכו בכטילת הרגלים ויש להן בית קבול כבתחלה טהורין שזיון שנטל אחת מרגליהן שוב אינן חשונין כלי לפי שאינן מקבלין כדרכן אלא בוטין לבד אחד וכזבו' דמו: ד יוסי מטמא כיון שלא קבכו בכטילת אחת מרגליהן ואין הלכ' כר' יוסי ורמב"ם גדים ושאינן מקבלים כדרך ר' יוסי מטמא ונבלת בכפשי נכפה היא והס' שידה תיבה ומנדל שאינן מקבלין מ' סאה כשהן יושבין כדרכן ואס טעין אותן מקבלין מ' סאה ר' יוסי מטמא כיון שאין מקבלי' כדרך ר' יוחנני אומרי' הואיל ומקבלין מכל מקום חשיבי מחוקי' מ' סאה וטהורין: ונקליטי המטב' עמודי אחד מראשונה המטה ואחד בסרגלותיה ומשימין מקל מזה לזה ומשליכי' עליו מדין וכעשה אהל: וחמור תחת מלכך המטה משימין עץ חלול שהמלכך טובה עליו ונקל חמור: וחפוי כגון בפני שמכפי' המטה ונקליטיה טהורי' דהוה מתבתתת שממש לעץ: מלבן לתנו מלול' עשוי' להסית תחת כרעי העט' שלא ידקכו מלחלוחית הקרקע ומטלטלי' עם המטה הילכ' טמאין קמט' דמו: ומלכבי כבי לוי טהורי' לפי שרגליהן לעלו לירושלם והולכו' יעזיר לשיר ואין מוליכי' המטו' עמהן ומעליה המלכבי הילכ' אפי' קבועי בקרש המט' הואיל וסופן ליכטל לאו כמטה חשיבי: ד מלכך שכתבו על

כלים פרק יח

לשוכות עץ העשוי כעץ לשון שהמלכין מונח עליו : ד"מ ור' יהוד' מטמאין סוף הוא מטלטל עם המטה כמו מלכין ד' יוסף ורש' מטרה דין ללא מטלטל כהדימטה כלי האוי' וסלכה כר' יוסף ורש' : שמלכני כני לוי טהורין וא"כ דקנינו בכרע המטה הויאל' וסופן לוכטל טהורי' הכי לשוכו כמי פעמים נטלן למלכני המטה ולאז כמטה חשיבי : ה מטה שהיתה מטאה מדרס ששכב עליה זכ או כמטה או כששן : קכ"ל אומתן עני' שכרמח המט' לכד מראשיתיה או מרגליותיה

משהרין אר' יוסף מאי שנא זו ממלכני בני לוי שמלכני בני לוי שהורין ה מטה שהיתה מטאה מדרס נשלה קצר ושתי ברעי' מטאה ארוב' וב' ברעי' שהור' נחמיה מטמא גרד ב' משוגו' לוכסן גרד ב' כרעים לוכסן או שמעטת פחות מטמא שהורה ו מטת שהיתה מטאה מדרס נשברה ארוב' ותקנה מטמא מדרס נשברה שנייה ותקנה טהור' מן המדרס אבל מטמא' כמע' מדרס לא חספין לתקן את הראשונ' ער' שנשברה שנייה שהורה : ז כרע שהיתה מטאה מדרס וחברה למטח מטאה מדרס פרישה היא מטמא מדרס וחמטה כמע' מדרס היתה מטמא טובא ז' וחברה למטח כלה מטמא' טובאת ז' פרישה היא מטמא טובא ז' שבעה והמטה מטמא טובאת ערב היתה מטמא טובאת ערב וחברה למטח כלה מטמא טובא' ערב פרישה היא מטמא טובאת ערב והמטה שהורה וכן חשן של מעורר ה הפלה ארבעה כלים חמיר קציצה הראשונה ותיקנה טמא' מטמא כת וכן שנייה וכן שלישית ההיר את הרביעית שהורה מטמא מת אבל מטמא כמע' טמא מת חזר לראשונ' התייר וחיקנה מטמא כמע' וכן שנייה התייר את השלישית שהורס שחברביעית

א: רוכ' אומתן עניים שאל' רך המט' מימי' או משמאל והס' כקראי' ארוב' המט' : טהור' דתו' לא חויא והויא כשכרי' כלי' ספן טהורי' : יור' כחמיה מטמא' וזין הלכ' כר' כחמיה : גדר' מתק' וקטע' כמו גודו' אלכא' : שתי' לשוכות לוכסן שכי' עניים העשויין כלשון שמלכני המט' מוכחי' עליהן מתכן באלכסון : אחד שבמקומו מזרחית דרומית ואחד שבמקומו מערבית כפוכית : טהור' דתו' לא חויא וכן אם גדר' שתי' כדע' טמא' על טמא' לוכסן מכרע שבמקומו מזרחית דרומי' גדר' טמא' ומכרע שבמקומו מערבית כפוכית : טהור' דתו' גדר' טמא' כשכורה דמיא' : או שמיעטה מטמא' שגדר' דגליה וזין טמא' מן המטה לארץ לא חשיבא' : ו

ויתקנה מטמא מדרס עדין עומדת בטומאתה כיון דקיימא שניה : טהור' מן המדרס א"כ דכתקנה ראשונה קודם שכשברה שניה למ טהורה דעכיס מדנות באו לכאן שלאחר שירדה לה טומאת מדרס כתחדשו לה פני' סללו' וזין זו הראשונה מאחר שכבר נתקלקלה כהדי בטולה : אבל מטמא' כמע' מדרס משו' דארוב' ראשונה כששברה ויתקנה שהביא או דוכה אחרת תחת השכורה וחדרה למטה כמטאת כמע' מדרס שהרי בגשה כמטה הטמאה מדרס וכי' כשברה שכייס דפרח מיכה טומאת מדרס אשתעיר בה טומאת טעם דכל המטה מחוברת לראשונה שכתקנה : עד שכשברה שניה טהורה דכיון דשכרו שתי' הארובות תו' לא חויא ולא דמי' להיכא דכתפרקה וכלה קיימת דהתם כוסי' להחזיר פקדיה ולחברה : ז כרע של מטה שהיתה מטמא מדרס שדרס הזנ' על הכרע כשהיה בפני' ענמו שלא היה מחובר למטה כלה מטמא מדרס דחנור עביר לה כללו' כלה גוף אחד : היתה מטמא טומאת שבעה כגון שבעה באת : טומאת ערב כגון שבעה בטמא' מת : והמטה טהורה דלא מטמאת כנגיעת הכרע דלאשון היה וזין אדם וכל' מקבלין טומאה אלא מאז הטומאה : מטמא כלי' עץ שיש לו שיכ' ומהפכיו את היתבו' ושיכיו' של מתכת ולפי' שהשיכ' של פקדין ונכשיו' בו דיכו' כדיון עיט' שהיא של פקדין והיא וכן טומא' ז' קאי' דיון מעדר' מטמא' מדרס : ח תפלה כשנתקן של ראש שנגעו במת' איידי' שיש כהן' דבתי' וכל בית קראת קנינה : התייר קנינה העביר בית אחד והביא' אחר תחמו' מטמא טמא מת דחנור משו' להו' גוף אחד וכן שניה ככל זמן שהיה טומאת מת ומשמעיר מ זמת שמחברות לרביעית אבל כשהעביר גם הרביעית והחליפה באחרת פרישה מביאה טומאת מת ומשמעיר בשלש קנינות טומאת מעט טמא מת שהרי נגעו ברביעית כשחברו והיא עדיין קיימת אבל רביעית כשהחלפה אין בגופה טומאה כלל דלוי' משום דנגעה בשלש אין מונע עושה מונע שהשלש ראשונה חדשות כנהו' שנגעו בטמא מת ואין הרביעית חסדה מקבלת מהו' טומאה ואין טומאה ברביעית החדשו' לא מחמת שמחברות לשלש הטומאות מונע הילכך כשחזר והחליף השלש פעם שניה טהור' כלן ואפי' מונע לית בהו' :

כלים פרק יט

קטו

ט טהורה ואפי' איכא ארוכה וכו' כרעס הואיל ואין כדעתם להחזיר וכי מהכי דוקא צעקום שהכל לאדם אחר: מקבלת טומאה מכאן ולהבא אבל למעשה לא דכיון דחלקיה פרישה טומאה מיהיה: מטמאת הבוילה אם שירטה הכרע מן הארוכה ועומדת עם הקצרה הוי קבור ואם כטעמאית הכרע כטעמאת הקצרה כשם שבכחולה שלמה אם כטעמא אחד מאבריה כטעמאת כלם כך כמו כשפירשה הכרע מן המהוכה ועומדת עם הקצרה כעמאת חבילה עם הקצרה.

וכשנכנסת מטמאת הברע כטמאת הקצרה עמה: ויטמאת חבילה ששם הטבילה הכרע עם הקצרה אין הקצרה חונקת עליה כיון כי היכי דלא חייב גבליה כשטמאית בההיא שלימה: מחכמים אמרו: וטעמאת אבריה ולא חבילה דאם כטעמא כרעיהא טעמאה ולא קנה ה' דלויכה חכמי כשלימה: ומוטהרת איברי' כשנא להטבילה. מטביל הכרע כפי עממה ולא חבילה עם הקצרה שהקצרה חונקת עליה דלויכה חכמי כשלימה דמטביל מטה שלימה טהורה אעפ' שלא שירקה

שהרב עית כפגע ואין מפע עושה מפע: ט טהורה חזיה או אבר חזיה או חלקיה אחין או שותפין טהורה החזירה: מקבלת טומאה מכאן ולהבא כשה מטמאת חבילה ומטהרת חבילה דבריר' איעור וחכמי' אומרי' טמאת אברי' ומטהר' אבריה: **פרק יט** המפרק את המטה: להטבילה וחכמי' דהטבילה שחזר החבל מאימתו הוה טמא: למטה משיורג בה שלשה בתים והכונע מן הקשר ולפנים שמה מן הקשר: ולחזן טהור: נימי הקשר חבונע בצרכו שמה אגבמה חזא צרכו רבי יהודה: ואומר שלש מצבעות: ב החבל היוצא מן המטה עד המטה טפחים שחזר מחמשה ועד עשרה שמה מעשרת ולחזן טהור שבו קושרין את הפסח' ומשלשין את המטות: ג מיוצא חיוצא מן המטה כל שהן דבריר' רבי מאיר רבי יוסי אומר עד עשרה טפחים שירי

אכל השתא לפירשה הכרע מן הארוכה לא הוה חבילה עם הקצרה וצריך להטבילה בפני עצמה והלכה כחכמים: כך כדלית' פירוש' פירוש' וזו מן המטה פירוש' וכך שירטה רבנא:

המפרק

המטה למטה: אעפ' שטמאת אעפ' שטמאת: והכונע בחבלים גרמי' כלומר בין מפרק בין חונע בחבלים טהור וכמטה שטמאת כמת או במשכב הוב איירי וכגון שאין כמטה ארוכה ושעיר ברעס ואפי' הכי צריך להטבילה כדי שלא תחזור לטומאתה כשיחברכה והכונע בחבלים טהור דמכיון שפירקה שוב אין החבלים חכמי: הקבל עומדת חכמי בתחלה כשצדק מטרנ את המטה שלימה וסירבה גבתי' ועדין כשאר החבל ארן קרעה כטמאת המטה כטמא הקבל והכונע בחבל טמא דכלו חכמי הוה ופירוש' לסירוג: מן הקשר ולפני' אם קשה חבל אחד לזה החבל שחירגו אין החבל האחר קבור מן הקשר ולחזן: כמו הקשר כשקושר' מני חבלים זה בזה מניחין מעט מראשי החבלי' מזה ומזה יונא' חזן לקשר והן קקרא' יומי הקשר: הכונע בצרכו טמא דכיון דבזקן לקשר הם שאם היה קושר בראש החבל מאג' היה הקשר כיתר נכנס שלא הוסיפו טעמאית הקשר וכקשר רמו: ל יהודה אומר קלש אכבעות: הוי תכוב דהוא צורך הקשר טפי לא: ב החבל היוצא מן המטה מה שצדק מטרנ לחזר שמה הכירוג: עד המטה טפחים טהור דלא חיי למדי לבזקן המטה ולא חשיב' לה יד: ממחשה ועד עשרה טמא דהוי לקשור בה הפסחים שהיו דרילי' לקשור שם הפסח בחבל שכתרע המטה כדי שיהיה מוונן להם וחזי' כמו לשלש גו' את המטה כלומר להודיע מן העלה לגו' אינמי להודיע אל המקוה להטבילה כשטמאת: מעשרה ולחזן טהור דמה שיש בטבל יונק מעשרה אינו ומשם לבזקן המטה כלום: ג המיוצא כמין אזור או אכנע של ארני סכורכים אינו סביב המטה כדי לחבר פרכיה ופעמים שהול' גדול הדכה וכגור ויוצא חזן מן המטה:

היוצא מן המטה והמטה טמאה מדרם: כל שהיא אינמי ויוצא כמה אמות חזן למטה הכל טמא: דבי וימי אומר עשרה עד עשרה טפחים טמא כטומאת המטה מעשרה ולמעלה טהור והלכה כרבי עמי: שירי מיוצא מיוצא שכלה וכקדע כמה ישתיר ממכווניהה טמא: שבעה טפחים דכרבי מהכי לא חיי למדי ולא חשיב' כלי: חכמי יש מפרשים נגד עב וקשה שמימי' על החמור כשנא מן הדרך והוא שאני' כדי שלא יבטלן לאחר שמכירין ממנו האוכף ויש מפרשין שמימי' אותו על משהו החמור כדי שלא יבטלן מדר טהרות

פרק בלם יט

ופסד אם ירדו עליו גשמי' ד' נישא חוב על המטה ועל המזון לאו דיוקא נשא על המזון לא נשא חוב על המטה שהיא זרן כרוך סביביתה וינח ממנה: מטמא שנים ופוסל אחד דברי ר' עזריאל לטעמיה דאמר לעיל דאפי' המזון יונח מן המטה כל שהוא ואפילו טוכא היו חכור למטה וינטמא שנים ופוסל אחד כמטה עגמה שכל שהחוב נישא עליו וכעפ' משכב ועושב על זכיהי' אב' העומתה והנוגע בו. היו רחוק ורחוק טעמא שני ושני עשה שלישי לפסול את התרומה כלכל' אבל לח' לטמא וחינו מטמא שנים דהינו רחוק ושני ושפסל אחד והוא שלישי שהוא פסול בתרומה כלכל':

והמזון כל זמן שלא פירש מן המטה חשיב כאב' הטומאה אטמא שנים ופוסל אחד אבל לאחר שפירש לא היו אלא כולד וטומאה ומטמא אח' ופוסל אחד כדון נגע במשכב חוב: ר' יוחנן אמר וכו' ויפי' לטעמיה דאמר לעיל בערה טפי ופיו לא הולך זה שניתך עשרה טעם חסד למשכב: ומטמא שנים ופוסל א' אחר כל זמן שלא פירש אבל מה שמון לעצמה לא חשיב חסד למשכב ודיוני כפירש דמטמא אחד ופוסל אחד: נישא על המזון מעשרה ולפנים טמאה גרמיון ולא גרמיון טמא והכי פירושה נישא חוב על המזון הינח מן המטה אם נישא מעשרה וטמא מעשרה דכל עשר חשיבי חסד למטה כצנטמא מזון כטמאת המטה אבל מעשרה ולחון דלא היו חכור למטה טהורה המטה ולא כטמאת המזון כך כראית בעיני פירוש משכה זו פירוש דרבינו גרסי טמא וטהור ושרוין לא נתקבל לי וכן דברי ר' עזריאל שכתב בפירוש משכה זו לא ככחו באויו כלל ודקדקתי אחר כך בחכמו בהלכות כלים פרק לא וכדאית לי טעם חזק בו ופירש משכה זו כענין שפירשתי כאן: ה' כולה טמאה מדרס' וכל זמן שלא פירש המזון מן המטה היו טמאה כדפירשתי: והמזון נגע מדרס' ומטמא אחד ופוסל אחד כדון כל כונע כאב' הטומאה: ו' נגע בהן המטה כשהן כרוכים יחד: טמאים טומאת שבעה בהא לא פליגי רבינו יוסי דדוקא כטומאת מדרס קאמר עד עצמה טפיחים טמא מעצמה ולחון טהור אבל לשאר טומאות אפילו מאה אמה כלו חסד כגון מזון שהוא כרוך על המטה וככנסה המטה לאהל המטה או נגעה בשרץ וכן אם נכנס קנה מן המזון לאהל המטה או נגע בשרץ כטמאת המטה כטמא המזון כטמאת המטה ואפי' היה המזון יונח מן המטה מאה אמה: פירשו טמאים טומאת שבעה ולא היו ככלים שנסתברו כיון דכל אחד מהן כלי בפני עצמו אף על גב דלענין קבלת טמאה חשבים ככלי אחד וכנסגעה טומאה באחד מהן כטמא האחר: שכיטלו שתי ארוכות שלה ולא כסתברו ולא כסתברו למקומן הילכך לא טהרה המטה מעומתה ככטולת הארוכות: כסתברו חדשות טמאה שהיו הישנות קיימות ולא כסתברו הכקבים והיו כסתברו אבר אבר וכל אבריה שלמים אבל כסתברו הישנות טהורה לפי שהישנות הן שהיו כמטה כשטמאת וכסתברו היא המטה שכל כלי דלא חיויא כלא ארוכות: ז' תעה שפחתה שלמעלה כספוי שלה: טמאה טמא את דכיון דשוליה קיימים אכתי חיויא לתעמיש ודוקא טומאת פת אבל לא טומאת

שירי מיוזן שבעת טפחים כדילעשוותו חבק לחסור * ד' נישא חוב על המטה ועל המזון מטמא שנים ופוסל אחד דבריה מאיר רבינו יוסי ואמר נישא חוב על המטה ועל המזון עשרה טפחים מטמא שנים ופוסל אחד כעשרה חוב ולחון מטמא שנים ופוסל אחד נישא על המזון מעשרה ולפנים טמא מעשרה ולחון טהור * טמא שפחתה טמאה מדרס וכו' לח' מיוזן כולה טמאת מדרס פירשה היא טמאה מדרס והמזון נגע כדרס היתה טמאה טומאת שבעה וכו' לח' מיוזן כולה טמאה טומאת שבעה פירשה היא טמאה טובאת שבעה והמזון טמא טומאת ערב היתה טמאה טומאת ערב וכו' לח' מיוזן כלה טמאה טומאת ערב פירשה היא טמאה טומאת ערב והמזון טהור * ו' כשה שברך לח' מיוזן נגע בהן חבת טמאין שפחתה פירשו טמאין טומאת שבעה נגע בהן חשרץ טמאין טומאת ערב פירשו טמאין טומאת ערב כשה שגטלו שתי ארוכות שלה ועשה לה חרשות ולא שנה את הנקבים נשתברו חרשות טמאה הישנות טהורה שהכל הולך אחר הישנות * ז' תעה שפחתה שלמעלה טמאה טמא את נפתחה שלמעלה

כלים פרק כ

קוי

החמאת מדרש דלא חזיא לשיבה: כשפתח מלמטון בשוליה דבטל בית קבול שלח: זמורה לנמרו: מגורות
 שלח חזרות שבה דהיינו מדרים שנתכה שלח כפתו עמה טמאות: ח. התורמל כיום גדול של עיר
 שהרועה כותף חפניו לתוכו ובתוך התורמל יש כיון קטנים כמו המגורות בתבה: החמת נאד של עור:
 שהנבים שלה מקבלות עמה כשעשיתו עורות האילים והיתיש' הזכרים כשאר העור שצאקוב הכיבו כמו ין
 כים קטן ואם כפתו טהורות

כלמ עלה שכמה שמה: מת נפחתה מלמטה שהרה מגורות שבה
 טמאות ואינם תבור לה * ח התורמל שנפחתה ובים שבתוכו
 שמה ואיננה תבור לה החמת שבעים שלה מקבלת עמה ונפחתו
 והודות שאינם מקבלות כירכין * ט תיבה שנפחתה מצדה
 שמה: מדרם וטמא מה אמר רבי יוסי אימתי כוסין שאינה גבהה
 כשירה שפחים או שאין לה לזבזב טפה נפחתה מלמעלה שמה שמה
 בה נפחתה מלמטון רבי מאיר: משמה וחכמים ששהרין ספני
 שבטל העקר בטלה השפלה * י משפלת נפחתה מלמטה
 ריבונים רבי מאיר משמה וחכמים כשהרים ספני שבטל העקר
 בטלה השפלה *

הכריש והכסות והשקן והמצופין שנפחתו
 חרו אלו כשסמין מדרם והקלושר ארבעת קבין
 התורמל חמשת קבים הכרותית סאה החמת של שבעת קבין רבי
 חזרה אורס אף הרבצל והמורה כל שזון חרו אלו סמאין מדרם
 וכולם שנפחתו טהורים ספני שבטל העקר ובטל השפלה * ב
 חמת הלילין טהורין בן המדרם ערבת פיסוכות בית ששאי אומרים
 שמה

פרק כ

קופה גדולה שזולתין בה הוכל והאשפה: שפחתה מלמטה דעזי' שהיו שיעורה לטהר כשניקבה במוט
 רמון: רבי מאיר עמוט אף על פי שהיא טהורה משאר טמאות טמאה היא מדרם שראויה לשיבה:
 וסמין טהורין והלכה כחכמים:

עשוין למלאתן צמר או כזה ואלם כותבן תחת מראשיתו: והכמות כמו כדים הן אלא
 שהן ארוכים וגדולים וכל גופו של אדם שוכב עליהן: מרופו' כיון שקיים של עור גדולים
 שכותבים בהן סחורות שזולתין כספיות: הרי לו טמאין מדרם לכל הכי עבדיו כמו לשיבה: קלופטור
 כמין של וכשפה שמתין כפי הנהמה וכותבים בה מפתח ושערים והבנה אוכלת כשהיא מהלכת:
 תורמל כים גדול של עור שהרועה כותן עס כל חפניו: בריסית שק של עור קטן: רבצל חמת קטן של עור
 שמיטם כוששים: מוודא כלו שכותבים בו נידה לדרך תרגום נידה וזודין: הרי אלו טמאים מדרם
 כל אלו הנשכין במטה אס יש בכלן השיעור המפורש בהן או יתיר מעמאין מדרם דמשמאין שכיבה עם
 מלאכתן אבל כפחות משיעור המפורש בהן לא: כפחתו טהורין שכל אלו עשוין לקבול שהקבול הנהו
 מכוסים ומוט כס' להיות ראויין למשכב ומוטב וכשפחת בעל העקר שהו הקבול שבעבדיו היה קדו כלו
 ונטלה הטפלה שהיא טמאת מדרם: כ חמת חלילין חמת מלאה רוח ומשימין הרגלי' כפי החמת והרוח
 ונא דרך הכקבים ומוטא מן החלילי' קול של שיר: טהורה מן המדרם דלא חזיא לשיבה ערבות פיסוכות
 ערובה שמיא' בה אב' קטנות ורגבי אדמה כדי לתת בכדוכי' של בנין ופיסוכות לשון קבל פיסא שדא כיה
 דחמירין כנמרא בסנהדרין גבי מדקלים: כ תשיאו אומרו מדרם ספני חמת שמה שכיבה עם מלאכתה
 וכה סכרי אינה משעת: טמאקה טמאה מדרם ואם לא כמדקה אינה טמאה מדרם דהומרו לו עמוד
 וכשפה מלאכתו אבל כשמדקה ומוטיאה משקין אינה ראויה אלא לשיבה ופחותה משני לונים או

הברים
 עשוין למלאתן צמר או כזה ואלם כותבן תחת מראשיתו: והכמות כמו כדים הן אלא
 שהן ארוכים וגדולים וכל גופו של אדם שוכב עליהן: מרופו' כיון שקיים של עור גדולים
 שכותבים בהן סחורות שזולתין כספיות: הרי לו טמאין מדרם לכל הכי עבדיו כמו לשיבה: קלופטור
 כמין של וכשפה שמתין כפי הנהמה וכותבים בה מפתח ושערים והבנה אוכלת כשהיא מהלכת:
 תורמל כים גדול של עור שהרועה כותן עס כל חפניו: בריסית שק של עור קטן: רבצל חמת קטן של עור
 שמיטם כוששים: מוודא כלו שכותבים בו נידה לדרך תרגום נידה וזודין: הרי אלו טמאים מדרם
 כל אלו הנשכין במטה אס יש בכלן השיעור המפורש בהן או יתיר מעמאין מדרם דמשמאין שכיבה עם
 מלאכתן אבל כפחות משיעור המפורש בהן לא: כפחתו טהורין שכל אלו עשוין לקבול שהקבול הנהו
 מכוסים ומוט כס' להיות ראויין למשכב ומוטב וכשפחת בעל העקר שהו הקבול שבעבדיו היה קדו כלו
 ונטלה הטפלה שהיא טמאת מדרם: כ חמת חלילין חמת מלאה רוח ומשימין הרגלי' כפי החמת והרוח
 ונא דרך הכקבים ומוטא מן החלילי' קול של שיר: טהורה מן המדרם דלא חזיא לשיבה ערבות פיסוכות
 ערובה שמיא' בה אב' קטנות ורגבי אדמה כדי לתת בכדוכי' של בנין ופיסוכות לשון קבל פיסא שדא כיה
 דחמירין כנמרא בסנהדרין גבי מדקלים: כ תשיאו אומרו מדרם ספני חמת שמה שכיבה עם מלאכתה
 וכה סכרי אינה משעת: טמאקה טמאה מדרם ואם לא כמדקה אינה טמאה מדרם דהומרו לו עמוד
 וכשפה מלאכתו אבל כשמדקה ומוטיאה משקין אינה ראויה אלא לשיבה ופחותה משני לונים או

כלים מרפן כ

יתרה מע' קנין איכה שמהלך זאעילן כסדרקה: וכתפחה תחת גשמים מתכפח העץ וכתתם הסדק
טומאה טומאת מת במו שחיתה בתחלה קודם שכסדרקה מפני טיף לה כית קמול וזכיה טמאה מדרס לזיכה
עיוותת לשכב עליה והואל ומשתמש בה בליטה: בקדים וכסדרקה לאחי שכתתה העץ וכתתם הסדק
שכיחה ברוח קדים וכסדרקה: גומאה מדרג דמורה לסיזית סאניה לשכיבה ולא ללוט סה: זה מייב

גטידי כלי עץ דתסתתן אין טמאין
מדרס וכסדרקה טמא מדרס:
כלי כדרי מלים עשוין מכדרי פל
גדרה וכוונ כסן דעד שיתסתמו
שתגמר שפת העלומה: אעפ
שכדשו שפיעותסן כל שהן שפגל
שפיעותסן ולא כשא' בשפיעותסן
אלא כל שהן טמא: ג מקל
אל עץ בעלמא ששאו בית יד
לקדדוס לפי עצה שלא קטעו
במכו חבור לטומאה בשעת
מלאכ דאף על גב דכתיב כעטיה
עשונו כלי עץ לא מקבלים טמאה
היא בית יד הוא יודות במרבו
לכל תור טומאת הכלי או האוכל
ואם טמא הקדדוס כטמא הנית
יד וכן אם נבעה טומאה בכית יד

שטמא מדרס ובית הלל' אומרים שטמא מת עריכה משני לנו ועה
תשעה קבים שנסדרקה שטמא מדרס הניחה בגשמים ונתפרתה
טמאה שטמא מת בקרימוגנסדקה מקבלת מדרס. וזה חומד בשעת
כלי עץ מבתחלתו וחומר בשירי כלי צצרים מבתחלתן שבתחלתן
אינם מקבלין טומאה עד שיתחסמו בתחסמו אף על פי שנשרד
שפתוחותיהן בל שחן טמאים ג כקל ששעצוריות יד לקורדום
חבור לטומאה בשעת מלאכה הדיוסטר חבור לטומאה בשעת
מלאכה קבעו בכלונם שטמא ואינו חבור לה עשה לו דיוסטר אן
שטמא אלא צרכו כשא שקבעו בכלונם שטמא ואינו חבור לו עשה
בו כסא אין שטמא אלא מקומו קבעו בקורת בית חדר טמא ואין
חבור לה עשה בראשה כסא שחור כפני שאוסרין לו עשה
ועשה את מלאכתו: כ ערברו גדולה שנפתחה
מקבלת רטובים והתקנה לישבור רבי עקיבא משטמא וחכמים
מטרחין עד שיקצע עשאה אכוס לכהמה אעפי שקבעת כבורה
טמאה

כטמא הוא ונטמא הקורדוס עמו ודוקא בשעת מלאכה היו חבור לטומאה שלא בשעת מלאכה לא שללא
בשעת מלאכה אדם עשוי לזרקה לבין העצים: דיוסטר כלי המשמש לשני דדים דיו שנים סטר דד
כדמתרגמינן לסטר חד והוא מקל טיף בו שני נקבים אחד מלטה ואחד מלמניה ושתי יתדות תחכות
בהן אחת ומשוח למשדב ואחת מפסן לדדוס והכשימסיבות בו את המטה שפסן וקורין לו כסא בלבו
ופעמים שמשין איתן ידות מברול ומקבלין טומאה: קבעו בכלונם קבע הדיוסטר דהינו המקל עם שתי
יתדותיו בכלונם דהינו עץ אריך וגדול התקוב בארץ: טמא הדיוסטר מכאן ואך אם נבעה בו טומאה
דהיו המקל חבור ליתדות בין בשעת מלאכה בין שלא בשעת מלאכה כיון שקבע שזין אדם עשוי לזרקה
לבין העצים אבל הכלונם עצמאויכו חבור לו שאם נבעה טומאה בכלונם לא נטמא הדיוסטר: עשה
בו הדיוסטר שקבע שתי היתדות בגופו של כלונם: אין טמא מן הכלונם אלא מה שהוא למדך היתדות
להסך את המטוה והשאר בין מלמעלה בין מלמטה טהור שהכלונם אריך הוא וגדול: כסא שהוא עשוי
וקבעו בקלונם הכסא עמא מדרס ואין הכלונם חבור לו להיות מיטמא מדרס כמותו: עשה בו כסא מין
הכלונם עצמו עשה כסא: אין טמא אלא מקומו דהיינו כורך הישיבה ושאר הכלונם טהור: קבע הכסא
בקורת בית הכרד שענורים בה השמן מן הויתס הכסא טמא מדרס והקורה איכה חבור וטהורה ואם מעץ
הקורה עצמה הכסא עשוי בראשה האחד אף הכסא טהור דאוסרין לו עמוד וכעשה מלאכתו ויביא בתורת
כהנים אשר ישב עליו וטמא יחול חפילו ישב על האבן ועל הקורה תלמוד לומר כלי ולא אבן ולא קורה אוביא
את אלו ולא אוביא כלי אככים כלי נללי' כלי אדמה תל' הכלי כלי המיוחד לקבל טומאה וכלים הללו אין
מקבלין טומא' לעולם אין לי שא כסא וספסל וקתדרא המיוחד ל'שיבה מכין תיבת הכלי תיבה שפתח' מדרס
עריכה מכל לוג עד ט' קנין שכסדרקה ואינו יכול לרחוץ בה רגלו אחת תל' וכל הכלי רכה יכול אפי' בפה שאם
ישב עליה תרדק וישב עליו תל' אשר ישב המיוחד ל'שיבה לא שאומר לו רחצו וקע' מלאכתו: ד עד שיקבע
שחיתכה ויתקכה ל'שיבה והכל כ'חכמו': אעפ שקבעה כותל טמאה טומא מת או שרץ ולא כותל מתורת
כלי ולא אמרי' כלי המחובר לקרקע כקרקע דמי לא כשהיה מחובר לקרקע מתחלתו או שכתה כלי ששט
אף הקרקע

כלים פרק כא

קיו

אית הקלע: ה . חופת כלו המיוחד לשיכה ושל תמרה הוא : שקבעו בכדכך בשורת הכנין : כנה עלה
 על קבעו כדרך שהאומני עשו שכונו כיפה ענן כקרו ואחכ מסירו אותם : טמא אם ישב הזב על הכנין שעלה
 בטמא הכופת שתחת הכנין שהזב מטמא את המשכב ואת המושב שתחת אכנין ומטמא וכן כשקבעו ולא בכס
 עליו וישב הזב עליו כשהוא קבוע טמא דלא כתבטל בהכי אבל השקבעו וזכה עליו בטל לגבי כותל וככותל

דמי : מפץ כמין מחבלת עשויה
 מקחו או מנמי : ענן הקירות של
 גלים : מעוביה טיט ונדרות של
 אכנים שנתכים : ענן התקרה וכל
 כמה שלא קבע המפץ בקורות
 וישב הזב על מעוביה כמטא
 המפץ שתחתיה ולא בטל מתורת
 כלי דאי כבי שקיל ליה וכן אם
 קבעו ולא כתיב עליו מעוביה וישב
 הזב עליו טמא מושב ולא בטיל
 עד שיקבע ויתן עליו המעוביה :
 כדרך קבלתה שוליה למטא :
 שלא כדרך קבלת שוליה למעלה :
 ו סדין שהוא טמא מדרס שראוי
 למטא מדרס קאמר ולא שנטעא
 מדרס מטע דאכ ארתינו סיל אבל
 טמא . טמא מת לתני אבל טמא
 מנע מדרס כדתני בהקמין דכא :
 ועשאו וילון מסך לפתח או וילון
 לסיכה ודקא שעשה בו שני

טמאח . ח כופת שקבעו בנדרך קבעו ולא בנה עליו בנה
 עליו ולא קבעו טמא קבעו ובנה עליו שחור מפץ שנתנו על גבי
 תקורות קבעו ולא בתן עליו את המעוביה בתן עליו את המעוביה
 ולא קבעו טמא קבעו ונתן עליו את המעוביה שחור קעה שקבעת
 בשירה תכה ובסדרל כדרך קבלתה טמאח שלא כדרך קבלתה
 שחורה . י סדין שהוא טמא מדרס ועשאו וילון שחור סן
 חמדרס אבל טמא טמא מת מאימתי היא שחרתו בשא משחבר
 בית הלל אומרים משיקשר רבי עקיבא אומר משיקבע . י
 מחצלת שעשה לה קנים לארכה שחורה וחכמים אומרים עד
 שיעשה כמין בי עשאו לרחבה ואין בין קנה לחברו ארבעה טפחי
 שחור נחלקה לרחבה רבי יהודי מטהר וכן הסתיר ראשי המערגין
 שחורה נחלקה לארכה ונשתתירו בה שלשה מעדנים של שחר
 טמאים טמא מחצלת מאימתי מקבלת טמאח ששחקה וחיה
 גמר מלאכתה

פרק כא

חנוע בכבוד העליון בכבוד התחתון בנידים
 ובקירוס וכוווש שהעבירו ער גבי ארגסן
 ובערה שאינו עתיד לחזור שחור בגפש תמכת ובשתי העומר
 ובבבול

מנעה אבל מחסבה איכה מנחיתן מודו טומאה שהיו ראויין לה : אבל טמא טמא מת עמי שהשמש מתחמם
 בכבודו ומתעטף בשוליו לפעמים הילכך לא בטיל מתורת כלי : מאמתי טהרתו שנטל תורת מדרס עמו :
 משיפתר בתוספתא מוכח דכש בעו שיקרענו ויתקכנו למדת הפתח ויתפור בו לולאות לתלוטו במסך או
 בסטיכה : וכה דאמרי משיקשור לא בעו קריעה אלא משיקשור בו הלולאות כדי לתלותו בהם וזאת ספדים
 דגרסי כש אומרים משיקבר . והוא הוא כלומר משישברו וויקרעו כדי לתפרו למדת הפתח : ורבי עקיבא
 אומר משיקבע מעת שיתלה אותו על הפתחאו על הסטיכה והלכה ככה : ו לארבה טהורה אורך הקסם
 לאורך המחבלת טהורה דלא חויא לשכיב שהקימויקין לשוכב ולא חויא כי אם לסוכן : כמין כי ויונת שהיא
 כמין כי הפוכה שלכו כלומר לעולם היא טמאה עד שישוך הקים מנ דרדי והלכה כחכמים : עקבים המחבלת
 אורך הקסה לרוחב המחבלת : ד' טפחים כשם בין קנה לקנה ד' טפחים חויא לשכב בין שני עקבים : במחלקם
 לרחכה וכשבו הקים מלה לחמי : ר' יהודה מטהר דלא חויא לשכיבה ואין הלכש כן : יהודה : המתיר ראשי
 מערבי מכהנ עשוי מחבלאות כשמשלימין המחבלת כשאר כעין מלל ועודלי אותו בכל שני טפחים גדלי אחדי
 קשורו שלא יסתר האידן ואם כיקר עומד לסתירה וכנטל מתורת כלי וטהורה : מערבי קשרי כמין וילך אליו
 ואנו מערבו כלום קשור כדרך שקשורין האסורי וכן התקשר מערבו כימה : שהם של ששה טפחים שני טפחי
 בין מערדן למערדן וטפח מכאן וטפח מכאן : משתתקכב משיחתן וקטו ראשי קרומיו הבולטין וזו היא קכיבה :
 כמכוד העליון שני עגים בעגולים יש לאורו האחד שחוט השתי כרוך בו והשני שלפניו שכל
 זמן שאורו והולך כרוך בו הידיעה הנאדרת ולפי שהם כבדים כקראים כוכד וכוכד העליון

חנוע

הוא שלפניו וכוכד התחתון הוא החוק ממנו שכל השתי כרוך בו : בנידים חן חוטם הארונים על הק כס
 פבערין מנביהין קנת החוטם ועשום דרך שילך בו הארג כחוט : וקירוס מחרק שבו מכיס על הארני



כלים פרק כא

ומחברים החוטים: נחמו שהעבירו על גבי ארנן לאחר שנעשית הרקמה עשויין חוט עליה שלל
תתכלך ואותו חוט לא היו חכור לכנר: וכעירא הוא אירא האמור בפרק קמא דשבת ולא נרדי באירא
שנאזנו והיא חתיכה קטנה מנער או מפשתן או עמר גבן שארנים בתוך המטפחות לכוני וזרק ארנ
בתוך השתי וזו של ערב כרוך בתוכה ויש מהן שמורים ואדומי יואם אינו עתיד להחזירה כגון שהיא אדומת
ועתה רוב להכניס אירא שחורה

אף על פי שלא פסקה מן הכנר
לא הויה חכור: ככעש המסכת
שוטי הערב שהולכי בתוך המסכת
ככעש בתוך הנוף וכל דבר
שהארנן נותן בתוך המסכת לתקן
אריגתו קרוי כעש והכנוע כהן
ככנוע כנר דהו חכור: שתי
העמוד שברוך עדין לכנר ועמוד
ליארנ: וכפול שהעבירו על גבי
ארנן חתיכת כנר שתופרים על
הארנן שלא יתכלך היו חכור

לכנר: עירא שעתיד להחזירה כדפרישך לעיל: ככמר שעל האימה ויש שגורסים העימה והכל אחד והוא
קול ארין או קנה שכש' כור כתיבנו את הכמר וטוית באשוויי ככמר שעל האשוויי: ועימא ואשוויי שתיין
למטות עשויין אלא שמשנות וזו כנורטן: טהור לאיכו חכור: שיאף כמין עגול קטון של סתבת ויש בו קרב
והשנים נותנות אותו כדאש הפלך להכבירו וקרוים לו בלגו פ' סרלו: עד שלא שירעה קודם שיתורנה:
משפירעה לאחר שהתירה: ב קטרב מפורש למעלה שרץ כלי מתכו' שה' שני ענים משני גדי העול

והן נקובין ומכביים בתוך אותו נכב עץ נשמו קטרב וקושרים אותו שלא ישמטו הנקר: בעין כנר של כמר
או עור או שק שכורכים על כנר ההמה והעול עליו: עבות עץ ארין ועב שנמחרישה שככס בתוך העול
והמרב עץ עשוי כדמות הרב שתיפס בו החורש: והכורך עץ עקום דומה למרכב הוא הכנוע על הקרקע

בעת החרישה: יכול עץ שתיפס אותו החורש בירו ובו מטה המחשיפה לכל דבר שירעה ופירוש יטול מטה לא
תראה מששע מתרומיך לא תכלי דין: עין של מתבת טבעת של מתבת: לחוים שני עג' שככפי העול: ערייט
עשוי כמין כלי של סתת אככים וכו משכר נזשים של עפר וקרני ערי' מלשון ער ער תתעבר ערו ערו עד
שימוד כה ואין הלכה כר' יהודה שמתהר בלחיים: ג מגרה כדול מלא פעמות שמכבדים בו הלוחות

הכפדים ובלגו ס'יג': ויש למגרה שני ענים אחד מחד זה ואחד מחד זה שבהם תופס חרש ענים כשעש
שמכר הלוחות והענים הללו הן בית יד למגרה ואם כעמאת המגרה הכנוע בהן טמא דהו לה ידות. בחוט
ונבשיחה כדאש הענים הללו שהן בית יד קושרין חוט ומשיחה ומכל שהולך על אורך העגרה ומחבר בהן
שכיהן ומעמידו: באמה עץ ארין שפאמנע אליו השני ענים והולך על אורך המגרה קרוי אמה: וככסייט

עץ קטן כתיב מן החוט והמשיחה עד האמה וכו פותלים וגדלים החוט והמשיחה וראשו אחד כתיב החוט
וראשו אחר בחמה ופעמים עשויים שנים: מככש עקום יש לו לחרש ענים שכונס ועובר שם הענים הפקומים
זה הלוחות העקומות והעקומות כרו שיתיישרו וכן עובר שם הענים והכסדים שלא יתנועעו לבאן ולכאן עד
שיתקם למלכותו: קאטובית כמין קסת קטן של עץ שתומכים בו כדול של מקדה כשרוני לקדומו והארס

אחוז בקשת ומגלגל בו את הכהול ואם הכהול טמא לא כטמא הקשת דלא הויה חכור שדרכם היה שלא לחבר
הקשת כדכדול: מסר הגדול מגירה גדולה שעשויה לכסור קורות ועושי' לה כמין מרובע מעני' דקי' והמגירה
כאמנע ואותו המרובע קרוי מלכין: טהור שאין טמא אלא מקום אחיות בית יד בלבד ואין הלכה כר' יהודה:
ביתר מכל הקשת לשון כוכבו חנם על יתר: אף על פי ויתוהה אף על כי שהחץ ביתר ובקשת ומתירה לריות
בה טמא החץ לא כטמא הקשת והיתר שאין החץ חכור לקשת וליתר: אישות כריה שאין לה עינים
קטנעמא מתרגמי' ור' שותף ונדן אותה לפי שמפדת את השדות: טהורה שאיכה חשונה כלי: כל ופן

בליס פרק ב

קיה

השלח

שהיא מתוחה וסחף של ברזל בה חכ כטמא החץ כטמאת המזודה ואין הלכה כרבי יהודה :
 והלפסי כלי עץ שעשעמין בנו כלוחות ואש-שית ואוכלים ועסקין ומכוכותלים ומשיטין
 על הקלסן : ושייר כהן מקום הכמת כמות שלא כפמתאו שלא חיצן דחי היה כלו
 עמוסה שיש היה טהור ככלי אכסם דבני חפוני אזלינן : מקום הכמת מתיכות של לחם ושל בשר דאם אין

שחיה מתוחה טהור מצורת האישות טהורה רבי יהודה אומר כל
 זמן שחיה מתוחה חבור

פרק ב

השלח והדלופקי שנפתחו או שחיצן בשיש
 ושייר בהם כקום הנחת התיכות ב השלח שנשלה
 רבי יהודה אומר כקום הנחת התיכות ב השלח שנשלה
 אחת סרגלו טהור גשלה שנירה טהור נשלה השלישית טמא
 בשחשוב עליו רבי יוסי אומר אין צריך מחשבה וכן הדלופקי
 ג כספל שניטל אחת מראשיו טהור נישל השיני טהור אם
 יש בו גובה טפה טמא שרפה שניטל אחד מראשיו טמא וכן
 חכסא שלפני קהרא ד כסא של כלה שנשלה חפוי בת
 שסאי מטמאין ובירת הלל כשהרין שסאי אומר אף מלבן של
 כסא טמא כסא שקבעו בעריבה בית שסאי מטמאין ובית הלל
 מטמאין שסאי אומר אף העשויה בה ה כסא שלא היו חפוי
 ווצאין ונשלו טמא שכן דרבו לחיות מטחו על צדו וישב עליו
 ו כסא שנשלה חפוי האמצעי והצדדים קיימים טמא נשלו
 החצוני והאמצעי קיים טמא רבי שמעון אום אם היה רחב טפה
 כסא שנשלו שנים מחפוי זה בצד זה רבי עקיבא מטמא
 וחכמי מטמאין אר יחד אף כסא של בלה שנשלה חפוי ובשתירו
 בו

בשלחן מקום הכמת מתיכות לחם
 שלחן היא ולא דלפקי הוא ואין
 הלכה כרבי יהודה : ב

כיטלה אחת מרגליו טהור דלא
 חיו בשלחן שהרי אינו ראוי לאכול
 עליו כטלה שלפית טמא שאחי
 לאכול עליו כמו על גבי טבלא
 והוא שישחב לאכול עליו : אינו
 נדון מחשבה דכיון שראוי לאכול
 עליו הרי הוא מקבל טומאה :

וכן הדלפקי דינו כדון השלחן
 וכסם שנחלקו בשלחן כך כחלקו
 בדלפקי ואין הלכה כרבי יוסי :
 ג ספכל דף רחב וארוך נראשו
 אחד תקוע מתחתו דף גבוה
 וכן נראשו השני כדי להגביהו
 מן הקרקע שיהא ראוי לישב עליו
 וכיטל השני טהור ולא דמי לשלחן
 דכשנשלו שלש דגליו טמא דספכל
 שכשנשלו שני ראשו לא חוי לשייכה
 שהיושב עליו כיוס על גבי קרקע :

אם יש בו גובה טפח טמא שהדף העב טפח חוי לשייכה : שרפרף הפסל להדס דגליו של אדם : הכסא שלפני
 קתדרא דינו כשרפרף : ד שניטלו חפוי לשון חפי פותחת כמין שיכים ונאדם מכל בד ככסא של כלה
 ועשוין כדי שיסמכו עליהן : גש מטמאין דאכתי חוי לשייכה ויבה מטהרין דלא חוי לכלה והוי ככסא : אף
 מלבן הכסא טמא כלומר אף מלבן הכסא בפני עצמו בלא הכסא ובלא חפוינו טמא כש שהכסא בלא חפוינו
 טמא מלבן בורת לכיכה מדובעת עושים על הכסא ויושבים עליו : כסא שקבעו בעריבה הכיבא כסא ממקום
 אחר וקבעו בעריבה דרך ישיבתו ועריבה איכה טמאה מדרס דחויא ללישה : גש מטמאין דלא בטל כסא
 לגבי עריבה ובה מטהרין ממדרס דטל כסא לגבי עריבה אבל כסא העשו בעריבה עצמה מודה כש לכה
 דטהור : ושמא אומר אף כסא העשו בעריבה עצמה טמא מדרס : ה כסא שלא היו חפוינו ונאדם שחיצן
 הסכרי בולטו מחץ מן הכסא שהכסא עשו מארבע עברי וכסרי ק : ושי משלש דוחות הכסא עשור דגבוי תחת
 העשור מהרקי זה אבל זה וממעל לעבר לדוחות עשוין לישב עליהן ואם נשכרו הלוחות העשויות למושב יכול
 להטות הכסא לכל בד טרפה ולישב על אותן הסכרי הקבועי בד דוחות של כסא אבל כשהן בולטו לחץ אינו
 יכול להטותו על כדו וחפוי דהפ לאו כחפוי דריש שהן כמין שיכים נולטו אלל לכסרי שמחפי העשים קרי
 חפוינו : ו שיטל חפוי האמצעי שנטל הלוח האמצעי וכשאר לוח מכאן ולוח מכאן : טמא דחוי לשייכה
 אם היה רחב טפח חוי לשייכה ואי לא : ז שכים מחפוינו מלוחות העשויות למושב : ד עקיבא מטמא ואין
 הלכה כר עקיבא : ונשתעיר בו בית קבלה שהוא חלול קנת וראוי לקבל רמזי טהור ולא מטמא ליה מפני שיש
 לו בית קבול : מפני שנטל העקר דעקרו לשייכה עבד ולא לבית קבול והואיל וכתבטל העקר שנעבדו
 שים חסון כלי כעלה סתפלה ולא מטמא מטעם שיש לו בית קבול וכן הלכ דהכי תבן לשל פרק המפרק גבי
 עשפלת

כלים פרק כג

משפלת וכתפרק כרים וכפתות גבי חמת: ה שדה עשויה כמין ארון ובשדה שאיכה מחוקת מ' פאה מיויר
שהיא מקבלת טומא: שכיטל העליון הכסוי שעליה: התפתחן שוליה כיטל התחתון והעליון והדפי' שבגדין
בשאריו: וחכמי מטהרין והלכה כחכמי: הסתת מסמת אככים והוא מתקן לו מקו' לשבת כקנה החמ מהאכז
כסמסתת כקנה השני: ט כופת חתיכת עץ עבה ורחבה והכי משמע פירושה כתוספתא: סדקן גי' =

וכרכמו נכבו בכרכוס: ועשה בו
פכי' פסלו כמעט' והשוהו כרהטני
שהיו כראים לו פכים יפים: רבי
עקיבא מטמ' דמושב הוא: וחכמי'
מטהרין דכתיבת עץ כעלמא
חסיב: עד שיחוק שיחוקו בו מקו'
ישיבה: התקינן לישיבה טהורים
ממדרס לפי שאין עשויין לישיבה
ובטלה דעתו אבל כל אדם: מדרגן
בגמי על פיהן כדרך שמכריגים
את העטות טמאין לאין התבן
והמכוין: כולי' לישול וחו' לישיבה:
האסלא בית מושב של כדול
מכוסה: עור ויושבים עליו בבית
הסכא: מירש העור מן הכדול
העור טמא מדרס דעור כפכי
עגמו חוי לישיבה: והכדול בלא
עור לא חוי לישיבה וחוי לשאר
תשימים: טרסקל סל קטן עשוי
מעבנה קלופה ואוכלים עליו
לחם: והערסקל עור מכלוכ
דעמי קטנו לא חוי לישיבה ולא
לשאר תשימי' שאין לו דפנו: הפסל'
הרגלים של עץ משום מושב אבל
הספסל עגמו טהור דכלי אכז' אין להם
טומאה כלל לא מדברי ישרה ולא
מדברי סופרים: ואחת של אבן טהור
דהוי כאלו הספסל כלו מאבן: ששיגמ'
המים הולכים תחתיהן ולא חוי לישיבה
עבדי אבל בני אדם יושבי עם כדי שלא
יטמאו עמי מדברי סופרים: והלכה
כחכמים: קינקילן כלי שמימין נחתו
אש ונפחית כדי לעשן הבגדים שעליהם:
כמות שיש לה בית קבול לקבל
הבגדים שעליה: ככונת מפולשת
משני גדרים: פלוטא כלי עזרה
האימום דפוס של מכעל וכל ש' חינוכיהם
עור ומלא' מכפני' שיער או מוכין:
והקמיע והתפלין יש בתוך הדני של
עור פרשיו' כתיוב' ב' קלף: וכמה
שנתיבן טהור אבכסת' אח' מלא' במת
ואת' כקרע ונבע אח' במת שנתיבן
טהור לפי שאין מה שנתיבן הכור להן
ואין מה שנתיבן מה' כמותן: האכוף
כמו אוכף: הכנוע מה שנתיבן טמא
אם כטמא האוכף במת כשם שהכנוע בו
טמא כך המגע במה שנתיבן טמא
מכפי' שהתפר מחכרו ועושהו אחד
מה שנתיבן עם החינוך: ב זרז
האשקלתי תגורה דחכה שנה יושבים
את הכמה תרגום ויתקם את ממורו
וזריו ובאשקלן עושים של עץ וקרוין
זרז אשקלתי על עם מקומן: מדוכה
המדית מכתשת הכשויה בעידי לוקמים
חתיכת עץ גדולה עבה ואלרובה
וחוקקים כמין מכתשת באמצעה
ורוככים עליה מכאן ומכאן וכותשים
ולפיכך יש עליו תרומת מרכב: עביט
של גמל תרגום ככר הגמל כעביטא
דגמלא: טפיטין של סום אוכף שעל
הסום בלשון משנה: טפיטין שמד
של גמל עביט שמו: של באקס אוכף
שמו כל אחד שמו עליו וכלן מרכב: סג

פרק כג

הכדור והאבוס והקמיע והתפלין שנקרעו
הכנוע בהן טמ' ובמה שבהובן טהור האובס
שנקרע הכנוע במה שבתוכו טמא מפני שחפר
בחברו: ב אילו טמאין משום מרכב זרז
האשקלתי ומדוכה המדית ועביט של גמל
וטפיטין של סום רבי יוסי אומר אף טפיטין
של סום

הכדור
הקמיע והתפלין יש בתוך הדני של עור פרשיו' כתיוב' ב' קלף: וכמה שנתיבן טהור אבכסת'
אח' מלא' במת ואת' כקרע ונבע אח' במת שנתיבן טהור לפי שאין מה שנתיבן הכור להן ואין מה שנתיבן מה'
כמותן: האכוף כמו אוכף: הכנוע מה שנתיבן טמא אם כטמא האוכף במת כשם שהכנוע בו טמא כך המגע
במה שנתיבן טמא מכפי' שהתפר מחכרו ועושהו אחד מה שנתיבן עם החינוך: ב זרז האשקלתי תגורה
דחכה שנה יושבים את הכמה תרגום ויתקם את ממורו וזריו ובאשקלן עושים של עץ וקרוין זרז אשקלתי על עם מקומן:
מדוכה המדית מכתשת הכשויה בעידי לוקמים חתיכת עץ גדולה עבה ואלרובה וחוקקים כמין מכתשת באמצעה ורוככים עליה מכאן ומכאן וכותשים ולפיכך יש עליו תרומת
מרכב: עביט של גמל תרגום ככר הגמל כעביטא דגמלא: טפיטין של סום אוכף שעל הסום בלשון משנה: טפיטין שמד של גמל עביט שמו: של באקס אוכף שמו כל אחד שמו עליו וכלן מרכב: סג

כלים פרק כד

קיש

הוא אלא שיש מהן שפעמים עשויין לישב עליהן: טעמיהן של סומ טמא מו שב דאין טמא מרכב אלא המיוחד לרכיב נפסוק דגלים ואינו עשוי לשיבה כלל: בקופין שדה שזוקקים שם המלכים ורגילים לשבת על הטעמיהן של סומ לראות בשחק המלך הילכך טמא מושב: זוקפון שדה כלשון לבנו קנפו ואין הלכה כר יוסו: אבל אובך של באקה טמא רמבם פירש טמא מושב ותק קאמר לה דלביג אטעיפון של סומ ומודה באובך של

באקה שהיא טמא מושב ורבותי פירשו אבל אובך של באקה טמא מרכב ור' יוסי קאמ' לה דמור לתק באובך של באקה שאינו מיוחד לא לרכיבה: ג חלק מגעו ממטאו דנושא ממטא בגדים ואין כנוע ממטא בגד: טעמיהן של חמור עניים שניתנו על גב החמור לחבר ולקשור עליהם המט' ואין דאויין לא לרכיבה ולא לשיבה: טעמיהן של הניקבים דכסנוי בקיבה כותן ע מקום לאדם לישב שם: או שפירקן שהסידים ממוקומם ונתבס זה לכד זה וז' טעמיהן של חמור טהור לפי שאין ברחקה טמא וכל שאין ברחבו טמא לא חוי לשיב' וכשטיחא את הניקבים דהיכו שהרחיב מקום

סומ טמא משום מושב מפני שזומדין עליו בקומפון אבל אובך של באקה טמא ג מח בין מרכב למושב מרכב חלק מגעו ממשאו ומושב לא חלק מגעו ממשאו תפירת של חמור שחור וישב עליו שחור שיבה בה את הנקבין או שפירצין זה לתוך זה טמא ד המטא והכר והכסת של סת הרואו טמאין מדרס כסא של כלה ומשבר של חיה ובסא של כובס שהוא כורס עליו את הכלים אמר רבי יוסו אין בהם משום מושב ח החרם טמא מפני הווינו הרשות והמכמורת והמרה והפצור ומעודות הסכרין טמאים והאקין והרשוב והכלוב שהורין

פרק כד

שלשה תריסין הם תריסין הכפוף טמא מדרס ושמשחקין בו בקונפון טמא טמא מת ודיעת הערביין שחורה מכלום ב שלש ענולות הם העשויה בקתרה טמא מדרס כמטב טמאה טמא מת ושל אבנים שחורה מכלום

ג שלש

המושב או שפירקן וכעשה מקום המושב רחב טמא: ד סמטה והכר והכסת של מתאפצ' דמת איכו ממטא מדרס והכך למת עשויין ולא לישב עליהן אפי הכי טמא' מדרס מפני שהכסוי ונשבו עליהן ומכסו את מתניהן: ומשבר של חיה מושב האשה היולדת על האבנים מתגרמין על שתברא: שהיא כורס עליו גרמ' כלום מקפל ומתקן שם את הבגד: אמר ר' יוסו אין בהן משום מושב ומתני דפרקי דלעיל דתקן כסא של כלה שכתלו חפויין דמשמע ה' לא כתלו חפויין טמא פלוגא אדר' יוסו ואין הלכ' כר' יוסו: ה החרם לשון מנדו' וקדמו' דסת עשויה מתוועים כקשר זה בזה וכלה נקב' כקב' לא שיש מעט בתחתית הרשת שהוא ארוג כנגד קדו' זעור והרשת כלה מקבלת טומאה מבני האר' כנגד שבתחתיתה: הרשתות והתמורות עיני מעורות מצדן כהן חיות ועופות ודגים: מדך הניידו' שצדן עופו' מביאי' לוח של עץ ומביאי' תחת הלוח חתין או פתיח' והעוף ב' לאכלי' אותם וכפול הדף עליו וכתפס: פלכור מין מעורה של עץ: השכרים הסותמים ומוכרים את המים לשון ויבחרו מעיבות תרומ: טמאים מקבלים טומאה אם כנוע כמת או שרץ: אקון של שגדים כ' דגים: רטוב של שגדים כ' עופות: כלוב עשוי מענדים של ערבה קלופה או מגמי' ויש חלל באבנע או פחוס בין כנר לכנר ומכוחים שם עופות וקור' לו בלע' גבאיה ובמקרא ככלוב מלא עוף:

שלשה

תריסין ג' דיכ' חלוק' זה מזה יש בתריסין דהיכו מניני: תריסין הכפוף כעין המנויין אצלנו שזוקקים את האדם משלש רוחות: טמא מדרס דעשוי לשיבה שזוכבים עליו בשלחמס וכל סכן שטמא טמא מת דקיימ' לן כל הטמא מדרס טמא טמא מת: שמשחקים בו בקומפון שדה של עמק המלך באים שבים כל אחד חרבו בידו ותריס קטן עגול שאינו כפוף בידו השמלית ולמדן להגן כל אחד במנינו שלא יבסו חבירו וקודים לשאגרימ' דבלע': טמא והוא עת טמא עת טמא טומאת שרץ וככלה ושאר טומאות כלן חוץ ממדרס שאינו כעשה אב הטומאה אם שכב עליו הוב או ישב אלא ראשון כמגעו של זה ודיבת הערביין תריס קטן ביותר ששברכיים עושים לריבה ולשמחה ולשמח ואינו כלי של תשמיש: כ בקתדה שהיא קרע ומוקפת משלש רוחות: טמאה מדרס דמיוחדת לשיבה: כמטה שהיא ארוכה ומיוחדת לשיבה כה פרקמטיא והשוכבה אומדים לו עמוד וכעשה מלאפתנו: ושל אבנים העשויות להולך בה אנכי: טקורס

ביום פרק כד

טהורה מכלום לפי שפרחה מתחתיה קנים גדולים כמוני רמון: ג סכסדקה טמאה מדרס לכין סכסדקה וזכה ראוייה ללישה מיחדין אותה לשיבה: טמאה טמא מת דכלי תשמיש היא: הכאה במדה מחזקת ארבעים סאה בלח סוף כוריים ביבס: טהורה מכלום שמשי ככדה ונדלה איכה מטלטלת מלאה ואין דמיא דשק בעון דעטלטל מלא וריקן: ד תיבס שפתה מדה משמטי שיבה עם מלאכתה: שיכלי להשתמש בה כשהוא יושב

בזמן שמתה מדה מה שאין כן כשפתה מלאעין: והכאה במדה דתיבין כמתיתין שפיה טהורה מכלום איינה מיוחדת למדרס קאי דהטמאה מדרס א שפילו ביה במדה לעולם היא טמאה: ה תרכוסים כלים של עור כעין ארגנים: של ספרים מקוים דהטמא מדרס גדול הוא וחזי לשיבה אן למזג עליה: ושאוכלים עליו כלי תשמיש הוא: ושל זיתים שסוחטים בו הזיתים לא הויב כלי של עשמי אדם: ו באסאות וזת כנו מתרגמי

וית נסיה: ושל דלפקי כלי עץ שמשיים בו בלוטיות ואישיות ואוכלים ומקיים ומעכו כוטלים וזמתי על השלחן והקנים שלפניו אינו לשיבה אבל תורת כלי ע עליו: ושל מגדל אונר של צן א ארמיריאו בלבו טהו מכלום דלאו כלי הוא וטורתו מוכחת עליו: ו

לח שממיים עליו ואבן של עפר וכתיבים בו חשבוניות וגדול הוא וחזי לשיבה: שיש להבית קבול שפוח לוח שטחין פניו כדוכב ורושטין על הדוכב כהרט: והחלקה שאין בה שפוח וכתיבים עליה בדיו ואין לה בית קבול: ח של זגנים שמכחים עליה כלי זכוכית: המרים עשוי המוככות בעברי קורים למרכב סירג ויש שמרנים את השככות וטהורה מכלום לפי שאינה ממשמי אדם: ט משפלות קופות עשויות להוציא בהם זבלים לסדית: של זבל טמאה לפי שראויה לשיבה: והפוחלץ עשוי כעין מכבר ממשמי דשת והקנים שלו דחכים יותר ממשפלת של תבן וזיכה ראוייה שפילו לקבל תבן שנקבים דחכים ביותר ויש איכה ראוייה לשיבה שחבלים שלה קשים ואין ראויין לישב עליהם היולכך טהורה מכלום: י מפינים כעין מחבלות עשויות מחילף ומטיב וקנה ונמא ונמי וכיוצא בהן: ושל נכפעים שהנכפעים כותבים עליהם סכברים: טוח טמא מית שאינם מיוחדים לשיבה אבל תורת כלים יש להן: ושל גיתות העשויות לכחות בהן עבכיו וזיתים: יא חתיות באדית של עור: תורמולין כל גדולים של עור שהרובע מית מפניו לתוכן העקבלים כשיפור המפורס למעלה בערך כרים החמות של סככת קנים והתורמל של חמשת קנין וכל שכן אם מחזיקים יותר דאו עשמיים שיבה עם מלאכתן אבל פחות מאלן לא: ושל עור הדג טהורים מכלום לכל הנא מבריות שנים טהור: יב לשטוח לשטוח בארץ ליבש עליו: תכריך הכלים להדיך בו את הכלים כגון סככים ומספרי ומחטים כדי להמרין ושל דרועות ושל סכלים עור העמוד לחתוף ומכו רצועות וסכלים טהור מכלום דמקורם מלאכה היא אבל דרועות העמקנות כנר טמאות: כדמוכס

כלים פרק כז

קב

וממכת נבעש פרק יא: יג וילבון טמא טמא מת העשוי למזון לפניו הפתח טמא לפי שהשמש מתעטף בשוליו לפעמי' ומתקמם בו: של נדרות נבד שהוא ביד רוקם וכו' מיכי נדרות כדי לראו' בו לעשו' כמותו בכגד אחר: יד של ידים טמאה מדרס לפי שפעמים כותבה על הכתם וישן עליה: ושל תכריך ככלי בני לוי שהיו הלויים כורכים כלי השיר שלהן במטפות ודרך שאר בני אדם לעשות להן תיק של עור ואף הן טהורים: טו ערו לביבון

נדרת יד של עור שכושאים בידו עופות כשתופשים בידיהן העוף שקורין אשכור או אשפרויר וכו' ונכאים לכוד טיה או עוף וטמא מדרס לפי שכשנן עליו: ושל חגבים ההולכי' לכוד חנב' ונמגי' אותם בו: ושל קננים ללקט קנב' וזאת דגריס' של קנינים המבישים פירות הקיץ כגון העגש' נגרות ונמוקים בשדם: יו טבכות כפה שכושאות הכשים על ראשן פעשה כעין דשת שיש בה כקניס דקי' ושל ילדה דאוי' לשיבה ולכך טמאה מדרס ושל זקנה מעשים

יג שלשה סדינין חן העשוי לשיבה שמא מדרס לילון שמא שמא מת ושל צורות טהו' מכלום יד שלש מטפות חן של ידים שמא מדרס של ספרין שמא שמא מת ושל תכריך ושל נבלי בני לוי טהורה מכלום טו שלשה פרקליבין חן של צדי חיה ועוף שמא מדרס של חנבין שמא מת ושל קייצין טהור מכלום יז שלש סבכות חן של ילדה שמארת שומאת מדרס של זקנה שמא' טמא מת ושל יוצאת לחרץ טהורה מכלום יח שלש קופות חן מהוחה שטלייה על הברירה חולבין אחר הברירה קטנה על הגרולה חולבין אחר הגרולה חיו שוות חולבין אחר הפנימית רבי שמעון אומר כף מאונים שטליו' על שוליו המיחם מבפנים שמא מבחוץ טהור טלייה על צדה בין מבפנים בין מבחוץ טהור

פרק כח

עוכי' טלייה שאינה דאיה לשיבה ונבטפתא תביא של זקנה טמאה מדרס שאינה מקפדת עליה ופעמים תשבת עליה ושל ילדים שמקפדת על כליה אינם יושבת עליהם ולכך טמאה טמא מת: ושל זנבנות החוץ מדרס כמותות הכשים על ראשן כשזנבנות לחוץ יעו זנבנות החוץ מתרגום וזכה בעקבת נבד כלומר שבכותש' וזכות בהוריות לפי שאינן חשבו' כלי פא סבכות שקרעו רוב שער האשה וינא לחוץ שאינן מקבלות רוב שער ראשה של אשה: יח טהורא נבד וכן וכליו: שטלייה כמו שטלחה על שן טלחי' כלומר ששם הישנה טלחי' על חדה: יט הולכים אחר הכריאה דבין אותה כדבין הכריאה אם טמאה וטמאה ואם טהורה טהורה: קטנה על הגדולה בין שתייהן מהויות בין שתייהן בריאות הולכי' אחד הגדולה ואם הגדולה בקובה כמותא רמון שכשנידה כון נטהרה גם הקטנה המחונרת עשה טהור אף על פי שהיא שלימה ואם הגדולה טלחה והרי היא מקבלת טומאה אף הקטנה המחונרת עשה טמאה ואף על פי שהיא קובה כמותא רמון: סולבין אחר הפנימית אם טמאה הפנימית טמאה החגובה ואם הפנימית טהורה החגובה כמי טהרה:

יב שמשן אומר כף עאונים לפרושי עלתא דתא קמא קאתי ונכף מאוכים של עתכת טמאה איורי דאם טלחה בתמימת המיחם מבפנים טמא המיחם ואם טלחה מבחוץ טהור המיחם: טלייה על גדה שהדבס הטלחי' על הפנות המיחם לא בתמימתו בין מבחוץ בין מבפנים טהור יג ומקבא דכלים פרקין ונעמי דכלסו עמא מדרס וטמא טמא מת וטהור מכלום האמורים כאן הוא דכל דבר הראוי לשיבה והוא מהיה עשה לשיבה או לשיב' או להשען עליו טמא מדרס לכד אם הוא כלי חרס דאינו מטמא מדרס דהכי' לביבון מקבא דעמי' ואיש אשר יגע במשכבו מקיים משכבו לו מה הוא יש לו טהרה במקוה אף משכבו שיש לו טהרה במקוה ונא כלי חרס שאין לו טהרה במקוה וסמפן העשוי לשיבה אף על פי שאין לו טהר' במקוה מדרס כל כלי אשר יעשה מלאכה בהם נמיס וינא כלי נמיס וינא והוא לאו כלי הוא מכל מקום טמא מדרס דמדבין ליה מקב' דכתיב כל המשכב כל לרבו את המפץ ואין לו טהרה עד שיחתך וישאר ממנו פחות מששה על ששה וכלי אבני כלי גללי כלי אר' מ' טהורי מכלום וכן כל דבר הכא מן הים טהור וכלי עץ הכא במדה שמחויק ארבעים זאה בלח שסם כורים ביכש כמו טהור מכלום לפי שאיכו מעלטל מלא וכן דבר שאין עליו תורת כלי או שיש לו תורת כלי ואינו ממשיש אדם אלא ממשיש טהור כגון תרכום של זיתים ומפץ של גתות וסדין של נדרות דאמריק בתמימתין טהור טהורים מכלום דלא חשיבי כלים של ממשיש אדם:

כל הכלים

כלים פרק כה

כל - הכלים יש להן אחריות ותוך כלים שנטמאו במשקין טמאים אם נגעו העשקים מאחוריהן של כלים
 כטמאו אחוריהן ולא נגעו תוכן משום דטומאת עשקים לטעם כלי לאו דאורית קלנו חכמי בטומאת
 אבל אם כטמא תוכן כגון שנגעו עשקי טמאים בתוכן כטמאו אחוריהן ויחזיקו דתנן יש להן אחריות ותוך כלים
 סתמוק דין אחריות מדין תוכן: כגון הכרים והכסות וזעם שמתמשי בהן בתוכן ובאחוריהן שראוי להפך

פרק כה

כל הכלים יש להם אחריות ותוך כגון
 הכרים והכסות והסקין והמרצופין דברי
 רבי יהודה רבי מאיר אומר כלי שיש לו תוברות יש לו
 אחריות ותוך וכל שאין לו תוברות אין לו אחריות ותוך השלחן
 והדלפקי יש להם אחריות ותוך דברי רבי יהודה רבי מאיר אומר
 אין להם אחריות וכן שבלה שאין לה לזבית ב

חמרדע יש לו אחריות ותוך משבעה לחרהור מארבעה לדרבן
 דברי רבי יהודה רבי מאיר אומר אין להם לא חוזקו ארבעה
 ושבעה אלא לשירים ג מרות יין ושמן חוסם
 ליסרה ומסננת של חרדל ומשמרת של יין יש להם אחריות
 ותוך דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר אין להם רבי שמעון
 אומר יש להם כטמאו מאחוריהן מה שבתוכה שהור וצריך
 להטביל ד חרובע וחצי חרובע נטמא חרובע

לא נטמא חצי חרובע נטמא חצי חרובע לא נטמא חרובע
 אסרו לפני רבי עקיבא הואיל וחצי חרובע אחריות לרובע כלי
 שנשמש תוכו לא נטמא אחריו אסר להן של בת קודמין היא או
 שטמא חרובע אחריו לחצי חרובע כלי שנשמש אחריו לא נטמא
 תוכו ה

ולטעם תוכן אחוריהן ואחריות תוכן
 אף על פי כן חלקו דין תוכן מדין
 אחריות: מרצופין שקין גדולים
 של עור שמוכיבים בהן סחורות
 בטפיות: כל שיש לו תכרות
 לזלזות כמו שיש למכסא תפופות
 לאחוריו של כנדי יש לו אחריות ותוך
 דכיו דיש לו תוברות לא חוי להפכו
 משכן חלקו מאחוריו אבל כשאין
 לו תוברות דחוי להפכו אין יטבו
 חלקו מאחוריו לא כשנגעו עשקי
 טמאים כן מאחוריו כן מעטבו
 כטמאו כלו והלכה כר' יהודה:
 השלחן והדלפקי סתמוק ר' יהודה
 כיון דעבוי טמאים וחלקי הפכים
 ההם כדמי' יטבו והלכה כר' יסוד:
 ב מרדע הוא מקל אריך עגול
 ועל שליש טעם וכראשו סתמוק
 כדור רחם מחודד לחתוך בו ערשי
 ושמו חרחר וכראשו סתמי כדור
 כמין מרצע ושמו דרבן שבו מלמד

הפחה לתלמיה: משבשלאחר מרדע לדרבן אם כפלו משקין טמאים על החרחר אין טמא מן המרדע
 אלא שבעה טפחים ואם על הדרבן כפלו אין טמא לא ארבע: ורמב"ם פי' שאם כפלו עשקי טמאים במרדע אין
 לטמא שבעה טפחים מן הסחרחר או חץ לארבע טפחים מן הדרבן הוי ככלי כטמאו אחוריו ולא נטמא תוכו ואין
 שבעה טפחים הסתמוק לחרחר והארבעה הסתמוק לדרבן לא כטמאו: לא לשיד' כשכנגדו חכמי' יטעור לחרחר
 שבעה ולידרבן ארבעה לא נכחו לא לטעין זה שאם כשבר המרדע וכשאר סמוך לחרחר שבעה טפחים או סמוך
 לדרבן ארבעה טפחים שראוי לעשות מעין מלאכתו פחות מכאן הוי כשברי כלי וטהור והלכה כר' יהודה:
 ג וזעמי' אסרו בלישדאשו אחד כף וראשו האחר מולב' ככף מעלי' כו מרק מן הקדרה ובמולב' מעלי'
 מן כסף: כ' אסרו אומ' אין להם אחריות ותוך טעם דר' יהוד' משו' דכל הכי כלי' ים מאחוריהן חקק בית מושב כגון
 עשמי' לכלי כסף ועשמי' שרופהו על פו ומשמש בחקק שבאחוריו: ל' שמעון אומ' יש להן לטעין מה שכתב
 הכלי יש להן דין אחורי ותוך שאם כטמאו אחוריו לא נטמא מה שכתב הכלי אבל לטעין הכלי עצמו אין חלקו
 דין אחוריו מדין תוכו שאם כטמאו אחוריו נדין להטביל את כלו כלא כטמא תוכו והלכה כר' יהודה: ד
 הרובע וחצי רובע כגון חתיכת עץ עבה וארכה וכו' שני מרות מקוקות וז' אכל וז' אח' עתיק רובע וחצי מחוץ
 מדי רובע ודופן מפסיק בין זו לזו: כלי שנטמא תוכו כתישה וכו' כלי שנטמא תוכו לא כטמאו אחוריו ואמאי
 ענין לא נטמא מדי רובע והלא אחוריו של רובע הוא: שלווית קודמי' הוי כל אחת מהן ליתתה הקדימה מהאחרונה
 כלומר שאין להן קדימות זו על זו וכשתה שאתה אומר שחצי רובע אחורי לרובע כף תמא שחרובע אחורים להטב
 רובע ובכתישה הדובע אחוריו של הכי דובע כטמאו ולא באכז' ונרמרת רבותה של כדקודמיה הוי לפי שכתבת
 של תלמידים סיני' וצמי' לטעין שורות שורות אסר להטביל את כלו וז' כר' שאילום טמאי הכת' של תלמידים החשבת
 כשחוס

כלים פרק כה

קכא

בשורה הקדומה וכך השבתי להם ארומה וכו' ה' הרובע ואחריו טמאים הרובע הינו תוכו ואחריו הינו
 הדפנו המקיפו את הרובע מבחוץ אבל דופן המפסיק בין שניהם בכלל תוכו של חצי רובע ומהו' גד שכלפי חצי
 רובע וכן כשכמת חצי הרובע חצי הרובע ואחריו טמאין חצי הרובע הינו תוכו ואחריו הינו דפנו המקיפות
 חצי הרובע מבחוץ ודופן המפסיק גד של כלפי הרוב' בכלל תוכו של רובע: כטמאין אחורי הרובע הינו דפנו'

המקיפות מבחוץ: אין חולקין את
 הגבוי' הינו האמורי וכל האמורים
 טמאין כשכמתא אחד מן האמורי'
 מטביל את כלו רובע וחצי רובע
 ואין הלכה כדבי מאיר ודין דופן
 האמצעי מפוש לע' בסוף פר' שני
 דל' יוחנן בן כורי אומר חולקין את
 עביו היממש לטמ' טמא והמשמש
 לטהו' טהו': ו' כני הכלי' נסימ
 הכלים לשון ואת כנו דמתרגומין
 יית' בסימיה והענייה כמו ואונגיה
 כלום שפתותיהם: ואזניהם מוקים
 שתיחב' כו הביתיה: המקבלי' שיש
 להן תוך: מונגין והן טהורין דלא
 משיבי הכי חכמי להביא טומאת
 משקין לכלי שיש בו בית קבול ו'
 וסגי כגנוב אבל לכלי שאין לו תוך
 כני טבילה ואזניו וידיו טהורים
 עברו דכלי' ניה הכל' כי הוי' דלא
 לשדוק עלייהו תרומה וקדש' ודוק'
 כתרומה עבוד הכיול' אבל לא
 כקדש' כדתבין לקמן בפירקין:

ה' נטמא הרובע הרובע ואחריו טמאין חצי הרובע
 ואחריו טהורין נטמא חצי הרובע חצי הרובע ואחריו טמאין
 הרובע ואחריו טהורין נטמאו אחורי הרובע אחורי חצי הרובע
 טהורין דבירי רבי מאיר וחכמים אומרים אין חולקים את הנביון
 ובשור' מטביל מטביל את כלי' ו' כני כלי' ואונגיהו ואזניהם
 וידות הכלים חקבלים שנפלו עליהן משקן מנבנן והם טהורים
 ישאר כל הכלים שאינם יכולין לקבל רמונים שאין להם אחוריים
 ותוך שנפלו משקין על מקצתו כלו טמא כלים שנשטאו אחריו
 במשקן אחריו טמאים תוכו ואונגו ואינו וידיו טהורין נטמא
 תוכו כלו טמא' ז' כל הכלים יש להם אחוריים ותוך ויש
 להם בית צביעה רבי שרפון אומר לעריבה גדולה של עץ ר' עקיבא
 אומר לכוסות רבי מאיר אומר לידים השמאות והשתורות אמר ר'
 יוסי לא אמרו אלא לידים השתורות בלבד' ח' כע' היו ידיו
 שתורות ואחריו הכוס טמאים אחו' בבית צביעתו אינו חושש שטא
 בטמא ידיו: באחורי הכוס חיה שותה בכוס שאחריו טמאים אינו
 חושש שטא נטמא חמשקה שבפיו באחורי הכוס וחזר וטמא
 הכוס קיסקים שחאו מרתיה אינו חושש שטא יצאו משקן מתוכו
 ונגעו באחריו וחזרו לחובו' ט' כלי הקדש אין לחב'
 אחוריים ותוך ואין להם בית צביעה ואין מטבילים כלים בתוך
 בלים לקדש כל הכלים וירדין לידיו שוטאתן במחשבה ואינן עולים

מירי
 שאוסוין הכלי כשנשעוין אותו מזה לזה לשון וינכט לה קלי שטריושו ויושע ואית דגרסי בית הנביעה
 מוקים שאינו כו באכנעו ויש להן בית הנביעה שאם כטמאין אחוריו בית הנביעה טהור ואם כטמא' בית
 הנביעה אחוריו טהורין: לעריבה גדולה של עץ יש לה בית צביעה אבל לשאר כלים לא שצריכה גדולה
 יש הפרש בין בית הנביעה לאחורים שאם יש משקים באחורי העריבה וידיו טמאות אחו' בבית הנביעה
 ואין חושש שטא יגע כמשקים שבאחריו ויחזרו ויטמאו את העריבה: רבי עקיבא אומר לכוסות אף
 לכוסות יש להן בית נביעה: לידים הטהורות וטמאות יש הפרש בין בית הנביעה לאחורים לידים
 הטמאות כדפרישית וטמאות כדמפרש לקמן כינד: ורבי יוסי סבר לידים הטהורות בלבד לא
 מיישכין אבל לידים טמאות מיישכין והלכה כתבא קמא וכדמפרש רבי יוסי: ח' היו ידיו טהורות
 ועליהם משקה טופח: אינו חושש שטא כטמאין משקין שעל ידיו בחוריה הכנס ויחזרו ויטמאו את הידים
 וטמאין להם אחורים ותוך דהכונע באחד מהן ככונע בכלו ויש להן אחורים ותוך דתנן לעיל דוקא
 לתרומה: ואין מטבילין כלים לתוך כלים כששכיהן טמאים מפני שכבודו של כלי חוצץ וחשו לקדש
 יותר אבתרומה: וירדים לידיו טומאתן במחשבה כגון טבעת בהמה שאינה מקבלת טומאה ושב עליה
 ליתנה באכנעו אדם מקבלת טומאה מכאן ואילך במחשבה זו אבל טבעת אדם שחשב עליה ליתנה לכהמה
 לעולם היא מקבלת טומאה עד שיעשה בה כשני מעשה לשנו' כורתה: ומחשבה אינה מקבלת לא מיד
 מעשה ולא מיד מחשבה אם לאחר שחשב על טבעת בהמה לעשותה לאדם שהיא מקבלת טומאה

כלים פרק כו

במשנה זו חזר ומשב עליה להחזירה לבהמה אין מחשבה זו השניה מעלה מידי טומאה שירדה לה במשנה הראשונה :

סנדל

עמקי סנדלים הנעשים בכפר עמקי : כים של שנות כמין רכושית תחנות כלולות בשפת הכים ויושכים אותן אלך ואלך והכים כסגר מאליו : כפיפה מכרית כל עשוי מכרית הקל

מביאי כנר' והזבין וקורעין אותן ועשין מהן כמין חוטין ועשין מהן כפיפה וחבלים : סנדל לדיקי סנדל שעשוי אכשי לדיקיא : כרי אלו מוטהרין ומיטמאין שלא בזמן משום דכל הכי יש להן רכושיות ואין נדיך לקשרן לא מותר ברכושו והן כסגרי מליהן וכן כפתחים מאליהן עי' רכושיות אחרות שמושך בהן כעין שעשים לכיסיין כמקומן ואם הותרו אותן הרכושיות דשוב אין ראוין לסגור ולפתוח טעור' ול' יכ' סכר דלעב' שהן מותר' טמאין כיון דהדימ' יכול להחזירן מוז מן הכפיפה דאף האומן אין יכול להחזירה והלכה כר' יובי : ב שכתלו שכניו לרכבן מיידי שלא כטלו לגמרי אלא שכתקו מן הלולאות

פרק כו

מידי טובאתן אלא בשנוי מעשה שהמעשה מבטל סיד המעשה ומיד מחשב' ובחשב' אינ' מבטלת לא סיד מעש' ולא מיד מחשב' סנדל עמקי וכים של שנות ר' יהודה אומר אף כפיפה מצרות רבן שמעון בן גמליאל אומר אף סנדל לדיקי ביוצא בהן חרי' אלו מטמאין ומטהרין שלא באומן אמר רבי יוסי והלא כל הכלים כשטמא' וכטהרין שלא באומן אבל לו אעפ' שהן מותרין טמאין שחזרו יוכל להחזירם לא אמרו לא בכפיפה מצרית שאף האומן אינו יכול להחזירה » ב כים של שנות שבטלו שנוצו טמא נפשט טהור טילה עליו את הכשלת מלמטן טמא כים לתוך כים שנשטמא אחד מהן כמשקה לא נטמ' חברו צרור המרגלית טמא צרור המעות ר' איעור מטמא וחכמים מטהרין » ג כף לוקטי קוצ' שחור' הן וחבורי' טמאין והשרולק טמא' והפרקלי' טמא שחור' וכל בית אצבעו' שחור' הן משל קייבין מפני שהיא מקבלת את האוג נקדע אם אינה מקבלת את הדיב האוג שחורה » ד סנדל שנפסקה אחת מאזניו והקצו' טמאה מדרם נפסקה שניה ותקנה טהור מן המדרם אבל טמאה

סג

עדין תלויות ככים ולר' יוסי אפי' כטלו לגמרי מפני שהדימ' יכול להחזירם : כפשת הכים ונעשה כמין עור חלק שאין לובית קבול טהור : טלא עליו מטלית נתן בשוליו וטלאו כלומר מתיכה קטנה של עור חכר בו מלמטה דרך הכיסים מכניס' עור קטן בין התפירה וכשפשו נשאר אותה העור ולא בטל קבולה לא כטמא חבירו דטומאת משקים לטמא כלים לאו דאורייתא ולא חשיב חכור : צרור המרגלית מטימא מרגלית בתוך עור להיות שמורה שם וקושדים אותה וכשמוציאין המרגלית כשאר העור כמו כים עד שיטמא ופשת יוצאת אותה מרגלית שעמדה בו ימים רבי' וכצד : צרור המעות כמו צרור המרגלית וטעמא דצרור המרגלית מטימא טפי משום דדרך צרור המרגלית לעמוד יותר מצרור המעות שצרור המעו' רגלי' להתיר תמיד משום דלהנאה כתגו והלכה כחכמים : ג כף לוקטי קוצים כעין כף יד של עור תופסים מלקטי קוצים בדיהן שלא יקבצו וידהן נקובו' : טהורה דאיכה עשויה לקבלה : הזן אוור כמין אבנט ובלשון ימי קודין לחגור זכוי : צרביד דפום של עור נתון על הנרכים כדי שיוכלו לעמוד על צרכיהן : טמאים דעשויים לקבלה : שרולים כמין בית יד של עור דחוק וצר שמתני' בעלי אומניות בזרועותיהן כדי שלא יפלו בנדיהן הדרכים על ידן ויכטלו אותן ממלאכתן : פרקמיכין גרסיכין והוא דבר שמחיל וקושר בו פדחתו : בית אבנעות כמין יד של עור עשוי להכניס אבנעותיו לתוכו : קייב' מלקטי קוצי' פ' מלקטי פירות הקין : האוג פרי אדום המצוי בחלן שגדל ביער מאליו ופעמים שהמלקט' קוצים ביערים מלקטים האוג ונותני' אותה בבית אבנעו' כמנא שהוא עשוי לקבלה : ד ותקנה טמאה מדרם עדין עומד בטומאתו כיון דאין סביה קיימא : טהור מן המדרם אעפ' דכתקנה ראשונה קודם שכשברה שניה ממ' טהור דפכים כהשוא' באו לכאן שלאחר שירדה לה טומאת מדרם כתחדשו לה פכים הללו ואין זו הראשונה מאחר שכבר נתקבל בה כדי בטולה : אבל טמא מנע מדרם משום דאין ראשונה כשכשברה ותקנה טמאה אף אחת מתחת השבורה וחכמה לסנדל כעמאת מנע מדרם שהרי נעשה כסנדל הטמא מדרם וכי כשברה אף שכים

בלים פרקכו

קבב

דפדח מניה טומאת עדרים אשתיו ביה טומאת מגע לכל הסדרל מחוכר לאין ראשוכ' שכתקל' עד שכתקסא
 אין שניה טהורה דכיון דכשכרו שתי אונות תו לא חוי למדי : עקבו עור של סדרל המכסה את גונה הרגל
 מככר שוקו מאחריו : מוטמו שעולה כנגד אכבעות הרגל מלפניו : טהור מטומאה דלמערע אבל מקבל
 טומאה מכאן ולהכא : מוליים עור שנתת פרסת הרגל כלכד שאין לו עקב ובלעז' מולא : האמוס דפוס :
 של מעל עשוי מעור מלא שיבס

רבי אליעזר מטהר דסכר לא
 נגמרה מלאכתו של מעל עד
 שיטמט' מעל גבי האמוס וחכמי'
 מטמאין דחשבי ליה נגמרה
 מלאכתו והלכה כחכמי' :
 כל חמנות כרוות נאדות שקכס
 נקב המוציאן מודי טומאתן וקסד
 הקכ טהורין כמו שקיו מפני
 שציעיד להתיר הקשר הון מקשר
 של ערביים שאינו כוח להתיר :

נרוד שעה קשר העשוי לפי שעה
 ונעמד להתיר : נרוד עולם קשר
 העשוי להיות קיים לעולם : כל
 חמנות נרוד טהורות בין נרוד
 עולם בין נרוד שעה ואפילו של
 ערביים והלכה כתק' : ה
 לשמים לשטוח עג קרקע ולישב
 עליו : סקודטיא עור שלובשים

מגע מדרס לא חספוק לחקן את הראשונה עד שנספקה שנייה
 נפסק עקבו ונשר' חוטמו או שנחלק לשנים טהור סוליים
 שנפסק מכל מקום טהור מנעל שנפחת אם אינו מקבל ארת רוב
 הרגל טהור מנעל שעל האמוס רבי יאעזר כשהר וחכמי' מטמאים
 בלי חסתות צרות טהורות הון משל ערביין ר' מאיר אום צרור
 שעה טהורות צרור עולם טמאות ר' יוסי אומר כל חסתות צרות
 טהורות : ה אלו עורות טמאין מדרס עור שחשב עליו לשחיח
 עור סקודטיא עור קשבוליא עור החמור עור הבתן עור הכתף עור
 הרופא עור העריסה עור הלב של קטן עור הכר עור הכסת מדרס
 עור הסרוק עור הסרוק ר' יאעזר אום מדרס וחכמי' אומר' שם' מת'
 ו עב כסות ותכריך כסות מדרס עב ארגמן ותכריך ארגמן בשא
 מדרס ובהא שם' מת עור שעשאו חפוי לכלי טהור למשקלו' טמא
 ר' יוסי משחר משו' אביו : ז כל כק' שאין הסרון מלאכ' כחשב'
 מטמאתן וכל מקום שיש שם חסרון בלאכה אין מחשב' מטמאתן
 אלא העובצה : ח עורות בעל הבית מחשבה מטמאתן
 ושל עכרן אין מחשבה מטמאתן של גב מחשבה מטמאתן ושל

גזלן

הטברכי' נשעת מלאכתן : קטכליא עור שמציעין עג המטה ושוכבו עליו : עור החמר נרד' : עור החמור
 כלומר עור ששמי החמר על נדיו כשחמור אחר בהמוטו : עור הכתף עור שכותיים לפכה אומי פשתן
 כדי שלא ידבק הכבעות של פשתן כנגדיהם : עור הכתף שמיים הכתף ככתפו שלא יויק לו המשאוי שעל
 כתפו : עור הרופא רופא החבורות כותן לפניו עור שלא יטכסו כדיו כדס הפנעים : עור העריסה
 שמיים על עריסה של קטן : עור הלב של קטן רגילים היו לחמור עור על מתי הקטן כנגד לבו שלא
 יככו החתול על לבו וימות : עור הכר והכמת של מוטה : עור הסרון עור שחוגדים אומי המסרקות
 על מתיניהן : עור הסרוק אומים הסרוקי' פשתן : ר' אליעזר אומר מדרס טמא מת דהא תבן כפרק
 בא מיון כל הטמא מדרס מוטמא טמא מת : וחכמים אומרים טמא מת ולא מדרס שאין עשויין ליטב
 עליהן והלכה כחכמים : ו עב כסות כגון לבדיו שעשה מהן כסות והו עב ארגמן וכן עב ארגמן לבד נביע
 ארגמן כן פירושו רבתי ואני שמעתי עב כסות עור שמכסים בו הנגדים עב ארגמן עור שמכסים בו ארגמן :
 תכריך כסות עור שכורכים בו הנגדים : תכריך ארגמן עור שכורכים בו ארגמן : חפוי מכסה מרגום
 מכסה חופפה : טהור דהכי תביא יכול שאני מרבה חפוי כלים לטומאה תלמוד לומר אשר יעשה מלאכה
 בהם פרת לחפוי כלים : ולמסקלות טמא והא דתבן לעיל סוף פרק כל כלי עץ שנחלק זה הכלל העשוי
 לחפוי טהור חפוי דמסקלות שאני לפי שהוא עשוי לקבלה והמסקלות עצמה אינה כלי והלכה כתבא קמא :
 ו שיש חסרון מלאכה שעדין חסרה מעשה ואחרי כן נתמקלות המלאכה : אלא העובצה עור המכסה
 שחסרה מלאכה מחשבה מטמאתה לפי שאין מקפידין על חסרון מלאכה שלה ועובצה הוא עור המכסה
 את המרכב ואינה נריכה קיבוצ' דכיון דעשויה לכסוי איכה חושש לקטע : ח של ככלל הכית דאינו עשוי
 למכרן ועושה מהן טעות ודולפסא' וטכלאות : משב עליהן לכר שראויין לו בלא חסרון מלאכה מקבל'
 קומאה מיד : ושל עכרן דעשוי למכור אין המחשבה מטמאתן דעביד דממליך ומוכרן והלוקח יעשה מהן
 מעללים

כלים פרק ב

מעבדו ועדין לא נבחרה מלאכתו לכך: של גבב מחסכה מטמאתו דקנכהו ביואש דקסצר אתם גביכה יואש
בעלי הוא דל ר ירעבי ומאין לתבעו: ושל גולן אין מחסכה מטמאתו ואעפ שחכב עליהו לדבר שאין בו חסדן
מלאכה דמתם גולה אין בו יואש בעלי דכיון דידע מאן גוליה אויל ותבע ליה דיוכא: חלוק הדברי סתם
גולה איכא יואש דלבעיה שקל מיהא ומחוז חוז דאכיש אלמא הוא ומיחש אבל סתם גביכה סכר מטמאה
ליה לגבב ותבענא ליה דליוכא

גולן אין מחשבה כמטמאתו רבי שמעון אומר חלוק הרברים שר
גולן מחשבה כמטמאתו ושל גבב איך מחשבה כמטמאתו מפני שלא
נתיאשו הבעלים ט עור שהוא טכא כררם וחשב עליו
לרצועות ולסגדליו כיון שנתן בו את האוכל שהורו רביר' יהודה
וחכמים אומרים ער שימעטנו פחות מה שחיים ר' איעור בר' צדוק
אום' את העושה מטמאת מן העור טמא זמן הכסותו שהורה *

פרק כו

הבגר מטמא משום חמשה שמות חשק משום
ארבעה העור כשום שלשה העץ משום שנים
ובלי חרס משום אחד בלי חרס כשטמא בלי קבול כל שאין
לו תוך בבלי חרס אין לו אחרים כוסף עליו העץ שהוא מטמא
משום מושב וכן טבלה שאין לה לזביו בבלי עץ טכארה ובבלי
חרס טהרה כוסף עליו העור שהוא מטמא משום אהלים כוסף
עליו חשק שהוא מטמא משום אריג כוסף עליו חבנד שהוא מטמא
משום שלש על שלש ב הבגר כשטמא משום שלשה על
שלשה למדרס ומשום שלשה על שלשה לטמא מת השק ארבעה
על ארבעה העור חמשה על חמשה מפין ישנה עלו שוין למדרס
ולטמא מת רבי באיר אומר השק שיריו ארבע ותחלתו משימר *

ג העושה שנים מן הבגר ואחד מן השק שלשה מן השק
ואחר

משום כשטמא מושב ואם במדרס הוב שיעורו אין פחות מנ' טפחי' על ג' טפחי' ואם כעשה אהל למת דכתב
והיה על' האהל אין טמא בפחות מטפח על טפח: ואם הוא אכבט או תמרו מטמא משום אריג אכפ' שאין בו
שיעור שיהיה רחוי להקרא בגד שאין ברחבו ג' אכבטו אפי' הכי טמא מפני שהוא אריג ויכלי' ליה משק מה שק
טווי ואריג אף כל טווי ואריג וכל שאר טומאות אין בגד מיטמא ולא מטמא בכחות מנ' אכבטו על ג' אכבטו
דאיכו חשבו לא לעביים ולא לעצור' ויזביו קרוי בגד: השק הוא האריג משער וכוכה של גוים: משום ד' טמאת
דשיעור ג' אכבטו על ג' אכבטו אין בו: העור משום ג' דלית ביה חסום ג' על ג' זלית ביה כמו משום אריג *
העץ משום שנים דלית ביה טומאת אהלי' כדתינן כפ' כמה מדלוקין מל היונא מן העץ איכו מטמא טומאת
אהלי' זלית ביה כמו משום אריג ולא משום ג' על ג' החרס משום אחד כשם בית קבול בלבד דלית ביה כל הכי
דאימרו ומדרס כתי לית ביה דכתי במדרס הוב ואיש אשר יגע במשכבו מקיש משכבו לו מה הוא שיש לו טהרה
במקוה אף כל שיש לו טהרה במקוה פרע לחרס שאין לו טהרה במקוה שאינו כעשה משכב לזבין: אין לו אחר
שאין בלי חרס מקבל טומאה מאחריו כדכתי וכל כלי חרס וגו' ואם כעשה טומאה מאחריו לא כטמא כלל:
שהוא מטמא משום אריג מה שאין כן בעור דאפי' חתכו לרצועו דקוץ וארגו איכו חסוב אריג: הבגר מטמא
לטמא מת ולכל שאר טומאות מן מדרס: משום ג' אכבטו על ג' אכבטו משום דחוי לבעי' ואתרבי מדכתי
זהבגר אבל למדרס כענין מדי דחוי לשיטה וכפחות מע' טפחי' על ג' טפחי' לא חוי למושב: ב השק הארו
משיער וכוכה של עוי שיעורו בין לטמא מת בין למדרס אין פחות מד' טפחי' על ג' טפחי': שוין לטמא טומאת
מדרס וטמא מת שק ועור ומפץ: שיריו ד' לבעין זה כאשר שיעורו בל כשכלהו וקצר וכשתייר ממנו שיעור ד'
טפחי' אבל בתקלת אריגותו איכו מקבל טומאה עד שיארגו כלו ואין קבל' כר' מ' איד: ג היה עושה שנים מן

ולא מייאש והלכה כתיב: ט
עור שהוא טמא מדרס כגון שטיח
וכיונא בו: אף העושה מטמאת
מן העור שהוא טמא מדרס טמא'
המטמאת שהמטמא' דומה לטמאה
דעמיא שהיא יושב עליה אבל
אם קצף הכסותו של עור הטמאות
עשה מהן מטמאות וטהרות מדי
דהיא אכלי' כשכחנו וזיהו מקבלו'
טומאה אכא וולתנא כדתינן לעו'
בפרק כד':

הבגר מטמא משום חמשה
שמות כדמפר' ואויל
משום כלו קבול משום מושב משום
אהלים משום אריג משום שלש על
שלש וכל אחד מהם מושב' שיעורו
זק מזה כינד בגד שיש לו בית
קבול כגון נרוד מרגלית דתינן
לעיל או בית קבול טמן או בית
קבול שיעור שיעורו בכל שהוא:

ביום פרק בו

קבו

סבד זני טעמים : ואחד מן השק טעם אחד : טהור דאין הנרוב משלים שיטורו של חסוד דהנרוב שיטורו מרובה אבל החסוד משלים שיטורו של נרוב דלפילו כשיטור מיעט החסוד מקבל טעמה : מן החסוד דסגו ליה כשיטור מועט מן הקל דכע שיטור מרובה ודוק כסדר הזה הכתוב במסכה מנדרשין לקל שבהן הנכד פהשק השק והיעור העור והמפץ אבל כנד ועור או כנד ומפץ חו שק ומפץ אין מנדרשין דהמחברן כטלס דעתו חנל כל אדם ומיהו לעשות

מהן טלאי על גבי מרדעת של חמור כלן מנדרשין דמאי זה מהן שיקבע טעם ויעשה אותו טלאי למרדעת של חמור מנדרשין דאוכה מפקיד לשם אם הוא מסכי מוני : ד מכלן מלאה מהן שיקבע טעם על טעם דאוי לטמא מוסכ דהכי שיטורו דעתן לעיל הכנד ג' על ג' למדרס והשק ד' על ד' וכולא היי אלא בחתכת כנד או שק או עור או מפץ שלא חתכה ותקנה לשיכ אבל המקצע דהינו המחנתך והמתקן מאחד מכלן טעם על טעם כדי לישב עליו טעם מושב שכן לפעמי' מקניני' ועושים טלאי מאי שהן למרדעת של חמור ויושבים עליו ולא היי אלא טעם

ואחד מן העור ארבעה מן העור ואחד מן המפץ טהור חמשה מן המפץ ואחד מן העור ארבעה מן העור ואחד מן השק שלשה מן השק ואחד מן הכנר טעם זה הכלל כל שחבר לו מן החסוד ממנו טעם מן הקל ממנו טהור : ד המקצע מכולם טעם על טעם טעם משולי תקוזה טעם על טעם טעם מצדדי תקוזה רבי ש מעין מטחר וחכמים אומרים המקצע טעם על טעם בכל מקום טעם א ה בלוי נפח וכברה שחהקינן לשייבה רבי עקיבא מטמא וחכמים מטהרין עד שיקצע כמא של קטן שיש לו רגלים אף על פי שאין לו גובה טעם חלוק של קטן רבי אליעזר אומר כר שחוא וחכמים אומרים עד שיחיה בו כשעור וכסדר כפול :

אלו נסדרין כפולין אכפוליא ופכפוליא וסככסום וכובע דכיס של פנדא וכטלית שטלית על השפה אם פשוטה נסדרת פשוטה ואם כפולה נסדרת כפולה : ו הכנר שארג בו שלשה על שלשה נטמא מדרס השלים עליה את כל הכנר ואת כר נטל חוש אחד מתחתיו וטהור מן המדרס אבל טעם סוג מדרס נטל

על טעם : מכל מקום ואפי' מן הנדרים ורבי שמעון סבני דמין הנדרים לא חוי למטב ואין להלכה כרבי שמעון : ה כפה וכברה של עור הם ופעמי' עשיב כפה משיער ודיכה כדין שק וכן פעמי' עשיב כברה מחכמים של עיפה ושל נטוי וד בה כדין מפץ : עד שיקבע שיחתך ויתקן למושב והלכה כחכמים : אף על פי שאין בו גובה טעם ואף על גב דשל גדול לא מוטא בכניו ונטשה כדתבין לעיל בפרק השלחן והלשון כמא של קטן חוי לשייבה חפילו בכניו מטעם : עד שיהיה בו כשיטור אם הוא מנכד עד שיהיה שלשה על שלשה כשיטור טומאת הנכד למדרס : ומחד כפול שלשה לפכיו ושלשה לאחריו כמנא כשפושטו שהיא טעם הו'ך על שלשה רוחב ארכו כפלים כרחבו : ו אלו נמדרים ככולים דנריך שיהיה כשיטור מצי' נדרים כיון דלחתיהו להשתטע בהן מטעם נדרים או חוי שיטור חנד אחד לא ינהני : פ' כעדרים כפולים שכל כנד נמקום המתך דרך החוטים נלאת ממנו ומתקן לקל ונחא לקרע ודרך התופרים לכפול מצט סביב המתך ותופר והיכו ומחד כפול דקתבוי דלאחר שהכפל נריך שיהיה בו כדי מדתו ואי ליכא כדי מדתו אע"פ שאם היה מתיד התמידה ופושטו היה בו כדי מדתו לא מהני : אכפוליא מכלל המניע עד הארכובה כין של כנד כין של עור : ממליץ כמין מככסים גדולי ממתים ועד ירכים יש להן טעמים : וטובע שרשא : וטעם של פוכדא אוור חלול והוא כעין כים הע"זי לקבל : ומלית טלאי : שטלוי על השפה מתפרה על השפה סביב לכנור : אם טעמה שאיכה תפורה מצי' כנדי' לא או מלכיו או מאחריו ולפי' השכי סלס ככפל מן הנכד סביב התפירה : ו הכנר שארג בו ג' טפח' על ג' טפח' מנומכות שהיא שיטור לטמא מדרס ואזר שנטמאו כמדרס כשהן מנומכות השלים עליו אריגת כל הכנר והשתא כל הכנר טמא מדרס קהני חנור לג' על ג' שנטמאו קודם אריגת כל הכנר : כטל חוש אחר מתחתיו מ' על ג' ראשונים שנטמאו מדרס טהר כל הכנר מן המדרס אבל טמא מנע מדרס לפי שנטענו ג' על ג' ראשונים קודם שנתמעז מושיטו : כטל חוש אחד מתחתיו ואף השלים עליו את כל הכנר טמא מנע מדרס ואפי' דנתמעז שיטורו קודם שהשלי' עליו את כל הכנר חשב טמא כל הכנר מנע מדרס דהיי' תה' סכירא ליה נכד ג' על ג' סכ' ק

כלים פרק כו

אחר שנטמא במדרס טמא ע. ע. מדרס דלוקמן כפרקין הילכך כשתמעט שיעורו דנ' על נ' כשאר טמא מדרס מדרס וכשהשלים עליו את כל הכבוד הוי הכבוד מחובר לטמא נגע מדרס וכל המחובר לטמא טמא כמותו:
 ח וכן כבוד שאר בני אלהות על נ' אלהות מנומכות שזה שיעורו לטמא בכל הטומאות כלן מן מדרס וככבוד מהכא לה מטמא נסום טומאה שנעלם: שלש על שלש שכתמעה טהור לגמרי דלש מן למדי לא לעכיים ולא לעשירים
 הילכך טהור מכל הטומאות:

ט ועשאו וילון מסך לפני הפתח וכגון שניש' כו מנשה פעל ידי כן טהר מן המדרס לבש משייגבר ולבה משיקשר ולרבי עקיב' משיקטע כדתנן לעיל כפ' הכרים והכתנות: טהור מן המדרס דנטל מתורת משכב ומושב אבל לטומאת נגע חזי מפני שהמש' מתמט' כו ומצטנף כשלוני: וכיבאי זה מדרס כנגע זה כלומר האיל וטהר מטומאת מדרס כשעשאו וילון הרי טהר לגמרי ולא קשאר בו טומאה כלל מדי דהוא אשכני כלים שהם טהורים מטומאתן לגמרי האכ נגע בו הזכ אס נגע הזכ כוילון זה מטמאו טומאות נגע הזכ אבל מכה טומאת מדרס שהיתה

בו תמלה אין כאן טומאה כלל ואין הלכה כרבי יוסי: שלשה על שלשה שחלק כבוד שיש בו שלשה טפחים על שלשה טפחים שנטמא במדרס הזכ ואחר כך חלקו ואין באחד מהן כדי שיעור טומאת מדרס כהא פליגי תנא קמא ורבי יוסי דתנא קמא סבר טמא נגע מדרס ורבי יוסי סבר טהר לגמרי אבל בגד של שלש על שלש שפירט מבגד גדול שהיה מדרס הכל מודים דנשעת פרישתן מאביהן מקבלות טומאה מאביהן ואין הלכה כרבי יוסי: יח בריא ונורר מלח גרסינן בגד המוטל באשפות כטל ליה מתורת בגד אלף אם כן אית ביה תרתי: שהיא בריא וחוק וראוי לנרוד בו רובע קב מלח אבל הכמתא בבית החזיר והיזה מושלכת באשפה עדין חשובה היא וכחד גרדיח כני או כריח אף על פי שאיכו נורר מלח או נורר מלח אף על פי שאיכו כריח: דבי יהודה אומר כדקה לעולם אינו מטמא עד שהיא נורר רובע מלח דקה: וחכמים אומרים אינו מטמא עד שהיא נורר כגסה: אלו ואלו מתכוונים להקל רבי יהודה סבר דקה גריכה לנרוד כנגד בריא וחוק טפי מפני ככדה שהיא ככדה יותר מן הגסה הילכך משער עד שהיא מחזקת בדקה להקל עליה שלא תטמא: וירכנ סכרי נסה גריכה בגד יותר כריא מפני חדודם וקר ניתיה הכולטום הילכך משערין בגסה לטמא כדי להקל על הכבוד המזויק מלח דקה שלא יטמא: שוין שלשה על שלשה באשפה לשלש על שלש בבית כסם שלש על שלש בבית מטמאות טמא מת ואין מטמאות מדרס כך שלשה על שלשה באשפה טמאות טמא מת ואין מטמאות מדרס דכטלה משיותן מאחר שהשליכה לאשפה והלכה כחכמים בלכד: יב שלשה על שלשה שכתמעה טהור לגמרי ולא חלקו הקיעים זו מוז: וכשרו כונע בכסא אם הקרע כל כך גדול עד שכתמעים הכבוד על הכסא יושב עליו כשרו כונע בכסא טהור דנטל ליה מתורת בגד: ואם לאו שאין הקרע כל כך שניע כשרו בכסא לא כטל מתורת בגד וטמא: שכתמעה טמא שבלה ממנו והימעה
 מקוהא

כלים פרק כח

קבר

והוא על טעויה על גבי זריחה לתוך לעיל פרק ג' תריסין וכשכלה חוט אחד מנגד שלש על שלש שגומאמות
 בתמעט שיעורו וטהור: או שכי חוטם מתא מים פירשו רבותי דמתאימין קאי כמו חקשר והכי קתבי כמאן:
 בה שכי קשרים מתאימין או שכי חוטים מתאימין משום דאם שכי חוטים קשרים זה אכל זה כנגד אין דרך
 להכניסם והכי אמרינן במסא פ' כלל גדול או מתרמו תרי קטרי בקדי הדדי שרי מד וקטר חד: וזכי חוטים:

המתאימי' בדרך הארינה שהערכ
 ככסם לתוך השתי אין שכי חוטים
 ככסים כסדר אחד אלף במקום
 שזה ככסם זה יונא וכשכסיהם
 שוין כמצי' האחד כמו שאינו:

החזירה לבית טמאה דהא הדד
 אחשבה: לעולם השלקתה

מטהרתה כלומר כי האי גוף
 מיטמאה ומטהרת אפילו עשר
 פעמים ביום: ארנן ווהוית
 טובה חשיבו ולא מנטלה להו
 אספה ווהודית טובה הוא המשי
 הנכבד כרמזיו בלבו: אף מטלית
 חדשה ביונא בהן ליכת כדין
 ארנן ווהודית טובה ולא מנטלה
 לה אספה מתורת כבוד: כלן
 עשרין אס' הוסלבו לאספה אפי'

שםא שלש על שלש שנמחה במנח חוט אחד או שנמצ' בוקשר
 או שני חוטין מתאימין טהור' שלש על שלש שחשליכה באשפור'
 טהורה החזירה שםא' לעולם השלכתה בטורת' וזוהרתה בטמאתה
 חוץ משל ארנמן ושל זוהרית טובה רבי איעזר אומר אף מטלית
 חדשה ביונא בהן רבי שמעון אומר בולן טהורין לא חוזרו אל לא
 מפני חשבת אברה' *

פרק כח

שלש על שלש שנתנה בדרור או שעשאה
 כדור בפני עצמה שחירתה אבל שלשה ער'
 שלשה שנתנו בדרור טמא עשאו כדור בפני עצמו טהור ספני
 שהתפר כמעטו' ב' פחות משלשה על שלשה שחתקינו
 לפוק בו את הכרפץ לנער בו את הקדרה לקנח בו את הרחים בין
 מוכן בין שאינו מוכן טמא דברי רבי אליעזר רבי יחושע אומר בין
 מן המוכן בין שאינו מן המוכן טהור רבי עקיבא אומר מן המוכן
 טמא ושאינו מן המוכן טהור: * חזינא אספולית בין
 בדר'

ארנן ווהודית טובה לא חוזרו ארנן ווהודית טובה ליחלק משאר גדיס אלף מפני שהכ אכידה דאם
 מנאם באספה לא חזרינן מדעת השליכס ונעני הכרזה דמפני חשיבותיה לא מנאסי' הנעלים ונאס' בגדיה

שלש

דלא חשיבו אס' מנאס' באספה לא בעו הכרזה והלכה כמתא קמא: * * * * *
 על שלש שנתנה כדור גד של שלש אכנעו על שלש אכנעו שנתנה כדור כמות פלוטא
 בלבו: או שעשאה כדור שלקס הכנר וכרכו עגול כמין כדור כמו שנושם לתמונות

יתפרו: טהורה שנתבטלה כשנתנה כדור וכל שכן כשעשאה כדור בפני עצמה שנתבטלה בתפורה:
 אבל שלשה על שלשה לא מנטלה כנתינתה לתוך הכדור לפי שמה שיהי שמונה שם אבל אס' עשאה כדור בפני
 עצמה טהורה לפי שהתפורה מעעטה וטהורה ממדרם אבל טמאה בכל שאר טומאות כיון כל שלשה על
 שלשה שנתמעט: ב' לפוק למתנה בקנין שכמרחץ שלא יבא סחום: ולנער בו את הקדרה לאסוף בה
 את הקדרה כדי לערות ממכה לתוך הקערה או לתוך התמחוי: בין מן המוכן בין שאינו מן המוכן כפיך
 במה מדליקים מוכיח דהכניחו בקופסא כולי' עלמא לא פלוגי' דטמא דהא אחשביה וזרקו' לאספה כולי'
 עלמא לא פלוגי' דטהור דהא בטליה כפי פלוגיהיכא דתלת אותי במגיד קויליא כלעו או הכיחו אחורי הדלת
 דבי אליעזר סבר בין הכיחו במגיד סדראס כמוכן לבי זרקו' באספה בין הכיחו אחורי הדלת שדראס באינו
 מוכן לגבי הכיחו בקופסא לעולם טמא כל זמן שלא זרקו' באספה ורבי יהושע סבר לעולם טהור כל זמן
 שלא הכיחו בקופסא ורבי עקיבא סבר דלאו במגיד מוכן הוא והוי כאלו הכיחו בקופסא וטמא והכיחו
 אחורי הדלת דהוי שלא מן המוכן הרי הוא כאלו זרקו' באספה וטמא והתם מסיק דהדר ביה רבי עקיבא
 לגבי רבי יהושע והלכה כרבי יהושע: ג' אספולית תחנותת שצמחים מחלב ושעיה ומחאה ושמן וכיונא
 כוח ומדרחם אותה על הכנר או על העור ונותנים על המכה והיא במארת ואין הכנר והעור ראויין עוד
 לשיטה ולא לתשימי' אחר: מלוגמא תחנותת עשויה עקמה ותאינים וכיונא' בהן סאדם לעום ונותן על גבי
 שמה ומירוש מלוגמא מלא למאמ': בכנר טהור לפי שהכנר מלא ומתבטל ותו לא חזי לתשימי'
 וכעור טמא שאין חמלוגמא מתרבתת על העור כמו על הכנר ואין העור עתבטל כיון: מפני שהיא מערה
 לאתר

כלים פרק כח

לאחר שכתבנו מעל הכנר היא כנערת וכשמטת מאליה מעל הכנר והולך כל הכלוך ואין הלכה כדין שמעון בן גמליאל: ד מכוונות טהורות דכוותן מוכחת עליון שהן מיוחדים לספרים בלבד:

ואין משמשי אדם וכל שאינו משמשי אדם טהור: ואינן מכוונות מיוחדים כמו לשאר תשמישין הילכך טמאות ובית שמאי דמטמאי בין מכוונות בין שאינן מכוונות משום דמחשבי מטמאות ספרים משמשי אדם

שפשוטין למשמע בהם תמיד: אלן מאלו טהור דכיון שיחדן לספרים

תו לא הוו משמשי אדם ואין הלכ' פרכ' גמליאל: ה כפה מטמאת סנדלש האשה ויש לה

טמאק מדרם שפעמים שהיא מטמאת עליה: וכתנו על הספר

אם יחד אותו לספר וכך אותו עליו: טהור מן המדרם אבל טמ' שאר טומאות: חמת כנף של עור

שעשאו שטיח עור טהור על האר' לישב עליו וחמת גשמייה תריסו

פסאין מדרם ואפילו הכי כנף עלשה טהור למה ואפילו בלא שמי

שעשאו טהור ליה ככלי שטמא וטהור אבל מקבל טומאה מכאן

בלהבא: תרומל כלי עור שהרועה נכית כליו לתוכו: ה כי גרסינן

פסא שפשוט מטמאת ומטמאת שעשאו כסת טהור ולא גרסינן

טמא דכף היא גרסת רבינו וכן מנאיה בטענה דמקמת יהי מופת מן היתוספתא וטעמא דכלהו טהור

דכנף כמסוך זה הכלל לשמו טמא בלם אחר: טהור ומפרש: בתוספתא לשמו מכלי פשוט לכלי פשוט

כגון משניות למטמאת או מטמאת לטמא: ואלא לשמו מכלי פשוט לכלי קבול ומכלי קבול לכלי פשוט ומכלי

קבול לכלי קבול כמי הכל קרוי שלא לשמו וטהור ואם כן חמת שעשאה תורמל דטמא מקבול לקבול טהור וכן שעשאו

סדין וסדין שעשאו כר דהוי שמו מקבול לפשוט ומפשוט לקבול כמי טהור ואי קשיא אמאי לא ערביהו ותכן חמת שעשאה שטיח ושטיח שעשאה חמת בהדי הכך כיון דכליה

טהור הוה לא קשיא משום דקא בעי למהדר ולמתיי חמת ומכאן אמרינן כרתיה חמת שעשאה תורמל וזהו נדון למתיי חמת שעשאה שטיח או תרומל ואינו רוצה לשנות מסדר האמרים וזהו הפירוש

גורסיס טמא ואינו יודע לישב גירסא זו מכוונת: ו מטמאת טהור מדרם וטמא בנקופה וקופה לאו: כר מדרם היא ומיהו כשטמא בנקופה כמטמאת הקופה לפי שנענה במטמאת

הטמאה מדרם והיה היא מנע מדרם והמטמאת: כשנגמרה עלייתה פרח מינה טומאת מדרם משום דבטלה לבני קופה וקופה לא חזיא למדרם: מטמאת אחד ופוסלת אחד כדין כלים שנענו במדרם

ופירשו דתכן בסוף וזים הכונע במשכב טמא שנים זכוסל אחד פירש טמא אחד ופוסל אחד דכל זמן שהכלי מנע במדרם חשיבין ליה כאל הטומאה לענין אוכלים לעשות ראשון ושני בחולין ושלישי בתרומה

אבל כשפירש הוה ליה כולד הטומאה ועשה שני בחולין ושלישי בתרומה בלבד דהוינו מטמא אחד ופוסל אחד: הפירוש למטמאת: חן הקופה היא לה הקופה ולר הטומאה כח שהיתה קודם שהפירשה

אבל המטמאת טהורה דמכיון שטמאה בקופה פעמית בקופה והוה לה כמתכות דענין שטמלה מן הקופה דטהורה המקבוצה ומיהו אם אחד פרישה מן הקופה פושט עליה לשיבה מקבלת: טמא

בבגד ובין בעור שהורר רבי יוסי ואמר על העור טהור מלתמא בבגד טהורה ובעור שמה ארבען שמעון בן גמליאל אומר בבגד טמא ספני שחיא נבערת: ד מטמאת ספרים בין מצוירת: בין שאינן מצוירות טמאות כדברי בית שמאי בהא מצוירות: טהורות ושאינן מצוירות טמאות רבן גמליאל אומר אלו ואלו טהורות: ח כפה שחוא טמא מדרם וכתנו על הספר טהור

מן הכרס אבל טמא שכתב מת חמת שעשאה שטיח ושטיח: שעשאו חמת טהור חמת שעשאה תורמל ותורמל שעשאו חמת כר שעשאו סדין וסדין שעשאו כר כסת שעשאו מטמאת וכשפחו

שעשאה כסת טמא זה הכלל כל ששינהו לשמו טמא לשם אחר טהור: ו מטמאת שטמאת על הקופה מטמאת אחר ופוסלת אחר הפירוש על הקופה מטמאת אחר ופוסלת אחר ופוסלת: טהור שטמאת על הבגד כשטמא שטיח ופוסלת אחר הפירוש: טהור הבגד הבגד מטמא אחר ופוסל אחר והמטמאת מטמא שני ופוסלת אחר וכן המלה על השק או על העור דברי רבי מאיר רבי שמעון

מטמא

כלים פרק כח

קנה

טומא' מכאן ולהבא אם יש זה כשיעור : טלחה על הכנף לא כתבטלה מטומאת מדרס ומטמא הכנף כשיש
 וטוסל אחד כדון כלים הכונעים במדרס כל זמן שלא פירשו : הפרישה מן הכנף דיו הכנף ככלים שנענע
 ופירשו מטמא אחד ופוסל אחד והמטלית הרי היא כמו סתיה ללעולם לא כתבטלה מטמאה שני ופוסלת
 אחד : וכן הטולה מטלית על השק או על העור כטולח על הכנף ואיכה מתבטלת : ור' שמעון מטהר קסבר
 דבשק ועפור מתבטלת הואיל

ולאו מיכה : ורבי יוסי סבר דבשק
 דאריג כמותה איכה מתבטלת
 אבל בעור דלאו אריג הוא
 מתבטלת והלכה כרבי יוסי :
 שלט על שלט שאמר דמטמא
 לעביו טומאת מת ודף וככלה :
 חוץ מן העלל מה שמשיי אונת
 בראש הכנף כשיעור שתי אונות
 והוא עבק של כנף קרוי עלל וכיון
 ששתי לכדו הוא ואין בו ערב אין
 מעטרף לאריג ודכותי מפדשים
 עלל מה שמולל וכוסל התפר
 נמוק' התתך מפני המוטין שדרך
 לכא' שלא יכאוו ותתקלקל העפיל :
 מכוונת והעלל בכלל : טלחיה
 על הכנף מרחא אחת מטלית
 שהיא טמאה מדרס ותפר אותה :

מטהר רבי יוסי אומר על העור שהור ועל השק טמא מפני שהור
 אריג : ו... שלש על שלש שאמר חוץ מן החמל דבר רבי
 שמעון וחכמים אומרים שלש על שלש סכוונת שלייה על הכנף
 מדרח אחד אינו חבור משהי רוחות זו כנגד זו חבור עשאו כמין
 גאם רבי עקיבא מטמא וחכמים משדחין : אמר רבי יהודה במדא
 דברים אמורים בטלית אבל בחלוק מלמעלן חבור ומלמשן אינו
 חבור : ת... כגרי ענינים אף על פי שאין בהם שלש על שלש
 הרי אלו שמואן מדרס עליו שחחלל בה לקרעו כיון שנקרע
 רובה אינה חבור העכים והרכים אין בהם משום שלש על שלש
 ט... כסת הסבלין שמואן מדרס משמרת של יין אין בה משום
 מושב סבכה של זקנה שמואן משום מושב חלוק של יוצאת החוץ
 העשוי בסבכה שחור העושרה בגד מן החרס שהור ומושו טמא
 רבי אליעזר בן יעקב אומר אף העושרה בגד מן החרס ובפלן
 שמואן : סבכה שהתחיל בה מפה שהורה
 עוד שגמר את קרקרתה התחיל בה מקרקרתה שהורה

על הכנף באמצע מרוח אחת ומשלש רוחות תלוייה ואיכה מתבטלת בכנף אינה חבור ואין הכנף טמא מדרס :
 משהי רוחותיו בכנף זו כגון שהיא תעורה מורח ומערב ודרס ונפון איכה תפודה או אפכא הרי זה
 חבור והכנף טמא מדרס : כמין גאם שתעורה מורח ודרס או מערב ונפון : במה דברים אמורים
 דלא הוי חבור אלא בשתי רוחות זו בכנף זו בשלית שאיכה דרך מלבוש אלא שכרובה עליו כלכד אבל בחלוק
 שלוכשים אותו לעולם הוי חבור אלא אם כן תופר השפה העליונה והלכה כחכמים : ס... כגדי עניים
 שהם עשויים מחתיכות חתיכות קסבות ואין בכלן חתכה אחת שהיה זה שלש על שלש : הרי אלו טמאים
 מדרס הואיל ויש בכל הכנף בכללו שלשה טפחים על שלשה טפחים או יותר הרי הכנף כלו טמא מדרס :
 כיון שנקרע דינה אינו חבור ואם כטמא הקצה האחד לא כטמא הקצה האחר : העבירה כים הכנף העבים
 והנסים ביהר כגון הלכדין והמגוסין : והרכין ודקין כיומר כגון השידאין והסריקין : אין בהן משום שלט
 על שלש ואין טמאין טמא מת ולא שאר טומאות עד שהיה בהן שלשה טפחים או יותר משום דשלש על שלש
 מהן לא חזי למדי : ט... כסת הסבלים הנשואים משואות על כתפן או על ראשן יש להן כסת קטן בראשן
 או בכתפן שלא חיוק להן המטאוי ופעמים יושבים עליו : משמרת של יין אין בהן משום מושב שאין יושב עליה
 מפני שהמים : סבכה של זקנה טמאה מושב לפי מאי דתנן למשל כלפי תריסין דסבכה של זקנה טמא טמא
 מת דמשמע אבל לא משו מושב נדך לפדש דשני מיכי סבכות יש לוקמה אחת שאיכה לראיה לישב עליה והיא
 טמאה טמא מת וסבכה אחרת שפעמים יושבת עליה וזה תנן כהא' שהיא מטמאה משום מושב : חלוק של
 יונאות החין עתגוס וזכה כפקית ברא' : עשוי כסבכה שיט בה חלונ' חלונות מעשה רשת ונשדה כדא' לתאז : מן
 סהרס מן הרשת וכשרו כדאה לפיכך טהור : מוזנו יש בתחמית הרשת מעט אריג עשוי בכנף וקרוי וטו של
 רפת : וכפלו סכפל את הרשת ופרה ואין כשרו כרא' מתוכה טמא דחשיב כד' ואין הלכך ליעור כן יעקב :
 קודקודותה שוליה ותחמיתיה כמו קרקרות הכלים : עד שיגמור את פיה שפתה העליונה שאיכה
 מרדת לטומאה עד שיגמור את כל מלאכתה שהים שלם מלשון ה'בימים והשהדוים נידר שמוסי' על הכנף
 לבני

בלים פרק כט

לבו ועומד על מצבה ומקיף מאוזן לאוזן ובכפי עצמו כמי חסיד שהוא עשוי להסיריו מעם ולתת איתו נכבדה אחרת: החוטין שלה שבהן קושרים הסככה על הראש עמלים משום חבור שאם נטמאת הסככה נטמא החוטין עמה דאלו החוטין כלא שכה לא היו מקבלין טומא: אם אינה מקבלת את רוב השער של הראש טהור: **נרמי** הסדן כימין היונאים מן הסדן וכן חוטם שגדלים לכאת מן הארץ בין מן הנדדים בין מלמעלה בין מלמטה

אם נגע שרץ בנימין נטמא הסדן: והוא שיגע בתוך השיעור המפורש במתני' וכן אם נגע שרץ בסדן נטמאו הכימין עד מקום השיעור המפורש ומשם ולחזן טהור: שאין הכימין חבור לכל נגד אלא עד מקום השיעור המפורש בהן: ערטין כמין כובעים: עליון סדן שמעטטף בו כלו: פקדסין כמו אפקדסונו איכה מעבכת ואלו מגלחים והוא לכוט התחתון ופתוח בכתפיו כשלכבו קושרו: סגוס כגד של כמר עב וכלו נבויט וקורים לו בערבו אברוכום: רדוד צעף דק שהאשה מכסה בו ראשה ותכס בצעף תרגום ירושלמי רדודא: גומדין כגד שהוא אמה על אמה ומכסין בו הערבוים חוטמן ופיהם בומן הקור ופירוש

גומדין הסדן והסודרין והטרשין והפיליון של ראש שש אצבעות של אפקרסין עשר נימי סגוס והררוד והחלוק והחלית שלש אצבעו' גימי בפה של זקנד והגומדין של ערבין והקולקין והפונר' והמעפורת חפרנוד גימיון כל שחן ב שלש ככתות של צמר שש של פשתן שלשת סרנין שתיים עשרה במטפוחרת שני סובריקין חלוק אחד שלישי אחת קלובקין אח' חבור לשומא' ולהיה יתר סכאן חבור לשומא' ואין חבור להזייה רבי יומיאומר אף לא לשומאח' ג חוש משקלות שנים עשר של חרשין שמנה עשרה של בנין חמשים אמה יתר סכאן אם רצה לקיים טהור של סידין ושל ציירין כל שחן ד חוש מאזנים של החבים ושל שוק לי ארנסן טוב שלש אצבעות יד הקורדום מאחריו שלש אצבעות רבי יומיאומר טפח טהור ה חוש מאזנים של חנונים של בעלי בתים

פרק כט

גומד אמה כדכתיב ולה שתי פותגומד ארכה: קלקין ארני של שער ויש לו כימין: פוגדא יש מפרשים אור הלול ורמז י"מ הכגד התמתין ככתמים על הכשר לשמור שאר הכגדים שלא יטנפו בזויעה: מעפורת תרגום ויתחפש באפר ואשתני במעפרא סודר שמעטפים בו הראש: פרגוד מסך שתולין על פתחי המלכים: כל שהן בין רב בין מעט הוו חבור וכלהו אחריכי ששיעורן מפורש כשיעור הו חבור ומה שייחך מכשיעור לא הו חבור לא לטומאה ולא להזאה: ב שלש כסתות של כמר תפורות וזעם זו כשל של כובסין אימיה ארנות יחד כעין הארזים מפות שדרכן להכיח הפרש בין מפה למפה ומחבורות בחוטו השמי וזין בו ערב וכל המ דתב' הכא כל אחד במיכו או פחות הוו חבור ואם נגעח טומאה באחד מהן נטמאו כלן ואם היו טמאין והזז מאפר הפרה באחד מהן כטהרו כלן ויותר על מכין זה לא הוו חבור לא לטומאה ולא להזאה: סבריקין אית דתני סבריקין אית דמפרשי מככבים ואית דמפרשי כמין בתו ידים ממר שמלבישי' בהם את הידים ומככבים בהם הודיעו' עד האזילים: גלופקרין כמות עבה של כמר שלוש' צעת הקדירות: חבור לטומאה ואיכו חבור להזא לחמרא אם נגעח טומא' באחד מהן הו חבור ונטמאו כלן ואם הוה אחד מהן לא הו חבור ולא טהר לא אית שהוה עליו כל כד: ר' יוסי או אף לא לטומא' ואין הלכ' כר' יוסי: ג חוט המסקולת הככאים מחויקים בידם חוט וכראשו עופרת ומודי' איתו כנגד הכותל לראות שלא יהא עקום: חרשי' כגדים של עץ: ושל ככא' סבני החמות הגבוהות והנדול' וחוט המסקולת דרישא דלא הו לא שבי' עשר מיירי במיוחד לכביים קטני': יתר מכן ויתר ממדות' או שמנו חכמי' בכל אחד ואחד ארבע' שהוא רוחה בקיימין טהור איתו העודף על המדס ולא הו חבור לכלי: ושל סיידי' הטמא' פני הכותל כסוד וגם הם דריכו' למסקולת וכן הזיירים שמניירי' צורות ככתלי': כל שהן בין רב בין מעט הוי חבור: ד חוט מאזנים חוט שאוחזים בו המאזנים בשעה ששוקלי' בהן: רבי יומיאומר הטפח טהור אם יד הקרדום גדול כל כך שינא טפח לאמר וידו לא חסיד יד לפי שמזיין

כלים פרק ל

קבו

שמעתי לו למלאכתו וכל יחיד כלו טהור כך פירש מורי ואין הלכ' כר' יוסי: ה יד קדרום מלפניו דרר
 סאחזו ביד הקדרום כשדוכה למתוך בו איכנו אוהו ממש כראש הקתא שמא יחליק ויפול מידו אלא מניח מעט
 לאחד ידו והסימור שיש בין יד האדם לכדור קורא מלפניו והיונא לאחר ידו קורא מאחוריו בארך כנא והא
 דלא מפ' בכ'ו דין שלפניו ושלאחרת משו' להכ' חשיב הכך לשיעורן טפח ובארך כנא חשיב הכהו לשיעורן

ג' אכבעת: פתגל מהנה קומפסו
 כלכו והחדשים כריכים לו לעשות
 בו כזות עגולות: מקבת פטיס
 של כדור שראשו אחד וכו' כוקני'
 ופוסלים את האכנים וכל סס כך
 כקרא מקבת ולסון מקרא הוא
 והמקבות והגדון כל כלי כדול:
 מפתי אכנים לסון פתחו חותם:
 של כמר' מכרי כמר וטעם

ההך שיעורן בטפח' מפני טעם
 בהן כשתי ידיו והיכו כמי טעמא
 דכל הכך ידות דלקמן ששיעורן
 בטפחיים וכל אותן ששיעורן טפח
 לפי שדרכו לאחוז בהן בידו אחת:
 מקור קורכם חד שאקריס בו
 דקמים ועל סס שמקריס בו קמי
 מקור: יד המעבד של לביאות
 גרסיכון והוא כלי מכלי הדונחים

בתי טפח יד הקדרום מלפניו טפח שירי יד הפרגול טפח יד מקבת
 של מפתחי אבנים טפח ו חוט מאזנים של צמרים ושל
 שוקלי זכובית טפחים יד המקור טפחים יד המעצד של לגיונור
 טפחים יד הקורנס של זכבים טפחים ושל חרשין שלשה טפחים:
 ז שירי הדרבן מלמעלה יד הבריד ארבעה יד הקררום
 של כנוש חמשה יד בן הפטיש חמשה של הפטיש ששה: יד
 הקדרום של בקוע ושל עידוי ששה יד מקבת של פתחין ששה
 ח שירי הרחור מלמטן שבעה יד מריפה של בעלי בתים
 בית שמאי אומרים שבעה בית הלל אומרים ששנה של סידין
 בית שמאי אומרים תשעה בית הלל אומרים עשרה יתר מכאן אם
 רצה לקיים טמא יוד משמשי האור כל שהוא

פרק ל

כלי זכובית פשוטהן שהורין ומקבליהם טמאים
 נשברו שהרו חזר ועשרה מהן כלים מקבלין
 שומאה מכאן ולבא השבלה והאמקוטלא של זכובית שהורין אם
 יש להם זכובי טמאים שולי קערה ושולי אסקוטלא של זכובית
 שחתיבין

קראשו עגול ונושאים אותו אכשי' החיל במלחמה וכערכי קורים לו וכירי'ן של זכבים המכים על ההקבל לעשן
 טפחין דקין: ושל חרשים של כדול: ז שירי הדרבן מלמעלה המרדע ראשו אחד יד כדורל כעין מרצע
 ט' מלמד הפרה לתלמיה והיא קרוי דרכן וכראשו השכי כדול רחב מחודד למתוך בו שרשם ושאר דמחוד
 ג' שיעור יד המרדע למעלה לכד הדרבן ארבעה טפחים חשונים חכור ולמטה לכד המרדע שבעה טפחים
 הסמוכים לו הו חכור כדלקמן ומה שהוא יותר מארבעה לכד הדרבן ושבעה לכד המרדע אינו חכור ואם
 כנעה סס טומאה לא כטמא לא המרדע ולא הדרבן: בדיד כלי כדול שבו חופרים גומות סביב האלן כדי
 שיחייקו מימיהן ועל סס הגומות שקרוין בידיון כקרא הכלי החופר בהן בדיד: של ככוש פטיס שמקיישים בו
 על האכ'ו משכיר'אותן: כן פטיס הפטיס הקטן קרוי כן פטיס והגדול שמו פטיש: של כקוע קדרום שמכקע'
 בו עני: של עדר שחופרים בו הקרית לזריעה כמו אשר צמערד יעדון: של סתתים חוכבי אכבי והמקנעים
 ומשוין אותן: ח מנרפה שגורפה תגור וכירי'או הטוט תרגום יעיש מנרפויתא: ושל סידים שגורפי'
 כה את הסיד: יתר מכן ויתר ממדות אליו טמון חכמים ביד המגרפה אם דונה בקיום זה האורך היתר:
 טמא אם כטמא הכלי וכן אם כנעה טומאה בכל זה האורך של יד כטמא הכלי עמו דהע כטור כלי: יד
 משמשי האור כגון יד של שפוד ואככלה ומרחשת ושאר כלים שתשמישן על ידי האור:

בלי

זכובית הך מתגייתין תביין לעיל כפרק שבי ובערך טו' ואידי דבעי למתני דין הכך כלי' של
 זכובית הדר תנא לה הכא: טבלא שלחן: אסקוטלא כלשון לעו קורים לקערה מקוט'אל
 והכא מיירי בקערה פשוטה שאין לה בית קבול אלא שמתחתיה מחובר לה בית קפול קטן המשמש כשכופים
 הכלי על פכיו כעין שיש לכוסות של כסף ושל זכובית שלנו: יש להן לכזבו שפה סביב הלבבו עשהו כלי שיש
 בו בית קבול: שולי קערה שולי אסקוטלה כשגכר מקום תשמישן כשאר הבית קבול קטן והופכו ומשתמש
 בו ואפילו הכי טהורים דלא חשיבי השולים כלי מפני מקום השבר שמוין לרדים כשאחוזים בו: קרעפן או
 טפן תקנס ועשאן חלקים עד שראויין להשתמש באותו בית קבול טמאי' דלא הוה תו שטר כלי: בשופין כלי
 שהגורפים

כלים פרק ל

התנודעים וחדשי ברזל מצירים בו התלודה ומחליקין בו הכלים תרגום תנודפים שופינא לימא כלעז : כ
מסקלריהא מראה של זכוכית שהאשה רואה בה את פניה ובלעז אספקלו ואפילו יש לה בית קבול תהורה
לפי שאינה עשויה לקבל אלא לראות צורת הפנים : תמחוי כמין קערה גדולה של זכוכית : תרוד כף של
זכוכית : ואם לאו אם כשנודעו על השלחן או על דבר פשוט הוא מתגלגל לכאן ולכאן וכספך מה שבעב
לפי שתחתיתו חד ואינו עומד :

שחתקינן לתשמיש טהורין קירשמן או שפן בשופין טמאין *
ב אספקלריא טהורה ותמחוי שעשאו אספקלריא טמא
ואם מתהילה עשאו לשם אספקלריא טהור תרוד טהור נתנו
על השולחן אם מקבל כל שהוא טמא ואם לאו רבי עקיבא מטמא
רבי יוחנן בן נורי מטהר * ג כוס שנפגם רובו טהור נפגם
בו שלש ברובו טהור רבי שמעון אומר אם מפור הוא את רוב
המים טהור ניקב ועשאו בין בבעץ בין צפת טהור רבי יוסי אומר
בבעץ טמא ובצפת טהור * ד עלויות קטנה שנישל פיה
טמאה וגדולה שנישל פיה טהורה של פליטון שנישל פיה טהורה
מפני שהיא מורחת את היד לגינין גדולים שנישל פיהן טמאין
מפני שהורג מתקנן לכבשין והארפכס של זכוכית טהורה אמר
רבי יוסי אשריך כלים שנכנסת בשומא ויצאת בטהרה *

רבי עקיבא מטמא הוייל ויש לו
בית קבול והלכה כרבי עקיבא :
ג כוס של זכוכית שנפגם
רובו טהור דהשכח שבר כלי :
נפגם בו שלש ברובו שהשלש
עמומות עומדות ברובו של כוס
ולא כמעטו : טהור אף על פי
שאינו מפור את רוב המים : אם
מפור הוא את רוב המים טהור
אבל כמיעוט טמא ואין הלכ' כר'
שמעון : כנגן כדיל : רבי יוסי
אומר כנגן טמא דהכל הולך
אחר המעמיד וחשוב ככלי מתכו
ואין הלכה כרבי יוסי : ד

כשלמה מסכת כלים וסליקא סדר עהרות :

עלויות כעין עלויות של זכוכית
שלנו שיש להן כואר ארוך : שנטל
פיה שנטל כוארה ובגדולה שאינה יכולה לינטל בידו אחת אלא בשתי ידיים קרויה גדולה ושיכולה לינטל
בידו אחת קרויה קטנה : של פליטון של שמן אפרסמון טהורה דתו לא חויא למלאכתה : מפני שהיא
טוהרת את היד הבא לתת ידו לתוכה לקחת מן הפליטון להרוח בו ידו כסרכת וכסרית ונקרעת כוהרת
במאור בתבבף לשון מרכא : לגוים גדולים כמו כדיון גדולים : מתקן לכבשים שכובשים בהן ידן כמלא
תחמין ומחיקין אותן שם להתיקים : ארפכס כלי עשוי לריחים שרחב מלמעלה וקצר מלמטה בשוליו זכותא
בו חטין הרבה בפעם אחת והן יורדים מעט מעט לתוך הריחים ונחמלי שם ודוגמתו מניחו ברים חגיגה עשא
אונן כארפכסת שמתכיים הרבה ומניא קמצא : אשריך כלים מסכת כלים שנכנסת בטומאה ויצאת בטוהרה
מתחלת באכות הטומאות ומסיימת הארפכס של זכוכית טהורה :

גשלמה סדר שחרות * ובעורת חצור נתחיל סדר קדשים *

אמר מאיר בן יעקב איש פארינץ

כבר עשיתי התגליות בכל הסדרים שנדפסו מקודם זה שאף להדפיס כלל טענותי וכש בואת
ההעתקה אשר הטשטוש רבה על הכתב כי בדוחק גדול נראים האותיות לכן כמתגבל
באתי לכל אחד שיצא טענות שדיוכני לכך זכות ושלים :

